

๗
khách
lúc
nửa
đêm

Tác Giả: Triệu Hi Chi
Chuyển Ngữ: Trà Hương

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66: Ngoại Truyện: Chuyến Du Lịch Trăng Mật

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Sau 0 giờ đêm, đèn đuốc rãi rời.

Một trận mưa đi qua, không khí ban đêm oi bức, ngưng đọng.

Một chiếc xe cảnh sát đỗ ngoài nhà tang lễ, dòng xe Passat phổ thông, đuôi xe bên trái sơn dây số H3987, cửa kính xe mở một nửa.

Một nam một nữ đứng sòng vai ngoài cửa xe hút thuốc, Tông Anh ngồi trên ghế lái, cố mở hộp chao (*) cá lạng, phần móc kéo bị đứt, chỉ có thể dùng dao mở.

(*) Chao là một loại gia vị được làm từ đậu nành, qua quá trình chế biến và thành đậu hủ được lên men. Chao có 2 loại là chao ướt và chao khô. Chao ướt thì được dùng trong quá trình lên men ủ chung với nước và rượu, có vị thơm nhẹ phù hợp với nhiều người sử dụng. Chao khô là loại chao lên men mà không tiếp xúc với nước (hay gọi là chao hôi) nặng mùi hơn, dành cho một số người dùng quen, còn người lần đầu ăn rất khó sử dụng.

Mũi dao đâm xuống một cách ổn định, chỉ cần điều chỉnh đúng góc độ liền thuận lợi mở được nửa hộp. Tông Anh bẻ cong nắp hộp, một miếng chao béo ngậy chảy ra ngoài, tro rơi xuống hộp cơm lạnh ngắt.

Cậu thanh niên đứng ngoài dập tàn thuốc, nhìn vào trong xe: “Cô giáo Tông vẫn nuốt trôi được à? Vừa rồi em cũng nôn một trận.”

“Tới hiện trường nhiều lần, nôn nhiều rồi cũng thành thói quen. Đi thôi, thu dọn đồ phòng hộ rồi về cục.” Nữ cảnh sát hút thuốc dạn dò anh bạn mới

tới công tác, rồi xoay người nói với Tông Anh: “Đừng ăn, hộp cơm đó là đồ họ để thừa lại từ trưa, trời nóng thế này chắc cũng hỏng rồi.”

Ngón tay kẹp điều thuốc của cô còn đặt trên cửa xe, khói thuốc bay vào trong.

Tông Anh ngẩng đầu, đặt hộp cơm sang một bên, dùng tay không kéo phần nắp hộp chưa mở được còn lại.

Người đói khát có thể bất chấp mọi thủ đoạn, hơn hai mươi tiếng vừa qua, Tông Anh chưa có gì bỏ vào bụng.

Chạy như ngựa không dừng vó tới ba hiện trường, đi qua đi lại hơn nửa Thân Thành, toàn thân thì bốc mùi.

Khám nghiệm hiện trường và giải phẫu thi thể đều hao phí sức lực, sau khi giải phóng cơ thể khỏi đồ phòng hộ, sức cùng lực kiệt, hơn nửa bụng đói kêu ọc ọc.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống trán, lưng áo sơ mi đồng phục đọng một vệt mồ hôi to bằng bàn tay, ngôi sao bốn cánh khắc trong vòng hoa trên quân hàm dính đầy tro bụi lóe sáng dưới ánh đèn xe tối mờ.

Cô dùng sức quá mạnh, nắp hộp kim loại sắc nhọn bất ngờ cắt vào kẽ ngón cái và ngón trỏ, lúc này di động đột nhiên đổ chuông.

Vết thương lập tức đổ máu, hoà lẫn với dầu mỡ thức ăn rơi xuống đất.

Điện thoại đổ chuông dồn dập, Tông Anh liếc nhìn thông tin cuộc gọi hiển thị trên màn hình, thản nhiên lấy còi và giấy trong túi quần ra, một tay xé mở miệng túi, lau dầu mỡ và máu.

“Sao không tiếp điện thoại?” Nữ cảnh sát đứng ngoài thò tay vào trong xe, đang định tiếp điện thoại thay Tông Anh, tiếng chuông đã dừng lại.

Cô bật sáng màn hình di động: “Thịnh Thu Thật... Cuộc gọi nhờ.”

Ngay sau đó, một tin nhắn xuất hiện: “Em trai em nhập viện điều trị khẩn cấp.” Nữ cảnh sát rũ mắt, di động lại kêu “tinh” một tiếng, tin nhắn thứ hai được gửi tới: “Cần truyền máu, mau đến đi!”

Nữ cảnh sát nhếch miệng đầy hàm ý, hướng màn hình di động về phía Tông Anh: “Có đi không?”

Tông Anh ngẩng đầu, màn hình chiếu sáng khuôn mặt cô. Lúc rút cùn rút lên, miệng vết thương vô cùng khó chịu, nhưng bỏ ra rồi, đau đớn cũng chấm dứt.

Cô đang định đáp lời, chuông điện thoại lại vang lên lần thứ hai... Là điện thoại từ cục gọi tới.

Tông Anh cầm lại di động, sau khi nhấn nút nghe, đầu dây bên kia nói: “Xảy ra sự cố giao thông, cô và Tiểu Trịnh tới đó xem sao, tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô ngay.”

Sau khi bỏ giấy và cùn ra, máu lại tiếp tục chảy ra ngoài, hội tụ thành một dòng, chảy theo chỉ tay xuống, nhỏ vào hộp cá lăng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời: “Bên này còn chưa xong, tôi sẽ bảo Tuyên Thanh và Tiểu Trịnh qua đó.”

Xa xa, nghĩa trang chi chút mộ bia, cô dời tầm mắt, tắt điện thoại, nói với nữ cảnh sát đang đứng ngoài xe: “Tuyên Thanh, tới hiện trường thay tôi nhé, lần sau tôi bù cho cậu hai lần.”

Tiết Tuyên Thanh mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, trong tiếng thở dài mỗi một cùn kèm theo chút bất đắc dĩ, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nhưng cuối cùng cô vẫn dập điếu thuốc trong tay, đồng ý thỏa hiệp: “Đi nào, tôi đưa cậu đi một đoạn.”

“Không tiện đường đâu, bên kia đang vội, các cậu tiết kiệm thời gian đi, tôi bắt xe là được.”

Nhìn Tông Anh xuống xe, bước ra ngoài, Tiết Tuyển Thanh bật đèn xe chiếu sáng cho cô một đoạn đường, chỉ thấy bóng người đang trước giờ tay lên vẫy vẫy, nhanh chóng rẽ ở khúc ngoặt, biến mất khỏi tầm mắt.

Tiểu Trịnh sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi quay lại xe, sau khi nghe được thông báo rằng trước mắt không phải về cục, mà phải đến một hiện trường nữa. Cậu ta than thở một phen, phát hiện chân dẫm phải một chiếc ví da, cầm lên quan sát, nhú mày hỏi Tiết Tuyển Thanh: “Đây là ví của cô Tông đúng không?”

Tiết Tuyển Thanh nhanh chóng nhìn qua, lập tức nổi cáu: “Chết tiết, không mang tiền thì bắt taxi thế nào được!”

Xe cảnh sát chạy qua ngã tư, Tiết Tuyển Thanh tìm kiếm cả đoạn đường nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tông Anh đâu.

Tiểu Trịnh nói: “Để em gọi điện thoại cho cô Tông.” Tiết Tuyển Thanh lại đột nhiên quay đầu xe, gạt đi, giọng nói có phần tức giận: “Không cần gọi, kệ cô ấy đi.”

Nửa đêm rất khó bắt xe, từ trước đến nay Tông Anh lại không phải người hay gặp may mắn, vất vả lắm mới chặn được một chiếc, tài xế nhô đầu ra, trả lời bằng tiếng phổ thông pha lẫn với tiếng Thượng Hải: “Chào cô, sau xe có người ngồi mất rồi. Đồng chí cảnh sát, cô chờ xe khác đi vậy.”

Chính anh ta treo biển “xe còn trống”, lúc bị chặn lại bảo xe đã có người. Hiện tại, Tông Anh không thể tiếp tục đợi thêm nữa, đọc địa chỉ bệnh viện, hỏi anh ta có tiện đường không, tài xế liền nói: “Tiện thì tiện, có điều phải hỏi tiên sinh đằng sau xem anh ấy có chịu không đã.” Nói xong liền quay đầu hỏi ý kiến người kia: “Cô gái này có việc gấp phải đến bệnh viện.”

Sau xe quả thật có người, anh ta hòa nhã nói: “Tôi không vội, cô cứ tùy ý.”

Ở ngoài xe, Tông Anh nghe được câu trả lời, liền mở cửa sau xe ngồi vào, lúc này mới có thời gian xử lý miệng vết thương một cách cẩn thận.

Vết thương dài bốn xen ti mét, kéo từ kẽ ngón cái đến bụng ngón tay, vết cắt rất sâu, sau khi thả tay ra, cả lòng bàn tay đều dính máu.

Sau khi đưa tay vào túi quần bên trái, Tông Anh mới nhận ra cùn và giấy đã dùng hết, cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi tài xế: “Anh có giấy không?”

Tài xế nhìn túi giấy trống không: “Thật không may, hết giấy mất rồi.”

Tông Anh nghe vậy, đang định nắm tay lại, “tiên sinh không vội vàng” bên cạnh đột nhiên liền đưa cô một chiếc khăn tay, chất liệu vải bông, màu trắng thuần, hàng cao cấp thấm nước.

Tông Anh ngẩn người.

“Phí quá, nó rất sạch sẽ!”

Lúc nói chuyện, khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối, sơnmi trắng quần tây đen, trên đầu gối đặt một cặp tài liệu, bên chân để một chiếc ô... Ô gấp màu đen.

Tuy không khí rất oi bức, nhưng trời không đổ mưa.

Nhưng ô của anh ta lại ướt, trên đệm còn đọng một vũng nước.

Tông Anh thu lại tầm mắt, cầm lấy khăn tay, nói câu cảm ơn khô khốc.

“Không cần khách sáo.” Anh ta nói.

Tông Anh đè chặt khăn tay lên vết thương để cầm máu.

Tài xế mở radio lên, vừa hay là chương trình tọa đàm thời sự chính trị trong ngày thường phát buổi tối, thỉnh thoảng có sự tham gia của người nghe. Hồi Tông Anh còn nhỏ, chương trình này đã phát sóng rồi, bà ngoại cô thường nói: Hơn nửa đêm mà vẫn có nhiều người không ngủ được như vậy.

Ban đêm, có những người vội vã, hối hả, và cả những câu chuyện mà người thường không nhìn thấy.

Tối nay, xe không gặp phải đèn đỏ, cả đoạn đường không hề dừng đỗ ở bất cứ đâu, lái thẳng tới bệnh viện.

Sau khi xe dừng hẳn, Tông Anh đưa tay vào túi lấy tiền, nhưng lại không tìm thấy ví.

“Tiên sinh không vội vàng” hiểu ý: “Đã tiện đường, dù sao chỉ có hai ta cùng bắt một chiếc xe, không cần đổi phương trả tiền nữa. Cô có việc gấp, mau đi đi.”

Tài xế vốn tưởng mình sẽ có một khoản thu nhập thêm, mắt thấy nó bị ngâm nước nóng, không cam lòng nói: “Hai người đâu có quen nhau, sao lại nói là cùng bắt một chiếc xe được!”

“Bây giờ đã quen.” Nói xong, anh ta đưa tay ra mời, dáng vẻ hết như một quý ông thời xưa tiễn bạn bè.

Tông Anh vẫn cầm chiếc khăn tay loang lổ vết máu, lúc cửa đóng lại vội nói lời cảm ơn, lại bỏ qua câu nói của đối phương...

“Không cần cảm ơn, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Anh ta ngồi vững vàng, ánh đèn tù mù chiếu sáng nụ cười của anh ta, Tông Anh đang định nhìn kỹ cả khuôn mặt, đối phương đã đóng cửa xe lại.

Xe đổi chiều, lái ra khỏi cổng Bắc bệnh viện.

Tông Anh đứng tại chỗ ba giây, nhanh chóng xoay người bước lên bậc thang, vội vàng bước vào tòa cao ốc.

Trong vòng hai mươi tư giờ, đây là lần thứ hai cô đến bệnh viện

Lần đầu tiên là vào sáng sớm hôm qua, cô tránh qua phòng khám của Thịnh Thu Thật, đi chụp cộng hưởng từ, nhưng chưa lấy được báo cáo kết quả.

Lần thứ hai là hiện tại, có người cần truyền máu, mà cô vừa hay là người hiến máu... Rõ ràng là chị em cùng cha khác mẹ, lại có cùng nhóm máu hiếm, thật lạ thường!

Vào thang máy, lên tầng bảy. Đồng hồ điện tử treo trên hành lang hiển thị con số “02:19:37”, một chuỗi con số đỏ rực, mỗi lần nhấp nháy hết như còn sống.

Lẽ ra, đây là chuyện khẩn cấp mười vạn lần, nhưng vì quá mệt, tim Tông Anh khó mà đập nhanh hơn được nữa.

Cô lấy di động ra, định gọi cho Thịnh Thu Thật, đối phương đã đi nhanh từ phía đối diện tới.

Tông Anh giấu tay phải bị thương vào túi quần.

Thịnh Thu Thật ôm cô một cái, không nói hai lời liền dẫn cô tới phòng bệnh.

Em trai được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, bởi vậy Tông Anh chỉ đứng ngoài nhìn thoáng qua rồi sang phòng bên cạnh thử máu ngay.

Tông Anh cũng không hỏi nguyên nhân vì sao Tông Du phải điều trị khẩn cấp, Thịnh Thu Thật đứng bên cạnh, hỗ trợ điền giấy tờ chủ động giải thích cho cô nghe: Bác Tông Du đưa thằng bé về nhà, trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, thằng bé được đưa vào viện cấp cứu, bác nó không may mắn như vậy, tử vong tại chỗ. Tôi đã thông báo cho mẹ Tông Du, chắc hẳn cũng sắp đến rồi.”

Trong lúc anh nói chuyện, y tá thực tập cuộn tay áo sơ mi màu lam nhạt của Tông Anh lên cánh tay, buộc chặt dây cố định bằng nhựa, bôi cồn i-ốt lên khuỷu tay cô.

Y tá thực tập tìm mạch máu dưới ánh đèn, nhưng vẫn do dự.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cách một cánh cửa, Tông Anh nghe thấy tiếng của bác cả. Giọng nói rất to, vội vàng, chỉ đơn giản là chất vấn về vụ tai nạn cộng với đó là oán trách đôi câu, vốn định vào thăm cháu, lại bị y tá ngăn lại, tức càng thêm tức, nên cứ nói mãi không dứt.

Trong bóng đêm, cô có cảm giác như chơi trò tàu lượn cao tốc trong khu vui chơi, nhấp nhô lên xuống, thay đổi đột ngột.

Bác cả vô cùng kích động, Tông Anh lại bình tĩnh khác thường.

Y tá thực tập vẫn chưa xác định nên đâm vào đâu, từng giọt mồ hôi li ti chảy trên trán.

Tông Anh nói: “Để tôi làm cho.”

“Hả?” Y tá thực tập ngẩng đầu sửng sốt, lại thấy Thịnh Thu Thật nói: “Cô cứ nghe lời cô ấy đi.”

Nói dứt lời, anh cầm bút bi vào túi áo blouse trắng: “Trước kia lúc còn ở bệnh viện, thao tác nghiệp vụ của cô ấy rất tốt, cô nhìn theo mà học tập.” Đoạn gấp bảng kê khai lại, định ra ngoài gặp mẹ Tông Du và bác cả của Tông Anh, nhưng lúc này tiếng oán trách của bác cả đột nhiên truyền từ ngoài vào...

“Sao Tông Anh còn chưa đến? Lấy máu xong còn phải kiểm tra đề phòng, hai đứa là chị em ruột, nghe nói không thể dùng trực tiếp máu của người nhà, còn phải chiếu xạ, cái nào cũng mất nhiều thời gian, chỉ chậm một chút thôi thì mọi chuyện cũng đã muộn! Gọi điện thoại giục nó đến đi!”

“Chị ấy hiểu biết khá nhiều, còn biết sẽ phải chiếu xạ, nghe có vẻ có kinh nghiệm.” Y tá thu bảng kê khai, bình luận một câu.

Thịnh Thu Thật đã đi tới cửa, nhưng chưa bước ra ngoài.

Bên ngoài lại có tiếng nói: “Nếu Tông Anh còn đi làm ở bệnh viện, việc gì phải đợi thế này!” Bác cả đột nhiên trút toàn bộ cơn giận lên người Tông Anh: “Bày đặt không làm bác sĩ, nhìn bây giờ xem, có ra gì không? Khánh Lâm cả ngày chỉ lo chuyện công ty, cũng chẳng để ý đến nó! Nó cũng kỳ quặc y hết mẹ, cả ngày tiếp xúc với người chết, đấy là chưa nói đến chuyện toàn thân bốc mùi lạ, còn ai dám qua lại với nó nữa? Rõ là sao chổi, cẩn thận mai sau không lấy được chồng!”

Tông Anh cúi đầu tìm được mạch máu, kim tiêm cỡ 16 (*) đâm xuyên qua da, nhưng không đâm vào tĩnh mạch.

(*) Con số trên kim tiêm biểu thị đường kính (đơn vị: mm) lòng ống, trong trường hợp này, kim tiêm nhân vật sử dụng có kích cỡ 16mm, loại kim to.

Máu chạy theo đường ống trong suốt, ba túi máu lắc lư nhẹ, dần dần tràn đầy.

Cô khẽ nhắm mắt, ghế không có chỗ tựa, chỉ có thể dựa lưng vào tường.

Thịnh Thu Thật đẩy cửa ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại, chào hỏi bác cả và mẹ Tông Du đang đứng ngoài, sau đó đơn giản dẫn hai người xuống phòng khám tầng dưới chờ, tránh gây ồn ào, ảnh hưởng tới người khác.

Ngoài hành lang chìm vào im lặng, trong phòng dường như hương vị máu còn quanh quẩn đâu đó.

Con số trên thiết bị khống chế thải dịch (*) nhích lên vững vàng, y tá thực tập lấy urgo dán lên vết kim châm trên cánh tay, lúc này Tông Anh mới nói: “Cho... tôi thêm hai cái nữa.”

(*) Thiết bị khống chế thải dịch: Thiết bị giảm bớt tác động tới lượng máu truyền ra, đề cao tính chuẩn xác, đo lường mức độ máu cần thiết và luôn nằm trong ngưỡng cho phép.

Lúc này y tá thực tập mới chú ý tới vết thương trên tay phải của cô, vì thế nhanh chóng rút kim tiêm rồi quấn chặt băng vải, đưa miếng urgo còn lại cho cô.

Tông Anh nhanh chóng dán lên tay, kéo tay áo xuống. Lúc đứng dậy, cơn chóng mặt bỗng từ đâu ập tới.

Y tá thấy vậy mới kịp phản ứng lại, chuẩn bị lấy nước đường cho Tông Anh, nhưng cô đã khép cửa ra ngoài rồi.

Vào thang máy, xuống tầng hai.

Ánh đèn nhợt nhạt trong thang máy khiến người ta cảm thấy hoảng hốt, Tông Anh dứt khoát nhắm mắt lại. “Tinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, vừa mở mắt, cô liền trông thấy Thịnh Thu Thật bước vào.

Anh đưa tay ấn nút tầng một: “Tôi phải tham gia một cuộc hội chẩn điều trị khẩn cấp, sẽ nhanh chóng trở lại, cô cứ vào phòng khám nghỉ ngơi một lát đi.” Nói xong liền đẩy Tông Anh ra cửa.

Tông Anh đi đến quầy trực y tá, một y tá đang vội vàng pha trà. Cô và Tông Anh là người quen cũ, vừa ngẩng đầu liền thốt lên: “Bác sĩ Tông!”

“Y tá Lương.” Tông Anh đáp lại, lại thấy y tá kia đẩy hai chiếc cốc tới: “Trà người nhà cô yêu cầu đây, đúng lúc tôi phải đi kiểm tra phòng, nếu cô cũng vào trong thì mang vào luôn nhé.”

Lẻ tẻ vài lá trà, lá nổi lá chìm, mặt nước phản chiếu ánh sáng. Tông Anh bưng hai chiếc cốc vào phòng.

Đẩy cửa ra, bóng đèn đôi bật sáng trưng, không chút ôn hòa, hết như phải đứng dưới đèn mổ, không chỗ che giấu.

Mẹ Tông Du ngồi lặng thinh trên sofa, úp hai tay lên mặt, che lại cảm xúc gần như sắp cuộn trào.

Bác cả ngẩng đầu nhìn lại, Tông Anh liền đưa chén trà tới.

Bác cả liếc nhìn đồng phục của cô, lại ngửi thấy mùi lạ nên nhíu mày: “Hôm nay lại trực à?”

“Vâng.”

“Từ đơn vị đến đây hả?”

“Không, cháu từ nhà tang lễ tới.” Bàn tay cầm cốc trà của Tông Anh vẫn để giữa không trung.

Vẻ mặt bác cả hơi thay đổi, cũng không đưa tay nhận chiếc cốc kia.

Tông Anh liền đặt cốc lên bàn trà cạnh sô pha, sau đó đứng thẳng dậy đi đến bên cửa sổ, cố gắng cách sô pha đặt dựa vào tường càng xa càng tốt.

“Mày xem, công việc hiện tại của mày quá vất vả, tiền lương lại ít. Con gái con đứa, toàn thân dính cái mùi như thế, thật sự khiến người ta không ưa nổi. Ban nãy bác nói thẳng, cũng chỉ vì tốt cho mày thôi.”

Chỉ vì tốt cho mày thôi!

Đêm càng sâu lắng, nỗi sầu muộn càng đầy, bên ngoài sấm chớp đi đùng. Dù tựa bên cánh cửa thủy tinh, song Tông Anh không hề cảm nhận được chút không khí mới mẻ nào từ bên ngoài, trong phòng ngọt ngào như chìm trong vũng bùn, bên trong đột nhiên xuất hiện một nhánh dây leo mạnh mẽ to lớn, cuốn chặt lấy cô rồi kéo xuống.

Bác cả vẫn tiếp tục nói: “Lâu rồi mày không về nhà đúng không? Có rảnh thì về một chuyến, cứ ở một mình mãi sẽ thành khác người đấy”, “nghề của cha mày, chưa đưa được miếng cơm lên miệng đã phải đi làm, không biết liệu Tiểu Du có gặp chuyện gì không, dù sao mày cũng là chị, ít nhiều phải chăm sóc em nó”, “hôm nay mày có phải về đơn vị không?”

Tông Anh thấy bác cả không ngừng liếm đôi môi khô khốc, tầm mắt lại nhìn xuống chén trà.

Nước trà mà cô đưa tới, bác cả không hề động vào.

Tia chớp gần như đánh ngay bên cửa sổ, Tông Anh xoay người lại, rũ mắt nhìn xuống tầng dưới.

Một bóng người nhìn quen thuộc từ trong toà nhà đi ra, sơmi trắng quần tây đen, xách theo một túi công văn và một chiếc ô. Tông Anh nhận ra anh ta, chính là “tiên sinh không vội vàng” nào đó trên xe taxi.

Tiếng sấm chột vang lên, trời rớt cục đổ mưa, lá ngô đồng lay động trong mưa gió, anh ta mở chiếc ô gấp trong tay lên.

Lúc này, Tông Anh mới nhìn đến dải mobius (*) trên chiếc ô màu đen, bên dưới viết con số “9. 14”.

(*) Nghe rất là oách nhưng dải mobius chính là cái dây buộc ô, mình bầm khuy, dán hai đầu lại với nhau, nó sẽ hiện ra một vòng tròn có một phía và một biên, giống vòng tròn mobius hình học.

Đó là ô của cô.

—

Lời tác giả:

Tiên sinh không vội vàng: Chào mọi người, tôi sẽ là nam chính chính trực nhất trong truyện của má Triệu

Tông Tang: Chính trực mà còn lấy trộm ô của người ta sao? Vị trí chính trực nhất của bản tướng không thể lung lay đâu, lâu trên tự giải quyết cho tốt đi!

—

Thật ra, hổ mới này tui đã mở hai năm.

Vì thế tui cũng không biết mình lấy lá gan ở đâu mà dám tung chương đầu tiên này, chắc tại uống say cũng nên.

—

Giải thích chút nha:

1, Quả thật không nên đề nghị người trong trực hệ truyền máu cho nhau, dễ gây biến chứng TA-GVHD (tế bào mới trong máu người cho tấn công tế bào gốc trong máu người được cấy ghép. Có thể dẫn đến khó thở, vàng da, khô mắt... trong thời gian không cố định). Nếu không biện pháp khác, máu phải được chiếu xạ trước. Máu càng không mới càng tốt.

2, Nhân viên pháp y trực tiếp có mặt ở hiện trường để tiến hành giải phẫu, thường thuộc về khoa bệnh lý học. Trên thực tế, nhân viên pháp y không chỉ chuyên về giải phẫu, phương diện DNA hay trùng độc cũng có nhân viên pháp y khác chuyên môn xử lý (ở những nơi quy mô nhỏ, khan hiếm nhân viên pháp y, họ có thể kiêm nhiều công việc, tùy từng nơi khác nhau)

3, Bởi một số nguyên nhân, truyện này sẽ xếp vào thể loại: Không có căn cứ, nhân vật không có thật, sau này tui sẽ không nhắc lại nữa đâu nhé!

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lúc Tông Anh lao xuống tầng dưới, chào đón cô là màn mưa đầy trời.

Xe cứu thương hú còi lái thẳng vào toà nhà, đưa bệnh nhân tới phòng điều trị khẩn cấp. Tiếp sau đó là một đợt huyên náo, người đến người đi, toàn bộ hoà vào màn mưa và bóng đêm.

Trong tầm mắt, không thấy bóng người mặc áo sơmi trắng, cầm ô xanh đen nào cả.

Cô chạy xuống tầng dưới chỉ mất 37 giây, đối phương đã biến mất không thấy bóng dáng, Tông Anh thậm chí nghi ngờ vừa rồi là ảo giác của mình.

Mặt đất vô cùng ẩm ướt, bánh xe chạy qua kéo theo bọt nước bắn tung toé, cơn mưa đêm bất ngờ xoá đi thời tiết nóng bức, gió lạnh kèm theo hơi ẩm lấp đầy đại sảnh.

Tông Anh lùi về phía sau vài bước, lại xoay người, ngồi thụp xuống ghế dài ở lối vào, ổn định hô hấp.

Tiếng xe cứu thương bên ngoài đã ngừng, chỉ còn tiếng mưa rơi tầm tã, từng luồng không khí mới mẻ ủa vào, thế chỗ lớp khí thải tích tụ trong cơ thể.

Hơn nửa số đèn đôi bóng vụt tắt, chỉ còn rất ít người đang đi lại ở tầng một, Tông Anh duỗi chân, khép mắt lại, hơi thở trở nên đều đặn.

Cảm giác như đi thang máy, lại như bước trên đám mây, dưới chân là khoảng không mềm mại, không ổn định, mỗi bước đi tuy mạo hiểm nhưng

vẫn an toàn, tiếp tục đi về phía trước, lại đột ngột bước hụt, rơi khỏi cảnh mộng, cả trái tim dường như cũng rơi thẳng xuống đất.

Cô mở mắt ra, trái tim thoáng đập nhanh, sau đó liền bị vỗ vai một cách bất ngờ.

“Sao lại ngồi đây?” Thịnh Thu Thuật hỏi, anh vừa tham gia hội chẩn về.

“Xuống dưới hút thuốc, không cần thận nên ngủ gật.” Tông Anh tùy tiện tìm một lý do sứt sẹo, ngả người về phía trước, tì trán lên hai tay.

Thịnh Thu Thật nói: “Ngồi đây dễ cảm lạnh, đừng để bị sốt.” Anh dứt tay vào túi áo blouse, nhìn cơn mưa nhỏ bên ngoài, nói: “Đợi mưa tạnh, cô về nhà ngủ đi, bây giờ cứ lên phòng ngồi một lát đã.”

Tông Anh không muốn nhúc nhích, nhưng đối phương rất kiên nhẫn, vẫn đứng bên cạnh chờ, đợi cô tình nguyện đứng lên mới thôi.

“Cô cả nói chuyện hơi nặng lời, nhưng tính cô ấy xưa nay vẫn vậy, cô đừng để bụng.” Đối phương tích cực khuyên bảo cô.

Tông Anh cũng không phụ nổi khổ tâm của anh ta, lên tiếng đáp: “Ừ.”

Cô đứng dậy đi theo Thịnh Thu Thật lên tầng, đối phương lại hỏi ban ngày cô có nghỉ ngơi đầy đủ không, cô tựa vào thang máy, trả lời thành thật: “Luôn phải chuẩn bị tinh thần bị gọi đi.”

Cửa thang máy mở ra, Thịnh Thu Thật quay đầu lại nhìn Tông Anh, đột nhiên cảm thấy cô giống như một cỗ máy, một cỗ máy mặc đồng phục cơ quan quốc gia.

Đẩy cửa phòng ra, cô cả và mẹ Tông Du vẫn còn ở đó.

Đại khái vì được khuyên can và an ủi, cảm xúc của mẹ Tông Du ổn định hơn nhiều, nhưng hốc mắt vẫn ửng đỏ, đây cũng là chuyện dễ hiểu. Trông

thấy Tông Anh bước vào, bà khẽ lên tiếng bằng giọng mũi nghèn nghẹn: “Tông Anh, cảm ơn con.”

Tông Anh chưa kịp trả lời, cô cả lại nói: “Sao ban nãy tự dừng lại chạy ra ngoài thế, làm cô sợ hết hồn!” Cô cả càu nhàu: “Từ bé đến lớn, lúc nào cũng vậy. Làm bất cứ chuyện gì, ít ra phải nói với người khác một câu chứ!”

Thịnh Thu Thật nhìn Tông Anh một cái, âm thầm chỉ chỉ chiếc ghế sau bàn máy tính, bảo cô qua bên đó ngồi, bản thân kéo một chiếc ghế dựa, ngồi xuống đối diện sô pha, nói chuyện với hai người nhà: “Sự cố lần này có vẻ nghiêm trọng hơn tưởng tượng, phía truyền thông đã kéo tới phòng điều trị khẩn cấp, hiện tại hai cô đã báo cho cha Tông Du chưa?”

“Cha thằng bé đang công tác ở nước ngoài, sao có thể lập tức quay lại được?” Cô cả u sầu đầy mặt, lại có phần nôn nóng: “Lũ phóng viên đúng là nhàn rồi, không có việc gì làm, chuyện như vậy mà họ còn muốn đặt lên bàn thảo luận sao? Không biết có ảnh hưởng gì đến công ty không?”

Bên kia nhỏ giọng nói chuyện, Tông Anh lại không quá quan tâm đầu đuôi sự việc.

Cô không cần thận huých khuỷu tay vào con trỏ chuột, màn hình máy tính chợt sáng lên, là hệ thống PACS mà lâu rồi cô không trông thấy (hệ thống lưu trữ và truyền hình ảnh), hơn nữa đang trong trạng thái đã đăng nhập, có quyền chọn tài liệu để đọc.

Giao diện ảnh hiển thị phim kiểm tra vùng não của Tông Du, mười hai tấm ảnh cỡ 3×4 xếp sắp theo số thứ tự, sau khi xem xét kỹ lưỡng vài tấm, cô cơ bản có thể xác nhận tình trạng tổn thương não bộ của Tông Du...

Thật may mắn, không có gì đáng ngại cả.

Tiếng mưa rơi bên ngoài nhỏ dần, Tông Anh nhắm mắt lại, chủ động bỏ qua tiếng nói chuyện trong phòng, có thể nghe rõ tiếng đồng hồ quartz chuyển động, tích tắc, tích tắc.

Nhịp tim đập nhanh dần theo tiếng thôi thúc của kim đồng hồ, cột sống gập lại khiến người ta hô hấp không thoải mái, điều này nhắc cô nhớ đến khoảnh khắc bị đưa vào thiết bị kiểm tra sáng hôm qua, cảm giác khó thở như bị giam giữ trong không gian kín mít vậy.

Cô chột thở dài một hơi đầy khó chịu, lập tức mở mắt ra, ma xui quỷ khiến đưa tay kích mở giao diện kiểm tra một lần nữa.

Thịnh Thu Thật đột nhiên nghiêng đầu nhìn lại, hỏi cô đang xem gì vậy.

Tông Anh nhập số bệnh án vào mục sàng lọc, thuận lợi tìm ra phim chụp cộng hưởng từ vùng não của mình.

Cô đáp: “Chơi Minisweeper.”

Màn hình chỗ sáng chỗ tối, đằng sau những tấm hình nguyên thủy chưa được ký hiệu và nâng cao chất lượng kia ẩn giấu một “lời phán quyết”.

Từ những tấm phim gốc chưa bị thay đổi này, một bác sỹ lâm sàng có kinh nghiệm có thể chẩn đoán được đây là bệnh gì.

Mười phút sau, ánh mắt cố gắng tìm kiếm thông tin trên màn hình dần dần âm đạm, cần cổ ngả về phía trước cũng từ từ rụt lại, hai vai Tông Anh rũ xuống; trong một khoảnh khắc, hô hấp của cô trở nên ngưng đọng, ngột ngạt, chán nản, nhưng cuối cùng Tông Anh vẫn tựa vào ghế, đan tay vào nhau.

Rõ ràng là mùa hạ, nhưng cơn lạnh vẫn ngấm dần vào lòng bàn chân, chạy khắp toàn thân.

Trong phút chốc, xung quanh tựa như chìm vào im lặng, thậm chí cả tiếng kim đồng hồ chuyển động cũng không còn nữa, nhưng ngay sau đó lại có tiếng ồn ào như có người phá cửa vào.

Tông Anh ngẩng đầu lên, chỉ thấy có ba người lạ mặt lao tới, giả vờ đại diện chính nghĩa giờ máy ghi âm và camera lên, hô hào muốn phỏng vấn đương sự. Cô cả và mẹ Tông Du đều có phần trở tay không kịp, Thịnh Thu Thật đứng bật dậy, lớn tiếng mời đối phương ra ngoài: “Nơi này là phòng khám, không nhận phỏng vấn.”

Người cầm máy ghi âm kia không kịp nói tên toà soạn báo của mình, mà vội vàng chạy về phía mẹ Tông Du, đi thẳng vào vấn đề: “Xin hỏi chị có phải người nhà của người chết không?”

“Chết gì mà chết! Anh nói ai chết?” Cô cả giờ tay đẩy mạnh một cái, song đối phương vẫn không thay đổi mục tiêu, nhìn thẳng mẹ Tông Du, tiếp tục ép hỏi: “Xin hỏi chị là em gái người chết Hình Học Nghĩa đúng không? Vì sao Hình Học Nghĩa lại đưa cháu trai ra khỏi nhà vào rạng sáng? Chị có biết chuyện này không?”

Những câu hỏi thăm dò đầy nghi vấn tựa như cây kim, tàn nhẫn đâm vào người nghe; như thể một loại xâm phạm thô lỗ, lạnh lùng.

Trong cơn giận dữ, cô cả cầm một chiếc cốc trên bàn trà ném về phía đối phương: “Ra ngoài hết cho tôi!”

Tiếng máy ảnh kỹ thuật số chụp hình liên tục vang lên, Thịnh Thu Thật tiến lên ngăn cản, nhưng vẫn có người tinh mắt phát hiện ra Tông Anh đang ngồi sau bàn máy tính.

Sơ mi đồng phục màu lam nhạt vô cùng thu hút sự chú ý, người nọ trực tiếp hướng ống kính vào Tông Anh, người bên cạnh lập tức quay về phía cô đặt câu hỏi: “Xin hỏi chị có phải cảnh sát phụ trách vụ án không?”

Ngay khi đối phương chụp ảnh, Tông Anh vội quay đầu đi, cầm cuốn sổ ghi đơn thuốc trên bàn lên, che một bên sườn mặt.

Tuy cô nhú mày từ chối trả lời, nhưng tiếng máy ảnh “tách, tách” vẫn chưa dừng lại, đủ loại chất vấn kéo nhau mà đến, Tông Anh không nghe rõ câu nào hết.

Giờ phút này, cô rất mong được yên tĩnh một lát, không bị ai quấy rầy, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn bị kéo lên bục thẩm vấn đầy huyền não, mỗi giây trôi qua đều là dày vò.

Một lát sau, bảo vệ mới chậm chạp đến, căn phòng một lần nữa trở nên im lặng, nhưng thêm vào đó là một đống hỗn loạn và uế oải.

Từ dáng vẻ hùng hổ vừa rồi của đối phương, Tông Anh nhận ra đây dường như không chỉ là sự cố giao thông mang tính chất đơn giản, có lẽ còn liên lụy tới rất nhiều chuyện, nhưng hiện tại cô không còn sức quan tâm nữa.

Đồng hồ chỉ ba giờ năm mươi sáu phút sáng, mưa đã tạnh, đêm đen sâu thẳm, khuôn mặt mỗi người đều toát lên vẻ mệt mỏi đến chết lặng, tê liệt ngồi một chỗ không nói lời nào.

Tông Anh lấy lại tinh thần, cố giữ suy nghĩ được tỉnh táo rồi cầm chuột, kích vào tài liệu ghi chép mình vừa đọc, chọn xoá bỏ.

Cô đứng dậy, đẩy ghế về phía sau, nói với Thịnh Thu Thật: “Tạnh mưa rồi, tôi đi trước đây, có gì gọi sau nhé.”

Thịnh Thu Thật định tiễn cô về, nhưng lúc bước tới cửa, cô quay lại nói: “Phòng khám bất cứ lúc nào cũng có thể có việc gấp, tốt hơn hết là anh cứ ở đây đi.” Nói dứt lời, theo thói quen lấy người đẩy cửa, lặng yên ra về.

Mưa đêm rả rích, mặt đất đọng nước.

Ra khỏi bệnh viện rồi rẽ trái là đường về nhà Tông Anh. Hơn bốn giờ sáng, các cửa hàng ven đường gần như đều đóng cửa hết, chỉ có cửa hàng tiện lợi mở hai tư giờ nằm chếch bên đường đối diện còn toả sáng ánh hào quang ấm áp, tựa như một chiếc hộp dự trữ đồ ăn trong suốt.

Ô tô lái qua, kéo theo tiếng nước bắn ào ào, nhanh chóng lao vút đi.

Tông Anh bước nhanh qua lối đi bộ, đẩy cửa cửa hàng tiện lợi, tiếng chuông vang lên.

“Hoan nghênh quý khách.” Cậu sinh viên làm thêm ca đêm máy móc chào đón cô, giọng nói uể oải.

Tông Anh cầm một hộp mì trên giá hàng hóa, mở tủ lạnh lấy một chai nước, lúc chuẩn bị tính tiền, lại xoay người cầm thêm một hộp mì nữa.

“13, 4 đồng.” Cậu sinh viên kia trả lời ngắn gọn.

Tông Anh sờ túi tiền, sực nhớ ra mình không mang ví, vì vậy đành phải lấy di động trả tiền, màn hình hiển thị lượng pin còn dư lại 1%, giống chủ nhân của mình, nó cũng sắp không trụ vững nổi nữa.

Nhận lấy bát mì trần nước sôi, Tông Anh ngồi xuống chiếc bàn dài màu xanh cạnh cửa sổ, ra sức thổi nguội đồ ăn.

Cô vặn mở chai nước, uống một hơi hơn nửa chai, dạ dày trống rỗng tựa như một túi nước lạnh lẽo.

Không ai vào cửa hàng, hai cậu nhân viên làm thêm bận bịu báo lại những nguyên liệu nấu ăn Quan Đông bị hỏng, một người nói “Dây khoai nứa đã hỏng hết rồi, cả thuốc này cũng phải vứt đi thôi”, người bên cạnh ghi danh sách những thứ cần vứt, làm xong hai người lại tranh nhau đẩy nhiệm vụ rửa nồi, thay nước canh mới cho đối phương.

Trong tiếng tranh chấp nhỏ, Tông Anh mở nắp hộp mì ra, mùi mì thơm nồng nhanh chóng bay ra.

Nước mì nóng hầm hập, tương ớt phủ đầy một tầng, Tông Anh vừa ăn vừa đổ mồ hôi, thoát nhìn có vẻ sáng khoái, nhưng dạ dày lại bắt đầu biểu tình, nhưng cô vẫn kiên trì ăn hết hai hộp mì.

Trong lúc đó, Tiết Tuyên Thanh gọi tới một lần, màn hình di động sáng lên, dùng 1% lượng điện, cứng đầu sáng khoảng 20 giây, cuối cùng tối om, hết như một ngôi sao vụt tắt.

Sau khi ăn no căng bụng, thân thể dường như vô tư vô lự, tất cả buồn rầu và những thứ vụn vặt đều ở biến mất sau cánh cửa thủy tinh.

Tông Anh ngồi ở cửa hàng tiện lợi hồi lâu, mãi đến khi có xe vận tải đưa cơm nắm và bánh mì mới để bán trong ngày đến, cô mới nhận ra rằng trời sắp sáng.

Trời chung quy sẽ sáng, người dân thành phố M cũng phải tỉnh dậy để hối hả mưu sinh, Tông Anh đứng dậy quay về nhà trọ số 699.

Nhà trọ rất gần bệnh viện, đi bộ chỉ mất hơn mười phút. Không khí mới mẻ ẩm ướt, trên đường có trẻ con mua đồ ăn sáng, có các cụ ông chuẩn bị đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, những sợi nắng bình thản chiếu sáng cuối ngã tư đường, cảnh phố phường trăm năm vẫn thế.

Nhà trọ số 699 xây vào năm một nghìn chín trăm ba mươi, là một toà nhà lớn có hình dáng cong cong, tổng cộng gồm bảy tầng, nằm ở trung tâm thành phố, giữa trồn náo nhiệt xô bồ, nó vẫn giữ được nét bình lặng, trải qua khói lửa chiến tranh, đi qua gần một thế kỷ mưa gió.

Năm ngoái, bà ngoại Tông Anh còn ở nơi này, sau khi bà đi theo chú út ra nước ngoài, chỉ còn lại một mình Tông Anh ở lại, nơi này coi như nhà của cô.

Vì quá bận rộn, chỉ có thể ngủ lại ký túc xá, nên mấy ngày nay cô chưa quay về nhà trọ số 699. Sau đêm mưa bão, cây ngô đồng Pháp đối diện cửa ra vào bị mưa gió vùi dập, lá rụng đầy đất.

Cửa chính hình mái vòm khám các ô thủy tinh hình vuông đa màu sắc, vào những hôm có nắng, vô vàn sắc màu sặc sỡ chiếu xuống mặt đất.

Quẹt thẻ vào tòa nhà, thang máy hiện đại đã sớm thay thế thang máy cũ của ba mươi năm trước, sau này lại có thêm mấy chục gia hộ gia đình chuyển đến nơi này sống.

Tông Anh trọ ở tầng cao nhất, phòng hai gian kiểu cũ, vào những thế kỷ trước, thiết kế này được coi là cực kỳ thời thượng và tiện lợi, điểm bất tiện duy nhất là cửa sổ, khung cửa cao mà hẹp, bởi vậy, hàng năm cả căn nhà luôn thiếu ánh sáng mặt trời, lúc nào cũng âm u, tối tăm.

Hàng hiên tràn đầy hương vị cuộc sống thường nhật, có mùi gạo mùi cháo và cả mùi đun nấu, Tông Anh lại như u hồn trốn địa ngục.

Gần như ngay khi bước vào nhà, Tông Anh liền mệt đứt hơi, đóng sầm cửa lại, đi được vài bước liền đổ ập lên sofa.

Tấm rèm che kín mít, căn phòng tối om, vài phút sau, Tông Anh từ từ mở mắt ra, như thường lệ, phản ứng đầu tiên của cô là cầm lấy cốc trà trên bàn.

Đại khái do đầu óc còn choáng, vừa đưa cốc trà lên miệng, cô lập tức uống luôn.

Ban đầu, yết hầu cạn khô hò reo vì được tiếp nước, nhưng ngay sau đó, cô mới nhận ra một sự thật đáng sợ...

Nước còn nóng.

Lời tác giả:

Tiên sinh không vội vàng: Tôi đun nước đấy!

Giải thích chút nha:

1. PACS là hệ thống sắp xếp thông tin và hình ảnh, thường được ứng dụng trong bệnh viện, một số bệnh viện chỉnh hợp nó với hệ thống HIS/CIS, cách sử dụng cụ thể ở mỗi nơi khác nhau. Thông thường, điểm khác biệt nằm ở chỗ, A có hệ thống cung cấp dữ liệu khác hoặc B xác định và hạn chế hoá khác, chỉnh thể cơ bản vẫn giống nhau.

Trên thực tế, bình thường đến bệnh viện chụp x-quang, khoảng một phút sau khi kiểm tra, phim tư liệu đã rơi truyền tới PACS, người có quyền hạn có thể trực tiếp chuyển quyền kiểm tra, nhưng không có báo cáo và phim. Báo cáo và phim cần được kỹ thuật viên khoa hình ảnh tiến hành sàng chọn, sau đó được đóng dấu bằng “kỹ thuật PS” tương quan, kết quả chẩn đoán bệnh mới được đưa ra.

2. Nhà trọ số 699 thuộc về tô giới Pháp, được xây vào năm 1930, khánh thành năm 1931, lúc ấy đã có thang máy. Mỗi tầng lầu xây bảy loại phòng từ A-G, đỉnh tầng có hai căn nhà có kết cấu giống nhau, đối diện cửa sổ là vườn hoa chung, chiếm diện tích bốn mẫu, phong cách kiến trúc thuộc trường phái trang trí nghệ thuật.

Hiện tại, nhà trọ số 699 vẫn có người ở, đại khái tầm sáu bảy mươi hộ gia đình, bên cạnh có một quán cà phê xây ở vị trí rất thấp, tui rất lo nó bị mưa to nhấn chìm.

Editor: Đây là một số hình mình tìm được về nhà trọ 699 ^^

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Người hiện đại mất liên lạc với nhau bắt nguồn từ tắt điện thoại.

Chướng ngại vật ở hiện trường vụ tai nạn xe cộ sớm được dọn dẹp sạch sẽ, hừng đông, mưa đã tạnh, mặt trời thậm chí đã nhô lên cao.

Bận rộn cả đêm, Tiết Tuyền Thanh nôn nóng bất an đứng bên đường, cô đã gọi hơn mười cú điện thoại cho Tông Anh, ban đầu còn có tiếng tí tí, về sau hoàn toàn biến thành tiếng tắt máy.

Trước đây, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

Vì vậy, Tiết Tuyền Thanh không gọi vào số di động của Tông Anh nữa, mà gọi đến ký túc xá... Không ai bắt máy; cuối cùng lại gọi số máy của nhà trọ số 699, di động kêu “Tít... Tít... Tít”, ngay khi cô chuẩn bị cúp máy, tiếng “tít” ở đầu dây bên kia dừng lại, thay vào đó là tiếng nhắc máy...

Huyệt thái dương của Tiết Tuyền Thanh giật giật, vừa mở miệng liền mắng: “Chết tiệt! Cậu phát sốt phải không? Cố ý tắt máy chứ gì?!”

Nhưng đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói của một nam thanh niên, anh ta ôn hòa ứng đối cơn giận của cô: “Xin chào, cô tìm ai? Tôi có thể nhắn lại giùm cô.”

Khác thường, xa lạ.

Tiết Tuyền Thanh nhìn chăm chăm số máy hiển thị trên màn hình di động... Rõ ràng là số máy cố định của nhà trọ số 699.

Người ở đầu dây bên kia ôn hoà hỏi lại lần nữa: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Trong phút chốc, ngọn lửa trong lòng Tiết Tuyền Thanh như bị đổ thêm dầu, cô nhấn rõ từng chữ một: “Anh là ai?! Bảo Tông Anh ra bắt máy ngay cho tôi!”

Đúng năm giờ năm mươi tám phút sáng, “cạch” một tiếng, đầu dây bên kia cúp máy.

Tiếng “tít tít tít” ngân vang lên, Tiết Tuyền Thanh vô cùng sửng sốt, lại gọi thêm cú nữa, nhưng lần này chỉ còn tiếng máy bận... đối phương còn chưa gác ống nghe vào vị trí.

Năm giờ năm mươi tám phút – cũng là lúc Tông Anh trở về nhà trọ số 699, rút chìa khoá ra mở cửa.

Bị cúp điện thoại mà không rõ lý do, Tiết Tuyền Thanh ngần ngừ đứng im tại chỗ một lúc, sau đó lấy lại tinh thần kéo mũ che mưa màu đen lên đội, vuốt phần tóc mái ướt đầm ra phía sau, để lộ dáng vẻ nôn nóng.

Từ này đến giờ, Tiểu Trịnh vẫn ngồi bên cạnh chờ đợi, lúc này mới nói: “Cô giáo Tiết, chúng ta đi ăn sáng trước đi.” Thấy cô không đáp, cậu ta lại chủ động đề nghị: “Ăn sinh tiên được không ạ?” (*)

(*) Sinh tiên (hay còn gọi là bánh bao sinh tiên): Món ăn đặc trưng và nổi tiếng của Thượng Hải, Tô Châu và Giang Nam. Phần nhân được làm từ thịt lợn, thịt gà, có nơi làm bằng thịt cua, thịt tôm. Sinh tiên có lớp vỏ bánh mềm mại, trắng trẻo, phần đáy được rán chín, ăn xốp giòn.

Tiết Tuyền Thanh nào có tâm trạng ăn sáng, cô ném chìa khoá xe cho Tiểu Trịnh rồi bảo: “Cậu cứ về cục trước đi, tôi tìm Tông Anh cái đã.”

Sáng sớm, mưa tạnh trời trong, dòng xe cộ qua lại không ngừng nghỉ, tiếng người ồn ào.

Sáu giờ mười phút, Tiết Tuyền Thanh chen lên tàu điện ngầm số 699, Tông Anh ngồi thẳng trên xô pha.

Cô nín thở nghe ngóng, trong phòng, ngoài tiếng đồng hồ để bàn kiểu cũ, không có bất kỳ âm thanh nào khác, do vậy cô cúi đầu mở ngăn tủ của bàn trà, kéo thùng dụng cụ kiểm tra bằng hợp kim nhôm ra, mở khóa, đeo găng tay Latex (*). Tiếp đó, Tông Anh lại cầm một bình đựng vật chứng, đổ nước ấm trong cốc cà phê vào, đồng thời mở túi vật chứng ra, bỏ chiếc cốc vào trong và đóng kín miệng túi.

(*) Găng tay Latex: Latex là một loại nhựa cây được lấy từ cây cao su thiên nhiên nên Latex còn được gọi là cao su, găng tay Latex được hình thành trong quá trình chế biến cùng với nhiệt độ và hóa chất (được phép sử dụng). Nó làm thành lớp bảo vệ cực kì tốt, vừa vặn khi chúng ta đeo găng tay và rất dẻo dai. Loại cao su này được sử dụng rộng rãi trong việc sản xuất các thiết bị y tế, đặc biệt trong việc sản xuất Găng tay như Găng tay Latex có bột, không bột và phẫu thuật.

Ngay sau đó, Tông Anh đứng dậy đi về phía phòng bếp, không gian bán mở rộng ngăn nắp sạch sẽ, một ấm điện được đặt trên kệ để đồ ăn.

Dùng đầu ngón tay chạm vào thân ấm nước, độ ấm khoảng bốn mươi lăm đến năm mươi độ C, dựa theo kinh nghiệm đánh giá của cô, bình nước này được đun khoảng hai mươi phút trước – Điều đó có nghĩa là, hơn năm giờ sáng, người này vẫn còn ở nhà cô.

Ngoại trừ phòng bếp, những nơi khác gần như không bị động chạm tới, Tông Anh mở thùng rác ra, phát hiện trong thùng có một hộp sữa, đã trống không. Cô kiểm tra ra, ngày sản xuất ghi ở miệng hộp là 21-07-2015, sữa mới được đổ khỏi hộp hôm trước.

Kiểm tra xong phòng bếp, Tông Anh lại vào phòng ngủ tìm kiếm dấu vết để lại, nhưng không thu hoạch được gì.

Cô xoay người lên tầng trên, trên gác chỉ có một gian nhỏ, thường ngày cô dùng nó làm phòng khách, nhưng cô ít khi chiêu đãi người ngoài, lâu không quét dọn, năm đấm cửa còn phủ một tầng bụi mỏng, nhưng lúc này nó đã được lau sáng bóng.

Cô dùng tay đeo găng cẩn thận cầm năm đấm, định mở cửa ra, nhưng nó căn bản không nhúc nhích.

Cửa bị khóa.

Tông Anh không có thói quen khoá cửa phòng.

Cô kiên nhẫn lấy vân tay trên năm đấm, lại xuống tầng dưới kiểm tra lần lượt từng cửa sổ... không có dấu vết bị cạy mở, đối phương rất có thể có chìa khoá nhà cô.

Phải rồi, cái chìa khoá.

Tông Anh bật đèn hành lang ở cửa ra vào lên, mở tầng trên cùng của chiếc tủ năm tầng, chuỗi chìa khoá dự bị bên trong quả nhiên không cánh mà bay, kèm theo đó là một ít tiền... Tiền lẻ cô hay dùng để trả đồ ăn đặt từ cửa hàng về.

Nhưng có một phong thư đặt bên cạnh đặt chiếc hộp, kế bên phong thư là chiếc ô màu đen khô ráo đã được gấp gọn gàng.

Chưa kịp cầm lên, đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm, Tiết Tuyên Thanh thở hổn hển, lớn tiếng nói: “Mở cửa ra mau lên, nếu không mở, tôi sẽ gọi người đến phá đấy!”

Tông Anh bước ra mở cửa, sau đó ăn ngay hai cái cốc vào trán: “Ở nhà lại còn tắt máy! Ở nhà lại còn tắt máy!”

“Quên sạc pin.” Tông Anh thản nhiên nói.

“Cậu cố ý thì có!” Trông thấy Tông Anh, nổi lo lắng và tức giận ban đầu trong lòng Tiết Tuyên Thanh đã tiêu tan hơn một nửa, song lúc nhác thấy chiếc găng trên tay Tông Anh, cô liền nhíu mày: “Đang làm gì thế?”

“Tăng cường kỹ năng nghiệp vụ.” Tông Anh đang hoang trả lời.

“Nói hươu nói vượn, có kẻ trộm đột nhập vào nhà cậu phải không?” Cô bước tới, gạt Tông Anh sang một bên, vào nhà liền thấy thùng đựng dụng cụ kiểm nghiệm mở rộng: “Cậu không biết báo cảnh sát hả, thu thập vật chứng thì chứng minh được gì?”

Tông Anh không trả lời được, trực giác nhắc nhở cô, chuyện này nhất định không đơn giản là đột nhập vào nhà trộm cắp, nhưng trước mắt, cô không muốn giải thích với bất kỳ ai.

“Có tổn thất gì không?”

Tông Anh im lặng không đáp, Tiết Tuyên Thanh xoay người lại nhìn cô chăm chăm.

Vóc dáng hai người sà sà bằng nhau, đều thức trắng cả đêm, trong mắt đầy tơ máu, trạng thái hai bên kẻ tám lạng người nửa cân.

“Quên đi.” Mặt đối mặt một lát, Tiết Tuyên Thanh bỏ cuộc: “Cậu vốn không muốn nói cho tôi biết, tôi cũng không hỏi nữa.”

Nói dứt lời, cô lại lấy hộp thuốc lá ra, rút hai điếu thuốc, đưa một điếu cho Tông Anh: “Máy giờ về nhà?”

“Gần sáu giờ.” Tông Anh cầm thuốc lá rồi đáp.

Cô nhớ rõ rất rõ, lúc nằm xuống sofa, đồng hồ để bàn trong nhà đổ sáu hồi chuông.

“Vậy tôi không thể không nói cho cậu biết...” Tiết Tuyền Thanh bật di động lên, mở mục lịch sử cuộc gọi, giơ lên cho Tông Anh xem: “Năm giờ năm mươi bảy phút, tôi gọi đến máy bàn ở đây, một người đàn ông bắt máy, năm giờ năm mươi tám phút, anh ta đột nhiên cúp máy.”

“Anh ta nói gì?”

Dùng đại não mệt nhọc quá độ cố gắng nhớ lại, Tiết Tuyền Thanh đáp: “Xin chào, cô tìm ai? Tôi có thể nhắn lại giùm cô.”

Tông Anh rũ mắt xuống, lại nói: “Giọng điệu kỳ lạ, không giống kẻ trộm, có thể do kết nối nhầm đường dây.”

Tiết Tuyền Thanh lắc đầu: “Dù sao cũng không hợp lý, có điều đây là chuyện của cậu, cậu tự xử lý đi.”

Nói dứt lời, cô lấy bật lửa ra định châm thuốc lá, nhưng trước sau lửa vẫn không cháy. Cảm xúc nôn nóng càng tăng cao, cô quay đầu tiến thẳng vào phòng bếp, bật bếp gas lên, mượn một chút lửa, rít sâu một hơi, sau đó rút cục đi vào chủ đề chính.

Tiết Tuyền Thanh tựa vào kệ bếp nói: “Hiện trường mà nửa đêm cậu giao cho tôi ấy, đoán xem người gây tai nạn là ai?”

Tông Anh tháo găng tay ra, ngồi lên sofa, lại cầm lấy điều thuốc lá chưa châm lửa: “Chi bằng cậu cứ nói trực tiếp cho tôi biết.”

“Hình Học Nghĩa.”

Bàn tay đang thong thả xoay điều thuốc của Tông Anh chợt khựng lại.

“Cậu Tông Du đúng không?” Tiết Tuyền Thanh nhả khói, thở dài: “Tông Du đi cùng xe với anh ta, bị thương nặng phải nhập viện, cần truyền máu, nhà họ liền gọi cậu tới.” Cô hoàn thành suy đoán của bản thân, khoé môi nở

nụ cười lạnh giá: “Lúc cần mới nghĩ đến cậu, xin thứ cho tôi không nhìn ra được nửa phần thật lòng hay quan tâm.”

Tông Anh buông điều thuốc xuống, đan hai tay vào nhau: “Đừng đề cập đến chuyện này nữa.”

“Vậy kể mấy thứ khác đi.” Tiết Tuyên Thanh gạt tàn thuốc vào bồn rửa bát, “Muốn nghe chuyện gì?”

“Tình hình hiện trường.”

Tiết Tuyên Thanh lại rít một hơi, nhíu mày nhìn Tông Anh: “Xe mất khống chế, đâm vào ba chiếc xe khác trên đường, gây ra vụ va chạm liên hoàn, cuối cùng tông vào tường xi măng, đầu xe gần như cháy rụi, Hình Học Nghĩa tử vong tại chỗ, Tông Du ngồi ở ghế sau, may mắn nhặt về một cái mạng.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Có hai người trưởng thành khác tử vong, hai người bị thương nhẹ.” Giọng Tiết Tuyên Thanh không chút tình cảm, cô khẽ nheo mắt lại giữa làn khói: “Cái chết của Hình Học Nghĩa phù hợp với đặc trưng của tai nạn xe cộ, có điều, có thêm vài phát hiện khác.” Cô đột nhiên xoay người kéo tấm rèm cửa dày cộp ra, nắng sớm mùa hạ tranh nhau ùa vào phòng, theo bản năng, Tông Anh nghiêng đầu tránh né.

“Cậu tự xem tin tức thì biết.”

Tiết Tuyên Thanh nói xong, mở bài báo chính trong trang đưa tin ra, đưa điện thoại di động cho Tông Anh.

Tông Anh cúi đầu nhìn, một vài từ khóa mấu chốt đập vào mắt...

“Tai nạn xe cộ liên hoàn, người phụ trách viên nghiên cứu y dược Tân Hi, công tử nhà họ Tông thuộc công ty sản xuất thuốc Tân Hi, trong xe bị nghi ngờ phát hiện thuốc phiện, phong tỏa tin tức, từ chối nhận phỏng vấn, một phụ nữ có thai, một người đàn ông tử vong tại chỗ.”

Kéo xuống bên dưới, một hàng ảnh minh họa, có hiện trường sự cố, có hiện trường cấp cứu, có ảnh chụp của người nhà... Và cả bên sườn mặt bị che kín của chính cô.

Ngón cái của Tông Anh khựng lại trên bức ảnh, ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tiết Tuyên Thanh.

“Cậu có biết che chắn gì không vậy, chỉ che mỗi mặt thì có tác dụng gì?” Tiết Tuyên Thanh vịn vôi nước sôi, đập tàn thuốc vào chậu rửa bát: “Dựa vào số hiệu cảnh sát, chẳng mấy chốc cậu sẽ bị người ta vạch trần không sót thứ gì, thối đời bây giờ là thế đấy. Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, cậu hiểu không?”

Tông Anh kích vào mục bình luận, vô số nghi vấn và phỏng đoán, ai nấy đều như thám tử trong tư thế xắn tay áo ra trận.

Cô hỏi: “Nguyên nhân chiếc xe không mất khống chế rồi gây tai nạn là gì?”

“Nhân tố trực trực máy móc chiếm phần trăm rất nhỏ, tám chín phần mười là do bàn tay con người.”

Tông Anh lại hỏi: “‘Phát hiện ra thuốc phiện’ là thật hay giả?”

“Phát hiện được đồ vật khả nghi trong túi của Hình Học Nghĩa, đã đưa đi kiểm nghiệm. Về việc anh ta có lái xe sau khi hít thuốc phiện hay không, còn phải chờ báo cáo xét nghiệm bước nữa.” Tiết Tuyên Thanh ngừng một lát rồi nói: “Nghe nói sắp tới Tân Hi muốn đưa một loại thuốc mới ra thị trường, trong khoảng thời gian quan trọng này lại nổ ra vụ tai tiếng rằng

người trong viện nghiên cứu hít thuốc phiện, có lẽ mấy ngày kế tiếp sẽ chẳng tốt lành gì!”

Tông Anh tắt trang tin tức đi; Tiết Tuyền Thanh khát khô cổ, trực tiếp cầm lấy ấm điện.

Cô tiện tay lấy một cái cốc, rót đầy nước ấm, Tông Anh đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói trở nên kích động: “Đừng uống nước đấy!”

Tiết Tuyền Thanh không nhìn cô, cứ thế ngửa đầu uống nước.

Tông Anh khuyên can thất bại, vội đứng bật dậy, bước tới giành lại chiếc cốc trong tay Tiết Tuyền Thanh, lại cầm ấm nước, đổ toàn bộ nước bên trong vào chậu rửa bát.

“Cậu điên à?!” Tiết Tuyền Thanh quát lên.

Tông Anh không giải thích cũng không nói nhiều, mở cửa tủ lạnh ra, cầm một chai nước trà mới nguyên đưa tới, thậm chí còn mở nắp thay cô.

Bởi lại dùng sức lần nữa, miệng vết thương nứt ra, bắt đầu rỉ máu, lúc này Tiết Tuyền Thanh mới lưu ý đến miếng băng dán vết thương trong lòng bàn tay Tông Anh.

Tông Anh rút tay lại, nhìn đồng hồ nói: “Không còn sớm nữa, cậu còn phải về cục giao ban. Tôi buộc phải tránh khỏi vụ án này, làm phiền cậu.”

Tiết Tuyền Thanh không còn gì để nói, cô lấy chiếc ví trong túi áo ra đưa cho Tông Anh, chỉ nói: “Đừng đánh mất lần nữa.”

Tông Anh đáp ứng, trả điện thoại di động lại cho Tiết Tuyền Thanh rồi tiễn cô ấy ra cửa.

Lúc ra cửa, chuẩn bị vào thang máy, Tiết Tuyền Thanh đột nhiên quay đầu nói: “Tông Anh này...” nhưng ngẫm nghĩ một lúc rồi lại thôi, cuối

cùng chỉ dặn dò một câu: “Nghỉ ngơi cho tốt vào.”

Tông Anh đứng ở cửa, nghiêm túc gật đầu.

Nhìn bóng Tiết Tuyên Thanh rời đi, Tông Anh đóng cửa lại, mở tủ ra lần nữa, cầm phong thư bên cạnh hộp gỗ và một quyển sổ mỏng bên trong, để lộ một tờ giấy viết thư.

Cô mở thư ra, trong thư viết...

“Gửi Tông tiểu thư:

“Xin mạo muội gửi cho cô bức thư này. Chắc hẳn cô cũng cảm thấy phiền lòng vì sự quấy nhiễu của tôi, nếu cô có thời gian rảnh và đồng ý, hi vọng cô tạm lưu lại nhà trọ, chúng ta sẽ gặp nhau sau mười giờ đêm, đến lúc đó lại nói chuyện.

Mong cô không cảm thấy sợ hãi, chúc cô luôn khỏe mạnh vui sướng, mọi việc suôn sẻ.

“Thịnh Thanh Nhượng, sáng ngày hai mươi ba.”

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hơn mười giờ tối, thời gian vẫn còn sớm.

Tông Anh đặt bức thư xuống, quay lại ghế sofa, nhặt điếu thuốc lá Tiết Tuyền Thanh đưa ban nãy lên, lấy bật lửa trong hộp chứa đồ linh tinh, châm điếu thuốc. Căn phòng tràn ngập ánh nắng.

Tầng dưới vang lên tiếng chuông lanh lảnh của nhà kho xe đạp, ngay sau đó là tiếng mở cửa, tiếng bảo vệ nói chuyện và cả tiếng xe công cộng phanh gấp.

Tông Anh im lặng ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Giữa làn khói lượn lờ, cô đột nhiên nhấc tay áo lên ngửi ngửi, rồi cúi đầu ngửi cổ áo.

Áo sơ mi đồng phục làm bằng sợi polyester nên khá bí, vì vậy khó tránh khỏi dính một ít mùi mồ hôi, một ít mùi máu tanh từ hiện trường và cả một ít mùi nước thuốc nữa.

Song cô chẳng hề thấy nó khó ngửi chút nào!

Hút thuốc xong, Tông Anh cúi đầu tháo quần hàm và số hiệu cảnh sát trên trang phục, vào phòng tắm tắm rửa, đem toàn bộ quần áo bỏ vào máy giặt.

Mở chốt vòi hoa sen lên, tiếng nước chảy ào ào như tiếng mưa rào, nhanh chóng khoả lấp âm thanh trực lẫn chuyển động.

Hơi nước bốc lên, trẻ con nhà bên dậy sớm luyện đàn, bản Donna Donna liên tục lặp đi lặp lại, chờ cô bé dừng lại, Tông Anh mới tắt vòi hoa sen, thế giới yên tĩnh trong chốc lát, sau đó trực lẫn nhanh chóng rút nước.

Cô lấy khăn lông lau khô thân thể, thay áo phông và quần ở nhà sạch sẽ, quay lại phòng bếp cầm hộp thuốc để xử lý vết thương trên tay, sau đó vào phòng ngủ sạc điện thoại, logo biểu tượng sáng lên trên màn hình đen nhánh.

Di động bắt đầu nạp điện, Tông Anh nghĩ. Vì vậy, cô nằm xuống, nhắm mắt ngủ bù.

Rốt cuộc cũng được xả hơi, cột sống và cơ thể mệt mỏi cố gắng dành giật từng giây phút thư giãn. Đồng hồ để bàn trong phòng khách cần cù đẩy thời gian về phía trước, tích tắc, tích tắc, đẩy mặt trời xuống dưới đường chân trời.

Tông Anh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, trên màn hình xuất hiện một dãy số xa lạ có cùng mã vùng, Tông Anh không nhận, để mặc điện thoại đổ chuông rồi chấm dứt.

Cô nằm trên giường, trời đã tối, rèm cửa sổ vẫn để mở, bóng đêm trong thành phố bị mười sáu song cửa hẹp cắt thành những hình khối với tỷ lệ bằng nhau, ánh sáng mờ tối tràn vào phòng, xen lẫn với bóng tối.

Tông Anh trở mình, cầm lấy điện thoại, góc phải màn hình hiển thị lượng điện 100%, pin đã đầy.

Lượng điện của di động có thể từ 0 đầy đến 100, vậy con người thì sao?

Tông Anh gần như không ăn uống gì suốt ngày hôm nay, đói bụng là chuyện không thể tránh khỏi, vì vậy cô nhắc điện thoại lên gọi thức ăn ngoài, trong lúc chờ cơm được đưa tới, cô kiểm tra dãy số xa lạ kia...

Theo kết quả tìm kiếm, chủ nhân của nó là một người làm trong lĩnh vực truyền thông, Tông Anh gạt anh ta vào sổ đen.

Đồ ăn được đưa tới rất nhanh, đây là cái lợi khi sống trong thành phố.

Một suất cơm nóng hôi hổi, khá đầy đặn, Tông Anh ăn được một nửa liền không vào nữa, cứ thế ném cả hộp cơm vào thùng rác.

Tám giờ đúng, còn hai tiếng nữa.

Cô đứng dậy phơi quần áo, đánh răng, bật ti vi lên xem không có mục đích.

Phim phóng sự, Lapland tháng Năm, sau loạt hình ảnh chụp toàn cảnh từ trên không là cảnh tuần lộc chạy băng băng. Người thuyết minh nói: “Sau khi kết thúc mùa đông với khung cảnh tuyết trắng dài đến tám tháng, Lapland rất cuộc nghênh đón mùa xuân.”

Mùa đông rất dài, lại sạch sẽ và lạnh lẽo. Tông Anh thích mùa đông.

Còn hai mươi phút nữa là đến mười giờ, Tông Anh tắt ti vi, đặt lần lượt từng túi vật chứng lên khay trà, đồng thời để một cái ghế ở đối diện sofa.

Cô chỉ chừa lại một chiếc đèn ở hành lang cửa trước, toàn bộ những chiếc đèn còn lại đều tắt hết.

Căn phòng một lần nữa trở nên u ám, cô châm một điếu thuốc, ngồi chờ ở bậc cầu thang.

Trong phòng, đồng hồ để bàn kêu reng reng mười tiếng, điếu thuốc trong tay Tông Anh cũng cháy hết.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa nhẹ nhàng, nhưng nói phát ra âm thanh lại ở tầng trên, ngay sau đó là tiếng bước xuống tầng dưới, ổn định mà bình tình, không phát ra tiếng vang lớn.

Mí mắt vốn sụp xuống đột ngột mở ra, khoảnh khắc đối phương đặt tay lên vai cô, Tông Anh túm lấy tay phải của anh ta, đồng thời phá trọng tâm của đối phương, ném anh ta xuống cầu thang.

Không đợi anh ta kịp phản ứng, Tông Anh đã lấy dây trói dùng một lần, trói hai tay anh ta lại.

“Tông tiểu thư, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một lát chứ!” Người kia lên tiếng một cách khó khăn, khẩn cầu cô tháo dây trói ra.

“Hiện tại anh có thể nói tiếp.” Tông Anh không định bỏ qua cơ hội dạy anh ta một bài học nhớ đời, cô áp chế đối phương, nhắm mắt, nói rõ từng chữ: “Họ tên, tuổi, quê quán, địa chỉ.”

“Thịnh Thanh Nhượng, ba mươi hai tuổi, hộ tịch, địa chỉ...” Anh thoáng dừng lại, nói một cách khó khăn mà ôn hoà: “Chính là chỗ này.”

“Ở đây ư?”

“Chính là ở đây.”

Thật vô lý, nhưng Tông Anh chưa kịp mở miệng, hai tay đột nhiên buông lỏng.

Đau đớn tựa như quả bom tấn công bất ngờ, đầu óc như chia năm xẻ bảy.

Tông Anh hít thở dồn dập, thái dương nổi gân xanh, cô gằn như mất khống chế, còn Thịnh Thanh Nhượng cuối cùng cũng có cơ hội đứng lên, dùng sức thoát ra khỏi dây trói.

Nhưng giây tiếp theo, anh lập tức khom người hỏi thăm cô: “Tông tiểu thư, hãy nói cho tôi biết cô cần gì!!”

Tông Anh đau gằn như không mở nổi mắt, hai tay ấn chặt vào da đầu, hàm răng nghiến chặt, tưởng như sắp vỡ nát, cơ bắp căng cứng đến mức

không thể mở miệng lên tiếng, anh liền hỏi lại: “Là thuốc giảm đau sao?”

Không nhận được câu trả lời, anh nhanh chóng lùi về phía sau hai bước, kéo tấm thảm đặt trên sô pha phủ lên vai Tông Anh, ôm cô đặt lên ghế.

Anh nhớ phòng bếp của cô có một hòm thuốc, liền nhanh chân vào đó cầm ra, sau đó nhanh chóng lấy thuốc giảm đau, đưa cho Tông Anh kèm theo một cốc nước.

Tông Anh ngay cả nước cũng không cần, trực tiếp cầm viên thuốc trong tay anh rồi cho vào miệng nuốt chửng.

Tiết trời tháng bảy, ngón tay run rẩy của cô chạm vào lòng bàn tay anh, nhưng anh lại thấy lạnh giá.

Bởi vậy, anh lại cầm một chiếc áo khoác để trên ghế đẩu cho cô, sao đó không quấy rầy cô nữa.

Thời tiết thay đổi.

Gió đêm đẩy cánh cửa sổ va đập qua lại, phát ra những tiếng lạch cạch.

Thịnh Thanh Nhượng bước lên phía trước, vừa kịp đóng chặt cửa sổ, một tia chớp liền loé lên.

Sau tiếng sấm đì đùng, trong phòng chỉ còn lại tiếng đồng hồ kêu tích tắc và tiếng hít thở nặng nề của Tông Anh, sau đó cơn mưa dồn dập gõ vào ô cửa kính, cảnh đêm phút chốc trở nên mơ hồ.

Thịnh Thanh Nhượng đóng kín rèm cửa sổ lại, bật một ngọn đèn treo trên trần nhà.

Giá sách lớn kế bên cửa sổ trưng bày những bộ sách liên quan đến y dược, các loại giấy chứng nhận và cúp. Tất cả các đều ghi tên một người – Tông Anh.

Bên cạnh giá sách là một khung ảnh cũ rất lớn, bên trong dán chi chít ảnh.

Trừ mấy tấm hồi còn nhỏ, những tấm hình về sau Tông Anh đều mím môi thành một đường thẳng, không có nửa phần vui vẻ.

Tấm bảng trắng to rộng dựa vào tường dán đầy những mẫu tin cắt ra từ báo chí, hình ảnh giải phẫu bệnh lý và báo cáo. Góc nhà dựng một mô hình khung xương thẳng đứng, những đốt xương toát lên vẽ âm u.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh này, anh liền mặc định, chủ nhân của căn nhà này là một cô gái cao gầy, lạnh lùng, ngay ngắn và cố chấp.

Anh đột nhiên tiến lại gần giá sách, cách lớp kính thuỷ tinh, anh phát hiện ra tấm huy chương nhỏ nhất nằm trong góc, ở giữa in chữ CESA, bên dưới là hàng chữ tiếng Anh, trong đó ghi – Extreme Sports Association...

Hiệp hội thể thao mạo hiểm, đây là một phát hiện mới.

Anh lại quay về phòng bếp, mở vòi nước hứng đầy bình, định đun một ít nước nóng.

Dây điện được cắm vào ổ, bình nước nhanh chóng kêu ùng ục, âm vang sinh động.

Anh đột nhiên ngửi thấy mùi ôi thiu, cúi đầu nhìn xuống mới thấy, trong thùng rác dưới chân có một hộp cơm bụi để mở nắp, thức ăn đã bắt đầu biến chất. Sau khi anh dọn dẹp thùng rác xong xuôi, rửa sạch cốc, thu dọn mọi thứ ổn thoả, ngoài trời, mưa rào đã tạnh.

Lúc Tông Anh tỉnh lại là năm giờ năm mươi tư phút sáng.

Cô mơ thấy mình ngồi trượt tuyết trong màn tuyết trắng xoá ở Lapland, tuần lộc chạy như bay, kéo xe trượt tuyết đi, cô lạc trong màn tuyết không

rõ phương hướng, tưởng như chết cồng vì lạnh.

Chết kiểu này cũng không tồi.

Tông Anh ngồi dậy, trông thấy Thịnh Thanh Nhượng đang ngồi đối diện bàn trà đọc sách, trên đỉnh đầu là ngọn đèn trang trí đang toả sáng lờ mờ.

Cô đưa mắt nhìn khay trà, trên đó trừ “vật chứng” mà cô bày ra, còn có thêm một cặp công văn, một chiếc cặp da và cả một bình giữ nhiệt.

Cô ngả người về phía trước, cầm chén nước, vặn mở nắp, hơi nóng yếu ớt bay lên, nước còn nóng.

Thịnh Thanh Nhượng đặt quyền sách trên tay xuống, đợi cô uống hết nước mới nói: “Nếu tình trạng thân thể cô cho phép, vậy lúc này chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện một lát.”

Ánh sáng hắt xuống khiến khuôn mặt anh trở nên vô cùng dịu dàng, Tông Anh đè nén cảm giác khó chịu, gấp thảm lại đặt lên đầu gối, ý bảo anh nói tiếp.

Thịnh Thanh Nhượng mở cặp công văn ra, lấy một sấp giấy tờ được gấp lại, mở ra trước mặt cô.

Tận cùng bên tay phải ghi bốn chữ phồn thể khá to “hợp đồng thuê nhà”, bên trái là mấy hàng chữ nhỏ, là hợp đồng bản chính, đối tượng là căn nhà kèm theo gác xép thuộc nhà trọ số 699, thời gian lập hợp đồng – ngày mười hai tháng bảy năm dân quốc(*) thứ hai mươi mốt.

(*)Trung Hoa Dân Quốc là nhà nước thống trị Trung Quốc từ năm 1912 đến năm 1949, được lãnh đạo bởi chính quyền Tôn Trung Sơn.

Năm hai mươi mốt thời dân quốc – tức năm một nghìn chín trăm ba mươi hai.

Từ khi nhà trọ này khánh thành năm một nghìn chín trăm ba mươi một tới nay, đã có vô số người từng đến sinh sống, ở lại hoặc ra đi, bản hợp đồng quá hạn này ngoại trừ một ít giá trị văn hiến và sưu tầm, không hề có ý nghĩa khác.

Tông Anh kiểm tra cẩn thận, kỹ lưỡng: “Lúc này là năm hai nghìn không trăm mười lăm sau công nguyên, luật pháp thời dân quốc không còn áp dụng ở Trung Quốc hiện đại nữa. Anh Thịnh, bản hợp đồng này không có hiệu lực.”

“Có lẽ ở thời đại của Tông tiểu thư, nó đã không còn giá trị, nhưng ở nơi tôi sống, nó vẫn có hiệu lực.” Thịnh Thanh Nhượng nói, sau đó lại rút ra một tập tài liệu khác: “Đây là bản ghi chép về cuộc họp hôm qua ở Cục Giao Thông Vận Tải Tô giới công cộng.”

Anh xoay tập tài liệu lại cho Tông Anh xem, ngón tay chỉ vào mục ngày tháng...

Ngày hai mươi ba tháng bảy, năm thứ hai mươi sáu thời dân quốc.

Nói xong, anh lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Tông Anh.

Tông Anh sụp mắt xuống: “Tôi có thể hiểu như thế này...” Cô chậm rãi chứng thực sự thật: “Anh đến từ ngày hai mươi ba tháng bảy năm hai mươi sáu thời dân quốc?”

“Chính xác thì đó là ngày hôm qua mà tôi trải qua.” Anh nhanh chóng xác nhận.

Tông Anh vốn hơi nghiêng người về phía trước, lúc này lại ngả về đằng sau.

Thịnh Thanh Nhượng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận mình còn thời gian, liền nói tiếp: “Trước mười giờ, tôi vẫn còn làm việc trong chính căn

hộ của mình, nhưng sau mười giờ, mọi thứ xung quanh đều thay đổi.” Anh đưa mắt nhìn bốn phía, “biến thành thế này.”

Tông Anh không nói một lời.

“Tôi cũng thấy chuyện này thật khó tin, nhưng dường như rất khó giải thích.”

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào?”

“Ngày hai mươi ba tháng bảy.”

Hôm đó liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, Tông Anh phải ở lại ký túc xá mười ngày, vì thế cô không về nhà.

“Theo lời anh nói, cứ mười giờ tối hằng ngày anh lại xuất hiện trong căn nhà này, vậy...” Tông Anh nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ: “Rạng sáng ngày hai mươi ba tháng bảy, tại sao anh lại xuất hiện trên xe taxi?”

Đối mặt với màn “thăm vấn” của cô, anh trả lời đầu ra đũa: “Buổi tối tôi thường ở lại nhà trọ, thỉnh thoảng cũng ở nơi khác. Nhưng cho dù thân thể của tôi đang ở đâu, cứ đúng giờ ấy, tôi sẽ luôn có mặt tại vị trí mà Tông tiểu thư đang xuất hiện. Đêm đó tôi đang làm việc tại ngoại ô thành phố, sau mười giờ đứng lại tới nơi này. Vị trí lúc ấy có vẻ rất xa nhà trọ, đi bộ quá chậm, tôi định đi nhờ phương tiện giao thông. Bắt xe cũng không dễ, về sau phải đi bộ rất lâu, bỏ ra gần như toàn bộ tiền mặt, cuối cùng mới bắt được một chiếc xe.”

Đó hẳn là chiếc xe ngày hôm qua cô đi.

Tông Anh hỏi: “Anh thanh toán hết bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm năm mươi đồng.” Anh nói, “Tôi đã ghi vào sổ ghi chép, Tông tiểu thư không nhìn thấy sao?”

Tông Anh đương nhiên đã thấy, cô chỉ muốn xác minh lại.

Quyển sổ mỏng đặt cùng lá thư, bên trong ghi chẳng chịt chữ, không bỏ sót chi tiết nào.

Cô còn nhớ dòng ghi chép đầu tiên là: Lấy một quyển sách trên giá (Từ điển Tân Hoa), đã trả lại trong ngày hôm đó.

Ghi chép mới nhất là: Lấy hai trăm năm mươi tệ của Tông tiểu thư để trả tiền xe, chưa trả hết.

Tất cả đều được viết bằng chữ giản thể, anh ta đang chiều theo thói quen của chủ nhà.

Vì vậy, hôm qua cô không cần nói cảm ơn anh ta, dù sao cũng là tiền của cô, anh ta mới là người sử dụng phi pháp.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng nói: “Tự tiện dùng tài sản của chủ nhà, là tôi thất lễ trước, Tông tiểu thư hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Nếu không, tôi có thể đền bù tổn thất.”

Nhưng Tông Anh không quan tâm chuyện này cho lắm, trái lại hỏi một câu: “Đồ ngọc, anh ngồi bao lâu?”

“Khoảng hai mươi phút, ô tô thời nay chạy rất nhanh.”

“Anh phải bảo tài xế bật đồng hồ đo quãng đường.” Tông Anh cụp mắt xuống, đặt bình giữ nhiệt lên khay trà, “Anh có biết hai trăm năm mươi đồng có thể mua được những gì không?”

“Tầng dưới có một cửa hàng nhỏ mở cửa suốt đêm, họ đề giá công khai, tôi đi ngang qua đó một lần.” Anh đáp có lý có lẽ, “Đối chiếu với giá cả vật dụng hàng ngày, tôi đại khái có khái niệm về sức lưu thông tiền tệ hiện tại.”

Nói dứt lời, anh lấy một tờ hoá đơn nhỏ trong túi văn kiện ra, đưa cho Tông Anh, chứng tỏ anh đã mua một hộp sữa giá ba phẩy tám đồng.

Anh nói tiếp: “Tính theo số km đi được, hai trăm năm mươi đồng có lẽ là con số không hợp lý, nhưng lúc đó là đêm khuya, không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận.”

Anh nói vô cùng có lý, Tông Anh im lặng, một lát sau mới nói: “Anh vẫn cầm chùm chìa khoá dự bị của tôi phải không?”

“Để phòng trường hợp khẩn cấp, dù sao một khi bị khoá ngoài cửa, tôi sẽ không có chỗ đặt chân.”

“Vậy tại sao anh phải khoá phòng tầng trên lại?” Tông Anh ngược mắt nhìn anh.

“Đây chính là điều mà tôi muốn nói.” Lúc này, anh rút cuộc cầm lấy chiếc cặp da trên bàn trà, mở ra rồi xoay lại cho Tông Anh xem, trong đó lần lượt đặt vàng thỏi, đô la, đồng bạc và Pháp tệ: “Chắc hẳn đồng bạc và Pháp tệ(*) đã không còn lưu hành, đô la có lẽ vẫn dùng được, nhưng vàng vẫn thuộc về đồng tiền mạnh, trong số này hẳn có một thứ có thể dùng để chi trả.”

(*) Pháp tệ: Tiền giấy của chính phủ Quốc Dân Đảng sau năm 1935.

Anh đã nghĩ chu toàn như vậy, tất nhiên cũng đưa ra yêu cầu một cách nghiêm túc: “Nhà trọ chắc hẳn rất quan trọng với Tông tiểu thư, bởi vậy tôi cũng không hi vọng xa vời rằng cô sẽ bán nó đi. Căn phòng ở tầng trên hình như không có người sử dụng, mong rằng Tông tiểu thư có thể tạm thời cho tôi thuê.”

Anh nói năng thành khẩn, ánh mắt nhìn Tông Anh chân thành, tha thiết, đáng tin cậy.

Trời gần sáng nhưng vẫn chưa sáng hẳn, chỉ mờ mờ tỏ tỏ, cuộc nói chuyện trong phòng tựa như cảnh trong mơ.

Anh còn nói: “Cô cho rằng tôi không đáng tin, âu cũng hợp tình hợp lý.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, dáng vẻ không vội vàng, hấp tấp “Có điều, không bao lâu nữa, tất cả sẽ chứng minh lời tôi nói là thật.”

Kim đồng hồ chỉ hướng năm giờ năm mươi chín phút bốn mươi giây.

Anh thu dọn cặp công văn gọn gàng, ngồi thẳng lưng, ngẩng đầu lên: “Sáu giờ sáng hằng ngày, tôi sẽ biến mất khỏi thời đại của Tông tiểu thư.”

“Vậy nếu tôi làm thế này thì sao?” Mắt Tông Anh lạnh lùng, nửa người trên ngả về phía trước, nắm lấy tay anh.

Một cơn gió mát ủa tới, đồng hồ để bàn cũ trong phòng chạy tích tắc, dường như chuyển động gấp rút, bất an hơn.

Trên khuôn mặt luôn thông dong của Thịnh Thanh Nhượng toát lên vẻ lo âu, anh nghiêm khắc cảnh cáo cô: “Còn ba giây thôi, xin cô hãy buông tay ra.”

Tông Anh không buông tay.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sau cùng, Tông Anh chỉ bắt được không khí.

Một giây cuối cùng trước khi đồng hồ đổ chuông, Thịnh Thanh Nhượng cố gắng rút tay ra rồi biến mất trong nháy mắt.

Đối diện bàn trà chỉ còn chiếc ghế mây trống rỗng, tiếng chuông vừa lúc vang lên, tổng cộng sáu tiếng.

Bởi muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Tông Anh, Thịnh Thanh Nhượng gần như không kịp mang theo bất cứ thứ gì, cặp da và cặp công văn vẫn để trên bàn trà.

Đèn trang trí toả ánh sáng mờ ảo tĩnh mịch, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của Tông Anh, vài tiếng trôi qua, tất cả chỉ như một giấc chiêm bao, không thực tế, không có căn cứ khách quan.

Tông Anh ngồi trên sofa một lát cho tỉnh táo, đột nhiên bắt gặp một chiếc khay áo kim loại nằm lăn lóc trên thảm, đại khái do Thịnh Thanh Nhượng đánh rơi.

Cô nhặt nó lên, khẽ vuốt ve, cảm giác lạnh lẽo của kim loại vô cùng chân thật, đáng tin cậy.

Tông Anh không tin ảo giác sẽ chân thật đến mức này, trừ khi trạng thái tinh thần của cô đã nghiêm trọng đến mức không thuốc nào cứu chữa.

Cô đột nhiên nghiêng người về phía trước, đưa tay kéo cặp công văn trên bàn trà, do dự một lúc, sau đó mở khoá, rút từ bên trong ra hai túi văn kiện,

một ví tiền, một chiếc bút máy và một quyển sổ tay.

Giản dị thực dụng, sạch sẽ trật tự.

Mở một trong hai túi văn kiện ra, bên trong là khế ước bán nhà và một số tài liệu khác mà Thịnh Thanh Nhượng vừa cất vào, Tông Anh lật ra, cô phát hiện một tờ giấy chứng nhận –

Bốn góc khảm chìm con dấu “thanh thiên bạch nhật”, phần trung tâm mặt trên tờ giấy in hình người thành lập đất nước, tận cùng bên tay phải là hàng chữ Phồn thể – “Giấy chứng nhận hội viên Hiệp hội luật sư Thượng Hải”, dưới đó là hàng chữ nhỏ “Giấy chứng nhận kèm theo, luật sư Thịnh Thanh Nhượng là hội viên của hội, bên cạnh việc đăng ký vào sổ ghi danh các thành viên, đồng thời thông báo cho pháp viện các cấp...” Sau đó là số thứ tự thành viên và chương trình của hiệp hội, đầu đề ghi Ủy viên chấp hành Hiệp hội luật sư Thượng Hải, có con dấu để phòng trường hợp giấy tờ giả.

(*) “Thanh thiên bạch nhật”: con dấu tượng trưng cho sự bình đẳng của Quốc Dân Đảng Trung Quốc.

Tông Anh đọc hết một lượt, đặt nó trở lại túi đựng tài liệu, cầm sổ tay có đai buộc lên, mở trang thứ nhất ra – bên trên dán một tờ thời khoá biểu dạy học.

Đầu tờ giấy ghi – trường luật Đông Ngô, phần cuối in khẩu hiệu của trường bằng tiếng Trung: “Nuôi dưỡng chính khí thiên địa, noi theo người xưa, hoàn thiện người nay”, thời gian học đều tầm chạng vạng tối, đại khái giảng dạy là công việc bán thời gian của anh, chuyên giảng hình pháp và pháp luật đối chiếu, tối thứ bảy cần tổ chức một buổi thực tập tại học viện luật, mô phỏng toà án có thẩm phán tham dự, bên cạnh đánh dấu “Có thể yêu cầu, thông báo chuẩn”.

Lật sang trang sau, nội dung bao gồm ghi chép nhật trình bằng tiếng Anh xen lẫn tiếng Trung, trong đó có một trang chi chít toàn tiếng Pháp, Tông Anh nhìn lướt qua, thấy vô số phiên âm được viết trong ngoặc, khiến người đọc hoa cả mắt.

Cô không tiếp tục lật sang trang khác, lúc này, di động đổ chuông – là tiếng đồng hồ báo thức.

Hôm nay phải trực ca sáng, cô nhất định phải nhanh chóng rửa mặt ra khỏi cửa, về đơn vị giao ca với đồng nghiệp trực ca đêm.

Trong tiếng đàn của cô bé nhà bên, cô nhanh chóng thay xong quần áo, cất toàn bộ đồ đạc riêng tư của Thịnh Thanh Nhượng vào két bảo hiểm.

Sắp xếp xong hết thảy và ra khỏi nhà, cũng là lúc nhà bên cạnh đàn hết điệu Van.

Trên tàu điện ngầm, giao thông công cộng sáng sớm, mọi người chen chúc bện rộn, Tông Anh bị đẩy đến cạnh cánh cửa bên trái, giơ một tay lên cũng hết sức khó khăn.

Đến trạm kế tiếp, một nhóm người chen nhau xuống, lại một nhóm khác chen nhau lên, Tông Anh điều chỉnh thế đứng, lấy điện thoại di động ra xem tin tức. Tín hiệu dưới lòng đất cũng không được như ý, ngay cả bản tin có hình và chữ cũng không thể hiện ra hoàn toàn, chỉ có những bình luận hàng đầu mới hiện rõ ở phần trên...

Tất cả vẫn xoay quanh những nghi ngờ và bàn luận về âm mưu, giọng điệu náo động như thể sắp trực tiếp nhảy ra khỏi màn hình.

“Không thấy cặp vợ chồng kia mới là người đáng thương nhất trong toàn bộ sự cố hả? Hai thi thể ba mạng người, quá thảm! Nghe nói nhà họ có một con trai lớn mới 6 tuổi, vốn là một nhà bốn người vô cùng hạnh phúc, hiện

tại kết thúc hết rồi, bồi thường tiền cũng vô ích, vì thế, người gây ra tai họa thật đáng căm hận, xuất thân của hẳn rất lợi hại sao?”

“Điểm khả nghi tầng tầng lớp lớp, mắt mù mới tin người gây tai nạn không hít thuốc phiện!”

“Đường đường là nhân viên cao tầng của viện nghiên cứu thuốc, nơi chuẩn bị đưa ra thị trường một loại thuốc mới đáng mong đợi, ấy vậy lại giấu thuốc phiện, mọi người còn dám dùng thuốc của bọn Tân Hi nữa không?”

“Vì sao cảnh sát không công bố kết quả khám nghiệm tử thi? Pháp y chịu trách nhiệm chính trong khám nghiệm tử thi có quan hệ như thế nào với công ty sản xuất thuốc Tân Hi? Có phải có nội tình gì không?”

“Đề nghị điều tra nữ cảnh sát trong tấm ảnh kia, thoát nhìn hết sức không hợp lý, hãy chú ý đến màu quân hàm trên vai cô ta, đây là một cảnh sát kỹ thuật.”

“...”

Đột nhiên có tiếng “bíp bíp”, trên đầu màn hình xuất hiện một mẫu tin nổi bật mới, đẩy mẫu tin cũ xuống.

Tông Anh kích mở, tin tức ngành đoàn đã đạt hơn 99 like, phần cuối cùng ghi “cô giáo Tông chịu trách nhiệm, anh Thanh chịu trách nhiệm”, hai người được gộp chung một chỗ, kèm theo đó là icon chấp tay vái.

“Anh Thanh” là Tiết Tuyên Thanh, cô ấy pháp y chính, chịu trách nhiệm vụ án này.

Về phần nữ cảnh sát trong tấm ảnh, người đó không ai khác chính là Tông Anh, quân hàm của cảnh sát kỹ thuật màu xám.

Ngay sau đoạn nói chuyện phiếm trên mặt báo, một tin mới lại hiện ra, là giọng nói, người gửi là Tiết Tuyên Thanh.

Tông Anh mở ra rồi để gần lỗ tai, trong tiếng rít khi bánh xe mài trên đường sắt, cô chỉ nghe được loáng thoáng, nhưng vẫn hiểu rõ đối phương đang nói gì –

“Họ có thể nghi ngờ tôi không đủ chuyên nghiệp, nhưng tuyệt không có tư cách nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của tôi.”

Giọng nói đã phát xong, nhưng Tông Anh vẫn áp loa điện thoại di động bên lỗ tai. Cô đưa mắt nhìn cửa kính tàu điện ngầm, xe điện ngầm nhanh chóng lao qua khoảng tối cuối cùng, quang cảnh ngoài cửa kính sáng lên.

Đã đến trạm.

Tông Anh đi theo đám người xuống xe, giải quyết bữa sáng trong cửa hàng tiện lợi rồi đến đơn vị; đội ngũ khổng lồ này vẫn vận chuyện ngay ngắn trật tự như cũ.

Trông thấy Tiểu Trịnh, cô liền hỏi cậu ta có nhìn thấy Tiết Tuyên Thanh không.

Tiểu Trịnh đáp: “Hôm qua cô giáo Tiết bận bịu đến mức mệt lả, hôm nay đã xin nghỉ rồi ạ.” Nói xong lại nghĩ tới những nghi vấn ngang ngược trên internet, cậu ta oán hận nói thêm: “Việc đưa ra kết luận đâu có nhanh như họ nghĩ? Hiện tại, vụ án này hết sức phức tạp, chúng ta làm việc gấp rút như vậy mà vẫn bị người khác hoài nghi, thật khó chịu!” Suy nghĩ ngây thơ và sự không cam lòng của người vừa đi làm lập tức tuôn trào.

Tông Anh mở di động ra, định gọi cho Tiết Tuyên Thanh, suy nghĩ một lát, cuối cùng lại thôi.

Không xuất hiện tại hiện trường không đồng nghĩa với thanh nhàn, bởi còn vô số tài liệu công tác phải xử lý. Tông Anh ngồi trước màn hình máy tính viết báo cáo, vừa ngồi xuống đã đến buổi trưa, buổi chiều lại đến toà án một chuyến, lúc xong việc trở về đã gần đến lúc tan ca.

Xe vừa đỗ tại cửa đơn vị, cô liền trông thấy một nhóm người đang xung đột với nhân viên trực ban, cuộc tranh cãi có vẻ vô cùng kịch liệt, mơ hồ có dấu hiệu phát sinh va chạm thân thể.

Cách đám người hai ba bước, một đứa bé đang đứng, vẻ mặt sợ hãi, không biết làm sao.

Tông Anh xuống xe.

“Đã hai ngày trôi qua, vì sao vẫn chưa có tin tức gì?! Điều tra, điều tra, rốt cuộc các người muốn điều tra tới khi nào? Các người phải cho người nhà chúng tôi một lời giải thích chứ! Kẻ gây chuyện đã chết, chúng tôi đâu thể đòi người chết giải thích được!”

“Rất xin lỗi, chúng tôi có thể thông cảm cho tâm trạng của mọi người, nhưng...”

“Lại mấy câu qua loa tắc trách kiểu này! Đội cảnh sát giao thông cũng nói vậy!” Một phụ nữ trung niên thô bạo ngắt lời nhân viên trực ban, đột nhiên bà ta kéo đứa bé đứng bên cạnh tới, hung hăng nói: “Nhìn thẳng bé mà xem, mới gần ấy tuổi, ba mẹ đều chết trong vụ tai nạn, nghĩ cho nó, các người phải nhanh chóng đưa ra kết quả chứ!”

“Đúng, đúng!”

Bà ta nói liên tục, người nhà hai gia đình khác đứng bên cạnh cũng phụ hoạ theo, nhưng vừa trông thấy Tông Anh đến, bà ta lập tức chuyển dời mũi nhọn, tiến lên bắt lấy Tông Anh, liếc qua một lượt rồi nhìn chòng chọc

quân hàm và số hiệu cảnh sát màu xám của cô: “Cô là cảnh sát có mặt tại bệnh viện hôm đó đúng không? Cô biết chuyện này rốt cục là thế nào chứ?”

Người bên cạnh đồng thời phụ họa, hỏi: “Có phải cô là pháp y kiểm nghiệm thi thể không?”

Tông Anh không thể trả lời, đối phương hiển nhiên không hài lòng với thái độ của cô, hai bên khó tránh khỏi giằng co.

Đồng chí trực ban tiến lên kéo họ lại khuyên bảo, cả đám anh kéo tôi kéo, Tông Anh đột nhiên liếc thấy có người đang chụp ảnh, cô nhú mày, nghiêm khắc nói với đối phương: “Mời anh bỏ tay xuống.”

Đối phương chần chừ không chịu bỏ xuống, Tông Anh lại không thể cử động, nhân viên trực ban nhắc nhở mọi người nhưng liên tục bị ngắt lời, cả đám cãi nhau loạn xạ.

Đứa bé đang đứng ngoài vòng người đột nhiên biến mất.

Không đúng!

Lúc Tông Anh phản ứng lại thì đã muộn, trong quá trình người lớn xô đẩy lôi kéo, chẳng may đẩy đứa trẻ vô tội ngã xuống đất.

Có người không cẩn thận dẫm lên đứa bé kia, anh ta hô to một tiếng, Tông Anh lập tức tránh khỏi tay người phụ nữ trung niên.

Phần gáy và bả vai bị người lớn giẫm đè lên nhưng đứa trẻ vẫn ngẩn người, không kêu tiếng nào, dù mọi người hỏi han ra sao, thằng bé đều không trả lời.

Mọi người luống cuống, cả đám người tản ra, Tông Anh quỳ xuống, khom người kiểm tra tình trạng của đứa trẻ, cuối cùng nói: “Đưa vào bệnh viện ngay!”

“Có nghiêm trọng lắm không? Có phải gọi 120 không...” Người phụ nữ trung niên vừa rồi còn kiêu ngạo, ương ngạnh, lúc này cũng hoảng hốt đến run cả tay, vội vàng cúi người, định ôm đứa trẻ lên, Tông Anh ngăn bà ta lại, giọng nói mang vài phần chuyên nghiệp hờ hững: “Có khả năng gãy xương, cẩn thận không nên di chuyển.” Cô ngẩng đầu, gọi nhân viên trực ban: “Lấy cáng lại đây.”

Xung quanh lập tức im bật.

Một lát sau, trong khi đám người thương lượng nên đưa đứa bé đến bệnh viện nào gần nhất, người phụ nữ trung niên kia đột nhiên nói, nhất định phải đưa đến bệnh viện cấp cứu sự cố ngày hôm qua, hơn nữa yêu cầu Tông Anh đi cùng.

Tông Anh đồng ý.

Thành phố bắt đầu tiến vào trạng thái hỗn loạn của buổi chạng vạng chiều thứ sáu, ngồi trong xe có thể chứng kiến thân thể vướng vẹo khổng lồ của mặt trời nặng nề đè lên đường chân trời, trong làn khói chiều đang bốc hơi dần dần, ô tô xếp hàng chằng chịt, khung cảnh tựa như chiến trường.

Tông Anh lưu ý cận kề trạng thái của đứa trẻ, trạng thái của chính cô lại chuyển tiếp đột ngột, cô rất muốn hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc, nhưng nhìn bé trai bên cạnh, cuối cùng lại từ bỏ ý nghĩ.

Lúc đến bệnh viện chỉ có thể vào khoá khám gấp, sau đó liên tục kiểm tra các hạng mục.

Người phụ nữ trung niên vừa nộp viện phí vừa oán hận, vài người bên cạnh thỉnh thoảng lại lên tiếng bàn luận, qua lời họ nói, Tông Anh được biết, người phụ nữ này là vợ của đứa trẻ, mà cậu bé lại chính là con trai lớn của cặp vợ chồng mất mạng trong vụ tai nạn liên hoàn xảy ra trên đường 723, năm nay mới 6 tuổi.

Điện thoại của Tông Anh đổ chuông.

Cô nhắc máy, Thịnh Thu Thật nói: “Tông Anh, bố cô sắp tới, cô có định đến bệnh viện một chuyến không?”

Tông Anh không trả lời ngay lập tức, cô đi vài bước ra bên ngoài rồi mới nói: “Tôi đang bận.”

Đầu dây bên kia yên lặng mấy giây, cuối cùng nói: “Vậy cô cứ làm việc đi, tôi cúp máy trước.”

“Ừ.” Tông Anh đợi anh cúp điện thoại rồi tựa vào tường châm một điếu thuốc lá.

Hoàng hôn trầm xuống, cô trông thấy một chiếc xe có rèm che quen thuộc lái vào bệnh viện, đay mắt thoáng u tối trong nháy mắt.

Đó là xe của cha cô.

Tông Anh đợi ở phòng khám gấp mãi đến lúc đưa bé kia làm xong thủ tục nhập viện, sau khi mọi chuyện xong xuôi đã gần chín giờ, bụng đói kêu ọc ọc, cô vào một nhà hàng thịt nướng Nhật Bản nằm đối diện bệnh viện, gọi một suất sườn non bò và mì lạnh kiểu Nhật.

Mới ăn được một nửa, cha cô – Tông Khánh Lâm – gọi điện thoại tới.

Tông Anh nhắc máy, đầu dây bên kia nói: “Đến bệnh viện Nhất Hạ.”

Tông Anh nói: “Con biết rồi.” Nói xong, cô liền cúp máy, ngẫu nhiên nốt nửa bát mì còn dư lại.

Lúc này, Tông Khánh Lâm gọi cô tới đơn giản là vì ông ta vừa về nước, muốn biết tình hình vụ tai nạn, tìm người trong ngành như cô là thuận tiện nhất.

Kết quả không ngoài dự đoán của Tông Anh, câu hỏi đầu tiên của Tông Khánh Lâm sau khi gặp cô là...

“Rốt cuộc họ phát hiện được thứ gì trong xe của chú Hình?”

Tông Anh nói: “Hiện tại chưa có báo cáo chính thức.”

“Đừng giở giọng quan, đã kiểm nghiệm ra chưa?”

“Đây không phải vụ án do con phụ trách, con không rõ lắm.”

Hai cha con đứng đối mặt ở cuối hành lang, một ống kính thay đổi tiêu cự chọt xuất hiện ở lối vào hành lang.

Thấu kính nhanh chóng di chuyển, co lại, chỉ phát ra một âm thanh rất nhỏ.

Tông Anh loáng thoáng phát hiện được động tĩnh, đúng lúc này, chuông phòng bệnh vang lên.

Tông Du lại một lần nữa rơi vào trạng thái nguy kịch, bác sĩ điều trị chạy đến cứu chữa, người nhà đều bị chặn ở bên ngoài, chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian trôi qua, bóng đêm sâu thẳm.

Thời gian chờ đợi giai đoạn nguy hiểm đi qua hết sức gian nan.

Mẹ Tông Du đã lâu không ngủ, cả người vô xùng tiêu tụy, bà ngồi lì trên ghế không nói câu nào; Tông Khánh Lâm cũng vậy, ngồi máy bay mười mấy tiếng về nước, không nghỉ phút nào mà đến bệnh viện ngay, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi; Tông Anh đứng dựa vào tường, chẳng thể đi đâu.

Một nhà họ, không ai nào được phép nghỉ ngơi trước.

Cả đêm nay, Tông Anh thấy mình gần như sụp đổ, vất vả đợi đến lúc sắc trời dần sáng, tình trạng của Tông Du mới ổn định đôi chút, cô rút cuộc thể ra về.

Nhịp tim đập nhanh khác thường, càng đi, bước chân cô càng phù phiếm, ra khỏi bệnh viện, đường phố rộng rãi không một bóng người.

Cô vô thức đi qua đường cái, đột nhiên cánh tay bị kéo lại thật mạnh, trọng tâm phút chốc ngã ra đằng sau, một chiếc xe hơi lao vụt qua trước mặt.

Tông Anh chợt lấy lại tinh táo, lúc nghiêng đầu nhìn lại liền bắt gặp một gương mặt quen thuộc –

“Tại sao lại là anh?”

Thịnh Thanh Nhượng cầm tay cô, hô hấp chưa kịp ổn định, ngay khi anh định mở miệng, thành phố nghênh đón sáu giờ sáng.

Quang cảnh đột nhiên thay đổi.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Rinh, rinh, một chiếc xe đạp kiểu cũ loạng choạng phóng qua trước mặt Tông Anh.

Một cô nhóc mặc váy lụa đứng ở góc đường cầm bình sữa đậu nành, ngần ngừ đứng nhìn. Dường như việc hai người đột nhiên xuất hiện qua kính hãi, cô bé chợt quay đầu, khóc lóc chạy vào cửa hàng: “Mẹ ơi, có ma!”

Tông Anh bị kéo lại, vừa hoàn hồn liền bắt gặp ánh mắt Thịnh Thanh Nhượng. Thịnh Thanh Nhượng hiển nhiên cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, nhưng tất cả đã thành sự thực, đứng mãi trên đường cũng chẳng có tác dụng gì.

Lúc này, mặc dù con phố còn chưa tỉnh giấc, nhưng có lác đác người dậy sớm đi qua đi lại, đồng phục Tông Anh đang mặc thoát nhìn có phần kỳ lạ.

Stịnh Thanh Nhượng nhanh chóng hạ giọng nói với cô: “Tông tiểu thư, mời đi cùng tôi.”

Tông Anh thấy anh thả lỏng tay, nhất thời không biết phải hỏi gì, chỉ có thể theo sát phía sau.

Xuyên qua đường phố xa lạ, bước nhanh khoảng chừng mười phút, lưng Tông Anh đổ một tầng mồ hôi mỏng, vừa ngẩng đầu lên, cô đột nhiên trông thấy khu nhà trọ quen thuộc.

Tường rào không giống, mặt tường được sơn màu sắc cũ, cửa chính cũng khác, chỉ có hình dạng chiếc ê ke đặc trưng ở cổng vào là không thay đổi,

vẫn giữ nguyên dáng vẻ cũ.

Tiếp đến là hành lang rộng rãi, thông hai hướng nam bắc, trên lối đi không một bóng người, đèn trần toả ánh sáng mơ màng, tạo nên vẻ râm mát yên tĩnh.

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên dừng bước, Tông Anh thấy anh mở hộp thư, nhanh gọn lấy tờ báo mới nhất rồi cầm theo một bình thủy tinh đầy sữa.

Lúc này, trước mặt đột nhiên vọng lại tiếng người nào đó hỏi thăm bằng giọng Thượng Hải: “Thịnh tiên sinh về rồi đấy à? Có cần mở thang máy không?” Tông Anh chợt phát hiện ra một người đàn ông trung niên đang ngồi sau quầy phục vụ cao cao, chỉ để lộ nửa cái đầu, tóc tai được chải chuốt bóng lộn.

“Không cần đâu.” Thịnh Thanh Nhượng từ chối, nhanh chóng bỏ một tay ra, kéo hờ tay áo của Tông Anh, xoay người ra hiệu cô đuổi theo, sau đó đi cầu thang phía nam, lên thẳng tầng chót.

Mở cửa xong, Thịnh Thanh Nhượng tránh sang một bên, nhường đường cho Tông Anh: “Tông tiểu thư, mời vào.”

Tông Anh nhìn anh, lại nhìn khung cảnh trong nhà, sau đó nhìn xung quanh, cảm giác quái dị trong lòng càng lúc càng sâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lên ngọn đèn hành lang, bỗng cảm thấy nó vô cùng quen mắt.

Chẳng trách trước kia bà ngoại thường nói, chiếc đèn này là đồ cổ chính cống, hoá ra nó đã được sử dụng từ thời này, sau đó liên tục dùng tiếp vài thập niên về sau.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn theo tầm mắt của cô, anh giảng giải: “Ở thời đại của Tông tiểu thư, toàn bộ thiết bị trong nhà trọ gần như được đổi mới hoàn toàn, chỉ giữ lại chiếc đèn hành lang này.” Anh cầm báo chí và bình

sữa bằng một tay, dời mắt khỏi đèn hành lang, nhìn về phía Tông Anh, nói: “Ngọn đèn này chiếu sáng con đường của tôi, đồng thời chiếu sáng con đường Tông tiểu thư, âu cũng là duyên phận hiếm có.” Anh dừng lại một lát: “Vậy nên trước mắt mời cô vào nhà chơi.”

Anh luôn luôn lễ phép ôn hòa, cử chỉ và cách nói năng lương thiện.

Tông Anh rút cuộc vào nhà, Thịnh Thanh Nhượng đặt sữa và báo chí lên kệ tủ cạnh cửa, khom lưng lấy một đôi dép lê trong tủ ra, đặt cạnh chân cô, chính anh cũng thay một đôi.

Nhà được lát bằng gỗ ván sàn loại nhỏ, rèm cửa che kín các song cửa thuỷ tinh, vì vậy cả căn phòng khá âm u.

Tông Anh thay xong dép, ngồi xuống ghế sofa, mồ hôi trên lưng dần hạ nhiệt, có chút lạnh lẽo.

Âm thanh duy nhất trong phòng khách là tiếng chuông đồng hồ; tầng dưới, tiếng tàu điện “leng keng” vụt qua trong giây lát, lúc này Thịnh Thanh Nhượng đứng bên cạnh nói: “Sơ suất đưa Tông tiểu thư tới thời đại này, tôi thành thật xin lỗi.”

Nghe thấy lời xin lỗi của anh, Tông Anh trầm nghĩ, có lẽ cô nên cảm ơn anh một tiếng, dù sao nhờ anh kịp thời kéo lại, cô mới tránh bị xe đâm.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, cô vẫn không nói gì, bởi trong thâm tâm cô lại dấy lên nghi vấn.

Tông Anh nhớ rõ, sáng sớm hôm qua, khi cô thử bắt lấy tay anh, anh nghiêm khắc cảnh cáo rồi rút tay lại, hiển nhiên anh biết rõ hậu quả, hơn nữa đang cố gắng tránh để chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng tại sao sáng nay lại đột nhiên hành động khác thường? Xuất hiện trên đường cái vào lúc sắp biến mất, rõ ràng không phù hợp sự nghiêm cẩn

và lý trí của anh.

Vì vậy cô hỏi: “Tại sao hôm nay anh lại xuất hiện ở bệnh viện?”

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Vì tôi đang tìm cô.”

“Tìm tôi ư?” Tông Anh ngược mắt lên.

“Hình như Tông tiểu thư cất đồ đạc riêng tư của tôi, trong đó có một túi văn kiện tôi cần dùng gấp, bởi vậy tôi buộc phải tìm cô.”

“Sao anh biết tôi ở bệnh viện?”

“Ban đầu tôi cũng không biết.” Anh nói, “Đầu tiên, tôi dùng điện thoại ở nhà trọ gọi vào số của Tông tiểu thư nhưng không tài nào liên lạc được, về sau tôi quyết định ra ngoài tìm cô. Tôi đoán cô đang ở chỗ làm, vì thế bèn tìm địa chỉ trên bản đồ, mượn chiếc xe đạp đặt trong phòng chứa đồ, nửa đêm ra khỏi nhà.”

Chỉ với vài câu ngắn ngủi, Tông Anh đã cảm nhận được năng lực khai thác thông tin hữu hiệu của đối phương.

Cô không bình luận gì, để anh nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Có vẻ tấm bản đồ kia không phải bản mới nhất, quá trình đi tìm không thuận lợi lắm. Cũng may...” Anh lại nhắc tới cửa hàng tiện lợi: “Dọc đường có rất nhiều cửa hàng mở suốt đêm, mấy thanh niên trực ban phần lớn đều vui lòng chỉ đường. Họ có một công cụ sử dụng cực kỳ thành thạo, có thể nhanh chóng tìm kiếm...”

Tông Anh lấy điện thoại di động trong túi ra đặt lên bàn trà: “Là cái này sao?”

“Đúng vậy.” Thịnh Thanh Nhượng xác nhận.

“Đây là điện thoại di động, hay còn gọi là điện thoại cầm tay, số máy anh bấm là số di động của tôi.” Tông Anh tốt bụng giải thích.

“Tôi hỏi đường, người thanh niên kia đang sử dụng điện thoại di động. Anh ta đưa điện thoại tới bảo tôi tự tra, tôi thấy cô trên điện thoại di động.”

“Thấy tôi ư?”

“Chính xác mà nói, là số thứ tự trên đồng phục của cô.”

Thứ anh nhắc tới là số hiệu cảnh sát.

“Trên ảnh báo chí?”

“Phải, địa điểm chụp ở bệnh viện, trong ảnh, cô và một người khác đang đứng cuối hành lang, hình như hai người đang nói chuyện với nhau, nhưng mặt cô bị làm nhoè.”

Tông Anh đột nhiên nhíu mày.

“Người thanh niên kia bảo tôi đây là tin nóng, tôi nghĩ cái họ gọi là tin nóng có lẽ là tin vừa mới xảy ra, đồng nghĩa với việc cô vẫn còn ở bệnh viện, vì thế tôi lại chạy tới đó, đáng tiếc lúc đến nơi, trời đã sắp sáng.”

Tông Anh không tiếp tục quan tâm vấn đề này nữa, cái cô chú ý là tin tức trước đó: “Anh còn nhớ tựa đề bài báo kia là gì không?”

Thịnh Thanh Nhượng nhắm mắt hồi tưởng một lúc, đáp: “Phải chăng chủ tịch xí nghiệp Tân Hi và pháp y chịu trách nhiệm kiểm nghiệm thi thể trong vụ tai nạn xe cộ do nhân viên cao tầng của Tân Hi gây ra trên đường 723 có mối quan hệ cha con?”

Tông Anh ngửa đầu, hít vào một hơi ngắn ngủi.

Chỉ với tiêu đề này, cô có thể dự đoán dưới bài báo có bao nhiêu lời vu khống và phỏng đoán tiêu cực.

Cô chán ghét phiền toái, phiền toái lại cứ liên tục quấn lấy cô.

Thịnh Thanh Nhượng tôn trọng sự im lặng ngăn ngủi của cô, vì vậy anh đi lấy bình sữa vẫn đặt trên kệ tủ cạnh cửa, nhẹ nhàng vào phòng bếp.

Lúc này, Tông Anh nghiêng đầu nhìn sang, nói: “Vì tôi mà anh không lấy được tài liệu khẩn cấp, rất xin lỗi.” Cô thoáng ngừng lại một lát rồi hỏi: “Không lấy được tập tài liệu khẩn cấp kia, liệu có phiền toái gì không?”

Thịnh Thanh Nhượng mở vòi nước ra, trong phòng vang lên tiếng nước chảy. Anh cúi đầu rửa tay, nói: “Không có vấn đề gì đâu, Tông tiểu thư.” Đoạn anh đứng thẳng, lau khô tay và nói: “Mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, cô không cần lo lắng đâu.”

Tông Anh không nói gì thêm, cô vô thức lấy bao thuốc lá, rút ra một điếu.

Cô vừa châm lửa, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên dừng động tác đang làm, đi mở cửa sổ.

Tông Anh chợt ý thức được anh không thích người khác hút thuốc, cô cúi đầu hít một hơi, xuất phát từ sự tôn trọng, cuối cùng vẫn dập tàn thuốc, vứt vào sọt rác.

Cô vẫn ngồi như cũ, nhìn Thịnh Thanh Nhượng pha nước trà, lại nhìn anh lấy bánh mì Pháp ra khỏi túi giấy, cắt thành lát mỏng, bỏ vào nồi chiên.

Nước trà sôi, anh đổ thêm sữa vào rồi nghiêng người hỏi Tông Anh: “Tông tiểu thư, cô thường ăn trứng gà kiểu gì?”

Tông Anh “ừm” một tiếng, sau đó mới lấy lại tinh thần, đáp: “Thế nào cũng được.”

Mùi thức ăn nóng hổi, thơm phức lan toả trong nắng sớm khiến Tông Anh nghĩ đến cuộc sống ở nhà trọ 699 nhiều năm trước kia, khi đó mẹ và bà ngoại còn ở nhà.

Thịnh Thanh Nhượng tắt bếp, bưng nồi sữa vào phòng khách, lật hai ly thủy tinh trên bàn ăn lên, đổ trà sữa nóng hổi vào cốc bằng phiên lọc, gọi Tông Anh – lúc này đang ngồi trên sô pha – tới ăn: “Tông tiểu thư, bữa sáng được rồi.”

Tông Anh đứng dậy, anh lại quay vào phòng bếp, mang bát, khay và thức ăn tới, kéo ghế ra, sau cùng đi vòng qua đầu bàn bên kia, ngồi xuống phía đối diện.

Không nói chuyện lúc ăn cơm là lễ nghi cơ bản khi dùng bữa với người lạ, phân chia xong đồ ăn và gia vị, người nào người nấy ăn phần cơm của mình, không ai trao đổi với nhau câu nào.

Thịnh Thanh Nhượng ăn xong trước, nhưng anh kiên nhẫn đợi đến lúc Tông Anh đặt đồ ăn xuống mới mở lời: “Tông tiểu thư, tôi phải ra ngoài có việc bận, có khả năng đến đêm mới về được, trong lúc đó mong cô cứ nghỉ ngơi ở đây thật thoải mái, tôi sẽ nhờ quỳ phục vụ mang bữa ăn lên cho cô.”

Nói dứt lời, anh đứng dậy đẩy ghế vào: “Sau mười giờ tối, tôi sẽ dẫn cô về thời đại của mình.” Dừng một lát, anh nói thêm: “Hiện tại tôi phải đi tắm, xin cô cứ tự nhiên.”

Tông Anh không có ý kiến gì.

Thịnh Thanh Nhượng trực tiếp vào phòng rửa mặt.

Trước khi vào, anh lại mở máy quay đĩa, bỏ đĩa nhạc vào, trong phòng lập tức náo nhiệt hẳn lên, tiếng đàn dương cầm dồn dập gần như át đi tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh.

Tông Anh đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng quay lại cửa trước, cầm tờ báo ban nãy lên.

Mùi mực in mới xộc vào mũi, chi chít chữ xếp hàng thẳng tắp, ghi lại những chuyện hấp dẫn nhất thời đại này, cùng với đó là những sự kiện mới nhất.

Tông Anh liếc qua mục ngày tháng trên tiêu đề bài báo...

Ngày hai mươi lăm tháng bảy năm Dân Quốc hai mươi sáu.

Tay cầm của máy quay đĩa dừng lại, tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh trở nên hết sức rõ ràng, nhưng cũng không duy trì quá lâu.

Cửa đột nhiên bật mở, Thịnh Thanh Nhượng thay áo sơ mi sạch sẽ bước ra, đầu tóc vẫn ẩm ướt. Anh vừa lau khô tóc vừa nói: “Tông tiểu thư, tận cùng bên tay trái tủ có khăn lông sạch, chưa ai sử dụng, nếu cần cô cứ lấy mà dùng.” Anh còn nói: “Hệ thống ống dẫn nước nóng có chút trục trặc, nếu cô muốn tắm nước nóng...”

Chưa kịp dứt lời, chuông cửa bất chợt vang lên.

Tông Anh nhìn cửa, lại nhìn Thịnh Thanh Nhượng, sau đó trực tiếp đi về phía vườn hoa ngoài sân thượng: “Tôi tránh đi một lát.”

Cô đi đến ban công hình cung, kéo kín rèm cửa sổ, đồng thời khép cửa sân thượng lại.

Thịnh Thanh Nhượng mở cửa, có khách vào nhà, Tông Anh không nghe rõ họ nói gì, có điều, cô loáng thoáng nghe thấy giọng một cô gái trẻ.

Sau đó tiếng máy quay đĩa lại vang lên, phát một ca khúc đang lưu hành.

Tông Anh lấy bao thuốc lá ra châm một điếu, dưới ánh nắng hè ngày một nóng cháy, cả vườn hoa to rộng của nhà trọ đều thu vào tầm mắt, dường như chỉ cần dỗi mắt ra xa là thấy được biên giới Thượng Hải, một khung cảnh yên tĩnh cô chưa từng thấy bao giờ.

Trong phòng, máy quay đĩa hát đến đoạn “Đô thị có nhiều người nước ngoài sinh sống, quang cảnh tươi đẹp nhất trong vòng mười dặm, ngòi xe hơi, ở nhà lớn”, vô cùng náo nhiệt, trong đầu Tông Anh lại hiện lên ngày tháng ghi trên tiêu đề tờ báo hôm nay.

Ngày hai mươi lăm tháng bảy năm hai mươi sáu thời Dân Quốc...

Chẳng bao lâu nữa, thành phố này sẽ nghênh đón dấu chấm hết của một thời đại hoàng kim.

—

Lời tác giả:

1. Khả năng đi xuyên thời gian đặc biệt của Thịnh tiên sinh khiến cậu ấy có một tình cảm và chấp niệm đặc biệt với cửa hàng tiện lợi.
2. Thịnh tiên sinh là “độc thân cầu”.

—

Tác giả giải thích thêm:

1. Thật sự có một ngọn đèn như vậy được giữ đến bây giờ, hơn nữa vẫn đang được sử dụng. Bóng đèn chắc chắn đã được đổi, nhưng chụp đèn vẫn là cái cũ.

2. Lúc ấy Thượng Hải đã có nhà máy cung cấp nước máy, trong Tô giới không phải điều gì mới lạ. Có điều, bởi áp lực nước và một số nguyên nhân khác, cơ bản lúc đến tầng cao nhất, nước chảy nhỏ giọt, rất chậm.

3. Thượng Hải thời Dân Quốc đã có bếp gas, lúc ấy Thượng Hải chia ra hai loại – nhà kiểu cũ và nhà kiểu mới, nhà gồm hai người trở lên là tiêu chuẩn quan trọng để phân biệt nhà nào có bếp gas. Thịnh tiên sinh ở nhà trọ cao cấp trong Tô giới, đương nhiên cũng sẽ có.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vị khách kia cũng không ở lại lâu, vừa hút xong điếu thuốc thứ hai, Tông Anh liền nghe thấy tiếng đóng cửa.

Cô vẫn đứng trong khoảng sân thượng hình cung, vườn hoa tầng dưới có hai đứa trẻ người nước ngoài đang vui đùa ầm ĩ, sau đó một người phụ nữ tóc vàng nói tiếng Anh bước ra, nghiêm nghị giục bọn trẻ thay quần áo đến nhà thờ.

Trước khi nguy cơ đến gần, người dân sống trong Tô Giới vẫn sinh hoạt trật tự như mọi ngày.

Lúc này Thịnh Thanh Nhượng kéo cửa sân thượng ra, mời cô vào nhà.

“Ánh mặt trời bên ngoài rất gay gắt, cô nên vào nhà thì hơn.”

Mặc dù lấy lý do này, nhưng nguyên nhân thực tế là anh sốt ruột định ra ngoài, muốn nhanh chóng dọn dò rõ ràng mọi chuyện cho Tông Anh biết.

Người này rất biết cách che dấu.

Tông Anh vào nhà, nghe anh nói tiếp chuyện lúc trước: “Ổng dẫn của hệ thống nước nóng có trục trặc, nếu muốn tắm nước nóng, cô có thể dùng bếp gas đun; cửa sổ phòng khách tầng trên quay về hướng bắc, không khí râm mát hơn, Tông tiểu thư có thể lên đó nghỉ ngơi; hôm nay là Chủ Nhật, khoảng mười giờ, công nhân công ty vệ sinh sẽ đến quét dọn.”

Nói xong, anh cầm túi công văn mới tinh trên ghế sa lon, lấy một xấp tiền mặt ra đưa cho Tông Anh, không chút hoang mang nói: “Cô cứ trực

tiếp thanh toán tiền công cho cô ấy, có thể cho tiền boa nếu thích hợp.” Anh nói thêm: “Diệp tiên sinh ở quây phục vụ thích hỏi han mọi người, nếu ông ấy đưa bữa ăn lên rồi hỏi gì đó, cứ nói cô là bạn tôi là được, tiền ăn cũng trả ngay cho ông ấy.”

Tông Anh cầm tiền, đếm lại trước mặt anh.

Một tờ, năm tờ, mười tờ... tổng cộng là một trăm lẻ hai đồng.

“Một trăm lẻ hai.” Cô nói, rút ra hai đồng trả lại cho Thịnh Thanh Nhượng, “Tôi quen nhớ số chẵn.”

Thịnh Thanh Nhượng nhận lại tiền.

Thấy mình đã dặn dò thỏa đáng, anh cầm túi xách ra cửa, quay đầu nhìn lại bộ đồng phục Tông Anh mặc trên người đã lâu, anh lại dừng bước, quay vào nhà, trực tiếp vào phòng ngủ, lấy một bộ áo dài màu đen bằng lụa tơ được gấp chỉnh tề: “Nếu cần thay quần áo, cô có thể mặc tạm cái này, hôm trước người ta vừa may xong đưa tới, đã giặt sạch, chưa ai mặc cả.”

Tông Anh mơ hồ cảm thấy Thịnh Thanh Nhượng rất không yên tâm khi cô ở đây một mình, không phải vì lo cho sự an toàn của cô, mà là cảm giác bất an khi không gian cá nhân bị xâm phạm.

Anh dùng bề ngoài “hào phóng” để che dấu sự căng thẳng trong lòng, dù chỉ theo bản năng.

Tông Anh nhận bộ áo dài, nghiêng đầu nhìn đồng hồ để bàn, nói: “Anh Thịnh, không còn sớm nữa.”

Thịnh Thanh Nhượng hiểu hàm ý của cô, nhận ra có vẻ mình nói quá nhiều khiến cô hiểu lầm, anh liền nói: “Tôi sẽ cố hết sức để về nhà trước mười giờ tối.” Anh lặp lại lời hứa dẫn cô về vào buổi tối rồi lập tức cáo biệt, đồng thời chủ động đóng cửa sau khi ra khỏi nhà.

Tiếng bước chân ngoài hành lang biến mất, căn phòng càng thêm yên tĩnh.

Tông Anh thả lỏng cơ thể, vùi mình vào ghế sofa, điện thoại di động trầm lặng nằm trên bàn trà.

Không có điện, màn hình đen kịt. Có điện cũng vô tác dụng, bởi ở đây không có tín hiệu.

Sau một đêm thức trắng, Tông Anh giơ hai tay lên che mắt, định nghỉ ngơi một lát trong tiếng dịch chuyển của kim đồng hồ để bàn, nhưng cô không tài nào ngủ được.

Hiện tại tình hình bên kia ra sao? Nếu Tiết Tuyên Thanh không gọi cho cô được, nhất định sẽ nổi đóa; bệnh viện có thể sẽ liên lạc với cô, người nhà có lẽ cũng sẽ tìm cô...

Nhưng cho dù sốt ruột đến mức nào, họ đều không thể tìm được cô.

Không tìm được cũng tốt, hiếm khi cô có nhiều thời gian như vậy, không sao cả!

Tông Anh đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, bên trong còn sạch sẽ hơn dự đoán của cô.

Hai khu vực khô ráo và ẩm ướt để tách biệt nhau, một dây tủ gỗ kê dựa vào tường, bên trong, đồ dùng rửa mặt được bày biện chỉnh tề, tận cùng bên trái ngăn tủ quả nhiên là chồng khăn lông mới, Tông Anh lấy ra một cái, đặt trên mép bồn tắm.

Trên bồn tắm có hai vòi nước, một bên ghi chữ “H”, Tông Anh đoán là nước nóng.

Mặc dù Thịnh Thanh Nhượng nói ống dẫn của hệ thống nước nóng có trục trặc, nhưng cô vẫn cố chấp vặn thử – đúng là không có nước.

Trời nóng, cô cũng lười bỏ thời gian đi đun nước, cứ thế mở vòi nước bên kia lên, tắm nước lạnh.

Sau khi tắm xong, cơn đau nhức và cơn lạnh âm ỉ mới ủa lên trán.

Cô lau qua loa thân thể, mặc quần áo của mình vào. Cuối cùng, lúc mặc áo sơ mi, cô cúi đầu ngửi một cái, đặt nó sang một bên, ra ngoài lấy bộ áo dài màu đen bằng lụa tơ tằm.

Đây vốn là áo dài mặc ở nhà, ngắn hơn áo dài dùng để mặc khi ra đường một chút, nhưng khi Tông Anh mặc nó lên người, tà áo màu đen rủ xuống, gần như chằm mắt cá chân cô.

Hàng khuy cài may từ cổ áo nghiêng xuống dưới nách, chạy thẳng đến ngang đùi, phần dưới xẻ tà, giúp người mặc tiện đi lại.

Đi cùng với nó là một chiếc quần dài, nhưng Thịnh Thanh Nhượng đã quên đưa cho cô.

Tông Anh lại cầm tờ báo, ngồi xuống ghế sofa, đọc theo trật tự bố trí.

Đầu đề ghi ngày 24 tháng 7, một thủy binh tên Miyazaki Sadao trong đội quân Nhật đóng tại Thượng Hải bị mất tích, ảnh được chụp tại trạm gác của quân Nhật tại Áp Bắc, một vài quân lính Nhật đang cầm lưỡi lê lục soát người qua đường và xe hơi đi tới.

Trang sau là một vài mục râu ria như chuyện tình cảm hoặc tuyên bố cá nhân, thêm vào đó là một vài tin tức về tiền tuyến phương Bắc, cách dùng từ của người viết thể hiện tâm trạng lạc quan vô căn cứ.

Căn phòng quá yên tĩnh, Tông Anh càng đọc càng thấy khó chịu, vì thế cô đặt tờ báo xuống rồi đứng dậy, cố gắng mở máy quay đĩa.

Thân máy to lớn cồng kềnh, in ký hiệu Victor, khởi động bằng tay, cần phí nhiều công sức để khiến nó vận hành, nhưng hát không được bao lâu lại dừng lại. Với nguyên tắc theo đuổi hiệu suất và lợi nhuận của người hiện đại, bỏ nhiều công sức như vậy chỉ để nghe một ca khúc, hiển nhiên tương đối không có lời.

Nhưng, náo nhiệt nhất thời cũng là náo nhiệt, Tông Anh nghĩ.

Bởi vậy, lúc đồng hồ đổ tám hồi chuông, máy quay đĩa bắt đầu hát: “So Tô Hàng với thiên đường. Hiện tại Tô Hàng cũng bình thường. Còn Thượng Hải, mỗi giờ trôi qua đều như sống trên thiên đường...”

Tông Anh đưa tay vuốt cái trán vẫn có chút đau âm ỉ, ma xui quỷ khiến bước vào thư phòng của Thịnh Thanh Như.

Cửa sổ thư phòng quay về hướng Nam, vài giá sách đặt song song dựa vào tường, cánh cửa thủy tinh được lau đến mức không dính một hạt bụi, tận cùng phía Nam kê tủ xếp một loạt sách tiếng Pháp, Tông Anh lấy xuống một quyển từ điển Anh – Pháp, nhanh chóng tra một vài từ, lại nhìn quét một lượt toàn bộ giá sách, xác nhận ở đây có rất nhiều sách chuyên ngành.

Trong góc để một chõng chứng chỉ, cô tiện tay rút một quyển ra, bên trong có một tờ giấy mời bằng tiếng Anh.

Đơn vị mời là Ban Giám đốc Cục Giao Thông Vận Tải Tô Giới công cộng, chức vụ là cố vấn liên quan đến luật pháp. Mục ngày tháng cho thấy, đây là thư bổ nhiệm gần đây nhất.

Cô nhớ hôm đó, bản ghi chép nội dung cuộc họp mà anh rút ra để chứng minh mình đến từ năm hai mươi sáu thời Dân Quốc, hình như cũng thuộc Cục Giao Thông Vận Tải.

Tông Anh để thư mời về chỗ cũ, mở giá sách thứ hai ra, đập vào mắt cô là một khung ảnh.

Bên trong lồng một tấm hình đen trắng, là ảnh chụp chung của gia đình, hàng trước là cha mẹ, trong tay người mẹ ôm một bé gái, đứng sau là bốn đứa bé.

Không đúng, chính xác là ba đứa, đứa gần nhất chỉ lộ ra hơn nửa khuôn mặt, có phần sợ hãi, tựa như trước khi nhấn nút chụp lại bị đẩy mạnh vào

Thoạt nhìn có vẻ...

Thịnh Thanh Nhượng không đủ tư cách đứng chụp cùng những đứa trẻ khác, anh là một người đến từ bên ngoài.

Mặc dù ảnh được chụp từ hồi nhỏ, nhưng Tông Anh có thể nhận ra, đứa bé kia chính là Thịnh Thanh Nhượng.

Trước đây, dáng vẻ của anh đã rất sáng sủa, với khiếu thẩm mỹ của mình, Tông Anh đoán, cậu nhóc này cũng được coi là người nổi bật nhất trong năm người.

Rốt cuộc vì sao chỉ lưu lại một tấm ảnh như vậy?

Tông Anh đang nghĩ ngợi, chuông điện đột nhiên vang lên.

Mới hơn tám giờ, hình như nhân viên công ty dọn dẹp tới hơi sớm.

Tông Anh đặt khung ảnh về chỗ cũ, nhanh chân ra mở cửa.

Cửa chưa mở hết, một giọng nữ trẻ tuổi trong trẻo liền vang lên: “Anh ba, em muốn mượn thêm quyển nữa!” Vừa dứt lời, trông thấy nửa gương mặt của Tông Anh, cô bé thoáng sửng sờ, khoé miệng vốn nhếch lên lập tức trở xuống: “Đây là nhà trọ của anh ba, chị là ai?”

Lúc này, Tông Anh muốn đóng cửa cũng không kịp, cô trả lời: “Bạn bè.”

Khuôn mặt cô nhóc toát lên vẻ khó tin, sau đó là hoài nghi, cuối cùng cần thận hỏi: “Bạn gái ạ?”

“Chỉ là bạn bè qua đường thôi.” Nói xong, Tông Anh mở hăn cửa ra, ý bảo cô bé hãy vào nhà.

Bạn bè qua đường, có vẻ quan hệ không sâu sắc lắm, mở cửa xong liền vào nhà luôn.

“Anh ba có đây không ạ?” Sau khi vào nhà, cô nhóc nhìn quanh khắp nơi, “Vừa nãy anh ấy vẫn còn ở nhà.”

“Anh của em ra ngoài có việc gấp.” Tông Anh hơi mệt, cô quay lại ngồi xuống ghế sofa, nhanh chóng ngẩng đầu đánh giá đối phương.

Áo tay lỡ váy ngắn, tóc ngắn vén sau tai, thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng kẹp tóc và chất liệu quần áo đều là hàng cao cấp, tầm tuổi học sinh.

Cô đoán cô bé này chính là đứa trẻ được bà mẹ ôm trong lòng trong tấm ảnh kia – em gái của Thịnh Thanh Nhượng.

Vị khách đến nhà trọ một tiếng trước chắc hẳn là cô bé này.

Tật nghiện thuốc lá của Tông Anh lại kéo đến, cô lấy bao thuốc lá trong túi quần dài vắt trên tay vịn ghế sofa, nhanh chóng rút ra một điếu thuốc, sau đó đứng lên: “Em cứ tìm sách mình cần đi, chị ra ngoài đứng một lát.”

Khi đứng lên, cô cao hơn đối phương nửa cái đầu.

Lúc này, cô bé nói: “Nếu anh ba không có ở đây, em cũng không lấy đâu.”

Tông Anh vốn định ra sân thượng hút thuốc, nghe đối phương nói vậy, cô liền quay người lại, đáp lấy lệ một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, song Tông Anh vẫn đứng trong khoảng tối bên cạnh.

Trang phục áo dài bằng lụa đen kiểu nam rộng thùng thình, gần như bao kín từ cổ đến mắt cá chân, chỉ để lộ cổ tay, ngón tay kẹp một điếu thuốc lá màu trắng.

Cô bé nhìn thật lâu, ban đầu cảm thấy cách ăn mặc của Tông Anh có chút mờ ám, kỳ quái một cách khó nói; về sau không biết thế nào, cô đột nhiên lẩm bẩm một câu không đúng lúc: “Trong nhà anh ba mà cũng được hút thuốc sao...”

Tông Anh “hả?” một tiếng.

Cô bé vội vàng lấy lại tinh thần, cầm chặt túi xách nói: “Em xin phép về trước.”

Cô bé vội vàng bỏ đi, hệt như chạy trốn, Tông Anh thậm chí chưa kịp hỏi tên cô bé là gì, có điều cô cũng không quan tâm lắm.

Đúng mười giờ, người của công ty vệ sinh tới; đến giờ cơm, Diệp tiên sinh ở quầy phục vụ tầng dưới đúng giờ đến đưa đồ ăn. Dường như họ khá quen thân với Thịnh Thanh Nhượng, người nào cũng hỏi thân phận của Tông Anh, Tông Anh nghe theo lời dặn dò của Thịnh Thanh Nhượng, trả lời thống nhất một đáp án: “Bạn bè.” Nhưng hiển nhiên chẳng ai tin!

Dùng xong bữa trưa, đoán chắc không còn ai gõ cửa nữa, Tông Anh bèn lên tầng trên nghỉ ngơi.

Gian phòng quay về hướng Bắc của nhà trọ 699 khá râm mát, đây là lần đầu tiên Tông Anh ngủ ở đây. Cho dù bảy mươi mấy năm sau, cô cũng

chưa bao giờ ngủ trong căn phòng này. Vốn tưởng rằng mình sẽ lạ giường, nhưng thực tế lại không phải.

Trong mơ, cây ngô đồng giống Pháp vươn cành lá rậm rì qua khung cửa sổ hẹp, phút chốc khiến căn phòng lạnh lẽo tràn trề sức sống.

Lúc Tông Anh tỉnh lại đã gần mười giờ, cô nhanh chóng xuống lầu thay đồng phục, chờ Thịnh Thanh Nhượng.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng mở khóa đầy nôn nóng, nhưng ngay khi tiếng chuông đồng hồ vang lên, tất cả đều trở nên tĩnh lặng.

Cô không đợi được Thịnh Thanh Nhượng.

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Thật đáng tiếc, tốc độ chạy bộ của tôi không đủ nhanh, xem ra tôi chỉ có thể quay về xem TV, ngồi điều hoà, tắm nước nóng một mình, mai tôi lại đến đón Tông tiểu thư!

Tông Anh:...

Giải thích thêm: Năm 1937, 100 đồng Pháp tệ có thể mua được hai con bò to.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hơn mười giờ tối, trong căn hộ đèn đuốc ảm đạm, lầu dưới có chiếc xe hơi chạy vụt qua, bên ngoài gió lớn dần.

Có lẽ mùa bão sắp tới... Tông Anh ngồi trước bàn ăn, nhìn cửa sân thượng bị gió thổi phát ra tiếng lạch cạch, trong đầu nảy ra suy đoán như vậy.

Không khí rất mát mẻ, cô không đóng cửa, trái lại thay bộ áo dài bằng lụa đen, định lên gác ngủ tiếp.

Nhưng ngay sau đó cô lại thấy đói, đứng dưới ánh đèn mờ ảo suy nghĩ hồi lâu, sau cùng cô cầm tấm thảm dạ mỏng trên ghế sofa làm áo choàng, rút ra hai đồng tiền, quyết định ra khỏi nhà.

Không có chìa khóa, cô liền để một cuộn báo thật dày trong khe cửa, ngăn không cho nó đóng lại.

Vào giờ này, đèn hành lang đã nghỉ, trên cầu thang không một bóng người.

Tông Anh yên lặng bước đến quầy phục vụ, Diệp tiên sinh vẫn ngồi sau quầy cao, nghe một phu nhân ngồi ở sofa đối diện nói chuyện.

Vị phu nhân kia khoảng bốn mươi tuổi, mặc sườn xám tối màu, ngón trỏ kẹp một hộp đựng bao thuốc lá, vừa hút thuốc vừa oán trách mấy người họ hàng nghèo cứ nhất quyết đòi gửi cháu đến nơi này tị nạn.

Tông Anh nhìn bà ta một cái, bà ta cũng đáp lại Tông Anh, sau đó mồm miệng tiếp tục khép mở: “Bọn Nhật chẳng qua chỉ bố trí vài trạm gác ở Ấp Bắc, đúng là một lũ trôn gà hoá cuốc. Không phải họ luôn miệng nói sắp chiến tranh sao, cứ chờ đi, thế nào rồi mấy ngày nữa cũng không có chuyện gì cho mà xem, cuối cùng chỉ là sợ bóng sợ gió thôi!”

“Đúng, đúng, đúng.” Diệp tiên sinh tỏ khuôn mặt tươi tắn phụ họa, đồng thời đứng lên hỏi Tông Anh.

“Tông tiểu thư, có vấn đề gì sao?”

“Gần đây có chỗ nào bán đồ ăn khuya không?”

“Bây giờ ư... Chắc cửa hàng mì vẫn thăn vẫn còn mở.”

“Vậy tôi ăn mì vẫn thăn, có thể nhờ Diệp tiên sinh đi một chuyến không?”

Tông Anh nói, đưa hai tờ tiền giấy cho ông.

Cô trả tiền vô cùng hào phóng, Diệp tiên sinh lập tức nói: “Được chứ, cô muốn gọi mấy suất?”

“Một suất. Không, hai suất đi.”

Tông Anh đáp, khép chặt tấm thảm mỏng trên người, vị phu nhân ngồi trên sofa nhìn cô chăm chăm, sau khi bị Tông Anh phát hiện, bà ta đập tàn thuốc, giả vờ giả vịt cúi đầu đọc báo chiều.

Diệp tiên sinh cầm tiền, nói: “Nếu không nhầm thì tôi vừa thấy Thịnh tiên sinh lên cầu thang, cậu ấy về rồi sao? Hình như bình thường cậu ấy không ăn mì vẫn thăn.” Ông lầm tưởng Tông Anh muốn gọi hai suất đồ ăn khuya, trong đó một suất mua cho Thịnh Thanh Nhượng, vì thế tốt bụng nhắc nhở.

“Ừm, tôi hiểu rồi.” Tông Anh đáp lấy lệ, “Vậy tôi lên tầng trước, làm phiền Diệp tiên sinh.”

Mới đi được đi năm sáu mét, Tông Anh liền nghe thấy tiếng bàn luận sau lưng.

Vị phu nhân kia nói: “Cô gái kia ở hộ nào thế, sao tôi chưa gặp bao giờ? Thịnh tiên sinh... Là người sống ở tầng cao nhất à?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Diệp tiên sinh vòng từ sau quầy ra đứng trước, vị phu nhân ngồi trên sofa lại nói: “Thịnh tiên sinh mà cũng có bạn gái, lạ thật!” Bà ta lập tức hạ giọng hỏi Diệp tiên sinh: “Bạn gái cậu ta có lai lịch thế nào?”

Tông Anh đã đi đến đầu cầu thang nên không nghe thấy tiếng bàn luận nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn cầu thang dài, nhớ tới lời Diệp tiên sinh vừa nói “Nếu không nhầm thì tôi vừa trông thấy Thịnh tiên sinh lên cầu thang”, cô trầm nghĩ, chỉ kém vài giây thôi... Vậy là đêm nay cô không quay về được.

Cô tiếc nuối, Thịnh Thanh Nhượng càng tiếc nuối hơn.

Nhanh nhanh chóng chóng chạy về nhà trọ, lao một mạch lên tầng chót, vừa lấy chìa khoá ra, còn chưa kịp mở cửa, tất cả đã thay đổi.

Tựa như con ốc sên cố gắng hết mình để bò lên đỉnh, lúc sắp đến nơi lại bị người khác vô tình ném xuống, tâm trạng uể oải, buồn phiền chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng hai ngày liên tiếp không được chớp mắt khiến anh mệt gần chết, vừa vào cửa, để túi công văn xuống, anh lập tức nằm thẳng xuống ghế sofa.

Ngủ một giấc đến gần năm giờ sáng, Thịnh Thanh Nhượng bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại dồn dập. Anh đứng dậy xem số điện thoại hiển thị trên màn hình, lại là dãy số quen thuộc này, mấy ngày trước chủ nhân của nó đã gọi tới đây vào năm giờ sáng, điện thoại vừa được kết nối liền mở miệng mắng nhiếc, giọng điệu hung hãn, khiến người nghe ấn tượng sâu sắc.

Anh không bắt máy, chuông điện thoại cũng không ngơi nghỉ, khi điện thoại đổ chuông đến lần thứ ba, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Chơi trò biến mất đến mức nghiện rồi phải không? Mở cửa ra nhanh lên, nếu cậu không mở, tôi sẽ gọi người đến phá khóa! Tốt hơn hết là cậu đừng ép tôi!”

Tiếng uy hiếp và tiếng gõ cửa đồng thời vọng đến, Thịnh Thanh Nhượng giả vờ như không có người ở nhà, không chịu mở cửa.

Ngoài cửa, Tiết Tuyên Thanh thấy uy hiếp không có tác dụng, lại nói tiếp: “Tông Anh, tôi nói cho cậu biết, mấy câu nói hươu nói vượn đó căn bản không đáng để để bụng, cậu mở cửa đi, chúng ta nói chuyện tử tế một lát.”

An ủi cũng không hiệu quả, Tiết Tuyên Thanh đợi bên ngoài khoảng năm phút, sau đó lại gọi một cú điện thoại.

Hai mươi phút sau, một người khác xuất hiện, anh ta bắt đầu phá khóa.

Lúc vào nhà, Thịnh Thanh Nhượng chủ động khóa trái cửa, mặc dù gia tăng độ khó khi phá khóa, nhưng chỉ cần đối phương muốn phá, chung quy vẫn có thể mở được.

Không ngủ đủ thường dẫn đến nhịp tim đập nhanh, cộng với âm thanh phá khoá ngoài cửa càng lúc càng to, Thịnh Thanh Nhượng khó tránh khỏi cảm thấy lo âu.

So với Tông Anh ở bên kia, lúc này đang nhàn nhã thoải mái, đầu bên này, Thịnh Thanh Nhượng phải chịu đựng từng giây trong cảnh lo lắng đề phòng.

Lúc này, ngoài cửa vang lên đoạn đối thoại “Sắp xong chưa?”, “Gần xong rồi”, “Còn bao nhiêu phút nữa?”, “Khoảng một phút là xong”, Thịnh Thanh Nhượng giơ tay lên nhìn đồng hồ, rõ ràng kim phút chỉ dịch chuyển một li nữa là đến sáu giờ, nhưng kim giây càng chạy càng chậm, chỉ quay hơn nửa vòng cũng tốn rất nhiều thời gian.

Trán anh toát một lớp mồ hôi mỏng, lúc kim giây cố hết sức di động thêm ba li, miễn cưỡng đạt đến vị trí số 12, bên ngoài truyền đến một âm thanh vang dội “Được rồi!”, anh ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt chính là cánh cửa đóng cực kỳ chặt chẽ trong căn hộ của mình.

Trở lại rồi! Thịnh Thanh Nhượng rớt cuống thở phào một hơi, vừa quay đầu lại liền trông thấy Tông Anh đang ngủ trên ghế sofa.

Cô nghiêng người, quay mặt ra ngoài ngủ, trên người phủ một tấm thảm dạ mỏng, một đoạn cổ chân lộ ra dưới lớp áo lụa màu đen, một tay để ngoài ghế sofa, một tay đặt trước ngực, quyển sách đang cầm trên tay rơi xuống đất, có lẽ đọc sách mệt mỏi liền ngủ luôn, vì đèn vẫn bật sáng.

Thịnh Thanh Nhượng khom người định nhặt sách lên, bàn tay để ngoài ghế sofa của Tông Anh vô thức giật nhẹ, ngón tay nhẹ nhàng sượt qua tay anh. Thịnh Thanh Nhượng cup mắt nhìn xuống, trông thấy miếng băng gạc không thấm nước trong lòng bàn tay cô, anh mới sực nhớ ra, hình như đã lâu rồi cô chưa thay băng.

Sau đó, anh lại chú ý đến chiếc quần đồng phục trượt xuống đất, và áo sơ mi bị vò thành một cục, nằm tội nghiệp trong góc sofa. Thịnh Thanh Nhượng thở dài một tiếng rất nhỏ, cuối cùng quyết định không nhặt hay để ý tới bất cứ thứ gì, đứng thẳng lên, cẩn thận ra khỏi nhà.

Bão chưa tới, ngoài trời vẫn nắng đẹp, ánh ban mai không kịp chờ đợi mà xông thẳng vào ôm chầm lấy Tông Anh.

Việc đầu tiên sau khi cô tỉnh lại là nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, cúi đầu hồi tưởng một lát, nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi hôm qua mình ngủ từ lúc nào, có thể là ba giờ, cũng có thể là bốn giờ.

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là, đã qua sáu giờ mà Thịnh Thanh Nhượng vẫn chưa xuất hiện.

Quá nhàn rồi, cô đi thẳng xuống tầng dưới lấy sữa và báo chí. Diệp tiên sinh vừa hay đang giúp khách trọ mở thang máy, trông thấy cô liền nói: “Chào buổi sáng, Tông tiểu thư, cô không phải đi làm à?”

Tông Anh thuận miệng đáp một tiếng “Vâng”.

“Thoải mái thật đấy, không như Thịnh tiên sinh, sáng sớm đã ra khỏi nhà rồi.”

Ra khỏi nhà?

Diệp tiên sinh chú ý tới vẻ mặt khác lạ của cô, chỉ cho rằng cô ngủ say nên không rõ thời gian ra ngoài cụ thể của Thịnh Thanh Nhượng, vì vậy bổ sung một câu: “Cậu ấy đã ra ngoài từ 6h10 rồi.”

6h10, lúc ấy cô vẫn đang ngủ trên ghế sofa, vì sao Thịnh Thanh Nhượng không gọi cô dậy?

Tông Anh đứng im, tay cầm tờ báo và bình sữa, Diệp tiên sinh giục cô lên thang máy, cô mới trả lời “Tôi đi cầu thang”, một người bước tới từ phía sau nói: “Chờ một chút.” Tông Anh quay đầu lại, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp khuôn mặt của Thịnh Thanh Nhượng.

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Đi thang máy cho đỡ mệt.”

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Tông Anh bước vào thang máy kiểu cũ này.

Trong quá trình từ từ lên cao, không gian chật chội thường thúc đẩy người ta muốn nói đôi lời, tránh rơi vào trạng thái im lặng lúng túng, nhưng liên tục đi thẳng lên tầng cao nhất, không ai trong hai người mở miệng.

Tông Anh nhìn thoáng qua tay anh, ngoài cặp công văn còn có thêm một chiếc túi to.

Sau khi vào nhà, Tông Anh đặt tờ báo và bình sữa xuống, Thịnh Thanh Nhượng cũng thả đồ đạc linh kính trong tay ra. Anh nói: “Thành thật xin lỗi, hôm qua lại thất hẹn.”

Tông Anh không tỏ thái độ gì, thực ra trong thâm tâm cô không trách đối phương, nhưng cô không nói “tôi cũng không vội” mà chỉ nói: “Tôi không muốn uống trà sữa.”

Thịnh Thanh Nhượng sững sờ, hỏi: “Vậy cô uống được cà phê chứ?”

Tông Anh ngẫm nghĩ, đáp: “Được.”

Tranh thủ lúc anh làm bữa sáng, Tông Anh ngồi ở phòng khách chờ hưởng thụ “bữa ăn miễn phí”.

Cô đọc hết báo của hôm nay, nhặt quần đồng phục bị rơi dưới đất lên, lại kéo áo sơ mi trong góc ghế sofa ra, đang định lên tầng thay quần áo, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên gọi cô lại: “Tông tiểu thư.”

Tông Anh quay đầu nhìn anh, anh lại quay đi, tiếp tục công việc còn dang dang dở, nói tiếp: “Trong túi giấy có một bộ đồ may sẵn, mời cô mặc thử.”

Tông Anh dừng bước.

“Thời tiết nóng nực, quần áo phải thay thường xuyên. Huống hồ, hôm nay tôi định dẫn cô ra ngoài.” Thịnh Thanh Nhượng tắt bếp gas, nghiêng người giải thích: “Phòng trường hợp đáng tiếc tối qua lại tái diễn, cô đi cùng tôi có thể sẽ ổn thỏa hơn.”

Lời anh nói cũng có lý, Tông Anh đi thẳng ra cửa trước, xách túi to lên gác.

Cô đổ quần áo ra ngoài, bên trong gồm một áo ngắn tay và một quần dài, chất liệu may mặc bình thường, hình thức quy củ, thực dụng mà tiện lợi.

Cô đổ nốt túi giấy nhỏ còn lại ra, bên trong gồm một cuộn vải xô và một hộp thuốc bột trị vết thương ngoài da.

Thịnh Thanh Nhượng bưng bữa sáng từ phòng bếp đi ra, vừa hay thấy Tông Anh đã thay quần áo xong xuôi và xuống tầng.

Áo cổ trụ tay ngắn in hình hoa bạch trà, thoát nhìn rất vừa người, chiều dài quần cũng vừa vặn, nhưng anh để ý thấy cô dùng tay giữ lưng quần.

Anh đang định nói – nếu không thích hợp có thể đi đổi, nhưng thấy Tông Anh mở hộp đựng đồ trên bàn trà, tìm hai cây kim băng, giải quyết vấn đề bằng cách ghim hai bên eo thành hai nếp gấp nhỏ.

Anh không nói thêm nữa.

Ăn uống xong xuôi, Thịnh Thanh Nhượng đi tắm, Tông Anh ngồi trong phòng khách xử lý vết thương.

Ngoài trời, tiếng ve kêu to hơn ngày hôm qua khá nhiều, nhiệt độ càng lúc càng nóng. Tiếng nước trong phòng vệ sinh dừng lại, Thịnh Thanh Nhượng thay xong quần áo bước ra, nhắc điện thoại gọi cho công ty Tường Sinh, bảo nhân viên điều hành gọi một chiếc xe tới, cúp điện thoại, anh lập

tức nói với Tông Anh: “Tông tiểu thư, họ sẽ đến trong vòng mười phút nữa, cô chuẩn bị một chút rồi chúng ta ra ngoài.”

Tông Anh đứng dậy, gấp gọn đồng phục bỏ vào túi giấy, nhanh chóng bắt kịp tiến độ của anh.

Ô tô đến rất nhanh, lái xe xuống mở cửa cho hai người, Tông Anh ngồi vào trước, Thịnh Thanh Nhượng ngồi vào sau.

Sau khi lên xe anh chỉ nói bốn chữ “Khách sạn Astor”, ô tô liền chạy ra khỏi nhà trọ.

Ngồi một lúc, anh đột nhiên phá vỡ sự im lặng: “Hôm qua Tông tiểu thư ngủ có ngon không?”

Tông Anh hỏi ngược lại: “Anh Thịnh thì sao?”

Thịnh Thanh Nhượng nhớ tới nửa tiếng lo lắng đề phòng sáng nay, nói: “Rất ngon.”

Tông Anh nhìn anh, khuôn mặt anh toát lên vẻ tái nhợt vì thiếu ngủ, cánh mũi phập phồng với tần suất cao, nghĩa là hiện tại nhịp tim của anh đang đập với nhịp độ khẩn cấp, một biểu hiện điển hình khi ngủ không ngon giấc.

Cô nhắm lại mắt, đột nhiên hỏi: “Bên kia có người đến gõ cửa lúc nửa đêm không?”

Khoé môi mím chặt của Thanh Nhượng thoáng mấp máy, nói: “Không tính là nửa đêm, nhưng đúng là có người tới tìm cô.” Anh ngừng lại một lúc: “Cô ấy phá khóa.”

Tiết Tuyên Thanh thật sự – nói được làm được.

Thịnh Thanh Nhượng lại nói: “Tôi khóa trái cửa, có lẽ việc này khiến cô ấy tin chắc rằng trong phòng có người, củng cố quyết tâm phá khóa của cô ấy.”

“Cô ấy phá được chưa?”

“Phá được rồi, đúng sáu giờ.”

Vậy là Tiết Tuyên Thanh không gặp được Thịnh Thanh Nhượng, nhưng chuyện này chẳng đáng ăn mừng chút nào.

Cửa khóa trái, phá khoá xong, bên trong lại không một bóng người, chuyện này càng có vẻ không bình thường. Với tính cách của Tiết Tuyên Thanh, chưa tìm thấy người thì tuyệt không bỏ qua – hiện tại nhà trọ bên kia chắc hẳn đang loạn hết cả lên, không biết chừng đã báo cảnh sát cũng nên.

Từ sáu giờ sáng ngày hôm qua đến bây giờ, cô đã mất tích hai mươi bảy tiếng đồng hồ, có thể lập án.

Thịnh Thanh Nhượng bắt gặp vẻ lo âu rất nhỏ trên gương mặt cô, anh nói: “Tôi nghĩ nếu mười giờ tối nay trực tiếp về nhà trọ, có thể sẽ gặp một số phiền toái không cần thiết, đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi dẫn cô ra ngoài.”

Tông Anh đồng ý với suy nghĩ của anh, cô đáp một tiếng ngắn ngủi, sau đó nhìn ra ngoài xe. Những con đường này cô đã đi qua rất nhiều lần, nhưng cảnh phố xá trước mắt lại lạ lẫm như chưa từng tiếp xúc bao giờ. Tất cả đều thuộc về quá khứ xa lạ.

Xe hơi đi dọc theo sông Tô Châu, nhanh chóng đến khách sạn Astor.

Cửa khách sạn để một tấm biển đồng – “Quần áo không chỉnh tề, thứ lỗi chúng tôi không tiếp”, đưa bé giữ cửa kéo cửa ra mời họ vào trong.

Thịnh Thanh Nhượng thay Tông Anh đặt một gian phòng.

Anh nhận lại ví tiền, dặn dò cô: “Hôm nay tôi phải tham gia một cuộc họp rất tốn thời gian, nếu chín giờ tối mà tôi vẫn chưa đến, cô hãy đến công sở chế tạo đồ đồng trên cầu Đền Lam tìm tôi.” Nói xong, anh đưa cho cô một tờ giấy chứng nhận của cục Giao Thông Vận Tải, lại mượn giấy bút tại quầy tiếp tân của khách sạn, viết địa chỉ cặn kẽ cho cô: “Cô thể nhờ khách sạn gọi xe giúp, chỗ đó rất gần đây.”

Tông Anh cầm tờ giấy: “Tôi hiểu rồi.”

Thịnh Thanh Nhượng cúi đầu nhìn đồng hồ, không nói thêm lời nào, vội vã cáo từ.

Đối với Thịnh Thanh Nhượng, đây là khởi đầu của một ngày bận rộn; đối với Tông Anh, đây chẳng qua là đổi sang một nơi khác, tiếp tục rảnh rỗi.

Mất đi vị trí được phân công trong xã hội, nhàm chán là điều khó tránh khỏi.

Tông Anh đành đi ngủ để giết thời gian, buổi trưa tỉnh lại, cô xuống tầng dưới, đi theo đám đông tốp năm tốp ba tiến vào rạp chiếu bóng nhỏ của khách sạn.

Một tấm poster dán ở lối vào, trong hình là một chiếc đồng hồ báo thức khổng lồ, bên trái là hình một ca sỹ với khuôn mặt dữ tợn, tóc tai bù xù đang gục xuống, góc phải bên dưới ghi bốn chữ “Tiếng hát lúc nửa đêm”.

Cô tiêu một đồng, ngồi xem đến lúc tan cuộc, rồi cuộc đến chạng vạng.

Khác với không khí sợ hãi và vô số hình ảnh quái dị bạo lực trong phim đen trắng, khung cảnh ngoài cửa khách sạn vẫn hoa lệ, tràn đầy sức sống, ngựa xe như nước, đưa bé giữ cửa nhiệt tình gọi xe giúp cô, lái xe đưa cô đến công sở chế tạo đồ đồng ở cầu Đền Lam an toàn, chu đáo.

Mới sáu giờ tối, có vẻ vẫn còn sớm.

Cô đưa giấy chứng nhận cho thư ký ở phòng khách, đối phương tưởng rằng cô là trợ lý của Thịnh tiên sinh nên dẫn cô lên tầng, thậm chí còn tốt bụng nhắc nhở: “Cuộc họp vẫn chưa kết thúc, tốt nhất là đợi lát nữa hẵng vào, cuộc họp hôm nay đầy khói thuốc súng.”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô.” Tông Anh vốn không định quấy rầy cuộc họp của người khác, vì thế liền ngồi xuống ghế dài ở hành lang chờ đợi.

Phòng họp nằm ở góc trong cùng, thỉnh thoảng vọng ra tiếng cao giọng tranh cãi, “Ý tưởng hỗ trợ của Hội Tư Ủy các anh thật tốt đẹp, đơn thuần! Cả nhà máy to như vậy, tổng số máy móc cộng lại gần hai ba nghìn tấn, dời lên đất liền ư? Dời bằng cách nào? Chỉ riêng phí chuyên chở tàu thuyền từ Thượng Hải đến Hán Khẩu đã mất đến mười lăm, mười sáu vạn!”, “Được! Coi như chở hết số máy móc qua đó, vậy công nhân viên chức thì sao? Để toàn bộ ở Thượng Hải, hay chở cùng đến đất liền? Liệu họ có chịu đi theo không? Nếu họ thôi việc ngay tại chỗ, khoản phí thôi việc khổng lồ này biết kiếm ở đâu?”

Ý kiến của các thương nhân cũng rất có lý, ngay sau đó, một đợt tranh cãi mới lại bắt đầu, kế tiếp là im lặng, cuối cùng kết thúc trong mất hứng.

Cửa mở, mọi người lục tục ra ngoài, Tông Anh chờ trong chốc lát, chỉ không thấy duy nhất một người, đó là Thịnh Thanh Nhượng.

Cô đứng dậy, đi đến cách cánh cửa một bước, bên trong vọng ra tiếng nói chuyện.

Trong phòng, một người đàn ông trung niên nói: “Dời nhà xưởng khỏi Thượng Hải, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là củ khoai nướng phồng tay. Mà chỉ là một nhân sĩ không quyền không thế, quốc phủ (*) không phát cho mày đồng lương nào, sao mày phải hao tâm phí sức như vậy, tao không hiểu mày đặt ra phương án quy hoạch đó để tốt cho ai nữa.”

(*) Quốc phủ: Cơ quan chính quyền thời dân quốc.

Tiếp đó là giọng nói đằm tĩnh nhất quán của Thịnh Thanh Nhượng:
“Anh cả...”

Người đàn ông trung niên đứng lên, ngạo mạn ngắt lời anh: “Đừng cố gắng thuyết phục tao, bọn mày chẳng qua chỉ muốn phô trương thanh thế thôi. Cuộc chiến trước đó, mấy nhà máy trong Tô Giới của chúng ta chẳng qua chỉ nghỉ tầm mười ngày, vì tổn thất nhỏ như hạt vừng mà bắt tao di dời nhà xưởng, tao tuyệt đối không đồng ý.”

Ông ta đột nhiên bước ra, chạm mặt với Tông Anh.

Tông Anh xoay mặt đi, ngay lúc đó lại bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng đang đi ra. Thịnh Thanh Nhượng cũng trông thấy cô.

Cô không giải thích vì sao lại đến sớm, đối phương hiển nhiên cũng không cần cô giải thích, chỉ quay về phòng, cầm túi công văn, lúc ra cửa nhặt nhẹ nói một câu: “Đi thôi.”

Khuôn mặt anh không thể hiện quá nhiều cảm xúc, sau khi xuống tầng, ngồi trên xe hơi, anh mới nói với Tông Anh câu nói thứ hai: “Hay đi Astor ăn cơm tối đi.”

Tông Anh chưa trả phòng, đây tất nhiên là ý kiến tốt nhất.

Xe đi dọc theo con đường ven đê, trời chiều nằm trọn vẹn trong sông Hoàng Phố, mặt nước bị nhuộm thành màu đỏ tươi, sóng nước phẳng lặng, nhưng chung quy biến đổi lớn sắp tới.

Tông Anh nhớ tới những câu tranh chấp trong phòng họp, đột nhiên mở miệng hỏi: ” Anh Thịnh, nếu anh từng xem qua giá sách của tôi, vậy anh đã đọc quyển Khái Quát Lịch Sử Cận Đại chưa?”

—
Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Cô đoán xem!

Tác giả giải thích thêm:

1. Lúc đó, Trường Sinh là công ty taxi lớn nhất, phục vụ vô cùng chu đáo, số điện thoại là 40000, ông chủ của nó hình như từng làm người giữ cửa ở khách sạn Astor, vì nhặt được một khoản tiền lớn nên mở công ty taxi.

2. Khách sạn Astor là khách sạn có đầu tư nước ngoài đầu tiên của nước ta, khởi kiến từ thời vua Đạo Quang (niên hiệu của vua Tuyên Tông nhà Thanh, 1821 – 1850), hiện nay lấy tên là khách sạn Phố Giang, hoan nghênh mọi người tới thể nghiệm, trên weibo của tôi có hình đó, có thể lật lại ảnh cũ để xem, đại khái đăng vào ngày mùng 2 tháng 1.

3. “Tiếng hát lúc nửa đêm” là phim kinh dị đen trắng, là bộ phim cháy vé năm 1937, nam chính hơi xấu, ca từ được sáng tác bởi tác giả lớn, mọi người thử cảm nhận xem.

4. Hội Tư Ủy: Tên viết tắt của Ủy Ban Tài Nguyên, về sau có thể sẽ viết kỹ càng hơn, tôi ngủ trước đây, chúc mọi người ngủ ngon!

Editor: Dưới đây là 1 số ảnh về khách sạn Astor, quá khứ và hiện tại

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đã đọc chưa ư?

Hơn nửa khuôn mặt Thịnh Thanh Nhung vùi trong bóng tối, con mắt còn lại đón ánh chiều tà khi mặt trời lặn chiếu le lói vào xe, hàng mi dày phủ một tầng ánh sáng.

“Điều đó không quan trọng. Có đọc hay không, đó vẫn là tương lai mà tôi không thể trốn tránh.”

Giọng nói của anh trước sau luôn thông thả, không vội vã, nhưng hôm nay, trong sự vững vàng ấy lại ẩn giấu chút ngỡ ngàng, không biết làm sao.

Tránh không được, trốn không thoát, đây mới là sự thật, là vận mệnh của anh. Khác với Tông Anh, sau đêm nay, khi đã rời khỏi nơi này, cô có thể tránh xa nó một cách triệt để. Nhưng anh thì khác, dù được tiếp xúc với một thế giới khác, nhưng khi trời sáng, anh vẫn bị kéo trở lại. Anh có quỹ đạo của riêng mình.

Dù vào mùa hè, ban ngày có dài đến mấy, chung quy cũng phải nghênh đón đêm tối.

Nhà ăn của khách sạn Astor gần như chật kín khách, ngoài cửa sổ, cầu Ngoại Bạch Đổ chìm trong bóng tối, toà nhà Broadway ở phía Tây đứng sừng sững trong im lặng, đối diện là lãnh sự quán các quốc gia.

Nếu cô nhớ không lầm, hơn mười ngày nữa, nơi này sẽ chẳng còn là thiên đường yên vui. Người Nhật chiếm dụng toà nhà Broadway, người

nước ngoài nháo nhác tránh vào Tô Giới, khách sạn Astor cũng kinh doanh khó khăn vì nguồn khách đột nhiên giảm mạnh.

Gần mười giờ tối, loáng thoáng đâu đó tiếng nhạc vọng lại từ vũ trường.

Thịnh Thanh Nhượng cúi đầu nhìn đồng hồ, anh nói với Tông Anh: “Chúng ta nên chuẩn bị đi thôi.”

“Chờ ở đâu đây?” Tông Anh hỏi.

“Nơi nào ít người một chút.” Tránh hù dọa người đi đường không liên quan.

“Ở đây cũng khá ổn.” Tông Anh đứng dậy, đẩy ghế vào, “Ở thời đại của tôi, khách sạn Astor vẫn được sử dụng, chỉ sửa lại tên, lấy tên là khách sạn Phổ Giang.” Cô ngẩng đầu lên nói: “Đi theo tôi.”

Ban ngày, Tông Anh đã đi dạo xung quanh rất kỹ càng, tầng một của khách sạn có một hành lang, ở hiện đại được sử dụng làm hành lang triển lãm hiện vật lịch sử, vô cùng vắng vẻ, xác suất gặp người qua lại rất thấp.

Còn thừa khoảng năm phút, cô và anh đứng trên hành lang tương đối khép kín, bên tai là tiếng hát lúc ẩn lúc hiện.

Tông Anh tựa lưng vào tường, Thịnh Thanh Nhượng đứng đối diện cô, cả hai đều không biết phải nói gì, thời gian trôi qua thật chậm.

Bên ngoài, bài hát rốt cuộc chấm dứt, Tông Anh duỗi tay ra trước mặt anh.

Tay cô mảnh dài, mảnh mẽ; tay anh dày rộng, ấm áp.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, tựa như chiếc chìa khoá mở ra một cánh cửa khác.

Mười giờ đúng, nhân viên khách sạn mặc đồng phục hiện đại đi ngang qua họ, trên tường xuất hiện thêm vài khung ảnh trưng bày – ảnh trắng đen, chi chít chữ, miêu tả về quá khứ đã qua.

Trở lại rồi, bà vai đang kề sát tường của Tông Anh thả lỏng xuống.

Cô không buông tay, trái lại cầm tay Thịnh Thanh Nhượng, dẫn anh ra khỏi hành lang, đi thẳng tới quầy lễ tân của khách sạn.

“Ở đây còn phòng không?”, “Có”, “Cho tôi một phòng”, “Chỉ còn phòng cho người nổi tiếng, chị vẫn lấy chứ?”, “Được”.

Thịnh Thanh Nhượng đứng bên cạnh, trước mắt anh là gò má của cô.

Lúc không nói chuyện, cô luôn mím chặt môi, đường nét gò má thon gọn rõ ràng.

Đột nhiên, cô nói với quầy lễ tân: “Xin cố gắng bố trí phòng tại tầng cấm hút thuốc lá.” Nhân viên lễ tân đáp: “Dạ được ạ.”

Thịnh Thanh Nhượng âm thầm cụp mắt.

“Mời chị xuất trình chứng minh thư.”

Tông Anh lấy ví ra, đệ trình chứng minh thư. Nhân viên đặt phòng lại ngẩng đầu nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng: “Còn anh đây thì sao?”

Tông Anh nói: “Tôi ở một mình.”

Nhân viên đặt phòng nhanh chóng ghi chép thông tin: “Một nghìn năm trăm lẻ tám đồng, đặt cọc tám trăm, xin hỏi chị muốn thanh toán bằng tiền mặt hay quẹt thẻ?”

Tông Anh rút mấy tờ tiền mặt ra, lại lấy thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên, nhập mật mã, máy POS (*) nhanh chóng nhả giấy biên nhận, nhân

viên đặt phòng xé một tờ ra mời cô ký tên.

(*) POS (Point of Sale) là các máy chấp nhận thanh toán thẻ. Máy POS có những tính năng giúp bạn thanh toán tại các cửa hàng, trung tâm thương mại, siêu thị, nhà hàng...

Tông Anh tựa bên quầy, nhanh chóng ký tên, nhân viên đặt phòng đưa thẻ mở cửa phòng và hoá đơn nộp tiền đặt cọc cho cô.

Cô nhận thẻ phòng nhưng không vội vào ngay, mà xoay người ra ngoài. Đối diện cửa khách sạn là lãnh sự quán Nga, cầu Ngoại Bạch Độ toàn thân phát sáng, Hòn Ngọc Viễn Đông và Trung tâm tài chính thế giới Thượng Hải đèn đuốc sáng trưng trong đêm tối –

Quả là thành phố không ngủ.

Cô đi rất nhanh, Thịnh Thanh Nhượng đi theo sau, anh không hỏi cô muốn đi đâu.

Cuối cùng cô dừng chân, mở một cánh cửa thủy tinh, bên trong có vài máy ATM, cô dừng lại trước một máy, nhập thẻ, máy móc nhắc nhở nhập mật mã.

Thấy cô ấn sáu con số 914914, Thịnh Thanh Nhượng chợt nhớ tới chiếc ô đen anh mượn từ cô.

Mặt ô có một vòng mobius, chuỗi con số bên dưới cũng là 914.

Một cô gái đơn thuần cố chấp, anh nghĩ.

Máy ATM nhả ra hai ngàn năm trăm đồng, Tông Anh giữ lại năm trăm, còn lại đưa hết cho Thịnh Thanh Nhượng.

Cô nói: “Anh cứ cầm lấy, phòng trường hợp ngoài ý muốn.” Sau đó bổ sung một câu: “Dùng tiết kiệm nhé.” Nói xong, cô cất ví vào túi, mở cửa

kính.

Về đêm, phía Bắc Bến Thượng Hải, người đi đường lác đác, sau cơn mưa rào, gió Nam ẩm ướt mát mẻ.

Hai người quay lại khách sạn Phố Giang, lên tầng vào phòng, tìm được hộp quẹt thẻ, Tông Anh cầm thẻ phòng vào. Cả hai bước vào, căn phòng tuy sáng đèn nhưng vẫn mang vẻ tối tăm cổ kính.

Cô quay lại nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Sáng mai trả phòng, anh hãy đưa thẻ phòng và hoá đơn tiền đặt cọc cho nhân viên ở quầy lễ tân.” Nói xong, cô cầm túi giấy vào toilet, nhanh chóng thay quần áo đi ra, trả túi giấy lại cho Thịnh Thanh Nhượng: “Anh Thịnh, đêm nay mời anh nghỉ lại nơi này, đừng đến nhà trọ.”

Tình hình ở nhà trọ còn chưa rõ, hôm nay quả thật không tiện xuất hiện. Tông Anh bố trí như vậy là hợp tình hợp lý.

Thịnh Thanh Nhượng chấp nhận. Anh nói: “Là tôi làm phiền cô.”

“Không cần so đo những chuyện vô nghĩa.” Tông Anh lại mím môi, đại khái đang suy nghĩ nên từ biệt như thế nào. Căn phòng yên tĩnh đến bối rối, đồ nội thất giả cổ toát ra hương vị mê ly khó nói thành lời, chúng và người đàn ông đối diện cô lúc này dường như thuộc về cùng một thế giới.

Tích tắc, đồng hồ chuyển động, đẩy nhịp tim mỗi người càng ngày càng hồi hả.

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên vươn tay ra, phá tan sự im lặng, trịnh trọng chào từ biệt: “Vậy... Tạm biệt cô, Tông tiểu thư.”

Tông Anh hé môi, cuối cùng chỉ vươn tay ra, nhanh chóng bắt tay anh một cái, nói: “Thời cuộc hỗn loạn, mong anh bảo trọng.”

Nói xong, cô như trút được gánh nặng, xoay người bước ra ngoài, không để đối phương có cơ hội tiến đưa.

Thịnh Thanh Nhượng mở cửa phòng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô càng lúc càng xa trong hành nửa sáng nửa tối, cuối cùng vòng qua khúc ngoặt rồi biến mất.

Anh quay về phòng, mở túi giấy ra, bên trong là bộ áo sơ mi in hoa bạch trà và quần đen được gấp gọn gàng, cùng với đó là hai chiếc kim băng đã được tháo ra.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Thịnh Thanh Nhượng cầm chiếc kim băng lên, dùng ngón tay ghì xuống, mở nó ra, đầu kim sắc nhọn bật ra, nhưng lại mũi kim quặp vào trong, thu gọn lại, ôn hoà, dấu đi sức mạnh, rất giống một Tông Anh mà anh từng được chứng kiến.

Anh đứng dậy mở cửa sân thượng, thấy Tông Anh lên taxi, xe chạy xuôi theo bờ sông Tô Châu, cuối cùng biến mất trong màn đêm mênh mang của Thân Thành (*).

(*): Thân Thành: Tên gọi khác của thành phố Thượng Hải.

Tiết Tuyên Thanh chờ Tông Anh ở nhà trọ 699.

Bảy tám ngày trước, cô đã nhận ra sự khác thường của Tông Anh, tâm trạng cô có vẻ rất nặng nề, trạng thái tinh thần cũng không tốt như bình thường. Là bạn bè đặc biệt, Tiết Tuyên Thanh không thể bỏ mặc Tông Anh muốn làm gì làm như đám người nhà kia được.

Đúng lúc cô gần như bỏ cuộc, Tông bước Anh vào nhà.

Tông Anh hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Nghe thấy giọng nói của Tông Anh, Tiết Tuyên Thanh định đứng bật dậy, nhưng cô cố kiềm chế tâm trạng, ngồi trên sô pha không nói tiếng nào.

Tông Anh mở đèn phòng khách lên mới thấy rõ, cạnh ghế sô pha để một thùng đựng dụng cụ kiểm nghiệm, còn một thùng giấy khác, bên trong chứa đầy các loại vật chứng.

Cô hỏi: “Cậu vào bằng cách nào?”

“Phá khoá.” Tiết Tuyên Thanh rút cuộc đứng lên, cho tay vào túi quần, bình tĩnh nói ra sự thật, lại hỏi bằng giọng tương tự: “Cậu đi đâu vậy?”

Hỏi han tử tế, nói năng ân cần.

Tông Anh đáp: “Đi Sùng Minh nghỉ cuối tuần.”

“Đi Sùng Minh.” Tiết Tuyên Thanh lặp lại lần nữa, “Được thôi, vậy tại sao lại tắt máy?”

“Di động hỏng.”

“Vậy tại sao không gọi điện thoại đến đội xin phép?”

Tông Anh thoáng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn đèn trần rồi lại cúi đầu xuống, thở dài nói: “Không muốn gọi, quá mệt.”

“Được.” Tiết Tuyên Thanh tạm thời bỏ qua cho cô, chỉ chiếc khoá đã bị nạy ra, nói: “Vì sao nó lại được khoá trái? Nhà cậu có ma hả?”

Tông Anh quay đầu nhìn cái khoá, nói: “Tôi không liên quan đến chuyện này, tôi không biết.”

“Được.” Tiết Tuyên Thanh lặp lại lần nữa, “Không sao cả, tôi sẽ tự tra.” Cô khom người nhặt một túi vật chứng lên, bên trong đựng cốc uống trà mà lần trước Tông Anh thu lại: “Tôi chắc chắn chín mươi phần trăm, cái cốc

này liên quan đến người đã đột nhập vào nhà cậu, chỉ cần kiểm tra đối chiếu một chút...”

Cô chỉ cái khoá rồi nói tiếp: “Có phải dấu vân tay trên khoá chiếc kia và cái để lại trên chiếc cốc này là một không?”

Tông Anh thở dài: “Cậu từng nói sẽ không hỏi những chuyện mà tôi không muốn kể.”

“Nhưng cậu có coi tôi là bạn bè không? Gặp vấn đề mà không nói tiếng nào, tự mình gánh vác giống anh hùng lẫm hủ?”

Tông Anh mím môi chặt hơn, thật lâu sau, cô nói: “Cái này chẳng liên quan gì đến chuyện tự cho là anh hùng cả.”

Có một số việc nhất định phải do chính mình chịu đựng; người khác chỉ có thể chia sẻ nỗi lo lắng và sầu não, nhưng chẳng làm nên chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ này của Tông Anh, Tiết Tuyên Thanh gần như không nhin nổi. Lúc này, di động của cô chọt đổ chuông.

Cô bắt máy, đầu dây bên kia gấp gáp, kích động nói: “Anh Thanh, có động tĩnh! Em vừa tra được cô giáo Tông dùng chứng minh thư đặt một phòng tại khách sạn Phổ Giang, có phải đi tìm cô ấy ngay lập tức không?!”

Tiết Tuyên Thanh rốt cuộc không khống chế được cơn tức trong lồng ngực, cô cúp điện thoại nhìn về phía Tông Anh: “Nếu đã về nhà trọ, vậy tại sao một tiếng trước cậu lại đặt phòng ở khách sạn Phổ Giang?”

Tông Anh nghiến răng chặt hơn, cơ mặt căng cứng.

Cô nói: “Tôi đánh rơi chứng minh thư.”

“Rơi? Tức là người khác cầm chứng minh thư của cậu để đặt phòng chứ gì?” Giọng Tiết Tuyên Thanh trở nên quái gở, cô để túi đựng vật chứng

xuống, tiến lên hai bước, giữ chặt tay Tông Anh: “Vậy chúng ta lập tức đến Phố Giang! Xem xem ai cầm chứng minh thư của cậu rồi đòi anh ta trả lại!”

“Tiết Tuyền Thanh!”

“Tông Anh! Một lời nói dối cần rất nhiều lời nói dối để khoả lấp!” Mặt cô đầy tơ máu, “Tôi đang ép cậu, nhưng...”

Tiết Tuyền Thanh đột nhiên nói không nên lời, nhưng cô giữ chặt Tông Anh không chịu buông tay, dường như đêm nay cô nhất định phải nhận được kết quả. Cô cố hết sức kéo Tông Anh vào thang máy, ấn nút tầng một, trong quá trình thang máy đi xuống, Tông Anh im lặng nhắm nghiền mắt, cô nói: “Tiết Tuyền Thanh, cậu nhầm trọng điểm rồi, chuyện cậu để ý không liên quan gì đến việc này.”

Trong mắt Tông Anh, cái Tiết Tuyền Thanh quan tâm là thân thể và trạng thái tinh thần của cô, nhưng chuyện Tiết Tuyền Thanh cố tìm hiểu cho bằng được lúc này lại liên quan đến Thịnh Thanh Nhượng, một người không quen biết.

Cô không muốn kéo Thịnh Thanh Nhượng vào cuộc sống như đồng bùn nhão của mình.

Tiết Tuyền Thanh kéo Tông Anh ra khỏi thang máy, ngay khi mở cửa toà cao ốc ra, cô lại trông thấy một chiếc xe quen thuộc dừng trước cửa nhà trọ, một người bước xuống.

—

Lời tác giả:

Biểu cảm của Thịnh tiên sinh khi nhìn thấy máy POS và máy ATM nhà tiền: *Trợn mắt há mồm*

Giải thích thêm:

1. Mọi người có thể lên baidu để tìm hiểu về mối quan hệ giữa khách sạn Astor và Phố Giang.

2. Lần này từ biệt trình trọng như vậy, đương nhiên có lý do.

3. Tiết Tuyền Thanh là người tốt, đừng ghét cô ấy cố tình gây sự.

4. Quy định tắt đèn vào mùa hè ở Hòn Ngọc Viễn Đông là mười rưỡi tối, mùa đông là mười giờ đúng.

—

(*) Cầu Ngoại Bạch Độ xưa và nay:

(*) Toà nhà Broadway Mansion:

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trong đêm hè nóng bức ẩm ướt, lá cây ngô đồng Pháp bay xào xạc.

Tiết Tuyền nhận ra người vừa bước xuống xe...

Tông Khánh Lâm, cha của Tông Anh.

Lửa giận trong lòng đột nhiên bùng cháy, cô buông tay Tông Anh ra, không nói lời nào đứng sang bên cạnh, liếc về phía Tông Anh.

Tông Anh đương nhiên cũng nhận ra Tông Khánh Lâm, cô chỉnh lại đồng phục, chào một tiếng: “Ba.”

Tông Khánh Lâm nhìn lướt qua hai người, một lúc sau mới nói một câu: “Lên nhà đi.”

Tông Anh im lặng, Tiết Tuyền Thanh tức giận quay mặt đi.

Cuối cùng, Tông Anh xoay người, lấy chìa khoá mở thiết bị bảo vệ, mở cửa mời họ vào.

Tông Khánh Lâm vào nhà trước, Tiết Tuyền Thanh trưng bộ mặt nhạt nhẽo, cúi đầu lấy bao thuốc lá, từ chối bằng giọng không lấy gì làm thân thiện: “Tôi không lên đâu, tôi đứng đây hút thuốc.”

Tông Anh tôn trọng quyết định của cô, buông tay để mặc cửa tự động khép lại. Cách lớp cửa thủy tinh, điều thuốc trong tay Tiết Tuyền Thanh loé lên trong bóng tối.

Tông Khánh Lâm đã lâu chưa tới nhà trọ 699, có thể là mười năm, cũng có thể lâu hơn. Hôm nay lại đột nhiên đến thăm thế này, thật hiếm có!

Trong thang máy, cả hai cha con đều không nói lời nào, trước khi mở cửa, Tông Khánh Lâm mới lên tiếng: “Họ báo cho ba biết mày mất tích, ba nghĩ mình nên đến đây một chuyến. Rốt cuộc mày đã đi đâu vậy?”

Tông Anh không hề tốn sức thuật lại lời nói dối lần nữa, Tông Khánh Lâm không năm lần bảy lượt chất vấn cô như Tiết Tuyên Thanh.

Ông có vẻ rất tin tưởng lời trần thuật của Tông Anh, không thấy khả nghi ở điểm nào.

Trông thấy ổ khoá bị nạy ra, ông chỉ nói một câu: “Sao lại nạy khoá ra thế này? Thật liêu lĩnh!”

Tông Anh không để ý đến câu này, bước thẳng vào phòng định tiếp đãi ông. Nhưng cô chẳng có gì để mời, cạnh sofa để thùng đựng vật chứng và thùng đựng dụng cụ kiểm nghiệm, gạt tàn trên bàn trà chứa đầy tàn thuốc lá do Tiết Tuyên Thanh để lại, căn nhà được bao bọc trong khói thuốc, khiến người ta có cảm giác nôn nóng, bức bối.

Cô đi vào bếp đun một ấm nước, nước dần dần sôi, phát ra tiếng ùng ục, âm thanh càng lúc càng to.

Tông Khánh Lâm vào nhà nhưng không ngồi xuống, nói: “Nơi này vẫn như xưa.” Tông Anh canh ấm nước không lên tiếng, nhìn ông đi đi lại lại quanh nhà.

Trời nóng, nước cũng sôi rất nhanh. Tông Anh cầm một chiếc cốc sạch sẽ, lấy hộp hồng trà trong tủ ra, bốc một ít lá trà, tay để bên miệng cốc, nhưng cuối cùng lại thả xuống.

Thôi, có lẽ ông ấy không uống quen.

Tông Anh rót một cốc nước lọc, bưng ra phòng khách, quay đầu trông thấy Tông Khánh Lâm bước vào căn phòng phía Nam.

Bên đó xem như thư phòng của Tông Anh, trước khi cô sử dụng, căn phòng ấy thuộc về mẹ cô.

Tông Khánh Lâm dừng chân trước một giá sách, ngọn đèn xưa cũ trên trần nhà chiếu sáng kệ thuỷ tinh.

Một khung ảnh lẳng lẳng nằm trong góc, trong tấm ảnh đen trắng, vài chục người ăn mặc chỉnh tề, có đứng có ngồi, vài vị giáo sư ngồi ở hàng đầu tiên...

Đây là ảnh lưu niệm chụp trong lễ tốt nghiệp của Học viện Dược năm 1982.

Trong ảnh có ông, có Hình Học Nghĩa – chú của Tông Du và Nghiêm Mạn – mẹ Tông Anh.

Những khuôn mặt trẻ trung, khoẻ miệng hướng lên, tất cả đều đang cười. Ảnh có thể lẳng đọng khoảnh khắc hân hoan trong nháy mắt, nhưng chẳng thể lưu giữ chúng.

Đến tận bây giờ, Nghiêm Mạn mất, Hình Học Nghĩa cũng ra đi, chỉ mình ông còn sống.

Tông Khánh Lâm giơ tay lên trong vô thức, định chạm vào khung ảnh, nhưng lại bị cửa thuỷ tinh ngăn cách.

Tông Anh đứng sau lưng ông, nói: “Chiếc tủ đó chứa toàn đồ của mẹ, bà ngoại khoá lại, con không có chìa khoá.”

Tông Khánh Lâm rụt tay lại, xoay người không nói gì.

Tông Anh hỏi: “Tình trạng của Tông Du sao rồi?”

Về mặt Tông Khánh Lâm hết sức trầm trọng: “Nghe nói không được tốt lắm, ba đang định qua đó xem sao.”

Tình cảm giữa Tông Anh và cậu em trai này cũng không quá sâu sắc, có thể vì hơn kém nhau quá nhiều tuổi, cũng có thể vì ngay từ đầu đã có lòng thù địch, không cách nào nói rõ.

Nhưng cô có thể chắc chắn một điều, đó là sau khi mẹ qua đời, cô trưởng thành rất sớm, học lên cao thật nhanh, chỉ để rời xa gia đình.

Đúng như mong muốn của cô, hiện tại, cô trở thành “người lạ” trong gia đình ấy, dẫu quan tâm hay hỏi han cũng chỉ có chừng mực.

Lúc này, Tông Khánh Lâm nhận một cuộc điện thoại, hình như là mẹ Tông Du gọi tới, giục ông đến bệnh viện. Tông Khánh Lâm trả lời ngắn gọn: “Anh hiểu rồi”, sau đó quay lại nói với Tông Anh: “Mày cũng sắp ba mươi rồi, làm việc phải có chừng mực. Tốt nhất đừng để chuyện mất tích này xảy ra lần nữa.”

Ông không bao giờ đề xuất ý kiến mang tính thực tế, cũng không thích tâm sự, chỉ thích nói “mày không được, mày có thể”, “được, không được”.

Những bài giáo dục dài dằng dặc của phụ huynh kiểu này, Tông Anh sớm nghe mãi thành quen.

Lúc cô tiễn ông ra cửa, Tiết Tuyên Thanh đã hút hết hai điếu thuốc lá.

Đưa mắt nhìn Tông Khánh Lâm lên xe, Tông Anh định lên nhà, Tiết Tuyên Thanh cũng nhanh chóng đi theo, nhíu mày đi đằng sau hỏi: “Có phải ông ta vẫn muốn nhòm ngó số cổ phần mẹ cậu để lại không, chứ không đứng tại sao lại hạ mình đến đây?”

Tông Anh quay lại liếc Tiết Tuyên Thanh một cái, Tiết Tuyên Thanh vội nói: “Là tôi lắm miệng.”

Tông Anh ra khỏi thang máy, không quay đầu lại nói: “Cậu phá khoá, tự giải quyết đi, tôi không muốn ngủ trong tình trạng cửa mở toang.”

Trong chuyện này, Tiết Tuyền Thanh là người sai trước, cô thành thật tìm người khắp nơi tới đổi khoá, tiếc rằng đã quá muộn, nhiều người không muốn làm việc, Tiết Tuyền Thanh đành phải ra ngoài tìm.

Lúc đi gần tới cửa, cô đột nhiên vòng lại phòng khách, cướp lấy thùng đựng vật chứng như cướp bảo bối, nhìn thẳng Tông Anh, vẻ mặt cẩn thận, phòng bị: “Tôi phải đem thứ này đi trước, tuyệt không để cậu có cơ hội động tay động chân.”

Tông Anh hiểu Tiết Tuyền Thanh rất rõ, vào lúc này có cảm cũng vô dụng, vì vậy cô hào phóng nói: “Mang đi đi.”

Sau khi Tiết Tuyền Thanh đi, Tông Anh dọn dẹp nhà cửa, mở cửa sổ để gió Nam tràn vào phòng.

Cô nhớ tới tối qua, cũng ở nơi này, nhưng lại là cảnh tượng hoàn toàn khác, trật tự mà thanh tịnh, thúc đẩy người ta chìm vào giấc mộng đẹp.

Tông Anh đứng ở đầu gió, dõi mắt nhìn khung cảnh nhà lầu đèn điện trước mắt, nhắc nhở bản thân không nên suy nghĩ nữa, thời đại kia và cuộc chiến tranh sắp tới không hề liên quan tới cô.

Khoảng hai tiếng sau, Tiết Tuyền Thanh quay về, mang theo một chiếc khoá mới không rõ mua ở đâu, lấy thùng dụng cụ trong nhà Tông Anh, dứt khoát tự mình ra tay đổi khoá.

Hai người đều thuộc tuýp người không thích tán gẫu trong lúc làm việc, Tiết Tuyền Thanh tập trung đổi khoá, Tông Anh ngồi trên ghế sofa nhìn cô làm, hai người không trao đổi với nhau câu nào.

Thay xong khoá đã ba giờ sáng. Tiết Tuyền Thanh đứng lên phủi tay, than phiền một câu “khó thật”, sau đó thu dọn thùng dụng cụ, đóng sầm cửa lại, vào nhà rửa tay.

Trong tiếng nước chảy ào ào, cô nói: “Trời sắp sáng, cậu có muốn tắm rửa rồi đi cùng xe tôi đến cơ quan luôn không?”

“Không.” Tông Anh từ chối.

“Vậy cậu tranh thủ ngủ một lát đi.” Tiết Tuyền Thanh tắt vòi nước, lau khô tay, ném chìa khoá mới lên bàn trà trước mặt Tông Anh: “Nhớ thay chìa mới, tôi đi trước đây, còn cố tính tắt máy lần nữa, tôi nhất định sẽ giết cậu!”

Tông Anh nằm trên ghế sofa không lên tiếng, Tiết Tuyền Thanh thấy cô giả chết, ra cửa định đóng sầm cửa vào cho hả giận, nhưng cuối cùng chỉ đóng “cạch” một cái, nhẹ nhàng cẩn thận.

Tông Anh đưa tay che mặt, một lúc sau mới đứng dậy sạc điện cho di động, sau đó đi tắm.

Sau bao ngày không được tắm bằng nước lạnh, lúc này nước nóng cọ rửa cơn mệt mỏi bao trùm thân thể, nhịp tim cũng dần dần tăng nhanh. Thay xong quần áo, Tông Anh khom lưng cầm chuỗi chìa khoá trên bàn trà, suy nghĩ một lúc, tháo xuống một chiếc làm chìa khoá dự phòng, bỏ vào tủ cạnh cửa trước, lại lật ra một tờ giấy viết ba chữ “Đã thay khoá”, đặt dưới chiếc chìa khoá.

Cô ngẩng đầu, tình cờ trông thấy ngọn đèn hành lang đã chiếu sáng gần một thế kỷ.

Ngay lúc này, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vã về phòng mở két bảo hiểm, lấy cặp công văn của Thịnh Thanh Nhượng ra, cầm điện thoại di động ra ngoài.

Lúc ra khỏi nhà đã là năm giờ sáng, tàu điện ngầm còn chưa hoạt động, xe taxi đỗ trên con phố nửa sáng nửa tối, đưa Tông Anh đến thẳng khách sạn Phố Giang.

Trên đường bất ngờ bị tắc đường, tài xế nói: “Đằng trước hình như vừa xảy ra tai nạn.” Tông Anh ngồi trên xe, thấy thời gian gần đến sáu giờ, dứt khoát xuống xe, chạy bộ tới.

Trước mặt cô, những con phố vừa tỉnh giấc không ngừng lùi lại phía sau. Lúc cô hộc tốc chạy tới khách sạn, chiếc đồng hồ treo tường ở quầy lễ tân vừa hay chạy qua sáu giờ, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Cô cố gắng ổn định hô hấp, hỏi quầy lễ tân xem Thịnh Thanh Nhượng đã trả phòng chưa, nhân viên lễ tân đáp: “Mười phút trước đã có người trả phòng rồi ạ, là một vị tiên sinh”, cô lại hỏi xem anh có để lại lời nhắn nào không, đối phương “Ừm” một tiếng rồi nở nụ cười tiêu chuẩn, nói: “Không thưa chị.”

Đáp án này hoàn toàn nằm trong dự kiến, nhưng Tông Anh không cảm thấy mất mát, cặp công văn trong tay dường như nặng hơn đôi chút.

Cô bước ra ngoài, đưa bé giữ cửa gọi taxi giúp cô. Chỉ có thể về đơn vị.

Trên đường, cô lấy quyển sổ tay của Thịnh Thanh Nhượng ra, lật đến trang gần đây nhất...

“Ngày 24, tạm thời quyết định tham gia cuộc họp của Hội Tư Ủy vào tám giờ sáng, buổi tối vẫn tham gia buổi mô phỏng phiên tòa như cũ. Bớt chút thời gian đi thăm giáo viên cũ.”

Lật lại trang trước...

“Ngày 23, buổi tối nói chuyện với Tông tiểu thư (hi vọng có thể gặp cô ấy).

Đêm đó là lần gặp mặt chính thức đầu tiên của hai người.

Tông Anh khép sổ tay lại, ngoài cửa xe, mặt trời đã mọc, ánh ban mai chiếu rọi mặt sông rộng lớn, tất cả đều xưa cũ, tất cả cũng đều mới mẻ.

Cô mở điện thoại tra thông tin liên quan đến vụ tai nạn liên hoàn trên đường 723, bắt gặp một người tự xưng là Người Biết Rõ Mọi Chuyện đứng ra giải thích...

Trong xe Hình Học Nghĩa quả thật phát hiện được ma túy, nhưng báo cáo kiểm nghiệm thi thể cho thấy, ông ta không hít ma túy.

Bên dưới, hàng loạt nghi vấn đang gây tranh cãi.

— Chiếc xe không gặp trục trặc chứ? Không hít thuốc phiện, vậy tại sao chiếc xe lại mất không chế? Pháp y chịu trách nhiệm vụ án này có phải con gái lớn của Tông Khánh Lâm không?

Người Biết Rõ Mọi Chuyện đáp...

Pháp y chịu trách nhiệm vụ án là một người khác, không phải pháp y họ Tông mà báo chí đưa ra, đồng thời đính kèm bản kê khai nội bộ đã được làm mờ.

Nghi vấn không ngừng được đặt ra, giọng điệu chua ngoa trào phúng...

— Chẳng qua bị mọi người vạch trần nên giở mảnh khoé treo đầu dê bán thịt chó, thật giả tạo!

Đến đây, Người Biết Rõ Mọi Chuyện không tiếp tục trả lời, có thể vì tức giận, cũng có thể vì... Không cần thiết.

Một số người có lẽ không thật sự để ý đến sự thật, họ lên tiếng, chỉ vì chứng thực “sự thật” mà họ bằng lòng tin tưởng.

Bên cạnh đó là một số thông tin liên quan khác, ngoại trừ lời “lên án công khai” từ người thân của những người gặp nạn về công ty sản xuất thuốc Tân Hi và những ngành tương quan, điểm đáng chú còn lại là tấm ảnh chụp một đứa trẻ.

Cậu bé bị gãy xương vai, người quần đầy băng vải, phải bó bột, ngồi trên một chiếc xe lăn, ánh mắt bất lực mờ mịt, tựa đề ghi “Cậu bé mất cha mẹ và em trai chưa ra đời trong vụ tai nạn”, bài viết không miêu tả nhiều, nhưng chính sự thật đã khiến người đọc dừng tranh cãi trong thương cảm.

Một sự vô tâm đầy lạnh lùng hờ hững.

Tông Anh tắt trang web, thở dài từ tốn, một lúc sau, cô mở danh bạ, gọi cho một đàn em đang công tác tại bệnh viện gần đây.

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Đới, có thể giúp chị hẹn một buổi chụp X-quang mạch máu não được không?”

Ban đầu, đối phương tỏ ra sững sờ, sau đó hỏi: “Tình trạng ra sao, chị muốn trực tiếp chụp DSA ạ?”

(*) DSA: được viết tắt bởi cụm từ Digital Subtraction Angiography, đây là phương pháp chẩn đoán hình ảnh kết hợp giữa việc chụp X-quang và xử lý số xử dụng thuật toán để xóa nền trên 2 ảnh thu nhận được trước và sau khi tiêm chất cản quang vào cơ thể người bệnh, nhằm mục đích nghiên cứu mạch máu trong cơ thể.

Tông Anh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chị đã làm xét nghiệm lâm sàng rồi, chỉ cần một báo cáo chuẩn đoán chính xác nữa thôi.”

Đầu dây bên kia im lặng đại khái nửa phút, cuối cùng nói: “Được ạ, chị bố trí hai ngày nghỉ nhé, thứ sáu và thứ bảy được không?”

Toà nhà cao ốc của đơn vị xuất hiện trong tầm mắt, Tông Anh đáp: “Được, cảm ơn em.”

Ngày cuối cùng của tháng Bảy, Tông Anh xin phép nghỉ, vào viện đúng thời hạn.

Làm xong một loạt xét nghiệm kiểm tra trước khi chụp X-quang, Tiểu Đới hỏi xong tình trạng bệnh, lại hỏi cô: “Chị đã thực hiện chế độ không ăn không uống một cách nghiêm ngặt rồi chứ?”

Tông Anh trả lời bằng câu khẳng định, Tiểu Đới lại hỏi: “Ở phương diện này, bệnh viện chúng em không mạnh bằng bên Thịnh sư huynh, chị tội gì phải bỏ gần cầu xa? Không muốn để sư huynh biết à?”

Tông Anh nói: “Cậu ta biết tương đương với tất cả mọi người đều biết.”

Tiểu Đới cười khở: “Chị biết em kín miệng mới tìm em đúng không?” Nói xong liền đưa giấy cam kết đồng ý cho cô: “Chị ký đi.”

Kết thúc thí nghiệm kiểm tra độ nhạy, Tông Anh tắt điện thoại di động rồi vào phòng kiểm tra, y tá phòng máy khử độc cho cô, tầng tầng lớp lớp vải lót vô khuẩn được trải bên dưới, Tiểu Đới đeo khẩu trang đứng bên cạnh hỏi: “Sư tỷ, lúc đó chị hoàn toàn có thể chuyển sang khoa khác, vì sao lại trực tiếp bỏ bệnh viện? Công tác trong ngành công an chưa chắc đã thoải mái hơn bệnh viện.”

1% lidocain (*) được tiêm vào, hoàn thành gây tê cục bộ, kim tiêm đẩy mạnh qua làn da, đâm vào động mạch.

(*) Lidocain là thuốc gây tê còn có các tên biệt dược khác là xylocain, lignocain, thường dùng dưới dạng thuốc tiêm gây tê phối hợp với chất co

mạch để giảm hấp thu thuốc. Thuốc còn có tác dụng chống loạn nhịp tim.

Tông Anh nằm trên giường chụp X-quang, suy nghĩ mông lung.

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Sáng ngày 27 tháng 7 đến ngày 31 tháng 7 không thể đến nhà trọ 699 được, vì tôi phải đi Nam Kinh. Chẳng hay Tông tiểu thư có nhớ tôi không? Ngoài ra, trong mấy tối ở Nam Kinh, tôi gần như đã tiêu hết 2000 đồng. Vì sao ở thời đại của cô, không có chứng minh thư thì không được đặt phòng?

—

Tác giả giải thích thêm:

1. Pháp y chính là một chức vụ, tương đương với bác sỹ điều trị chính trong bệnh viện.

2. DSA > CTA > MRA, các phương diện về chi phí, độ chính xác, đều theo trình tự này. Đối với kiểm tra mạch máu, CTA và MRA vẫn còn thô sơ, tiêu chuẩn chẩn đoán chính xác và các bước trị liệu tiếp theo thông thường vẫn phải dựa vào DSA.

3. Dựa theo trình tự bình thường, báo cáo kết quả chính thức về sự cố không thể đưa ra nhanh chóng. Hơn nữa, chuyện này không đơn thuần là một vụ tai nạn giao thông, mà còn liên quan đến nhiều ngành tương quan khác.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vì sao lại không công tác ở bệnh viện nữa?

Mãi đến khi chụp X-quang xong, thậm chí sau khi xuất viện, Tông Anh vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời.

Thực ra đáp án là gì không quan trọng, bởi tình cảm cô dành cho công việc hiện tại hoàn toàn không kém tình cảm và lòng nhiệt huyết cô dành cho khoa giải phẫu thần kinh trước kia, chỉ cần hiểu rõ điều này là đủ rồi.

Thời hạn lấy báo cáo là ba ngày sau, lúc Tiểu Đới gọi tới, Tông Anh vừa chuyển từ hiện trường vụ án đến nhà tang lễ, nạn nhân tử vong vì ngã từ trên cao xuống, điền xong một nửa giấy tờ thủ tục, cô bắt máy.

“Sư tỷ, chị nhanh chóng đến đây một chuyến đi.”

“Chị còn chưa xong việc, khi nào rảnh chị sẽ đến lấy báo cáo.”

Cô điềm tĩnh nói, như thể chuyện này không liên quan gì tới mình, cũng không cần quá để tâm. Trái lại, ở đầu dây bên kia, Tiểu Đới thở dài: “Sư tỷ, sao chị có vẻ tiêu cực thế?”

“Đâu có.” Tông Anh nói, “Chị đã xem qua kết quả sàng lọc bước đầu, tình trạng của mình ra sao, chị biết rõ, sốt ruột cũng chẳng có tác dụng gì.” Cô đặt bút xuống, đi ra ngoài cửa, nhìn về phía công viên tượng niệm xanh um tươi tốt trước mặt: “Chi bằng em cứ nói qua kết quả hội chẩn cho chị nghe đi?”

Đầu dây bên kia, Tiểu Đới điều chỉnh lại cảm xúc, nói: “Sau khi hội chẩn, bên em cho rằng, mặc dù tình trạng bệnh khá phức tạp và vô cùng nguy hiểm, nhưng vẫn đề nghị phẫu thuật sớm, nếu không ngộ nhỡ xảy ra tình trạng vỡ...” Tông Anh hẳn cũng hiểu rõ hậu quả, Tiểu Đới không nói tiếp nữa.

“Ừ, chị hiểu rồi.” Tông Anh cúi đầu nhìn một con bướm từ vườn hoa bay qua.

“Vậy chị phải nhanh chóng nhập viện, xác định phương án giải quyết rồi mới phẫu thuật được, nếu không yên tâm về bệnh viện bọn em, chị có thể chuyển sang bệnh viện của Thịnh sư huynh.”

Đầu dây bên kia, Tiểu Đới không ngừng đưa ra đề xuất, Tông Anh đều nghe rõ.

Nhưng sau cùng, cô vẫn thông thả nói: “Chuyện phẫu thuật cứ để đó đi, chị phải giải quyết một số việc đã.”

“Có việc gì không thể giải quyết sau khi phẫu thuật ư?” Tiểu Đới nôn nóng thốt lên, nhưng nói xong cô lại hối hận.

Trên cương vị một bác sỹ, cô càng phải suy tính đến mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật, đặc biệt với loại bệnh phức tạp và khó giải quyết kiểu này. Phẫu thuật thành công thì hoàn mỹ, trái lại, phẫu thuật không thành công thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó ngay cả nguyện vọng được sống một cách miễn cưỡng cũng không thành hiện thực, chứ đừng nói đến chuyện “giải quyết công việc”.

Lúc này, Tông Anh lên tiếng: “Tiểu Đới, chuẩn bị xong chị sẽ đi.”

Trong mắt Tiểu Đới, từ trước đến nay Tông Anh luôn là người có chủ kiến. Nếu Tông Anh đã nói vậy, cô cũng không cần nhiều lời nữa, chỉ nói: “Vậy trước mắt chỉ có thể uống thuốc để không chế tình trạng bệnh.”

“Làm phiền em.”

“Không có gì ạ, chị làm việc đi, chú ý nghỉ ngơi, cố gắng kiểm soát tâm trạng.”

Tông Anh cúp điện thoại, quay lại tiếp tục điền tờ đơn, Tiểu Trịnh đứng bên cạnh mặc đồ phòng hộ.

Cậu vừa mặc vừa hỏi: “Cô giáo Tông, cô thấy vụ án ngã xuống từ tầng cao này là tự sát, tai nạn ngoài ý muốn, hay mưu sát?”

“Theo quan sát từ hiện trường, phần lớn khả năng là tự sát.”

“Chao ôi, trẻ tuổi như vậy, tội gì phải tự sát chứ? Con cô ấy mới bao nhiêu tuổi, cô ấy chết rồi, đứa bé phải làm sao đây? Quá ích kỷ!”

Tông Anh điền xong giấy tờ thủ tục, ngược mắt nhìn cậu ta một cái.

Tiểu Trịnh nhớ tới lời dặn dò mà mọi ngày Tiết Tuyên Thanh thường nói, “Không nên tùy tiện đánh giá người chết”, lập tức chấm dứt đề tài, đưa đồ phòng hộ cho Tông Anh.

Bên ngoài, mặt trời chói chang nhô lên cao, ve kêu râm ran, phòng giải phẫu được bao phủ trong nhiệt độ và mùi vị đặc trưng không cách nào tản đi. Tông Anh mặc đồ phòng hộ ngọt ngọt, vừa thao tác vừa giảng giải cho Tiểu Trịnh, mồ hôi chảy xuống hai bên thái dương.

Kết thúc công việc, khâu ổ bụng lại, Tông Anh đặt dụng cụ xuống, tháo găng tay hai lớp ra, khom người vái lạy người chết.

Tiểu Trịnh cũng làm theo, liếc nhìn gò má của Tông Anh, vô thức cảm thấy hôm nay cô tỏ ra đặc biệt nghiêm túc.

Cậu không hỏi, Tông Anh đương nhiên sẽ không nói.

Bàn giao với nhân viên nhà tang lễ xong, hai người ra ngoài cửa hút thuốc.

Tông Anh vừa hút thuốc vừa ngăn người nhìn công viên tưởng niệm xa xa.

Tiểu Trịnh nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nhớ tới mỗi lần đến nhà tang lễ, cô đều nhìn công viên tưởng niệm, vì vậy cậu hỏi: “Cô giáo Tông, bên kia có gì hay đâu?”

“Mẹ tôi ngủ lại nơi đó.” Cô đáp không chút kiêng dè, cúi đầu đập tàn thuốc, nói như thở dài: “Bà cũng chết vì rơi từ trên cao xuống.”

Nghe xong câu này, Tiểu Trịnh lập tức nhận ra mình chọn sai đề tài, cậu vội vàng đưa một điếu thuốc cho Tông Anh.

Tông Anh cúi đầu liếc qua, nói: “Không hút nữa, tôi định cai thuốc.”

“Dạ?” Trước kia, Tiểu Trịnh từng nghe Tiết Tuyên Thanh nói, những người phải thường xuyên có mặt ở hiện trường như họ, vì chịu áp lực lớn, mùi vị nặng nề, hầu như ai cũng hút thuốc lá. Cậu liền hỏi: “Cô thật sự không hút một điếu sao?”

“Dần dần sẽ ổn thôi, chung quy sẽ bỏ được.” Tông Anh nói.

Mặt trời chói chang, lá cây im lìm, chương trình dự báo thời tiết lặp đi lặp lại lời dự báo về thời tiết nắng nóng sắp tới, trong tiếng oán thán của người dân thành phố, nó bắt đầu phát dự báo cho những ngày tiếp theo: “Nhiệt độ nắng nóng còn duy trì liên tục trong hai ngày tới...”, “Theo dự tính, thời tiết nắng nóng sẽ kết thúc vào ngày mai, mấy ngày tới sẽ bắt đầu mưa rào trong thời gian dài...”.

Cuối cùng, trải qua mười ngày nắng nóng liên tục, sau mấy trận mưa, Thượng Hải nhanh chóng giảm nhiệt.

Nhiệt độ chú ý của công chúng về vụ tai nạn trong đường hầm 723 dường như cũng theo đó giảm xuống, chỉ có gia đình những người gặp nạn vẫn làm âm ỉ, hi vọng tranh thủ thêm sự ủng hộ.

Lúc này, viện nghiên cứu thuốc lên tiếng thanh minh, bày tỏ việc Hình Học Nghĩa giấu ma túy thuộc về hành vi cá nhân, không liên quan đến viện nghiên cứu thuốc và công ty Tân Hi. Tân Hi vẫn đưa ra thị trường thuốc tiêm nhằm chống bệnh ung thư đúng hạn.

Mặc dù đã phủi sạch quan hệ, nhấn mạnh loại thuốc sắp mới sắp đưa ra thị trường, nhưng giá cổ phiếu của Tân Hi vẫn duy trì tình trạng liên tục giảm mạnh.

Mặc dù Tông Anh giữ cổ phần của Tân Hi, song cô không hề quan tâm tin cổ phiếu của Tân Hi ngã giá. Trong lúc đồng nghiệp thảo luận về sự cố trên đường 723, cô hoàn thiện nốt phần cuối của báo cáo thu hoạch giám định.

“Mợ của cậu nhóc kia rõ ràng muốn làm âm ỉ để kiếm một khoản tiền, dù sao hiện tại thằng bé chỉ có thể do họ nuôi dưỡng, nuôi trẻ con quả là món đầu tư xa xỉ”, “Lại chả thế, nuôi trẻ con quá bằng đốt tiền, học phí đi nhà trẻ của hàng xóm nhà tôi cao không thể tưởng tượng nổi”, “Bao nhiêu vậy?”

Đề tài của các đồng nghiệp thay đổi rất nhanh, Tông Anh cũng gác lại công việc, bắt tay làm chuyện khác.

Viết xong đơn xin nghỉ ốm, đính kèm báo cáo chẩn đoán bệnh lấy từ bệnh viện rồi đệ trình cùng bản thu hoạch luôn một thể.

Việc kế tiếp là chờ đợi.

Từ đầu tới đuôi, cô không hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho Tiết Tuyên Thanh, lúc giao ca, Tiết Tuyên Thanh thậm chí còn khoái trá nhét cho cô

một hộp bánh trung thu nhân thịt: “Không cần cảm ơn, ngày mai mua ít thịt nướng mời tôi cũng được.”

“Ngày mai tôi không đi làm.” Tông Anh ngồi trên ghế, mở hộp giấy ra lấy một miếng.

“Vậy cậu chớ ăn.” Tiết Tuyên Thanh liếc cô một cái, nhanh chóng đoạt lại hộp bánh.

Tông Anh dùng sức nuốt bánh trung thu nhân thịt, uống hết số nước còn lại trong cốc, thu dọn mọi thứ ổn thoả rồi tan ca.

Trời mưa, xe taxi bận rộn hơn mọi khi. Tông Anh vất vả lắm mới bắt được một chiếc, trong xe đang phát một bài hát xa xưa với làn điệu cũ.

“Tại sao lại không trả lời thư, em đã chờ đợi đến tận bây giờ, đêm thì sâu mà trăng lại sáng, chỉ đành ôm thất huyền cầm, đàn một khúc, hát một câu...”

Tông Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, cơn mưa đổ xuống sông, sung sướng lại mênh mông.

Cô đột nhiên nhớ ra, hình như đã hơn mười ngày rồi Thịnh Thanh Nhượng không xuất hiện.

Hôm nay là thứ Hai, ngày 11 tháng 8, gió Nam chuyển thành gió Tây, nhiệt độ xấp xỉ 26 độ C, thời tiết khoan khoái dễ chịu.

Bên kia là thứ Ba, ngày 11 tháng 8, không rõ thời tiết ở đó ra sao? Anh không xuất hiện, vì chuyện lần trước mà e ngại chung cư 699 bất tiện, hay vì nguyên nhân nào khác?

Tông Anh mãi suy nghĩ suốt chặng đường, lúc về chung cư 699, trời đã tối.

Trong thang máy, cô bắt gặp cô nhóc sáng nào cũng dậy sớm luyện đàn, lúc cô bé cười lộ lên, hai bên má hiện lên lúm đồng tiền, giọng nói trong veo, êm tai: “Chị cũng biết đánh đàn ạ?”

Tông Anh không biết đánh đàn, cây đàn dương cầm trong nhà trước kia thường được mẹ cô sử dụng.

“Tháng trước, có một hôm vào mười giờ đêm, em nghe thấy tiếng đàn vọng ra từ nhà chị! Chị đàn bản...” Cô bé gãi đầu, ánh mắt sáng lên: “Dạ khúc của Chopin đúng không ạ? Nhưng hình như không giống trong băng lắm, chị quên nhạc phổ sao?”

“...”

Cửa thang máy mở ra, cô nhóc tạm biệt cô rồi đi trước, Tông Anh chuyển sang hướng khác, mở cửa, bật đèn hành lang.

Buổi sáng ra ngoài quên đóng cửa sổ, vật dụng cũ trong phòng dính hơi mưa, toát lên mùi vị thân thiết như mùi của thời thơ ấu.

Tông Anh bước tới khép cửa lại, ngăn mưa gió ở bên ngoài, quay đầu nhìn thoáng qua cây đàn dương cầm già nua trong góc. Sau khi mẹ qua đời, hầu như chẳng còn ai chạm vào nó nữa. Cô ngồi xuống, cẩn thận đẩy nắp đàn lên, cứng nhắc đề xuống phím đàn, trong phòng đột ngột vang lên vài âm điệu.

Nhạc cụ không được sử dụng, cho dù được bảo dưỡng tốt đến mấy, cũng thiếu đi một phần sức sống.

Cô đứng dậy, khép nắp đàn lại, dường như có thể trông thấy mẹ đang ngồi ở nơi này, lại như thể trông thấy Thịnh Thanh Như ngồi ở đây đàn bản Dạ khúc mà không cần nhạc phổ. Nhưng sau khi hoàn hồn, xung quanh cô chẳng có ai, chỉ còn lại chiếc đèn trần, toả thứ ánh sáng êm dịu, không tranh với đời.

Tông Anh đi tắm rửa, gọi đồ ăn ngoài, ngồi xuống mở máy tính xách tay, tiếp tục xem phim phóng sự Lapland tháng Năm mà lần trước chưa kịp xem hết.

Xem hết một tập, đồng hồ để bàn trong nhà đồ mười hồi chuông.

Mười giờ tối.

Tông Anh nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng ngẩng đầu nhìn cầu thang – Trống rỗng, không có động tĩnh.

Cô đột nhiên nhú mày, tắt trang video, mở thanh tìm kiếm, nhanh chóng gõ...

Ba từ “Thịnh Thanh Nhượng”.

Người này có xuất thân như thế nào, có lý lịch gì, cuối cùng có kết cục ra sao, chỉ cần ấn nút “tìm kiếm”, tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Cổ họng Tông Anh khô khốc, tay phải đặt trên phím Enter, chần chừ đại khái nửa phút rồi lại nắm chặt lại.

Cô đột nhiên hít sâu một hơi, thả lỏng năm đấm, ngón áp út nhấn Delete xoá đi ba từ khoá, cuối cùng chỉ để lại thanh tìm kiếm trống rỗng.

Đây là cuộc đời của anh, cô không có tư cách biết trước.

Tông Anh đột nhiên đứng lên, bức thiết muốn hút một điếu, nhưng cô không có điếu thuốc nào cả.

Cô đi lại vài bước trong phòng khách, rồi ra cửa trước lấy ô, quyết định ra ngoài. Ngoài trời mưa nhỏ dần, cô bật ô đi trên phố, đến cửa hàng yêu thích của sinh viên Học viện Hí Kịch để mua bao thuốc lá, ở đây bán vô số loại thuốc lá nhập khẩu kỳ lạ.

Ông chủ giới thiệu cho cô một hộp thuốc lá nữ, bao bì đen nhánh, in chữ Black Devil.

“Rất thơm, mùi bơ.” Ông nói.

Nghe có vẻ thích hợp với người đang trong giai đoạn cai thuốc, Tông Anh cầm một bao, đứng tại chỗ mở ra lấy một điếu, mượn ông chủ bật lửa.

Cô vừa đi về vừa hút thuốc, vô thức ngẩng đầu lên, cách con đường cái, bất ngờ trông thấy một bóng người quen thuốc đứng cạnh cây ngô đồng Pháp trước cửa chung cư 699.

Dưới chân anh là lớp lá ngô đồng rụng xuống vào ban ngày, nước mưa trên đầu nhỏ giọt tí tách.

Toàn thân phong trần mệt mỏi, khắp người ướt đẫm, đèn đường chiếu sáng hơn nửa gương mặt anh.

Anh xách cặp công văn bằng một tay, cố gắng đứng thẳng, giọng đầy khó nhọc, anh nói: “Tông tiểu thư.”

Tông Anh nhanh chóng dập thuốc lá, ngay khi cô gần đến chỗ anh, thân thể anh đột nhiên nghiêng đi, Tông Anh kịp thời vươn tay ra.

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Tông tiểu thư, có phải cô nghĩ tôi không xuất hiện trong thời gian dài như vậy vì tôi đã chết không? Không đâu, tôi chỉ ốm thôi.

—

Giải thích thêm:

1. Theo quy định, pháp y phải đeo găng tay hai lớp khi giải phẫu.
2. Lời bài hát trích trong ca khúc “Tôi Có Một Mỗi Tình” của Ngô Oanh Âm, bài hát này ra đời trước bài “Mười Dặm Dương Trường”. (Nghĩa: Mười dặm thành thị nơi có nhiều người nước ngoài sinh sống/ Thành thị ở đây thường chỉ Thượng Hải thời xưa)
3. Bài cô nhóc luyện đàn nói chính là Noc No. 2 Op 9/2.

—

Editor: Sau khi cân nhắc và tìm hiểu nghĩa lại một lần nữa, mình xin phép đổi từ “nhà trọ 699” thành “chung cư 699”. Tiếng Trung thì cái từ kia hiểu thành nhà trọ hoặc chung cư cũng được nên mình không đã để ý, nhưng xét thấy từ “nhà trọ” là không chính xác với hình thức và quy mô khu nhà được miêu tả TT_TT Thành thật xin lỗi mọi người ạ

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cho dù có tầng lá cây rậm rạp che phủ, nhưng nước mưa vẫn lác đác rơi xuống.

Tông Anh cố hết sức đỡ đối phương, cơ mặt căng cứng, răng hàm khê run, cô gọi một tiếng: “Anh Thịnh?”

Thịnh Thanh Nhượng không có phản ứng, cầm kề sát vai cô, mí mắt nặng nề khép lại.

Tông Anh quay đầu đi, mái tóc ướt đẫm của anh quệt qua gò má cô, có chút lành lạnh.

Một cơn gió thổi tới, nước mưa đọng trên lá cây ào ào rơi xuống. Trạng thái của Tông Anh không tốt lắm nên cô không đủ sức đỡ anh dậy. Ngay khi cô và anh sắp gục xuống, bảo vệ rút cuộc xuất hiện.

Anh ta hỏi: “Ôi, hai người làm sao vậy?” Tông Anh thả lỏng khớp hàm: “Giúp tôi một tay.”

Bảo vệ vội vàng tiến lên hỗ trợ, dọc đường cau mày nói thầm: “Sao hai người lại ướt sũng thế này? Có nghiêm trọng lắm không?”

Tông Anh không còn dư sức để trả lời, cô buông một tay ra để mở cửa vào nhà.

Bảo vệ cùng cô đưa Thịnh Thanh Nhượng lên tầng chót, giúp Tông Anh mở khóa, anh ta nói “Nếu có chuyện gì, cô cứ gọi xuống phòng trực ban nhé” rồi quay lại thang máy.

Tông Anh tự mình đỡ Thịnh Thanh Nhượng, đưa vào phòng khách, thả anh lên ghế sofa, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Cô hoạt động khớp xương một chút rồi ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên trán anh...

Nóng ran.

Tông Anh dời tay xuống sờ động mạch cảnh, sau đó lật mí mắt quan sát một chút.

Sốt cao cộng thêm lao động cật lực, nhưng chỉ cần hạ sốt, nghỉ ngơi một hồi sẽ khá hơn, vấn đề hãn không lớn.

Có điều, toàn thân anh đều ướt đẫm, bỏ mặc anh ngủ như vậy cả đêm, nhất định họa vô đơn chí.

Tông Anh đứng dậy, đi vào phòng dành cho khách ở phía Bắc, lấy bộ đồ ở nhà trước kia chú út mặc, lại lấy thêm một tấm thảm lông mỏng.

Quay lại phòng khách, cô khom người giúp anh thay bộ quần áo ướt đẫm ra. Chăm sóc bệnh nhân mê man là công việc khá tốn sức, phải chú trọng kỹ xảo, mặc dù vài năm không luyện lại, nhưng Tông Anh không hề ngượng tay – tháo khuy tay áo, cởi áo sơ mi, nới lỏng thắt lưng, toàn bộ thao tác lưu loát liền mạch.

Sau khi thay đồ xong xuôi, Tông Anh trải rộng thảm bao quanh người anh, lại vào bếp mang hòm thuốc và nước ra, nghiền một viên thuốc hạ sốt cho anh uống.

Tông Anh ngồi cạnh anh, vô thức sờ bao thuốc lá trong túi, nhưng đầu ngón tay vừa chạm vào bao thuốc lá, cô lại buông ra.

Cô nghiêng người về phía trước, cầm máy tính trên bàn trà đặt lên đùi xem luận văn. Một lúc sau, đồng hồ để bàn lười biếng đổ chuông, Tông

Anh khép màn hình lại, cầm điều khiển mở ti vi, hạ âm lượng xuống mức 0.

Một trận bóng đá không tiếng động diễn ra, các vận động viên chạy qua chạy lại, tranh cướp bóng, Tông Anh ngồi xem một lúc, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến.

Cô nằm kế bên Thịnh Thanh Nhượng, cứ thế ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, thân thể cô hẫng một cái, cả người gần như ngã xuống mặt sô pha mềm mại.

Trong túi, điện thoại di động không ngừng rung, Tông Anh mở mắt ra, trước mặt không phải ti vi, chỉ có một khay trà to và một bức tường. Một tay cô vẫn đặt trên trán Thịnh Thanh Nhượng, có thể thấy, nhiệt độ cơ thể anh đã hạ xuống đôi chút.

Cô rút điện thoại di động ra, tắt chuông báo thức, đồng hồ vừa chạy qua sáu giờ, tiếng chuông đúng lúc chấm dứt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô lại trở về năm 1937, vậy hôm nay hẳn là ngày 12 tháng 8.

Nhớ tới ngày này, Tông Anh chợt cảm thấy không ổn.

Thịnh Thanh Nhượng ngủ rất say, Tông Anh thư giãn phần cổ cứng ngắc, cẩn thận đứng dậy, trực tiếp đi vào bếp.

Cô lấy bao diêm, quẹt một cái, ngọn lửa bùng lên, vườn hoa tăng dưới vọng lên những tiếng ồn ào huyền ảo. Trong tiếng nói chuyện rì rầm bên ngoài, Tông Anh bật bếp gas, bắt đầu đun nước.

Trong lúc chờ nước sôi, cô mở tủ bát ra nhưng chỉ tìm thấy một ít gạo. Tông Anh đong một bơ gạo đổ vào nồi, nước trong ấm đồng cuối cùng

cũng sôi.

Cô rót một chén nước nóng, chờ gạo trong nồi lăn tăn thì tắt bếp, đi ra cửa trước, lấy mấy chục đồng lần trước mình để trong tủ rồi bỏ vào túi, mở cửa xuống tầng dưới.

Có lẽ còn quá sớm, trong hành lang hầu như không có ai, xuống mấy tầng dưới, tiếng ồn ào huyền não càng ngày càng to.

Lúc xuống hành lang rộng ở tầng một, Tông Anh lại trông thấy vị phu nhân ngồi hút thuốc ở quầy phục vụ lần trước, bà ta đứng ở lối vào, nghiêm mặt nhìn người giúp việc chuyển hành lý vào thang máy. Tông Anh đi qua bên cạnh, nhìn bà ta nghiêng rặng nghiêng lợi không lấy gì làm vui vẻ, than vãn với Diệp tiên sinh đang đứng cạnh đó: “Bà đặt không ở nông thôn, còn ghen tỵ muốn đến đây bằng được! Có những người không có họ hàng sống trong Tô Giới, chả lẽ họ không có chỗ trốn sao?”

Diệp tiên sinh trông thấy Tông Anh, hai mắt sáng ngời, cười rộ lên: “Tông tiểu thư, đã lâu không thấy cô tới chơi.”

Tông Anh thuận miệng đáp lấy lệ: “Vâng, tôi hơi bận.” Nói xong liền đi lấy sữa, Diệp tiên sinh lập tức bước tới, nói: “Chao ôi, hôm nay người ta vẫn chưa đưa sữa tới.”

Tông Anh nhìn qua, trong thùng gỗ quả thực trống rỗng, ngay cả báo cũng không có.

Cô còn chưa kịp hỏi vì sao, Diệp tiên sinh đã cướp lời: “Bên ngoài loạn lăm, người phương Bắc (Tô Châu Hà Bắc) đều chạy vào Tô Giới, sáng sớm cũng không yên ổn, có khả năng muộn một chút, nhưng thế nào người ta cũng đưa đến thôi.”

Tông Anh hơi nghiêng người hỏi ông: “Tôi vừa về Thượng Hải, sao tình cảnh trước mắt lại hỗn loạn như vậy?”

Diệp tiên sinh nói: “Hôm qua, 20 chiến hạm của Nhật Bản tiến vào sông Hoàng Phố, thả neo cạnh bến tàu ở Tiểu Đông Kinh (Hồng Khẩu), diễu võ dương oai, trận thế khiến người người kinh sợ. Tối qua, Quốc quân cũng tiến vào chiếm đóng Thượng Hải, nói rằng sắp thực sự khai chiến! Hiện tại, Áp Bắc đang trong cảnh hỗn loạn, người dân không tránh vào Tô Giới thì chạy về nông thôn, còn rắc rối hơn năm năm trước nhiều!”

Tông Anh hiểu ông muốn ám chỉ đến trận chiến ngày 28 tháng 1 năm 1932. Thật ra ông nói cũng đúng, quy mô chạy nạn lần này lớn hơn đợt trước, cuộc chiến tranh sắp tới cũng ác liệt và thảm khốc hơn năm năm trước.

Nhưng ông vẫn giữ tinh thần lạc quan không sợ hãi, bởi ngay sau đó ông lại nói: “Có điều không cần sốt ruột, họ không tùy tiện đánh nhau trong Tô Giới Pháp đâu.”

Tông Anh hào tâm nhắc nhở: “Diệp tiên sinh, tóm lại chuẩn bị trước vẫn hơn.”

Diệp tiên sinh không thể làm gì hơn ngoài lắc đầu: “Tôi có thể chuẩn bị gì đây? Tôi không có nhà ở nông thôn, hiện tại nếu muốn rời khỏi Thượng Hải tới nơi khác, thực lực kinh tế cũng không cho phép, chỉ có thể ở trong Tô Giới.”

Ông đã nói đến nước này, Tông Anh cũng không nhiều lời nữa, chỉ quay đầu nhìn thùng sữa trống rỗng, tiếp tục ra ngoài.

Ngoài nửa túi gạo, trong nhà Thịnh Thanh Nhượng chẳng còn nhiều lương thực dự trữ, cô cần đi mua một chút đồ ăn.

Dọc đường đi, đa số cửa hàng đều đóng cửa, có người xách hành lý túi lớn túi nhỏ, đưa mắt nhìn quanh, mờ mịt không biết nên dừng chân nơi nào.

Tông Anh vất vả lắm mới tìm thấy một cửa hàng bánh kẹo phương Tây, tủ kính phủ rèm che khuất hai phần ba, kệ tủ vốn bày rất nhiều món ăn nay để trống hơn một nửa, cửa cũng đóng kín. Tông Anh đưa tay ấn chuông điện, nhân viên cửa hàng là người nước ngoài, anh ta nhìn ra ngoài sau đó mới mở cửa.

Anh ta tỏ vẻ cẩn thận, sau khi Tông Anh bước vào, anh ta lập tức đóng cửa lại, nói bằng tiếng Trung sứt sọc: “Tiểu thư cần mua gì?”

Trong tiệm đầy mùi bơ và tinh dầu, nhưng bánh trái đều lạnh cứng như đồ để qua đêm, thiếu đi cảm giác mới mẻ, bông xốp.

Tông Anh cúi đầu nhìn quầy thủy tinh, bên trong không có loại bánh nào khiến cô thèm ăn. Cô hỏi: “Không có bánh mới sao?”

“Thành thật xin lỗi tiểu thư, hôm nay lò nướng không mở cửa.” Nhân viên cửa hàng trả lời, Tông Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía sọt bánh mì dài kiểu Pháp, nói: “VẬY bán cho tôi tất cả chỗ bánh kia đi.”

Nhân viên cửa hàng lấy túi giấy, cất toàn bộ số bánh mì Pháp còn lại vào. Sau khi Tông Anh trả tiền, anh ta đưa túi to và tiền lẻ cho cô, đồng thời nhắc nhở: “Tiểu thư, trên đường hãy cẩn thận một chút.” Tông Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, quả nhiên có dân chạy nạn đang nhìn chằm chằm họ như hổ rình mồi.

Lúc cô đẩy cửa ra, vừa hay có hai viên tuần cảnh đi ngang qua, cô liền đi theo họ về chung cư 699.

Vị phu nhân kia không còn đứng ở lối vào, chắc hẳn đám họ hàng đến từ Ấp Bắc đã thuận lợi chuyển vào nhà bà ta.

Diệp tiên sinh vẫn đang bận việc tại quầy phục vụ, trông thấy Tông Anh, ông nói: “Tông tiểu thư, báo vừa được đưa tới, nhưng sữa vẫn chưa có!”

Tông Anh đi lấy báo, ông lại nói: “Nghe nói nhân viên giao sữa gặp cướp trên đường đi, không rõ thực hư ra sao.”

Tông Anh không tiếp lời, ôm túi bánh mì Pháp và báo lên tầng.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng đã tỉnh. Anh ngồi dậy, đầu tiên phát hiện mình đang ở nhà, sau đó lại thấy cửa không khóa, cuối cùng mới nhận ra mình đang đắp một chiếc thảm lông xa lạ, quần áo cũng không phải của mình.

Cơ sốt vừa hạ, đầu óc phản ứng có phần chậm chạp, lúc Thịnh Thanh Nhượng nghe thấy tiếng bước chân, Tông Anh đã vào nhà.

Cô đặt tờ báo lên bàn cơm, vào phòng bếp thả bánh mì xuống, uống cốc nước đã rót ban nãy, quẹt diêm, bật bếp gas nấu cháo...

Làm việc thuận tay, phong thái thông dong như thể nếu mọi chuyện đã tới thì luôn sẵn sàng đối đãi một cách bình thản.

Trông thấy cảnh này, Thịnh Thanh Nhượng giật mình, anh lấy lại tinh thần, cố gắng hồi tưởng lại sự việc xảy ra tối qua.

Ngắm nước mưa, mệt mỏi kiệt sức, không còn chỗ nào để đi, cuối cùng đành tới chung cư 699. Những chuyện kể tiếp, anh hoàn toàn không nhớ rõ.

Lúc này, Tông Anh rót một chén nước ấm để trước mặt anh: “Anh Thịnh, tối qua anh sốt cao.”

Cô nói, đoạn ngồi xuống chiếc ghế mây đối diện, Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn cô, hai tay nắm chặt, tấm thảm liền trượt xuống.

Anh vội vàng nhặt thảm lên, vô tình trông thấy đôi chân trần của mình – giầy thì không đi, mà tất cũng chẳng thấy đâu.

Anh định mở miệng hỏi, nhưng Tông Anh đã lên tiếng một cách chân thành, thẳng thắn: “Xin lỗi, quần áo hôm qua anh thay vẫn để ở nhà tôi, đêm nay lại tới lấy vậy.”

Tối qua anh ốm bất tỉnh nhân sự, đương nhiên không thể tự mình thay quần áo. Thịnh Thanh Nhượng nhắm mắt trong giây lát, trong đầu nhanh chóng xẹt qua tình cảnh kia, đáy lòng chợt trào dâng cảm giác khó chịu, lúng túng khi “bị người khác vạch trần”, khiến hai tai anh đỏ bừng một cách mất tự nhiên.

Cổ họng anh bỗng căng cứng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ điềm tĩnh, đồng thời trong lòng cố gắng thuyết phục bản thân...

Trong mắt bác sỹ không có giới tính, Tông tiểu thư là bác sỹ, chăm sóc bệnh nhân đối với cô ấy là chuyện hết sức bình thường, không cần xấu hổ lúng túng.

Tự an ủi mình như vậy, cuối cùng đôi tai nóng ran của anh bắt đầu từ từ hạ nhiệt, nhưng Tông Anh lại đột nhiên đứng dậy, đặt tay lên trán anh một cách hết sức tự nhiên rồi nhíu mày nói: “Còn hơi sốt, nhưng tôi không mang thuốc, anh chịu khó uống nhiều nước rồi ngủ một lát nhé.”

Người Thịnh Thanh Nhượng cứng đờ, ngả về phía sau, cũng may cháo đã chín, Tông Anh quay lại phòng bếp tắt bếp gas, cho anh một cơ hội xả hơi.

Nhưng anh còn chưa kịp thả lỏng hai vai, trong phòng lại vang lên tiếng chuông “reng reng reng”.

Tông Anh tất nhiên không giành cơ hội tiếp điện thoại với anh, cô chỉ đứng ở phòng bếp nhìn anh đứng lên từ ghế sofa, thoáng lão đảo một cái, sau đó đứng thẳng bước đến chỗ điện thoại, thông thả nhắc ống nghe.

Cô loáng thoáng nghe thấy một vài âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia, giọng rất to và gấp gáp. Thịnh Thanh Nhượng chỉ đáp: “Em biết rồi, được, hôm nay em sẽ đến.”

Cúp điện thoại, căn phòng lại chìm vào im lặng.

Thịnh Thanh Nhượng đứng cạnh điện thoại trong chốc lát, sau đó nhanh chóng đi vào phòng ngủ.

Thay quần áo xong xuôi, anh mở cửa ra, Tông Anh đã đứng trước cửa từ bao giờ.

Cô ngẩng đầu lên: “Anh Thịnh, anh định ra ngoài sao?”

Anh nói: “Đúng vậy, tôi có chuyện rất quan trọng phải ra ngoài.” Nhưng mặt anh trắng bệch, tinh thần cũng rất kém, thân thể thoáng nghiêng về phía tường, gần như tựa hẳn lên đó. Với tình trạng như vậy, sức khoẻ không duy trì quyết định của anh, càng không nói đến việc xử lý chuyện quan trọng.

Tông Anh định khuyên anh đừng đùa giỡn với thân thể, nhưng cô không nói nên lời.

Thịnh Thanh Nhượng nghiêng người bước vòng qua cô, loạng choạng ra ngoài. Tông Anh đột nhiên tiến lên một bước, kéo tay anh lại.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thấy Tông Anh cầm tay mình, Thịnh Thanh Nhượng lập tức quay lại, Tông Anh hơi thả lỏng tay, nhưng không buông ra, chỉ đổi lại cách cầm, dẫn anh đến trước bàn ăn, kéo ghế ra, mời anh ngồi xuống.

Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống, nghe thấy tiếng cô từ sau lưng vọng lại: “Chuyện quan trọng mà anh nói, nếu đi muộn nửa tiếng, liệu có xảy ra án mạng không?”

“Có lẽ là không.”, “Vậy cứ ăn sáng rồi hăng đi.”

Giọng của cô không hung dữ cũng chẳng gấp gáp, nhưng chưa lại chứa đựng quyền uy không thể nghi ngờ.

Thịnh Thanh Nhượng đứng dậy cầm chén nước trên bàn trà, vừa uống một ngụm, một bát cháo hoa nóng hồi liền xuất hiện trước mặt anh.

Không nhiều không ít, nấu vừa phải, bên trên rắc một ít ruốc.

“Hôm nay người ta chưa đưa sữa đến.” Tông Anh bưng một đĩa sứ trắng, ngồi xuống phía đối diện. Trong đĩa chứa bánh mì Pháp cắt lát, thoạt nhìn khô cứng, hết sức khó nuốt. Cô xé một miếng bỏ vào miệng, nghiêng đầu đọc báo trên bàn.

Một tờ báo tiếng anh, North-China Daily News (Tự Lâm Tây Báo, tức báo viết bằng tiếng Anh), đưa tin hạm đội của Nhật Bản đã đóng quân tại Thượng Hải, bất kể nội dung bằng chữ hay ảnh chụp đều thể hiện tâm trạng căng thẳng, nhưng ngoài mục tin thời sự lại đầy dẫy hình ảnh muôn màu

muôn vẻ. Quảng cáo in màu và tin văn về tình hình trong Tô Giới thoạt nhìn không ăn nhập gì với nhau, như thể hai thế giới xa lạ.

Tông Anh ăn bất cứ món gì cũng nghiêm túc chăm chú, trong quá trình nhai nuốt, da thịt gò má hoạt động đều đều, trật tự lưu loát.

Thịnh Thanh Nhượng ngẩn người nhìn cô một hồi, sau đó lấy lại tinh thần, cầm thìa ăn cháo.

Cô nhanh chóng ăn hết chỗ bánh mì Pháp trong đĩa, đặt tờ báo xuống hỏi anh: “Anh định gọi xe à?”

Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn cô, cô hướng ánh mắt về phía anh, sau khi nhìn chăm chú anh ba giây, dường như đã nhận được đáp án, cô cứ thế đứng dậy, quay số điện thoại. Cô tựa vào cạnh bàn, yêu cầu nhân viên trực tổng đài của công ty Tường Sinh điều một chiếc xe tới, đối phương hỏi địa chỉ, rồi giải thích thêm “nhiều đường phố trong Tô Giới hiện đang ách tắc, xe không thể đến ngay lập tức, kính mong quý khách thông cảm”.

Xem ra thời kỳ hoàng kim “đón khách trong vòng mười phút” đã đến lúc chấm dứt.

Cúp điện thoại, Tông Anh bưng đĩa sứ vào bếp, lúc đi qua cửa trước, thoáng nhìn thấy bóng mình trong tấm gương to, cô mới chợt nhận ra mình mặc quá tùy ý. Áo phong trắng ngắn tay, quần ở nhà mày xám rộng thùng thình làm bằng vải đay, không thích hợp để mặc ra ngoài.

Bỏ bát và đĩa vào chậu rửa bát, cô hỏi Thịnh Thanh Nhượng, lúc này đang ăn cháo: “Anh Thịnh, bộ quần áo tôi mặc lần trước còn ở đây không?”

Thịnh Thanh Nhượng chưa ăn cháo xong, thấy cô hỏi vậy, anh lập tức buông thìa xuống, hỏi cô bằng giọng mũi nghèn nghẹt: “Cô cũng muốn ra ngoài sao?”

Tông Anh mở vòi nước rửa tay, hỏi ngược lại: “Anh có thể bảo đảm về trước mười giờ tối không?”

Thịnh Thanh Nhượng im lặng, tình hình bên ngoài thay đổi như chong chóng, anh quả thật không thể bảo đảm buổi tối về đúng giờ đưa cô về nhà. Do đó, anh đứng dậy, định lấy quần áo cho cô, nhưng Tông Anh đã bước ra từ phòng bếp: “Anh cứ ăn tiếp đi, quần áo ở trong phòng ngủ đúng không?”

Anh đành ngồi xuống, nói: “Ở ngăn cuối cùng trong chiếc tủ năm tầng nằm cạnh cửa.”

Tông Anh vào phòng ngủ, thuận lợi lấy ra một hộp giấy trong ngăn tủ dưới cùng. Mở nắp hộp ra, áo sơ mi và quần đợc gấp gọn gàng, hiển nhiên đã đợc giặt sạch. Cô đóng cửa lại, nhanh chóng thay quần áo, mặc quần dài, sơ vin ngay ngắn, cài khuy quần...

Vừa như in.

Cô không thể béo nhiều như vậy trong mười ngày ngắn ngủi, chỉ có thể là cặp quần nhỏ đi.

Tông Anh im lặng gấp gọn bộ đồ mặc nhà, lúc ra ngoài liền bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng cũng đang đi ra, trên tay anh là chiếc cặp tài liệu mới tinh.

Đúng vậy, chiếc anh dùng hôm qua vẫn nằm lại nhà cô, hy vọng bên trong không có tài liệu cần dùng gấp.

Xe của công ty Tường Sinh quả thực đến muộn hơn lần trước một chút, lái xe vẫn phục vụ chu đáo như cũ, nhưng nét tươi cười có phần nặng nề miễn cưỡng.

Anh ta hỏi: “Tiên sinh muốn đi đâu?” Thịnh Thanh Nhượng nhắm mắt lại đáp: “Dinh thự nhà họ Thịnh.”

Xe thuận lợi chạy ra phố, rời khỏi Tô Giới Pháp, đi thẳng tới dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tĩnh An Tự (phía Tây đường Nam Kinh) trong Tô Giới công cộng. Lúc này, bầu trời xanh sẫm ban sớm đã được mặt trời chiếu sáng hoàn toàn, thời tiết có chút oi bức, đâu đâu cũng thấy dân tị nạn lánh vào Tô Giới, một con bướm kim phượng đậu ngoài cửa kính xe, sinh vật nhỏ bé ấy chẳng hay biết cơn giông tố sắp ập tới thành phố này.

Trong xe yên tĩnh đến bồn chồn, Tông Anh kiểm chế cơn nghiện thuốc lá, giấu tay trong túi không nói lời nào.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng mở mắt ra, khàn giọng hỏi ý kiến Tông Anh: “Tông tiểu thư, cô cần một thân phận để giải thích với người ngoài, vừa tiện cho cô, và tiện cho cả tôi nữa. Trợ lý, được chứ?”

Lần trước đến sở chế tạo đồ đồng tìm anh, Tông Anh đã dùng thân phận này, cô thì không sao, nhưng cô nghĩ nếu anh muốn đến dinh thự nhà họ Thịnh, vậy...

“Anh Thịnh, anh phải về nhà sao?”

“Vì sao lại hỏi vậy, chuyện này rất quan trọng sao?”

“Có lẽ.” Tông Anh đáp, “Về nhà đồng nghĩa với việc gặp được người nhà anh, mà lần trước tôi đã gặp một nữ sinh trẻ tuổi, có lẽ cô ấy là người thân của anh. Trước đó, tôi đã nói với cô ấy rằng mình là bạn anh, nếu lần này xuất hiện với thân phận trợ lý, có lẽ sẽ dẫn tới phiền toái và nghi ngờ không cần thiết.”

Thịnh Thanh Nhượng hiểu, nữ sinh trẻ tuổi mà cô nói chính là Thịnh Thanh Huệ, em út của anh. Nhưng anh nói: “Đừng lo, Tông tiểu thư.”

Xe taxi đỗ ngoài dinh thự nhà họ Thịnh, bên ngoài là tường rào cửa sắt, bên trong gồm một ngôi biệt thự rất to và vườn hoa tư nhân, vô cùng xa hoa.

Lúc này, cửa sắt đóng chặt, Thịnh Thanh Nhượng xuống xe, đưa tay nhấn chuông điện trên tường.

Người giúp việc nghe thấy tiếng chạy ra, trông thấy Thịnh Thanh Nhượng, ông ta chỉ nói một câu “Tiên sinh”, mà không phải Tam thiếu gia.

Ông ta không vội mở cửa, chỉ khom người nói: “Đại thiếu gia đã dặn, nếu tiên sinh tới bàn về chuyện di dời nhà máy, vậy không cần nói thêm nữa, mời tiên sinh trở về xử lý những chuyện quan trọng khác, không cần quan tâm sản nghiệp nhà họ Thịnh.”

Đối phương có ý đui khéo cực kỳ rõ ràng, nhưng Thịnh Thanh Nhượng nhất quyết không buông tha: “Mời ông chuyển lời đến đại thiếu gia, tôi muốn nói với anh ấy về chuyện khác.”

Người giúp việc tỏ vẻ khó xử: “Hôm nay cả gia đình nhị tiểu thư cũng ở đây...”

Thịnh Thanh Nhượng khẽ nhếch môi, suy nghĩ một lúc nói: “Đúng lúc lắm, tôi cũng có việc muốn nói với chị hai.”

Người giúp việc rất lo lắng, nếu để Thịnh Thanh Nhượng vào, chỉ e sẽ khiến mọi người căm ghét, nhưng ông ta không còn cách nào khác, đành nói: “VẬY TÔI VÀO HỎI THỬ XEM SAO.”

Tông Anh đứng bên cạnh, nhìn người giúp việc tỏ ra khó xử, lại nhìn Thịnh Thanh Nhượng cố giữ vững tinh thần đứng thẳng tắp, không hiểu sao lại thấy bóng dáng ấy che dấu vài phần hèn mọn, cảm giác này quen thuộc một cách khó diễn tả.

Ngay khi người giúp việc xoay người, đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên: “Anh ba tới rồi!”

Thịnh Thanh Huệ nhảy xuống xe kéo tay, hào phóng cho phu xe một đồng, bước nhanh tới cửa, gọi người giúp việc đang đứng cách đó bốn năm bước: “Chú Diêu, sao chú không mở cửa cho anh ba?”

Người giúp việc được gọi là chú Diêu quay lại, một mực nhíu chặt mày, Thịnh Thanh Huệ đứng cạnh thúc giục: “Nhanh lên chú Diêu, chẳng lẽ chú không muốn mở cửa cho anh em cháu sao?”

Chú Diêu thở dài, không thể làm gì khác ngoài mở cửa. Thịnh Thanh Huệ chớp lấy thời cơ kéo tay Thịnh Thanh Nhượng, nhanh chóng dẫn anh vào nhà, lại nghiêng đầu nhìn Tông Anh đang đứng bên ngoài, nói: “Ồ, chẳng phải chị là...” Bạn qua đường?

Cô nhóc tạm thời không định truy cứu đến cùng, chỉ thúc giục: “Mau vào đi chị!”

Tông Anh bước qua cửa chính, nhìn Thịnh Thanh Huệ dắt Thịnh Thanh Nhượng vào biệt thự.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng quay đầu nhìn cô, cô cúi đầu bước nhanh đuổi theo, đi đến bên Thịnh Thanh Nhượng, cô chủ động đưa tay cầm cặp tài liệu giúp anh.

Vừa vào cửa, Thịnh Thanh Huệ liền gọi: “Anh cả, chị hai! Hôm nay trường em được nghỉ!”

Cả căn nhà to lớn im lặng đến quái dị, chỉ có tiếng Thịnh Thanh Huệ vang vọng. Thịnh Thanh Huệ cau mày, một cái đầu ló ra từ tầng hai, là một bé trai khoảng bảy tám tuổi, thẳng bé tựa vào lan can nói: “Dì út, cô về rồi ạ, ba mẹ và bác cả đang nói chuyện trong phòng khách tầng hai!” Nói xong, nó đưa mắt về phía Thịnh Thanh Nhượng, chỉ nhìn mà không nói tiếng nào.

Phản ứng của trẻ con là chân thật và trực tiếp nhất, thằng bé hiển nhiên biết Thịnh Thanh Nhượng, cũng biết đối phương là bậc cha chú, nhưng không thèm xưng hô lấy một câu, đặc biệt kỳ lạ.

Tông Anh chú ý đến chi tiết này, lại nghĩ đến bức ảnh chụp chung trong căn hộ của Thịnh Thanh Nhượng, trong hình, anh chỉ để lộ hơn nửa khuôn mặt.

Lúc này, Thịnh Thanh Huệ bước nhanh lên lầu, Thịnh Thanh Nhượng đi theo sau, Tông Anh đi cuối cùng.

Bước trên tấm thảm dày cộp, âm thanh phát ra cực kỳ nhỏ, dường như cả toà nhà là một con quái vật nuốt chửng âm thanh.

Thịnh Thanh Huệ là người đầu tiên đẩy cửa phòng khách tầng hai, bên trong khói thuốc lượn lờ, chồng chị hai và anh cả đang hút thuốc lá, chị hai khoanh tay, ngồi trên ghế sofa đơn bên cạnh.

Thấy cửa mở, ba người đều ngẩng đầu lên.

Đầu tiên bắt gặp Thịnh Thanh Huệ, sau đó lại thấy Thịnh Thanh Nhượng, cuối cùng là Tông Anh.

Anh cả đột nhiên nhíu mày, dập tàn thuốc, trực tiếp chất vấn Thịnh Thanh Nhượng: “Mày tới đây làm gì?” Chị hai dứt khoát quay mặt đi, chồng chị ta tiếp tục hút thuốc.

Xem nhẹ bầu không khí ngột ngạt này, Thịnh Thanh Huệ đi về phía ghế sofa dài và ngồi xuống, ngẩng đầu nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Anh ba, có chuyện gì thì ngồi xuống rồi nói.” Nói xong lại nhìn Tông Anh, ý bảo cô cũng ngồi.

Sắc mặt Thịnh Thanh Nhượng càng lúc càng kém, anh nói: “Cho em một chút thời gian, em nói xong rồi đi ngay.”

Anh cả không kiên nhẫn mím môi, ngả người ra đằng sau, hơi thở nặng nề bật ra từ lỗ mũi: “Nói.”

Thị Thanh Nhượng ngồi xuống, Tông Anh đưa cặp tài liệu cho anh, đồng thời ngồi xuống bên cạnh.

Cả phòng sức nức mùi thuốc lá khiến Tông Anh rất muốn hút một điếu, nhưng tình hình lúc này không cho phép.

Cô nghiêng đầu nhìn Thị Thanh Nhượng lấy mấy tấm vé ra khỏi cặp tài liệu, lắng nghe anh nói bằng giọng từ tốn cố hữu: “Mặc dù hôm nay Thị trưởng Du vẫn đang đàm phán với Takashi Okamoto ở Cục Giao Thông Vận Tải, nhưng lực lượng quân đội song phương đã đóng quân tại Thượng Hải, cuộc đàm phán này đại khái chỉ là màn trình diễn mang tính hình thức, thời cuộc không còn hướng về hòa bình nữa.”

Anh tạm ngừng một lát rồi ôn tồn nói: “Thượng Hải không thể tránh khỏi chiến tranh. Xưởng máy của nhà họ Thịnh ở đường Dương Thụ Phố nằm sát Đội tư lệnh thủy quân lục chiến Nhật Bản, một khi chiến tranh bùng nổ, chung quy rất khó tránh khỏi liên lụy. Ủy ban Tài nguyên nhờ em đến bàn bạc với anh lần nữa, cũng vì không muốn thấy nhà xưởng kia bị chiến tranh hủy hoại, thậm chí bị kê địch chiếm dụng. Nếu rút lui ngay lúc này, chúng ta sẽ được trợ cấp di chuyển và xây dựng lại...”

Anh cả vốn mất hứng vì sáng sớm nhận được tin công nhân đình công, lúc này lại càng tức giận, trái lại tỏ thái độ “bình nứt không sợ vỡ”, đột ngột ngắt lời anh: “Năm gần người Nhật Bản thì sao? Tệ nhất là nổ tung toàn bộ chứ gì! Nhà họ Thịnh không phải chỉ có duy nhất một nhà máy này!”

“Không kể đến nhà máy ở đường Dương Thụ Phố, vậy những nhà máy khác của nhà họ Thịnh ở Tô Giới cũng không quan trọng sao?”

“Quốc quân, quân Nhật, bên nào dám tùy tiện nổ súng trong Tô Giới?”

“Đúng là họ không dám, vậy không kích thì sao?” Anh nói một cách bình tĩnh, “Bom đạn không có mắt, chúng đâu biết Tô Giới là gì.”

Anh cả cầm gạt tèn ném về phía anh, Thịnh Thanh Nhượng tránh được. Gạt tèn văng ra sàn, tèn thuốc xám trắng tăn ra khắp nơi.

Tông Anh âm thầm nhíu mày, lúc này Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nghiêng đầu, ghé sát tai cô nói khẽ: “Cô ra ngoài trước một lát nhé.”

Tông Anh nhìn anh, anh đã ngồi thẳng dậy, như thể vừa rời chưa hề xảy ra chuyện gì.

Căn phòng im ắng gần một phút đồng hồ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Tông Anh lui ra ngoài, đưa bé kia vẫn chơi ở hành lang tầng hai, trông thấy Tông Anh, nó chẳng nói tiếng nào.

Tông Anh đi qua người nó, lúc xuống cầu thang, cô đột nhiên chú ý tới bức ảnh gia đình khổng lồ treo trên tường...

Trong hình có anh cả, có chị hai, có một thanh niên mặc quân trang và cả cô út Thịnh Thanh Huệ.

Chỉ không có Thịnh Thanh Nhượng.

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Đúng vậy, tại sao chụp ảnh gia đình mà không gọi tôi?

Tông Anh: Không sao, về sau tôi chụp ảnh, tôi sẽ gọi anh.

—

Giải thích thêm:

1. Tự Lâm Tây Báo áp dụng phong cách của báo Mĩ, đăng tin quan trọng lên trang đầu.

2. Thời cận đại, Hồng Khẩu là nơi tập trung chủ yếu của kiều bào Nhật Bản tại Thượng Hải.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tông Anh bước ra khỏi biệt thự, chờ ở vườn hoa bên ngoài.

Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp cửa sổ thủy tinh sạch sẽ của phòng khách tầng hai, rèm cửa dày gần như che kín cả phòng, chỉ để lọt vài sợi nắng mỏng manh.

Cô thu lại tầm mắt, cuối cùng cũng có cơ hội lấy bao thuốc lá ra hút một điếu.

Cây cối mùa hạ xanh ngắt, ve kêu không biết mệt mỏi, toà dinh thự thật bình yên, dường như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, chỉ tồn tại trong trạng thái nó yêu thích.

Nhưng không như mong đợi, lúc này phòng khách tầng hai bị lấp đầy bởi lo âu, phần nộ và ân oán, định kiến đã có từ lâu. Quá nhiều mâu thuẫn, thậm chí chỉ cần chạm vào liền bùng nổ ngay lập tức.

Thịnh Thanh Nhượng giải thích cho mọi người hiểu, chiến tranh là điều không thể tránh khỏi; anh còn chịu sự uy thác từ Hội Uỷ, dùng quan hệ cá nhân hùng thuyết phục anh cả Thịnh Thanh Tường một lần nữa, hi vọng ông bố trí di dời nhà máy ở đường Dương Thụ Phố, phía Nam thành phố và các nhà máy khác trong Tô Giới công cộng vào nội địa.

Chỉ riêng vì chuyện này, Thịnh Thanh Nhượng đã tới đây khuyên nhủ mọi người không chỉ một lần hai lần. Ban đầu, anh cả không thèm để ý, nay phải sút đầu mẻ trán trước thế cục rối loạn, lại nhất quyết không chịu di dời nhà máy...

Dầu sao cũng là công trình khổng lồ, đâu dễ gì chuyển dời như những gia đình bình thường khác.

Với những gia đình bình thường, chuyển nhà chẳng qua là thu dọn vài túi hành lý, cả nhà thuận lợi lên xe lên thuyền, đến nơi nào đó tìm chỗ đặt chân là được.

Nhưng đối với nhà máy quy mô lớn như nhà họ, một chữ “dời”, bao gồm tháo dỡ máy móc, đóng gói đồ đạc vào thùng, vận chuyển, thuê nhà máy sau khi đến nội địa, còn bao gồm cả vận hành trở lại, khâu nào cũng khó khăn, ấy là chưa kể đến chuyện, quyết định này liên quan đến vô số người, tài chính là vấn đề thiết yếu cần giải quyết.

Trong giai đoạn chiến tranh, chẳng ai có kinh nghiệm dời một nhà máy lớn như thế vào nội địa, chỉ nghĩ thôi đã thấy nhiều trông gai, sống chết chưa rõ.

Chiếc gạt tàn nằm úp trên sàn nhà một cách im lìm, điều thuốc lá trên tay chồng chị hai đã tắt. Không có khói thuốc bốc lên, cả căn phòng dường như rơi vào trạng thái ứ đọng.

Anh cả vùi thân hình mập mạp của mình vào ghế sofa bằng da, nghe Thịnh Thanh Nhượng tiếp tục nói “điều lệ trợ cấp di chuyển”, mí mắt thoáng sụp xuống, khuôn mặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Có lẽ đã muộn rồi, ông nghĩ.

Thay vì bất chấp mạo hiểm, liều lĩnh dời nhà xưởng đến nội địa, chi bằng đánh liều, có lẽ chiến tranh sẽ không kéo dài quá lâu, cũng có lẽ tổ tiên nhà họ Thịnh sẽ phù hộ, họ sẽ tránh được vụ oanh tạc.

Nghĩ tới đây, anh cả gần như đã đưa ra quyết định, vì thế những lời Thịnh Thanh Nhượng nói bỗng trở nên cực kỳ đáng ghét.

Anh cả nhíu chặt mày, lạnh lùng nói: “Mày không cần nói nữa, ra ngoài đi!”

Thịnh Thanh Nhượng không đứng dậy, chỉ ngồi lặng thinh, vẻ mặt xanh xao ốm yếu ẩn chứa vài phần thất bại.

Thấy không khí trở nên căng thẳng, Thanh Huệ đứng một bên nói xen vào: “Anh ba, chúng ta ra ngoài uống cà phê đi.”

Thịnh Thanh Nhượng không tiếp lời cô, anh lặng lẽ đặt mấy tấm vé đang cầm trong tay lên bàn trà: “Đây là vé tàu đi Hồng Kông ngày 17, tên hiệu Rajputana, tổng cộng có năm chỗ ngồi, có lẽ mọi người sẽ cần.”

Giọng của anh rất trầm, không hề mang tính chỉ trích, hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm đầy thiện chí.

Chị hai, người vẫn im lặng từ bấy đến giờ, hừ mũi: “Vé tàu của người Anh, mày có ý gì? Cho bọn tao biết mày có quan hệ với người ở cục Giao Thông Vận Tải à?”

Thịnh Thanh Nhượng xách cặp tài liệu đứng lên, lão đảo ra cửa, đưa lưng về phía mọi người trong phòng, dừng một lúc rồi nói: “Nhà máy ở đường Dương Thụ Phổ trực tiếp giáp mặt với kẻ địch, đây được coi là nơi nguy hiểm nhất. Nếu bị thiệt hại, có thể ký công văn chuyển nhượng cho người Đức trên danh nghĩa, chỉ cần tìm cách đảo lại ngày tháng, đến lãnh sự quán Đức ký kết là được. Tối thiểu có thể đòi một ít bồi thường từ quân Nhật, giảm bớt tổn thất.”

Nói xong, anh mở cửa ra ngoài, đi được hai bước thì bắt gặp cháu trai.

Đứa bé kia ngẩng đầu nhìn anh, cố ý ném quả cầu thủy tinh trong tay xuống đất, đúng lúc đập vào chân anh.

Thịnh Thanh Nhượng khom người nhặt quả cầu lên, dùng sức nắm chặt, chỉ nói một câu “Đừng ném đồ chơi lung tung”, rồi vòng qua người thằng bé xuống dưới nhà.

Mặt trời toả nắng chói chang, bên ngoài chẳng có lấy một ngọn gió.

Tông Anh đứng ngoài cửa hút thuốc, Thịnh Thanh Nhượng bước đến bên cô, mùi sữa thơm mát hoà lẫn với khói thuốc lá nhanh chóng chui vào xoang mũi.

Thấy anh đến, Tông Anh lập tức dập tàn thuốc, vô thức liếm đôi môi khô khốc, nếm được hương vị ngòn ngọt của tàn thuốc vương trên đầu lưỡi.

“Ta đi chứ?” Cô hỏi.

“Đi thôi.” Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô nắm tàn thuốc trong lòng bàn tay, định nói nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ cúi đầu đi ra ngoài.

Chú Diêu mở cửa cho họ, hai người lại ngồi vào xe. Lúc này, trong xe có thêm một mùi nóng cháy như thể thứ gì đó bị mặt trời chói chang hun nóng, nhiệt độ tăng dần lên.

Lái xe hỏi: “Sau đâu tiên sinh có muốn đi đâu không?” Thịnh Thanh Nhượng nói: “Số 33 đường Tứ Xuyên.”

Nói xong, anh nhắm mắt lại, Tông Anh không biết anh muốn đến Hội Ủy báo cáo, nhưng cô không hỏi, chỉ im lặng ngồi nhìn ra ngoài. Xe tiến về phía trước, cảnh phố phường cứ thế trôi về phía sau, tiêu điều thì tiêu điều, nhưng dầu sao vẫn gió yên sóng lặng.

Lúc đến sông Tô Châu, xe buộc phải dừng lại, lái xe nghiêng đầu nói: “Tiên sinh, xe không thể đi qua đây.”

Thịnh Thanh Nhượng mở mắt ra, Tông Anh cũng nghiêng đầu nhìn, trên cây cầu hẹp chất đầy thiết bị máy móc chờ vận chuyển, đầu cầu bên kia chật ních công nhân đến từ bờ Tô Châu Hà Bắc và dân chạy nạn, một con kiến cũng không lọt.

Không còn lựa chọn nào khác ngoài đi đường vòng.

Lái xe đưa họ đi vòng một vòng lớn, mãi đến giữa trưa, cuối cùng mới tới cao ốc số 33 đường Tứ Xuyên, tầng sáu của toà nhà này chính là trụ sở làm việc tạm thời của Uỷ ban di trú.

Mới đi đến tầng năm, cả hai đã nghe thấy tiếng bước chân từ tầng trên vọng xuống, lộn xộn bộn rộn.

Tông Anh dừng bước: “Nếu người ngoài không tiện có mặt ở đây, vậy tôi xuống tầng dưới chờ, vừa hay tôi cũng đang đói bụng, muốn đi ăn chút gì đó.”

Thịnh Thanh Nhượng không ngăn cô lại, chỉ dặn dò “Đừng đi quá xa”, sau đó lên tầng.

Tông Anh thật sự xuống dưới, đi dọc theo đường Tứ Xuyên về hướng Bắc, vất vả lắm mới tìm thấy một cửa hàng bán đồ ăn còn mở cửa. Cô vào đó mua một ít bánh quy và kẹo, đứng ngay tại cửa hàng mở túi bánh quy ăn một nửa, mồm miệng đắng nghét.

Bên ngoài, mặt trời càng lúc càng gay gắt, tiếng ong ong từ đâu đó truyền tới khiến người ta lầm tưởng mình bị ù tai.

Cô quay lại số nhà 33, đợi ở tầng dưới một lúc, thấy Thịnh Thanh Nhượng vẫn chưa xuống, đành đi thẳng lên trên.

Trên tầng sáu, phòng làm việc nào cũng mở cửa, hành lang tấp nập người qua người lại, trên tay nhân viên xét duyệt cầm một chồng tài liệu dày cộp,

bàn tính hạt châu trong tay kế toán kêu lách cách, chuông điện thoại không ngừng vang.

Có người bưng chén nước, cúi đầu đọc tại liệu, bước nhanh về phía Tông Anh, suýt nữa va vào cô. Cũng may cô nhanh chân tránh ra, nhưng một ít nước trong chén vẫn văng ra ngoài theo quán tính, rơi xuống sàn nhà làm ướt đẫm một khoảng. Người nọ xin lỗi qua loa, đầu cũng không ngẩng lên, xoay người đi thẳng vào phòng.

Vào thời điểm cấp bách này, tất cả mọi người gần như bận rộn quên mình, chỉ riêng Tông Anh là người ngoài cuộc, lặng yên ngồi trên băng ghế cuối hành lang, ăn hết viên kẹo này đến viên kẹo khác.

Lúc Tông Anh trông thấy Thịnh Thanh Nhượng đã là năm giờ chiều.

Cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh, lấy một viên kẹo ra, im lặng bóc vỏ rồi đưa tới: “Anh Thịnh, hiện tại lượng đường trong máu của anh rất thấp.”

Thịnh Thanh Nhượng đưa tay nhận kẹo, nhanh chóng xoay người nói: “Trước lúc trời tối còn phải đến một nơi khác, chúng ta đi thôi.”

Vì vậy Tông Anh lại cùng anh xuống tầng dưới, chờ xe taxi đến, đi tới địa điểm tiếp theo.

Chỗ kia không nằm trong Tô Giới công cộng, mà ở Tiểu Đông Kinh – nơi kiều dân Nhật Bản tập trung. Dọc đường có thể chứng kiến phụ nữ Nhật Bản mặc kimônô, xách hành lý và dẫn con cái, dường như cũng chuẩn bị rời khỏi Thượng Hải.

Ô tô đột ngột dừng lại trước một căn nhà nhỏ hai tầng, bề ngoài thoạt nhìn thiếu tu sửa.

Chỉ có một người giúp việc lớn tuổi ra mở cửa, trông thấy Thịnh Thanh Nhượng, ông nói: “Tiên sinh đã về.”

Thịnh Thanh Nhượng hỏi: “Chú Từ, nhà mình đã thu dọn hành lý chưa?”

Người giúp việc được gọi là chú Từ bất đắc dĩ lắc đầu: “Lão gia không chịu đi.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đi vào phòng. Phòng khách hướng về phía Nam, bên trong có một chiếc giường chìm trong khói thuốc, một người đàn ông trung niên mặc áo dài nằm hút thuốc phiện, cửa sổ khép chặt, không khí trong phòng hết sức khó ngửi.

Người đang hút thuốc trên giường ho khan dữ dội, phá tan cảnh tượng hỗn độn tối tăm và im ắng này.

Chú Từ nhú mày, nói với người kia: “Ông chủ, thiếu gia đã trở lại.”

Người nọ vờ như không nghe thấy, một lúc sau đột nhiên khàn giọng la hét đầy tức tối: “Đến đây làm gì?! Nó định bảo tao đi Tô Giới hay Hồng Kông?!” Nói xong lại ho mạnh một trận: “Tao không đi, tao không đi đâu hết! Bảo nó cút đi!”

Thịnh Thanh Nhượng im lặng đứng trong phòng, hồi lâu không nói câu nào.

Trong làn khói lượn lờ, song cửa sổ cắt ánh chiều tà thành những mảnh nhỏ, tựa như thời thơ ấu vụn vỡ của anh...

Mẹ đẻ không có danh phận, sau khi sinh ra, Thịnh Thanh Nhượng được đưa đến nhà họ Thịnh, đảo mắt lại bị đưa đến nhà bác cả làm con thừa tự. Bác cả và vợ đều hút thuốc phiện, tài sản được phân chia sau khi ra ở riêng đều bị tiêu xài cạn kiệt.

Hút nhiều thuốc phiện, đánh anh; không có thuốc để hút, đánh anh; chơi mạt chược thua, lại càng muốn đánh hẳn.

Lúc đó còn quá nhỏ, gầy yếu đến nỗi không đủ sức tìm lối thoát.

Trần Thịnh Thanh Nhượng rịn mồ hôi, lòng bàn tay càng ngày càng lạnh, mí mắt không kìm được muốn sụp xuống. Đột nhiên anh nhắm mắt lại, bước ra ngoài, chú Từ cũng đi theo.

Anh giao một phong thư dày cho chú Từ: “Vé tàu, tiền, giấy thông hành, tất cả đều nằm trong này.”

Chú Từ nhận lấy, hai tay nắm thật chặt, chỉ biết cúi đầu: “Lão gia cứ thế này, không biết chừng lại uổng phí sự sắp xếp của tiên sinh, để tôi tiếp tục khuyên nhủ ông ấy.”

Trời tối dần, Thịnh Thanh Nhượng không lên tiếng, quay lại xe ngồi thật lâu, lái xe hỏi anh muốn đi đâu, anh cũng không đáp.

Lúc này, Tông Anh ngồi bên cạnh nói: “Anh Thịnh, nếu không cần đến những chỗ khác, phải chăng chúng ta có thể về chung cư?”

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên lấy lại tinh thần nói “Xin lỗi”, rồi nói thêm: “VẬY ta về thôi.”

Ô tô khởi động, trời và đường phố dần hòa làm một màu, lác đác vài chiếc đèn đường bật sáng, người đi đường cũng thưa thớt.

Về chung cư 699, chẳng khác nào thuyền bè vào cảng, cho dù đường có dài đến đâu, nhưng chung quy vẫn về tới nhà.

Tông Anh tựa bên cửa sổ xe, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, cô quay đầu lại, bỗng bắt gặp gò má của Thịnh Thanh Nhượng, anh mím môi, mí mắt khép chặt, trạng thái thoát nhìn rất tẻ.

Lúc xe đi qua đường Tứ Xuyên, Tông Anh lại trông thấy trụ sở làm việc tạm thời của Ủy ban di trú, nó vẫn lặng lẽ sáng đèn trong đêm tối.

Như thế ma xui quỷ khiến, cô đột nhiên lên tiếng: “Vì sao?”

Nghe thấy tiếng cô, anh mở mắt ra, hỏi ngược lại: “Tông tiểu thư?”

Tông Anh quay đầu lại, nhìn khuôn mặt đang chìm trong bóng tối của anh, hỏi: “Vì sao lại phí công phí sức làm chuyện không có kết quả như vậy?”

Thịnh Thanh Nhượng cũng trông thấy toà nhà cao tầng đang sáng đèn kia, anh suy nghĩ thật lâu, chậm rãi trả lời cô bằng giọng khàn khàn: “Nền công thương nghiệp của Trung Quốc tựa như cây non trong tuyết, vốn hết sức yếu ớt. Thượng Hải rất rộng, tổng cộng có năm nghìn nhà máy, nếu tất cả bị hủy hoại bởi khói lửa chiến tranh, hoặc rơi vào tay kẻ địch, đối với giới công thương nghiệp mà nói chẳng khác nào rét lạnh gặp sương giá. Huống hồ... Nếu chiến tranh thiếu sự ủng hộ của công thương nghiệp, thì sao còn cơ hội thắng đây?”

Tông Anh im lặng, đưa tay vào túi sờ bao thuốc lá.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nói: “Tông tiểu thư... Không cần để ý đến tôi.”

Tông Anh thoáng do dự, cuối cùng vẫn lấy bao thuốc lá ra, quẹt diêm châm một điếu. Đó là một điếu thuốc toàn thân đen nhánh, chỉ có một đường viền trang trí màu vàng rất mảnh, vỏ điếu thuốc in chữ Black Devil – Ác quỷ bóng tối.

Nó bùng cháy trong bóng đêm, mùi khói ngòn ngọt vẫn vút xung quanh, Tông Anh nhíu mày hỏi: “Vậy tôi có thể giúp gì cho anh không?”

Hiển nhiên, Thịnh Thanh Nhượng không ngờ cô sẽ nghĩ vậy.

“Tông tiểu thư, cô không liên quan đến thời đại này, tôi không hy vọng cô mạo hiểm.” Anh nói như thờ dãi, “Cô biết đấy, đây là ngày hoà bình

cuối cùng của Thượng Hải.”

—

Lời tác giả:

1. Sau sự kiện cầu Lư Câu năm 1937, dưới áp lực trên nhiều phương diện, quốc phủ không thể không lập kế hoạch kháng chiến, một trong số đó có dự án của Ủy ban Tài Nguyên (tên gọi tắt là Hội Tư Ủy), tổ chức Ủy ban hợp tác kỹ thuật, gồm 12 tổ – máy móc, thiết bị điện, hoá chất, công trình dân dụng, thiết bị công cộng, tài chính, kinh tế, pháp luật, văn văn, mỗi tổ gồm 5 uỷ viên, tổng cộng là 60 người.

(*) Sự kiện cầu Lư Câu: Ngày 7 tháng 7 năm 1937, Nhật bất ngờ tấn công vào phía Tây Nam cầu Lư Câu, Bắc Bình, Trung Quốc, nay là Bắc Kinh, cuộc kháng chiến chống Nhật của nhân dân Trung Quốc bắt đầu từ đây.

2. Ngày 17 tháng 8, hàng trăm người Anh ngồi chuyển tàu tên hiệu Rajputana đi Hồng Kông.

3. “Đây là ngày hoà bình cuối cùng của Thượng Hải” – Câu này được viết một bởi phóng viên thông tấn xã Pháp tên là Harmsen.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngày hòa bình cuối cùng, mới nghe thì thấy trù tượng khó hiểu.

Người chưa từng trải qua chiến tranh sẽ không thể tưởng tượng được, ngày mai, sau khi trời sáng, Thượng Hải sẽ ra sao.

Tông Anh để mặc thuốc lá kẹp giữa ngón tay cháy hết rồi dập tắt. Cô đột nhiên nghiêng người, đặt tay lên trán anh.

Thịnh Thanh Nhượng chưa kịp né tránh, dứt khoát không tránh nữa. Tông Anh thu tay lại, nói một cách chắc chắn: “Anh Thịnh, anh vẫn đang sốt.”

“Tôi biết.” Giọng anh trầm thấp như ánh nến sắp cháy hết trong bóng đêm nặng nề, lại như lượng điện hao hụt còn 1%, dường như không thể cầm cự lâu hơn được nữa.

Tông Anh nhìn anh thoáng nghiêng đầu về một bên, bất ngờ tựa vào cửa sổ xe lạnh lẽo bên phải. Hai mươi giây sau, cô đưa tay ra, cẩn thận đỡ lấy đầu anh, cho anh mượn bả vai gối đầu.

Vai phải trầm xuống, mùi thuốc lá ngòn ngọt quanh quẩn trong không gian kín mít thật lâu không tiêu tan, Tông Anh sờ di động đã tắt máy cả ngày, mở phần cài đặt loa ngoài, hạ âm lượng xuống mức nhỏ nhất, bật bản Looking With Cely, tiếng kèn ác-mô-ni-ca trầm ấm vang lên, Tông Anh nhắm mắt lại.

Ô tô chạy chậm chậm, có chút xóc nảy, băng qua Thân Thành đang tối sầm lại trước cơn giông tố sắp ập xuống, tưởng chừng có thể đi mãi không

dừng lại.

Đáng tiếc, con đường nào cũng có điểm cuối, đến chung cư số 699, tài xế đỗ lại, xuống xe mở cửa cho Tông Anh.

Anh ta đang định mở miệng, Tông Anh vội ra hiệu im lặng, thoáng nghiêng đầu, cẩn thận gọi một tiếng: “Anh Thịnh?”

Thịnh Thanh Nhượng không trả lời, Tông Anh liền bảo tài xế hỗ trợ đưa anh lên nhà, đặt vào phòng ngủ cho khách ở hướng Bắc trên gác.

Tông Anh thanh toán tiền cho lái xe rồi đóng cửa lại, hôm nóng nồm cháo buổi sáng. Ăn uống xong xuôi, cô thay quần áo lên gác, canh ở bên giường, chờ đến mười giờ tối.

Màn đêm tĩnh lặng, kim giây chuyển động từ tốn theo quy luật. Trong khoảnh khắc, sự chờ đợi bỗng trở nên thần bí mà khó hiểu. Bởi căn nhà này, hai con người không cùng thời đại nảy sinh mối liên hệ tế nhị lại khó có thể phân cách, không ai biết khi nào mối liên hệ này sẽ chấm dứt, nhưng có một điều Tông Anh vô cùng chắc chắn...

Hoàn toàn không để tâm là không thực tế.

Chỉ cần anh còn tới đây, chỉ cần cô vẫn ở nơi này, sự va chạm như vậy ắt không thể tránh khỏi, bị cuốn vào cuộc sống của đối phương chẳng qua là chuyện sớm muộn.

Gần đến mười giờ, cô lấy lại tinh thần cầm tay anh. Khác với sự khô ráo ấm áp lần trước, lần này nhiệt độ trên tay anh rất thấp, có chút ẩm ướt mát lạnh. Đối mặt với chiến tranh bằng tình trạng sức khỏe như vậy quả là chuyện rất tệ. Tông Anh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, cô nhắm mắt dự tính một lát, nghe thấy tiếng chuông đồng hồ liền mở mắt ra, nơi này đã biến thành thời đại quen thuộc của cô.

Cô đứng dậy bật công tắc đèn trên tường, nhìn khắp bốn phía.

Kể từ khi Thịnh Thanh Nhượng khóa căn phòng này lại, cô chưa từng bước vào đây lần nào. Hiển nhiên, nơi đây đã khác xa cảnh tượng lưu lại trong trí nhớ của cô, thoát nhìn không đơn giản là phòng ngủ cho khách, trái lại giống một căn nhà nhỏ đầy đủ “ngũ tạng”, từ vật dụng hàng ngày, quần áo, cho đến đồ dùng làm việc, có lẽ vì cố gắng không sử dụng đồ dùng của cô.

Tông Anh không có thời gian quan sát nhiều, cô vội vã xuống tầng dưới tìm thuốc hạ sốt cho anh uống, sau đó đóng cửa rời khỏi nhà.

Cô ra ngoài khá lâu, lúc về nhà đã hơn mười hai giờ, lại bận bịu trong phòng khách nửa ngày, ngủ một giấc, trước sáu giờ lại rời khỏi chung cư số 699.

Thịnh Thanh Nhượng bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ, đầu óc vẫn còn choáng váng, anh mở mắt nhìn lên trần nhà... Nơi này là phòng ngủ cho khách nhà anh, thời đại của anh.

Đang định đưa tay ra, anh bỗng phát hiện một thứ gì đó được buộc trên tay mình, anh ngồi dậy cúi đầu nhìn, một túi ni lông to buộc trên tay anh, hiển nhiên là do Tông Anh tạo ra.

Thịnh Thanh Nhượng tháo túi ni lông xuống, loáng thoáng ngửi thấy mùi nước sát trùng, kéo khóa ra, bên trong chứa đầy vật dụng y tế...

Thuốc, các loại bông băng, nước sát trùng, thậm chí có cả găng tay y tế. Mỗi vật dụng đều được đánh số thứ tự, trên cùng để một phong thư. Thịnh Thanh Nhượng rút lá thư dày cộp ra, bên trong giải thích rõ công dụng và cách sử dụng của mỗi loại vật dụng.

Chữ viết ngay ngắn, nghiêm túc trật tự.

Anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi vùi đầu sắp xếp từng vật dụng, viết hướng dẫn rõ ràng – một sự chăm chú có phần lạnh lùng.

Sau tờ giấy hướng dẫn sử dụng, Tông Anh viết “Có việc gấp cứ liên lạc với tôi”, kèm theo đó là số điện thoại di động, số điện thoại nhà riêng, và cả số điện thoại bàn ở văn phòng. Sau dãy số văn phòng có thêm chú thích: “Sắp tới tôi có thể sẽ nghỉ phép, cố gắng đừng gọi vào số này, trừ khi các số khác đều không gọi được.”

Tái bút “Mong anh bảo trọng. Tông Anh, 13.08.2015”, ngoài ra không còn câu dư thừa nào khác.

Thị Thanh Nhung lấy một hộp thuốc trị cảm ra, vén chăn lông xuống giường.

Anh vào phòng bếp, định hứng một bình nước để đun, nhưng dù vịn vào nước mạnh đến mấy, cũng chỉ có tiếng vang trống rỗng truyền ra từ đường ống dài dằng dặc.

Đối với anh, ngày này năm 1937 bắt đầu từ hết nước.

Còn ngày này của Tông Anh lại bắt đầu bằng cuộc nói chuyện với lãnh đạo để xin phép nghỉ ốm.

Tông Anh là người nói ít làm nhiều, ngày thường có phần im lặng, việc cô đột nhiên nộp đơn xin nghỉ khiến lãnh đạo hết sức giật mình. Đơn xin phép được viết rất rõ ràng, cô phải mổ, cần một thời gian để khôi phục, có thể ba tháng sau mới phục chức được.

Dựa trên tiêu chuẩn nghỉ phép, ba tháng không nhiều không ít, rất vừa vặn, không có lý do gì để từ chối yêu cầu này của cô.

Nói xong đầu đuôi mọi chuyện, nhanh chóng đưa ra kết luận, quá trình vô cùng thuận lợi, lãnh đạo chúc cô nhanh chóng bình phục, lại hỏi cô còn

muốn nói gì không. Cô suy nghĩ, chỉ đề ra một yêu cầu: Tạm thời giữ bí mật.

Tình trạng sức khoẻ ra sao vốn là chuyện cá nhân, không cần cả thế giới biết. Tông Anh không thích bị “chú ý”, cũng không thích bị “bàn tán”, càng không muốn bị người khác “thương hại”, cô có cách bố trí và nhịp sống của riêng mình.

Tiết Tuyền Thanh vẫn chẳng hay biết gì, cô thậm chí còn hẹn Tông Anh buổi tối đi uống rượu.

Đây không phải hoạt động thường xuyên sau giờ làm việc, vì thế Tông Anh đồng ý. Sau khi tan ca, cô đi chung xe với Tiết Tuyền Thanh, Tiểu Trịnh cũng đi cùng. Lúc lái ra khỏi bãi đỗ xe, Tiểu Trịnh đột nhiên hỏi: “Cô Tông, nghe nói cô xin nghỉ phép ạ?”

“Nghỉ phép?” Bôn ba gần như cả ngày bên ngoài, Tiết Tuyền Thanh hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cô đột nhiên nghiêng đầu nhìn Tông Anh đầy nghi ngờ.

Tông Anh ngồi cạnh ghế lái, thản nhiên hỏi ngược lại: “Tôi xin nghỉ kỳ lạ lắm ả?”

“Ai nghỉ đều không có gì lạ, trừ cậu ra.” Tiết Tuyền Thanh liếc cô một cái, “Công tác nhiều năm như vậy, đã bao giờ thấy cậu đề cập đến nghỉ phép đâu? Nói thử xem, vì sao đột nhiên nói nghỉ là nghỉ?”

“Mệt mỏi.” Tông Anh bình thản nói, “Tôi muốn ra ngoài giải sầu.”

Tiểu Trịnh ngồi đằng sau hỏi: “Cô Tông, cô muốn đi đâu ả?”

Tông Anh đột nhiên nghĩ tới Lapland, bông tuyết trắng xóa, tuần lộc chạy nhảy khắp nơi, là một nơi rất tuyệt. Cô đáp: “Vẫn chưa quyết định, để tôi hỏi một chút đã.”

Nói xong, cô thật sự lấy di động ra, mở trang web du lịch, tìm đường dây nóng tư vấn du lịch, trực tiếp gọi vào số đó trong ánh mắt hoài nghi của Tiết Tuyên Thanh, đồng thời mở loa ngoài, bình thản để tiếng điện thoại vang lên.

Điện thoại kêu “bíp” ba tiếng, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nam dễ nghe: “Xin chào.”

“Xin chào, tôi muốn tư vấn một chút.”

“Xin hỏi chị họ gì ạ?”

“Tôi họ Tông.”

“Vâng, chị Tông, chị muốn tư vấn gói du lịch nào của chúng tôi?”

“Tôi muốn đến Lapland.”

Đối phương im lặng một lát, xác nhận không có gói du lịch này, lập tức trả lời: “Chị Tông, chúng tôi có thể cung cấp dịch vụ theo yêu cầu, hiện tại tôi sẽ chuyển chị sang bên tư vấn du lịch cao cấp, được không ạ?”

“Được.”, “Xin chị chờ một lát.”

Điện thoại được chuyển sang chỗ khác, một giọng nữ dễ nghe vang lên: “Xin chào chị Tông, em là Tiểu Chu, nhân viên tư vấn du lịch cao cấp của chị, vừa rồi đồng nghiệp của em nói chị muốn đi Lapland phải không?”

“Phải.”

“Chị muốn đi ngay thời điểm này sao?”, “Đúng.”

“Xin hỏi chị có hộ chiếu chưa?”, “Tôi có rồi.”

“Xin hỏi hộ chiếu của chị có hiệu lực đến bao giờ?”

Tông Anh sức nhớ ra, tất cả giấy chứng nhận xuất cảnh đều bị đơn vị thu gom quản lý, cô nói: “Tôi không chắc lắm, nhưng đại khái là sang năm hết hạn.”

“Chị không giữ hộ chiếu sao?” Đối phương dường như rất có kinh nghiệm, ngay sau đó liền hỏi: “Chị Tông, chị có phải là nhân viên chính phủ không?”

“Phải.”

“Chị ở hệ thống nào ạ?”, “Công an.”

Đối phương hiển nhiên cho rằng việc cô không dễ ra nước ngoài, im lặng mấy giây, người kia nói: “Chị Tông, chị cảm thấy hứng thú với Lapland ở phương diện nào?”

Tông Anh nói tám chữ: “Cực quang thanh khiết, tuần lộc, trượt tuyết.”

Đối phương duy trì nụ cười, nói: “Nếu chị muốn xem tuyết và cực quang, ít nhất phải đợi đến hạ tuần tháng Mười, hiện tại Lapland đang là mùa hè. Thế này đi, em sẽ giới thiệu cho chị một số địa điểm du lịch trong nước được không ạ?”

Tông Anh nghe nhân viên tư vấn ở đầu dây bên kia giới thiệu, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ, nói “Không cần đâu, cảm ơn cô”, rồi cúp điện thoại.

Tiết Tuyền Thanh đang lái xe, nghe đến đó liền không nhịn được bật cười thành tiếng: “Cô ấy vẫn hoà nhã giới thiệu cho cậu một số địa điểm du lịch khác cơ đấy, có khi đang lén khinh bỉ cậu cũng nên. Loại người như cậu, hỏi tư vấn mà chẳng có chút thành ý cơ bản nào.”

“Nhưng tôi thật sự muốn đi.” Tông Anh thấp giọng nói một câu, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh phố phường phồn hoa và cảnh tượng cô

chứng kiến hôm qua tựa như hai thế giới khác nhau.

Hôm nay là ngày 13 tháng 8, ngày đầu tiên Hội chiến Tùng Hộ bùng nổ.

(*) Hội chiến Tùng Hộ, hay còn gọi là Chiến dịch 813, là trận chiến giữa Đế Quốc Nhật Bản và Trung Hoa Dân Quốc. Trận chiến kéo dài từ mùng 13 tháng 8 đến 26 tháng 11, với sự tham gia của hơn 90 vạn quân lính.

Cô mím chặt môi, thở từ tốn mà nặng nề, màn đêm càng đậm, không ai để ý tới lời cô vừa nói.

Tiết Tuyền Thanh dẫn mọi người vào một quán rượu kiểu Trung, rượu và thức ăn được bưng lên bàn ăn, Tông Anh lại gọi thêm một bình trà.

Tiết Tuyền Thanh nhìn cô rót trà vào chén sứ, nhướn mày hỏi: “Sao thế, không uống rượu à?”

Tông Anh mở miệng nói dối: “Đang trong chu kỳ sinh lý, không tiện uống.”

Tiết Tuyền Thanh thì thào một câu “Sao lại không đúng lúc vậy chứ?”, nhưng vẫn rót đầy rượu, ngửa đầu uống cạn.

Cô nghiện rượu đã lâu, Tông Anh cũng lười không xen vào. Trong quán rượu có một sân khấu nhỏ, hát bình đàn Tô Châu (*), lúc hát đến đoạn “Sông núi đã tan, khó mà bồi đắp trở lại, đứng ở phương Bắc vọng về thành lũy bên sông Hoàng Hà, lòng cảm hận bất bình”, di động của Tông Anh đổ chuông.

(*) Bình đàn: Một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.

Cô đứng dậy ra ngoài, đứng ở cửa cửa bắt máy.

Người gọi tới là vị luật sư mà cô quen biết, ở đầu dãy bên kia, ông nói: “Tôi vừa trông thấy tin nhắn của cô, sao đột nhiên lại tìm tôi?”

Tông Anh tựa vào cửa nói: “Tôi cần xử lý một ít tài sản.”

Đối phương hiển nhiên cảm thấy khá đột ngột: “Xử lý tài sản? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Tông Anh nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy chuẩn bị trước mọi việc sẽ ổn thoả hơn.”

Đối phương không hỏi gì thêm, ông lật nhật trình ra rồi nói: “Vậy hẹn lúc nào đó bàn bạc cặn kẽ hơn đi, sáng thứ Tư tuần sau được không?”

“Được.”

Tông Anh cúp điện thoại quay vào, Tiết Tuyên Thanh đã chệnh choáng say, Tiểu Trịnh ngồi cạnh hỏi: “Cô Tiết, em nghe nói họ đã lấy được dấu vân tay rất rõ trên túi ma túy, nghe nói trừ Hình Học Nghĩa, ít nhất còn có vân tay của một người khác nữa, cô nói liệu có phải là của lãnh đạo cao tầng nào ở công ty sản xuất thuốc Tân Hi không?”

Tiết Tuyên Thanh liếc cậu ta một cái: “Đừng nghe lung tung, cũng đừng đoán mò.” Nói xong lại say khướt nhìn về phía Tông Anh: “Đi tầng hai đi.”

Hôm nay Tông Anh có tâm sự, cô không thấy buồn ngủ, vì vậy liền đi cùng họ thêm tầng nữa.

Tiểu Trịnh tìm một quán karaoke, ba người đặt một phòng, Tông Anh ngồi trong góc khuất nghe họ hát lung tung.

Chơi từ 12 giờ đến 4 giờ sáng, Tiết Tuyên Thanh và Tiểu Trịnh đều say bí tỉ, mỗi người tìm một góc ghế sofa nằm ngủ. Tông Anh vẫn ngồi trong

góc, loáng thoáng nghe thấy tiếng hát thấu tim thấu phổi từ phòng bên cạnh truyền sang, không biết là vui sướng hay đau khổ.

Cô khom lưng cầm một lon đồ uống trên bàn, mở nắp, hơi lạnh phun lên ngón tay.

Bọt khí nhanh chóng sinh ra, lại nhanh chóng vỡ tan.

Tông Anh ngửa đầu uống hết, đột nhiên nhận ra di động của mình đang rung.

4 giờ 21 phút sáng, cô lấy điện thoại di động ra, một dãy số xa lạ liên tục nhấp nháy trên màn hình, điện thoại rung mạnh hơn.

Lúc này, bên ngoài càng hát to hơn, Tông Anh nhấn nút nghe, áp sát lỗ tai, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tông tiểu thư, tôi là Thịnh Thanh Nhượng.”

—

Lời tác giả:

Lái xe công ty taxi Tường Sinh: Vậy, cái máy phát nhạc trong xe của vị tiểu thư kia là gì thế?

Thịnh tiên sinh có kiến thức rộng rãi: Đó là di động!

—

Giải thích thêm:

1. Một số cơ quan chính trị chỉ thu hộ chiếu của nhân viên có cấp bậc nêu trên.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tông Anh cố gắng nghe rõ lời đối phương, tiếng ồn bên ngoài càng ngày càng âm ỉ; tín hiệu không tốt, âm thanh ngắt quãng.

Cô nhú mào, mở cửa bước nhanh ra ngoài. Đường phố buổi sáng vắng lặng yên tĩnh, không khí trong lành ẩm ướt, cô rất cuộc có thể nghe rõ tiếng Thịnh Thanh Nhượng.

Anh nói: “Tông tiểu thư, mạo muội quấy rầy cô, nhưng tôi...” giọng anh vẫn nặng giọng mũi, nghe có phần mệt mỏi: “Rất cần sự giúp đỡ của cô.”

“Anh nói đi.”

“Vị trí tôi đang đứng cách Tô Giới công cộng rất xa, nhưng tôi cần về Tô Giới gấp trước sáu giờ.”

“Đây là số của ai?” Tông Anh giữ vững bình tĩnh, cô nói, “Nếu anh mượn di động, hãy bảo người đó ra nghe điện thoại.”

Một nữ sinh nhận điện thoại, dè dặt nói “A lô”.

Tông Anh nói: “Em làm ơn nhắn cho chị địa chỉ, đồng thời chuyển lời đến người bên cạnh, bảo anh ấy đứng tại chỗ chờ chị.” Rồi nói thêm: “Cảm ơn vì đã giúp đỡ, làm phiền em.”

Đối phương vội nói: “Chị đừng lo, em lập tức nhắn cho chị ngay.” Sau đó cúp điện thoại.

Mười giây sau, một tin nhắn gửi tới di động của Tông Anh. Tông Anh nhìn lướt qua màn hình, mở cửa chạy nhanh về phòng riêng, đánh thức Tiết Tuyển Thanh.

Tiết Tuyển Thanh miễn cưỡng mở mắt ra, vẻ mặt say mèm.

“Tôi có việc gấp, cho tôi mượn xe một lát, tôi gọi người đưa cả hai về nhà.”

Tiết Tuyển Thanh khép hờ mắt, uể oải khoát tay, ý bảo cô cứ đi đi.

Tông Anh cầm chìa khóa xe trên bàn, ra quầy lễ tân thanh toán tiền, lại gửi thêm ít tiền nhờ nhân viên phục vụ thuê xe hộ Tiết Tuyển Thanh và Tiểu Trịnh.

Lúc cô ra khỏi quán karaoke là 4 giờ 33 phút sáng, chân trời còn âm u, thành phố vẫn chưa tỉnh giấc.

Thời gian gấp rút, Tông Anh phóng xe thật nhanh, chạy khoảng bốn mươi phút, cô liếc về phía thiết bị dẫn đường, màn hình hiển thị đã đến mục đích. Cô ngẩng đầu lên, đằng trước không có ai, từ kính chiếu hậu nhìn ra sau, cuối cùng phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang đứng dưới cột đèn đường.

Tông Anh nhấn còi, đồng thời hạ cửa xe xuống: “Anh Thịnh, bên này.”

Thịnh Thanh Nhượng cuối cùng cũng nhận ra cô, xách cặp tài liệu bước nhanh đến cạnh xe, mở cửa ngồi vào ghế trước.

“Thắt chặt dây an toàn.” Tông Anh nói, đoạn kéo dây an toàn bên cạnh, ý bảo anh tự tìm cách cài, sau đó quay đầu xe, nói: “Tôi không rõ ranh giới của Tô Giới, nơi này cách cửa nào gần nhất?”

Thịnh Thanh Nhượng lập tức lấy tấm bản đồ trong cặp tài liệu ra, chỉ vào cầu Ngoại Bạch Độ nói: “Chỗ này, cầu Vườn Hoa.”

Tông Anh mở thiết bị chỉ đường, dự tính thời gian, gần như vừa kịp.

Cô vững vàng lái tới cầu Ngoại Bạch Độ, Thịnh Thanh Nhượng cất bản đồ đi và nói: “Tông tiểu thư, cảm ơn cô.”

Tông Anh không thích bị phân tâm, dứt khoát không bắt chuyện, cũng không trả lời dù chỉ một câu đơn giản.

Trên đường tới đây, cô thầm tự hỏi tại sao anh lại xin giúp đỡ bằng phương thức này... Có lẽ anh đã dùng hết số tiền mặt cô đưa lần trước, vì vậy không thể đi phương tiện giao thông công cộng, đành đi bộ từ vùng ngoại thành đến nơi này, tiếc rằng thời gian quá gấp, cuối cùng chỉ còn cách gọi điện thoại cho cô.

Mặc dù anh có bản lĩnh thu thập thông tin vượt trội, nhưng ở một thành phố hiện đại bề bộn như nơi đây, không có tiền, không có người giúp đỡ, muốn làm gì cũng khó.

Có điều, trước mắt không cần để ý những chuyện này, trọng điểm cần chú ý là nhất định phải đi qua cầu Ngoại Bạch Độ trước sáu giờ.

Là kiến trúc tiêu biểu của Thượng Hải, cây cầu này là ranh giới giao nhau giữa sông Hoàng Phố và sông Tô Châu, là lối đi quan trọng thông giữa bờ Tô Châu Hà Bắc và vùng phía Nam, trong chiến tranh, nó càng chứng tỏ được mức độ quan trọng của mình.

Đầu cầu bên này nhanh chóng sa vào chiến tranh; đầu cầu bên kia, Tô Giới tạm thời an toàn...

Hai số phận hoàn toàn khác biệt.

Hôm nay là ngày 14 tháng 8, ngày thứ hai Trung – Nhật khai chiến, trải qua trận chiến hôm qua, những người dân vốn ôm hi vọng may mắn, không muốn chạy trốn, nay hoàn toàn tinh ngộ, bắt đầu chạy tán loạn.

Ngoài Tô Giới, khắp nơi rơi vào cảnh hỗn loạn, vô số người muốn vào Tô Giới giành lấy an toàn tạm thời.

Cây cầu kia cũng sắp đối mặt với mức chen lấn đỉnh điểm.

Trời vẫn sáng một cách vô tình, thời gian trôi đi rất nguyên tắc, con số trên màn hình không ngừng thay đổi.

Tông Anh liếc qua màn hình, 05:55:55, gần như chỉ trong chớp mắt lại nhảy đến 05:56:00, từ từ tiến gần tới 6:00 giờ.

Không khí trong xe ngày một căng thẳng, thiết bị dẫn đường thông thả đọc chỉ thị, Tông Anh cầm tay lái, mím chặt môi, tiếng hít thở càng lúc càng dồn dập trong không gian khép kín.

Rất gần, dường như chỉ ngay trong gang tấc.

Còn thừa một phút mười giây, một chiếc đèn giao thông đỏ rực chặn đường đi của họ, dòng xe đối diện qua lại không dứt.

Tông Anh gạt cần điều khiển từ mức D lên mức N, kéo phanh tay. Cầu Ngoại Bạch Độ gần như ngay trước mắt, chỉ cần đi qua ngã rẽ là đến nơi, dự tính thời gian sử dụng chưa đến nửa phút.

Con số trên máy đếm giờ bên phải đèn giao thông thông thả giảm dần, còn ba mươi giây.

Thịnh Thanh Nhượng dời mắt khỏi đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu nhìn gò má căng thẳng của Tông Anh, đưa ra đề nghị: “Tông tiểu thư, cứ để tôi xuống xe đi.”

Tông Anh mím môi chặt hơn rồi bất chợt thả lỏng khớp hàm, nói một câu ngắn ngủi nhưng đầy chắc chắn: “Còn hai mươi giây nữa, hãy tin tôi.”

Anh nói: “Chưa đến hai mươi giây, không kịp đâu, Tông tiểu thư.”

Tông Anh hiển nhiên đã dự tính đến trường hợp xấu nhất, cô cố kiềm chế nỗi lo âu, mắt nhìn chăm chăm đèn giao thông: “Không kịp thì sao? Cùng lắm thì...”

Chưa kịp dứt lời, Tông Anh đột nhiên nghe thấy tiếng tháo dây an toàn, cô nghiêng đầu, bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng định mở cửa xuống xe.

Gần như ngay lập tức, cô nghiêng người về phía trước, vươn qua ghế lái phụ cầm lấy tay anh: “Anh Thịnh, làm vậy rất nguy hiểm!”

Một chiếc xe vượt qua xe họ, lao sang đường bên kia, xe đằng sau tuýt còi dồn dập thúc giục, Tông Anh định buông tay, nhưng cô đột nhiên phát hiện sau lưng đau nhói... Kế đó, hai chân chạm đất. Cô đang đứng giữa đám đông, bị mọi người ùn ùn kéo tới, đẩy về phía trước.

Tình hình rối loạn đến nỗi không ai còn tâm trí để ý sự xuất hiện đột ngột của họ.

Một cánh tay cố gắng vươn tới, nhưng mấy lần đều bị đám người đẩy ra, Tông Anh nhận ra cánh tay kia, cô cố hết sức nắm chặt nó kịp thời.

“Tông tiểu thư...”

Sau khi chịu đựng cơn đau do bị va đẩy thậm chí giẫm đạp, chẳng mấy chốc cả hai đã bị đám người đẩy khỏi vị trí ban đầu, có thể trùng phùng là may mắn lắm rồi.

Đến tận lúc này, các giác quan của Tông Anh mới từ từ khôi phục.

Tiếng kêu khóc, tiếng gào thét thi nhau chui vào lỗ tai, tưởng như muốn xé rách màng nhĩ; mùi mồ hôi khó ngửi, mùi máu tanh ập vào mũi gây tắc nghẽn đường thở, không còn chỗ để không khí mới tiến vào... Tông Anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình dường như cũng bị dồn lại, hai chân biến mất, vô thức đi về phía trước một cách bị động như bèo không có rễ.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng trở tay nắm lấy tay cô, sau đó vượt qua đám đông, đứng bên cạnh duỗi tay ôm chặt vai cô – Mối liên kết này chắc chắn hơn cầm tay, càng không dễ bị đám người tách ra.

Tông Anh vô thức nắm lấy tay còn lại của anh.

Lúc này, cô mới có thời gian thở hắt ra và nhìn về phía trước, trong tầm mắt chỉ chút đầu người, không thể phân rõ ai vào ai. Tất cả mọi người bị đẩy đi một cách vô tình, cuốn vào biển người, không còn đường lui.

Họ đều hướng về cùng một nơi – Tô Giới công cộng.

Tình trạng giẫm đạp vẫn đang xảy ra, ở đằng trước, ở phía sau và cả dưới chân... Không phải lúc nào cũng có thể bước trên mặt đất vững chãi, dưới chân trơn trượt, bàn chân bị đè lên khó chịu, có lúc là thân thể có lúc là xương cốt, bất cứ lúc nào đều có người chết vô tội vì tranh giành chỗ đứng, bầu không khí hiếm hoi ngưng đọng sự tuyệt vọng và lạnh lùng.

Tông Anh quay đầu lại, đằng sau toàn những cái đầu đen kịt, lan tràn khắp nơi, chiếm lĩnh hầu như tất cả các con phố ở đầu cầu phía Bắc. Nhưng phía trước chỉ có một cây cầu rộng vài chục thước, tất cả mọi người đều muốn sống sót đi qua đó để đến bờ bên kia.

Khát vọng cầu sinh đến mức điên cuồng, đám đông ập vào trạm canh gác sụp đổ của quân Nhật, ngàn vạn người ùa vào Tô Giới công cộng.

Tông Anh còn nhớ, lúc xuống cầu là 7 giờ 02 phút.

Hàng loạt người chạy thẳng đến đường Nam Kinh hoặc Tô Giới Pháp hướng Tây Nam như thể giành lấy cơ hội sống sót, chiếm một chỗ trong viện cứu trợ dành cho dân tị nạn.

Khác với buổi sáng cùng ngày năm 2015; ở nơi này, chân trời một màu xám ngắt, bão trái mùa càn quét khắp thành phố, đây đúng là một ngày cực kỳ tồi tệ, sông Tô Châu đầy mùi hôi thối.

Tông Anh sức cùng lực kiệt, muốn ngồi xuống thở một hơi, nhưng đám người vô cùng hỗn loạn trên đường phố lại không cho phép cô thả lỏng đầu chỉ một phút.

Thịnh Thanh Nhượng buông vai cô ra, lại nắm chặt tay cô, anh không nói lời xin lỗi dư thừa, chỉ ổn định hơi thở nặng nề, vững vàng nói: “Tông tiểu thư, xin cố gắng bắt kịp tôi.”

Anh đi rất nhanh, nắm tay cô thật chặt, Tông Anh có thể phát hiện sự bất an và căng thẳng trong sức mạnh ấy.

Cô chỉ đáp một tiếng “Được”, liền cúi đầu đi cùng anh đến khách sạn Hoa Mậu (khách sạn Hoà Bình) trên đường Nam Kinh.

Thịnh Thanh Nhượng đi làm thủ tục, Tông Anh đứng chờ cạnh cây cột trang trí.

Trong đại sảnh khách sạn tập trung rất nhiều người nước ngoài, họ sớm rời khỏi khách sạn Astor bên Tô Châu Hà Bắc, trái lại chạy tới nơi này. Ai nấy vẫn áo mũ chỉnh tề, không chút chật vật, mặc dù trong lúc nói chuyện thoáng để lộ tâm trạng lo lắng về thế cục hiện nay, nhưng họ nói nói cười cười, dường như không cho rằng mỗi nguy này liên quan đến mình.

Bởi chen chúc và đi quá nhanh, cả người Tông Anh gần như ướt đầm mồ hôi, cô đột nhiên không còn sức đứng nữa, đành tìm sô pha ngồi xuống.

Một vị khách ngồi ở đầu kia ghế sofa nhìn qua dáng vẻ lôi thôi của Tông Anh, hiển nhiên coi cô là dân chạy nạn từ bờ Bắc tới, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường, nói với nhân viên bưng cà phê: “Khách sạn Hoa Mậu này ai đến cũng tiếp hả? Trông quần áo giày dép thế kia, chắc chắc...”

Nghe vậy, Tông Anh nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, đột nhiên hướng ánh mắt xuống chân mình...

Giày thể thao màu xám gần như nhuộm đầy máu, tất và ống quần loang lổ vết máu, nhưng may mà không phải máu của cô.

Quần áo ướt đẫm dần trở nên lạnh lẽo, nội tạng trong cơ thể kêu gào khó chịu vì bị dồn nén. Trong tiết trời tháng tám, cơn lạnh từ từ chạy dọc sống lưng.

Trên sông Hoàng Phố cách đó không xa, quân Nhật chỉ huy tàu chiến tên hiệu “Izumo” vững vàng dừng lại, máy bay chiến đấu cất cánh trong bão, tiếng súng đạn lúc xa lúc gần, người trong khách sạn hầu như đều tạm ngừng công việc trên tay, tập trung lắng nghe âm thanh kia.

Tập kích trên không bắt đầu rồi.

—

Lời tác giả:

Tiết Tuyên Thanh: Xe của tôiii! Sao cậu dám đỗ ở đây hả?! Lại còn bị kéo đi nữa chứ! Phạt hết bao nhiêu tiền không biết?! Tông Anh, quay về phải quỳ thảm gai cho tôi!

Tông Anh: Anh Thịnh kia, anh điên hả? Vì sao lại xuống xe giữa đường? “Boy dân quốc” ngu ngốc!

—

Giải thích thêm:

1. Cầu Ngoại Bạch Độ nằm kế bên công viên Thiên Tân, năm đó người Anh gọi nó là cầu Hoa/ Vườn Hoa (Garden Bridge).

2. “Hai chân tôi trượt trên máu thịt. Tôi biết, có nhiều lần mình đã giẫm lên thân thể của người già và trẻ em để hướng về phía trước, họ bị vô số đôi chân không ngừng giẫm đạp cho đến nát bét.” Rhodes Farmer (Tự Lâm Tây Báo)

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Không khí căng thẳng duy trì vùn vụt vài phút, qua tiếng súng đạn vừa rồi, mọi người phỏng đoán nguy hiểm ở xa hay gần, sau cùng ai nấy đều cho rằng mình chỉ sợ bóng sợ gió thôi nên không để ý nữa.

Đại sảnh khách sạn khôi phục trật tự, khách nước ngoài từ khách sạn Astor chuyển đến lục tục làm thủ tục nhận phòng, người phụ nữ ngồi trên sofa châm chọc Tông Anh cuối cùng cũng bưng chiếc cốc sứ tinh xảo lên, an tâm uống một ngụm cà phê.

Bên ngoài tiếng súng đạn vang âm âm, bên trong vẫn là cảnh an nhàn.

Mùi hương thơm ngấy lan toả trong không khí, nhân viên bưng cà phê bước đến chỗ Tông Anh, uyển chuyển yêu cầu cô rời đi.

Tông Anh liên tục cúi đầu, sau cùng mới ngẩng lên, cô nói: “Tôi đang chờ bạn.”

Người phụ nữ ngồi uống cà phê bên cạnh đặt cốc xuống, khóe môi nhướn lên, nói bóng gió: “Chờ đến mười mấy phút rồi, có thấy ai đến đâu.”

Tông Anh đan hai tay vào nhau thật chặt, khuỷu tay đặt trên đầu gối, lặp lại lần nữa: “Tôi đang chờ bạn.”

Nhân viên phục vụ hỏi: “Vậy tiểu thư đang chờ vị khách nào?”

Tông Anh chẳng còn lòng dạ nào mà trả lời, cô khom lưng, cúi đầu im lặng. Trước mắt cô chỉ có hai đôi giày, một đôi giày thể thao dầm máu, một đôi giày da bóng lộn sáng loáng, thoạt nhìn tựa như hai thế giới khác nhau.

Nhân viên phục vụ thấy cô không trả lời, cũng chẳng thèm nói năng uyển chuyển nữa, ngay khi anh ta nghiêm mặt định đuổi Tông Anh đi, Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng bước đến, khom người nói nhỏ với cô “Xin lỗi đã để cô chờ lâu”, sau đó đưa tay cho cô.

Anh không nói nhiều lời dư thừa, cũng không trách móc thái độ bất lịch sự của nhân viên phục vụ, thấy Tông Anh không trả lời, dứt khoát chủ động đỡ cô đứng lên.

Sau khi trải qua trận chiến vùng ngoại thành hôm qua, anh hiển nhiên đã chấp nhận sự lạnh lùng, vô tình thời chiến, chỉ thể hiện thái độ hết sức bình tĩnh.

Tuy nhận ra tay Tông Anh rất lạnh, nhưng sau khi vào thang máy, anh vẫn buông tay ra, cẩn thận hỏi cô: “Tông tiểu thư, cô có khỏe không?”

Tông Anh không lên tiếng, nhưng vẻ mặt trắng bệch không chút máu đã nói lên tất cả.

Cửa thang máy mở ra, Thịnh Thanh Nhượng dẫn cô ra ngoài, chạm mặt một cặp vợ chồng, họ dẫn theo cô con gái nhỏ.

Cô nhóc mặc bộ váy trắng tinh, hai má trắng trẻo nõn nà, vô cùng đáng yêu, cô bé dường như không hề bận tâm về dáng vẻ chật vật của người khác, ngẩng đầu lên tặng Tông Anh một nụ cười.

Đi qua hành lang dài, Thịnh Thanh Nhượng lấy chìa khóa mở cửa phòng, đứng trước cửa giải thích với Tông Anh: “Hôm nay có rất nhiều khách chuyển từ bờ Tô Châu Hà Bắc tới đây, khách sạn gần như chật kín khách, chỉ còn căn phòng này, cô chịu khó nghỉ tạm nhé.”

Anh nói, đoạn nhìn thoáng qua đôi giày của Tông Anh, mở tủ lấy dép lê cho cô.

Tông Anh im lặng thay giày thể thao, cầm giày vào phòng tắm.

Cô đóng cửa lại rồi bật đèn lên, ánh sáng mờ tối đổ xuống, Tông Anh vịn vòi nước, nước ào ào chảy xuống. Cô đưa tay hứng một vốc nước rồi khom người rửa mặt, lặp đi lặp lại mấy lần, dưới tác động của nước lạnh, khuôn mặt trắng bệch rốt cuộc hồng hào hơn đôi chút.

Cô cởi quần dài, để ống quần dưới vòi nước, dùng sức vò, máu chảy xuống chậu sứ trắng. Vò một lúc, màu máu càng đậm, cô vắt kiệt rồi vò lại, nhưng có vẻ màu máu lại đậm hơn đôi chút, dường như làm cách nào cũng không giặt sạch được.

Tiếp đó là tất, cuối cùng là giày, Tông Anh giặt rất lâu, bên ngoài tiếng súng đạn rời rạc không ngừng vang vọng. Sau khi cô tắm xong, tiếng đạn pháo trên sông Hoàng Phố rốt cuộc ngừng lại.

Không có quần áo để thay, Tông Anh mặc áo choàng tắm bước ra.

Nghe thấy tiếng động, Thịnh Thanh Nhượng cất tài liệu vào cặp tài liệu, xoay người trông thấy Tông Anh, anh thoáng sững sờ một lúc, nhưng ngay lập tức đi về phía phòng tắm.

Trong phòng chỉ vền vện một chiếc giường lớn, cửa sổ sân thượng mở một bên, bị bão thổi phát ra tiếng lạch cạch.

Tông Anh bước tới khép chặt cửa sổ, kéo kín rèm cửa, nằm xuống sô pha ở cạnh tường.

Cửa sổ đóng chặt, tiếng súng đạn nghỉ ngơi, nhắm mắt lại chỉ nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Khi tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Tông Anh đã ngủ gật trên ghế sô pha.

Ghế sofa nhỏ hẹp, cô cuộn mình chìm vào giấc ngủ, tư thế co quắp lại khó chịu.

Thị Thanh Nhung đi đến trước sofa, lấy thảm đắp cho cô, nhưng lại không đành lòng để cô ngủ khó chịu như vậy. Anh cúi xuống, đứng lên, lại cúi xuống, lại đứng lên... Do dự thật lâu, ngón tay chạm vào áo choàng tắm, cuối cùng lại rút về.

Lúc này, Tông Anh đột nhiên nhíu chặt mày, rớt cuộc thúc đẩy anh cúi xuống, dè dặt vươn tay, bế Tông Anh ra khỏi ghế sofa.

Trán Tông Anh tựa vào gáy anh, hô hấp hỗn loạn, hàm răng nghiến chặt vào nhau.

Ngay khi anh vừa đi về phía trước một bước, Tông Anh mở mắt ra.

Cô mở mắt, trước mắt chỉ có cổ, hàu và cằm của anh. Cô khàn giọng nói: “Anh Thịnh.”

Cơ bắp sau vai Thị Thanh Nhung bỗng cứng đờ vì căng thẳng, anh rũ mắt nhìn cô, hơi thở của cả hai gần trong gang tấc, tình huống thật lúng túng, thả cũng không được, không thả cũng không xong.

Trừ trừ bốn năm giây, anh bình tĩnh lại, lảng tránh ánh mắt của Tông Anh, quyết tâm làm chuyện mình cần làm đến cùng... Sau khi đặt Tông Anh lên giường, anh nhanh chóng buông tay rồi đứng bên cạnh giải thích: “Ghế sofa quá nhỏ, Tông tiểu thư ngủ trên giường sẽ ổn thoả hơn.”

Tông Anh nghe anh nói hết, lại nhìn anh xoay người đi về phía ghế sofa, đột nhiên mở miệng: “Ghế sofa chật hẹp, tôi không ngủ được, anh có thể ngủ được sao?” Đoạn hỏi thêm: “Anh Thịnh, anh có mang thuốc không?”

“Có.”

“Vây uống thuốc xong...” Tông Anh nhìn thoáng qua khoảng giường bên phải, bình thản nói: “Thì lên giường ngủ đi.”

Nói xong, Tông Anh nằm xuống, kéo tấm chăn mỏng mềm mại đắp kín người, cô nhắm mắt lại, muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng không như mong muốn, vào giờ phút này, tất cả âm thanh trong phòng đều trở nên đặc biệt rõ ràng, tiếng rót nước, tiếng giấy thiếc của vỉ thuốc con nhộng bị xé rách, thậm chí tiếng nuốt, sau cùng là tiếng đặt cốc nước xuống.

Cả phòng rơi vào trạng thái im lặng một thời gian dài, Thịnh Thanh Nhượng đứng trước bàn trà suy tư hồi lâu, cuối cùng quyết định cầm một tấm thảm, quay về giường nằm.

Tiếng nói chuyện lác đác từ ngoài hành lang vọng vào, Tông Anh mở mắt ra, quay lưng về phía anh hỏi: “Chạy đến Tô Giới công cộng vào sáng sớm, rốt cuộc có chuyện gì không?”

Thịnh Thanh Nhượng ép giọng thật thấp: “Nhà họ Thịnh cần ký hợp đồng chuyển nhượng nhà máy ở đường Dương Thụ Phố cho người Đức, anh cả hẹn đối phương ở đây, tôi cũng phải có mặt.”

“Hẹn mấy giờ?”

“Vốn là 7 rưỡi sáng, nhưng tôi vừa gọi điện thoại ở quầy lễ tân để xác nhận, anh cả đã sửa lại thời gian, đổi xuống 4 rưỡi chiều.”

Buổi sáng đổi thành buổi chiều, vì sao lại chờ ở đây mà không về nhà?

Trong đầu vừa nảy ra nghi vấn này, Tông Anh lập tức bác bỏ. Mấy vạn người đổ vào Tô Giới, cục diện bên ngoài nhất thời khó khống chế, giao thông lại bất tiện, từ đây về nhà ở Tô Giới Pháp, chiều lại quay lại làm việc, quá trắc trở mà không an toàn.

Huống chi, họ đều mệt mỏi.

Tông Anh nhớ tới cảnh anh cả nhà họ Thịnh hút thuốc, nhớ tới phòng khách kín như bưng ở dinh thự nhà họ Thịnh, lại nghĩ tới căn phòng ngập trong khói thuốc ở Hồng Khâu. Cô hỏi: “Anh Thịnh, có phải anh rất ghét người khác hút thuốc không?”

Thịnh Thanh Nhượng im lặng một hồi, bình thản lại từ tốn nói: “Trước đây, trong nhà lúc nào cũng tràn ngập khói thuốc.”

“Nhà nào?”

“Nhà bác cả.”

Tông Anh đã đoán được đôi chút. Anh là người nhà họ Thịnh, lại không phải người nhà họ Thịnh, chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu mà thôi – Vì thế mới được trời phú cho bản năng đoán ý qua lời nói và nét mặt, lại tôi luyện được tâm hồn nhạy cảm tinh tế.

“Anh lớn lên ở nhà bác cả sao?”

“Ừ.”

“Về sau thế nào?”

“May mắn được trường dạy vỡ lòng giúp đỡ đi nước Pháp, sống ở Paris vài năm.”

“Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi.”

Sống trong hoàn cảnh mà mình không thích, niềm khát vọng duy nhất là được cao chạy xa bay, Tông Anh hiểu rất rõ, cô không tìm hiểu thêm nữa.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng lại hỏi: “Tông tiểu thư, chuyện trên báo lần trước có gây phiền hà gì cho cô không?” Điều anh ám chỉ là vụ giới truyền thông đưa mối quan hệ giữa cô và Tân Hi ra ánh sáng.

Tông Anh không trả lời, cô co hai chân lên, nói như thở dài: “Ngủ đi.”

Một người chạy vội vã gần như trắng đêm, một người nghe tiếng hát rền rĩ cả đêm, lại cùng nhau chịu giày vò và tiếng đồng hồ vào sáng sớm, bất kể sinh lý hay tinh thần đều rơi vào tình trạng kiệt sức, trong phòng tiếng hít thở dần thay thế tiếng nói chuyện rời rạc, ánh mặt trời bên ngoài vẫn âm u, bầu trời xám ngắt.

Lúc hai người tỉnh giấc đã hơn 4 giờ chiều, tiếng nổ từ sông Hoàng Phố vọng lại, cả hai ngồi dậy trong tiếng súng đạn, đều bỏ lỡ cơm trưa.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn qua đồng hồ, bảo nhân viên phục vụ đưa chút đồ ăn lên, sau đó vào phòng tắm chỉnh lại quần áo, định ăn cơm xong xuôi rồi xuống tầng dưới tham gia cuộc hẹn.

Tông Anh sờ ống quần dài vắt trên ghế, vẫn ẩm ướt, nhưng không ảnh hưởng nhiều, thừa dịp Thịnh Thanh Nhượng vào phòng ngủ, cô nhanh chóng thay quần áo.

Cô rót một chén nước lạnh, ngồi trên ghế sofa chậm rãi uống, sau đó lại có chút nôn nóng đứng dậy, sờ bao thuốc lá trên bàn trà, cầm trên tay vuốt ve nhiều lần, cuối cùng lấy một hộp diêm, định ra sân thượng hút một điếu.

Thịnh Thanh Nhượng dường như sớm nhận ra ý đồ của cô, dứt khoát mở cửa sân thượng rồi tránh ra ngoài, xoay người lại nói: “Tông tiểu thư, cô cứ tùy ý.”

Anh làm vậy càng khiến Tông Anh kiểm chế ý định hút thuốc, cô quyết định uống một cốc nước.

Cô vừa nảy ra ý nghĩ này, còn chưa kịp cất bước, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên xông ra khỏi sân thượng, lao nhanh như chớp về phía cô, ấn cô xuống sàn nhà.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cả tòa nhà run bần bật, vài giây sau, lại thêm một tiếng nổ nữa, tưởng như ngay sát bên tai.

Bụi và mảnh tường rơi lả tả, đèn trên trần nhà lung lay như sắp rơi, một phút sau, tiếng nổ bên ngoài ngời ngời, Tông Anh không nói tiếng nào, Thịnh Thanh Nhượng vững vàng che chở cô, ghé sát tai cô lặp đi lặp lại: “Tông tiểu thư, không sao, không sao đâu!”

Trong làn khói bụi mịt mù, Tông Anh ho dữ dội, Thịnh Thanh Nhượng buông cô ra, định tìm một cốc nước cho cô uống, nhưng cả phòng đã thành một mớ hỗn độn.

Sau giây phút im lặng ngẩn ngui, cả tòa nhà lớn tràn ngập tiếng la hét hoảng sợ và tiếng gào khóc – người sống sót luống cuống mò xuống dưới, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muốn biết nên đi nơi nào mới có thể tránh gặp phải nguy hiểm như vậy lần thứ hai.

Giày dép, quần áo rách nát vương vãi khắp cầu thang, càng đi xuống dưới tình hình càng thê thảm, những đoạn chân tay cụt nằm ngổn ngang trên sàn nhà đầy vôi vữa, mùi máu tanh tươi và mùi thuốc súng gay mũi đan xen trong không khí. Xuống tầng một, Tông Anh chứng kiến thi thể một đứa trẻ bị khí lưu đè nát nát, dính sát vào tường, làn váy vốn trắng tinh nay thẫm đầy máu và bụi bẩn, khuôn mặt mơ hồ...

Chính là cô bé cô gặp trước cửa thang máy sáng nay, cũng là người thứ nhất cười với Tông Anh trong ngày hôm nay.

Thịnh Thanh Nhượng đi về phía đại sảnh bữa bộn, một cánh tay duỗi ra từ đồng hồ nát, túm lấy chân anh: “Chú ba, mau, mau cứu anh.”

Lời tác giả:

Về vấn đề mọi người đưa ra: Tại sao Thịnh tiên sinh xuyên không lại không mang theo sô pha cậu ấy ngồi, giường cậu ấy nằm, hay ô tô vân vân?

Tôi đã cân nhắc cẩn thận, tôi cho rằng: Thịnh tiên sinh đại khái có thể mang đi những thứ trực tiếp tiếp xúc với cậu ấy, hơn nữa cậu ấy chỉ có thể mang đi những vật mình có thể mang, mà không thể mang theo những vật nặng hơn trọng lượng của mình.

Như vậy, nếu Tông Anh là một cô nàng béo phì, e rằng Thịnh tiên sinh sẽ không thể mang đi được.

Do đó, Tông Anh là một người gầy.

Giải thích thêm:

Sau khi toà nhà Sassoon (khách sạn Hoa Bình) bị đánh bom lúc 4 giờ 27 phút chiều, khách sạn Cung Đình cũng đồng thời bị nổ, tổng cộng gồm 2 quả bom, mục tiêu của chúng vốn không phải hai khách sạn này, chỉ vì rơi lệch quỹ đạo.

Vào kỷ nguyên độ sức trên không trung, không một nơi nào tuyệt đối an toàn.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thịnh Thanh Nhượng quay đầu lại, lần theo tiếng gọi, tìm thấy một khuôn mặt máu me lem luốc trong đồng đồ nát.

Bụi đất xám trắng che phủ thân thể người kia, cộng thêm bị vật nặng đè lên nên không thể nhúc nhích, chỉ có đôi môi run rẩy cất tiếng nói, âm thanh yếu ớt đến mức khó lòng nghe rõ.

Thịnh Thanh Nhượng nhận ra ông ta, anh vội cúi xuống, cố hết sức chuyển vật nặng đè trên người ông ta sang một bên, máu cứ thế chảy ồ ạt ra ngoài.

Hai chân ông ta máu thịt lẫn lộn, lộ cả xương, gần như vỡ nát.

“Anh cả?”

“Chú ba, cứu, cứu anh với...”

Ông ta chỉ liên tục lẩm bẩm câu này, tiếng càng lúc càng nhỏ.

Đối mặt với tình huống trước mắt, Thịnh Thanh Nhượng hiển nhiên lực bất tòng tâm, đành nhìn sang Tông Anh, khó xử gọi một tiếng: “Tông tiểu thư.”

Tông Anh vẫn đứng ở đầu cầu thang, không chú ý tới tiếng cầu cứu của anh.

Cô đã đi qua rất nhiều hiện trường, tiếp xúc với rất nhiều thi thể, nhưng tất cả đều không giống tình cảnh trước mắt. Có người từ tầng trên lao

xuống, va mạnh vào người cô, lúc này cô mới kịp lấy lại tinh thần, nghe thấy tiếng gọi của Thịnh Thanh Nhượng.

Tông Anh mím chặt môi, bước qua thi thể dưới đất đến chỗ anh, trông thấy anh cả nhà họ Thịnh gần như hôn mê dưới đất.

“Làm ơn nhường chỗ một chút.” Cô nói.

Thịnh Thanh Nhượng tránh sang một bên, lại thấy cô dạn dò “Tìm mấy cái khăn sạch lại đây”, anh lập tức lên tầng tìm đồ theo lời cô.

Anh cả bị thương nghiêm trọng, Tông Anh ngồi xổm xuống kiểm tra một lượt, im lặng ngẩng đầu, nhìn một vòng quanh đại sảnh. Trong những năm này, điều kiện chữa bệnh không lạc quan cho lắm, kể cả thành phố lớn như Thượng Hải, với lượng tài nguyên chữa bệnh hiện tại, chỉ e cũng khó có thể đối phó sự cố lớn nhường này một cách suôn sẻ, khả năng đợi xe cấp cứu đến kịp thời cực kỳ nhỏ bé.

Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng chạy xuống, đưa khăn cho Tông Anh, cô nhanh nhẹn đè lên miệng vết thương của anh cả – cầm máu là rất cần thiết.

Đại sảnh dần dần hỗn loạn, có người ra có người vào, còn có người ra ngoài nôn mửa, mùi chấy khét càng ngày càng nồng.

Tông Anh đè hai tay lên chiếc khăn, nghiêng đầu nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Anh Thịnh, anh cả của anh nhất định phải tiến hành cứu chữa, cần phẫu thuật ngay lập tức, anh nhanh chóng gọi xe đưa anh ấy đến bệnh viện đi.”

Lúc này, quản lý khách sạn bò ra từ sau quầy bar, run rẩy cầm điện thoại lên, liên tục quay số – Sau vài lần máy bận, rốt cuộc cũng liên lạc được.

“Cho xe cấp cứu đến ngay! Xe cấp cứu! Khách sạn Hoa Mậu! Xe cấp cứu! Chúng tôi cần xe cấp cứu!” Ông ta nói năng lộn xộn, lớn tiếng la hét, cả người run lẩy bẩy, dí sát ống nghe vào lỗ tai không chịu buông, kể cả khi đối phương đã cúp máy.

Thị Thanh Nhượng bước đến trước mặt ông ta, vươn tay qua quầy bar cầm ống nghe điện thoại trong tay ông ta, nhanh chóng quay số.

Anh gọi cho người bạn làm bác sỹ ở bệnh viện trong Tô Giới công cộng, nhưng người bắt máy lại là y tá, y tá nói: “Xin lỗi Thị tiên sinh, chúng tôi vừa nhận được cuộc gọi khẩn cấp, Nhà Hát Lớn cũng bị đánh bom, bên kia thương vong rất nặng, xe cấp cứu ưu tiên đến đó trước, bác sỹ Karl hiện đang chuẩn bị vào phòng mổ.”

Nhà Hát Lớn cũng bị đánh bom.

Bên ấy vừa thành lập điểm cứu tế, hơn một nghìn dân tị nạn đến đó nhận lương thực và vật tư. Họ chen lấn sứt đầu mẻ trán từ chiến khu vào Tô Giới, lại không ngờ sẽ phải đối mặt với vận mệnh tàn khốc hơn – có thể sánh bằng đánh bom giết người hàng loạt.

Thị Thanh Nhượng im lặng mấy giây rồi cúp điện thoại, lại quay một dãy số khác – – Cục Giao Thông Vận Tải.

Một thư ký người Anh bắt máy, nghe xong lời thỉnh cầu của Thị Thanh Nhượng, đối phương lập tức khẳng định: “Luật sư Thị, tôi sẽ bố trí một chiếc xe đến đón, xin anh kiên nhẫn chờ một lát.”

Thời gian chờ đợi đặc biệt lâu dài, Thị Thanh Nhượng cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mỗi khi kim đồng hồ di chuyển một ly đều tác động đến thần kinh đang căng thẳng của anh.

Chiếc xe chậm chạp đến, người bị thương chờ xe cấp cứu ngoài khách sạn thấy xe của Cục Giao Thông Vận Tải liền chạy ra xin đi nhờ một đoạn,

nhưng chỗ ngồi có hạn, lái xe nghiêm mặt từ chối, anh ta đóng kỹ cửa xe rồi vào khách sạn, hỗ trợ đưa Thịnh Thanh Tường lên xe.

Tông Anh cùng lên xe với họ, lúc này cô mới có thời gian quan sát tình hình bên ngoài khách sạn.

Hai quả bom rơi ở cửa khách sạn, mặt đường bị nổ tung thành hố to, người đi đường không may mắn thoát khỏi tai nạn, tình trạng tử vong còn thảm thiết hơn trong khách sạn.

Một chiếc ô tô Lincoln bốc cháy trên đường, chỗ ghế lái có một thi thể bị thiêu rụi – là ô tô và lái xe nhà họ Thịnh.

Tông Anh đưa mắt sang nơi khác, nhớ tới chiếc đồng hồ treo tường vừa trông thấy ở cửa khách sạn, nó buộc phải ngừng chuyển động dưới tác động của khí lưu, thời gian vĩnh viễn dừng tại ở khoảnh khắc quả bom nổ tung: 4 giờ 27 phút.

Cô càng mím chặt môi, ô tô băng qua con đường ẩm ướt vấy máu, ngoài cửa xe còn rất nhiều người bị thương mà bất lực, nhưng trong xe lại là một thế giới khác.

Sinh mạng là bình đẳng, nhưng từ xưa đến nay không có chuyện công bằng.

Đến bệnh viện không có nghĩa là thoát khỏi nguy hiểm, hàng loạt người bị thương đột ngột xuất hiện gần như chiếm lĩnh cả tòa nhà, nhân viên y tế bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, chẳng ai có thời gian quan tâm đến từng người cần cứu trợ.

Thuốc khan hiếm, giường khan hiếm, nhân lực khan hiếm – không một hạng tài nguyên nào đầy đủ. Cho dù tìm được người quen, cũng đành nghe họ thông báo một cách bất đắc dĩ: “Anh Thịnh, hầu như tất cả các bác sỹ của chúng tôi đều đang mỗ cấp cứu, thực sự không còn cách nào khác.”

Thịnh Thanh Nhượng hỏi: “Phải đợi bao lâu nữa?”

Đối phương lắc đầu.

Anh nhìn về phía Tông Anh, Tông Anh vẫn hơi nhếch môi – trước sau luôn giữ vẻ đăm chiêu suy nghĩ, cô chỉ nói: “Nhất định phải mổ ngay lập tức.”

Lại một lần nữa, mọi chuyện rơi vào cục diện bế tắc.

Tông Anh do dự hồi lâu, đột nhiên nhíu mày hỏi: “Ở đây có bác sỹ thực tập từng tham gia phẫu thuật không?”

Đối phương đáp: “Có một người, nhưng cậu ấy chưa bao giờ cầm dao mổ chính.”

Tông Anh nghe vậy dùng sức cắn môi dưới, lập tức nhả ra, ngẩng đầu lên nói: “Bảo cậu ấy mổ đi.”

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô...”

Tông Anh không có thiên phú giao tiếp với đồng nghiệp, cô thoáng nghiêng người, ghé sát Thịnh Thanh Nhượng, giao nhiệm vụ này lại cho anh: “Nhờ anh thuyết phục bọn họ giùm tôi.”

Thịnh Thanh Nhượng hạ giọng hỏi ngược lại: “Tông tiểu thư, cô muốn tham gia ca mổ sao?”

Tông Anh nói: “Không, nhưng tôi sẽ làm người dự khuyết trong toàn bộ quá trình.”

Cô nói rất ít, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta tin tưởng và nghe theo, ánh mắt cô ẩn chứa sự bình tĩnh vô biên. Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô vài giây, cuối cùng quyết định thuyết phục nhân viên công tác cho phép

tiến hành ca mổ, nhưng đối phương cũng thông báo cho anh biết: “Không còn thừa phòng mổ, chỉ có thể dọn một chỗ trống trong phòng làm việc.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn Tông Anh đầy khó xử: “Liệu có ổn không?”

Cơ hàm Tông Anh thoáng bạnh ra, cô cho hai tay vào túi áo: “Chỉ còn cách đó thôi.”

Điều kiện phẫu thuật cực kỳ kém, thiết bị thì ít còn hơn không. Tông Anh thay quần áo và đeo khẩu trang vào phòng mổ tạm thời, thuốc tê đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Bác sĩ thực tập chỉ mới làm trợ lý, đối mặt với lệnh điều động tạm thời, cậu ta căng thẳng hơn bất cứ ai, ngẩng đầu nhìn Tông Anh, một người không biết là thần thánh phương nào, nói: “VẬY...”

Khẩu trang che kín hơn nửa khuôn mặt của Tông Anh, chỉ để lộ một đôi mắt bình tĩnh, cô nói: “Tôi sẽ chỉ cho cậu cách làm. Lúc cần thiết...” cô ngừng lại một lát: “Tôi sẽ giúp cậu.”

Giọng nói của cô thể hiện quyền uy và ổn định, bác sĩ thực tập chỉ có thể nắm chắc dụng cụ trong tay, bắt đầu thao tác.

Cửa hai chân không phải tiểu phẫu, yêu cầu bác sĩ phải là người có sức khoẻ, kiên nhẫn và kỹ xảo, tiến hành mổ trong điều kiện đơn sơ như vậy quả là thử thách rất lớn. Thời tiết nóng bức, trong phòng đầy mùi máu tanh, chỉ có ánh sáng keo kiệt toả ra từ một chiếc đèn duy nhất, thái dương và trán Tông Anh ướt đầm mồ hôi.

Cô chỉ đạo bác sĩ thực tập tách mặt cắt mạch máu và dây thần kinh, chỉ đạo cậu ta vững vàng tiến hành buộc ga-rô và khâu lại – Từ đầu đến cuối, cô không cầm một con dao nào, hai tay lơ lửng trong không trung, tay phải khẽ run, mạch máu trên thái dương liên tục căng như dây đàn.

Lúc kết thúc ca phẫu thuật, trời đã tối, bác sĩ thực tập nhận thấy mọi thứ tiến hành cực kỳ thuận lợi, chưa kịp tháo khẩu trang liền vội vã cảm ơn Tông Anh: “Cảm ơn sự chỉ đạo của cô giáo, cô họ gì ạ?”

“Không quan trọng.” Ánh mắt cô đầy mệt mỏi, nhưng không quên dặn đối phương: “Quan sát và kiểm tra chặt chẽ triệu chứng bệnh của bệnh nhân, cậu vất vả rồi.”

Nói xong những lời này, cô đi rửa tay, sau cùng tháo khẩu trang xuống và ra khỏi phòng. Vừa ngẩng đầu lên, cô liền trông thấy người nhà nhà họ Thịnh đứng trong hành lang – Chị hai, em út Thịnh Thanh Huệ, hai người vừa nhận được tin, chạy tới đây.

Trông thấy cô, Thịnh Thanh Huệ lại sửng sờ, cô gái trước mắt từ “bạn qua đường” biến thành “trợ lý của anh ba”, hiện tại lại thành “bác sỹ”, nhiều thân phận biến hóa khiến người ta không rõ rốt cuộc cô có lai lịch ra sao.

Nhưng cô bé cũng chỉ thầm giật mình mà không để lộ bất kỳ cảm xúc gì trên nét mặt, chỉ nghiêng đầu nói với Thịnh Thanh Huệ, lúc này đang ngồi sau lưng: “Anh ba, hình như ca mổ đã chấm dứt.”

Thịnh Thanh Huệ ngẩng đầu lên, ánh mắt Tông Anh chỉ tập trung trên người anh.

Cô không cần giao thiệp với những người khác, trực tiếp đi về phía anh, nói: “Ca phẫu thuật xem như thuận lợi, nhưng bệnh nhân vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm, cần lưu ý thường xuyên.” Nói xong, cô cho hai tay vào túi áo blouse, hạ giọng hỏi: “Anh Thịnh, trời tối rồi, phải chăng ta nên về Tô Giới Pháp?”

Ý Tông Anh rất rõ ràng, không còn sớm nữa, càng lúc càng gần mười giờ tối, họ về Tô Giới Pháp sẽ ổn thoả hơn về chung cư.

Lúc này, chị hai đang tranh chấp với một y tá.

Ban đầu, y tá cho chị ta biết “Bệnh viện không còn giường trống”, chị hai liền phản bác: “Sao lại không có giường? Không thể bố trí phòng bệnh cao cấp được sao?”, y tá nói “Không thể bố trí”, chị hai liền nổi nóng: “Hôm nay bệnh viện hỗn loạn như vậy, chúng tôi cũng không thích ở lại, thế này đi, các cô điều một bác sỹ đến dinh thự nhà họ Thịnh trực đêm cũng được!”

Y tá cũng tỏ thái độ vô cùng cứng rắn: “Không có bác sỹ.”

Trong cơn tức giận, chị hai chỉ vào y tá nói: “Cô chờ đấy...” nói xong liền giẫm trên đôi giày cao gót đi thẳng tới phòng viện trưởng.

Nhưng chị ta đắc ý vênh váo mà đi, lại nghẹn họng trở về, rõ ràng là bị từ chối.

Lúc này, chị ta mới chú ý đến Tông Anh: “Có phải cô là bác sỹ vừa tiến hành ca mổ không? Hôm nay bệnh viện bận rộn như vậy, ở lại đây vừa phí sức lại chẳng có kết quả, chi bằng đến dinh thự, tôi trả cô thù lao gấp mười lần, cô thấy sao?”

Tông Anh nghiêng đầu nhìn chị ta một cái bằng vẻ mặt nhạt nhẽo, cũng không định đáp lại.

Thịnh Thanh Nhượng lại phản bác ngay lập tức: “Không được, vị tiểu thư này có thân phận đặc biệt.”

Chị hai dường như không nhận ra Tông Anh chính là cô “trợ lý” Thịnh Thanh Nhượng dẫn đến dinh thự lần trước, chỉ nói bằng vẻ khinh thường: “Có gì đặc biệt? Chẳng qua là bác sỹ mà thôi. Cứ quyết định vậy đi, tao lập tức gọi người đưa anh cả về...” đoạn nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng, nói bằng giọng gần như ra lệnh: “Mày cũng về cùng, có một số chuyện còn chưa tính toán rõ với mày!”

Tông Anh chú ý đến sự thay đổi trên nét mặt Thịnh Thanh Nhượng, lại liếc qua chị hai và Thịnh Thanh Huệ, đột nhiên cầm tay Thịnh Thanh Nhượng, nói rất nhỏ: “Anh Thịnh, anh quyết định đi. Anh đi đâu, tôi sẽ đi theo đó.”

Chỉ mình Thịnh Thanh Nhượng có thể mang cô trở về thời hiện đại, cô không còn lựa chọn nào khác.

Thịnh Thanh Nhượng lựa chọn quay về dinh thự, trên thực tế, anh cũng không còn lựa chọn khác.

Đoàn người ngồi xe rời khỏi bệnh viện về dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tỉnh An Tự, tổng cộng gồm hai chiếc xe, Tông Anh, Thịnh Thanh Nhượng và Thịnh Thanh Huệ ngồi trên chiếc xe đằng sau, bầu không khí đông cứng, ngay cả Thanh Huệ, người thường ngày rất hay nói, cũng vì trong nhà xảy ra chuyện mà trở nên kiệm lời.

“Anh Thịnh...” Tông Anh thoáng nghiêng đầu, giọng nói thấp đến nỗi phải áp tai lại thật gần mới có thể nghe rõ.

Thịnh Thanh Nhượng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của cô, cô nói rất khẩn thiết: “Tôi rất đói.”

“Tôi hiểu.” Thịnh Thanh Nhượng cũng hạ giọng trả lời cô, “Thành thật xin lỗi, mong cô... chờ thêm một lúc nữa được không?”

Lúc này, Thịnh Thanh Huệ đột nhiên đưa một viên kẹo tới.

Thịnh Thanh Nhượng cầm kẹo, mở giấy gói kẹo bằng thiếc ra, một viên kẹo màu cà phê nằm trên giấy gói kẹo ánh bạc.

Anh đưa tay ra trước mặt Tông Anh, Tông Anh nhanh chóng cầm lên bỏ vào miệng, quay mặt nhìn bóng đêm vô tận ngoài cửa xe, khô cần nói một câu “Cám ơn”.

Suốt dọc đường vẫn bình yên, nhưng vừa về đến nhà liền trào dâng sóng lớn, khó giải thích hết như cơn bão bên ngoài.

Mọi người dàn xếp anh cả vào phòng ngủ, chị hai gọi Thịnh Thanh Nhượng sang phòng bên cạnh cất vấn, trong phòng chỉ còn lại Thịnh Thanh Huệ và Tông Anh.

Thịnh Thanh Huệ nhìn chị hai ra ngoài, chờ trong chốc lát rồi xuống tầng dưới.

Tông Anh ở lại phòng, loáng thoáng nghe thấy tiếng trách mắng hùng hổ truyền đến từ phòng bên cạnh: “Nếu không phải hôm đó mày đề ra ý kiến này, anh cả tuyệt đối không tìm người Đức ký hợp đồng chuyển nhượng! Càng không hẹn họ ở khách sạn Hoa Mậu! Lúc đến còn lạnh lặn, bây giờ lại tàn phế! Nếu như lại xảy ra chuyện gì không hay, xem tao có chặt chân mày trước mặt tổ tiên không!”

Cứ đến lúc trách móc mắng nhiếc lại thành người một nhà, thậm chí lôi cả tổ tiên ra.

Tông Anh cảm thấy tình cảnh này mới quen thuộc làm sao.

Phòng bên cạnh, cơn tức của chị hai chưa giảm, nội dung trách mắng chẳng có gì mới mẻ, đơn giản là đẩy tất cả trách nhiệm làm anh cả bị thương lên đầu Thịnh Thanh Nhượng.

Nhưng Tông Anh nhớ rõ ràng, chính anh cả là người hẹn đối phương ở khách sạn Hoa Mậu, hơn nữa còn chủ động đổi thời gian từ buổi sáng thành bốn rưỡi chiều – Nếu không thay đổi thời gian, vừa không cần khiến Thịnh Thanh Nhượng sốt ruột chạy vội về Tô Giới lúc sáng sớm, chính ông ta cũng có thể tránh gặp phải không tập.

Thậm chí, ngay cả cô cũng không bị kéo vào chuyện này, càng không cần chịu đựng thương tích trong lúc tìm đường sống từ chỗ chết khi khách

sạn bị đánh bom.

Tông Anh ngồi im lặng trên ghế, đột nhiên có người đẩy cửa phòng ra, Thịnh Thanh Huệ bưng một khay gỗ vào.

Trong khay xếp bốn món ăn và một bát cơm to, một bát canh, mọi thứ còn đang bốc khói.

“Đều hâm lại cả rồi.” Thịnh Thanh Huệ để khay xuống, nói với cô, “Lúc xuống xe, anh ba lặng lẽ nói với em, bảo phòng bếp chuẩn bị cho chị chút đồ ăn.”

Tông Anh cầm lấy đôi đũa, lại nói một tiếng “Cám ơn”.

Thịnh Thanh Huệ nhìn thoáng qua anh cả đang nằm trên giường bệnh, nói: “Chị cứu mạng anh cả, nhà em phải cám ơn chị mới đúng.” Cô tràn ngập hiếu kỳ về Tông Anh, nhưng lúc này không tiện hỏi nhiều, chỉ đành nhìn đối phương ăn.

Tông Anh ăn rất nhanh, nhưng không ngẫu nhiên như hổ đói hay thiếu lễ phép.

Chị ấy không chế nhạo độ và động tác hết sức ổn thỏa, Thịnh Thanh Huệ nghĩ.

Mười phút sau, bát cơm, bát canh và thức ăn trên khay đều hết sạch.

Tông Anh đặt tay lên cạnh khay, Thịnh Thanh Huệ lấy lại tinh thần, vội nói: “Cứ đặt trên bàn là được ạ, người giúp việc sẽ đến lấy.”

Nếu Thanh Huệ đã nói vậy, Tông Anh liền để nguyên khay tại chỗ, im lặng ngồi trên ghế, cho một tay vào túi quần.

Nghe tiếng trách móc mãi không dứt ở phòng bên cạnh, Tông Anh do dự có nên hút thuốc không, nhưng Thịnh Thanh Huệ vẫn ngồi phía đối diện

quan sát cô.

Cô đang định đứng dậy ra ngoài, Thịnh Thanh Huệ rốt cuộc không kìm được mở miệng hỏi: “Tông tiểu thư... Chị từ nước ngoài về sao?”

Tông Anh vẫn mặc thường phục sau khi tan tầm hôm qua – áo ngắn tay, quần dài, giày thể thao – từ đầu đến chân, bất kể chất liệu quần áo hay kiểu dáng giày, thoạt nhìn đều khác hình thức đang lưu hành hiện tại, Thịnh Thanh Huệ liền đoán là hàng nhập ngoại, hơn nữa cô cảm thấy tác phong của Tông Anh rất không tầm thường, vì vậy lại càng tin chắc Tông Anh là người xa xứ.

Đối mặt với câu hỏi của Thịnh Thanh Huệ, Tông Anh đáp một tiếng lấy lệ.

Thịnh Thanh Huệ lại hỏi: “Vì vậy, thực ra chị là... Bác sỹ ạ?”

Bác sỹ ư? Đã từng, hiện tại cũng có thể coi là vậy, nhưng nghiêm túc mà nói, trên ý nghĩa thì không còn là bác sỹ nữa. Tông Anh ngẩng đầu lên hỏi ngược lại: “Có quan trọng lắm không?”

Thịnh Thanh Huệ không nói được gì, cô tìm hiểu những điều này có ý nghĩa gì đây? Nhưng cô thật sự không hiểu ý đồ của đối phương – Tại sao người này lại xuất hiện trong nhà anh ba, tại sao lại giả vờ là trợ lý của anh ba? Cô nghĩ mãi không ra.

Hai người ngồi im lặng hồi lâu, Tông Anh thấy đối phương không hỏi lại, liền đứng dậy ra ngoài hút thuốc.

Thịnh Thanh Huệ quay đầu nhìn cô đi ra ngoài, lại thấy cô đột nhiên duỗi tay vịn chặt khung cửa, sau đó gần như co quắp khụy xuống.

Có thể là do trải qua vụ nổ ban ngày, cũng có thể vì tập trung cao độ trong quá trình phẫu thuật, cơn nhức đầu của Tông Anh lại kéo đến, tuy đột

nhiên nhưng hoàn toàn dễ hiểu.

Thịnh Thanh Huệ vội vàng tiến lên hỏi thăm, nhưng cơn đau đầu phát tác, cơ bắp toàn thân Tông Anh căng cứng, đâu thể nói thêm câu gì?

Đúng lúc này, người giúp việc vừa hay đi lên tầng hai, Thịnh Thanh Huệ liền gọi cô hỗ trợ, đưa Tông Anh vào phòng mình.

Ở phòng bên cạnh, chị hai lôi từ chuyện anh cả gặp phải tập kích trên không đến chuyện di dời nhà máy, lúc chị ta nói đến đoạn “Hiện nay đường sông cũng bị phong tỏa, muốn dời nhà máy, chỉ có thể đi vòng qua sông Tô Châu, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chuyện này nguy hiểm đến mức nào”, Thịnh Thanh Nhượng liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay.

Thời gian từ từ tiến gần đến mười giờ tối, từ bảy đến giờ Thịnh Thanh Nhượng vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng lúc này cũng đứng ngồi không yên.

Anh đột nhiên đứng dậy, chỉ nói một câu với chị hai: “Em có việc gấp, cáo từ trước.” Nói xong, anh đứng dậy mở cửa, xông thẳng vào phòng bên cạnh, nhưng trong phòng đâu còn bóng dáng Tông Anh?

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên luống cuống tay chân, đi từng phòng dành cho khách... Nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Lòng bàn tay nháy mắt thấm đầy mồ hôi, anh mờ mịt nhìn xung quanh, gọi: “Tông tiểu thư?”

Keng, keng, keng... Đồng hồ để bàn trong phòng khách đổ chuông, gõ đủ mười hồi rồi ngừng lại.

Đang chăm sóc Tông Anh trong phòng ngủ, Thịnh Thanh Huệ nghi ngờ đứng dậy, đẩy cửa đi ra cầu thang, hỏi người giúp việc: “Vừa rồi có phải anh ba gọi Tông tiểu thư không?”

Người giúp việc cũng không xác định: “Hình như là vậy.”

Thịnh Thanh Huệ nhìn khắp nơi, không thấy bóng Thịnh Thanh Nhượng đâu, thì thào “Quái lạ, anh ba đâu rồi nhỉ?”

10 giờ 30 phút, Tiết Tuyên Thanh chờ Tông Anh ở chung cư 699.

Sáng nay, cô nhận được thông báo của đội cảnh sát giao thông, lý do là vì xe của cô đỗ giữa đường cái, hơn nữa đỗ ly kỳ đáng sợ – trong xe không một bóng người, người chứng kiến tuyên bố: “Chiếc xe kia chạy đến đó, gặp đèn đỏ thì dừng một lúc, sau khi đèn đỏ chấm dứt liền không chịu nhúc nhích, tôi chạy tới xem thì chẳng thấy ai! Trời ạ, đúng là gặp ma! Ngay cả cửa cũng không mở, mà cũng chẳng có ai xuống xe!”

Không nói đến chuyện bị phạt tiền, cô rất muốn tìm Tông Anh nói chuyện.

Gần đây, cử chỉ của Tông Anh hết sức không bình thường, điều này khiến cô rất lo lắng.

Lần trước thừa dịp đổi khóa, cô lén giữ lại một chiếc làm chìa khoá dự bị. Mặc dù hành động này rất vô đạo đức, nhưng cô không chú ý nhiều như vậy.

Mười giờ ba mươi một phút, cô nghe thấy tiếng bước chân và cả tiếng chìa khoá lạch cạch.

Tiết Tuyên Thanh lặng im đi tới cửa, cách một cánh cửa, cô nghe thấy người bên ngoài đang cầm chìa khoá, cố gắng cắm vào ổ. Cho vào rồi rút ra, nhưng không rõ là cầm nhầm chìa hay vì nguyên nhân khác, làm cách nào cũng không mở được.

Tiếng mở khoá dừng lại, Tiết Tuyên Thanh đột nhiên ấn tay nắm cửa rồi mở ra.

—

Lời tác giả:

Tiết Tuyên Thanh: Được lắm, tên boy dân quốc gốc ghêch này đã bị anh bắt được!

Anh Thanh đã bắt được boy dân quốc gốc ghêch đang mở cửa (nhưng lại không biết khoá đã thay mới)!

—

Giải thích thêm:

1. Nhà Hát Lớn bị đánh bom lúc 4 giờ 45 phút, nạn nhân phần lớn là dân chạy nạn và người dân trong thành phố đến xem vụ nổ, khoảng hơn 600 người tử vong (theo số liệu của cảnh sát Tô Giới Pháp), ban đầu nói là 5000 người chết, người ta vẫn đang tranh chấp về con số cụ thể.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Khoảnh khắc cánh cửa bật mở, một người cố gắng tỏ ra bình tĩnh, một người quan sát kỹ càng.

Tiết Tuyền Thanh nhướn mày hỏi: “Anh tìm ai?”

Nghe thấy giọng nói này, Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng nhận ra đối phương chính là cô gái nạy khoá lúc trước, vì vậy lập tức tìm cơ: “Xin lỗi, có lẽ tôi nhầm tầng.”

Nói xong, anh xoay người định đi, Tiết Tuyền Thanh liếc qua chiếc chìa khoá trong tay anh, nói: “Đâu phải, kia chính là chìa khoá mở cửa căn nhà này.” Sau đó tiếp tục vạch trần anh: “Có lẽ không phải đi nhầm tầng, mà là không biết nhà đã đổi khoá chứ gì?”

Cô đã nói đến nước này, Thịnh Thanh Nhượng không còn cơ hội né tránh nên dứt khoát không tránh nữa.

Anh cất chìa khoá đi, nhìn về phía Tiết Tuyền Thanh: “Vậy xin hỏi Tông tiểu thư có nhà không?”

Tiết Tuyền Thanh không ngờ anh dám tỏ ra cậy nhờ không sợ chết đứng, hỏi ngược lại mình như vậy, nhưng cô vẫn trả lời đúng sự thật: “Cô ấy không ở đây.”

Thịnh Thanh Nhượng uyển chuyển hỏi: “Tôi nhớ đây là nhà Tông tiểu thư, cô ấy mời cô đến sao?” Thực tế là vạch trần sự thật – Tiết Tuyền Thanh cũng là người “tự tiện vào nhà người khác”.

Tiết Tuyền Thanh bất thành linh bị chặn một quân, hiển nhiên khó chịu, cô lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Cô ấy có mời tôi không thì liên quan gì đến anh? Anh là gì của cô ấy, tại sao lại có chìa khoá nhà?”

“Bạn bè.” Thịnh Thanh Nhượng đáp.

“Bạn bè?” Mượn ánh đèn hành lang, Tiết Tuyền Thanh đánh giá anh từ trên xuống dưới, người này từ đầu đến chân toát lên vẻ lỗi thời, ngay cả cặp tài liệu cũng theo phong cách phục cổ. Cô hỏi: “Bạn bè như thế nào?”

“Bạn tương đối đặc biệt.”

Câu trả lời lấy lệ nhưng đáng để nghiên cứu kỹ càng, Tiết Tuyền Thanh theo bản năng cảm thấy người đàn ông này có liên quan trực tiếp đến đến sự khác thường của Tông Anh những ngày gần đây. Vì thế, cô nghiêng người tránh ra, mời anh vào nhà: “Nếu là bạn bè, vậ vào nhà ngồi một lát đi, không biết chừng một lát nữa Tông Anh sẽ về, anh nói có đúng không?”

“Đúng vậy.” Ở thời đại này, anh vốn không còn nơi nào để đi ngoài căn nhà này, đương nhiên sẽ đồng ý với lời đề nghị của cô.

Lúc anh đi ngang qua Tiết Tuyền Thanh, cô tinh ý ngửi thấy một vài mùi hương lạ thường – mùi thuốc súng, mùi máu tươi và mùi nước sát trùng.

Tiết Tuyền Thanh phát hiện ra điểm quái dị, lại cúi đầu liếc qua ống quần của anh, loáng thoáng thấy vết máu.

Cô im lặng đóng cửa lại, vào bếp lấy một ly thủy tinh trong suốt, rửa sạch lau khô, đặt lên khay, cầm ấm nước rót đầy cốc.

Tiết Tuyền Thanh đặt khay lên bàn trà: “Đừng khách khí, uống nước đi.”

Thịnh Thanh Nhượng nói cảm ơn.

Tiết Tuyền Thanh lấy thuốc lá ra châm một điếu, ngẩng đầu nhìn Thịnh Thanh Nhượng lúc này đang ngồi đối diện bàn trà: “Anh họ gì?”

Thịnh Thanh Nhượng âm thầm liếm môi dưới: “Tôi họ Thịnh.”

“Vậy còn tên?”

“Không quan trọng.”

“Anh Thịnh, đúng không?” Tiết Tuyền Thanh hút thuốc, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Tôi muốn thế này, anh đến tìm Tông Anh có chuyện gì không?”

“Chuyện này thuộc phạm vi cá nhân, tôi có thể không trả lời được không?”

“Vậy sáng nay anh có ở cùng Tông Anh không?”

“Cô đang thăm vấn tôi sao?”

Tiết Tuyền Thanh bày ra tư thế thăm vấn, nhưng cuộc thăm vấn này không có hiệu lực cưỡng chế, đối phương hoàn toàn có thể từ chối trả lời.

Cô nhìn anh cầm lấy cốc nước, sống lưng căng thẳng thoáng chốc thả lỏng, thoái mái vui mình vào ghế sofa mềm mại, thái độ đặt câu hỏi cũng uyển chuyển hơn: “Anh Thịnh, tôi cũng là bạn của Tông Anh, hôm nay gặp được anh, âu cũng là hiếm có, nếu anh không ngại, chúng ta làm quen một chút nhé, có thể để lại số điện thoại của anh cho tôi được không?”

Nói dứt lời, cô rút di động ra, Thịnh Thanh Nhượng lại đặt cốc nước xuống: “Xin lỗi, tôi không có điện thoại.”

Sao lại không có điện thoại chứ? Tiết Tuyền Thanh gõ bốt tàn thuốc: “Anh nói đùa sao?”

Thịnh Thanh Nhượng ngồi vững vàng, đáp đầy lý lẽ: “Tôi vừa từ Pháp về nên chưa có số điện thoại trong nước?”

“Vậy số điện thoại bên Pháp của anh là gì?”

“Tôi đã ngừng thuê nhà, không tiện tiết lộ số điện thoại của chủ nhà.”

“Vậy còn số di động ở Pháp?”

“Ngừng sử dụng.” Nói xong, anh lấy quyển sổ ghi chép và bút trong cặp tài liệu ra, mở một trang trống, xoay về phía Tiết Tuyên Thanh: “Chi bằng cô để lại số của mình cho tôi?”

Đảo khách thành chủ – Tiết Tuyên Thanh rũ mắt nhìn tờ giấy trong chốc lát, sau cùng cầm bút viết số điện thoại của mình trên trang giấy trắng.

Viết xong, Tiết Tuyên Thanh đặt bút xuống, bưng khay đứng dậy, đi thẳng vào bếp.

Đèn phòng bếp chưa bật, bên trong tối om. Tiết Tuyên Thanh lấy một túi bảo quản thực phẩm trong tủ, quay lưng về phía Thịnh Thanh Nhượng, thản nhiên bỏ cốc thủy tinh trống không trên khay vào, đóng kín miệng túi.

Cô lại tùy tiện tìm một túi giấy cất kỹ, xoay người nói: “Anh Thịnh, nếu Tông Anh vẫn chưa về, chỗ này cũng không tiện ở lâu, chúng ta nên đi thôi.”

Thịnh Thanh Nhượng lại ngồi im bất động, anh nói: “Tôi muốn chờ thêm một lúc nữa.”

“Làm vậy cũng không tốt lắm.” Tiết Tuyên Thanh nhận ra anh có ý định lưu lại mãnh liệt, nhưng cô cố tình không muốn để anh toại nguyện: “Anh có thể vào đây là do tôi mở cửa, vậy nếu tôi phải rời khỏi đây, anh có thể ở

lại sao? Nếu đã mở cửa căn nhà này, tôi phải bảo đảm lúc mình rời đi, trong nhà vẫn nguyên vẹn như trước lúc tôi tới. Anh nói xem có đúng không?”

Thị Thanh Nhượng từng chứng kiến sự cố chấp của Tiết Tuyên Thanh. Chỉ cần cô muốn, cuối cùng sẽ khiến anh rời đi cho bằng được.

Anh không muốn vướng mắc quá nhiều với Tiết Tuyên Thanh, cũng không muốn gây thêm phiền toái không cần thiết cho Tông Anh, vì thế anh đứng dậy, đồng ý với đề nghị của Tiết Tuyên Thanh.

Tiết Tuyên Thanh đạt được mục đích, cầm túi giấy ra ngoài, đóng sầm cửa lại trước mặt Thị Thanh Nhượng, còn cố ý khóa hai lần rồi chốt chìa khoá mới tinh vào túi xách.

Thị Thanh Nhượng đứng sau lưng cô không nói lời nào.

Hai người cùng đi thang máy xuống tầng dưới, Tiết Tuyên Thanh đi lấy xe, Thị Thanh Nhượng liền đứng dưới cây ngô đồng trước cửa chung cư 699.

Trên người anh không một xu dính túi, cả ngày không ăn không uống, ở thời đại này, không chỗ đặt chân.

Tiết Tuyên Thanh ngồi vào xe, bật điện thoại di động, mở tấm ảnh vừa chụp ra, ngẩng đầu nhìn qua cửa xe, trông thấy Thị Thanh Nhượng đang đứng dưới gốc cây. Anh đứng yên tại chỗ thật lâu, thoạt nhìn có phần mờ mịt bất lực.

Cô thu lại tầm mắt, liếc qua túi giấy trên ghế lái phụ, khởi động xe, lái ra đường.

So với Thị Thanh Nhượng, Tông Anh ở lại dinh thự nhà họ Thị lại an nhàn hơn nhiều.

Cô ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã là bốn giờ sáng, cô em út nằm ngủ cạnh cô, trong tay còn cầm quyển sách.

Tông Anh ngồi dậy làm kinh động đối phương. Thịnh Thanh Huệ đưa tay dụi mắt, khàn giọng nói: “Tông tiểu thư, chị tỉnh rồi à.” Có lẽ không ngờ mình cũng ngủ thiếp đi, Thanh Huệ giải thích: “Em ngồi đọc sách, về sau hình như mệt quá nên ngủ gật...”

Tông Anh vẫn hơi nhức đầu, nhưng không có gì đáng ngại, cô nhìn Thanh Huệ xuống giường, nghe xong lời giải thích dong dài của cô bé rồi mới mở miệng hỏi: “Anh Thịnh đâu rồi?”

“Anh ba ạ? Không biết anh ấy ra ngoài từ lúc nào.” Thịnh Thanh Huệ ngồi trước bàn trang điểm chải chuốt lại đầu tóc, “Vì chuyện này, hôm qua chị hai còn đứng trong hành lang mắng một hồi.”

Xem ra mình lại bị giữ ở thời đại này, Tông Anh nghĩ, rồi đưa tay xoa huyệt thái dương.

Cô cúi đầu hỏi: “Hình như chị hai rất bất mãn với anh Thịnh?”

Thịnh Thanh Huệ bĩu môi, quay đầu lại, hạ giọng nói: “Đương nhiên rồi, dù sao chị hai từng có xích mích với anh ba.”

Tông Anh “Hửm?” một tiếng, Thanh Huệ nói tiếp: “Lúc chị hai và anh rể sắp đính hôn, nhà máy của gia đình bên đó phải ra hầu tòa, anh ba vừa hay là luật sư biện hộ cho những công nhân kia, bởi vậy nhà anh rể thua kiện, vì lẽ đó mà đắc tội với anh rể, tiện đà đắc tội chị hai. Sau vụ hiềm khích này, quan hệ của hai người càng kém hơn. Chị hai cảm thấy anh ba cánh cứng cáp nên quay về trả thù...” Dường như Thanh Huệ cũng không thích nhà anh rể cho lắm: “Nhưng nhà anh rể làm sai, nếu em là anh ba, em cũng nhất định tuân theo pháp luật, làm theo công lý chứ không giúp đỡ người thân.”

“VẬY SAO?” TÔNG ANH CHO RẰNG ANH SẼ GIÚP NGƯỜI NHÀ VÔ NGUYÊN TẮC VÔ ĐIỀU KIỆN.

Thanh Huệ nghe được chút hoài nghi trong giọng nói của cô: “Tông tiểu thư, có phải chị thấy anh ba thoát nhìn rất hiền hoà, rất dễ bắt nạt không?”

Tông Anh không đáp, chỉ nhận xét bằng cách một diễn đạt khác: “Anh ấy hết sức chu đáo và biết nhường nhịn.”

“Chị cũng thấy vậy sao?” Thanh Huệ buộc tóc gọn gàng, “Em nghe bà vú nói, trước kia lúc đặt tên chữ cho anh ba, cha thuận miệng nói từ ‘Nhượng’ rồi cứ thế quyết định, giống như trời sinh nên ‘Nhường nhịn’ ấy. Về sau, anh ấy quả thật trở thành một người luôn nghĩ cho người khác, hầu như không quá so đo được mất nhất thời, chuyện gì cũng nhịn, thoát nhìn rất dễ chịu thiệt, nhưng dù sao anh ấy cũng có giới hạn của mình.” Cô nhấn mạnh từng chữ, tổng kết: “Trong giới hạn cuối cùng, mọi chuyện đều dễ thương lượng; vượt qua giới hạn cuối cùng, không cần bàn nữa.”

Từ khuôn mặt tự hào của Thanh Huệ, Tông Anh nhận ra cô bé rất quý Thịnh Thanh Nhượng, vì vậy liền hỏi: “Cô thấy anh ba nhà mình có giới không?”

“Tất nhiên là có chứ, anh ba là người hiểu lý lẽ và thông minh nhất nhà, hơn nữa không hề dựa vào gia đình, anh ấy là tấm gương của em.” Nói xong, cô đứng lên, nhanh chóng đổi đề tài: “Tông tiểu thư, chị muốn ngủ thêm một lát hay ăn gì đó?”

“Tôi không ngủ được nữa.” Tông Anh đáp.

“VẬY EM XUỐNG BẾP MANG CHỨT ĐỒ ĂN LÊN NHÉ.” Thịnh Thanh Huệ nói, đoạn đi ra cửa, trực tiếp xô vào người giúp việc đang lo lắng chạy tới. Cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người giúp việc nói: “Đại thiếu gia sốt rất cao! Vừa rồi nhiệt độ đo được lên cao đáng sợ! Nhị tiểu thư gọi bác sỹ Tông mau tới xem.”

Thịnh Thanh Huệ nghiêng đầu, còn chưa kịp nói gì, Tông Anh đã bước đến sau lưng cô: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người vào phòng, Tông Anh không để ý tới lời oán trách của chị hai, cô đo lại nhiệt độ cơ thể của anh cả, lại kiểm tra tình trạng vết thương – vết thương bị nhiễm trùng vô cùng nghiêm trọng.

Điều kiện phẫu thuật kém, hoàn cảnh chăm sóc sau khi phẫu thuật không lý tưởng, quan trọng nhất là tác dụng của thuốc quá hạn chế.

Chị hai đứng bên cạnh truy cứu trách nhiệm: “Chẳng phải đã uống thuốc rồi sao? Vì sao lại bị thế này? Có phải đã xảy ra sai sót trong lúc phẫu thuật không?!”

Thịnh Thanh Huệ đứng một bên nghe, cảm thấy hết sức khó xử, cô lặng lẽ chú ý vẻ mặt Tông Anh, nhưng Tông Anh cũng không tức giận, chỉ mím chặt môi, như thể đang suy nghĩ.

Đột nhiên, Tông Anh đưa ra ý kiến: “Phải thay thuốc.”

Chị hai càng cao giọng: “Vậy nhanh chóng thay đi!”

“Thuốc không để ở đây.” Tông Anh liếc qua chị hai, bình tĩnh trả lời: “Hắn là ở nhà anh Thịnh.”

“Đi lấy ngay lập tức!” Chị hai không thể giữ bình tĩnh được nữa, cũng chẳng thèm nghĩ đến nguyên nhân của chuyện này là gì, trực tiếp ra lệnh cho kẻ dưới: “Mau gọi lái xe Tiểu Trần đi Tô Giới Pháp lấy thuốc!”

Thịnh Thanh Huệ nói: “Hôm qua Tiểu Trần lái xe đưa anh cả đến khách sạn Hoa Mậu, bị bom nổ chết rồi.”

Vẻ mặt chị hai đầy nôn nóng: “VẬY GỌI LÁI XE KHÁC ĐI!”

Thị Thanh Huệ âm thầm kéo tay Tông Anh, ý bảo cô đi cùng mình xuống tầng dưới.

Hai người ra ngoài, Thị Thanh Huệ bảo người giúp việc đi chuẩn bị ô tô, lại hỏi: “VÌ SAO NHÀ ANH BA LẠI CÓ THUỐC Ạ?”

Trước đó, Tông Anh từng chuẩn bị cho Thị Thanh Huệ một túi thuốc, cô giải thích: “CÓ MỘT ÍT THUỐC DO TÔI MANG VỀ, HIỆU QUẢ RẤT TỐT.”

Thị Thanh Huệ không nghi ngờ gì, Tông Anh nói muốn đi rửa mặt, một mình vào nhà vệ sinh tầng một.

Cô mở vòi nước, rửa mặt bằng nước lạnh, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, cảm thấy có chút xa lạ. Cô im lặng lau khô mặt, đẩy cửa bước ra, Thị Thanh Huệ đang đợi ở ngoài, cô nói: “ĐƯỢC RỒI, ĐI THÔI.”

Chỉ có Tông Anh và lái xe đi, Thanh Huệ ở lại.

Xe lao đi trong buổi ban mai u ám, bão chưa tan, thời tiết vẫn tệ như trước, dân chạy nạn ngủ la liệt khắp nơi, lực lượng tuần cảnh thoát nhìn lực bất tòng tâm.

Cũng may lúc này còn sớm, đường phố xem như thông thuận, xe chạy thẳng đến nhà Thị Thanh Huệ ở Tô Giới Pháp, vẫn chưa tới sáu giờ.

Tông Anh đi đến quầy phục vụ, Diệp tiên sinh thấy cô liền nói: “TÔNG TIỂU THƯ ĐÂY À, HÔM NAY SỮA ĐƯA ĐẾN RỒI!”

Tông Anh không có thời gian hâm nóng sữa để uống, chỉ hỏi ông: “DIỆP TIÊN SINH, CHỖ ÔNG CÓ CHÌA KHÓA DỰ BỊ CỦA CHUNG CƯ KHÔNG?”

“CÓ THÌ CÓ.” Diệp tiên sinh nhíu mày hỏi, “THỊ THANH HUỆ KHÔNG CÓ NHÀ SAO?”

“Anh ấy không có ở đây. Nhưng tôi cần dùng gấp một số thứ trong nhà anh ấy, nhất định phải lấy ngay bây giờ.” Tông Anh nói một cách khẩn thiết, “Diệp tiên sinh, sinh mạng quan trọng, làm ơn hãy giúp tôi.”

Diệp tiên sinh do dự hồi lâu, lấy chìa khoá dự bị ra, tự mình dẫn cô lên nhà.

Sau khi mở cửa ra, Tông Anh vào nhà, ông đứng chờ ngoài cửa, nghe thấy tiếng lạch cạch từ trong nhà vọng ra.

Tông Anh rất cuống tìm thấy túi thuốc trong phòng ngủ, cô lấy một ít thuốc cất vào túi giấy, trước khi ra ngoài lại mở tủ đặt cạnh cửa trước ra, bên trong chỉ còn hai tờ tiền, cô cầm toàn bộ nhét vào túi.

Diệp tiên sinh liếc qua mấy đồ vật trong túi, nói: “Thuốc ư? Tông tiểu thư, cô là bác sỹ à?”

“Cứ cho là vậy đi.” Tông Anh không có thời gian giải thích nhiều, đóng cửa lại rồi cảm ơn ông, bước nhanh xuống tầng dưới.

Lúc cô ngồi lên xe, sắc trời đã chuyển từ màu lam sẫm sang màu xám, gió giật mạnh, người đi đường bắt đầu nhiều dần.

Xe càng đi càng chậm, về sau trực tiếp dừng lại. Lái xe là người mới, anh ta nhìn đám dân chạy nạn đông nghìn nghịt phía trước, nói một cách không chắc chắn: “Có vẻ không đi qua được...”

“Còn đường nào khác để đi không?” Tông Anh hỏi.

“Có thể sẽ phải đi vòng khá xa.” Lái xe nhíu mày đáp, “Nếu đi nhanh hơn, đại khái một tiếng đồng hồ là tới nơi.”

Tông Anh không quen đường xá ở đây, chỉ có thể giao quyền quyết định cho lái xe.

Lái xe quay đầu xe, định tránh khỏi đám người đông đúc, tiến vào Tô Giới công cộng bằng đường khác. Anh ta lái về hướng Đông, Tông Anh chú ý đường phố xẹt qua hai bên đường, hầu như không một nơi nào cô quen thuộc, sau hơn nửa tiếng, họ lại gặp phải đám dân chạy nạn, Tông Anh hỏi: “Hiện tại chúng ta đi đến đâu rồi?”

“Hiện tại, hiện tại đang..” Lái xe ấp úng, căng thẳng đến mức trán ướt đầm mồ hôi, không thể đưa ra đáp án.

Tông Anh nhận ra có lẽ anh ta bị lạc đường, hít sâu một hơi hỏi: “Nơi này không phải Hoa Giới (không phải Tô Giới) ư?”

Lái xe không đáp, Tông Anh nói: “Mau nghĩ cách quay về, anh còn nhớ đường mình vừa đi không?”

Lái xe đưa tay lau mồ hôi: “Đành thử xem sao.”

Bên ngoài, gió giật mạnh, thổi quốc kỳ các nước bay phần phật, dân cư Hoa Giới cố gắng bảo vệ bản thân bằng cách tự an ủi mình khi nhìn cảnh này.

Xe chạy thêm nửa tiếng, loáng thoáng thấy được cổng vào Tô Giới, lúc này xe đột nhiên chết máy, lái xe quay đầu lại, dè dặt nói với Tông Anh: “Xe hết xăng rồi.”

Tông Anh xuống xe, gió táp gần như thổi bay người đi, chỉ thấy xa xa, lại thêm một đám người tuyệt vọng chen chúc ngoài cửa sắt...

Cửa vào Tô Giới đã bị đóng lại.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Sáu giờ sáng, Thịnh Thanh Nhượng trở lại dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tĩnh An Tự.

Sau khi nhấn chuông điện trên cửa sắt, chú Diêu chạy ra mở cửa, sau cùng còn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi: “Tối qua tiên sinh đi từ bao giờ vậy?” Ông ta trông coi cửa chính của dinh thự, chú ý từng lượt người ra vào, nhưng tối qua tuyệt không thấy Thịnh Thanh Nhượng rời đi, lẽ nào là trèo tường?

Thịnh Thanh Nhượng không trả lời, hỏi ngược lại: “Anh cả sao rồi?”

Chú Diêu đáp: “Nửa đêm đại thiếu gia sốt rất cao, trước mắt vẫn chưa hạ sốt.”

“Tông tiểu thư đâu rồi?”

“Sáng nay, bác sỹ Tông và lái xe Tiểu Trương đã ra ngoài, nghe nói là đến nhà tiên sinh lấy thuốc.”

Ra ngoài? Thịnh Thanh Nhượng chột thấy căng thẳng: “Họ đi từ lúc nào?”

Chú Diêu nhíu mày đáp: “Khoảng hai tiếng trước thì phải, Tô Giới Pháp cũng không xa, chẳng lẽ họ bị chặn lại giữa đường?”

Cơ mặt Thịnh Thanh Nhượng căng cứng, anh nhíu mày thoáng suy nghĩ, lập tức xoay người bỏ đi, để lại chú Diêu đứng ở cửa nói thầm: “Chẳng lẽ họ thật sự gặp chuyện không may ư?”

Thời tiết không ổn định, không khí dị thường ẩm ướt, Thịnh Thanh Nhượng khá vất vả mới bắt được một chiếc taxi, lúc chạy tới chung cư ở Tô Giới Pháp đã là bảy giờ.

Vừa thấy anh đến, Diệp tiên sinh liền kiễng chân, nghiêng người qua quây phục vụ cao cao, nói: “Thịnh tiên sinh về rồi đấy à? Vừa rồi Tông tiểu thư cũng tới đây! Cô ấy đã gọi điện thoại báo cậu chưa?”

Nghe vậy, Thịnh Thanh Nhượng dừng bước: “Cô ấy đã đến đây ư?”

“Đúng vậy, Tông tiểu thư còn mượn tôi chìa khóa dự phòng, thấy cô ấy sốt ruột quá nên tôi dẫn cô ấy lên mở cửa.” Diệp tiên sinh báo cáo chi tiết cho chủ nhà, “Ở lại chừng mười phút rồi đi ngay, hình như chỉ lấy một ít vật dụng y tế, thoạt nhìn tương đối cao cấp... Tông tiểu thư là bác sỹ sao?”

Thịnh Thanh Nhượng xem nhẹ mấy lời dong dài của ông, chỉ hỏi: “Cô ấy đi từ mấy giờ?”

“Cũng khá lâu rồi, giờ giấc cụ thể thì tôi không rõ lắm.” Diệp tiên sinh vừa dứt lời, Thịnh Thanh Nhượng bước nhanh lên tầng trên, ông vội nói: “Ôi chao, Thịnh tiên sinh, bên này còn một bình sữa, cậu không cầm đi à?”

Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng lên gác, đi thẳng vào phòng ngủ, lấy túi thuốc ra.

Tông Anh chỉ lấy đi một phần nhỏ dụng cụ y tế và thuốc, đại đa số đều gói kín như cũ, không hề động vào.

Anh im lặng nhìn túi thuốc kia một lát, khóa kín lại; ngay khi anh định cầm cả túi ra cửa, điện thoại chọt đổ chuông.

Anh bắt máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói khá lo lắng, đối phương gọi thẳng tên chữ của anh: “Văn Sinh, bên Nam Kinh gọi điện thoại đến báo rằng hồi phiếu của chúng ta không có hiệu lực!”

Thịnh Thanh Nhượng nghe vậy nhúu mày, vẫn đáp bằng giọng nhất quán: “Anh cứ nói từ từ, ngân hàng trả lời ra sao?”

“Hôm qua, các ngân hàng ở Thượng Hải đều tạm ngừng giao dịch, hiện tại họ đang hạn chế toàn bộ tiền để dự trữ! Ủy viên Nhan tới đó đề cập đến việc rút tiền, được ngân hàng báo rằng số tiền kia quy về hối khoản (tiền gửi đi), không thể chi để sử dụng! Nhưng cấp trên đã nói rõ, đây là khoản tiền riêng ứng ra nhằm hỗ trợ các nhà xưởng di dời máy móc gấp, ngộ nhỡ không đưa tiền cho họ được, chẳng những thất tín với các nhà xưởng, quan trọng là cả kế hoạch khó có thể tiến hành!”

Thịnh Thanh Nhượng vốn đau đầu vì chuyện của Tông Anh, sau khi nhận cuộc điện thoại bất ngờ này, cũng chỉ có thể cố gắng giữ vững ổn định, hỏi: “Ủy viên Nhan có ý kiến gì không?”

Bên kia đáp: “Trước mắt, anh ấy đang thương lượng với ngân hàng, nhưng ngân hàng tỏ thái độ rất cứng rắn, chỉ e không thể thực hiện được! đành phải nghĩ biện pháp khác.”

Thịnh Thanh Nhượng một tay cầm ống nghe điện thoại, một tay cầm túi thuốc, bởi lượng đường máu quá thấp, trán rịn một tầng mồ hôi.

Anh giữ giọng nói ổn định, trả lời: “Trước mắt, Cục trưởng Bàn Cục Kế toán Bộ Tài chính đang ở Thượng Hải, nếu không có gì ngoài ý muốn, có lẽ ông ấy đang nghỉ tại khách sạn Weida.” Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Bây giờ vẫn còn sớm, chắc ông ấy chưa rời khỏi khách sạn đâu, anh cứ đến tìm ông ấy trước, em sẽ đến sau.”

Đối phương ngẫm nghĩ một lát: “Chỉ còn cách tìm Cục trưởng Bàn xem sao, cậu tới nhanh nhé.”

Thịnh Thanh Nhượng đáp một tiếng, lại tỉ mỉ dặn dò đối phương: “Mang cả điều lệ về nhà nước và tư nhân đi, tiết kiệm thời gian.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Anh quay đầu lại nhìn xung quanh, căn nhà không có hơi người, hoàn toàn khác buổi sáng anh mang Tông Anh đến vào mười ngày trước.

Chiến tranh đã đặt dấu chấm hết cho những ngày tháng an nhàn ở nơi này.

Anh mở ngăn kéo tủ cạnh cửa trước, chỉ tìm được vền vền hai viên kẹo, anh bỏ chúng vào túi áo, nhanh chóng ra cửa, xuống tầng dưới, đi thẳng đến khách sạn Weida trên đường Hà Phi.

Sau hai vụ nổ lớn hôm qua, tài nguyên trong Tô Giới càng trở nên khan hiếm, hơn nữa bắt đầu khống chế nghiêm ngặt lượng người tiến vào, chỉ những ai có giấy chứng nhận mới được đi qua.

Vì đã nhận ra sự thay đổi trong chuyện này, Thịnh Thanh Nhượng càng lo lắng cho Tông Anh hơn.

Anh im lặng mím chặt môi, suy nghĩ tất cả những nguy cơ cô có thể gặp phải, càng nghĩ càng bất an, như thể có một chiếc dây cung căng chặt trong lòng.

Ô tô khá vất vả mới tới được khách sạn Weida, vừa xuống xe, anh liền bước nhanh về phía quầy lễ tân, mượn điện thoại gọi cho Cục Giao Thông Vận Tải ở Tô Giới công cộng, hỏi thư ký ở đó: “Tô Giới đóng cửa đến khi nào?”

Thư ký đáp: “Luật sư Thịnh, Hội Chữ Thập Đỏ vẫn đang thương lượng với lãnh đạo Tô Giới, chưa xác định được lúc nào mới có kết quả. Dù sao, số lượng dân chạy nạn lớn tràn vào thật sự vượt quá khả năng tiếp nhận của Tô Giới, cũng sẽ mang đến rất nhiều bất tiện và nguy hiểm cho cư dân trong Tô Giới, các lãnh đạo khống chế lượng dân chạy nạn tiến vào cũng xuất phát từ điểm này.”

Thịnh Thanh Nhượng cầm chặt ống nghe, lúc anh đang cân nhắc nên trả lời như thế nào, sau lưng đột nhiên có người cất tiếng gọi: “Văn Sinh, cậu đến rồi!”

“Hãy báo cho tôi biết ngay khi cuộc đàm phán có kết quả.” Thịnh Thanh Nhượng cúp điện thoại rồi xoay người lại, người đàn ông vừa đến nhanh chóng chạy tới chỗ anh, anh ta chính là ủy viên Dư của Hội Tư Ủy.

Ủy viên Dư cầm theo chiếc thùng, áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi, anh ta thở hổn hển bày tỏ bất mãn: “Quốc phủ một bên bảo chúng ta di dời gấp, một bên không để ngân hàng cho vay, sao cứ gây trở ngại như vậy làm gì! Nhanh chóng tìm Cục trưởng Bàn ở phòng nào đi!”

“Tầng 7.” Thịnh Thanh Nhượng đã sớm tìm hiểu đầy đủ thông tin, báo cho anh ta số phòng xong, trực tiếp đi vào thang máy.

Trong quá trình thang máy đi lên, ủy viên Dư không ngừng kể lể những chuyện khẩn cấp trong Hội Tư Ủy, Thịnh Thanh Nhượng nhìn hàng rào thang máy không ngừng lên cao, im lặng không lên tiếng...

Quầng mắt xanh đen để lộ vẻ mệt mỏi của anh, làn da nơi gò má căng cứng chứng tỏ anh đang căng thẳng, anh nắm chặt tay, thậm chí kìm nén không bộc lộ tức giận.

Cửa thang máy mở ra, Thịnh Thanh Nhượng bước đi thật nhanh, ủy viên Dư theo sát phía sau, thân thể mập mạp càng lúc càng mệt mỏi.

Hai người cuối cùng gõ cửa phòng Cục trưởng Bàn Cục Kế toán Bộ Tài chính, Cục trưởng Bàn vừa tỉnh ngủ, quần áo còn chưa thay, mặc nguyên bộ đồ ngủ hỏi hai người: “Có chuyện gì không?”

“Không phải chuyện kinh phí di dời thì là cái gì! Đã nói rõ sẽ chuyển 56 vạn chuyên khoản (khoản riêng) cho chúng tôi, đến ngân hàng lại không lấy được một đồng! Cục trưởng Bàn, ông cũng là ủy viên Hội di dời, mời

ông giải quyết chuyện này giúp chúng tôi!” Ủy viên Dư hiển nhiên hết sức tức giận, nói năng vô cùng nóng nảy.

Cục trưởng Bàng không quen anh ta, quay đầu nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng.

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Sáng nay ủy viên Nhan đến ngân hàng rút tiền, bị ngân hàng từ chối với lý do hạn chế dự trữ tiền tệ. Trong thời kỳ đặc biệt hiện nay, ngân hàng quả thật đang gặp khó khăn, nhưng số tiền kia dù sao cũng là chuyên khoản được định ra trong cuộc họp của Viện hành chính, không những thế còn liên quan đến sự sống cái chết của hơn mười nhà máy lớn, Cục trưởng Bàng, ông xem chuyện này nên giải quyết thế nào cho thỏa đáng?”

Anh thông thả nói, lấy lui làm tiến, Cục trưởng Bàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Nói thật, chuyện này tôi cũng không xử lý được, anh phải tìm Thứ trưởng Từ.” Sau đó, ông bước lên nửa bước, hạ giọng nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Thứ trưởng Từ trưa nào cũng đến đây ngủ, buổi trưa cậu đến, chuẩn bị công văn, chờ ông ấy ngủ ngon rồi nhờ ông ấy phê duyệt cho. Đến lúc đó, tôi sẽ giúp cậu giải thích rõ nguyên do.”

Ông ấy đã giúp đến nước này, việc còn lại chỉ là chờ đợi.

Thịnh Thanh Nhượng rất tức thời dẫn ủy viên Dư đi, trong quá trình đi xuống, anh dặn dò ủy viên Dư thỏa đáng, đến tầng một, anh bước nhanh về phía quầy lễ tân, cầm điện thoại gọi về dinh thự nhà họ Thịnh.

Cô út Thịnh Thanh Huệ bắt máy.

Thịnh Thanh Nhượng đi thẳng vào vấn đề: “Tông tiểu thư về chưa?”

“Vẫn chưa ạ.” Giọng nói của Thịnh Thanh Huệ chứa đầy lo âu, “Lẽ ra chị ấy nên về rồi mới phải.”

“Lái xe cũng chưa về sao?”

“Không ạ, Tiểu Trần chết rồi, chỉ có thể bảo lái xe mới đi thay, có lẽ họ... Đi đường vòng.”

Thị Thanh Nhung nhíu chặt mày, đã mấy tiếng trôi qua kể từ khi họ rời khỏi dinh thự, ngộ nhỡ xe chết máy giữa đường, hoặc lạc ở đâu đó... Cho dù tình huống nào xảy ra, trong thành phố hỗn loạn thời chiến, đều là chuyện lớn.

Anh cố gắng duy trì bình tĩnh, nói với Thanh Huệ: “Chiếc xe nào được sử dụng? Đọc biển số xe cho anh.”

“Hình như là 1412...” Cô càng lo lắng: “Em vừa nghe nói các cửa vào Tô Giới đều bị phong tỏa, Tông tiểu thư vừa từ nước ngoài về, chưa quen thuộc đường phố Thượng Hải, ngộ nhỡ nếu...”

Cô còn chưa kịp dứt lời, ống nghe điện thoại đột nhiên bị người khác cướp đi, tiếp đó là tiếng chị hai giận giữ quát tháo: “Anh cả sốt cao hơn bốn mươi độ, bảo cô bác sỹ Tông kia đi lấy thuốc, thế mà mãi chưa thấy về! Không biết có phải phẫu thuật sai sót, hiện tại không muốn gánh trách nhiệm nên bỏ chạy không?!”

“Thị Thanh Bình, chị nói đủ chưa?” Thị Thanh Nhung đột nhiên gọi thẳng tên họ chị ta, toàn thân căng cứng, tay phải nắm thành đấm: “Hôm đó, tình hình trên đường và bệnh viện như thế nào mọi người quá rõ ràng, nhờ có Tông tiểu thư mà anh cả mới bảo toàn được tính mạng. Tông tiểu thư là người tôi đưa đến, tôi tin tưởng sự chuyên nghiệp và nhân cách của cô ấy – Chị có thể nhắm vào tôi, nhưng chị không có lập trường để nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của cô ấy, lại càng không có tư cách bảo cô ấy ra ngoài một mình để lấy thuốc.”

Trong lúc nói chuyện, thân thể anh gần như không kiềm được run rẩy, nói xong hàm răng nghiến chặt vào nhau, cơ bắp hoàn toàn không cách nào thả

lông.

Hiển nhiên, chị hai đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh, anh giận chị hai, cũng giận chính bản thân mình.

Nhân viên quầy lễ tân sững sờ nhìn anh, chị hai ở đầu kia điện thoại cũng á khẩu trước trận la mắng hiểm thấy này.

Khi chị ta kịp lấy lại tinh thần định phản bác, Thịnh Thanh Nhượng đã đập máy “cạch” một tiếng.

Anh xoay người định ra ngoài, ủy viên Dư đang chờ bên cạnh vội đuổi theo: “Văn Sinh, cậu đi đâu vậy? Chẳng phải đã nói sẽ ở đây chờ Thứ trưởng Từ sao?”

Thịnh Thanh Nhượng cố gắng khống chế cảm xúc, nói với ủy viên Dư: “Em ra ngoài một chuyến, em sẽ cố gắng về trước khi Thứ trưởng Từ ngủ dậy, phiền anh chờ một lát.”

Sau khi bình tĩnh đôi chút, anh đột nhiên quay về quầy lễ tân, nhắc điện thoại gọi lại cho Cục Giao Thông Vận Tải, sau khi kết nối được với phòng tuần bộ, anh trình bày rõ sự việc Tông Anh mất tích, cuối cùng nói: “Phiên anh lưu ý một chiếc xe Ford có biển số là 1412.”

Lúc này, chiếc xe đang đỗ cách cửa vào Tô Giới ba bốn mươi mét, bên trong không một bóng người.

Đám dân chạy nạn ngoài cửa sắt càng ngày càng đông, đông đến nỗi tách Tông Anh ra khỏi lái xe.

Cảnh sát Tô Giới canh giữ cửa sắt với lực lượng đơn bạc, vô vọng nhìn đầu người chỉ chít bên ngoài, đám đông dường như muốn đập vỡ cửa sắt khổng lồ, biển người đang sôi trào, cơn bão không hề ảnh hưởng đến khát vọng cầu sinh diên cường của dân chúng, Tông Anh gần như không thở nổi.

Lúc này, một cánh tay của trẻ vị thành niên đột nhiên túm chặt lấy ống quần của Tông Anh.

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Chị có thể mắng nhiếc tôi, nhưng không thể nặng lời với Tông tiểu thư. Dù sao Tông tiểu thư là kim chủ của tôi, không có Tông tiểu thư, tôi chỉ có thể đến cửa hàng tiện lợi ăn lẩu Quan Đông cũ thôi.

—

Giải thích thêm:

1. Khách sạn Weida bảy tầng, được xây theo phong cách châu Âu, quy mô không lớn, kết cấu chặt chẽ, thiết bị tinh xảo, mỗi tầng mười phòng, chia ra hai bên hành lang. Hành lang dài rộng, có tiểu sảnh rất đẹp. Trong đó, tầng bảy sa hoa nhất, là nơi ở của chủ khách sạn. Tầng tám là sân thượng. Dựa theo đường đồng mức của kiến trúc Thượng Hải vào năm 1930, tầng thượng của khách sạn Weida có độ cao tương tự Montmartre ở Paris, đủ để quan sát toàn cảnh Thượng Hải.

2. Cuộc họp Viện Hành chính thông qua “phương án di dời nhà máy thuộc quyền quản lý của người dân trong khu vực Thượng Hải vào nội địa” của Lâm Kế Dong, quyết định để Ủy ban Tài Nguyên chi 56 vạn đồng kinh phí ban đầu để dời nhà xưởng về phía Tây, mặt khác cho vay lãi thấp 329 vạn đồng làm chi phí. Hội nghị còn quyết định thành lập “Ủy ban giám sát di dời nhà máy ở Thượng Hải” từ Ủy ban Tài Nguyên, Bộ Tài chính, Bộ Quân sự và Chính trị và Bộ Công Thương Nghiệp; lấy Ủy ban Tài Nguyên là cơ quan then chốt, bổ nhiệm Lâm Kế Dong làm ủy viên chủ nhiệm, ở lại Thượng Hải chủ trì cuộc di dời nhà máy.

3. Những sự kiện trên lấy tư liệu từ bản sơ lược về cuộc di dời nhà xưởng ở Thượng Hải thời chiến tranh, được ghi lại theo lời kể của Nhan Diệu Thu, đã chỉnh sửa một số mốc thời gian.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lúc phòng tuần bộ Tô Giới gọi điện thoại tới, Thịnh Thanh Nhượng đang cùng ủy viên Dư từ tầng 7 khách sạn Weida đi xuống.

Trong thang máy u tối, Thịnh Thanh Nhượng giao công văn phê chuẩn cho ủy viên Dư: “Chuyện còn lại làm phiền anh Dư.”

Ủy viên Dư nhận lấy công văn, nhìn chăm chăm hai chữ “Làm theo”, chầm chọc một tiếng, vô cùng bất mãn oán giận nói: “Cả tờ công văn đọc trong mười giây, ký tên đóng dấu cũng mười giây là cùng, vì hai mươi giây này mà bắt chúng ta đợi gần bảy tiếng đồng hồ, còn nhất định phải chờ lâu ta nghỉ trưa xong mới được! Đây là thời chiến, ai cho phép lâu ta nhàn nhã như vậy?!”

Cửa thang máy mở ra, ủy viên Dư tức giận cất công văn vào cặp rồi bước ra khỏi thang máy, Thịnh Thanh Nhượng vốn định ra về nhưng nhân viên quầy lễ tân gọi anh lại: “Thịnh tiên sinh, vừa rồi phòng tuần bộ Tô Giới gọi điện thoại đến, nói rằng đã tìm được chiếc xe Ford biển số 1412.”

Thịnh Thanh Nhượng lập tức quay về quầy lễ tân, nhắc điện thoại gọi lại, hỏi địa điểm xe hơi dừng đỗ và tình hình cụ thể.

Đối phương báo vị trí ô tô dừng cho anh biết, sau đó nói: “Chiếc xe kia bị dân tị nạn phá hỏng gần như toàn bộ, xăng cạn kiệt, trong xe không có người.”

Sắc trời bên ngoài nhanh chóng tối xuống, mưa bụi mịt mù giăng giăng bay, Thịnh Thanh Nhượng cúp điện thoại, từ biệt ủy viên Dư, lo lắng rời khỏi khách sạn Weida, đi thẳng đến Hoa Giới phía Nam.

Đi qua cửa vào Tô Giới công cộng, dân chạy nạn ngoài cửa sắt đã tản đi, chỉ có bốn năm nhóm người tụ tập một chỗ, như thể đang thương lượng biện pháp, hoặc căn bản không còn nhà để về. Hoàng hôn buông xuống, sở cảnh sát phái nhân viên cầm súng canh giữ cửa vào, lo sợ một khi không để ý sẽ có người trèo qua cửa sắt, rõ ràng ai nấy đều sức cùng lực kiệt, nhưng khuôn mặt vẫn căng cứng vì đề phòng và căng thẳng.

Thị Thanh Nhượng tìm thấy chiếc xe bị biến dạng hoàn toàn nằm cách cửa sắt một trăm mét.

Có lẽ do tâm lý căm thù nhà giàu, hoặc chỉ để phát tiết bất mãn vì không được vào Tô Giới, các nạn dân huỷ toàn bộ xe hơi, khiến nó không còn đáng vẻ ban đầu nữa, mảnh vụn thủy tinh vương vãi đầy đất, loáng thoáng thấy được vết máu.

Tim anh thít chặt lại, lúc này người của sở cảnh sát chạy đến, nói: “Thị Thanh tiên sinh, lúc phát hiện được chiếc xe, nó đã biến thành thế này.” Nói xong lại liếc qua vết máu dưới đất, biết điều không lên tiếng nữa.

Không rõ người ngồi trong xe bị đánh nên bỏ xe, hay bỏ xe lại nên nó mới bị huỷ. Nhưng bất kể là tình huống nào, đều không phải chuyện tốt...

Nếu là vé trước, vậy nghĩa là Tông Anh có khả năng bị thương; nếu là vé sau, tại Hoa Giới mờ mịt này, khi mà hơn mười vạn người đều ăn bữa nay lo bữa mai, rồi rít chạy trốn, cô có thể đi nơi nào?

Mưa càng nặng hạt, bão mùa hè nhưng lại có chút se lạnh.

Thị Thanh Nhượng vừa nghe tuần cảnh miêu tả tình hình ban ngày, vừa bước nhanh về phía sở cảnh sát. Mọi chuyện đã đến nước này, chỉ có thể nhờ người ở cục Cục Giao Thông Vận Tải giúp đỡ, nhờ họ hỗ trợ tìm kiếm Tông Anh.

Anh miêu tả hình dáng và quần áo Tông Anh mặc qua điện thoại, nhưng hồi lâu cũng chỉ nói được mấy đặc điểm “Áo ngắn tay màu trắng, quần dài màu đen, giày thể thao màu xám, mặt bên cạnh in một chữ cái, bên người có khả năng mang theo vật dụng y tế”, lúc đối phương hàm hồ đáp ứng, anh rất hối hận đã không lưu lại tấm ảnh nào của Tông Anh.

Đối phương lại an ủi anh, nói: “Luật sư Thịnh, nếu có người nào phù hợp với những đặc điểm trên muốn vào Tô Giới, chúng tôi sẽ giữ cô ấy lại và thông báo cho anh biết, mong anh chớ lo lắng.”

Thịnh Thanh Nhượng nói cảm ơn, lúc này mới nhớ tới chuyện mang túi thuốc đến dinh thự nhà họ Thịnh.

Sắc trời rốt cuộc chuyển từ màu lam sẫm tăm tối sang đen nhánh, thời tiết tồi tệ không xứng có được ánh trăng sáng tỏ.

Trong một căn nhà bỏ hoang, Tông Anh quỳ xuống đất đỡ đỡ cho một sản phụ, đầu cô đầy mồ hôi, cây nến duy nhất gần như sắp cháy hết.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ đau đớn, một đứa bé tám chín tuổi ngồi xõm bên cạnh, im lặng chờ đợi...

Cậu chính là đứa bé níu lấy Tông Anh trong đám đông.

Khi đó, cậu gần như dùng hết toàn bộ sức lực, đau khổ cầu xin sự giúp đỡ của Tông Anh, nói: “Cứu mẹ em với... Cứu, cứu mẹ em với...”

Tông Anh trước tiên phát hiện có người túm lấy mình, sau đó nghe thấy giọng của cậu bé, cuối cùng mới nhìn thấy mặt cậu... Giữa đám đông, một khuôn mặt non nớt bị dồn nén trong đau khổ, nước mắt vòng quanh.

Người phụ nữ bên cạnh cậu bị vỡ nước ối, toàn bộ ống quần ướt đẫm, rõ ràng không thể chịu đựng thêm nữa, nhưng lại sắp sinh.

Cậu liên tục kêu cứu đến khàn cả giọng, ánh mắt đờng đầy kiên trì và tuyệt vọng điên cuồng – Cậu hiểu rằng mẹ mình đang gặp nguy hiểm, cậu không muốn mất mẹ.

Có một số quyết định vốn xuất phát từ bản năng, gần như chỉ trong nháy mắt, Tông Anh gian nan xoay người bảo vệ họ, quay lưng lại với đám đông.

Con đường phía trước vô vọng, rút lui cũng không dễ dàng, cũng may cửa chính đã đóng chặt, đám người không liều mạng nhào về phía trước một cách nguy hiểm nữa. Khoảnh khắc thoát khỏi đám đông, lưng Tông Anh ướt đẫm, hai chân run rẩy.

Hầu như toàn bộ cửa hàng dọc đường đều đóng cửa hết, càng đừng nói đến chuyện tìm một phòng khám để đặt chân. Sản phụ yếu đến mức không đủ sức đi về phía trước, rơi vào đường cùng chỉ có thể tìm một căn nhà bỏ hoang sinh con.

Trong phòng hầu như đã được dọn sạch bách, tuyệt không tính là gọn gàng sạch sẽ, nhưng trừ nơi này ra, họ không có lựa chọn nào khác.

Tử cung mở rộng hết cỡ, giai đoạn chuyển dạ thứ hai dài dằng dặc lại giày vò, lúc đứa bé ra đời, màn đêm đã buông xuống, tiếng khóc nỉ non yếu ớt, không hề vang dội. Tương tự như tiếng khóc yếu ớt này là sản phụ đang chờ cắt nhau thai trên bàn đẻ.

Chỉ vèn vèn một cây nến cháy còn dư lại một đoạn ngắn ngủn, bé trai đang chờ bên cạnh cởi áo của mình xuống đưa cho Tông Anh, dè dặt nói: “Cho em trai em mặc.”

Tông Anh bọc trẻ sơ sinh kỹ càng rồi đưa cho cậu, căn phòng yên tĩnh trong giây lát, nhưng không có vui sướng.

Bên ngoài, gió lớn đẩy cửa sổ cũ nát đập vào tường phát ra tiếng “lạch cạch”, lại loáng thoáng nghe được tiếng bom đạn vọng đến từ chiến khu.

Hơn nửa tiếng sau, vẫn không thể tách toàn bộ nhau thai, hai tay Tông Anh lơ lửng giữa không trung, găng tay cao su dính đầy máu ô nhiễm, căn bản không thể tiếp tục...

Nhau thai không tách được hoàn toàn, dưới ánh sáng lò mờ, máu không ngừng chảy ra ngoài.

Cậu bé ôm em trai, ngẩng đầu nhìn Tông Anh, Tông Anh lại không nói tiếng nào.

Điều kiện ở đây kém hẳn so với bệnh viện ở Tô Giới – – Số thuốc cô mang theo không có loại nào chữa được vấn đề của sản phụ, không có gạc bông, không có ống tiêm, không có dung dịch khử trùng, thậm chí cả nước sạch... Cũng không có.

Không còn cách nào cứu vãn.

Sắc mặt người mẹ càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ lọn tóc trên trán xuống, huyết áp đang giảm xuống, mạch đập dần dần yếu ớt, bà mở miệng nói một cái tên, nhấn mạnh từng chữ mơ hồ.

Cậu bé quay mặt về phía bà, ánh mắt đong đầy nước mắt. Tông Anh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của cậu bé, một cảm giác bất lực khổng lồ xâm nhập cõi lòng.

Cô quỳ trên đất, máu chảy lênh láng, tràn qua đầu gối của cô, thấm ướt chiếc quần mỏng, chất lỏng ướt dính mang một phần nhiệt độ cơ thể ôm trọn làn da của cô.

Người mẹ đột nhiên cố gắng giơ tay lên, dường như muốn bắt được thứ gì đó.

Tông Anh đứng dậy, định nỗ lực thêm lần cuối, nhưng cô lục túi hồi lâu vẫn không thu hoạch được gì.

Hành động uổng phí công sức này khiến cơ bắp sau lưng cô căng cứng, đột nhiên có người túm lấy ống quần cô từ phía sau.

Tông Anh quay đầu nhìn lại, người mẹ hít thở chậm chạp, cố hết sức cầm lấy ống quần của cô – ống quần dù giặt thế nào không sạch.

Không khí bị lấp đầy bởi uế oải bất lực và mùi máu càng ngày càng nồng, khuôn mặt người mẹ đã phân không rõ đâu là nước mắt đâu là mồ hôi, bà dùng hết chút sức lực cuối cùng nhìn về phía Tông Anh, trong ánh mắt chỉ còn đau đớn suy yếu, âm thanh thoát khỏi miệng chỉ là những con chữ vỡ vụn, bà vừa nói vừa nhìn về đứa trẻ sơ sinh trong lòng cậu bé, không đành lòng lại bất đắc dĩ.

Tông Anh mím chặt môi, lại phát hiện ống quần bị buông lỏng, bàn tay kia rũ xuống, đứa trẻ sơ sinh đột nhiên khóc ré lên.

Ngọn nến cũng tắt phụt đi.

Trong bóng tối, Tông Anh tháo găng tay cao su đầm đìa máu, khom người ôm lấy đứa bé đang gào khóc thảm thiết.

Mười giờ tối, mưa tạnh gió ngừng, Thịnh Thanh Như ngồi trên sofa trong nhà Tông Anh, nhìn tấm ảnh chụp Tông Anh trên bàn trà, nội tâm xen lẫn uế oải cùng lo âu.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo, anh thoáng sửng sốt, sau đó đứng dậy bắt máy.

Điện thoại vừa kết nối, đối phương lập tức nói: “Tông Anh, tôi gọi vào di động của cô liên tục nhưng không có người nghe máy nên mạo muội gọi vào số máy nhà riêng của cô.”

Thị Thanh Nhung không lên tiếng, đối phương nói tiếp: “Trước đó, chẳng phải chúng ta đã hẹn Thứ tư nói chuyện sao? Nhưng tôi đột nhiên có việc gấp, hôm đó có khả năng không đến được, thật sự xin lỗi, hay chúng ta đổi sang ngày khác? Thứ bảy thì sao?”

Thấy người ở đầu dây bên kia chậm chạp không trả lời, lúc này đối phương mới nhận ra không ổn, lập tức “A lô?” một tiếng, lại hỏi: “Có phải Tông Anh đấy không?”

Thị Thanh Nhung lấy lại tinh thần: “Xin lỗi, tôi không phải Tông Anh, nhưng tôi có thể chuyển lời cho cô ấy. Xin hỏi anh là ai?”

Đối phương hơi sững sờ, nhưng vẫn nói tiếp: “Tôi họ Chương, là luật sư xử lý tài sản của cô ấy, tôi định đổi thời gian hẹn từ thứ Tư sang chiều thứ Bảy, mong cô ấy trả lời, vậy anh chuyển lời cho ấy là được rồi.”

Thị Thanh Nhung nhíu mày, cẩn thận hỏi ngược lại: “Xử lý tài sản ư?”

“Đúng.” Luật sư Chương hiển nhiên không có ý thức tự giác giữ bí mật cho Tông Anh, thốt ra: “Hình như cô ấy muốn lập di chúc.”

Ngay khi Thị Thanh Nhung định thăm dò thêm, đối phương đã cúp điện thoại.

Tiếng “tít tít tít” dồn dập vang lên, ngôi nhà khôi phục sự yên tĩnh đáng sợ, Thị Thanh Nhung cầm tấm ảnh trên tay, càng mím chặt môi đầy sầu lo.

Trong hoàn cảnh tồi tệ này, chịu đựng từng giây từng phút quả là khó khăn.

Đợi ngoài trời hửng sáng, Tông Anh ôm đứa bé sơ sinh khát sữa ra ngoài, sau lưng là một bé trai khóc đến đỏ bừng hai mắt.

Bên đường, người qua lại thưa thớt, sớm không còn tình cảnh như ban ngày. Ngoài cửa Tô Giới, dân chạy nạn nằm ngủ ngổn ngang, tuần cảnh trực ca đêm cầm đèn khí gas đi qua đi lại sau cánh cửa, trông thấy Tông Anh chật vật dẫn theo hai đứa bé, cũng chỉ nhìn lâu một chút, rồi không để ý nữa.

Tông Anh xoay người quay lại, lúc này, Hoa Giới chỉ có thể hình dung bằng hai chữ – tiêu điều, không còn cửa hàng nào mở cửa, hai đồng còn sót lại trong túi cô cũng không thể phát huy tác dụng.

Đứa bé trong lòng cô khóc mệt, đã ngủ thiếp đi. Nhưng giấc ngủ say yên tĩnh tóm lại chỉ là nhất thời, nếu không kịp thời cho nó ăn, thì dầu thẳng bé cố gắng đi tới thế giới đầm ìa máu tươi này, nhưng vẫn không có cơ hội sinh tồn.

Lúc này đột nhiên có một chiếc xe jeep màu xanh quân đội từ bên kia đường lao nhanh đến, dừng lại cách cửa vào Tô Giới một trăm mét. Hai binh sĩ quốc quân nhảy xuống xe, ngay sau đó một sĩ quan trẻ tuổi ngồi kế bên ghế lái cũng bước xuống, hình như đến để tuần tra công sự.

Tông Anh đứng quan sát cách đó mấy mét, vị sĩ quan kia tuần tra xong, bước nhanh về phía xe jeep.

Trong buổi sớm mai u ám, anh ta tháo mũ quân đội xuống, nhúu mày châm một điếu thuốc.

Tông Anh nhận ra anh ta...

Thanh niên mặc quân trang trong tấm ảnh gia đình treo trong phòng khách nhà họ Thịnh.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lúc Tông Anh quyết định tiến lên, đối phương còn chưa hút xong liều thuốc.

Anh ta ngẩng đầu lên quan sát cô, liều thuốc lẳng lặng cháy trong khung trời lam sẫm, làn khói mỏng manh, vừa thổi liền tan.

“Xin hỏi anh có phải là sĩ quan Thịnh không?” Tông Anh hỏi vậy.

Thịnh Thanh Hòa nhìn thẳng cô gái đang tùy tiện lại gần mình, thoáng chớp mắt, tiếp tục hút nốt phần còn lại của liều thuốc: “Biết tôi à?”

“Tôi là bác sỹ của anh Thịnh Thanh Tường, tôi từng trông thấy ảnh anh trong dinh thự nhà Thịnh.” Tông Anh băn khoăn về mối quan hệ không vui giữa Thịnh Thanh Nhượng và nhà họ Thịnh, để tránh xin giúp đỡ không thuận lợi, cô không nhắc tới mối quan hệ giữa mình và Thịnh Thanh Nhượng trước mặt anh ta.

Cô nói, liếc về phía liều thuốc lá trong tay anh ta, còn dư lại nửa liều, cô có đủ thời gian để kể rõ tình hình.

Thịnh Thanh Hoà liên tục quan sát cô – quần áo gọn gàng đơn giản nhưng không sạch sẽ, áo sơ mi trắng loang lổ vết máu, trên giày cũng dính máu và vết bẩn, đôi tay mảnh dài mảnh mẽ, trong lòng ôm một đứa trẻ sơ sinh, một bé trai nhút nhát e lệ đứng lấp ló sau lưng.

Rõ ràng là dáng vẻ chật vật thường thấy thời chiến, nhưng cô thoạt nhìn có chút khác biệt, như thể không thuộc về thế giới này.

“Vậy nên?” Thịnh Thanh Hoà rũ tàn thuốc, cố ý hỏi: “Vì sao lại tìm tôi?”

“Anh Thịnh Thanh Tường vừa thực hiện ca mổ cửa chân, sau khi mổ bị nhiễm trùng nghiêm trọng, trên đường lấy thuốc về tôi bị kẹt ngoài Tô Giới, hiện tại cần mang thuốc về dinh thự.” Cô nói ngắn gọn dứt khoát, nghiêng đầu nhìn về phía cửa chính Tô Giới: “Nhưng cửa vào Tô Giới đã đóng.”

“Mang thuốc cho anh cả thì liên quan gì đến tôi?” Thịnh Thanh Hoà nhướn môi, khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập thờ ơ: “Quản lý lượng người ra vào Tô Giới đâu phải quốc quân.”

Anh ta chẳng thèm ngó ngang tới nhà họ Thịnh, đây là điều Tông Anh không lường trước được.

Đối phương đã từ chối đến nước này, Tông Anh cũng không cầu xin gì thêm, cô duỗi một tay dắt đứa bé đi cạnh mình, tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi được hơn một trăm mét, xa xa truyền đến tiếng khởi động xe hơi, Tông Anh cho rằng họ muốn đi qua, nhưng xe jeep lại đột nhiên tăng gấp, dừng bên cạnh cô.

Thịnh Thanh Hoà cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, ngồi chễm chệ kế bên ghế lái, nói bằng giọng gần như ra lệnh: “Lên xe.”

Tông Anh do dự ba giây, ngay khi đối phương định nói “Không lên thì thôi”, cô duỗi tay mở cửa xe, sau đó dẫn đứa bé nhanh chóng ngồi lên ghế sau.

Thịnh Thanh Hoà nghiêng đầu nhìn thoáng qua: “Mang thuốc thì mang thuốc, hai đứa bé này là thế nào?”

Tông Anh nói: “Tôi có thể không trả lời vấn đề này được không?”

Thịnh Thanh Hoà cúi đầu châm một điếu thuốc nữa, tay đặt lên thành xe, dường như đang suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ nói một chữ: “Tùy.”

Xe chạy qua vài con phố, lại đi vòng, cuối cùng dừng lại ngoài doanh trại.

Thịnh Thanh Hoà hiển nhiên không định đưa họ về Tô Giới ngay lập tức, anh ta chẳng thèm chào hỏi gì với Tông Anh, cứ thế tiến vào doanh trại, bỏ mặc họ ở ngoài.

Bầu trời dần sáng, gió không mạnh như hôm qua, cũng không đổ mưa nữa, Tông Anh nhận ra dấu hiệu bão sắp tan.

Hơn nửa tiếng sau, một chiếc xe – không phải xe jeep quân dụng – đột nhiên lái ra khỏi doanh trại rồi thẳng gấp, vững vàng dừng lại trước mặt Tông Anh, chỉ cách vài xen-ti-mét.

Thịnh Thanh Hoà thay thường phục, ngồi trên ghế lái nhìn xuống chỗ cô, khuôn mặt thoáng toát lên vẻ khoe khoang bồn chột.

Tông Anh im lặng dẫn hai đứa bé lên xe, sau khi ngồi vững vàng mới khảng khái nói câu “Cám ơn” đơn giản.

Nghe được lời cảm ơn, Thịnh Thanh Hoà vẫn tỏ ra thờ ơ, lái thẳng đến một cửa vào khác của Tô Giới, như thể biết trước nơi đó không có nhiều người tụ tập.

Đây hoàn toàn là sự thật, càng tới gần nơi quân đội đóng quân, dân chạy nạn càng muốn tránh xa, cũng càng khó tụ tập gây rối.

Xe dừng lại trước cửa hông, Thịnh Thanh Hoà rút một quyển giấy chứng nhận ra khỏi túi áo sơ mi, một tay mở ra quay về hướng cửa, tuần cảnh Tô Giới tiến đến gần, nghiêm túc kiểm tra, sau đó lại dời mắt về phía Tông Anh đang ngồi kế bên ghế lái.

Cảnh sát kia quan sát Tông Anh mấy lần, lại bước đến cạnh xe, cố ý quan sát giày của cô. Tông Anh thấy không bình thường, lúc này đối phương đứng cách cửa hỏi cô: “Xin hỏi cô có phải là Tông tiểu thư không?”

Tông Anh nhú mày, hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì không?”

Tuần cảnh thấy cô tỏ ra căng thẳng đề phòng, lập tức giải thích: “Là thế này, hôm qua luật sư Thịnh nhờ phòng tuần bộ Tô Giới tìm cô, chúng tôi cố ý lưu tâm.” Anh ta dừng lại một lát, “Giày của cô hết sức đặc biệt, Tông tiểu thư.”

Thịnh Thanh Nhượng tìm cô ư?

Tông Anh hé miệng nhìn tuần cảnh mở cửa hông ra, Thịnh Thanh Hoà ngồi bên cạnh thu hồi giấy chứng nhận, nghiêng đầu nhìn cô một cái, nói đầy hàm ý: “Anh ba hình như rất quan tâm đến cô, cô là bạn gái của anh ba hả?”

Khuôn mặt Tông Anh không lộ bất kỳ cảm xúc nào, giọng nói bình tĩnh không chút phập phồng: “Điều này có quan trọng không?”

Thịnh Thanh Hoà nhoen miệng cười khẽ, khởi động xe đi tiếp, nói: “Người anh ba để ý, đương nhiên quan trọng.”

Người và xe còn chưa về đến nơi, phòng tuần bộ đã gọi điện thoại tới nhà và văn phòng của Thịnh Thanh Nhượng, sau vài lần đổ chuông mà không có người bắt máy, cuối cùng điện thoại gọi về dinh thự nhà họ Thịnh.

Ở tầng trên, cô út Thanh Huệ bắt máy, nhận được tin tức tốt lập tức chạy xuống cầu thang, khuôn mặt vốn ủ rũ nay tràn đầy phấn chấn: “Anh ba, đã tìm thấy bác sỹ Tông, chắc chị ấy sắp về rồi!”

Thị Thanh Nhung cũng vừa về dinh thự không lâu, đang đứng cùng chị hai trong phòng khách, hai người như nước với lửa, gần như sắp nảy sinh tranh chấp vì bệnh tình của anh cả và sự an nguy của Tông Anh. Thanh Huệ vừa nói vậy, Tông Anh thoát khỏi nghi vấn “bỏ bệnh nhân mà chạy”, chị hai nghi ngờ không có căn cứ, chỉ có thể ngậm miệng; Thị Thanh Nhung biết được tin Tông Anh an toàn trở về, tảng đá liên tục treo trong lòng rốt cuộc lắc lư rơi xuống.

Tin Thanh Huệ mang đến mặc dù dập tắt ngọn lửa sắp bùng lên trong phòng khách, nhưng vẫn chưa đủ để khiến Thị Thanh Nhung thoải mái hơn là bao.

Anh xoay người bước ra cửa, đưa mắt nhìn quanh sân, lại nhìn về phía cửa chính vắng lạnh của dinh thự, khuôn mặt vẫn phủ đầy nỗi lo khó có thể lắng xuống – ngoài hoảng hốt, tự trách và sợ hãi, hiện tại anh rất muốn gặp cô, tận mắt xác nhận cô bình yên vô sự.

Trải qua hai mươi phút mong đợi mòn mỏi, cuối cùng, một chiếc xe dừng lại trước cửa dinh thự, kêu cằng nhấn loa, gọi người mở cửa.

Chú Diêu còn chưa kịp phản ứng, Thị Thanh Nhung đã bước nhanh về phía trước, giành cơ hội mở cửa.

Thị Thanh Hoà liếc anh một cái, xuống xe đi vòng qua bên kia mở cửa xe, đưa tay cho Tông Anh: “Tông tiểu thư, đến nơi rồi, xuống xe thôi.”

Tông Anh tất nhiên không nhận lời mời của anh ta, quay đầu bảo cậu bé ngồi ghế sau xuống xe, lại ôm chặt đứa bé sơ sinh vào lòng, cúi đầu xuống xe.

Đoàn người vừa xuất hiện, ngoài Tông Anh, ba người còn lại đều khiến mọi người bất ngờ, đặc biệt là Thị Thanh Hoà.

Năm đó, anh ta cố chấp thi vào trường quân đội, sau khi tốt nghiệp hầu như không về nhà nữa, là “kẻ phản bội” chân chính trong gia đình này.

Đội Tông Anh xuống xe, anh ta đóng sầm cửa “âm” một tiếng, bước đến trước mặt Thịnh Thanh Nhượng, lúc này, chiều cao của anh ta không còn kém “anh ba” nữa, anh ta nhếch môi, hạ thấp giọng nói: “Anh ba, người của anh cùng đường đành tìm đến tôi, khéo thật đấy!”

Giọng anh ta tuy thấp, lại cố ý nhấn mạnh vào một vài chữ, đồng thời thoáng lưu ý phản ứng của Thịnh Thanh Nhượng. Nhưng Thịnh Thanh Nhượng chỉ dè nén cảm xúc, bình thản nói: “Cảm ơn cậu.”

Lúc này, Thanh Huệ bước ra khỏi nhà, gọi to về phía cửa lớn: “Mọi người còn đứng ở cửa làm gì? Mau vào nhà đi.”

Mãi đến lúc này, Thịnh Thanh Nhượng vẫn chưa nói với Tông Anh câu nào, lại không có cơ hội hỏi hai đứa bé một lớn một nhỏ này là ai, chỉ nhìn cô bước nhanh vào nhà, giao đứa bé trong lòng cho Thịnh Thanh Huệ.

Thịnh Thanh Huệ còn chưa kịp nói chuyện với anh tư, người vừa đột nhiên đến thăm, lại bị đứa bé sơ sinh trước mắt làm cho khiếp sợ, cô lấy lại tinh thần, nói: “Ôi, đứa bé này vừa được sinh ra ư, sao trông tội nghiệp thế này? Có phải nên cho nó ăn gì đó không ạ?”

Tông Anh vô cùng mệt mỏi, cô không nói lời dư thừa, chỉ gật đầu nhẹ, ánh mắt viết ba chữ “Làm phiền cô”.

Thanh Huệ nhảy bén nhìn thoáng qua cậu bé đi sau lưng Tông Anh, thừa dịp chị hai còn chưa ra, vội vàng gọi cậu: “Mau đi theo cô.” Lập tức đi vòng qua hành lang bên ngoài, đưa họ đến chỗ người giúp việc.

Ngoài Thanh Huệ và đứa bé, ba người còn lại đi vào phòng khách, chị hai vừa liếc mắt liền trông thấy Thịnh Thanh Hoà, ban đầu là sững sờ, sau đó lại không vui trách mắng: “Mày còn mặt mũi quay về đây hả?!”

Thị Thanh Hoà xưa nay không sợ điệu bộ này của chị ta, ngồi xuống ghế sofa, cười khẽ trả lời: “Nói đương nhiên thế, người đã gả ra ngoài, mang họ nhà người khác mà còn được đứng đây khoa tay múa chân, tôi chỉ về thăm nhà thôi cũng không được ư? Dù sao anh cả bị thương như thế, tôi cũng muốn bày tỏ một chút chứ, ví dụ như...” Anh ta đưa mắt về phía Tông Anh: “Đưa bác sỹ về chẳng hạn.”

Chị hai phì phò tức giận, Thị Thanh Hoà lại hờn hở mặt mày, anh ta duy trì nụ cười, nói với Tông Anh: “Tông tiểu thư, không phải cô sốt ruột muốn thay thuốc cho anh cả sao? Mau lên gác đi.”

Khấp người Tông Anh dính đầy máu và bụi bẩn, cứ mặc thế này tùy tiện vào phòng bệnh nhân là hành vi cực kỳ vô trách nhiệm.

Cô không còn sức giải thích với mọi người, chỉ nghiêng đầu nói với Thị Thanh Như, lúc này đang đứng bên cạnh: “Anh Thị, anh có mang số thuốc tôi để ở chung cư đến thay cho anh cả không?”

Thị Thanh Như trả lời cô: “Đã thay một lần.”

“Tình trạng ra sao?”, “Không tốt không xấu.”

Cô đề thấp giọng: “Quần áo của tôi có khả năng mang theo rất nhiều vi khuẩn không cần thiết, tôi phải rửa mặt, và thay quần áo sạch sẽ đã.”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Thị Thanh Như, Thị Thanh Như nhìn vào mắt cô, không hỏi nhiều, chỉ nói: “Tôi hiểu rồi, cứ đi theo tôi.”

Chị hai mở miệng chất vấn “Đi đâu thế?”, Thị Thanh Như vờ như không nghe thấy, dẫn Tông Anh lên tầng trên.

Anh dẫn cô vào phòng tắm, xác nhận đường ống nước nóng vẫn hoạt động bình thường, lại vội vàng đi tìm quần áo, có vậy mới tránh ra để cô

vào.

Đội Tông Anh đóng cửa lại, trong phòng truyền đến tiếng nước chảy, anh đứng ngoài cửa, lại bắt đầu lo lắng liệu quần áo có vừa với cô không.

Lúc sốt ruột, làm việc gì cũng không được như ý.

Tông Anh tắm rất nhanh, cô nhần nhịn không nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trước, nhưng căn bản không làm được, hoảng hốt tắm rửa xong, thay quần áo mở cửa, lều dưới truyền đến tiếng Thịnh Thanh Huệ đánh đàn dương cầm, một cảm giác không chân thực ập tới.

Cùng có cảm giác này còn có Thịnh Thanh Nhượng, người đang đứng ngoài cửa, anh rất sợ hết thảy chỉ là một giấc mơ, theo bản năng muốn đưa tay ra xác nhận, nhưng cuối cùng lại kiềm chế cử chỉ thất lễ này, chỉ siết chặt nắm đấm.

Tông Anh chú ý thấy đôi tay liên tục nắm chặt và cơ mặt căng cứng của Thịnh Thanh Nhượng, biết anh có lẽ vẫn còn sợ hãi, nhìn nhau khoảng mười giây, cô đột nhiên tiến lên nửa bước, duỗi tay phải ôm lấy anh.

Cô nhắm mắt lại, như thể nói với chính mình: “Anh Thịnh, không sao đâu!”

—

Lời tác giả:

Anh cả là Thịnh Thanh Tường (cát tường, may mắn), lão tứ là Thịnh Thanh Hoà (hoà bình, hoà thuận), chị hai là Thịnh Thanh Bình (bè), cô út là Thịnh Thanh Huệ (hoa huệ), chỉ riêng dân quốc boy là người ngoài, lấy tên Nhượng (nhường nhịn).

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cái ôm này đến quá bất ngờ, cho dù Tông Anh chỉ đưa tay phải ra ôm nhẹ một cái, nhưng sau lưng Thịnh Thanh Nhượng lại đột ngột căng cứng một cách mất tự nhiên. Tông Anh không phát hiện ra sự thay đổi của anh, nói xong một câu ngắn ngủi liền buông tay ra, khôi phục thái độ giải quyết công việc: “Tôi đi xem tình hình bệnh nhân xem sao, túi thuốc ở đâu?”

Thịnh Thanh Nhượng lấy lại tinh thần, nói bằng giọng ôn hoà cố hữu: “Đi cùng tôi.”

Lúc này, tiếng đàn dương cầm ở tầng dưới cũng im bật, chị hai nói với cô út: “Mày không có việc làm phải không! Giờ này mà còn đánh đàn dương cầm hả?”

Thanh Huệ nhìn anh tư ngời trên ghế sofa, nói: “Là anh tư bảo em đàn một bài xem có tiến bộ không?”

Chị hai lập tức trợn mắt nhìn cô, nói: “Nó là thầy giáo của mày à? Bảo mày đánh đàn thì mày đánh đàn sao?” Nói xong, nghiêng đầu nhìn lên tầng hai, trông thấy Tông Anh và Thịnh Thanh Nhượng cùng nhau vào phòng anh cả, chị ta cũng lập tức chạy lên.

Lúc chị hai đẩy cửa xông vào phòng, Tông Anh đang kiểm tra xung quanh vết mổ trên chân anh cả.

Chị hai đang định mở miệng, Tông Anh đột nhiên quay lại, khuôn mặt bị khẩu trang che kín hơn một nửa, hai tay đeo găng gơ lên, ánh mắt sắc bén, giọng nói ồm ồm: “Bệnh nhân cần nghỉ ngơi trong môi trường vô khuẩn, mời chị tạm thời rời khỏi đây.”

Đối mặt với vẻ mạnh mẽ chuyên nghiệp của cô, chị hai đột nhiên ngậm miệng, thoáng nhìn thấy Thịnh Thanh Nhượng đang đứng bên cạnh, nói: “Nó có thể ở đây, vì sao tôi lại không thể, có phải các người muốn làm trò quỷ gì đúng không?”

Tông Anh vốn định nhờ Thịnh Thanh Nhượng giúp một số việc, nhưng giờ cô từ bỏ ý nghĩ này, quay đầu nói với Thịnh Thanh Nhượng, lúc này đang đeo khẩu trang: “Anh Thịnh, mời anh cũng ra ngoài một lát.”

Đón lấy ánh mắt của cô, Thịnh Thanh Nhượng lập tức hiểu rõ, anh im lặng tháo khẩu trang và ra ngoài trước.

Lần này, chị hai không còn gì để nói, cũng chỉ có thể đi ra theo.

Tình trạng khôi phục của anh cả không lý tưởng cho lắm, phần lớn thời gian đều mê man, vết thương bị nhiễm trùng khó có thể khống chế, Tông Anh kiên nhẫn xử lý, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh chấp dưới nhà.

Cô tháo găng tay cao su ra, đứng trong hành lang im lặng nhìn xuống.

Thịnh Thanh Hoà ngồi trên ghế sofa, nói: “Vì vậy, anh cả vì đến ký giấy thoả thuận với người Đức mới gặp không kích?” Anh ta cười một tiếng, nhìn Thịnh Thanh Nhượng đầy hàm ý: “Cứ làm mấy trò vớ vẩn ấy đi, hiến nửa cái mạng chỉ vì vật ngoài thân, đã thế còn không hiểu nó có đáng giá hay không.”

Chị hai khiển trách anh ta: “Mày không thể ăn nói có chừng mực sao?!”

“Có chừng mực?” Thịnh Thanh Hoà không kiêng nể gì quệt diêm châm thuốc lá, duỗi chân dài nói: “Tiết lộ cho chị một ít vậy, đừng tưởng bây giờ quân đội chỉ tập trung đánh vào khu Hồng Khẩu, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ chuyển đến đường Dương Thụ Phổ, xưởng máy nhà họ Thịnh sớm muộn gì cũng bị phá hủy. Do người Nhật ném bom, hay do người của ta ném bom, ai biết được? Cho dù thật sự là người Nhật gây ra đi chẳng nữa, trong

lúc chiến cuộc hỗn loạn, ai lại thừa nhận mình là người ném bom? Chả nhẽ sau này tìm quân Nhật bắt đền sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Anh ta rõ ràng chẳng thèm để ý đến gia sản đồ sộ nhà họ Thịnh, cũng không tán thành hành vi tự mình hại mình của họ, chỉ đắm chìm trong làn khói thuốc do chính mình tạo ra, tùy ý bày tỏ sự khinh thường.

Chị hai tức phát điên, anh ta lại nói: “Dù sao cũng gả ra ngoài rồi, chẳng vớt vát được xu nào trong mớ tài sản nhà họ Thịnh đâu, cần gì ở đây hỗ trợ? Chi bằng nhanh chóng bảo thằng chồng hèn yếu của chị, mang con cái chạy trốn đến Hồng Kông, dù sao nhà chồng chị cũng sắp sa vào chiến khu, đến lúc đó dẫu gì cũng bảo vệ được cái mạng, chị nói có đúng không?”

“Thịnh Thanh Hòa!” Chị hai gần như định nhảy dựng lên, lúc này Thịnh Thanh Huệ bưng khay trà bánh đẩy ụ vào phòng khách, cố gắng hòa hoãn bầu không khí: “Cứ ăn sáng cái đã.”

Thanh Huệ đặt khay lên bàn trà, ngẩng đầu lên bắt gặp Tông Anh đang đeo khẩu trang chỉ để lộ đôi mắt, liền gọi: “Tông tiểu thư, chị xuống đây uống trà đi.”

Nghe xong câu mời mọc của Thanh Huệ, mọi ánh mắt đều chuyển dời lên tầng trên.

Thanh Huệ âm thầm nháy mắt mấy cái với Tông Anh, hình như có chuyện khác muốn nói với cô; lão tứ ngửa đầu nhìn cô một cái, nhếch môi đầy hàm ý; chị hai đề nén cơn tức hỏi cô: “Thay thuốc xong rồi chứ gì? Tình hình thế nào? Nhiệt độ đã hạ xuống chưa?”; Thịnh Thanh Nhượng xoay người lại, ngẩng đầu nhìn lên cầu thang, ánh mắt vẫn như mọi khi.

Tông Anh đi xuống, nói đơn giản về tình trạng của anh cả, vẻ mặt chị hai càng thêm khó coi.

Thanh Huệ vội vàng mời cô ngồi xuống, Tông Anh tháo khẩu trang, im lặng cầm cốc trà uống cạn, nghe Thanh Huệ ghé sát tai cô, lặng lẽ hỏi: “Có thể cho trẻ con uống sữa tươi được không ạ?”

Mặc dù sữa tươi không phải sự lựa chọn tốt nhất, nhưng trước mắt chỉ còn cách này. Tông Anh gật đầu, Thanh Huệ lập tức đứng dậy ra ngoài.

Lão tứ hút thuốc xong, cầm lấy đĩa đồ ăn, bỏ hết miếng nọ miếng kia vào miệng, nhanh chóng ăn hết, lại uống cạn một ly trà, đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Tông Anh: “Quốc nạn ngập đầu, liệu Tông tiểu thư có từng nghĩ, thay vì ở đây, xoay quanh phục vụ một bệnh nhân mà còn phải nghe oán trách, không bằng đến bệnh viện chiến khu, cứu nhiều tính mạng hơn nữa?”

Anh ta đưa ra lời mời với Tông Anh là có dự tính có chắc chắn, dù sao một người trong lúc gặp nạn cũng không quên giúp đỡ kẻ yếu, phương diện đạo đức cũng tuyệt đối không thấp.

Tông Anh vững vàng bưng cốc trà, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Câu hỏi này liên quan đến ích lợi của bản thân và sứ mệnh nghề nghiệp, thậm chí liên quan đến tính mạng của cá thể cao quý hoặc đê tiện, chưa kể đến chuyện cô không thuộc về thời đại này, cho dù cô sinh ra ở đây, đối mặt với vấn đề này, nhất thời cũng rất khó đưa ra đáp án.

Bầu không khí rơi vào trạng thái ngưng đọng, Thịnh Thanh Nhượng thay mặt cô trả lời: “Tông tiểu thư sẽ rời khỏi Thượng Hải sớm.”

Lão tứ nói “Thật sao”, lại nói: “Bo bo giữ mình, tốt lắm.” sau đó cài quai mũ, không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng khách nhà họ Thịnh.

Chẳng mấy chốc, ngoài cửa dinh thự vang lên tiếng khởi động ô tô, sau đó, chỉ còn tiếng ve kêu.

Tông Anh đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua bức ảnh gia đình sau lưng, Thịnh Thanh Nhượng đi đến bên cô, khom người hỏi: “Cô thoát nhìn rất mệt mỏi, có cần đi nghỉ một lát không?”

Tông Anh nhìn vào mắt anh, đối phương cũng vẻ mệt mỏi tương tự, cô nói: “Ừm.”

Anh kiên nhẫn trưng cầu ý kiến cô: “Về chung cư hay ở lại đây?”

Tông Anh không muốn tiếp tục bôn ba nữa, cô nói: “Ở đây.”

Thịnh Thanh Nhượng đưa cô lên gác, trước khi đóng cửa, cô nói: “Anh Thịnh, anh cũng chú ý nghỉ ngơi nhé.”

“Tôi còn phải làm một số việc.” Đối mặt với sự quan tâm đột ngột này, Thịnh Thanh Nhượng thoáng quay đầu lại, nói tiếp: “Vậy tôi đi trước, chạng vạng tôi sẽ tới đón cô.”

Tông Anh không nói gì, anh lại nhấn mạnh: “Tôi nhất định sẽ đến.”

Tông Anh khép cửa lại, nằm xuống liền ngủ.

Cô sớm quen với cuộc sống thay ca, chìm vào giấc ngủ vào giờ này tuyệt không khó.

Nhưng ngủ ban ngày, xưa nay dễ mơ nhiều.

Mơ tới tiệc sinh nhật u ám, lại mơ tới ca mổ thất bại, khi tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, nhịp tim đập nhanh như chạy đua.

Cô nhúu mày đau đớn, dè chặt lồng ngực, cúi đầu nỗ lực hít thở, mãi đến khi trở lại bình thường mới nhận ra sắc trời đã tối. Cô xuống giường đẩy cửa sổ hướng Bắc ra, bên ngoài gió đã ngừng, dường như bão thật sự rời khỏi đây, thời tiết oi bức nóng nực sắp trở lại.

Hành lang tầng hai đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc, tiếp đó là tiếng chị hai: “Tại sao lại mang mấy đứa trẻ rách nát không rõ lai lịch này vào nhà?! Có phải sáng nay bác sỹ Tông kia mang đến không? Mà và cô ta còn hợp lực lừa tao hả?”

“Cái gì gọi là không rõ lai lịch!” Thanh Huệ một tay ôm đứa trẻ sơ sinh, một tay che chở đứa bé sau lưng, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy tức giận: “Chị đang kỳ thi giai cấp đấy!”

“Thỉnh Thanh Huệ! Nếu hôm nay mà dám dẫn người lạ về nhà, mai nó sẽ cả gan ăn cắp hết hộp trang sức của mà! Không tin cứ thử xem!” Chị hai tỏ ra mình là người đầy kinh nghiệm, quen với sóng gió, “Mau đưa nó ra ngoài!”

Cậu bé bị chị ta mắng co ro cúm rúm trốn về phía sau, nhin không rơi nước mắt, cầu xin lượng thứ: “Cháu sẽ, sẽ đi, cầu xin các cô các chú, cầu xin cô chú cứu em trai cháu...”

Thanh Huệ rất mềm lòng, cúi đầu nhìn đứa trẻ sơ sinh trong lòng, ngẩng đầu tiếp tục chống đối chị hai: “Tình trạng sức khỏe của thằng bé rất kém, nếu đưa ra ngoài không biết chừng sẽ không sống được!”

Chị hai vẫn tỏ ra sắt đá, nhất quyết không chịu thỏa hiệp: “Loại thiên kim tiểu thư ăn đồ của nhà, dùng đồ của nhà như mà đâu biết thế gian hiểm ác đến mức nào, chỉ biết lấy ngây thơ làm cơm ăn!”

Chị ta vừa dứt lời, người giúp việc nói: “Nhị tiểu thư, cô gia đến!”

Chị hai trừng mắt nhìn Thanh Huệ một cái, chỉ vào cô và ra lệnh: “Viện phúc lợi của Tô Giới xây làm cảnh à? Tao gia hạn cho mà phải đưa nó đến đó trong vòng ba ngày.”

Nói xong, chị ta xuống dưới nhà, Thanh Huệ dắt tay đứa bé đứng trong hành lang, cơn thịnh nộ bùng cháy, ngay cả Tông Anh mở cửa cô cũng

không hay biết.

Đợi cô hạ hoả, Tông Anh mới nói: “Thành thật xin lỗi.”

Thanh Huệ nghe vậy, vội vàng đổi chủ đề: “Tông tiểu thư, chị mau xem một chút, có phải hiện tại thằng bé đang trong tình trạng nguy hiểm không?”

Tông Anh bước tới kiểm tra cẩn thận, Thanh Huệ liên tục chú ý đến sự thay đổi trên nét mặt cô, nhưng từ đầu tới cuối, cô vẫn giữ thái độ như ban đầu.

Cô chỉ nói: “Có chút suy yếu.”

Thanh Huệ nhíu mày: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tông Anh không lên tiếng, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng vừa đi lên.

Ngoài trời chưa tối hẳn, mới chạng vạng, lần này anh tới cực kỳ đúng giờ.

Tông Anh nói với Thanh Huệ: “Em dẫn hai đứa đi nghỉ trước đi, lát nữa chị sẽ tới tìm em.” Nói xong lại mời Thịnh Thanh Nhượng vào nhà, chủ động khép cửa lại.

Thanh Huệ vội dẫn hai đứa trẻ một lớn một nhỏ lên gác, Tông Anh vào phòng, ngồi trên sofa, mời Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống phía đối diện.

Thịnh Thanh Nhượng vốn định tới đón cô về chung cư, nhưng cô lại nói: “Tôi phải ở lại đây một đêm.” cô dừng một lát rồi nói tiếp: “Tôi bảo đảm sẽ không khỏi nhà, chờ anh trở lại.”

Tình trạng của anh cả hết sức bất ổn, đêm nay là thời điểm máu chốt; để mặc đứa bé sơ sinh trên tầng cho người mới như Thanh Huệ chăm sóc cũng không thỏa đáng, cũng cần để ý. Cho dù cô không nói rõ lý do, Thịnh Thanh Nhượng cũng đoán được.

Anh không có lý do gì để từ chối lời đề nghị của cô, hồi lâu anh đáp: “VẬY MAI TÔI SẼ ĐẾN ĐÓN CÔ.”

Tông Anh gật đầu, lại nói: “TÔI MUỐN NHỜ ANH LÀM GIÚP MỘT VIỆC.”

“CÔ CỨ NÓI.”

Tông Anh đưa tay ra trước mặt anh: “CHO TÔI MƯỢN GIẤY BÚT.”

Thịnh Thanh Nhượng lấy quyển sổ và bút máy ra khỏi cặp tài liệu, xoáy mở nắp bút đưa cho cô.

Tông Anh cúi đầu tựa lên bàn trà hình tròn, nhanh chóng viết một danh sách – Cách pha sữa bột cho trẻ em, bình sữa, tên hai loại thuốc... Cuối cùng là bộ quần áo mới.

“TRONG BỆNH VIỆN GẦN KHU CHUNG CƯ CÓ MỘT CỬA HÀNG BÁN ĐẾN MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM, BÊN CẠNH CÓ MỘT TIỆM THUỐC MỞ 24 GIỜ, ANH CŨNG CÓ THỂ MUA NHỮNG THỨ TRÊN ĐÂY Ở ĐÓ.”

Cô nói, lấy ví tiền ra, vốn định đưa một ít tiền cho anh nhưng bên trong chỉ còn lại chút tiền lẻ.

Cô dứt khoát rút tấm thẻ ngân hàng ra: “LÚC TÍNH TIỀN THÌ DÙNG CÁI NÀY.”

Thịnh Thanh Nhượng từng thấy cô quẹt thẻ ở khách sạn Phố Giang, anh nói: “TÔI HIỂU RỒI.”

“VẬY ANH HẸN CŨNG BIẾT MẬT MÃ.” Tông Anh đẩy thẻ về phía anh.

“Tại sao lại có chuỗi con số kia?”

“Về sau có cơ hội tôi sẽ kể.”

Tông Anh kịp thời đóng chốt mở cánh cửa ký ức, ngẩng đầu hỏi: “Những ngày tôi không có nhà, bên kia có phiền toái gì không?”

“Tôi gặp Tiết tiểu thư ở chung cư.”

Tông Anh cup mắt, nhưng không quá ngạc nhiên: “Có phải cô ấy giữ lại chìa khóa nhà tôi không?”

“Phải.”

“Anh có ăn đồ gì mà cô ấy đưa không?”

“Tôi uống một cốc nước.”

Tông Anh nhíu mày: “Có phải cô ấy mang chiếc cốc đi không?”

“Hừm?” Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ ra, lúc gần đi, Tiết Tuyên Thanh còn cầm theo một chiếc túi giấy: “Có vấn đề gì không?”

Anh không biết thu gom dấu vân tay hay kiểm tra DNA, không phòng bị là hết sức bình thường.

Tông Anh hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng nói: “Không có gì, không quan trọng.”

Tông Anh nói xong, định đứng dậy kiểm tra tình trạng của anh cả, lúc này Thịnh Thanh Nhượng lại nói: “Còn một việc nữa.”

Cô ngồi lại ghé sô pha: “Anh nói đi.”

“Có một vị luật sư họ Chương gọi điện thoại tới, nói rằng muốn đổi cuộc hẹn vào thứ Tư sang thứ Bảy, hy vọng cô trả lời ông ấy.”

Ánh mắt Tông Anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, bàn tay đặt ở trên tay vịn ghế sofa siết chặt lại, một lát sau mới hỏi: “Ông ấy có nói gì với anh không?”

Thịnh Thanh Nhượng do dự hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ông ấy nói, có lẽ cô cần lập di chúc.”

—

Lời tác giả:

Anh Thanh: Boy dân quốc, anh quá non và đơn thuần!

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trong mắt Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh đơn giản lại bí ẩn tầng tầng lớp lớp. Cô có năng lực hành động vượt trội, tác phong thẳng thắn, ít tính toán, cách đối nhân xử thế cố chấp gần như đơn thuần, nhưng anh không hiểu gì về cuộc sống của cô, cho dù anh đã quan sát vô số vật dụng cá nhân của cô rất gần.

Anh biết chuyên ngành cô học, hiểu đơn giản về sở thích của cô, nhưng lại không hiểu vì sao sau một thời điểm nào đó, người thiếu nữ trong bức ảnh kia lại không còn nét tươi cười sau mỗi lần chụp ảnh, càng không hiểu lý do vì sao cô lại lập di chúc ở độ tuổi này.

Có lẽ ánh mắt anh ẩn chứa quá nhiều câu hỏi, Tông Anh ngẩng đầu nhìn anh trong chốc lát, trả lời câu hỏi không thể nói thành lời đó...

Tại sao phải lập di chúc?

Cô nói: “Đề phòng trước để tránh tai hoạ.”

Giọng nói bình thản, lại kiên quyết không thể dao động. Từ hành động này cho thấy, cô cũng không phải người liều lĩnh qua quít, cô có suy nghĩ và chủ kiến của riêng mình, thậm chí tính toán tương đối chu đáo.

Nói xong, Tông Anh mở điện thoại di động ra, màn hình hiển thị lượng pin còn vền vẹn 15%, không có tín hiệu, thời gian là 19 giờ đúng ngày 16 tháng 8.

“Còn 3 tiếng nữa, anh mau về chung cư sớm đi, như vậy sẽ ổn thỏa hơn.” Cô nói, đoạn tắt nguồn điện thoại di động, lại dặn dò tiếp: “Tôi đã thay

khoá nhà và để lại một chiếc chìa khoá dự bị trong tủ cạnh cửa trước, anh có thể lấy mà dùng.”

Dường như cô vô cùng thân nhiên đón nhận những “phiền toái” do Thịnh Thanh Nhượng mang đến, hơn nữa còn tự giác thích ứng với cuộc sống khác với lẽ thường này.

Thịnh Thanh Nhượng thấy cô rút điếu Black Devil ra khỏi hộp thuốc lá bị đê bẹp dí, cuốn giấy màu vàng đen bao lấy ruột thuốc lá bị đê nhăn nhúm, cô dùng hai tay vắn nhẹ phần đầu và phần đuôi, thông thả vắn vè, nhưng không châm lửa.

Anh đột nhiên đưa hộp diêm cho cô, sau đó cất giấy bút vào cặp, đứng dậy cáo biệt.

Lúc anh bước ra cửa, Tông Anh cầm hộp diêm kia, vô thức bày tỏ sự quan tâm: “Anh Thịnh, chúc anh tối nay ngon giấc.”

Nhịp tim vốn đập nhanh vì thiếu ngủ của Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên ngừng một nhịp – có người để ý đến vẻ mệt mỏi của anh, còn đưa ra lời chúc đầy thiện ý, đối với anh, đó là trải nghiệm hiếm có từ trước tới nay.

Anh không biết nên đáp lại ra sao, chỉ cúi đầu vội vã ra ngoài, tranh thủ thời gian về chung cư 699 gấp.

Mười giờ tối, Thịnh Thanh Nhượng thuận lợi tìm thấy chìa khoá dự bị mà Tông Anh để lại trong tủ cạnh cửa trước và ra ngoài.

Trong gió chỉ lưu lại chút không khí oi bức của ban ngày, cảm giác thật thoải mái, bóng đêm trong trẻo đẹp đẽ. Đèn đường sáng rực suốt dọc đường là minh chứng cho lượng điện dồi dào trong thời đại hòa bình; phiến lá ngô đồng Pháp khẽ lay động trong gió Đông yếu ớt, thanh thảo mà bình yên; phương tiện giao thông như ô tô, tàu thuyền đi trên từng con đường riêng,

cửa hàng ven đường cũng không cần lo lắng gặp cảnh chen chúc mua bán... Đều là tình cảnh không thể có trong thời chiến.

Thịnh Thanh Nhượng rẽ phải, tiến vào cửa chính bệnh viện, một chiếc xe cứu thương tuýt còi lao vút qua người anh, anh nghe thấy tiếng dừng xe, lại thấy một chiếc xe taxi vũng vàng dừng trước cửa toà nhà cao tầng.

Anh nhớ tới lần gặp gỡ đầu tiên giữa mình và Tông Anh, cũng ở trong một chiếc xe taxi. Đó là lần đầu tiên anh tới bệnh viện này, cũng nhờ đó mà cả hai tình cờ gặp nhau.

Ngày ấy, sau khi Tông Anh xuống xe, xe taxi lái khỏi bệnh viện, anh cũng nhanh chóng xuống xe, đi vòng về bệnh viện nhưng không gặp lại Tông Anh, vốn định quay về chung cư, nhưng trời đột nhiên đổ mưa, vì vậy đành bật chiếc ô in số 914 trên vòng mobius của Tông Anh, rời khỏi bệnh viện.

Có lẽ anh không biết, Tông Anh đứng ở tầng trên trông thấy mình.

Lấy lại tinh thần, Thịnh Thanh Nhượng bước nhanh vào hàng thuốc. Dưới sự bao bọc của ánh sáng trắng lạnh lẽo, điều hòa ra sức toả hơi lạnh, trong tiệm có một mùi thảo dược man mát. Dược sĩ già mặc áo blouse trắng dựa vào tủ thuốc đọc tạp chí, nghe thấy tiếng bước chân, ông hạ thấp kính lão, ngược mắt nhìn Thịnh Thanh Nhượng qua tròng kính: “Cậu muốn mua thuốc gì?”

Thịnh Thanh Nhượng sợ mua nhầm thuốc, cố ý đưa danh sách Tông Anh viết cho dược sĩ xem.

Đối phương lại đẩy kính lão lên, nheo mắt cẩn thận đọc một lượt, lúc này mới lấy hai hộp thuốc trong quầy ra, nói: “Nhà cậu vừa có em bé à?”

Thịnh Thanh Nhượng gật đầu, lấy thẻ ngân hàng đưa cho ông.

Ông dược sĩ già cau mày: “Có mấy chục đồng còn quẹt thẻ, không có tiền lẻ sao?”

Trong ví của anh chỉ có Pháp tệ, đành nói: “Xin lỗi, cháu không có.”

Ông dược sĩ già không còn cách nào khác, đành gọi một thanh niên nhà bên cạnh đến, lúc này mới trả tiền thừa cho anh.

Anh cất hộp thuốc vào cặp tài liệu, bước nhanh khỏi hiệu thuốc, đi tìm cửa hàng bán đến 12 giờ.

Mặt tiền cửa hàng bày bán những giỏ trái cây tươi ngon, bên trong lát đất vài người khách, các loại hàng hoá xếp chồng chất trên kệ, phần lớn là vật dụng cần thiết khi nằm viện, tận cùng phía Tây có một loạt kệ riêng biệt, bày đầy đồ dùng cho trẻ sơ sinh, chủng loại đầy đủ, nhưng sự lựa chọn khá ít, cũng đỡ phải do dự.

Thị Thanh Nhượng đứng dưới ánh đèn đọc thông tin ghi trên nhãn hiệu của hộp sữa, nhưng không hiểu gì, dứt khoát bỏ cuộc.

Anh đối chiếu danh sách, mua đầy đủ các đồ dùng, cầm giỏ đi tính tiền, đúng lúc này, Thị Thu Thật cũng vào mua một lon cà phê nóng, đứng xếp hàng sau lưng anh.

Nhân viên thu ngân quẹt thẻ xong bảo anh nhập mật mã, lại xé hóa đơn đưa anh ký tên, thẻ đặt trên quầy.

Lúc này, Thị Thu Thật đang đứng phía sau đột nhiên nheo mắt lại, ghé sát vào nhìn thoáng qua hoá đơn trên quầy. Đối phương dùng thẻ ngân hàng, mặt trước in tên phiên âm “ZONG YING”.

Thị Thu Thật thuận tiện nhìn thoáng qua phần ký tên trên hoá đơn mua sắm nhả ra từ máy POS, đối phương thành thạo ký hai chữ “Tông Anh”.

Tên này không phổ biến, không những thế, tấm thẻ này cũng rất quen mắt.

Thị Thu Thật không tìm được đánh giá Thị Thanh Nhung vài lần, chỉ thấy anh cất từng hàng hoá vào túi ni lông, hầu như tất cả đều là đồ dùng cho trẻ sơ sinh.

Thị Thu Thật nghi ngờ nhú mày, ai ngờ đúng lúc này Thị Thanh Nhung đột nhiên quay lại nhìn thoáng qua anh.

Cái nhìn này khiến Thị Thu Thật thật sự ngẩn người, mãi đến khi nhân viên thu ngân nhắc nhở, anh mới lấy lại tinh thần. Vội vàng trả tiền, Thị Thu Thật ngay cả tiền lẻ cũng không cần, chạy thẳng ra cửa, chờ đón anh chỉ còn bóng đêm mịt mù, Thị Thanh Nhung đã biến mất.

Thị Thanh Nhung rời khỏi bệnh viện về nhà trọ, kiểm tra đối chiếu với danh sách, hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn một bộ quần áo sạch sẽ...

Là quần áo để Tông Anh thay.

Thị Thanh Nhung rơi vào thế bí, quần áo của cô để ở đâu, cần bộ nào, anh hoàn toàn không biết, chỉ trách mình không hỏi rõ ràng.

Anh rửa tay, đi đến cửa phòng Tông Anh, chần chừ mấy giây, cuối cùng ấn tay nắm cửa, đẩy cửa phòng ra, bật công tắc đèn trên trần nhà.

Ánh đèn mờ nhạt sáng lên, đập vào mắt anh là cửa sổ mười sáu song kiểu cũ, một chiếc giường gỗ kê sát mặt tường phía Đông, hai chiếc tủ to đặt song song với mặt tường phía Tây, gia cụ ít mà thực dụng.

Anh mở chiếc tủ năm ngăn bên phải ra, thuận lợi tìm được một áo sơ mi và một quần dài, nhưng vì bị đè ép trong thời gian dài, quần áo có nhiều nếp nhăn, cần là qua.

Đang định cầm lên gác là, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền quay lại phòng ngủ, nhưng lại chần chừ không biết có nên lật tiếp không...

Cô ấy có cần thay đồ lót không? Cần.

Đứng dưới ánh đèn tối tắm toả ra từ đèn treo trên trần nhà, anh hạ quyết định, lại cúi xuống mở tủ, lấy một đôi tất sạch.

Sau đó, anh lại chuyển sang tủ bên trái, mở tầng thứ nhất ra, không thấy quần áo lót; tầng thứ hai, không có; tầng thứ ba tầng thứ tư, cũng không có... Tầng cuối cùng, chỉ có một quyển sổ làm bằng da to bằng chiếc cặp đựng tài liệu nằm trơ trọi.

Bìa ngoài đen nhánh sạch sẽ, bên phải được gài kín bằng dây thun co giãn, không một hạt bụi, đẹp một cách khắc kỷ kiên cố, như chiếc hộp đen cất giấu bí mật.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn hồi lâu, khom lưng lấy quyển sổ ra, tháo dây chun, trịnh trọng lật trang thứ nhất...

Chính giữa quyển sổ dán một tấm ảnh đen trắng, tiệt chụp ảnh trang trí thêm cho nó đường viền hoa. Người trong ảnh là một mỹ nhân trẻ tuổi, đại khái chỉ mười bảy mười tám tuổi, cổ thon dài, tóc ngắn mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén.

Tông Anh rất giống bà ấy.

Anh tiếp tục lật sang những trang sau, lác đác vài tấm ảnh chụp chung cả tập thể, trong đó có một tấm ảnh Thịnh Thanh Nhượng từng trông thấy trên giá sách của Tông Anh, ảnh chụp chung hồi tốt nghiệp đại học.

Vị mỹ nhân này tốt nghiệp năm 1982, theo học chuyên ngành dược học, về sau được nhà nước cử đi Mỹ du học.

Không lâu sau khi về nước, bà kết hôn, nhanh chóng có con, tiếp đó ảnh chụp thừa thớt hơn nhiều, thay vào đó là vô số mảnh giấy cắt từ báo... có tin tức trên báo chí, có bài phỏng vấn trên tạp chí, có bài báo học thuật, thoạt nhìn sự nghiệp đã chiếm toàn bộ cuộc sống của bà.

Lật tiếp các trang phía sau, Thịnh Thanh Nhượng đọc được tin công ty sản xuất thuốc Tân Hi thành lập, trên mảnh báo ố vàng in kèm một tấm ảnh đen trắng mơ hồ, có thể loáng thoáng phân ra hình dáng của người sáng lập, trong đó không chỉ có vị mỹ nhân này, còn có... Cha của Tông Anh, người anh nhìn thấy trên báo lần trước.

Ngay sát phía sau là một bài phỏng vấn, ở cuối bài, bà trình bày lý tưởng và quyết tâm của mình với xí nghiệp nghiên cứu điều chế thuốc của riêng mình.

Phía sau lại có thêm vài bài luận văn nghiên cứu, Thịnh Thanh Nhượng đọc lướt qua, đồng hồ để bàn trong phòng khách đổ chuông.

Đêm càng sâu, anh cũng sắp lật đến trang cuối, chỉ còn lại hai trang.

Một trang dán tin công ty sản xuất thuốc Tân Hi sắp đưa ra thị trường thuốc do chính họ nghiên cứu, chế tạo, trang cuối cùng là tin tương tự, tựa đề “Nghiêm Mạn, chủ nhiệm phòng nghiên cứu hoá dược Tân Hi, nhảy lầu tự tử, lúc còn sống bị nghi mắc bệnh trầm cảm”.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng vuốt quyển sổ chỉ còn lại bìa da cứng trong tay, những trang trước đó đều đã lật qua, trang cuối cuốn sổ là điểm kết thúc, cũng là dấu chấm hết cho cuộc đời của vị mỹ nhân nhân này.

Thịnh Thanh Nhượng đọc lướt hết các thông tin, chỉ nhớ kỹ một ngày – ngày 14 tháng 9.

Ngày này, Nghiêm Mạn, mẹ của Tông Anh, rơi từ trên toà nhà cao tầng xuống, tử vong ngay tại toà nhà Tân Hi sắp bắt đầu sử dụng.

Thịnh Thanh Nhượng khếp quyển sổ lại, đột nhiên phát hiện một vòng mobius mạ vàng nằm chính giữa trang bìa.

Anh từng trông thấy ký hiệu này trên đồ đạc của Tông Anh không chỉ một lần, chiếc vòng này chỉ vền vẹn một mặt, từ đầu bên này vòng ra ngoài, cuối cùng trở lại điểm cũ – là khởi đầu, cũng là điểm cuối, như một luân hồi.

Cùng lúc đó, Thịnh Thu Thật trực đêm ở bệnh viện, anh vừa kiểm tra hết các phòng bệnh và quay về phòng làm việc ở tầng dưới, điện thoại di động chọt rung mạnh trong túi áo blouse.

Anh bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn của cô em gái: “Chỉ tìm được hai bức thôi, em đã chụp lại gửi cho anh rồi đấy, anh tự xem hộp thư đi.” Sau đó lại là ngáp mấy cái, oán trách: “Anh cả, anh để ý chênh lệch múi giờ được không, bên em mới 4 giờ sáng thôi! Hôm qua viết luận văn đến 2 giờ, em còn đang ngủ mơ màng đã bị anh gọi dậy lật tìm ảnh cũ, thật không có nhân tính, em muốn đi ngủ, tạm biệt...”

Thịnh Thu Thật chưa kịp nói câu nào, đối phương đã dập máy.

Anh không để ý tiếng tí tí truyền đến từ đầu dây bên kia, nhanh chóng mở hộp thư di động, đáy màn hình hiển thị “Đang kiểm tra tin nhắn...”, nhưng mãi không cập nhật được tin mới.

Tín hiệu trong bệnh viện quá kém, tâm trạng của anh càng lúc càng nôn nóng, cuối cùng đợi không kịp, dứt khoát xuống cầu thang, bước nhanh xuống tầng dưới.

Ra khỏi toà nhà, đứng dưới ánh đèn đường tối tăm, hòm thư rất cuộc hiển thị dòng chữ “Vừa cập nhật, 1 tin nhắn chưa đọc”.

Anh vội vàng kích vào phần đọc tin nhắn, trang tin đính kèm hai tấm ảnh đen trắng lâu đời.

Dưới ánh đèn mờ, anh khẽ chạm vào một trong hai tấm ảnh gia đình được phóng to trên màn hình, cuối cùng thấy được gương mặt quen thuộc kia ở vị trí chính giữa hàng phía sau, quả thật giống nhau như đúc.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trên đời có nhiều người sở hữu khuôn mặt giống nhau, nhưng cả thần thái cũng giống đến mức này thì rất hiếm.

Thịnh Thu Thật nhớ lại khoảnh khắc quan sát ngăn ngủi trong cửa hàng, rồi cúi đầu nhìn chăm chăm màn hình di động hồi lâu, đột nhiên tắt hộp thư, mở danh bạ, trực tiếp gọi cho Tông Anh.

Lời nhắc nhở máy móc lại vang lên: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Hôm trước, lúc gọi điện thoại báo cho cô về bệnh tình của Tông Du, anh cũng nhận được lời hồi đáp này.

Mấy ngày nay, điện thoại của Tông Anh vẫn trong trạng thái tắt máy, gọi đến chung cư cũng không có ai bắt máy. Thịnh Thu Thật thoáng thấy bất an, anh quyết định sau khi tan ca đến nhà cô một chuyến, nhưng trước đó, anh lại gọi thử đến số máy bàn ở chung cư 699.

Lúc điện thoại bất chợt đổ chuông, Thịnh Thanh Như đang cầm quyển sổ, lòng ngón tay xoa nhẹ vòng mobius mạ vàng trên tấm bìa.

Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa phòng, trong bóng tối, tiếng chuông kêu vang không ngừng, cuối cùng anh đặt sách xuống, ra khỏi phòng ngủ, đi nghe điện thoại.

“Tông Anh?” Đầu dây bên kia thử hỏi dò một tiếng, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng em cũng có nhà, anh cứ tưởng...” Còn chưa lo lắng nói xong, lại đột nhiên sinh lòng hoài nghi: “Có phải em đấy không?”

Đầu dây bên này, Thịnh Thanh Nhượng trả lời: “Xin chào, anh tìm ai?”

“Anh là gì của Tông Anh? Tại sao lại ở nhà cô ấy?”

Dù là qua điện thoại, Thịnh Thanh Nhượng đã lập tức phát hiện thái độ của đối phương rõ ràng trở nên không tốt. Anh đoán rằng đối phương có thể có quan hệ rất tốt với Tông Anh, để tránh gây thêm phiền toái cho cô, anh trả lời: “Tiên sinh, tôi nghĩ có lẽ điện thoại kết nối nhầm, ở đây không có người anh muốn tìm.”

Đầu dây bên kia, Thịnh Thu Thực sững sờ ba giây, Thịnh Thanh Nhượng cúp máy.

Ngoài cửa bệnh viện lác đác người qua người lại, chỉ có xe cứu thương không ngừng hú còi; căn hộ ở chung cư 699 khôi phục yên tĩnh, Thịnh Thanh Nhượng xoay người nhìn về phía đồng hồ để bàn, kim giây di động từng ly từng tí – không còn sớm nữa.

Chợt nhớ tới câu “chúc ngủ ngon” của Tông Anh trước khi đi, anh nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm trạng, quay về phòng ngủ, buộc chặt quyển sổ lại, đặt về chỗ cũ.

Lúc này, ngoài trời đột nhiên trở gió, cửa sổ mười sáu song cũ kỹ bị đẩy vào tường, phát ra tiếng “lạch cạch”, không khí có phần ẩm ướt, hình như trời sắp mưa.

Nhưng đêm này năm 1937, bão đã tan, tầng mây loãng, vầng trăng đầy quá nửa, gần như tròn vành vạnh, nhưng chung quy vẫn thiếu một góc.

Chăm sóc đứa bé sơ sinh ốm yếu xong, Tông Anh cũng không buồn ngủ nữa, cô đi một mình ra khỏi toà nhà.

Ánh trăng bạc rơi đầy vườn hoa, cành lá ửng sáng, tiếng chó sủa vọng lại từ một nơi rất xa, xung quanh im phẳng phắc, không mấy may tiếng ồn ào

náo động vốn có của phố thị, cũng không có không khí căng thẳng của thời chiến.

Trong nhà, mọi người chìm vào giấc ngủ bình yên, dường như Thượng Hải vẫn là cõi yên vui, chẳng có gì để lo lắng.

Nhưng Tông Anh hiểu, trạng thái này chẳng duy trì được bao lâu.

Cô xoay người, ngẩng đầu nhìn toà nhà mới xây trước mắt, loáng thoáng nhớ lại diện mạo của nó hơn nửa thế kỷ sau, nó thuộc sở hữu của... Đuôi lông mày cô thoáng nhuốm vẻ u sầu, vài phần mờ mịt.

Những người hiện đang say giấc trong căn nhà này, về sau sẽ đi trên con đường thế nào, vận mệnh của họ sẽ ra sao?

Một gia tộc như vậy, cuối cùng sẽ sụp đổ, hay gắn kết chặt chẽ với nhau, vượt qua hơn nửa thế kỷ?

Chẳng mấy chốc, chỉ vài tiếng đồng hồ sau, tin dữ đầu tiên tới gõ cửa toà dinh thự đang ngủ say.

Trời còn chưa sáng hẳn, chú Từ nhà bác cả chật vật chạy đến báo tin chẳng lành. Chị hai đang ở tầng trên, căn bản không muốn xuống, cuối cùng chỉ có Thanh Huệ vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế xuống nhà dưới, luống cuống tay chân đứng trước cửa, nhìn chú Từ nước mắt nước mũi, khóc lóc kể lể.

Thanh Huệ cảm thấy hai lỗ tai kêu ong ong, đối phương nói gì cô không nghe được hết, chỉ biết bác cả bị bom nổ chết ở Hồng Khẩu, quân gia – tức chú Từ – vì ra ngoài làm việc nên trốn được kiếp nạn này, nhưng ông không còn nơi nào để đi nữa.

Bác cả, cùng với nhà cửa đất đai, tất cả đều cháy thành tro bụi.

“Chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu vài tiếng thôi...” Chú Từ hoàn toàn nghẹn lời, “Sớm biết như vậy, dù thế nào tôi cũng phải trói lão gia ra bến tàu cho bằng được, lên thuyền rồi thì đâu có chuyện này... Tôi thật có lỗi với lão gia, cũng thẹn với sự phò thác tiên sinh!”

Lúc này, chị hai rút cuộc chịu đi xuống, nhú mày nghe xong những lời này, trong lòng cực kỳ phiền chán.

Nhà bác cả từ trước đến nay hết ăn lại nằm, chỉ biết ăn không của người khác, từ nhỏ chị ta đã có ấn tượng rất xấu về nhà họ, quan hệ tất nhiên cũng lãnh đạm.

Nay bác cả chết, chị ta chẳng hề thấy đau lòng, đột nhiên tiến lên kéo Thanh Huệ đi, nói với chú Từ: “Thằng ba không ở đây, muốn khóc đến nhà nó mà khóc.” Nói xong lại nghiêng đầu, trợn mắt nhìn Thanh Huệ, lạnh lùng nói: “Mày xuống đây làm gì, về phòng!”

Thị Thanh Huệ bối rối đứng tại chỗ mấy giây, bị chị ta đẩy một cái, lùi vào sau cửa, thấy chị hai đóng sầm lại, cô đành xoay người lên tầng.

Tông Anh đứng trong hành lang tầng trên quan sát một hồi, thấy Thị Thanh Huệ đi lên, cô im lặng quay về phòng.

Bọn nhỏ một đứa vô tri vô giác ngủ, một đứa dậy thật sớm, chủ động xuống bếp hỗ trợ.

Tông Anh ngồi trên ghế sofa, thấy Thị Thanh Huệ vừa vào phòng liền trực tiếp ngồi xuống bàn trang điểm soi gương, vô thức cầm cây lược gỗ, chậm chạp không cử động.

Tông Anh không lên tiếng, Thanh Huệ cứ ngồi như vậy. Một lát sau, cô thấy Thanh Huệ cúi đầu, lấy một xấp vé tài ra khỏi ngăn kéo...

Là mấy tấm vé tàu do Thịnh Thanh Nhượng để lại từ hôm đến dinh thự trước đó.

Cô chợt nhận ra hôm nay đã là 17, chính là ngày ghi trên vé tàu.

Vì thế, thứ Thịnh Thanh Huệ đang nắm trong tay, thực chất là cơ hội rời khỏi Thượng Hải, nhưng cơ hội này sẽ nhanh chóng mất đi hiệu lực.

Vào giờ phút này, không một ai trong căn nhà này có ý định rời khỏi đây.

Căn phòng yên ắng hồi lâu, Tông Anh cầm cốc trà nguội lạnh trước mặt uống cạn, đột nhiên cúi đầu hỏi: “Còn bao lâu nữa thì thuyền nhổ neo?”

Thanh Huệ bỗng chốc hoàn hồn, nhìn thời gian ghi trên vé tàu nhưng không lên tiếng.

Tông Anh đặt chén trà xuống: “Nếu tới kịp, cô có muốn đi không?”

Thanh Huệ chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi Thượng Hải, nhưng anh cả bị thương, bác cả chết thảm, chuyện này nối tiếp chuyện kia, tất cả không ngừng nhấn mạnh sự thay đổi nhanh chóng của thời chiến. Bác cả vốn có thể ngồi trên chuyến tàu hôm nay, an toàn rời đi, nhưng thay vào đó lại là tin báo tử lạnh lùng, ai có thể đoán trước được kết cục này?

Đối mặt với vấn đề Tông Anh đưa ra, Thanh Huệ nhíu mày suy nghĩ hồi lâu nhưng không cách nào đưa ra đáp án, chỉ quay đầu nhìn Tông Anh, người đang ngồi trên sô pha.

Khuôn mặt cô bé toát lên vẻ lo lắng, nhưng vẫn duy trì vài phần trông chờ vào vận may một cách ngây thơ, giọng nói không đủ chắc chắn: “Chiến tranh sẽ không kéo dài quá lâu... Sẽ nhanh chóng kết thúc thôi, phải không chị?”

Tông Anh hé miệng, hàng mi chớp nhẹ, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Khuôn mặt Thanh Huệ hoàn toàn uể oải, đồng hồ để bàn trong phòng khách đổ chuông, cô liếc nhìn thời gian ghi trên vé tàu một lần cuối rồi cất chúng vào ngăn kéo...

Chúng đã mất hiệu lực, chỉ còn là xấp giấy vụn bị lãng phí.

Thịnh Thanh Nhượng hiển nhiên đã tính đến sự lãng phí này, lúc trở lại dinh thự, anh không nói thêm lời dư thừa, chỉ nói chuyện riêng với Tông Anh một lát, giao lại những vật dụng cô dặn mua, sau đó quay sang xử lý những chuyện khác – công việc và lo hậu sự cho nhà bác cả.

Trước lúc chia tay, anh nói buổi tối sẽ tới đón Tông Anh về nhà, nhưng cô từ chối.

Lý do Tông Anh đưa ra hết sức đầy đủ, hai bệnh nhân còn chưa ổn định, cần quan sát thêm hai ngày.

Cô cũng không lưu luyến nơi này, nhưng mọi chuyện ít nhất phải làm đến nơi đến chốn, chuyện này liên quan đến vấn đề nguyên tắc.

Cuối cùng hai người đặt ra hạn cuối, cho dù chuyện gì xảy ra, Tông Anh nhất định phải trở về thời đại của mình vào ngày 19 tháng 8.

Trong hai ngày này, mặc dù không ra ngoài, nhưng Tông Anh đã cảm nhận được sự thay đổi hết sức thực tế – Đầu tiên là thức ăn, nguyên liệu nấu ăn giảm bớt, người giúp việc trong phòng bếp không bày ra các món lạ nữa; tiếp theo là nước và điện, nước nóng gần như ngừng hẳn, lúc nào cũng mất điện; cuối cùng là số thành viên trong nhà, cả nhà chị hai, bao gồm chồng và con chị ta, toàn bộ đều chuyển từ Hoa Giới đến dinh thự.

Chuyện tốt cũng có, tình trạng của anh cả càng ngày càng ổn định, đứa bé sơ sinh ốm yếu rốt cuộc có thể ăn uống bình thường.

Ngay khi Tông Anh và Thanh Huệ thở phào nhẹ nhõm, chị hai vẫn không quên nhắc nhở Thanh Huệ về “giới hạn ba ngày” – hiện nay, số miếng ăn trong nhà càng ngày càng nhiều, chị ta rất chướng mắt khi thấy cảnh Thanh Huệ suốt ngày chăm sóc cho hai đứa bé không có quan hệ máu mủ. Làm người đứng đầu tạm thời trong gia đình, rốt cuộc vào trưa ngày 19, chị ta buộc Thanh Huệ lập tức đưa hai đứa bé đến viện phúc lợi.

Thanh Huệ giãy giụa không chịu đi, chị hai vừa lôi vừa kéo, đuổi cô ra ngoài, tay cầm cây chổi đứng ở cửa, buông lời tàn nhẫn: “Thịnh Thanh Huệ, nếu không vứt hai đứa con ghẻ của mày đi thì đừng hòng về nhà!”

Thanh Huệ cực kỳ không tình nguyện ngồi vào ô tô, Tông Anh cũng đi cùng.

Xe rời khỏi dinh thự, lái thẳng đến viện phúc lợi của Tô Giới.

Dọc đường đi, Thanh Huệ liên tục đấu tranh tư tưởng, nếu không đưa bọn trẻ đến viện phúc lợi, cô rất có thể sẽ bị chị hai đuổi ra khỏi nhà; nhưng nếu thật sự đưa hai đứa bé này đi, cô lại không yên lòng.

Tông Anh nhận ra nỗi lo của Thịnh Thanh Huệ, cô nói: “Thử nói ra ý nghĩ của cô cho tôi nghe đi.”

Thanh Huệ rõ ràng đang nỗ lực thuyết phục bản thân: “Đưa đến viện phúc lợi cũng không phải không tốt, khi nào rảnh, em sẽ tới thăm bọn trẻ...” Cô thậm chí căng thẳng đến nỗi cắn móng tay: “Trước kia trường học từng tổ chức cho chúng em đến viện phúc lợi làm công việc tình nguyện, lúc đó viện phúc lợi ở Tô Giới rất ấm áp.”

Cô vừa nói xong tất cả lợi ích của viện phúc lợi, ô tô cũng đến nơi, nhưng họ thậm chí không đi qua được cửa lớn bên ngoài.

Hầu như cả trong lẫn ngoài viện phúc lợi đều bị dân chạy nạn chiếm hết, sớm mất vẻ trật tự ngày nào. Thanh Huệ nhìn ra ngoài cửa xe, nói không

nên lời, đối mặt với thực tế trước mắt, những lời tự thuyết phục bản thân của cô trở nên yếu ớt làm sao.

Thậm chí có dân chạy nạn thấy ô tô ngừng lại, lập tức xúm vào đập cửa sổ xe, Thanh Huệ ôm chặt đứa bé trong lòng, vô thức lùi về phía sau, sợ cửa sổ thủy tinh bị người ta đập vỡ.

Lái xe thấy tình hình không ổn, lập tức khởi động xe, thông báo với hai người ngồi sau: “Ở đây không thể dừng quá lâu!”

Ô tô thoát khỏi đám đông hỗn loạn, Thanh Huệ căng thẳng đến nỗi vô thức thu chặt hai tay, càng ôm chặt đứa bé vào lòng. Khi xe dừng hẳn, cô vẫn chưa buông tay, đứa bé bị siết quá chặt nên khóc to. Trong khi Thanh Huệ vẫn đang hoảng hốt tốt độ, Tông Anh gọi một tiếng “cô Thịnh...” rồi đón lấy đứa bé đang khóc mỗi lúc một to trong lòng cô: “Để tôi bế cho.”

Cơ bắp trên tay Thanh Huệ căng cứng, nhất thời khó có thể thả lỏng, vất vả lắm mới lấy lại tinh thần, cô nhìn ra ngoài xe, đập vào mắt là sông Hoàng Phố rộng mênh mông, một con tàu khu trục của người Anh đỗ trên sông, nó sắp khởi hành.

Mấy ngày qua, sông Tô Châu ngập đầy thi thể, ngãng đầu lên có thể trông thấy làn khói mỏng màu đen dấy lên phía Bắc thành phố. Dân chạy nạn vẫn không ngừng tràn vào Tô Giới, không ngừng tranh nhau mua bán, xe chở lương thực thường xuyên bị chặn, cửa hàng buôn bán bình thường không ngừng giảm bớt, dân cư trong Tô Giới rất ít khi ra ngoài, cảnh sát hiển nhiên lực bất tòng tâm, khói lửa chiến tranh bùng lên ngay ngoài cửa, bắt đầu có người rút khỏi Tô Giới...

Hơn tám mươi phần trăm phụ nữ và trẻ em người Anh lên tàu khu trục, rời bến sông Ngô Tùng, rút khỏi thành phố Thượng Hải sắp lâm nguy.

Tàu khu trục chuẩn bị khởi hành, tựa như con thuyền cứu nạn Noah đi về phương xa.

—
Lời tác giả:

Ngày 19 tháng 8, phụ nữ và trẻ em người Anh lên tàu khu trục (tên hiệu Hoàng Hậu Châu Á) rời bến sông Tùng (sông Ngô Tùng hoặc sông Tô Châu) rời khỏi Thượng Hải.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trong xe, tiếng trẻ con khóc dần dần ngừng lại, Thịnh Thanh Huệ vẫn dỗi mắt ra bên ngoài. Vẻ hoảng sợ, không chắc chắn trên khuôn mặt bị thay thế bởi bất đắc dĩ và chán nản, nét mặt cô đầy uể oải, tâm trạng sa sút: “Em vừa nói gì vậy... Trường học tổ chức cho chúng em đến viện phúc lợi là chuyện từ mấy tháng trước, hiện tại ngay cả trường học cũng bị nổ tung, tình hình trong viện phúc lợi đâu khá hơn là bao...”

Cô thì thào rời rạc, chối bỏ toàn bộ lời tự thuyết phục bản thân trước đó.

Đường đến viện phúc lợi bị huỷ hoại, liệu còn con đường nào khác để đi không?

Bởi vậy, ngoại trừ Thịnh Thanh Huệ, Tông Anh cũng rơi vào im lặng và khó xử. Hai đứa bé đều do cô dẫn đến nhà họ Thịnh, nếu lúc ấy ở Hoa Giới, cô không đưa tay giúp đỡ, có lẽ sẽ không làm cô út Thanh Huệ buồn rầu như bây giờ.

Tông Anh vô thức mím môi, suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Cô tất nhiên không thể đưa hai đứa bé này đến năm 2015, nhưng với tình hình trước mắt ở Thượng Hải, những gia đình bình thường phần lớn đều nghĩ cách rời khỏi đây, chạy không thoát thì rồi rít cân nhắc nên tiết kiệm tư liệu sinh hoạt thế nào, muốn tìm một gia đình thích hợp nhận nuôi hai đứa bé tại thời điểm này quả là rất khó.

Khó thì khó, chung quy cũng phải thử tất cả các biện pháp xem sao, cô nghĩ.

“Cô Thịnh...” Tông Anh rớt cuộc mở miệng, quyết định nhận lấy trọng trách trên người Thanh Huệ.

Ai ngờ còn chưa kịp mở lời, Thịnh Thanh Huệ đột nhiên siết chặt tay, khước môi nhướn lên, lấy hết dũng khí nói: “Chị hai có đồng ý hay không cũng không quan trọng! Em còn của hồi môn do mẹ để lại, về sau em có thể đi làm, em có khả năng nuôi hai đứa bé.”

Nói xong, cô nhìn về phía Tông Anh, dường như muốn tìm sự ủng hộ từ đối phương: “Em có thể dạy tiếng Anh, không biết chừng còn có thể dạy đánh đàn dương cầm, hoặc đi hiệu buôn tây, cho dù không có chỗ dựa trong nhà, em cũng không lo đói. Tông tiểu thư, chị nói có phải không?”

Tông Anh quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt kia toát lên ánh sáng và sự kiên định chỉ có ở người trẻ tuổi, khiến người ta không biết nên mở miệng can ngăn thế nào.

Thịnh Thanh Huệ hạ quyết tâm, cô đỡ lấy đứa bé trong lòng Tông Anh: “Nếu hôm nay là ngày 19, vậy gọi thằng bé là A Cửu được không?” Cô dứt khoát đặt nhũ danh cho đứa bé, lại cố gắng dùng vẻ tươi cười xóa tan những chuyện không vui vừa xảy ra rồi đề nghị: “Chúng ta còn chưa ăn cơm trưa, hay bây giờ đi ăn chút gì đi!”

Cô thành thạo đọc địa chỉ cho tài xế, tài xế quay đầu xe, đi về hướng đường Nam Kinh, mười phút sau, xe dừng lại trước một tòa nhà lớn.

Thanh Huệ dẫn hai đứa bé xuống xe, cố tỏ ra hào hứng và nói với Tông Anh: “Tông tiểu thư, thịt bò bít-tết ở đây ăn rất ngon.”

Nhưng vừa xoay người lại, nét cười trên mặt cô lập tức đông cứng – lúc này, nhà hàng Tây mà cô thích nhất đã đóng cửa, bên ngoài treo một tấm biển tạm dừng buôn bán.

Tất cả đều đang nhắc nhở rằng nay không bằng xưa, chỉ có tiệm chụp ảnh bên cạnh còn mở một bên cửa, xem như vẫn buôn bán bình thường.

Thanh Huệ không có cam lòng nhìn chằm chằm nhà hàng Tây mấy giây, lại dời mắt sang tiệm chụp ảnh, quay đầu nói với Tông Anh: “Tông tiêu thư, chi bằng chúng ta chụp ảnh đi?”

Tông Anh không muốn làm Thanh Huệ phật ý, cúi đầu đi cùng cô vào tiệm chụp ảnh.

Cửa bị đẩy ra, tiếng chuông lập tức vang lên, nghe thấy tiếng động, ông chủ mặc com lê phẳng phiu lộ đầu ra nhìn: “Hai người muốn chụp ảnh sao?”

“Vâng.” Thanh Huệ quay đầu nói với cậu bé đang đứng sau lưng: “A Lai, tiến lên phía trước đi con.” Lại ngẩng đầu nói với ông chủ: “Chúng tôi muốn chụp một tấm ảnh chung.”

Ông chủ chú ý thấy trang phục của A Lai có phần mộc mạc, lập tức hỏi cậu bé có muốn thay quần áo khác rồi hăng chụp không.

A Lai gò bó chân tay, Thanh Huệ nhìn cậu bằng ánh mắt khích lệ: “A Lai, trẻ con chụp hình phải trang trọng một chút mới đẹp, con đi cùng ông chủ thay bộ quần áo khác được không?”

Lúc này thằng bé mới chịu đi.

Chỉ trong chốc lát, một bé trai từ sau rèm bước ra, sơ mi trắng mới tinh, nơ kẻ ca rô màu xám, phối hợp đồng bộ, thoạt nhìn tương đối có sức sống.

Thanh Huệ hiển nhiên hết sức hài lòng, cô ôm A Cửu đến chỗ chiếc ghế trước phong nền rồi ngồi xuống, lại duỗi một tay ra gọi A Lai tới, A Lai liền đứng cạnh cô, thân thể nhỏ bé đứng thẳng tắp.

Tông Anh đứng một mình ngoài ống kính, yên lặng quan sát.

Đột nhiên, Thanh Huệ gọi cô: “Tông tiểu thư, chị cũng vào đây chụp cùng đi!”

Tông Anh chợt lấy lại tinh thần, uyển chuyển từ chối lời đề nghị của cô: “Tôi không quen chụp ảnh, mọi người cứ chụp đi.”

Thanh Huệ thoáng tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng cô nhanh chóng trở lại trạng thái chụp ảnh, điều chỉnh tư thế ngồi và nét mặt dưới sự chỉ đạo của ông chủ tiệm chụp ảnh.

Trong tiệm chụp ảnh gió êm sóng lặng, không khí thoang thoang mùi nước hoa, ánh mặt trời sau giờ ngọ trèo qua khe cửa, khoảnh khắc bức ảnh được chụp lại, Tông Anh đi thẳng ra cửa.

Là một người đến từ bên ngoài, cô không nên lưu lại quá nhiều dấu vết ở nơi này, đã đến lúc phải về nhà.

Trên đường về, cô và Thanh Huệ mua được một ít xu kem mới ra lò, lúc cả hai đến chung cư 699, Thanh Huệ chia nửa túi cho cô, lại hỏi: “Tông tiểu thư, chị thực sự muốn chờ anh ba ở đây sao?”

“Ừ”, tôi và anh ấy đã thống nhất với nhau rồi.” Tông Anh nhận lấy túi giấy, lại nhìn thoáng qua hai đứa trẻ đang ngủ say, định nói gì đó nhưng lại thôi, xuống xe về nhà trọ.

Hoàng hôn mỗi lúc một gần, vừa vào nhà, cô liền ngửi thấy mùi hương tưởng chừng đã quen thuộc từ lâu.

Đợt nghỉ hè hồi còn nhỏ, cô luôn được ngủ trưa thật đã, lúc tỉnh lại đã đến chạng vạng, thường thường có thể ngửi thấy mùi vị nhàn tản như thế thứ gì đó trong căn hộ bị chưng cả ngày.

Khi đó, mẹ nói với cô: “Nghỉ hè có bao nhiêu thời gian, sao lúc nào con cũng dùng để ngủ nhỉ? Biết đâu ngủ trưa nhiều quá thành sẽ đồ ngốc thì sao.”

Cô liền hùng hồn trả lời “Nhưng con đã làm hết bài tập rồi”, sau đó ôm đũa hẩu chạy lên sân thượng, vừa ăn vừa xem mặt trời buông xuống, không hiểu sao luôn có cảm giác viên mãn, chân thực.

Cô ngừng hồi tưởng, đi tới ban công, đập vào mắt là cảnh hoàng hôn bao phủ khắp thành phố.

Không phải cảnh nhà lầu san sát như mấy chục năm sau, đứng trên tầng sáu nhìn xuống, cảnh vật trong tầm mắt thật nhỏ bé. Chiến tranh ập tới, thành phố giới hạn nguồn điện, không còn tiếng ồn ào huyên náo của thành phố không ngủ trước kia nữa, thay vào đó, mỗi con người sống dưới những mái nhà kia đều phải đối mặt với sự vắng lặng và tương lai mờ mịt đến bất chợt này.

Vườn hoa trong chung cư không còn tiếng trẻ con cười đùa âm ỉ, trước lúc lên tầng, Diệp tiên sinh nói: “Phần lớn những người sống ở đây đều là người nước ngoài, trước kia rất đông đúc náo nhiệt. Hiện tại ai nấy đều rớt rít bán nhà về nước, xung quanh bỗng chốc vắng lạnh làm tôi có chút không quen, cô nhìn mấy xấp báo chiều này mà xem...” Ông nói, đoạn giơ lên mấy chồng báo mà nhiều ngày không ai tới lấy: “Mang đến cho ai xem đây!”

Tông Anh đứng trên sân thượng nhìn trời chiều chìm xuống, trong lòng không còn cảm giác thoải mái và chân thực như hồi còn nhỏ, thay vào đó là cảm giác mệt mỏi, cộng thêm vài phần mờ mịt.

Có thể làm gì, nên làm gì, cô không tài nào nắm chắc – đối với cô, thời đại này là lịch sử phủ đầy bụi, càng không thể thay đổi, tùy tiện tác động

vào nó, cho dù chỉ một chút, không biết chừng sẽ gây ra sai lầm không thể cứu vãn.

Cô lẳng lặng chờ đợi, đợi đến tận hoàng hôn, đợi đến khi cả chung cư đều chìm vào yên lặng, Thịnh Thanh Nhượng mới trở lại.

Trong nhà tối om. Anh bật đèn lên, trước bàn ăn, trên sofa không một bóng người; anh lại vội vã lên tầng trên, trong phòng dành cho khách cũng không có bóng dáng cô.

Điều này khiến Thịnh Thanh Nhượng sinh ra hoảng loạn – anh lo Tông Anh không đến đúng hẹn, càng lo cô gặp chuyện phiền toái trên đường.

Anh chạy xuống tầng dưới, gió đêm thổi rèm che trước cửa ban công bay lên, ánh trăng mỏng manh nhân cơ hội rải lên sàn nhà.

Anh sững sờ, bước nhanh đến nơi đó, cuối cùng phát hiện Tông Anh đang ngủ say ngoài ban công.

Cô tựa đầu vào ghế, ánh trăng phủ kín gò má khiến đường nét sắc sảo thêm phần nhu hòa.

Thịnh Thanh Nhượng không buông cặp tài liệu trong tay ra, chỉ lẳng lặng đứng im trước ghế nhìn cô, thật lâu sau đó, trái tim mới ổn định trở lại, anh thở phào một hơi – may quá.

Anh không đành lòng quấy rầy cô, nhưng bỏ mặc cô ngủ ở đây, một là không tốt cho cột sống, hai là dễ cảm lạnh, mặt khác, hiện tại không còn sớm nữa.

Anh khom người định gọi cô dậy, còn chưa kịp mở miệng gọi một tiếng “Tông tiểu thư”, Tông Anh đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, ánh mắt toát lên vẻ hoảng sợ...

Nhịp thở của cô mất quy luật trong vài giây ngắn ngủi, vô thức vươn tay phải ra giữ chặt thứ gì đó, chỉ nghe có một giọng nói lặp đi lặp lại bên tai “Không sao, Tông tiểu thư, không sao rồi!”, ngay sau đó, một đôi tay vững vàng mạnh mẽ nắm lấy tay cô, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng như thể đang động viên: “Không sao!”

Lúc này, cô mới nhận ra khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, hai vai căng cứng lập tức rũ xuống, hô hấp dần dần chậm lại, cô cất giọng khàn khàn hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Mượn ánh trăng, Thịnh Thanh Như nhìn đồng hồ đeo tay, đáp: “Gần mười giờ rồi.” Anh cầm tay cô, theo bản năng muốn mượn một chút hơi ấm và cảm giác chân thực, nhưng lý trí lại nhắc nhở anh nên lễ phép buông tay.

Anh buông dần từng ngón tay, ngay khi tay hai người sắp rời nhau, Tông Anh đột nhiên trở tay cầm lấy tay anh.

Anh sững sờ, cô hỏi bằng giọng vừa tỉnh ngủ: “Còn bao lâu nữa thì đến mười giờ?”

“Hai phút.” Anh nói, “Cô có muốn vào nhà không?”

“Không...” Tông Anh cố gắng ổn định nhịp tim mất quy luật sau khi tỉnh giấc, mượn sức đứng lên, ngẩng đầu nói với anh: “Tôi muốn hóng gió một lúc nữa.”

“VẬY... Tôi ngồi cùng cô.”

Giẫm lên sợi dây thời gian mười giờ tối, từ năm 1937 đến năm 2015, ngoài ban công lộ thiên là ánh đèn rực rỡ không ngủ, các tòa nhà cao tầng đứng sừng sững, đứng ở tầng sáu chỉ có thể nhìn lên, trời đêm không có lấy một vì sao, chỉ có đèn chỉ thị máy bay lóe sáng trong cô độc.

Chỉ rời đi vài ngày nhưng Tông Anh có cảm giác như xa cách đã lâu.

Không có mùi thuốc súng thoang thoảng trong không khí, chỉ có mùi thơm của bữa khuya từ tầng dưới bay lên.

Tông Anh đói bụng, cô lập tức buông tay ra, mở cửa ban công vào nhà, đổi thành chủ nhà chiêu đãi Thịnh Thanh Nhượng: “Anh ngồi trước đi.” Nói xong, cô đi thẳng vào phòng bếp, mở tủ bát tìm chút thức ăn, sau cùng tìm được gói mì ăn liền, lại lấy thêm túi thịt muối trong tủ lạnh ra – vậy là đủ cho một bữa.

Cô đưa tay bật máy hút khói và bếp gas, hứng nước nấu mì, bọt nước nhỏ trào lên từ đáy nồi.

Chờ nước trong nồi sôi, Tông Anh đổ gia vị vào vắt mỳ, lại mở túi thịt muối, lấy thịt ra đặt lên thớt, thái thành lát nhỏ rồi bỏ vào nồi mì, cuối cùng tắt lửa, một tay lấy hai cái bát trên giá xuống, một tay cầm quai nồi cách nhiệt, đặt nồi lên bàn ăn, nói: “Không đủ nguyên liệu nấu ăn, đành ăn tạm cho đỡ đói, anh Thịnh, phiền anh cầm...”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía ghế sofa, đã thấy anh đứng dậy vào bếp lấy đĩa, quả thật ăn ý đến khó nói.

Hai người rốt cuộc có thể bình tĩnh ngồi xuống, cùng hưởng bữa ăn đêm nóng hổi.

Sau khi đầy dạ dày đói meo, Tông Anh đặt bát đĩa xuống, lấy di động trong túi ra, Thịnh Thanh Nhượng cũng vừa ăn xong, chủ động đứng dậy thu dọn bàn ăn.

Tông Anh cầm điện thoại di động nhìn anh bưng đồ vào bếp, không ngăn cản, cúi đầu bật nguồn điện thoại.

Vừa bắt được tín hiệu, vô số tin nhắn và tin quảng cáo tràn vào suýt làm điện thoại chết máy, sau mấy giây tạm dừng, Tông Anh mở tin nhắn thông

báo cuộc gọi nhỡ, ngón tay trượt dọc xuống, tin nhắn nhắc nhở cô bỏ lỡ hàng trăm cuộc điện thoại.

Đối với người hiện đại, đây là cách chứng minh mình được lo lắng, được cần đến.

Trong phòng, tiếng tải tin nhắn mới dừng lại, thay vào đó là tiếng nước chảy trong phòng bếp.

Lúc Tông Anh xem đại khái gần hết tin nhắn, Thịnh Thanh Nhượng cũng đặt bát đĩa sạch lên giá.

Tông Anh để điện thoại di động sang một bên, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mở miệng đề cập về chuyện ban ngày, cô nói chị hai ra lệnh buộc Thanh Huệ đưa hai đứa trẻ đến viện phúc lợi, nhưng trước mắt, viện phúc lợi không có khả năng tiếp nhận.

“Thanh Huệ định nhận nuôi hai đứa bé, nhưng đây là trách nhiệm của tôi.” Cô nói, “Tôi là người dẫn hai đứa bé này đến nhà họ Thịnh, tôi không muốn gây thêm phiền toái cho gia đình anh hay Thanh Huệ, anh Thịnh...”

Cô cố gắng thương lượng giải pháp cùng anh, Thịnh Thanh Nhượng lau khô tay, bước ra khỏi phòng bếp mờ tối: “Tông tiểu thư, không cần sốt ruột, hai đứa bé này đã đến nhà họ Thịnh, ắt có duyên phận của chúng, mọi chuyện luôn có biện pháp xử lý.”

Cách nói chuyện và làm việc của anh lúc nào cũng vậy, cho dù gặp phải chuyện khó giải quyết đến đâu, anh luôn luôn ưu tiên an ủi đối phương trước.

Tông Anh ngẩng đầu nhìn anh, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ nói: “Muộn rồi, anh có muốn đi tắm rửa nghỉ ngơi không? Tôi phải xử lý một vài việc trước đây.”

Thịnh Thanh Nhung nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô lại vang lên, rất thức thời lên gác lấy quần áo thay rồi vào phòng tắm.

Cuộc gọi đầu tiên Tông Anh nhận được đến từ Thịnh Thu Thật, anh sốt ruột nói một đồng, cuối cùng hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

Tông Anh dựa vào bàn ăn đáp: “Em ở nhà, đang định đi ngủ.”

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, nói: “Vậy em mở cửa đi, anh đang đứng trước cửa nhà em.”

Lưng Tông Anh phút chốc thẳng băng, nhất thời không nghĩ ra được lý do gì để từ chối, cô liếc qua phòng tắm, cuối cùng vẫn ra mở cửa cho Thịnh Thu Thật.

Ngay khi cô mở cửa, tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên dừng lại.

Thịnh Thu Thật cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, vừa vào nhà liền hỏi: “Hai ngày nay em đi đâu vậy?”

Tông Anh đáp: ” Em nghỉ phép giải sầu, xa nhà một chuyến, tín hiệu nơi đó rất kém nên em tắt điện thoại.” Cô đứng nói chuyện, hiển nhiên không muốn đối phương ngồi xuống, vì một khi đã ngồi, đồng nghĩa với việc thời gian sẽ kéo dài.

Thịnh Thu Thật đành đứng theo cô, anh nói: “Nghỉ phép? Anh đọc báo thấy tin em bị đình chỉ công tác tạm thời, chuyện là thật sao?”

Đình chỉ công tác tạm thời? Tông Anh khẽ nhú mày, Thịnh Thu Thật lấy điện thoại ra, mở bài báo cho cô xem: “Em không đọc được tin sao?”

Tông Anh cầm di động, chỉ thấy tiêu đề bài báo viết: “Nhân viên pháp y liên quan đến vụ tai nạn gần đây bị cách chức tạm thời, từng gây ra sự cố

chữa bệnh?” Giấy trắng mực đen, không còn nghi ngờ gì nữa, người được nói đến chính là cô.

Cô lại mím môi, Thịnh Thu Thật an ủi: “Giới truyền thông thích tạo dựng tin đồn thất thiệt, em không cần buồn phiền vì chuyện này, đều đã qua rồi.”

Ánh mắt Tông Anh vẫn tập trung trên màn hình, đọc từng câu từng chữ cho đến hết, không lên tiếng.

Nhận ra mình đã chọn sai đề tài, Thịnh Thu Thật lập tức nói sang chuyện khác: “Gần đây em có đánh rơi thẻ tín dụng không? Bốn số cuối là 8923, em có tấm thẻ này đúng không?”

Anh hỏi khá đột ngột, Tông Anh cảnh giác ngẩng đầu lên: “Anh trông thấy nó ở đâu à?”

“Anh thấy có người dùng thẻ của em để thanh toán ở bệnh viện.” Anh tin chắc rằng Tông Anh thật sự mất thẻ, liền hỏi: “Em đã báo mất giấy tờ chưa?”

Tông Anh liếc về phía phòng tắm, chính cô đưa tấm thẻ kia cho Thịnh Thanh Nhượng dùng, đương nhiên không cần báo mất giấy tờ.

Lúc này, Thịnh Thu Thật lại hảo tâm cung cấp manh mối: “Anh ta là một người đàn ông trẻ tuổi, đại khái cao bằng anh, rất nhã nhặn...” Anh nói, đoạn cầm lại di động của mình, mở tin nhắn nhận được mấy hôm trước ra: “Trông rất giống một người mà anh biết.”

Anh nói, đưa điện thoại di động lại cho cô xem: “Tấm ảnh phía trên, người đứng chính giữa.”

Vừa nhìn qua, Tông Anh liền trông thấy Thịnh Thanh Nhượng – Trong ảnh, anh đứng rất thẳng, trang phục vẫn tỉ mỉ kỹ lưỡng, bên cạnh anh còn

có người khác, anh cả, cô út, thậm chí còn có lão tứ Thịnh Thanh Hoà, cùng với không ít gương mặt quen thuộc.

Tông Anh trượt lên trên, ngay khi cô định hỏi “Vì sao anh lại có tấm ảnh này”, tấm ảnh bên dưới liền chiếm toàn bộ sự chú ý của cô.

Một thiếu nữ có dáng vẻ như học sinh ngồi trên ghế trước phòng ảnh, đứng bên cạnh là một cậu bé mặc áo sơ mi thắt nơ, cô ôm một đứa bé sơ sinh trong lòng, nét cười rạng rỡ.

Tông Anh giật mình, hỏi: “Đây là ai?”

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh bị nhốt trong phòng tắm: Món mỳ lúc này rất ngon, hơn nữa, kỹ thuật thái rau của Tông tiểu thư cũng rất lợi hại.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mới đầu Thịnh Thu Thật cho rằng cô đang hỏi người trong tấm ảnh đầu tiên, lúc nghiêng đầu lại gần mới nhận ra cô đang hỏi bức ảnh thứ hai. Tấm ảnh đen trắng chiếm gần hết màn hình, khung cảnh ấm áp, tâm trạng ai nấy đều vui vẻ, trong mắt Thịnh Thu Thật, đây chỉ là ảnh chụp gia đình những năm ba mươi của thế kỷ trước, nhưng với Tông Anh mà nói, đây là hình ảnh cô tận mắt chứng kiến nửa ngày trước...

Lúc này, nó nằm trên màn hình 4.7 inches, Thanh Huệ đang cười, A Lai cũng đang cười, đứa trẻ trong lòng im lặng ngủ, hết thấy tựa như vừa xảy ra cách đây không lâu, nhưng cơn lũ năm tháng rõ ràng đã bào mòn nó gần một thế kỷ.

Thịnh Thu Thật không nhận ra sự kinh ngạc của Tông Anh, ánh mắt anh dừng lại trên màn hình vài giây ngắn ngủi, hào phóng nói: “Em hỏi bà Thịnh à? Bà ấy là mẹ nuôi của ông nội anh.”

Tông Anh một tay cầm điện thoại di động, tay kia đột nhiên buông xuống.

Nghi vấn này vừa nảy ra trong đầu cô, ngay lập tức được Thịnh Thu Thật xác nhận.

Tông Anh bối rối một lát, nghiêng đầu nhìn về phía phòng tắm rồi trả điện thoại di động cho Thịnh Thu Thật, bước đến tủ cạnh cửa trước, lấy một hộp thuốc lá, nhanh chóng châm một điếu, lại quay về phòng khách bật ti vi, chỉnh âm lượng lên mức cao nhất.

Ti vi đang phát bản tin về vụ tai nạn giao thông và vụ nổ liên hoàn nghiêm trọng mấy ngày trước, trong tiếng phông vấn quần chúng huyên náo, Tông Anh cúi đầu rít một hơi, hỏi Thịnh Thu Thật: “Anh có thể nói qua về tấm ảnh kia được không?”

Lúc này, Thịnh Thu Thật mới hơi nghi ngờ về sự tò mò của cô, dù sao cô hiếm khi thấy hứng thú với chuyện của người khác, việc cô chủ động hỏi han như vậy hết sức kỳ lạ.

Nhưng anh vẫn cúi đầu nhìn màn hình di động, kể chi tiết: “Có lẽ tấm ảnh này được chụp từ thời chiến, theo lời kể của ông nội anh, lúc ấy bà Thịnh nhận nuôi anh em ông, trùng hợp ngẫu nhiên ra ngoài chụp một bức ảnh, cụ thể là ngày nào, ông cũng không nhớ rõ.”

Trùng hợp ngẫu nhiên. Vậy đó là sự trùng hợp thế nào? Ngẫu nhiên ra sao? Sự tham dự của cô có tạo ra ảnh hưởng gì không?

Tông Anh vẫn cúi đầu hút thuốc, làn khói mỏng manh che dấu vẻ lo âu của cô. Cô hỏi: “Ai là ông nội anh?”

“Đứa bé được bà Thịnh ôm trong lòng kia chính là ông nội anh.” Anh nói tiếp: “Người đứng cạnh bà Thịnh chính là anh trai ông, nghe nói trong lúc lánh nạn, họ được bà Thịnh nhận nuôi. Vào thời đại tàn khốc ấy, nếu không có bà Thịnh, không biết chừng ông khó có thể sống sót, vậy cũng sẽ không có những chuyện sau này.”

“Bà Thịnh là ai?” Khói thuốc lắng đọng bùng cháy, Tông Anh ngẩng đầu lên khỏi đám khói.

Từ cách xưng hô của đối phương, Tông Anh nắm bắt được vài thông tin tế nhị, anh gọi Thanh Huệ là “bà Thịnh”, mà không phải là cụ cố, khó tránh khỏi có phần kỳ lạ.

“Đại khái là một vị tiểu thư nhà giàu lấy việc giúp người khác làm niềm vui.” Thịnh Thu Thật miêu tả như thế, “Lúc ấy, ông nội anh quá nhỏ, ấn tượng về bà cũng có hạn, chỉ biết bà họ Thịnh, gia cảnh khá giàu có.”

“Lúc ấy?” Tông Anh nhíu mày hỏi.

“Ông nội anh chỉ sống cùng bà Thịnh vài năm.” Anh thở dài nói: “Thời cuộc bấp bênh, nhiều phen trắc trở, ly biệt cũng là chuyện thường tình. Đâu chỉ rời xa bà Thịnh, ông nội cũng mất liên lạc với anh trai. Tiếc rằng đã nhiều năm trôi qua, ông nội vẫn chưa tìm được tin tức về họ.”

Biển người mênh mêng, mỗi người một ngã, vận mệnh của Thịnh Thanh Huệ hoàn toàn trống rỗng.

Trong đầu Tông Anh hiện lên khuôn mặt hồn nhiên lương thiện kia, cô không tìm được nhắm mắt lại, tiện tay cầm một chiếc lon rỗng trên bàn, vút điếu thuốc hút dở một nửa vào, vô thức lắc lắc lon, khói lập tức tắt.

Mùi khói thuốc trong phòng dừng lại từ đây, ti vi vẫn tiếp tục phát bản tin, âm thanh to đến mức át hết mọi thứ.

Tông Anh loáng thoáng nghe thấy Thịnh Thu Thật nói: “Hơn mười năm sau, ông nội rời khỏi quê nhà, nhưng trước sau vẫn mang theo bức ảnh chụp cùng bà Thịnh, đây cũng có lẽ là hai tấm ảnh cũ quý giá nhất trong nhà.”

Kim giây của chiếc đồng hồ để bàn chuyển động không ngừng, Tông Anh ngẩn người nhìn hình ảnh trên ti vi, cô sa vào hoang mang, không rõ đâu là nhân đâu là quả.

Đứa bé do chính tay cô mang tới thế giới này, đứa bé tên A Cửu, từng theo bản năng sợ hãi nắm chặt lấy áo cô, đây là lý do cô đưa thẳng bé đến nhà họ Thịnh, bởi vậy cũng tạo ra hệ quả, đứa bé được Thịnh Thanh Huệ

nhận nuôi; Thịnh Thanh Huệ nhận nuôi cậu bé, lại tạo ra hệ quả là đứa bé theo họ của cô, cũng tạo ra Thịnh Thu Thật của ngày hôm nay.

Nhưng cho dù không có sự tham gia của cô, Thịnh Thu Thật sẽ vẫn là Thịnh Thu Thật mà cô quen biết.

Dường như tất cả những gì A Cửu và Thanh Huệ gặp phải, cùng cuộc ly biệt sau này đều đã được định trước, cho dù có tham gia của cô hay không, đều không hề liên quan.

Kể xong chuyện cũ, Thịnh Thu Thật ngồi cùng cô xem bản tin tối ngắn ngủi một cách vu vơ.

Khi tiết mục âm nhạc kết thúc vang lên, Tông Anh chợt hoàn hồn, quay đầu nhìn anh: “Mấy ngày nay anh tìm em có chuyện gì không?”

“Tông Du tình rồi.” Anh nói, “Nhưng tình trạng không được tốt cho lắm.”

“Em có thể giúp gì không?”

“Thằng bé không muốn nói chuyện, hai ngày trước nó đột nhiên nói muốn gặp em, anh nghĩ biết đâu em có thể tán gẫu với thằng bé một lúc.”

“Gặp em ư?”

“Ừ.”

Tông Anh cảm thấy ngoài ý muốn, cô và Tông Du không thân thiết như những cặp chị em khác, bình thường hai người rất ít khi gặp nhau, vả lại, tính cách Tông Du có phần hướng nội, hiếm khi nói chuyện trước mặt cô, tại sao đột nhiên lại muốn gặp mặt?

“Mai em sẽ bớt chút thời gian đi gặp thằng bé.” Tông Anh nhìn đồng hồ để bàn, nói với Thịnh Thu Thật: “Sắp mười một giờ rồi, anh về sớm đi còn

nghi ngơi.”

Thịnh Thu Thật cũng nhận ra mình nán lại quá lâu, sáng suốt cáo từ ra về.

Anh đi đến cửa trước, mượn ngọn đèn hành lang tối mờ, cúi đầu nhìn thấy một đôi giày Derby, đại khái cỡ 42-43, hiển nhiên không phải của Tông Anh.

Chẳng lẽ lúc này trong căn hộ còn có người thứ ba sao?

Cố kìm nén sự tò mò trong lòng, Thịnh Thu Thật dời mắt ra cửa, dận dò Tông Anh một câu “Nghỉ ngơi tốt nhé”, rồi xoay người đi thẳng ra thang máy.

Tông Anh đóng cửa lại rồi tắt ti vi, tiếng nước chảy trong phòng tắm lại vang lên.

Trước đó, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, Thịnh Thanh Nhượng liền tắt vòi nước, anh nghe thấy có người vào nhà, nói chuyện với Tông Anh, nhưng về sau lại không nghe rõ nữa, bởi cô đột nhiên bật ti vi và chỉnh âm lượng to một cách khác thường, nghĩ kỹ thì hiểu ngay, cô đang cố ý che dấu chuyện gì đó – Có lẽ cô không muốn để anh nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện về sau, bởi nó có khả năng liên quan đến vận mệnh của những người xung quanh anh.

Mặc dù không nghe được những phần mấu chốt, nhưng trong đầu Thịnh Thanh Nhượng đã nảy ra một vài suy đoán.

Trước đó, lúc Tông Anh nhắc tới hai đứa bé kia, cô rõ ràng thể hiện tâm trạng áy náy và lo lắng, có lẽ cô đang nghi ngờ hành động tùy tiện của mình sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của người khác.

Tắm xong, anh thay xong quần áo ra khỏi phòng tắm, Tông Anh ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Thấy anh bước ra, cô liền dập tàn thuốc, nhất thời không biết nên mở lời thế nào, dứt khoát không nói gì, đứng dậy định đi tắm.

Đêm hè sâu lắng, Tông Anh vào phòng tắm mở vòi nước, nước nóng ào ào chảy xuống, cô đứng dưới vòi hoa sen, cảm nhận được áp suất nước – đây là điều không có ở Tô Giới thời chiến.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng đàn dương cầm, ban đầu cô cho rằng đứa bé nhà bên lại tập đàn, nhưng sau khi tắt vòi nước, lắng nghe nửa phút mới biết không phải.

Là Thịnh Thanh Nhượng đang đánh đàn.

Điều này khiến cô ý thức rõ ràng trong phòng thật sự có người thứ hai tồn tại.

Lúc Tông Anh sấy khô tóc ra ngoài, tiếng đàn đã ngừng, hơn nửa số đèn trong căn hộ đã tắt, Thịnh Thanh Nhượng đang đi lên gác.

Tông Anh ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy đối phương đứng ở góc cầu thang, cũng đang nhìn cô.

Trong không gian tối tăm, chỉ còn tiếng hít thở và tiếng kim đồng hồ để bàn chuyển động, khuôn mặt hai người đều khó bề phân biệt.

Tông Anh không lên tiếng, vội vã xoay người, định về phòng ngủ, Thịnh Thanh Nhượng đứng trên tầng chợt gọi cô lại.

Anh ôn hoà mở lời: “Cô có tin không? Tông tiểu thư, cho dù không có sự tham gia của cô, có lẽ hai đứa bé ấy vẫn sẽ đến nhà họ Thịnh bằng phương thức khác. Với tính cách của Thanh Huệ, con bé vẫn sẽ nhận nuôi chúng.

Tôi biết Thanh Huệ cũng chỉ là đứa trẻ, con bé chưa có năng lực chăm sóc hai người khác, cũng không cách nào tự mình đối đầu với sự mạnh mẽ của chị hai, nhưng cô không cần quá lo lắng, bởi còn có tôi ở đây.”

Còn có tôi ở đây, cô hãy yên tâm.

Nghe lời an ủi đầu vào đấy của anh, Tông Anh đứng tại chỗ trong chốc lát, đưa lưng về phía anh nói: “Anh cũng ngủ sớm đi, anh Thịnh.”

Thịnh Thanh Nhượng đứng trên cầu thang, đáp: “Ngủ ngon, Tông tiểu thư.”

Cô tắt đi ngọn đèn cuối cùng rồi vào phòng ngủ, căn nhà chìm vào bóng tối.

***

Mượn ánh mặt trời, căn nhà lại sáng lên.

Hơn năm giờ sáng, mặt trời hé lộ, phố phường đồng loạt hiện ra, tiếng mở cửa tầng dưới không ngừng vang lên, tiếng xe bus vào trạm cứ một lúc lại vang một lần, cô bé nhà bên bắt đầu tập đàn, Tông Anh đi rửa mặt.

Rửa mặt xong là năm giờ bốn mươi lăm phút, Tông Anh mở tủ cửa trước ra – không có thu hoạch gì.

Cô ngẩng đầu nhìn lịch xé trên tường, tờ gần đây nhất là lịch cũ từ nhiều ngày trước. Tông Anh tính toán một chút, hôm nay là ngày 20 tháng 8, bởi vậy cô xé hết những trang cũ đi, mở ra một ngày mới.

Trên lịch ghi rõ ba chữ “Đêm thất tịch”.

Lúc này, cô nghe thấy tiếng Thịnh Thanh Nhượng xuống nhà, xoay người vớt mấy tờ lịch vào sọt rác, ngẩng đầu chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Tông tiểu thư.” Anh đáp.

Tông Anh bước tới, đưa cho anh tấm thẻ ngân hàng lần trước: “Anh cứ cầm cái thẻ này đi, phòng khi gặp chuyện không may.” Cô nói, lại lấy một tấm thẻ màu lam trong ví ra đưa cho anh: “Thẻ lưu trữ giá trị giao thông, lúc bắt xe cũng có thể dùng, nếu số dư còn lại không đủ, nó sẽ nhắc nhở anh bổ sung giá trị.”

Sự hào phóng của cô khiến Thịnh Thanh Nhượng thẹn không dám nhận.

Thấy anh chần chừ không nhận, Tông Anh không nói hai lời, cúi đầu mở cặp tài liệu của anh ra, nhét thẻ vào: “Ít nhất có thể tránh một số phiền toái cần dùng tiền để giải quyết, cầm lấy đi.”

Nói xong, cô ngẩng đầu: “Anh chuẩn bị đi sao?”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Ừ.”

Còn ba phút nữa là đến sáu giờ, hai người đều biết rõ, lại không thể nào mở lời.

Đây là lần đầu tiên hai người chia tay trong trạng thái tỉnh táo – Tông Anh sẽ không về thời đại kia cùng anh, cũng không biết anh sẽ làm gì sau khi trở về. Hệt như tiễn con thuyền cô độc vào đại dương mênh mông, điều có thể làm chỉ là vẫy tay từ biệt.

Sáu giờ đã đến, Tông Anh lại chứng kiến một người đột nhiên biến mất, tựa như giấc mơ phút chốc bốc hơi.

Cô duỗi tay ra, nhưng chẳng thể chạm vào thứ gì, bên tai chỉ có tiếng đồng hồ để bàn đồ chuông – “keng, keng keng”.

Tông Anh mở cửa ra, tiết trời bên ngoài thật tươi đẹp, đây mới là thế giới cô phải đối mặt.

Cô tìm được một cửa hàng bán đồ ăn sáng, chọn vị trí cạnh cửa sổ, bình thản ăn bữa sáng, ánh mặt trời xa xỉ phủ kín bàn.

Ngoài cửa sổ, xe cô qua lại không dứt, dường như đây mới là dáng vẻ nên có của chốn nhân gian.

Cô ngồi đợi đến giờ đi làm, định đi gặp luật sư Chương, nhưng đột nhiên nhớ ra luật sư Chương đã đổi ngày hẹn, vì thế đành chuyển thành đến bệnh viện.

Thịnh Thu Thật cũng vừa tới bệnh viện, Tông Anh gặp anh trong thang máy, anh nhìn chằm chằm vào số tầng đang nhảy lên rồi nói với Tông Anh: “Bây giờ anh còn phải kiểm tra phòng bệnh, em lên tầng trên thăm Tông Du trước đi, gặp xong thì xuống tầng dưới tìm anh, anh sẽ nói cho em tình hình cụ thể của thằng bé.”

Tông Anh gật đầu, đưa mắt nhìn anh ra khỏi thang máy rồi soi bóng mình trên cửa thang máy bóng loáng như gương, chỉnh lại quần áo – cô không rõ lên trên đó sẽ được gặp ai, ngoại trừ Tông Du, có lẽ còn có mẹ của thằng bé, thậm chí bác cả.

Cô không giỏi ứng phó với một số mối quan hệ cho lắm.

Cửa thang máy mở ra, trước mắt là cảnh tượng im lìm đặc trưng của khu phòng bệnh cao cấp.

Lúc cô hỏi số phòng, y tá thậm chí còn hỏi thân phận và mục đích đến đây của cô.

Ngay khi cô cúi đầu điền vào danh sách đăng ký, y tá Lương vừa hay cũng đến, trông thấy cô liền nói: “Bác sỹ Tông sang đây thăm em trai à? Để tôi dẫn cô qua đó.”

Tông Anh đi theo y tá Lương, để lại hai y tá kia hai mặt nhìn nhau.

Một trong hai người nhỏ giọng nói: “Cô ta là bác sỹ Tông trước kia công tác bên khoa ngoại thần kinh sao? Tôi nghe y tá Lương nói, trước kia cô ta rất giỏi, không rõ là đi học sớm hay nhảy lớp, lúc tốt nghiệp còn khá trẻ, là học trò xuất sắc của chủ nhiệm Từ.”

Một người khác không biết chuyện hỏi: “Vậy bây giờ cô ta công tác ở bệnh viện nào?”

“Đâu còn làm bác sỹ nữa! Nghe nói là làm pháp y.”

“Học trò xuất sắc của chủ nhiệm Từ mà lại làm pháp y ư?!”

“Cho dù có giỏi đến mấy, sau chuyện xảy ra năm đó, đại khái chẳng có bệnh viện nào muốn nhận cô ta nữa, chỉ có thể đi mổ cho người chết.”

Đang nói chuyện dở, hai người chạm mặt với một người đi ngang qua – đồng phục ngắn tay màu lam nhạt, quân hàm màu xám, trong tay xách một chiếc thùng, khuôn mặt hờ hững mơ hồ toát lên vẻ kiêu ngạo, chính là Tiết Tuyên Thanh.

Cô lấy giấy chứng nhận và các giấy tờ liên quan ra, nói: “Phòng 2013, giám định vết thương.”

Y tá ngẩng đầu nhìn lên, đưa danh sách đăng ký cho cô: “Phiền chị điền vào đây được không?”

Tiết Tuyên Thanh cầm danh sách, vừa liếc qua liền thấy ghi chép về người đến thăm bệnh phía trên, giấy trắng mực đen viết “Tông Anh”, số phòng bệnh muốn đi là “2015”.

Tiết Tuyên Thanh hận không thể lập tức chạy đến phòng 2015 bắt Tông Anh, nhưng cô vẫn cầm bút, dựa vào quầy, kiên nhẫn đăng ký, thản nhiên nghe hai y tá tiếp tục buôn chuyện.

“Cậu nói rõ ràng xem nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lúc đó tôi còn chưa tới đây, chỉ là nghe người ta đồn, nhưng cũng biết tám chín phần mười.” Sau đó cô ta nói, “Nghe nói, cô ta vừa thắng chức liền ngã gãy tay, dù sao vết thương hết sức nghiêm trọng, nhất thời không thể khôi phục, về sau không biết vì sao lại được tham gia phẫu thuật, không may ca phẫu thuật kia thất bại, người nhà bệnh nhân làm to chuyện lên. Mặc dù phẫu thuật đều có nguy hiểm, nhưng người ngoài nhìn vào đều sẽ đổ tội lên đầu bác sỹ, nói tay cô ta chưa khôi phục hoàn toàn, không nên tham gia phẫu thuật, mạo hiểm mạng sống của bệnh nhân.”

“Thì ra là thế, vậy tại sao cô ta lại ngã?”

“Có quỷ mới biết, tay của bác sỹ khoa ngoại thần kinh quý giá như vậy, bản thân không chú ý thì trách được ai?”

Tiết Tuyên Thanh trưng bộ mặt nhạt nhẽo, trả danh sách đăng ký lại cho họ, liếc qua số hiệu của hai người, đột nhiên đọc ra trước mặt cả hai: “126, 213.”

Hai người đứng đối diện tỏ vẻ khó hiểu, Tiết Tuyên Thanh không nói gì, cứ thế xoay người bỏ đi.

Hành lang yên tĩnh một cách đáng kinh ngạc, phòng bệnh 2015 cũng y như vậy. Máy làm ấm không khí phun sương không ngừng nghỉ, Tông Du nằm trên giường không nói một lời.

Sáng nay mẹ Tông Du ra ngoài có việc, hộ lý thấy Tông Anh đến cũng chủ động tránh đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai chị em.

Tông Anh nói: “Bác sỹ Thịnh nói em muốn gặp chị, có phải có chuyện muốn nói với chị không?”

Tông Du hô hấp nặng nề, mỗi lần hít vào thở ra đều hết sức từ tốn, ánh mắt nhìn về phía cô không chút ánh sáng, lại mơ hồ có chút bi thương.

Cô đổ một ít nước ấm trong bình giữ nhiệt ra, hỏi thằng bé: “Có muốn uống nước không?”

Thằng bé lắc đầu một cách gian nan.

Đứa bé này mới mười mấy tuổi, yếu ớt lương thiện, thành tích học tập rất tốt, không bao giờ làm chuyện quá giới hạn, ở nhà cũng ít khi đòi hỏi.

Tông Anh còn nhớ, trước đây thằng bé cũng rất cố gắng gần gũi cô, muốn được cô yêu quý, nhưng lúc đó cô một lòng muốn cao chạy xa bay khỏi căn nhà kia, sớm khép chặt cửa lòng, cũng từ chối sự chủ động đến gần của nó.

Trong làn sương mờ mịt, Tông Anh hỏi thằng bé: “Đêm đó, tại sao em và chú Hình lại ra ngoài vào lúc rạng sáng?”

Theo thông tin Tông Anh được biết, đêm đó Tông Du đã nói muốn qua đêm tại nhà cậu, chẳng lẽ nửa đêm lại đổi ý? Từ trước đến nay, thằng bé không phải kiểu trẻ con bốc đồng như vậy.

Tông Du nhìn cô, hồi lâu mới nói một câu: “Em... Không nhớ rõ.”

Tông Anh cố hỏi lại: “Vậy em còn nhớ vì sao xe của chú Hình lại mất khống chế không?”

Thằng bé dường như do dự một lát, cuối cùng lắc đầu, lần này nó dứt khoát không nói câu nào.

Thằng bé bị chấn thương sọ não, có khả năng vẫn tồn tại chương ngại tâm lý hoặc xảy ra tình trạng mất trí nhớ ngắn hạn.

Tông Anh biết không hỏi được gì nhiều, dứt khoát không hỏi nữa. Cô dời mắt về phía thiết bị giám sát, nhận ra thằng bé đã mệt mỏi quá độ, bởi vậy lại nhìn nó, ôn hoà nói: “Nếu em nhớ lại, hoặc có gì muốn nói với chị, bất cứ lúc nào đều có thể gọi điện thoại cho chị, được không?”

Thấy thằng bé không trả lời, Tông Anh lại nói: “Vậy chị đi đây.”

Cô không muốn gặp mẹ Tông Du, trước khi đối phương quay lại, cô muốn về trước.

Cô đứng dậy khỏi ghế, lúc định đi, đột nhiên bị Tông Du gọi lại.

“Chị...” Cậu thiếu niên khó khăn phát âm rõ từng chữ, bất ngờ nói: “Rất xin lỗi.”

Tông Anh đang đưa lưng về phía thằng bé, cô thoáng sững sờ một lát, quay đầu nghi ngờ nhìn lại, nhưng Tông Du đã quay mặt đi.

Tại sao phải nói xin lỗi? Tông Anh không tài nào hiểu được lời xin lỗi bất thành tình này, hai chị em họ không nợ nhau bất cứ thứ gì. Câu “Rất xin lỗi” này của thằng bé rốt cuộc liên quan đến chuyện gì?

Lúc này, di động của Tông Anh đột nhiên rung mạnh, kéo lại suy nghĩ của cô.

Tông Anh bắt máy, người ở đầu dây bên kia hỏi: “Cậu định ở trong đó đến bao giờ?”

Tông Anh ngẩng đầu lên theo bản năng, lập tức cúp điện thoại rồi ra ngoài.

Cô mở cửa phòng ra, Tiết Tuyên Thanh tựa lưng vào khung cửa, một tay cầm điện thoại, một chân giơ lên chặn khung cửa đối diện, chắn ngang lối đi.

Tông Anh cup mắt nhìn chân Tiết Tuyên Thanh, lại ngẩng đầu nhìn vào mắt cô ấy, Tiết Tuyên Thanh vẫn ung dung nhìn chăm chăm cô, nói: “Cuối cùng cũng tìm được cậu.”

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Thịnh Thu Thật, hộp sữa bột đầu tiên ông nội cậu uống là do tôi mua, vậy mà cậu dám nghi ngờ tôi trộm thẻ tín dụng hả?!

Tông Anh: Vừa rồi nhìn lại hoá đơn và số dư còn lại, có cảm giác sắp phải ăn không khí.

Tiết Tuyên Thanh: A, rốt cuộc đã bắt được hai tên lâu trên, chúng ta thương lượng vụ phạt tiền do dừng xe trái phép đi, bạn tốt cũng phải tính tiền rõ ràng, đúng không?!

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tông Anh hỏi: “Vì sao cậu lại ở đây?”

Tiết Tuyền Thanh không cam lòng yếu thế, hỏi ngược lại: “Vì sao tôi không thể ở đây?”

Tông Anh để ý thấy Tiết Tuyền Thanh đang cầm một chiếc thùng trong tay, đoán rằng cô đến đây vì công việc, vừa khéo phát hiện tên mình trên sổ đăng ký người đến thăm bệnh, với phong cách làm việc nhất quán của Tiết Tuyền Thanh, đến cửa phòng bệnh ôm cây đợi thỏ chẳng có gì kỳ lạ.

Tiết Tuyền Thanh tìm cô, đơn giản vì ba việc...

Một là vì sao lại nghỉ phép; hai là vì sao chiếc xe kia lại đỗ giữa đường cái; cuối cùng là chứng thực thân phận của Thịnh Thanh Nhượng.

Bất kể là chuyện gì đi chăng nữa, cô đều không tiện trả lời, Tông Anh lựa chọn lấy tình chế động, chờ cô ấy hỏi trước.

Nhưng Tiết Tuyền Thanh hết lần này đến lần khác không hỏi những chuyện này, cô hất cằm chia chia vào phòng, nhìn chăm chăm Tông Anh hỏi: “Khôi phục thế nào rồi?”

Tông Anh thoáng nghiêng người, hỏi lại: “Có thể để tôi đóng cửa lại được không?”

Tiết Tuyền Thanh tránh sang một bên, đợi Tông Anh đóng cửa lại, lập tức nhắc chân chống lên tường, vững vàng hạn chế Tông Anh trong phạm vi nhỏ hẹp: “Được rồi, nói đi.”

Tông Anh không thể làm gì khác ngoài khoan nhượng hành vi ngây thơ của Tiết Tuyền Thanh, cô ngẩng đầu trả lời: “Đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, có khả năng bị mất trí nhớ.”

“Cho nên không hỏi được gì đúng không?” Tiết Tuyền Thanh dường như đã biết trước kết quả, cô nói: “Hôm qua đội cảnh sát đã cử người tới đây, hỏi nửa ngày, nó đều trả lời là không biết gì. Dù mất trí nhớ thật hay giả, bắt đầu từ chỗ thằng bé không có ý nghĩa gì lớn, dẫu sao cũng có chút manh mối về nguồn gốc của túi ma túy kia rồi.”

Xuất phát từ nguyên tắc né tránh và giữ bí mật, Tiết Tuyền Thanh không thể nói cụ thể, nhưng câu nói cuối cùng của cô đủ để khiến Tông Anh nhớ lại chi tiết mấy ngày trước.

Trước khi cô nghỉ phép, cô, Tiết Tuyền Thanh và Tiểu Trịnh quyết định đến quán rượu ăn uống xả láng, trên bàn cơm, Tiểu Trịnh từng đề cập “trên túi ma túy có dấu vân tay của một người nữa”, lúc đó đối tượng cậu ta hoài nghi là “lãnh đạo cao tầng của công ty sản xuất thuốc Tân Hi”.

Hình Học Nghĩa lấy túi ma túy này từ tay ai? Quả thật là lãnh đạo cao tầng của Tân Hi sao? Nếu đúng là thế, vậy người đó là ai?

Mặc dù giữ cổ phần của công ty, nhưng Tông Anh hầu như chưa bao giờ quan tâm đến chuyện nội bộ của Tân Hi, ai cầm quyền, ai đặc thế, phe phái nào đang cạnh tranh với nhau, cô không rõ lắm.

Ngay khi Tông Anh đang cố gắng hồi tưởng những khuôn mặt có liên quan, trong phòng bệnh, Tông Du đột nhiên khẽ cựa quậy.

Thằng bé nghe thấy tiếng đối thoại loáng thoáng bên ngoài, lại nghe thấy câu nói cuối cùng của Tiết Tuyền Thanh, hàng mi đột nhiên run khẽ, mở mắt ra, mờ mịt nhìn lên trần nhà.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Cậu biết, mẹ mình đã quay lại.

Mẹ Tông Du trở về, cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người.

Tiết Tuyền Thanh liếc bà một cái, rụt chân lại, tránh sang một bên, để mặc Tông Anh tự mình ứng phó.

Mẹ Tông Du nói bằng giọng dịu dàng cố hữu: “Tông Anh đến đây à, vào ngồi một lúc đi con... Tông Du liên tục nhắc đến con, muốn nói chuyện với con đây.” Cách làm việc và nói chuyện của bà luôn từ tốn, việc chờ đợi trắng đêm trong mấy ngày liền lấy đi không ít sinh lực của bà, nhưng lúc nói chuyện với Tông Anh, bà vẫn cố tỏ ra tươi cười.

Tông Anh đáp: “Con vừa tới thăm, thẳng bé hơi mệt, cần nghỉ ngơi.”

Mẹ Tông Du gật đầu, trước khi vào phòng, bà xoay người lại, ngẩng đầu nói với Tông Anh: “Nếu con rảnh thì thường xuyên đến thăm thẳng bé nhé!”

Tông Anh đón lấy ánh mắt của bà, cuối cùng đáp: “Được ạ.”

Mẹ Tông Du đóng cửa lại, di động của Tiết Tuyền Thanh đổ chuông.

Phòng bệnh 2013 giục cô sang đó gấp, cô cúp điện thoại nhưng không vội đi ngay, chỉ tay vào Tông Anh: “Cậu ra cửa chờ tôi, tôi muốn tính sổ với cậu về chuyện chiếc xe.” Nói xong, cô định xoay người đi, nhưng lại quay đầu bồi thêm một câu: “Còn nữa, tôi nhất định sẽ tra rõ chuyện tên cổ lỗ sĩ ra vào nhà cậu là thế nào.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, “tên cổ lỗ sĩ” mà cô ám chỉ chính là Thịnh Thanh Nhượng.

Tông Anh không quá lo lắng về chuyện này, dù sao tại thời đại này, Thịnh Thanh Nhung chỉ là một người không tồn tại. Tiết Tuyển Thanh làm vậy chỉ phí công mà thôi.

Đội Tiết Tuyển Thanh vào phòng 2013, cô xoay người quay về, chưa đến quầy trực của y tá liền loáng thoáng nghe thấy tiếng bàn tán.

Cuộc nói chuyện phiếm vẫn chưa dừng lại, hai y tá đang bàn tán về cô.

Đại khái đã nói xong chuyện “Nhân viên pháp y có liên quan đến vụ tai nạn bị cách chức tạm thời, trong quá khứ từng gây ra sự cố chữa bệnh”, cả hai lại dời tâm điểm đề tài về chuyện cá nhân của cô.

Một người nói: “Chẳng phải đứa bé nằm ở phòng 2015 là em trai cô ta sao, công tử của Tân Hi, cậu không nhớ à?”

Một người khác tiếp lời: “Người bị tai nạn trong sự cố giao thông đường hầm 723 ư? Hình như người thân của thằng bé mất rồi phải không?”

“Là cậu của nó, đồng thời là viện trưởng viện nghiên cứu y dược Tân Hi, một thời gian trước, chuyện này gây ảnh hưởng không tốt, Tân Hi sắp đưa ra thị trường loại thuốc mới, cần tạo dựng không ít mối quan hệ xã hội. Nhắc đến cái này, tôi lại nhớ đến một chuyện khác...”

“Chuyện gì vậy?”

“Một chuyện từ mười mấy năm trước.”

“Sao cậu lại biết chuyện từ mười mấy năm trước?”

“Y tá Lương kể chứ đâu, chị ấy nói, trước khi thành lập viện nghiên cứu thuốc, Tân Hi chỉ là một phòng nghiên cứu nhỏ. Lúc ấy, người phụ trách của họ là Nghiêm Mạn, chính là mẹ của cô bác sỹ Tông kia. Năm đó, Tân

Hi cũng sắp đưa ra thị trường loại thuốc mới, Nghiêm Mạn đột nhiên qua đời, nghe nói bà ấy mắc bệnh trầm cảm rất nặng, hình như là tự sát.”

“Thật đáng tiếc.”

“Nghe nói bà Nghiêm Mạn này có quan hệ rất tốt với chủ nhiệm Từ bên khoa ngoại thần kinh, về sau chủ nhiệm Từ chiếu cố đến con gái bà ấy như vậy đại khái cũng vì nguyên nhân này, nhưng có quan tâm đến mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì hết, sau khi vị “trò giỏi” này gây ra sự cố, cô ta không thể tham gia phẫu thuật được nữa, không còn cách nào khác đành chạy đi làm pháp y, hiện tại còn gây ra nhiều chuyện như vậy.”

Nghe hết những lời xì xào này, Tông Anh không xuất hiện ngay lập tức.

Cô đứng dựa vào tường, tay phải giấu trong túi quần vô thức run nhẹ, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, rút tay ra nắm lại thành nắm đấm, nó mới bình thường trở lại.

Rời khỏi khu vực chăm sóc đặc biệt, Tông Anh xuống tầng dưới tìm Thịnh Thu Thật.

Buổi sáng ở bệnh viện bắt đầu từ giao ca và kiểm tra phòng, tốp năm tốp ba sinh viên thực tập đi theo giáo viên đến từng phòng bệnh, đây là cuộc sống Tông Anh từng hết sức quen thuộc.

Thịnh Thu Thật đột nhiên gọi cô lại từ phía sau, anh bước nhanh đuổi theo, giành cơ hội mở cửa phòng thay cô.

“Cảm ơn.” Tông Anh nói.

“Nói chuyện với Tông Du thế nào rồi?”

“Thằng bé hơi yếu, chỉ nói được vài câu thôi.”

Thị Thu Thật ra hiệu cho cô ngồi xuống ghế sofa, lại rót cốc nước cho cô, chính mình cũng ngồi xuống phía đối diện.

Anh thoáng sắp xếp lại suy nghĩ và cách dùng từ: “Hôm qua vừa kiểm tra, vấn đề về tim của thằng bé càng ngày càng nghiêm trọng. Tim vốn không tốt, chẳng may gặp phải tai nạn, tình hình hết sức không lạc quan... Ngoài trừ ghép tim, không còn biện pháp nào khác.”

Tông Anh cầm cốc nước lên uống, lại bị bỏng nước sôi.

Cô im lặng đặt cốc giấy lên khay trà, lắng nghe Thị Thu Thật nói: “Thằng bé thuộc nhóm máu đặc biệt, yêu cầu ghép với nhóm máu phù có độ hợp cao, ca bệnh tham khảo rất ít.”

Tông Anh hỏi: “Người nhà thằng bé có biết không?”

Thị Thu Thật gật đầu: “Hôm qua đã nói nên chắc hẳn họ đều biết cả rồi.”

Tiết trời bên ngoài rất đẹp, tin tức này lại như một đám mây đen, kết hợp với gió lạnh của điều hoà, dường như mưa to có thể ập xuống đầu bất cứ lúc nào.

Mặc dù phải tin vào sự tồn tại của kỳ tích, nhưng thực tế lại vô cùng u ám – muốn tìm được trái tim thích hợp để cấy ghép trong thời gian ngắn là quá khó khăn.

Tông Anh không có thuốc lá để hút, tiện tay cầm tạp chí trên bàn để giảm bớt lo lắng, The Lancet Neurology (Lưỡi Trích Thần Kinh Học), quyển sách cô không động đến từ khi rời khỏi bệnh viện.

Thị Thu Thật nói: “Tình hình tổng quát là vậy, thằng bé rất đáng thương, có thời gian hãy thường xuyên đến thăm nó.”

Lời anh nói thoáng mang hàm ý “gặp được lúc nào thì biết lúc đó”, cô hiểu nhưng không đáp. Đột nhiên có y tá gõ cửa, thò đầu vào gọi: “Bác sỹ Thịnh, có cuộc hội chẩn ở phòng 403, anh lên ngay nhé.”

Thịnh Thu Thật bận bịu nhiều việc, Tông Anh không tiếp tục quấy rầy anh nữa.

Cô ra khỏi phòng, đi loang quanh không có mục đích, cuối cùng ma xui quỷ khiến dừng bước trước một phòng mổ.

Đèn đỏ sáng, đồng nghĩa với việc ca phẫu thuật đang được tiến hành, người nhà lo lắng chờ ngoài cửa, bên trong là khu vực Tông Anh không còn tư cách bước vào nữa.

Tông Anh ngần ngừ một lúc, di động trong túi đột nhiên rung mạnh.

Cô lấy lại tinh thần, rút điện thoại ra xem, trên màn hình là khuôn mặt tươi cười đã lâu không thấy của bà ngoại, góc bên trái hiển thị đối phương đang yêu cầu tiến hành trò chuyện bằng video.

Tông Anh nhấn nút nghe máy, hình ảnh lẹt xẹt trên màn hình, có lẽ do tín hiệu không ổn định, giọng nói cũng bị ngắt quãng.

Trong lúc bà ngoại nói chuyện, cậu út cũng ghé mặt lại gần, nói: “Tông Anh, cháu chờ một lát, cậu lấy điện thoại gọi cho cháu.”

Điện thoại lại gọi tới, lần này âm thanh rõ cuộc cũng rõ ràng, Tông Anh ngẩng đầu lên, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu khắp mặt cô.

Cậu út giải thích: “Tông Anh, bà ngoại sắp về nước trong mấy ngày tới, bà muốn thử liên lạc với họ hàng bên ngoại ở Hàng Châu nhưng không tìm thấy số điện thoại. Bà bảo trong quyển sổ da trâu ở căn hộ nhà cháu có ghi một vài số, hẳn được để trong chiếc tủ của mẹ cháu, nếu rảnh cháu về tìm thử nhé.”

Tin bà ngoại sắp về nước đến quá đột ngột, Tông Anh lấy lại tinh thần, nói: “Nhưng chiếc tủ kia bị bà khoá lại, cháu không có chìa khoá.”

Cậu út đáp: “Bà bảo chìa khoá giấu sau chiếc đồng hồ để bàn, cháu thử tìm xem.”

Đã nhiều năm trôi qua, Tông Anh chưa từng mở chiếc tủ đó ra, mấy năm nay, đồng hồ để bàn cũ vẫn ở nguyên vị trí.

Cô cúp điện thoại, không chờ được Tiết Tuyền Thanh xuống dưới, vì vậy quyết định về nhà trọ.

Đi qua hàng hiên rực rỡ sắc màu, hành lang rộng của chung cư không một bóng người, không có quầy phục vụ cao cao, lại càng không có một Diệp tiên sinh ló đầu ra nói: “Sữa đến rồi, cô có muốn mang đi không? Có cần tôi mở thang máy giúp không?”

Chỉ có hai cánh cửa thang máy, lạnh lẽo máy móc.

Tông Anh bước vào thang máy, nhanh chóng đi lên tầng chót.

Vừa vào nhà, cô đi thẳng đến chỗ đồng hồ để bàn, dè dặt dịch nó sang một bên, quả nhiên tìm thấy một chiếc chìa khoá cũ kỹ – mặc dù đã mất đi vẻ sáng bóng, nhưng đây là sự cho phép của bà ngoại sau nhiều năm trời.

Cửa sân thượng nửa khép nửa mở, làn gió oi bức lay động rèm cửa, ánh mặt trời khê nhây nhót theo sự thay đổi của cái bóng trên sàn nhà.

Tông Anh cầm chìa khoá mở cửa tủ, đập vào mặt là một lớp bụi mỏng, trên kệ bày đầy sách vở được sắp xếp theo thứ tự – hầu như đều do Nghiêm Mạn lưu lại.

Cô lật từng quyển một, rút ra một quyển sổ da trâu.

Bìa ngoài làm bằng da thủ công bị đè ép nhiều năm, có vẻ giống sổ ghi nhật trình, không mỏng như bà ngoại nói. Đang định đặt về chỗ cũ, Tông Anh đột nhiên ngừng động tác, bởi cô đã quá quen với ngày tháng ghi trên quyển sổ.

Sắc mặt Tông Anh dần trầm xuống, cô dùng hai tay mở nó ra, khắp nơi đều là nét chữ của Nghiêm Mạn.

Nghiêm Mạn là một người phụ nữ có tác phong làm việc đơn giản ngăn nắp, chữ viết trên sổ ghi nhật trình cũng rất rõ nét, Tông Anh lật từng tờ một, đến tháng Tám, đến tháng Chín...

Ngày 12 tháng 9, ngày 13 tháng 9, ngày 14 tháng 9.

Ngày 14 tháng 9, Nghiêm Mạn chỉ viết hai việc: 1. Xác nhận số liệu; 2. Sinh nhật của Tông Anh.” Nhưng hôm đó bà không về nhà.

Tông Anh cầm chặt quyển sổ, nhớ tới sinh nhật u ám và cái đêm lẻ loi kia.

Cô kìm nén cảm xúc, ngay khi định gập quyển sổ lại, cô chợt chú ý đến trang giấy sau dây đánh dấu trang, điều này thúc đẩy cô lật sang trang tiếp theo.

Ngày 15 tháng 9, Nghiêm Mạn còn bố trí ba việc, tất cả đều liên quan đến công việc.

Một người định tự sát vào ngày 14 tháng 9, tại sao còn bố trí công việc cho ngày hôm sau?

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tông Anh dời mắt khỏi quyển sổ rồi ngẩng đầu lên, trước mắt cô là kệ tủ đầy bày di vật.

Năm ấy Nghiêm Mạn đột ngột qua đời, mọi người đã tìm thấy số lượng lớn thuốc chống trầm cảm trong phòng làm việc của bà, cộng với biểu hiện buồn phiền không vui của bà một thời gian trước, ai nấy đều cho rằng bà bị ảnh hưởng bởi thuốc nên mới đưa ra lựa chọn không sáng suốt.

Hiện trường vụ án là cao ốc văn phòng mới xây của Tân Hi, lúc ấy chưa kịp lắp lan can hình tròn trên nóc toà nhà, hiển nhiên không ai làm việc ở đó cả, vì thế lúc chuyện này xảy ra, không một ai chứng kiến.

Khoảng thời gian ấy, cuộc hôn nhân của Nghiêm Mạn đầy đầy nguy cơ, cuộc sống không ngừng bị các loại áp lực bủa vây, hơn nữa, kết quả khám nghiệm hiện trường sự cố cho thấy không có dấu hiệu mưu sát, báo chí nghiêng về giả thiết tự sát.

Tông Anh khép lại quyển sổ, đặt nó về chỗ cũ.

Mọi chuyện đã trôi qua hơn chục năm, dấu vết để lại đã bị năm tháng dài đằng đẵng bào mòn gần hết, rất khó quay lại tìm ra sự thật, nhưng có một điều Tông Anh hoàn toàn chắc chắn, nguyên nhân Nghiêm Mạn qua đời không phải tự sát.

Bà luôn bền bỉ nỗ lực, có trách nhiệm với học thuật, công việc và con cái, một người như vậy sẽ không đột ngột rời khỏi thế gian mà không nói một lời.

Năm đó, những lời chỉ trích về bà như “lãng phí bản thân, không chịu trách nhiệm”, những sự thương hại vờ vĩnh và tiếc nuối vô nghĩa, nét mặt của những kẻ tranh đoạt tài sản sau khi bà mất, đều in hằn trong thời niên thiếu của Tông Anh.

Khi đó, Tông Anh uể oải lại chán trường, nhưng cô không đủ sức rời đi.

Bà ngoại chịu đả kích nặng nề, bệnh lên bệnh xuống, đi theo cậu út xuất ngoại tình dưỡng, mà cô chỉ có thể ở lại đây, thân cô thể cô vượt qua từng ngày từng tháng, nghiêm túc kiệm lời sống đến tận bây giờ, Tông Anh thậm chí không nhớ nổi nét mặt tươi cười của mình trước kia.

Cửa tủ thủy tinh lờ mờ phản chiếu khuôn mặt cô – một khuôn mặt nhạt nhẽo, không sinh động.

Cô cố gắng nhoẻn miệng để diễn tả nụ cười, nhưng không thành thạo lại cứng nhắc, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Tông Anh cố gắng dẹp yên cơn sóng lòng đang trào dâng, giúp bà ngoại tìm quyển danh bạ mỏng trong đồng di vật của mẹ.

Bà ngoại sinh ra ở thành cổ Thuận An, các anh chị em sớm xa nhà, kiếm sống mỗi người một ngã, từ đó về sau ly biệt nhiều năm không gặp, vất vả lắm mới nghe ngóng được một vài thông tin, lại đúng lúc Nghiêm Mạn qua đời nên không liên lạc với nhau nữa. Số điện thoại lưu lại hồi đó có lẽ đã sớm đổi chủ, thực ra cho dù tìm được số danh bạ cũng chưa chắc tìm lại được cố nhân.

Nhưng người đến tuổi xế chiều, lại sống xa xứ, dù khó khăn thế nào vẫn muốn thử một lần.

Tông Anh gần như lật tung toàn bộ giá sách, rốt cuộc tìm thấy nó trong đồng sổ ghi chép.

Trang giấy mỏng manh đã trở nên dễ rách, vết mực phai nhoà đôi chút, nhưng vẫn có thể đọc được.

Tông Anh đưa tay khép tủ lại, dường như trăm mối cảm xúc đều bị niêm phong theo khoảng khắc cửa tủ đóng lại.

Bà ngoại về nước cũng cho Tông Anh một cái cố hoàn mỹ.

Buổi tối, Tiết Tuyên Thanh đến tìm cô để hỏi về lý do xin nghỉ phép, cô dứt khoát trả lời: “Bà ngoại về nước, tôi muốn đưa bà đi tìm người thân.”

Lý do đầy đủ thoả đáng, thật sự không thể bắt bẻ.

Nhưng Tiết Tuyên Thanh không định tin tưởng cô hoàn toàn, nói: “Tìm người thân quả thật rất quan trọng, nhưng lần này cậu xin nghỉ dài một cách kỳ lạ, ngoại trừ tai nạn hay nghỉ ốm, tôi không thể nghĩ ra lý do gì khác khiến cấp trên phê chuẩn cho cậu nghỉ dài như vậy. Tông Anh, tôi biết ép cậu thế này là không ổn, nhưng tôi hy vọng có thể hiểu nỗi khó xử của cậu. Có một số việc tất nhiên phải do chính bản thân chịu đựng, nhưng về mặt tình cảm, có người chia sẻ sẽ thoải mái hơn, cậu nói có đúng không?”

Tông Anh nghe vậy im lặng, cô hiểu Tiết Tuyên Thanh xuất phát từ một trăm phần trăm hảo ý, nhưng bây giờ không phải thời cơ ngả bài, vì vậy cô đáp: “Tuyên Thanh, cho tôi thêm chút thời gian, rất nhanh thôi.”

Tiết Tuyên Thanh nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đồng ý, nhưng vẫn nói: “Cậu phải đồng ý với tôi, cho dù gặp phải chuyện gì, nhất định không được để tâm vào chuyện vụn vặt.”

“Được.” Cô cũng nghiêm túc đáp ứng.

Tháng Tám ở Thượng Hải, nhiệt độ vẫn chưa giảm, mỗi một hạt bụi trong không khí đều nóng cháy. Gần cuối tháng, rốt cuộc có hai cơn mưa

rào liên tiếp, thành phố nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, sau khi nước mưa rút đi, đất trời đón chờ không khí sạch sẽ ẩm ướt.

Trong lúc đó, Tông Anh đã gặp luật sư Chương, biểu đạt ý định xử lý tài sản của mình, nhưng vì thời gian nói chuyện có hạn, hai người chưa thể bàn bạc kỹ lưỡng, luật sư Chương đành hẹn cô vào ngày khác.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, cô cần xử lý xong toàn bộ chuyện này, lập tức vào viện phẫu thuật, nhưng chuyện bà ngoại về nước đã làm rối loạn sự bố trí của cô, vì vậy cô dứt khoát đẩy mọi chuyện ra sau.

Ngày mùng 1 tháng 9, bà ngoại về Thượng Hải, Tông Anh đến sân bay đón bà.

Cậu út bận rộn công việc, không thể dành thời gian ở lại Thượng Hải lâu dài, gần như vừa đưa bà ngoại đến liền vội vàng trở về, vì vậy nhiệm vụ tiếp đón và làm bạn với bà liền đặt lên vai Tông Anh.

Bà ngoại là một người rất vui vẻ, ngoại trừ mấy năm sau khi Nghiêm Mạn và ông ngoại liên tiếp qua đời, thời gian còn lại bà đều vô cùng lạc quan hoạt bát.

Trên đường Tông Anh lái xe đưa bà về chung cư, bà nhìn ra ngoài cửa xe cảm thán: “Là mọi thứ thay đổi hay bà đã già đến mức không nhớ nổi dáng vẻ trước kia của Thượng Hải nhỉ?”

Tông Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, từ năm 1937 trở lại năm 2015, cô cũng từng có cảm giác tương tự, liền đáp: “Là Thượng Hải thay đổi, bà ngoại.”

Mắt bà ngoại trào lên cảm xúc tang thương của người lớn tuổi: “Thay đổi đến mức bà chẳng nhận ra được nữa.” Có lẽ thấy bầu không khí không thích hợp, vừa dứt lời, bà ngoại liền đổi chủ đề, áy náy nói với Tông Anh: “Hôm nay cháu xin nghỉ à? Xem ra bà đã làm trễ nải công việc của cháu.”

Tông Anh nói: “Cháu gom toàn bộ ngày nghỉ trong mấy năm gần lại đây để ở cạnh bà cho vui.”

“Không đi cùng bà cũng không sao, bà biết cách lên mạng đặt vé tàu, bà tự đi Hàng Châu cũng không có vấn đề gì, mấy đứa cứ nghĩ bà già đến nỗi không làm được gì, thật ra không sao đâu.” Lối nói chuyện thông thả của bà ngoại khiến Tông Anh đột nhiên nhớ tới Thịnh Thanh Nhượng.

Đã lâu lắm rồi cô không gặp anh.

Nhiều ngày qua, anh chưa từng xuất hiện ở chung cư 699; tấm thẻ tín dụng cô đưa anh, sau ngày 21 tháng 8, không còn bất kỳ tin nhắn báo chi phí nào nữa.

Thịnh Thanh Nhượng tựa như bốc hơi khỏi nhân gian và biến mất.

Anh không xuất hiện là do gặp chuyện không may, hay vì lỗi hồng thời gian đã được sửa chữa nên không cần đi qua đi lại giữa hai thời đại nữa?

Cuộc chia ly êm thắm tịch, tựa như Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau một thoáng trên cầu hỉ thước rồi mỗi người một ngã, mỗi người đi về đầu bên kia dải ngân hà, từ đó không còn gặp lại.

Khác nhau ở chỗ, lần gặp gỡ tiếp theo của Ngưu Lang Chức Nữ dẫu sao cũng có thời hạn đoán trước, còn cuộc chia ly của họ thì không.

Một người ở hiện đại sắp phải tiến hành ca phẫu thuật có hệ số nguy hiểm cao; một người ở Thượng Hải những năm 30 của quá khứ, đối mặt với đủ loại nguy cơ do chiến tranh mang đến, duyên phận... có thể chấm dứt bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây, mắt Tông Anh chợt loé lên vẻ âm đảm.

Cô xác định, mình rất lo lắng cho Thịnh Thanh Nhung, đồng thời lo cho hai đứa trẻ cô dẫn đến nhà họ Thịnh, và cả Thanh Huệ... Từ tận đáy lòng, cô cầu mong họ có thể tránh khỏi khói lửa chiến tranh, bình an vượt qua những năm tháng bất ổn dài đằng đằng kia.

Nghĩ đến nghĩ đi, tay phải của cô khẽ run một cái.

Bà ngoại ngồi ở ghế sau chú ý đến vẻ bất an trên khuôn mặt cô.

Lúc này, bà mới quan sát cô kỹ càng. Mặc dù thông qua video hoặc điện thoại, bà có thể hiểu rõ tình hình của cô những năm gần đây, nhưng khi trực tiếp gặp mặt, nỗi lo của bà ngoại trở nên trực quan mà mãnh liệt...

Cô càng lúc càng giống Nghiêm Mạn, bất kể là vẻ ngoài hay cung cách làm việc.

Bà ngoại lo lắng nhìn bàn tay đang cầm lái của cô, cẩn thận hỏi: “A Anh, có phải cháu gặp chuyện gì không vui không?”

Mặc dù cảm thấy vấn đề này khá bất ngờ nhưng Tông Anh vẫn nhanh chóng trả lời: “Không ạ.”

Bà ngoại lại hỏi: “Vậy cháu có phiền toái gì trong công việc hay trong cuộc sống không?”

Tông Anh nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Có một ít, nhưng cháu thấy mình có thể giải quyết được.”

Câu trả lời gần như giống hệt Nghiêm Mạn, nhưng khi đó, Nghiêm Mạn nói xong câu này liền nhanh chóng ra đi.

Bởi vậy, nỗi lo của bà ngoại càng sâu hơn, Nghiêm Mạn không chào mà đi khiến bà chịu đả kích rất lớn, bà không muốn thấy người khác lại đi trên lối mòn của Nghiêm Mạn, đặc biệt là Tông Anh.

Lúc hai người về chung cư 699 đã là chạng vạng, về lại căn nhà cũ, trong lòng bà ngoại không khỏi đan xen nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Căn nhà này từng là tổ ấm đêm tân hôn của bà, là nơi bà chờ đón những đứa trẻ của mình ra đời, nơi bà đưa bọn trẻ ra cửa và đến trường, chứng kiến họ xây dựng gia đình mới, lại nhìn đứa này tiếp đứa kia rời đi, về sau chính bà cũng rời khỏi nơi này, mới xa cách mấy năm, cảnh còn nhưng người đã mất.

Bà ngoại đứng trước giá sách thật lâu, lại đi qua giá sách đến ban công, trong ánh chiều chạng vạng là một Thượng Hải mới tinh, không hề liên quan đến câu chuyện cũ kỹ thương cảm của bà. Thật ra đối với bà, vô vàn chuyện đã qua đều là niềm tiếc nuối và đau thương phải kìm nén từ nhiều năm tháng xưa cũ.

Tông Anh đứng bên cạnh, kể cho bà về tình hình liên lạc với họ hàng ở Chiết Giang những ngày gần đây.

Cô đã gọi đến những số điện thoại ghi trên danh bạ, nhưng đều không liên lạc được, đành để về sau từ từ tìm lại. Cũng may bên nhà bà dì còn có người bắt máy, nhưng được báo lại rằng hiện tại bà dì đã theo con gái di cư đến Nam Kinh. Sau đó, cô gọi đến Nam Kinh, bên kia nói bà dì cũng rất nhớ chị gái, nếu có thể gặp mặt, họ sẽ nhanh chóng sắp xếp.

Mặc dù không thể liên lạc với tất cả mọi người, nhưng đối với bà ngoại, có thể lập tức gặp mặt một người đã là niềm vui không nhỏ.

Tông Anh lại liên lạc với bên Nam Kinh, hai bà nói chuyện qua điện thoại bằng giọng quê hương hồi lâu, kìm nén giọt nước mắt xúc động rồi nhanh chóng quyết định ngày gặp mặt vào tối thứ sáu, ngày mùng 3 tháng 9.

Từ Thượng Hải đến Nam Kinh, hai bà cháu ăn trưa xong rồi xuất phát, đi đường cao tốc, khi đến nơi vừa lúc nghênh đón mặt trời lặn, lúc tiến vào

nội thành gặp phải vụ tắc đường nhẹ, đây là Nam Kinh của năm 2015.

Vậy hơn bảy mươi năm trước thì sao? Thiết bị dẫn đường hiển thị còn ba km nữa là đến nơi, Tông Anh nhìn thoáng qua những toà nhà cao tầng yên bình ở xa xa, ngăn không cho mình suy nghĩ miên man.

Địa điểm gặp mặt là ở nhà bà dì, một căn nhà chung cư bình thường trong nội thành Nam Kinh.

Con gái con rể bà dì đặt đầy một bàn thức ăn chiêu đãi hai người, vô cùng nhiệt tình, giọng nói mang chất địa phương Nam Kinh, chỉ có hai chị em bà ngoại nói bằng tiếng địa phương Thuận An, hai người tạo thành một thế giới, đôi mắt đục ngầu được bao phủ bởi nước mắt và niềm vui.

Gặp lại sau thời gian dài xa cách, đa phần đều như vậy.

Gần tám giờ tối, nhà cháu trai ở Phố Khẩu, và nhà cháu gái ở Giang Ninh cũng lục tục đến, căn nhà nhỏ hẹp phút chốc nhiều hơn mười miệng ăn, náo nhiệt như lễ mừng năm mới. Ti vi phát tin thời sự địa phương, bọn nhỏ lăn lộn trên ghế sofa, có người vào bếp giúp một tay, có người bày bàn ăn trong phòng khách... Tông Anh đứng một bên, tay chân luống cuống.

Nhà cô không có nhiều người như vậy, cũng không có những buổi liên hoan thế này, đối với cô, cảnh tượng khói bếp trước mắt xa lạ biết bao.

Em họ thấy cô lúng túng đứng một mình, vội vàng gọi một đứa trẻ con ra mời cô ngồi xuống. Đứa bé ngẩng đầu nói: “Bác đến từ Thượng Hải ơ, bác mau ngồi đi, sắp đến giờ ăn cơm rồi!” Tông Anh chợt lấy lại tinh thần, đi về phía sofa nhỏ ở tận cùng phía Tây, mời hai bà vào bàn ăn.

Trong bữa cơm, bà ngoại đương nhiên thành tiêu điểm chú ý, cũng có người định hỏi han tình hình về Tông Anh, nhưng cô thoát nhìn hết sức hướng nội, họ hỏi vài câu qua loa rồi thôi.

Bữa cơm kết thúc trong vui vẻ, đã gần mười giờ tối.

Bảng giờ này mọi khi, các bà đã đi nghỉ từ sớm, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, đến giờ này rồi nhưng hai bà vẫn chưa buồn ngủ, cả nhà quây quần bên cạnh cắt dưa hấu, chuẩn bị nước giải khát ướp lạnh xem ti vi.

Tông Anh ngồi trong góc một lúc, gió quạt điện thổi mạnh khiến cô hơi đau đầu, em họ thấy cô khẽ nhíu mày, liền hỏi: “Có phải trong này bí quá không?” Sau đó nói: “Chị có cần ra ban công hóng gió một lát không?”

Tông Anh im lặng gật đầu, cô em họ liền dẫn cô ra ban công phía Nam.

Đối phương mở cửa sổ ra, nói: “Điều hoà bật liên tục, lúc này nấu cơm, khói không thoát ra ngoài được, đúng là không thoải mái lắm.”

Tông Anh không lên tiếng, lấy một bao thuốc lá ra, hỏi cô ấy: “Chị có thể hút thuốc không?”

“Dạ?” Cô em họ gật đầu, “Không sao, chị cứ coi nơi này như nhà của mình là được.”

Tông Anh đứng bên cửa sổ châm thuốc lá, nhìn ra ngoài qua làn khói mỏng manh, đèn đuốc vạn nhà như những ánh sao sáng lên trong đêm tối.

Thật tốt đẹp, Tông Anh nghĩ.

Cô vô thức lấy di động ra xem giờ – 22:06, đã qua mười giờ tối – vẫn chưa có động tĩnh gì.

Em họ đứng bên cạnh phát hiện ra vẻ lo lắng của cô, lại thấy cô nhìn chằm chằm đồng hồ, cho rằng cô sốt ruột về Thượng Hải, liền nói: “Hôm nay hai người ở lại Nam Kinh một đêm đúng không?”

“Ừ em.” Tông Anh hàm hồ trả lời, cô mở khoá màn hình, bật trang tìm kiếm, do dự một lúc, tìm bản tóm lược về trận Thượng Hải.

“Ngày 21 tháng 8, chi viện của địch đến, hai bên kịch chiến, rơi vào trạng thái giằng co.

Ngày 22 tháng 8, quân ta tiếp tục triển khai hai cánh quân tấn công ở bến tàu Hồi Sơn, phía Đông tiến gần tới đường Dương Thụ Phổ, phía Tây đến cảng Yokohama.

Ngày 23 tháng 8, máy bay nhật ném bom công ty Sincere, hơn 800 người chết.

Ngày 28 tháng 8, quân ta kịch chiến với quân Nhật ở La Điểm hơn mười ngày, thương vong hơn nửa quân số, thị trấn La Điểm sa vào tay giặc.

Ngày 1 tháng 9, các sư đoàn 12, 18, 21, 22, 36 của Nhật đổ bộ vào Thượng Hải... Đại học Đồng Tế bị quân Nhật đánh bom nổ tung.”

Rải rác các sự kiện trọng đại, cho thấy hướng đi của chiến tranh, nhưng không thể ghi lại vận mệnh của từng người dân bình thường trong hoàn cảnh đó.

Cô không tìm được muốn tìm kiếm ba chữ mình từng buông bỏ, “tinh tinh” một tiếng, một tin nhắn báo chí phí xuất hiện trên đầu màn hình.

Tông Anh nhanh chóng mở tin nhắn, địa điểm chi tiêu là một hiệu thuốc tên là Bách Tường ở Nam Kinh.

Tông Anh nhíu mày, một tấm biển nền trắng chữ xanh xuất hiện trong đầu cô, cô đột nhiên quay lại hỏi em họ: “Có phải bên ngoài khu nhà có một hiệu thuốc tên là Bách Tường không? Nó là cửa hàng nhiều chi nhánh hay chỉ có một nhà duy nhất?”

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Ha ha!

—

Bách hoá Sincere có rất nhiều thứ hay ho, mọi người có thể tìm hiểu một chút.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tông Anh luôn kiệm lời, dường như không có hứng thú với bất cứ thứ gì, việc cô đột nhiên đặt câu hỏi dồn dập khiến cô em họ sững sờ một lát. “Hiệu thuốc Bách Tường ư...” Cô em họ cố gắng nhớ lại, đáp: “Đúng, đúng, có một cửa hàng ở cửa Tây, hẳn không phải chuỗi cửa hàng, hình như là hiệu thuốc tư nhân.”

Cô em họ vừa dứt lời, Tông Anh cũng không kịp hút xong điều thuốc, cô lấy tay dập tàn thuốc, chỉ lưu lại một câu ngắn gọn “Chị ra ngoài một lát”, rồi vội vàng đi qua phòng khách, ra khỏi nhà trong sự kinh ngạc của đối phương.

Lúc cửa chống trộm bị đóng lại, mọi người trong phòng khách sững sốt một lát.

Bà dì lấy lại tinh thần, hỏi: “Ai... vừa ra ngoài thế?”

Đứa bé ngồi trên sofa ăn kem ly giành cơ hội lên tiếng: “Là bác đến từ Thượng Hải ạ!”

Bà ngoại quay đầu nhìn ra cửa một cách ngờ vực, cô em họ từ ngoài ban công trở vào, nói: “Hình như chị ấy đến hiệu thuốc, có lẽ... là đi mua thuốc?” Xét thấy hành động vừa rồi của Tông Anh quá mức kỳ quặc lạ lùng, ngay chính cô em họ cũng thấy lý do mình đưa ra không thuyết phục, nhưng trọng điểm là để người lớn trong nhà không nghi ngờ, cô cũng không nói nhiều, còn thuận tiện giúp Tông Anh tìm lý do thích hợp.

Các tầng của khu nhà cũ khá thấp nên không trang bị thang máy, đèn hành lang thuộc loại điều khiển bằng âm thanh, Tông Anh chạy nhanh

xuống dưới, cầu thang các tầng lần lượt sáng đèn.

Cô nhận biết phương hướng rất tốt, chạy một mạch đến cửa Tây rồi rẽ trái, đột ngột mở cửa hiệu thuốc, luồng hơi lạnh trong cửa hàng ập thẳng vào người khiến cô rùng mình.

Tông Anh ngẩng đầu thờ hồn hển, nhìn lướt qua toàn bộ cửa hàng, tủ thuốc, quầy thu ngân, căn bản không có bóng dáng Thịnh Thanh Nhượng.

Cô cố gắng ổn định nhịp thở, hỏi: “Vừa có người mua thuốc hết 56 đồng rưỡi phải không?”

Nhân viên thu ngân bỗng sững sốt: “Sao chị biết?”

Cô hỏi: “Anh ấy đi bao lâu rồi?”

Nhân viên thu ngân còn đang ngỡ ngàng, nói: “Hình như là ba bốn phút trước?”

Anh ta vừa dứt lời, Tông Anh lập tức buông cửa ra, nhanh chóng rời đi, cửa thủy tinh của hiệu thuốc chậm rãi khép lại, một lúc sau mới tự động đóng hoàn toàn.

Dọc đường đầy xe gia đình đỗ một chỗ, đèn đường chỗ sáng chỗ không, Tông Anh đi cực nhanh, nhanh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở khó nhọc của chính mình; dưới thời tiết oi bức, trán cô toát một tầng mồ hôi mỏng.

Cô đi đến đoạn đường giao nhau, đang không biết nên đi hướng nào, di động đột nhiên vang lên tiếng “tinh tinh”, Tông Anh mở khóa màn hình, một thông báo mới về chí phí sử dụng xuất hiện – cửa hàng tiện lợi, chi bảy phẩy tám đồng.

Tông Anh nhớ mang máng lúc lái xe tới đây, cô đã từng đi ngang qua cửa hàng tiện lợi này rồi, vì vậy lập tức rẽ phải, dùng hết sức chạy tới.

Lúc chạy qua một tòa nhà cao tầng, đột nhiên có người dè dặt gọi cô lại: “Tông tiểu thư?”

Nghe thấy tiếng gọi, Tông Anh dừng chân, khom lưng thở hắt ra, hai tay chống lên đầu gối nhìn về phía người ngồi trên bậc thang, thở hổn hển nói: “Anh... Thịnh.”

Thịnh Thanh Nhượng lập tức đứng lên, Tông Anh cũng đứng thẳng, nhìn mặt cố gắng thở đều đặn.

“Vì sao cô lại ở Nam Kinh và vì sao lại biết tôi ở đây?” Thịnh Thanh Nhượng kiềm chế sự kinh ngạc, hỏi cô bằng giọng hết sức thận trọng.

“Nói thì dài lắm, trước mắt không có thời gian giải thích cho anh nghe.” Nói xong câu này, nhịp thở của cô thoáng vững vàng chút ít, giờ mới có thời gian quan sát anh.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy anh gầy gò tiêu tụy hơn rất nhiều, trên mặt có một vết xước, cổ áo dính máu, trên tay rách túi ni lông của hiệu thuốc, ngoài thuốc và bông băng, bên trong còn có một chai nước và một cái bánh mì.

Tông Anh hiện không có thời gian tìm hiểu kỹ nguyên nhân khiến anh bị thương, cũng không rảnh hỏi anh những ngày qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi: “Anh có bút không?”

Anh không mang cặp tài liệu, cuối cùng đành lấy chiếc bút máy trong túi áo ra đưa cho cô.

Thịnh Thanh Nhượng không biết cô định làm gì, Tông Anh lại vội vàng cầm lấy tay anh, mở lòng bàn tay ra, nhanh chóng viết tên một khách sạn:

“Bắt xe đến nơi này chờ tôi.” Nói xong, cô xoáy chặt nắp bút, lấy ví ra, rút hai tờ tiền nhét vào tay anh: “Tôi phải về đón một người, có thể sẽ đến sau, mong anh kiên nhẫn chờ một lát.”

Cô làm một loạt động tác, không cho Thịnh Thanh Nhượng bất kỳ cơ hội lấy lại tinh thần. Chờ anh hoàn toàn bình tĩnh lại, Tông Anh đã đi xa hơn trăm mét, chỉ chừa lại bóng lưng thẳng thắn quyết đoán.

Tông Anh trở lại nhà bà dì, cô em họ liền giành cơ hội hỏi trước: “Chị vừa ra hiệu thuốc à?”

Tông Anh ậm ừ đáp: “Ừm, chị hơi đầu đau nên ra ngoài mua thuốc giảm đau, cũng uống ngay tại chỗ rồi.”

Bà ngoại hỏi cô: “Hiện tại đã khá hơn chút nào chưa? Nếu không tiện lái xe, vậy chúng ta gọi xe nhé?”

Tông Anh lắc đầu: “Bà đừng lo, cháu đã đỡ hơn rồi.”

Lúc này, tất cả mọi người đã có phần mệt mỏi, mặc dù vẫn lưu luyến bịn rịn, nhưng trong nhà không đủ phòng, không tiện giữ khách lại.

Bà ngoại cũng nhận ra điều này, liền nói với bà dì: “Không còn sớm nữa, nên đi nghỉ thôi. Mai chị vẫn ở Nam Kinh, chúng ta vẫn có thể gặp nhau.”

Bà dì gật đầu, đến lúc này mọi người rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, dự định về nhà.

Mọi người lục tục ra về, tiễn Tông Anh và bà ngoại ra khỏi khu nhà, lại đưa mắt nhìn hai người lên xe, lúc này mới an tâm, ai về nhà nấy.

Tông Anh lái xe dọc theo lề đường bên phải, lúc đi qua toà nhà nơi cô và Thịnh Thanh Nhượng gặp nhau, cô còn cố ý liếc qua bậc thềm trước cửa, nơi đó trống không, xem ra anh đã đi rồi.

Xe nhanh chóng chạy thẳng đến khách sạn đã dự định trước mà không gặp bất cứ trở ngại nào, lúc đến nơi là mười một giờ đúng, bên ngoài vắng tanh, nhân viên quầy lễ tân có vẻ cũng khá mệt nhọc.

Vừa vào cửa, Tông Anh liền quan sát xung quanh kỹ càng, bà ngoại liền hỏi cô: “A Anh, cháu đang tìm ai à?”

Tông Anh vừa đáp “Không ạ”, vừa đưa mắt nhìn chiếc ghế sofa cạnh đài phun nước phía Bắc, cuối cùng phát hiện Thịnh Thanh Như đang ngồi đó.

Thịnh Thanh Như cũng chú ý tới cô, nhưng thấy có người lớn đi bên cạnh nên không dám tùy tiện tiến lên, vẫn ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế sofa.

Bà ngoại vốn định đi thuê phòng cùng Tông Anh, nhưng cô lại nói: “Bà ngoại, bà cũng mệt rồi, bà cứ ngồi một lát đi, để cháu đi là được.” Vừa dứt lời, cô liền cầm hộ chiếu của bà ngoại, đi thẳng đến quầy lễ tân.

Cô khai báo thông tin, nhân viên đặt phòng kiểm tra xong, hỏi: “Chị định đặt một phòng standard phải không?”

Tông Anh hạ giọng nói: “Không.” Đồng thời đưa chứng minh thư và hộ chiếu tới: “Tôi muốn đặt hai phòng.”

“Tách riêng ạ?” Nhân viên đặt phòng nhìn thoáng qua bà ngoại đang ngồi trên ghế sofa, hiển nhiên cảm thấy bỏ mặc người già ở riêng một phòng là không thoả đáng, nhưng cuối cùng cũng không nhiều lời, nhanh chóng đặt hai phòng, giao hai tấm thẻ mở cửa phòng cho cô.

Tông Anh nhận thẻ mở cửa phòng, vừa xoay người liền thấy bà ngoại đang nhìn chăm chăm Thịnh Thanh Như, người ngồi trên một chiếc sofa khác.

Cô nhanh chóng bước đến, gọi một tiếng “Bà ngoại”, đồng thời đỡ bà đứng dậy: “Cháu đã đặt phòng rồi, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Bà ngoại để mặc cô đỡ mình lên, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn tập trung vào Thịnh Thanh Nhượng, mãi đến khi xoay người mới từ bỏ, trái lại nói với Tông Anh: “Cháu thấy cậu thanh niên kia không, thoát nhìn hào hoa phong nhã, vậy mà lại bị thương đến nông nỗi ấy, chẳng lẽ là đánh nhau với ai? Nhưng cậu ấy thoát nhìn tương đối chừng chạc! Thật kỳ lạ!”

Tông Anh nhìn sang chỗ anh một cái, thấy cửa thang máy mở ra, vội vàng đổi chủ đề: “Bà ngoại, thang máy đến rồi.”

Cô đưa bà ngoại vào phòng, bà không ngừng kể cho cô về chuyện ở quê Thuận An, Tông Anh không dám ngắt lời bà, chỉ nhìn đồng hồ liên tục. Bà ngoại nhận ra vẻ lo âu của cô, hỏi: “Cháu còn việc gì muốn làm à?”

Tông Anh nói: “Cháu nghĩ cũng muộn rồi, nên đi tắm thôi.”

Bà ngoại nói: “Vậy cháu đi tắm trước đi, bà ngồi đây thêm một lát.”

Tông Anh không lay chuyển được cụ bà cố chấp, đành phải đứng dậy đi tắm trước. Cô tắm rất nhanh, đầu tóc chỉ sấy khô một nửa, cứ thế mặc áo choàng tắm rồi đi ra, trước sau không quá mười phút.

Bà ngoại liền nói: “Cháu không cần vội, phải tắm cho thật sạch vào.”

Tông Anh chỉ gật đầu, lấy bộ quần áo mới ra khỏi túi hành lý, nhanh nhẹn mặc áo sơ mi quần dài, bà ngoại ngồi bên cạnh nhìn cô, hỏi: “A Anh, cháu định mặc thế này đi ngủ sao?”

Lần này Tông Anh trả lời rất nhanh, cô nói: “Cháu muốn ra ngoài hút thuốc một lát.”

Bà ngoại cũng không thích người khác hút thuốc, nhưng Tông Anh hút thuốc chung quy có lý do của cô, sau một phen muốn nói lại thôi, cuối cùng đành tùy theo ý cô.

Đợi bà ngoại vào phòng tắm, Tông Anh rút cuộc ra khỏi phòng, đi xuống đại sảnh, Thịnh Thanh Nhượng vẫn ngồi chờ đợi ở đằng kia, có nhân viên phục vụ tiến lên, uyển chuyển khuyên anh rời đi.

Tông Anh đột nhiên nhớ tới tình cảnh mà mình từng gặp ở khách sạn Hoa Mậu. Lúc đó, cô chật vật ngồi ở đại sảnh, nhân viên phục vụ tiến đến đuổi cô đi, hồi tưởng lại dường như cũng là tình hình tương tự như bây giờ, chỉ là nhân vật chính từ cô đổi thành Thịnh Thanh Nhượng.

Cô bước lên phía trước, vươn tay về phía Thịnh Thanh Nhượng, nói với nhân viên phục vụ: “Vị tiên sinh này đi cùng tôi.” Nói xong, thấy Thịnh Thanh Nhượng còn chưa phản ứng, cô dứt khoát đưa tay ra phía trước, khom người chủ động cầm tay anh, trực tiếp dẫn anh vào thang máy.

Trong quá trình không gian kín mít thông thả đi lên, mùi hương thanh nhã của sữa tắm còn vương lại đan xen với mùi bụi đất và mùi thuốc súng của chiến tranh.

Tông Anh thoáng nhíu mày, dịch sang phía anh một chút; Thịnh Thanh Nhượng áp sát vách thang máy, không dám cử động linh tinh.

Lúc này, Tông Anh mới hỏi: “Vết thương trên mặt anh từ đâu mà ra?”

Có lẽ do quá mệt mỏi, phản ứng của Thịnh Thanh Nhượng cũng trở nên chậm chạp, sững sờ một lúc mới đáp: “Chắc là mảnh đạn sượt qua.”

Tông Anh đưa mắt nhìn sang, cuối cùng tập trung trên mặt anh.

Cô đột nhiên tiến lên một bước, gần như đứng ngay trước mặt Thịnh Thanh Nhượng – gần gũi trong gang tấc, có thể nghe thấy tiếng hít thở của

đối phương, mà Thịnh Thanh Nhượng kề sát vách kim loại, không đường trốn tránh.

Mượn ngọn đèn coi như sáng sủa trong thang máy, Tông Anh nhíu mày, tập trung quan sát vết thương trên mặt anh, thậm chí còn đưa tay nâng nhẹ cầm anh lên, lúc này mới trông thấy hai vết thương trên cổ anh...

Nếu bị mảnh đạn nhỏ sượt qua da, chỉ bị thương như vậy thôi thì thật quá may mắn.

“Nếu mảnh đạn đi sâu hơn chút nữa, cắt vào động mạch cổ, tôi nghĩ... Anh không thể xuất hiện ở đây nữa đâu.” Trong lúc nói chuyện, tay cô vẫn nâng cầm anh lên, không có ý định buông tay.

Cô kiểm tra vết thương, nét mặt và thái độ thật thẳng thắn chuyên nghiệp, Thịnh Thanh Nhượng chỉ có thể tựa vào vách thang máy.

“Cho tôi xem anh mua những thuốc gì.” Nói xong, cô rút cuộc thả tay xuống, Thịnh Thanh Nhượng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh còn chưa thở xong, cô lại cúi đầu, mái tóc ẩm ướt mơn trớn làn da anh – lành lạnh, thoang thoang mùi dầu gội đầu nhàn nhạt, sợi tóc cũng không quá mềm mại.

Cổ họng Thịnh Thanh Nhượng vô thức thít chặt, đầu ngón tay khẽ run, bàn tay nắm chặt thành đấm.

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Vì sao Tông tiểu thư lại biết tôi mua đồ ở đâu, hết bao nhiêu tiền? Thật lợi hại. Vả lại, vì sao lại áp tôi vào vách thang máy...

Bà ngoại: Bà rất ưng cậu thanh niên lạc hậu kia!!!

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tông Anh còn chưa kịp cầm lại túi thuốc trong tay anh, cửa thang máy đã mở ra. Cô đành từ bỏ ý định, nói với Thịnh Thanh Nhượng “Đi theo tôi”, rồi đi thẳng ra ngoài.

Thịnh Thanh Nhượng thả lỏng nắm tay như trút được gánh nặng, cùng cô ra khỏi thang máy, lập tức thấy Tông Anh rẽ sang hành lang bên phải.

Đi trên tấm thảm dày, mỗi bước chân đều khẽ khàng, ánh đèn ấm áp rọi xuống đỉnh đầu khiến mái tóc ẩm ướt của cô ánh lên nét dịu dàng. Thịnh Thanh Nhượng đi sau lưng cô, trong lòng trào dâng một cảm giác quen thuộc, tiếng Pháp gọi là Déjà vu...

Mười ngày trước, trước khi khách sạn Hoa Mậu bị đánh bom, anh cũng dẫn cô đi xuyên qua hành lang như vậy, có điều ánh sáng và mùi hương nơi đó khác hoàn toàn... Bên ngoài không có tiếng bom đạn, chìa khoá mở cửa cũng đổi thành thẻ mở cửa phòng gắn chip thông minh, chỉ có người là không thay đổi.

Cửa phòng mở ra, Tông Anh bước vào, gài thẻ mở cửa phòng vào hộp kỹ thuật, căn phòng nháy mắt sáng lên.

Cô mở cửa ra, thoáng dịch sang một bên mời anh vào trong, đồng thời đưa tay cầm chiếc túi trong tay anh, cúi đầu đề nghị: “Anh đi tắm trước đi, tắm xong lại xử lý vết thương sẽ ổn thoả hơn.”

Thịnh Thanh Nhượng nhất thời đứng không nhúc nhích, Tông Anh ngẩng đầu lên hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không.” Giọng anh có chút gì đó bối rối, nói xong liền vội vàng xoay người vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Tông Anh đi đến trước sofa, đặt túi thuốc lên bàn trà hình tròn, đưa tay lật các loại thuốc lên – những gì cần có đều có, coi như đầy đủ.

Cô ngồi xuống, trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, cô lại nhìn đồng hồ, nhàm chán bật ti vi lên.

Trên màn hình tinh thể lỏng 42 inches đang phát lại lễ duyệt binh quy mô lớn hôm qua. Đã 70 năm kể từ khi chiến tranh kết thúc, nhưng vài tiếng trước, người đang đứng trong phòng tắm kia mới vừa trải qua giai đoạn đầu của cuộc chiến tranh.

Ánh mắt Tông Anh dần tối xuống, cũng không để ý tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên bao lâu.

Thịnh Thanh Nhượng đứng một mình trước bồn rửa mặt giặt áo sơ mi, máu thấm vào sợi vải, dường như làm cách nào cũng không giặt sạch được. Anh đột nhiên dừng lại, hai tay chống lên thành bồn, tất cả các mạch máu trên mu bàn tay căng lên. Anh lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mình trong gương, cuối cùng tắt vòi nước đi, tiếng ti vi bên ngoài càng thêm rõ ràng...

Xen lẫn với khúc quân hành của cuộc diễu binh là giọng của người thuyết minh, lặp đi lặp lại nhấn mạnh bốn chữ “kháng chiến thắng lợi”.

Thịnh Thanh Nhượng mở cửa bước ra ngoài.

Không có quần áo sạch để thay, anh đành mặc áo choàng tắm. Tông Anh quay đầu nhìn anh, cũng không thấy có gì khác thường, cô không đứng dậy, chỉ nói: “Ngồi đi, tôi giúp anh xử lý vết thương.”

Thịnh Thanh Nhượng không tiện từ chối, nghe lời cô ngồi vào ghế sofa. Tông Anh đưa tay kéo túi thuốc lại gần, thành thạo xé ni lông niêm

phong chai cồn, mượn ánh đèn từ trần nhà rọi xuống, giúp anh xử lý vết thương.

Rượu cồn gây ra kích thích mạnh khiến Thịnh Thanh Nhượng khẽ nhíu mày, Tông Anh nói: “Sâu hơn một chút sẽ phải khâu vết thương, anh hết sức may mắn đấy.” Nói xong liền mở hộp thuốc. Lúc bôi thuốc, Thịnh Thanh Nhượng hỏi cô: “Tông tiểu thư, vì sao hôm nay cô lại ở Nam Kinh?”

Tông Anh không e dè đáp: “Bà ngoại tôi về nước tìm người thân, bà có người nhà sống ở Nam Kinh nên tôi đưa bà đến đây.” Ánh mắt cô trước sau vẫn tập trung vào vết thương của anh, khẽ chớp mắt, lúc này lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Còn anh thì sao? Vì sao anh lại ở đó, vết thương này ở đâu ra, những ngày qua anh đã đi đâu?”

Một chuỗi câu hỏi bật ra khỏi miệng. Quá mức hiếu kỳ – hoàn toàn không giống tác phong bình thường của cô.

Đối mặt với câu hỏi của cô, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên cup mắt, chạm vào ánh mắt cô trong tích tắc, anh hơi sững sờ, cô dời mắt sang chỗ khác, ngón tay mềm mại áp nhẹ lên mặt anh, khiến lớp bông băng dán chặt làn da.

Thấy anh không trả lời, Tông An dùng giọng mũi “Hửm?” một tiếng.

Thịnh Thanh Nhượng cup mắt, đáp: “Toà nhà mà Tông tiểu thư đang ở, hơn bảy mươi năm trước, từng là dinh thự nhà họ Thịnh ở Nam Kinh, tối nay tôi về đó để lấy một tập tài liệu. Còn vết thương này là chẳng may trúng đạn ở bến tàu. Những ngày qua, các nhà máy ở Thượng Hải bắt đầu vận chuyển vật tư, thủ tục đi lại nặng nề phiền toái, tôi phải đi qua đi lại giữa Thượng Hải và Trấn Giang, thay họ xử lý một số việc, vì thế rất lâu chưa về nhà trọ.”

“Vậy buổi tối những ngày qua anh nghỉ ngơi ở đâu?”

“Có một số cửa hàng hoặc bệnh viện mở cửa cả đêm, tôi có thể đến đó nghỉ chân.”

“Vì sao không quẹt thẻ?”

“Hả?” Thịnh Thanh Nhượng tỏ ra bất ngờ khi cô có thể thấy rõ mỗi lượt giao dịch, lại đáp: “Có người mua chiếc đồng hồ đeo tay của tôi nên tôi cũng có chút tiền để dùng, hôm qua vừa tiêu hết.”

Tất cả các câu trả lời của anh đều không có vấn đề gì, Tông Anh bắt đầu xử lý vết thương trên cổ anh. Cảm anh che mất một khoảng ánh sáng, Tông Anh phải ghé sát lại mới có thể thấy rõ, hơi thở như có như không mơn trớn làn da mỏng manh nơi cổ anh.

“Anh Thịnh?” Lúc dán bông băng, cô đột nhiên lên tiếng, yết hầu anh cử động lên xuống vì căng thẳng, anh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh không muốn làm phiền tôi phải không?”

“Không, Tông tiểu thư, chỉ là...” Anh nói năng lộn xộn, định đưa ra lời giải thích, nhưng Tông Anh đột nhiên buông tay ra, ngay khi anh thở phào nhẹ nhõm, định giải thích tử tế, Tông Anh lại đưa tay nắm lấy cảm anh: “Há miệng ra.”

Anh là một bệnh nhân ngoan ngoãn, nghe lời cô há miệng ra, cơn đau nhói trên khóe môi trở nên rõ ràng hơn.

Là vết thương nhỏ để lại khi mảnh kim loại sắc nhọn sượt qua, không chảy máu, cũng không dễ phát hiện, nhưng Tông Anh thấy được.

Cô đột nhiên dùng ngón tay xoa lên khóe môi anh, hỏi: “Đau không?”

Một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, ánh mắt chạm nhau, gần trong gang tấc, xen vào đó một thoáng bối rối, lại có phần kiềm chế tế nhị.

Tông Anh lập tức buông tay ra, thản nhiên nói: “Chỗ này không cần bôi thuốc cũng rất mau lành, không cần để ý.”

Cô đứng dậy đi rửa tay, lúc ra khỏi phòng tắm, lễ duyệt binh trên ti vi đã gần kết thúc, nhưng tiêu đề “Tròn 70 năm kháng chiến thắng lợi” trong góc vẫn chưa biến mất, Thịnh Thanh Nhượng nhìn góc màn hình, da thịt phần gò má trước sau không thể thả lỏng.

Những năm tháng giống như địa ngục, tuy sau cùng sẽ kết thúc, nhưng rốt cuộc vẫn quá lâu dài, liệu có bao nhiêu người có thể cầm cự đến ngày đó?

Lúc anh nghiêng đầu nhìn về phía Tông Anh, cô khom người cầm điều khiển, tắt ti vi đi.

Cô nói: “Hiện tại anh cần nghỉ ngơi.” Nếu không lấy sức đâu mà đối mặt với ngày mai?

Căn phòng quy về im lặng, Tông Anh lại hỏi: “Anh phải ở lại Nam Kinh bao nhiêu ngày?”

Anh đáp: “Ngày kia lại về Thượng Hải.”

“Vậy anh cất kỹ thẻ mở cửa phòng, ngày mai cứ đến đây mà nghỉ.” Tông Anh nói, đoạn đi ra cửa, trước khi ra ngoài còn để lại một câu: “Ngủ ngon.”

Thịnh Thanh Nhượng còn chưa kịp chúc cô ngủ ngon, Tông Anh đã đóng cửa lại.

Lúc Tông Anh trở về, bà ngoại đã ngủ.

Cô nằm xuống chiếc giường cạnh cửa sổ, điều hoà hoạt động không ngừng nghỉ, rèm cửa sổ khép non nửa, không rõ là ánh trăng hay ánh đèn, khiến căn phòng toát lên cảm giác rét căm căm.

Trở mình trần trọc, một đêm không chợp mắt.

Ngày tiếp theo, Tông Anh và bà ngoại mời lại nhà bà dì, hai bà cháu quyết định đặt bữa trưa tại nhà hàng ở trung tâm thành phố, khách khứa đến đông đủ, ngồi chật kín cả bàn.

Bữa tiệc rất náo nhiệt, hai bà trò chuyện về những kỉ niệm cũ mãi không dứt, bọn nhỏ chưa ăn cơm xong đã chạy lung tung khắp phòng, Tông Anh có chút đau đầu, cô tìm cách ra ngoài, định đi lấy cốc nước nóng uống thuốc, cô em họ cũng đi ra.

Cô hỏi: “Đầu chị còn đau không? Vì chưa nghỉ ngơi đầy đủ à?”

Tông Anh gật đầu, trả cốc thủy tinh lại cho nhân viên phục vụ trong hành lang.

Cô em họ lại nói: “Hai bà định ăn cơm xong rồi đi uống trà, chị muốn về nghỉ ngơi hay đi dạo bách hoá với mọi người?”

Tông Anh nhớ tới chiếc áo sơ mi loang lổ vết máu treo trong phòng tắm hôm qua, đáp: “Chị đi cùng mọi người.”

Cô cũng không định dấu diếm việc mua đồ của mình, bình thản vào cửa hàng bán quần áo nam, dừng chân trước giá trưng bày áo sơ mi được xếp gọn gàng, một tay vẫn để trong túi, tay kia đưa lên giữa không trung, xem trong chốc lát, cuối cùng chỉ một chiếc áo trong số đó nói: “Cho tôi chiếc áo kia.”

Nhân viên cửa hàng hỏi: “Xin hỏi chị cần kích cỡ như thế nào?”

Tông Anh thoáng hồi tưởng lại, đáp: “Chiều cao 184-185m, cân nặng 72-74kg.” Khả năng quan sát của cô rất chuẩn, sai số sẽ không quá lớn.

Lúc tính tiền, cô em họ đứng bên cạnh hỏi: “Ồ, chị mua quần áo cho bạn trai à?”

Tông Anh đang cúi đầu ký hoá đơn POS, thấy em họ đột nhiên hỏi vậy, bút trong tay cô ngừng lại trong giây lát, trả lời: “Vẫn chưa tính là bạn trai.”

Cô em họ lại hỏi: “Vậy là bạn bè như thế nào?”

“Là một người bạn có duyên phận rất sâu sắc.” Nói xong, Tông Anh chợt nhớ lại vấn đề Thanh Huệ đã hỏi vào lần đầu tiên gặp cô, khi đó cô đáp là “Bạn bè qua đường”.

Thấy cô nói vậy, cô em họ đại khái cho rằng cô muốn tặng quà cho bạn khác phái nào đó mà mình thấy hợp ý, liền nói: “Nếu hai người đã có duyên phận hiếm có như vậy, không biết chừng có thể phát triển xa hơn đấy.”

Phát triển xa hơn? Tông Anh nhận túi giấy, hồi lâu không lên tiếng.

Dù cô và Thịnh Thanh Nhượng không thuộc cùng một thời đại, nhưng có vài ý nghĩ, một khi xuất hiện trong đầu liền không thể kiểm soát được, không ai có thể đoán được, rốt cuộc ý nghĩ ngoài tầm kiểm soát này mang đến hậu quả gì, vì vậy, chấm dứt ngay từ khi còn manh nha là an toàn và ổn thoả nhất.

Lý trí một lần nữa chiếm thượng phong khiến người ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao còn làm người ta nếm được cảm giác mất mát bất đắc dĩ.

Tông Anh đi dạo trung tâm thương mại cùng cô em họ gần cả buổi chiều, buổi tối lại đưa bà ngoại đi ăn hải sản, lúc về khách sạn đã gần mười giờ tối. Tông Anh lái xe, bà ngoại ngồi ở ghế sau, bà nhìn thoáng qua túi giấy Tông Anh đặt ở ghế trước, quan sát kỹ càng nhãn hiệu, xác nhận là nhãn hiệu quần áo nam giới, không kìm được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Đến tầm tuổi này rồi nhưng đời sống tình cảm của Tông Anh vẫn trống rỗng, hiện tại đột nhiên mua quần áo cho người khác, chẳng lẽ cô đã có đối tượng? Bà ngoại rất muốn tìm hiểu, nhưng lại chưa nghĩ ra cách bắt đầu đề tài này, đành phải tự mình cân nhắc trước.

Ô tô chạy đến bãi đậu xe của khách sạn, Tông Anh nhìn thời gian, 9 giờ 50 phút, cô vội vã xuống xe, đi vòng ra đằng sau mở cửa rồi khom người nói với bà ngoại: “Bà ngoại, bà lên phòng nghỉ ngơi trước đi, cháu ở dưới này hút thuốc một lát.”

Bà ngoại nhận thẻ mở cửa phòng từ tay cô, chỉ dặn dò một câu: “Vậy cháu hút ít thôi nhé.”

Tông Anh gạt đầu, đỡ bà ngoại xuống xe, đưa bà đến cửa chính, sau đó mới quay về xe tiếp tục chờ đợi.

Cô mở một nửa cửa sổ xe, châm một điếu thuốc, hương vị ngòn ngọt lan toả khắp xung quanh theo làn khói, trước mắt là đường quốc lộ rộng thênh thang, xe cộ đi qua đi lại, người qua đường lác đác, ngay khi sắp hút hết điếu thuốc, một bóng người quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở đoạn đường đối diện, anh đi qua vạch kẻ đường sang bên này, Tông Anh dập tàn thuốc, cầm túi giấy trên ghế phụ, đẩy cửa xuống xe.

Thịnh Thanh Nhượng cũng trông thấy cô, anh bước nhanh đến trước mặt cô, gọi một tiếng: “Tông tiểu thư.”

Tông Anh đưa túi giấy ra phía trước, lại chột nhận ra anh không còn mặc chiếc sơ mi loang lỗ vết máu hôm qua nữa.

Anh đã thay một chiếc áo mới, nhưng cô cũng không cầm lại túi đồ, chỉ nói: “Có lẽ anh không cần, nhưng tôi thuận tay mua, anh cứ cầm đi.”

Lúc này, bà ngoại ở tầng trên mở cửa sổ ra, cúi đầu trông thấy Tông Anh và Thịnh Thanh Nhượng, chỉ thấy hình như hai người đang nói chuyện với

nhau, Thịnh Thanh Nhượng nhận túi giấy Tông Anh đưa, sau đó cả hai một trước một sau vào khách sạn, từ đó không thấy gì nữa.

Tông Anh trở về một mình, cô vờ như không có việc gì và đi tắm, uống hai viên thuốc, bảo bà rằng mình có chút đau đầu rồi đi ngủ trước.

Bà ngoại ngồi trên một chiếc giường khác, nhìn cô quay lưng về phía mình ngủ, có đầy bụng nghi vấn nhưng không cách nào mở miệng.

Ngày tiếp theo, bà ngoại dậy thật sớm, thừa dịp Tông Anh còn chưa tỉnh liền ra ngoài, vốn định xuống quây lể tân dò hỏi một phen, không ngờ vừa đẩy cửa ra liền chạm mặt với một người đàn ông trẻ tuổi bước ra từ cánh cửa đối diện.

Bà ngoại cảm thấy người này cực kỳ quen mắt – chính là người đàn ông bà gặp trong đại sảnh khách sạn hôm trước, nhưng anh thoạt nhìn khác hẳn hôm đó, áo sơ mi gọn gàng mới tinh khiến anh trông rất lịch sự đứng đắn, một phong thái hiếm thấy ở thời đại này.

Giờ phút này, anh đang xách chiếc túi giấy mà hôm qua Tông Anh đặt cạnh ghế lái.

Bà ngoại thoáng kinh ngạc, đang định mở miệng làm quen, Tông Anh đột nhiên mở cửa, thò nửa người ra hỏi: “Bà ngoại, bà muốn ra ngoài ạ?” Vừa dứt lời, cô liền trông thấy Thịnh Thanh Nhượng đứng ở cửa đối diện.

Bà ngoại xoay đầu lại nói với cô: “Hai đứa biết nhau phải không?”

Lúc này, Tông Anh nhanh chóng cúi đầu nhìn màn hình di động – năm giờ năm mươi sáu phút, không đủ thời gian nữa rồi.

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Tôi mặc áo sơ mi mới, vừa uống Lipovitan, vừa nằm điều hòa, vừa ăn lẩu Quan Đông cũ.

Ps: Tông tiểu thư tặng tôi áo sơ mi, cảm thấy hơi bần khoản.

Tông Anh: Có qua có lại mới toại lòng nhau, đừng khách sáo.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Bà ngoại nhận ra nét lo âu hiếm gặp trên khuôn mặt Tông Anh, mặc dù không rõ vì sao, nhưng sự lo âu này ít nhất có thể chứng minh quan hệ của hai người không tầm thường. Nếu Tông Anh khó tìm hiểu như tường đồng vách sắt, vậy chỉ có thể tìm điểm đột phá khác, không còn nghi ngờ gì nữa, cậu thanh niên thoát nhìn ôn hoà lạc hậu trước mắt chính là lựa chọn tốt nhất...

Bà ngoại lập tức quay đầu lại, đưa ra kết luận, mỉm cười nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Hoá ra hôm qua Tông Anh mua quần áo để tặng cậu, xem ra hai đứa biết nhau, tôi nhớ hình như hôm trước đã gặp cậu ở đại sảnh rồi thì phải?”

Trí nhớ của bà ngoại phi thường tốt, căn bản không dễ lừa gạt, không đợi hai người trả lời, ngay sau đó lại hỏi tiếp: “Hôm qua cậu đến đây từ mấy giờ?”

Bà ngoại biết rõ mà vẫn cố tình vạch trần, Thịnh Thanh Nhượng nóng lòng thoát thân, nhưng vẫn phải duy trì bình tĩnh, lúc anh không thể trì hoãn thêm nữa, người đứng ra lại là Tông Anh.

Trong khi Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng nghĩ cách trả lời bà ngoại, Tông Anh đột nhiên bước ra ngoài, tiến lên kéo anh lại, cố ra vẻ thân mật bằng cách nắm chặt tay anh, lại quay đầu nói với bà ngoại: “Cháu có chút việc muốn nói với anh ấy, bà ngoại, bà chờ một lát nhé.”

Nói xong, cô không buông tay, cứ thế ôm chặt eo Thịnh Thanh Nhượng, bước nhanh về phía trước, ghé sát bên người anh, hạ giọng nói: “Không kịp

rồi, anh mau đi đi. Hơn bảy mươi năm trước, đây là nơi nào?”

Thịnh Thanh Nhượng chỉ có thể cúi đầu, phối hợp với chiều cao của cô, nhanh chóng đáp: “Cũng là một khách sạn, nhưng chỉ có tầng bảy.”

Tông Anh ngẩng đầu nhìn đèn chỉ thị số tầng của thang máy, thang máy dừng ở tầng 21, chậm chạp không chịu xuống, cô nhú mày, quyết định đẩy cửa lối thoát hiểm, kéo Thịnh Thanh Nhượng chạy xuống thật nhanh...

Mãi đến khi tấm biển nền đen với ký tự “7F” màu vàng xuất hiện, cô mới dừng bước, tiếng túi giấy quẹt qua góc cầu thang đột nhiên vang lên, quần áo rơi khỏi túi.

Thịnh Thanh Nhượng đang định xoay người lại nhặt, Tông Anh nhìn đồng hồ, nói: “Anh Thịnh, không cần để ý đến nó.” Cô nói, đoạn ngẩng đầu nhìn anh: “Còn năm giây thôi.”

Có thể làm gì trong năm giây đây?

Cô hít thở dồn dập, Thịnh Thanh Nhượng cũng thở hỗn hển, một người tim đập 10 nhịp, một người tim đập 11 nhịp, không ai kịp nói một câu hoàn chỉnh, khoảnh khắc buông tay nhau ra chính là lúc cáo biệt.

Trong hành lang chỉ còn tiếng hô hấp của mình Tông Anh, một chiếc túi giấy bị rách và một chiếc áo sơ mi được thay ra.

Tại khoảnh khắc Thịnh Thanh Nhượng biến mất, anh lại xuất hiện trên tầng thượng một khách sạn lớn ở Nam Kinh năm 1937, trước mắt không còn bóng dáng Tông Anh và hành lang mờ tối, thay vào đó là đường chân trời mờ mịt ở Nam Kinh, mây đen cuồn cuộn, trải rộng khắp trời, không khí ẩm ướt như thể vắt được ra nước.

6 giờ 01 phút, tại hai thời đại khác nhau, hai tiếng thở dài khe khẽ vang lên gần như cùng lúc.

Một người nghĩ cách rời khỏi sân thượng trước khi mưa rào ập đến, một người khom lưng nhặt chiếc áo sơ mi rơi ở góc cầu thang, ổn định nhịp thở rồi quay lại tầng 21.

Lúc Tông Anh trở về, bà ngoại đang đứng ở cửa đợi cô, mặt mũi tươi cười hỏi: “Sao cháu lại về một mình vậy? Cậu thanh niên kia đâu?”

Tông Anh đáp lấy lệ: “Anh ấy có chút việc gấp, bị bạn bè gọi đi rồi ạ.”

Bà ngoại tỏ vẻ hiếu kỳ: “Cậu ấy thoát nhìn rất được, hai đứa biết nào từ lúc nào?”

Tông Anh nói: “Được một thời gian rồi ạ.”

Bà ngoại lại hỏi: “Vậy tại sao hôm qua lại giả vờ là không quen nhau?”

Tông Anh không thể lấp liếm thêm được nữa, khô khốc đáp bốn chữ: “Anh ấy mắc cỡ.”

Tông Anh nói vậy lại khiến bà ngoại càng hứng thú hơn, nhưng bà biết dù có hỏi nữa cũng không được gì, liền chấm dứt tại đây, cuối cùng chỉ bổ sung một câu: “Bảo cậu ấy nếu có thời gian thì cùng ăn một bữa cơm nhé.”

Tông Anh hàm hồ trả lời, quay về phòng nhét áo sơ mi bắn vào túi đựng đồ chuẩn bị giặt, nhanh chóng viết đơn giặt quần áo, quay đầu đổi chủ đề mới, để điều tiết bầu không khí thậm chí còn cố ý đối xưng hô: “Bà Phương, xin hỏi hôm nay bà muốn đi đâu?”

Bà ngoại ngồi xuống đeo kính lão, lấy sách du lịch ra, đột nhiên chỉ vào nhà tưởng niệm vụ đại thảm sát, nói: “Cháu dẫn bà đến đây đi, năm 37 anh cả của bà mới 6 tuổi, được bác cả dẫn đến Nam Kinh thăm người thân, nhưng một đi không trở về, cuối cùng không rõ được chôn cất ở đâu.”

Bàn tay nhiều nếp nhăn thong thả vuốt ve tấm ảnh, lúc nhớ đến chuyện cũ khó tránh khỏi thương cảm.

Bầu không khí nhất thời trầm trọng hơn, Tông Anh im lặng thay quần áo, dẫn bà xuống tầng dưới ăn sáng, sau đó xuất phát đến nhà tưởng niệm cuộc đại thảm sát.

Nến thờ dưới những cái tên toả sáng trong gió sớm, trên cây thập tự giá in rõ 13/12/1937 – 1/1938.

Đối với Thịnh Thanh Nhượng, ngày 13 tháng 12 sắp đến gần. Nhưng trước khi ngày đó đến, Thượng Hải đã sa vào tay giặc...

Nhìn ngày tháng trên tường, Tông Anh nghĩ, những người mà mình biết sẽ đi trên con đường ra sao?

Cảm giác bất lực khi lịch sử bị niêm phong bỗng ập tới, vì vậy, sau khi ra khỏi nhà tưởng niệm, Tông Anh vẫn giữ dáng vẻ không phấn chấn. Bà ngoại cũng nhận ra cảm xúc Tông Anh đi xuống, liền đề nghị đến miếu phư tử đi dạo một vòng, sau cùng, giữa đám đông náo nhiệt, cô cũng tìm lại chút sức sống thuộc về nhân gian.

Hành trình ở Nam Kinh đến đây là kết thúc.

Theo kế hoạch ban đầu, mai là ngày trả phòng về Thượng Hải, nhưng Tông Anh định đưa Thịnh Thanh Nhượng về Thượng Hải vào khuya hôm nay, ngày mai đi tàu cao tốc từ sáng sớm tới đón bà ngoại.

Ăn cơm tối cùng bà ngoại xong, cô đi trả phòng cho Thịnh Thanh Nhượng, sau đó nói với bà ngoại: “Tối nay cháu có việc phải về Thượng Hải gấp, sáng mai cháu đi tàu cao tốc tới đón bà được không ạ?”

“Đã đi sao không đi cùng luôn?” Bà ngoại ngẩng đầu nhìn cô, “Đi thêm một chuyến quá phiền phức.”

“Nhưng buổi tối bà cần nghỉ ngơi.”

“Ngồi trong xe cũng có thể nghỉ ngơi, huống chi buổi tối cháu đi đường cao tốc một mình, bà không yên tâm.”

Bà ngoại gặp chiêu phá chiêu, Tông Anh chỉ có thể đáp: “Trong xe còn có một người nữa, bà đừng lo.”

Thấy cô nói vậy, bà ngoại càng không chịu ở Nam Kinh một mình: “Có phải cậu thanh niên sáng nay không? Cậu ấy cũng về Thượng Hải với cháu à?”

Tông Anh biết không trốn tránh được nữa, trả lời: “Vâng ạ.”

Bà ngoại lập tức đứng lên: “Vậy bà đi thu dọn hành lý ngay đây, cháu đi trả phòng đi.”

Bà tỏ thái độ rất kiên quyết, Tông Anh không còn cách nào khác, chỉ nói: “Bà đi tắm trước đi, bây giờ còn sớm, phải mười giờ anh ấy mới đến.”

Mặc dù cảm thấy lạ, nhưng bà ngoại không nghi ngờ quá nhiều, nghe lời Tông Anh đi tắm rửa, thông thả thu dọn hành lý, cùng Tông Anh xuống tầng dưới chờ.

Trong đại sảnh người đến người đi, đêm càng sâu người càng ít, bà ngoại nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường của khách sạn, vừa thấy kim đồng hồ chỉ vào số mười hai, liền lo lắng hỏi: “Sao cậu thanh niên kia còn chưa đến? Cháu đã hẹn trước với cậu ấy chưa, có cần gọi điện thoại hỏi lại không?”

Tông Anh lấy di động ra, lại không biết phải gọi cho ai. Có lẽ nên đưa cho anh một chiếc di động, như vậy sẽ tiện liên lạc hơn, cô nghĩ.

Đợi đến gần mười một giờ, bà ngoại bắt đầu mệt rũ rời, Tông Anh cúi đầu im lặng, ngay khi cô uể oải đứng dậy, định thuê một phòng để nghỉ tạm, Thịnh Thanh Nhượng rất cuộc xuất hiện.

Vì thực hiện cuộc hẹn này, anh đã đi một chặng đường rất xa, toàn thân thoát nhìn phong trần mệt mỏi.

Mặc dù thấy anh chật vật như vậy, Tông Anh vẫn thầm thở phào nhẹ nhõm, cúi người gọi bà ngoại đang ngủ gật dậy. Bà ngoại mệt mỏi mở mắt, vừa trông thấy Thịnh Thanh Nhượng, chẳng mấy chốc lại trở nên tỉnh táo: “Cuối cùng cháu cũng đến, Tông Anh chờ mấy tiếng rồi đấy.”

Thịnh Thanh Nhượng luôn miệng nói xin lỗi, bà ngoại rất hài lòng với thái độ lễ phép của anh, bà nói với Tông Anh: “Mau xuất phát thôi, đừng kéo dài thời gian nữa.”

Sau khi ngồi vào xe, bà mở cốc giữ nhiệt uống một ngụm nước ấm, bắt đầu đặt câu hỏi cho Thịnh Thanh Nhượng.

Đoạn đường gần ba trăm km dài dằng dặc, có rất nhiều thời gian để tìm hiểu.

“Bà vẫn chưa biết tên cháu, cháu tên gì?”, “Cháu là Thịnh Thanh Nhượng.”

“Nghe có vẻ quen tai, nhưng bà không nhớ rõ lắm. Cháu là người ở đâu?”, “Thượng Hải ạ.”

“Cũng là người Thượng Hải à, hiện tại cháu cũng sống ở Thượng Hải sao? Ở khu nào vậy?”

Thịnh Thanh Nhượng còn chưa kịp trả lời, Tông Anh liền cướp lời: “Khu Tĩnh An bà ạ.”

Bà ngoại kinh ngạc nói: “Ở Tỉnh An à, vậy hai nhà cũng gần đấy chứ. Cháu làm nghề gì thế?”

Thị Thanh Nhượng đáp: “Cháu công tác trên phương diện pháp luật.”

“Luật sư à?”

“Vâng ạ.”

“Nghề này được lắm đấy.” Nói xong, bà ngoại do dự một lúc, cuối cùng nhắc tới vết thương trên mặt anh: “Vết thương trên mặt cháu liên quan đến nghề nghiệp đúng không? Có phải bị người ta trả thù không?”

“Phải, bà ngoại.” Tông Anh lại cướp lời.

Bà ngoại liền nói: “Phải coi chừng vào, bây giờ làm nghề gì cũng không dễ.”

Tông Anh trả lời bà: “Bà ngoại, bà nghỉ ngơi một lát đi.”

Đây rõ ràng là ngăn không cho bà tìm hiểu thêm, bà ngoại nhận ra ý đồ của cô, nói: “Vậy bà ngủ một lát.” Sau đó lại vươn tay vỗ nhẹ lên vai trái của Thị Thanh Nhượng.

Thị Thanh Nhượng lập tức quay đầu lại, bà ngoại hạ giọng nói: “Đoạn đường này phải đi bốn tiếng, Tông Anh sẽ khá mệt, khoảng nửa đường cháu lái thay con bé, để con bé cũng nghỉ một lát.”

Khuôn mặt Thị Thanh Nhượng lập tức hiện lên vẻ bối rối: “Cháu không biết lái xe.”

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của bà ngoại nhưng bà vẫn cố hoà giải để giảm bớt sự lúng túng của đối phương: “Bà cũng không biết lái xe, không có vấn đề gì.”

Bà ngoại nói xong liền co người dựa vào ghế sau ngủ, Thịnh Thanh Nhượng quay đầu lại, xác nhận rằng trên người bà đắp chăn mỏng rồi mới ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Tông Anh: “Thật sự làm phiền cô.”

Tông Anh không để ý tới anh, gò má vẫn căng cứng, hết sức chăm chú lái xe.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn ra ngoài cửa xe, cảnh đêm nhanh chóng lướt qua, đơn điệu lại nhàm chán, chỉ có các loại cột mốc phản quang trong bóng đêm, bình thản đến mức làm người ta lưu luyến.

Hồi lâu, ghế sau vang lên tiếng ngáy mệt mỏi của bà ngoại, khuôn mặt liên tục căng thẳng của Tông Anh lúc này mới thoáng thả lỏng, cô nhỏ giọng nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Khoảng hơn ba tiếng nữa chúng ta sẽ đến Thượng Hải, anh muốn đến Tô Giới Pháp hay Tô Giới công cộng?”

“Tô Giới Pháp.”

“Anh phải về nhà trọ sao?”

“Ừ, tôi về xem Thanh Huệ và bọn trẻ.”

Tông Anh thoáng kinh ngạc.

Thịnh Thanh Nhượng giải thích: “Chị hai không đồng ý cho Thanh Huệ nhận nuôi hai đứa bé kia, con bé đành ở tạm ở nhà tôi, thời gian vừa qua tôi không ở Thượng Hải, chỉ có thể nhờ Diệp tiên sinh chiếu cố họ, không biết tình hình thế nào rồi.”

Tông Anh hỏi: “Hiện tại Thượng Hải ra sao rồi?”

Thịnh Thanh Nhượng nhắm mắt trong giây lát, nhớ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, miễn cưỡng đáp ba chữ: “Không tốt lắm.”

Tông Anh nghiêng đầu, nhanh chóng nhìn anh một cái, không biết tại sao, cảm giác đối phương sắp “một đi không trở lại” phút chốc trở nên mãnh liệt hơn.

Thời gian nhích dần về phía trước, ô tô im lặng băng qua đường cao tốc yên tĩnh, dường như có thể đi mãi không dừng lại, cho dù không ai nói gì, nhưng giây phút lặng im bên nhau này cũng khiến người ta lưu luyến.

Một lát sau, di động của Tông Anh rung mạnh, màn hình sáng lên, người gọi là “Tông Khánh Lâm”.

Tông Anh không bắt máy, đối phương vẫn gọi liên tục, cú này tiếp cú kia, như thể không gọi đến lúc cô bắt máy thì không dừng lại.

Tông Anh nhìn thoáng qua bảng hướng dẫn ở khu vực dịch vụ, dứt khoát lái vào khu vực dịch vụ, khi xe dừng hẳn mới bắt máy, còn chưa kịp chào hỏi gì, đối phương đã chất vấn một trận: “Có phải mày thiếu tiền nên nghĩ quần không? Tại sao đột nhiên bán tháo cổ phần?”

Đối mặt với lời chất vấn của cha, Tông Anh nhắm mắt lại, thầm nghĩ chật răng, bình tĩnh nói: “Không có nguyên nhân gì đặc biệt, con chỉ muốn giảm bớt lượng cổ phần của mình.”

Tông Khánh Lâm hiển nhiên đang nổi nóng: “Bây giờ mày đang ở đâu? Lập tức về nhà gặp ba.”

Tông Anh mở mắt ra: “Có lẽ không được, con đang đi cùng bà ngoại trên đường cao tốc.”

Cô nói, đột nhiên mở cửa xe ra, gió đêm mãnh liệt ập tới, cô đi ra xa một quãng, tiếp tục nghe máy.

Trong xe, bà ngoại tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy ghế lái trống không, lại nhìn ra ngoài, phát hiện Tông Anh đang đứng hút thuốc cách đó bảy tám

mét, điều thuốc giữa ngón tay lúc sáng lúc tối, một tay khác đút vào túi, giữa làn khói là khuôn mặt cô độc.

Bà ngoại từ đáy lòng sinh ra một chút buồn bã cùng đau lòng, lại không thể để lộ ra ngoài, liền nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Về sau cháu hãy khuyên nhủ Tông Anh, bảo con bé hút ít thuốc thôi.”

Thịnh Thanh Nhượng nhớ rằng vị luật sư họ Chương nói cô phải xử lý chuyện lập di chúc, lại nhớ đến dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi kì chế vừa rồi của cô, chân mày nhíu chặt lại.

Anh vừa định xuống xe, Tông Anh đã nhanh chóng quay lại.

Cô điềm nhiên để di động lên kệ, thắt chặt dây an toàn, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhưng ô tô đột nhiên không nhúc nhích.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chiếc xe đột ngột bãi công mà không hề có dấu hiệu báo trước khiến bầu không khí ngột ngạt càng thêm nặng nề.

Tông Anh cố gắng duy trì sự bình tĩnh gần như sắp sụp đổ ngay tức thì, bởi thực tế không cho phép cô có chút may mắn chút nào. Càng lúc càng gần sáu giờ sáng, hiển nhiên, để Thịnh Thanh Nhượng lại nơi này là hành vi rất vô trách nhiệm.

Bà ngoại hỏi “có chuyện gì vậy”, Tông Anh nói “hình như xe bị hỏng ạ”, rồi lập tức đẩy cửa xuống xe kiểm tra.

Đối mặt với tình huống đột ngột phát sinh này, hai người trong xe không biết làm gì cho phải, chỉ có thể nhìn cô bận rộn, bà ngoại có chút lo lắng nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Không biết một mình Tông Anh có thể giải quyết được không, chi bằng cháu xuống giúp một tay đi?”

Thịnh Thanh Nhượng hoàn toàn không biết gì về ô tô hiện đại, nhưng vẫn kiên trì tháo dây an toàn, đang định xuống xe, bà ngoại đột nhiên đặt tay lên vai trái của anh, giữ chặt anh lại và nói: “Nếu không biết lái xe, chắc cháu cũng không biết sửa xe... Thôi cứ ngồi đây đi.”

Thịnh Thanh Nhượng đành ngồi nguyên tại chỗ, bà ngoại đưa cho anh một gói hạt dưa: “Cháu đói không? Có muốn ăn hạt dưa không?”

Thịnh Thanh Nhượng vội khoát tay: “Cám ơn bà, cháu không đói.”

Bà ngoại lại lấy một gói khoai tây chiên ra khỏi túi đồ ăn: “Hình như thanh niên bây giờ đều thích ăn cái này, cháu muốn ăn không?”

Thịnh Thanh Nhượng thoáng ngượng ngùng khoát tay, liếc ra ngoài xe, chỉ thấy Tông Anh rảo bước quay lại.

Tông Anh mở cửa xe, vươn tay vào lấy di động trên giá, nhanh chóng gọi cứu hộ.

Lúc gọi điện thoại, cô đóng cửa xe lại, trong xe không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ thấy cô cúi đầu liên lạc với đối phương, trong quá trình chờ họ trả lời, cô mím chặt môi, đưa tay vuốt tóc ra đằng sau.

Nhìn cô như vậy, bà ngoại tự nhủ: “Con bé giống Tiểu Mạn như đúc từ một khuôn...”

Nghe vậy, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ tới quyển sổ bìa cứng bằng da màu đen trong phòng ngủ của Tông Anh.

Anh đoán “Tiểu Mạn” mà bà ngoại nhắc đến hẳn là mẹ của Tông Anh. Tất cả ấn tượng của anh về Nghiêm Mạn đều đến từ ảnh chụp và báo chí, nhưng chỉ bằng những thứ này, anh cũng có thể hiểu vì sao bà ngoại lại nói vậy, bởi đúng là rất giống, bất kể là khuôn mặt hay thần thái.

Lúc này, bà ngoại đột nhiên nói với anh: “Tông Anh làm chuyện gì cũng rất ổn thỏa, cậu nói xem có đúng không?”

Thịnh Thanh Nhượng lấy lại tinh thần, thật lòng trả lời: “Đúng ạ.”

Nói xong, anh nhìn ra ngoài cửa xe, thấy cô hình như đang cất điện thoại đi, xoay người bước vào khu vực dịch vụ, chỉ để lại bóng lưng cho họ.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn bóng lưng càng đi càng xa kia, chủ động mở miệng hỏi bà ngoại: “Sinh nhật của Tông Anh có phải là ngày 14 tháng 9 không bà?”

Bà ngoại không hiểu vì sao anh lại đột nhiên hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Đúng, đúng, sao cháu biết?”

Sau khi nghe bà ngoại xác nhận, Thịnh Thanh Nhượng cũng không tỏ ra vui mừng, ánh mắt trái lại trở nên buồn bã trong phút chốc. Anh đáp qua loa: “Cháu tình cờ biết ạ.”

Ngày 14 tháng 9 là ngày Tông Anh đến thế giới này, cũng là ngày mẹ cô rời khỏi thế gian.

Một bên là khởi điểm, một bên là điểm cuối.

Chuỗi con số trên vòng mobius của chiếc ô, dường như đã có lời giải thích và ý nghĩa.

Giữa hàng loạt câu hỏi bà ngoại đưa ra “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”, “Tại sao lại biết Tông Anh?”, “Sốt ruột về Thượng Hải giữa đêm khuya vì chuyện gì vậy?”, Thịnh Thanh Nhượng trước sau chỉ chú ý đến bóng người đứng cách xe ngoài trăm mét kia.

Dưới màn đêm bao la, khoảng sân rộng dang trước khu vực dịch vụ thoát nhìn vô cùng trống trải, dường như giữa trời đất chỉ còn một mình cô, tựa như một gốc cây bẻ gãy xuống lòng đất, sinh trưởng một cách ngoan cường, một mình giải quyết tất cả mọi phiền toái, mạnh mẽ không thể khuất phục.

Cô xử lý mọi chuyện quyết đoán nhanh gọn, dường như cho dù làm bất kỳ việc gì đều rất mạnh mẽ, Thịnh Thanh Nhượng đang ngẫm nghĩ, Tông Anh đột nhiên đi về phía này.

Lúc sắp đến gần xe, Tông Anh lại dừng lại, bắt máy...

Người gọi tới là Tiết Tuyên Thanh, ở bên kia, cô vừa ngáp vừa nói: “Thế mà lại liên lạc được, tôi tưởng cậu không định nhận điện thoại của tôi chứ.”

“Tìm tôi có việc gì?”

Tiết Tuyền Thanh nói: “Hai hôm nay tôi xin nghỉ, đang ở nhà bà nội, chán muốn chết, định hỏi cậu đã về Thượng Hải chưa, nếu về rồi thì tôi đến rủ cậu đi chơi.”

Tông Anh không đáp, hỏi ngược lại: “Nhà bà nội cậu ở Côn Sơn phải không?”

Tiết Tuyền Thanh lại ngập: “Đúng vậy.”

Tông Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua cột chỉ dẫn ở khu dịch vụ: “Vậy nên cậu định tìm tôi ngay bây giờ?”

Tiết Tuyền Thanh đáp: “Đang có ý định này, cậu đang ở đâu?”

Tông Anh thẳng thắn trả lời: “Tôi đang ở khu vực dịch vụ gần hồ Dương Trường, nằm trên đoạn đường cao tốc Nam Kinh – Thượng Hải, xe tôi bị hỏng, cậu tới đây đi.”

Ở đầu dây bên kia, Tiết Tuyền Thanh ngồi bật dậy, cô còn chưa kịp hỏi lại, Tông Anh đã tắt máy.

Tông Anh không khách sáo như vậy, quả thực khác thường. Có điều, chỉ vì xe hỏng trên đường cao tốc thôi ư?

Bạn bè gặp khó khăn, không thể không giúp.

Mặc dù không hiểu, nhưng Tiết Tuyền Thanh vẫn đứng dậy, cầm áo khoác ra cửa lấy xe.

Tiết trời tháng chín, mức chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm từ từ kéo dài, gió đêm có phần man mát dễ chịu.

Từ Côn Sơn đến khu dịch vụ ở hồ Dương Trường mất khoảng một giờ lái xe; lại từ đây đến khu Tĩnh An ở Thượng Hải, trong trường hợp buổi tối không tắc đường, chỉ cần một tiếng rưỡi là đủ.

Tông Anh tính toán thời gian kỹ càng – vẫn còn kịp.

Tiết Tuyền Thanh là kế hoạch B của cô, trước khi Tiết Tuyền Thanh gọi, cô vốn định chờ xe cứu hộ đến, sau đó đưa Thịnh Thanh Nhượng về Thượng Hải, hiện tại chờ xem bên nào tới sớm hơn.

Cô muốn thở phào một hơi, nhưng không tài nào làm được, cuối cùng mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn Thịnh Thanh Nhượng một cái rồi nói: “Sau khi trời sáng còn rất nhiều việc phải làm, anh ngủ một lát đi, khi nào xe đến tôi gọi anh.”

Bà ngoại thấy cô quan tâm Thịnh Thanh Nhượng như vậy, cũng nói giúp vào: “Tông Anh nói đúng, bà và con bé dẫu sao cũng có thể ngủ bù vào ban ngày, cháu có công việc cần làm gấp, đừng thức trắng đêm cùng hai bà cháu làm gì.” Bà nói, thậm chí còn đưa tấm chăn mỏng trên người cho anh: “Cháu đắp lên đùi đi kẻo cảm lạnh.”

Stịnh Thanh Nhượng giật mình trước sự quan tâm của bà ngoại, trong nháy mắt không biết làm sao, anh vội nói: “Bà cứ đắp đi ạ, cháu chưa buồn ngủ.”

“Sao lại không buồn ngủ? Dưới mắt cháu có quầng thâm thế kia, vừa nhìn liền biết rất nhiều ngày không được ngủ tử tế. Cho dù thanh niên có khoẻ mạnh đến mấy, cũng không nên hao phí sức khoẻ như vậy, công việc có làm bao nhiêu cũng không hết, sức khoẻ mới quý giá nhất.”

Bà ngoại phản bác đầy lý lẽ, lại nói: “Cháu không cần từ chối, cầm lấy mà đắp, mau ngủ đi.”

Thị Thanh Nhượng không nhận, bà liền dùng phép khích tướng: “Cháu không chịu ngủ, có phải muốn bà nhường chỗ ngồi sau xe cho cháu không?”

“Không, không, không.” Thị Thanh Nhượng từ chối ba lần, cuối cùng chỉ có thể cầm tấm chăn mỏng trong tay bà ngoại đắp kín, rồi nhắm mắt ngủ.

Tông Anh thấy thế bất đắc dĩ mím môi, bà ngoại lại nháy mắt với cô mấy cái như thể thực hiện được âm mưu, hạ giọng nói: “Cháu xem, cậu ta chịu đi ngủ rồi đấy thôi?!”

Trong xe lập tức trở nên cực kỳ im lặng, bà ngoại nhẹ tay nhẹ chân nằm xuống, Tông Anh cũng tựa vào thành ghế nhắm mắt lại.

Đang trong lúc chờ đợi, cho dù buồn ngủ đến mấy cũng ngủ không sâu. Vì thế, ngay khi di động vừa có có động tĩnh, Tông Anh lập tức mở mắt và bắt máy, cô “A lô” một tiếng thật nhỏ, sau đó cẩn thận mở cửa xuống xe, hỏi: “Cậu đã tới chưa?”

Tiết Tuyền Thanh nói to: “Đương nhiên đến rồi mới gọi cho cậu, cái xe rách nát của cậu đang đỗ ở đâu, sao tôi không trông thấy?”

Tông Anh ngẩng đầu tìm khắp nơi, nói: “Tôi trông thấy cậu rồi, lái về hướng Bắc đi.”

“Đen sì sì thế này ai biết hướng nào với hướng nào, cậu nói cho tôi biết rẽ trái hay rẽ phải ấy?”

“Bên phải.”

Tiết Tuyền Thanh cuối cùng cũng thấy cô, nhấn còi ô tô không chút nể nang, sau vài hồi còi, bà ngoại và Thị Thanh Nhượng cũng tỉnh.

Tông Anh nghiêng đầu nhìn một cái, mở cửa nói với người ngồi trong xe: “Hai người chờ một chút.”

Cô vừa nói xong, Tiết Tuyền Thanh cũng rảo bước đi tới.

Tiết Tuyền Thanh nói: “Cậu không đi một mình đấy chứ?” Cô biết rõ Tông Anh dẫn bà ngoại đến Nam Kinh tìm thân nhân, vậy lúc quay về nhất định phải dẫn bà ngoại đi cùng, cho nên Tông Anh sốt ruột cũng là điều dễ hiểu, dù sao cũng không nên để bà ngoại đợi trên đường cao tốc, nhưng...

Tiết Tuyền Thanh lại hỏi: “Nửa đêm nửa hôm cậu đưa bà đi đường cao tốc làm gì? Có chuyện gì không thể đợi đến ngày mai, cậu là đồ ngốc hả?”

Tông Anh đáp: “Lát nữa tôi sẽ giải thích với cậu, cậu cứ...”

Không đợi cô nói xong, Tiết Tuyền Thanh khẽ khom người, nhạy bén phát hiện Thịnh Thanh Nhượng ngồi kế bên ghế lái. Cô hung hăng nhìn chăm chăm anh, đứng thẳng nói: “Hoá ra không chỉ có bà ngoại, chẳng lẽ sau đây tôi còn phải dẫn anh ta đi cùng sao? Ngay cả lai lịch của anh ra sao tôi cũng không biết.”

Giọng cô không to lắm, nhưng Tông Anh vẫn kéo cô sang một bên, nghiêm túc nhờ vả: “Anh ấy có chút việc gấp, cần về Thượng Hải trước lúc bình minh, hy vọng cậu có thể dẫn anh ấy đi trước.”

“Vậy cậu và bà ngoại thì sao?”

“Chúng tôi chờ xe cứu hộ đến rồi mới đi.”

Tiết Tuyền Thanh càng không hiểu, cô thực sự không nghĩ ra vì sao Tông Anh phải lo lắng cho một người không quen biết như thế.

Cô liếc qua chiếc xe bên phải, hỏi: “Anh ta là gì của cậu? Có đáng không?”

Tông Anh ngẫm lại: “Tạm thời không biết nên nói thế nào, tóm lại là một người rất quan trọng, cậu không nên làm khó anh ấy.”

Lúc Tông Anh nói, Tiết Tuyên Thanh vẫn nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Trên khuôn mặt cô, Tiết Tuyên Thanh nhìn ra nét khẩn khoản và bất đắc dĩ, cô thật lòng xin giúp đỡ, không phải nói đùa.

Tiết Tuyên Thanh do dự một lát, mặc dù hết sức không tình nguyện, cuối cùng vẫn đáp: “Cứ làm vậy đi.” Cô nói, đoạn liếm môi, đưa tay xin Tông Anh một điếu thuốc lá: “Cho tôi một điếu.”

Tông Anh đưa cho cô một điếu thuốc, Tiết Tuyên Thanh vừa châm lửa vừa nhú mào, sau khi cúi đầu rít một hơi liền không tìm được gắp: “Đây là loại thuốc quái gì vậy, ngọt ngấy, lại còn có vị sữa, có phải uống sữa đâu!” Cô cúi đầu nhìn một cái, ngẩng đầu lên hỏi Tông Anh: “Cậu đột nhiên đổi sang hút thuốc dành cho nữ, không phải định cai thuốc dần đấy chứ?”

Tông Anh không nói dối cô ấy: “Phải, tôi đang tranh thủ cai thuốc.”

Tiết Tuyên Thanh đột nhiên có cảm giác cô độc vì bị vứt bỏ, nhưng cô vẫn nói: “Hút thuốc đúng là không hay ho, nếu không phải lúc nào ở hiện trường cũng có mùi vị rất nặng, tôi cũng không muốn hút. Bỏ đi, cai được là rất tốt.”

Nói đến đây, cô sực nhớ ra ban đầu Tông Anh cũng không hút thuốc lá, ít nhất là lúc mới quen, Tông Anh chưa bao giờ động vào thứ này.

Nếu Tông Anh không quen cô, có lẽ cả đời cũng sẽ không có tật xấu như vậy.

Cô luôn thấy áy náy với Tông Anh, sự áy náy này không chỉ liên quan đến vấn đề hút hay không hút thuốc lá, nó ẩn giấu sâu hơn, càng không thể đề cập một cách đơn giản, cũng khiến tư tưởng được mất trong cô không

ngừng tăng lên, vậy nên trước đó, cô luôn làm những hành động không lý trí cho lắm.

Tông Anh thấy cô đột nhiên im lặng, cũng không hỏi lý do, cúi đầu nhìn thời gian, nói: “Không còn sớm nữa, hai người mau lên đường đi, được không?”

Tiết Tuyền Thanh hoàn hồn, nhìn về phía ô tô: “Được, cậu bảo anh ta đến đây đi, tôi qua bên kia chờ.”

Nói xong, cô lập tức xoay người trở về chỗ ô tô mình đang đỗ, Tông Anh đi qua bên kia, mở cửa khom lưng nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Anh Thịnh, anh ra đây một lát.”

Thịnh Thanh Nhượng lập tức xuống xe, Tông Anh nói với anh: “Từ nơi này đến Tô Giới Pháp không quá hai tiếng, hẳn là đủ thời gian. Nhưng tôi không thể xác định khi nào xe cứu hộ mới tới nên anh đi trước với Tuyền Thanh là ổn thỏa nhất, được không?”

Mặc dù nói bằng giọng trưng cầu ý kiến, nhưng trên thực tế cô đã quyết định thay Thịnh Thanh Nhượng, Thịnh Thanh Nhượng nói: “Tông tiểu thư bố trí thế nào cũng được.”

Anh hoàn toàn tín nhiệm cô, Tông Anh xấu hổ không dám nhận, nhưng cô không nói gì, chỉ vào xe Tiết Tuyền Thanh: “Ở bên kia.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn theo tay cô, Tiết Tuyền Thanh bật đèn sáng, nhấn còi hai lần như thể ra oai.

Tông Anh đi cùng Thịnh Thanh Nhượng, đợi anh ngồi vào ghế trước, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Anh chờ một lát.” Nói xong lập tức đi vòng về xe mình, hỏi bà ngoại: “Túi đồ ăn vặt cháu mua lúc trước đâu ạ?”

Bà ngoại sững sốt, đưa túi đồ ra, chỉ thấy Tông Anh không nói câu nào, cầm túi to lên rồi chạy đi.

Bà ngoại “Ồ kìa...” một tiếng, lúc này mới nhận ra túi đồ ăn vặt kia không phải mua cho mình.

Tông Anh bảo Tiết Tuyên Thanh hạ cửa xe xuống, kín đáo nhét túi đồ đầy ụ cho Thịnh Thanh Nhượng ngồi kế bên ghế lái: “Phòng trước khỏi tai hoạ.”

Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu lên, bỗng thấy cô luồn tay vào, lấy hai lon nước ra. Cô dùng ngón trỏ kéo mạnh một cái, mở nắp lon, đưa một lon cho anh, sau đó chính mình cũng mở một lon.

Cô cầm lon đồ uống bằng đôi tay dài mảnh, im lặng khoảng ba giây rồi nói: “Nếu trở lại, dù xảy ra chuyện gì, hãy báo cho tôi một tiếng.” Nói xong, cô đột nhiên đưa lon đồ uống lên phía trước, cụng vào lon nước trong tay anh, tựa như cụng chén trước lúc ly biệt.

Sau đó, cô ngửa đầu uống hết hơn nửa lon.

Cô không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy anh, thậm chí không xác định còn có thể gặp lại anh hay không, tất cả những lời muốn nói đều nằm trong lon nước đào mật ong trong veo.

Thịnh Thanh Nhượng đã nhận ra sự lo lắng quan tâm của cô, cũng tin trực giác của mình là thật, mãi đến khi lon kim loại trong tay ấm lên theo nhiệt độ cơ thể, mãi đến khi Tông Anh uống xong lon nước, anh đưa mắt nhìn vầng trăng treo giữa bầu trời đen kịt, lại cúi đầu nhìn về phía cô, cất lời: “Ánh trăng đêm nay rất đẹp, Tông tiểu thư.”

Ánh mắt chạm nhau, cổ họng Tông Anh lập tức thít chặt, bàn tay suýt bóp méo cả vỏ lon bằng nhôm.

Tiết Tuyền Thanh không nhìn nổi nữa: “Hai vị đang tâm sự yêu đương đây à? Có thể dứt khoát một chút được không, đâu phải sinh ly tử biệt!”

Tông Anh quay mặt đi, cuối cùng bóp méo lon nước, đột nhiên khom người, ghé vào tai Thịnh Thanh Nhượng, hạ giọng dặn dò: “Bằng mọi giá phải thoát khỏi xe Tuyền Thanh trước sáu giờ. Mong anh bảo trọng.”

Mặc dù vẫn lo việc anh đột nhiên biến mất sẽ gây ra sự kinh ngạc không cần thiết, nhưng tất cả những gì cô làm trong hai ngày nay, đều là minh chứng cho việc tiếp nhận sự xuất hiện của anh trong sinh hoạt của cô, thậm chí ngầm đồng ý để anh tiếp xúc riêng với bạn bè người thân của mình.

Lúc nói chuyện, hơi thở của cô có mùi đào mật ong.

Nhưng nói xong, cô lập tức đứng thẳng, cùng lúc đó, Tiết Tuyền Thanh đóng cửa lại, chỉ có chiếc lon trong tay anh còn mơ hồ toát ra mùi hương tương tự.

Xe lao nhanh ra khỏi bãi đậu xe của khu dịch vụ, Thịnh Thanh Nhượng quay đầu nhìn lại, bóng Tông Anh dưới ngọn đèn vàng mờ tối càng lúc càng nhỏ, mãi đến khi hoàn toàn biến mất, đôi tai đỏ bừng của anh mới từ từ hạ nhiệt.

Tông Anh quay lại xe mình, mở khóa di động, bật mục nghe nhạc, phần mềm nghe nhạc phát ngẫu nhiên bài Prairie Moon, tiếng kèn ác-mô-ni-ca trống trải, du dương đến bất ngờ.

Hai mươi bốn âm – trăng khuyết, rồi trăng lại tròn, cho đến khi vòng tròn ấy kết thúc, lại đón chờ một vòng tuần hoàn mới.

Bà ngoại đột nhiên phá vỡ bầu không khí: “Cháu nên đưa túi đồ ăn vặt kia cho cậu ấy sớm, bà cứ tưởng là mua cho bà, dọc đường còn ăn nhiều như thế, xấu hổ quá.”

Tông Anh phút chốc hoàn hồn, vội quay lại nói: “Chiếc túi còn lại sau cốp xe là của bà, bà Phương.”

Bà ngoại giật mình nhận ra: “Bà đã bảo mà, cái túi kia đều là đồ ăn vặt mà thanh niên thích ăn.”

So với nơi này, bầu không khí trong xe Tiết Tuyền Thanh lại không bình thản như vậy, hai bên giường cung bạt kiếm, không ai chịu nhường ai.

Lái một hồi, Tiết Tuyền Thanh hỏi: “Đã lâu không gặp, anh Thịnh, lần trước ống quần anh dính đầy máu, khắp người toàn mùi thuốc súng, lần này cả mặt cũng bị thương, anh là du côn hả?”

Trong lúc nói, Tiết Tuyền Thanh liếc qua mặt anh, hỏi không chút khách khí.

Thịnh Thanh Nhượng phủ nhận: “Chỉ tạm thời vướng vào chút tranh chấp.”

Câu trả lời này của anh không thể làm Tiết Tuyền Thanh hài lòng, Tiết Tuyền Thanh dứt khoát làm rõ mọi chuyện: “Tôi muốn nói thẳng với anh một chuyện, lần trước tôi lấy DNA và vân tay của anh, nhưng điều tra không thu hoạch được gì, tôi không tài nào xác định được thân phận của anh, điều này khiến tôi rất không yên tâm.”

Mặc dù không hiểu hết những thuật ngữ cô vừa nói, nhưng Thịnh Thanh Nhượng vẫn hỏi: “Xin hỏi cô dựa vào đâu mà làm vậy?”

Tiết Tuyền Thanh nói: “Bởi tôi thấy anh rất khả nghi, vậy rốt cuộc anh là ai?”

Thịnh Thanh Nhượng vững vàng đáp: “Tôi là bạn của Tông Anh.”

Tiết Tuyền Thanh có chút tức giận, nhưng đối phương chưa xù lông, cô không thể bùng nổ trước.

Sau khi ra khỏi đường cao tốc lại lái thêm một lát, chân trời mờ hồ bùng sáng, cô lại hỏi: “Anh có chuyện gì mà phải sốt ruột như vậy, bắt kịp chuyến bay sao?”

Thịnh Thanh Nhượng đâm lao phải theo lao, nương theo lời cô nói: “Phải, nhưng cô chỉ cần đưa tôi vào nội thành là được, nếu cô thấy phiền, có thể để tôi xuống xe ngay bây giờ, vô cùng cảm ơn.”

Tiết Tuyền Thanh cười nhạt một tiếng: “Sao lại thấy phiền chứ?” Cô nói tiếp: “Giúp người thì giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, tôi luôn lấy việc giúp người khác làm niềm vui, đương nhiên phải đưa anh đến sân bay mới được. Đi Phố Đông hay Hồng Kiều? Sân bay nào?”

Bất kể Hồng Kiều hay Phố Đông, hiện tại đều cực kỳ bất ổn.

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Cảm ơn cô, không cần đâu, hiện tại có thể để tôi xuống xe.”

Tiết Tuyền Thanh càng tin anh đang giấu diếm chuyện gì đó, liếc về phía anh rồi nói: “Nếu anh không nói, vậy đến Phố Đông trước nhé? Dù sao cũng sắp đến rồi.”

Thịnh Thanh Nhượng sa vào trạng thái lo lắng, lại phải cố gắng kìm chế, Tiết Tuyền Thanh càng không để anh được thoải mái.

Lúc xe đến sân bay Phố Đông, còn hai mươi phút nữa là đến 6 giờ, Thịnh Thanh Nhượng biết rõ nếu cứ tiếp tục trì hoãn, anh rất có thể sẽ trực tiếp biến mất trên xe, vì thế, anh lảng lảng xuống xe, lập tức đi vào sân bay.

Tiết Tuyền Thanh dừng xe xong, lặng yên đi vào theo.

Cuối cùng, cô thấy Thịnh Thanh Nhượng vào nhà vệ sinh nam, nhưng sau gần hai mươi phút vẫn không thấy đi ra.

Tiết Tuyển Thanh nhú mào, lúc này trong đại sảnh rất vắng người, cũng khá lâu không có người vào nhà vệ sinh nam, cô dứt khoát đi vào, trước bồn tiểu tiện không có người, tất cả các phòng đều mở cửa, nhưng đâu còn bóng dáng Thịnh Thanh Nhượng?

Chẳng lẽ người này có thể biến mất trong không khí sao?!

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: Bà Phương, cháu không phải thanh niên thời nay nên cháu không thích ăn khoai tây chiên, mặt khác, cháu rất muốn thử mở chiếc kia lon, nhưng Tông Anh không cho cháu cơ hội =.=

—

Thật thật mà nói, Prairie Moon và tuyển tập cả các bài kèn ác-mô-ni-ca đều rất hay, mọi người có thể nghe và cảm thụ một chút.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Dù Tiết Tuyền Thanh có tìm thấy Thịnh Thanh Nhượng hay không, mặt trời vẫn mọc lên theo lẽ thường. Nhiệt độ cao nhất giảm xuống dưới 30°C, trời nhiều mây, mặt trời nép mình sau rặng mây, gió mùa Đông Bắc dịu dàng quét qua thành phố, có lẽ mùa thu sắp tới rồi.

Phiên giao dịch sáng vừa mở cửa, liên tục có điện thoại gọi cho Tông Anh.

Trong lúc đó, Tông Anh còn đang trên đường cao tốc, bỏ mặc di động rung liên tục, nhưng không bắt máy.

Cô biết những cuộc điện thoại này hầu như đều liên quan đến việc cô giảm số cổ phần đang sở hữu tại Tân Hi, đơn giản là chất vấn vì sao cô đột nhiên bán tháo, hoặc điều tra lý do cô đột nhiên bán bớt cổ phần trước thời điểm mấu chốt này, khi mà Tân Hi đưa ra thị trường loại thuốc mới.

Giá cổ phiếu lên xuống, có thể thể hiện ra ngoài bao nhiêu, cô đều không quan tâm, cô càng không có hứng thú với tình hình vận hành của Tân Hi.

Tân Hi không còn là Tân Hi hồi mới thành lập nữa, có lẽ nó đã đi ngược với phương hướng mà Nghiêm Mạn kỳ vọng.

Di động vừa tối xuống, màn hình lại đột nhiên sáng lên.

Ô tô lái ra khỏi trạm thu phí trên đường cao tốc, Tông Anh ấn kết nối, tai nghe bluetooth truyền đến giọng nói của Tiết Tuyền Thanh.

“Tông Anh.”

“Đưa anh ấy đến nơi an toàn chưa?”

“Cậu nghe tôi nói trước đã.”

Tông Anh bỗng phát hiện ra giọng nói của Tiết Tuyên Thanh khác với ngày thường, hai tay vô thức siết chặt vô lăng: “Nói đi.”

Đầu dây bên kia, Tiết Tuyên Thanh nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ: “Tôi đưa anh ta đến sân bay Phố Đông, sau đó anh ta biến mất, thật... vô căn cứ! Tôi đã lật tung toàn bộ sân bay lên, đến cái bóng cũng không tìm được. Anh ta hết như bốc hơi khỏi thế gian, chuyện này thật vô lý!”

Tiếng cô xen lẫn với tiếng ồn ào trong đại sảnh sân bay, nghe xong tin này, Tông Anh sững sờ trong chốc lát, lỗ tai ong ong.

Tông Anh hỏi lại: “Cậu đưa anh ấy đi đâu?”

Tiết Tuyên Thanh nhú mày đáp: “Sân bay Phố Đông.”

Phố Đông...

Tông Anh còn nhớ biên niên sử ký về trận Thượng Hải cô tìm được hôm ở nhà bà dì. Hai ngày trước, để uy hiếp quân địch bên hữu ngạn Phố Giang, tập đoàn quân(*) số 8 phòng thủ Phố Đông.

(*) Tập đoàn quân: Thuật ngữ chỉ một đại đơn vị cấp chiến dịch – chiến lược trong tổ chức quân đội chính quy tại một số nước có quân đội rất lớn (Wikipedia).

Mặc dù không thất thủ, nhưng nơi đó là tiền tuyến.

Lúc này, bà ngoại thấy rõ đôi tay cầm lái của Tông Anh đang run rẩy, gò má căng thẳng.

Tông Anh cố kiểm soát giọng nói của mình, hỏi: “Tại sao cậu lại đưa anh ấy đến đó?”

Tiết Tuyền Thanh lại nói: “Anh ta cứ lảng tránh không đáp, trả lời ậm à ậm ừ, tôi thấy anh ta có vấn đề nên định thử thăm dò, ai ngờ anh ta đột nhiên biến mất? Cậu nói xem, anh ta đột nhiên biến mất bằng cách nào, đó là không gian hoàn toàn khép kín, anh ta chơi trò ảo thuật sao?”

Tông Anh hết sức căng thẳng, cô nói: “Tiết Tuyền Thanh, tôi không đùa với cậu, mạng người quan trọng, tôi rất có thể sẽ trở mặt với cậu.”

Bốn chữ “mạng người quan trọng” khiến Tiết Tuyền Thanh chấn động, cũng đẩy cô chìm sâu vào hoang mang.

Lúc cô nhận ra mọi chuyện có khả năng mất khống chế, Tông Anh đã cúp điện thoại, chỉ còn tiếng títt títt dồn dập, gọi lại cũng không được.

Tông Anh suýt nổi cáu với Tiết Tuyền Thanh, nhưng cô hiểu, trút giận lên ai đó chẳng có tác dụng gì, kể cả tự trách cũng vô ích...

Một khi anh trở lại quá khứ, mọi tin tức đều biến mất hoàn toàn. Trút giận hay tự trách, hết thảy đều không thể tìm được anh.

Bởi lượng điện không đủ, di động của Tông Anh tự động tắt máy, trong xe không còn điều gì quấy rầy, yên tĩnh trong chốc lát. Bà ngoại thận trọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Cậu bạn kia không đến nơi an toàn sao?”

Tông Anh nắm chặt tay lái, rẽ vào một con đường khác, quay về chung cư 699 theo kế hoạch cũ.

Cô đáp: “Xảy ra vài trục trặc, hiện tại vẫn chưa xác định được tình hình ạ.”

Bà ngoại không khỏi nhú mày, Tông Anh sợ bà lo lắng, lại nói: “Bà ngoại, cháu sẽ cố gắng xử lý.”

Đưa bà ngoại về chung cư xong, Tông Anh đi thẳng đến sân bay Phố Đông, mặc dù biết lúc này không thể tìm được anh, nhưng cô vẫn đi cùng Tiết Tuyên Thanh đến đó lần nữa. Cuối cùng, Tiết Tuyên Thanh chỉ vào nhà vệ sinh nam, nói: “Tôi đã xem camera ngoài rồi, anh ta đi vào liền không ra nữa, mà bên trong cũng không có ai.” Sau đó đưa ra kết luận: “Anh ta thật sự biến mất trong không khí.”

Nói xong, vẻ mặt Tiết Tuyên Thanh trở nên nghiêm túc, cô ngẩng đầu nhìn Tông Anh: “Có phải cậu đã... Biết từ trước không?”

Tông Anh đáp: “Điều này quan trọng lắm sao?”

“Đương nhiên quan trọng.” Trong đầu Tiết Tuyên Thanh tràn ngập những chuyện khó tin, nhưng cô chỉ có thể chấp nhận sự thật rằng một con người bằng xương bằng thịt vừa biến mất, bình tĩnh ngoài dự đoán, phân tích: “Anh ta đột nhiên đi nơi nào, là quá khứ, tương lai, hay không gian khác?”

Tông Anh mím môi.

“Vậy tôi đoán là quá khứ.” Tiết Tuyên Thanh nhớ lại cách ăn mặc và tác phong cũ kỹ của Thịnh Thanh Nhượng, lại nghĩ tới ống quần dính máu và mùi thuốc súng trên người anh. Cô nhìn Tông Anh, nói từng chữ một: “Chẳng lẽ là thời chiến?”

Lúc nói ra hai chữ “thời chiến” này, Tiết Tuyên Thanh mới đột nhiên nảy sinh cảm xúc nghĩ đến mà sợ.

Cô mong tất cả chỉ là suy đoán vô căn cứ, nhưng lại có quá nhiều manh mối làm bằng chứng – ví như hôm cô phá cửa, căn nhà bị khóa trái, bên trong không một bóng người; lại ví như buổi sáng cô cho Tông Anh mượn

xe, chiếc xe kia chạy đến chốt giao thông cạnh cầu Ngoại Bạch Độ thì dừng lại, lúc bị phát hiện, trong xe trống không.

Toàn bộ đều biến mất trong không khí.

Tiết Tuyền Thanh vô thức nhắm mắt lại, dùng sức siết chặt tay, cố gắng giữ tinh táo, bình tĩnh hỏi Tông Anh: “Hôm ô tô đỗ ở cầu Ngoại Bạch Độ, cậu cũng ở trong xe à?” Thịnh Thanh Nhượng chắc chắn không biết lái xe, nhất định là Tông Anh lái xe đưa anh ta đi, nhưng vì sao Tông Anh cũng biến mất?

Tông Anh không thể giấu diếm nữa, mím môi ngầm thừa nhận.

Tiết Tuyền Thanh nhìn cô, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác bất lực: “Vậy cậu chạy đến chỗ nào? Chẳng lẽ ở cùng anh ta sao?”

Tại sao lại như vậy?

Tiết Tuyền Thanh từng gặp án lớn án nhỏ, thấy nhiều chuyện ly kỳ, nhưng chuyện kỳ lạ, còn liên quan đến Tông Anh này lại khiến cô gần như sụp đổ.

Đại sảnh sân bay người qua người lại, loa phóng thanh luân phiên thúc giục lên máy bay, dòng người vẫn vội vàng hối hả lao về phía trước, chỉ mình Tông Anh đi theo một hành khách đi ngang qua, đi ngược về phía sau.

Cô đã từng nắm chặt tay Tiết Tuyền Thanh tại thời khắc cấp nhất, Tiết Tuyền Thanh lại sợ lúc này mình không giữ được cô.

Đột nhiên có một đứa bé loạng choạng đẩy va li hành lý, sợ hãi kêu một tiếng “Ôi, va li của mình”, chiếc va li có bánh xe lao thẳng về phía Tiết Tuyền Thanh. Bị va li hành lý đụng phải, Tiết Tuyền Thanh chột lấy lại tinh thần.

Cô ngẩng đầu nhìn Tông Anh, Tông Anh cũng nhìn cô.

Cô lại hỏi: “Có phải tôi đang nằm mơ không?” Nhưng giấc mơ này lại cực kỳ vô lý.

Nói xong, cô dùng sức véo mình một cái, cơn đau vô cùng rõ ràng, không chút giả dối.

Tiết Tuyền Thanh im lặng, một lát sau, Tông Anh nói: “Không phải nằm mơ, anh ấy đến từ năm 1937.”

Đây là cơ hội hiếm có khiến Tông Anh nói thật, Tiết Tuyền Thanh lại chẳng thấy vui mừng, cô hỏi ngược lại: “1937? 1937!”

Cô đoán không nhầm, chính là thời chiến.

Tiết Tuyền Thanh tiến thêm một bước chứng thực: “Vì thế, những hôm cậu đột nhiên biến mất đều vì đi cùng anh ta đến năm 1937 sao?”

Tông Anh không tránh né, đáp: “Phải.”

Tiết Tuyền Thanh gần như nhảy dựng lên: “Làm vậy nguy hiểm biết bao! Cậu điên hả?!”

Lúc này Tông Anh vô cùng mệt mỏi, hai chân gần như không đỡ nổi sức nặng của cơ thể.

Cô nhìn sang Tiết Tuyền Thanh bằng vẻ mặt buồn phiền nặng nề, giọng nói đầy mệt nhọc kèm theo khàn khàn: “Nguy hiểm? Anh ấy mỗi ngày đều phải đối mặt với thế giới mà cậu nói là nguy hiểm kia, mà ở thời đại của anh ấy, Phố Đông là chiến khu.”

Tiết Tuyền Thanh chợt nhận ra, sự thăm dò của mình đã đẩy một người tới tiền tuyến nguy hiểm hơn, trong phút chốc không biết làm sao.

“Để tôi giúp cậu tìm.” Cô cố gắng giữ vững tinh thần, lấy di động ra định làm gì đó, luống cuống tay chân mở thanh tìm kiếm, tra biên niên sử về Hội chiến Tùng Hộ, đập vào mắt là những chữ “tại chiến trường X, tập thể sư đoàn X, oanh tạc, sa vào tay giặc”, một đồng chữ chi chít khiến cô không tìm thấy chút đầu mối nào.

Sau cùng, cô lại xoá hết các chữ trên thanh tìm kiếm, định tra về cuộc đời anh, nhưng cô cố gắng nhớ lại, chỉ biết anh họ Thịnh, mà không biết tên anh.

Tiết Tuyên Thanh ngẩng đầu định hỏi Tông Anh, đối phương lại duỗi tay ra cầm di động.

Tông Anh nói: “Tôi biết cậu muốn hỏi điều gì, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ thì đừng tìm hiểu về anh ấy.” Nói xong, cô cúi đầu mở bản đồ, dùng hai ngón phóng đại, định vị vị trí toilet sân bay Phố Đông, chụp ảnh xong, bước nhanh đi về phía quầy phục vụ.

Tiết Tuyên Thanh vội vàng đuổi theo, chỉ thấy cô cầm di động hỏi nhân viên quầy lễ tân: “Xin hỏi, cô có biết hơn bảy mươi năm trước, sân bay Phố Đông là nơi nào không?”

Nhân viên kia cúi đầu, híp mắt một cái, lại nghi ngờ nhìn Tông Anh, không hiểu vì sao lại có người đột nhiên hỏi vấn đề này.

Cô nhớ mang máng về lịch sử xây dựng sân bay, nhưng không chắc chắn lắm, bởi vậy quay sang nhìn đồng nghiệp bên cạnh, hỏi: “Có phải sân bay Phố Đông được tạo ra sau khi lấp một phần biển không?”

Vị đồng nghiệp kia nghe câu hỏi xong cũng không hiểu ra sao, quay lại nói: “Tôi nhớ là mới lấp được một nửa?”

Tiết Tuyên Thanh tựa bên quầy, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Nơi này vốn là biển sao?”

—

Lời tác giả:

Triệu công công: Trời ơi, boy dân quốc rơi xuống biển, mau tới đây cứu người!

Tông Anh: Lâu trên bình tĩnh một chút, anh đã thực sự tìm hiểu chưa?
Chỗ đó là biển sao?

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Giọng Tiết Tuyền Thanh đầy hoảng sợ, nhân viên quầy lễ tân cũng lấy làm kinh hãi, cô nghĩ thầm: Cho dù là biển thì sao? Người này việc gì phải khiếp sợ như thế? “Đại khái là vậy.” Nhân viên quầy lễ tân cảm thấy đây chỉ là vấn đề râu ria, đáp lấy lệ một tiếng rồi lập tức quay sang cố vấn cho hành khách khác: “Xin chào, bác cần giúp gì ạ?”

Người hành khách lớn tuổi kia lại không vội đặt câu hỏi, nghiêng đầu nhìn chiếc di động trên quầy, trên màn hình hiển thị bản đồ vệ tinh của sân bay Phố Đông, trên ảnh có một dấu chấm ký hiệu nhỏ màu đỏ.

Ông nhú mày, chỉ ra sai lầm của nhân viên quầy lễ tân: “Tại sao lại là biển chứ? Chỗ này cùng lắm là một bãi bùn, vốn là nơi toàn bùn lầy và cỏ lau, tin này có thể tra trên mạng được mà!” Nói xong lại nhìn Tiết Tuyền Thanh và Tông Anh: “Hai cháu công tác trên phương diện lịch sử à?”

Tiết Tuyền Thanh đáp qua loa rồi vội vàng nói cảm ơn, thở phào nhẹ nhõm: “Không phải biển là tốt rồi, nếu không ngộ nhờ anh ta không biết bơi, vậy...”

Nói xong, cô liếc về phía Tông Anh, mặt Tông Anh trước sau vẫn căng thẳng, không rõ là đang tức giận hay lo lắng.

Chuyện liên quan đến tính mạng, lúc này, sự kiêu ngạo của Tiết Tuyền Thanh đột nhiên biến mất, trái lại trở nên sợ sệt, bó tay bó chân, cũng không dám đứng trước mặt Tông Anh nói lung tung.

Cho dù không phải biển, bãi bùn và cỏ lau cũng không phải điểm đặt chân tốt đẹp gì, Thịnh Thanh Nhượng tốn khá nhiều công sức mới lội ra

khỏi bãi bùn, cuối cùng toàn thân nhếch nhác, cặp tài liệu và túi đồ ăn vặt Tông Anh đưa đều dính đầy nước bùn.

Không quan trọng, có thể thoát khỏi đây là tốt rồi, anh đã từng trải qua những cú rơi tồi tệ hơn thế này nhiều, mỗi ngày gặp phải những lần dịch chuyển thời gian không xác định, chỉ có thể chủ động thích ứng với các tình huống bất ngờ.

Sáu giờ sáng, chân trời sáng ngời, không khí ẩm ướt, loáng thoáng mùi thuốc súng đâu đây. Bởi đang là thời chiến, các ngư dân vốn ra khơi từ sáng sớm, nay toàn bộ không thấy bóng dáng, hiện tại trong tầm mắt chỉ có rặng lau dập dờn trải dài và công sự phòng ngự, không khí xơ xác tiêu điều ập vào mặt.

Thịnh Thanh Nhượng phân biệt phương hướng một cách đái khái, dự định trước tiên tìm chỗ nào đó nghỉ chân một lát. Chỉ cần chờ đến mười giờ tối, anh có thể trở về Phố Đông năm 2015, thoát khỏi nơi này.

Kế hoạch này vốn là không có vấn đề, trong tay anh có một túi thức ăn đầy, cho dù phải ở đây thêm mấy ngày nữa cũng không chết đói, huống hồ anh chỉ cần đợi một ngày.

Đáng tiếc, kế hoạch nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng ô tô đang lao nhanh lại gần.

Binh sĩ tập đoàn quân số 8 phát hiện ra Thịnh Thanh Nhượng, lập tức ngừng xe.

Nơi này đã bị phong tỏa, sự xuất hiện của Thịnh Thanh Nhượng vừa quái dị lại đột ngột, không đợi anh giải thích, hai binh lính nhảy xuống xe, chẳng nói năng gì liền bắt anh lại.

Thịnh Thanh Nhượng không nói được câu nào, hể anh định có ý định lên tiếng, binh lính lại dí họng súng đen ngòm vào người anh.

Xe chạy như bay, cuối cùng đến doanh trại, Thịnh Thanh Nhượng bị lôi xuống xe. Hai binh lính còn chưa kịp chuyển giao anh lên cấp trên liền gặp phải Thịnh Thanh Hòa, họ lập tức khép hai chân, đứng nghiêm, chào theo nghi thức nhà binh: “Báo cáo trại trưởng! Bắt được một tên khả nghi! Chúng tôi nghi anh ta là gián điệp của kẻ địch!”

“Tránh ra.”

“Vâng!”

Thịnh Thanh Hòa đứng tại chỗ quan sát, trước tiên trông thấy một người toàn thân dính bùn, sau đó mới nhận ra gương mặt kia.

Mặc dù kính ngạc, nhưng lão tứ không thể hiện điều đó trên nét mặt, chỉ quan sát anh vài lần, cười chế nhạo, nói: “Anh ba, đằng trước đằng sau đều bị phong tỏa, anh làm thế nào mà rơi vào đây được, anh đi bằng đường hàng không hả?”

Thịnh Thanh Nhượng không thể trả lời được vấn đề này, đành nói: “Chuyện này rất dài dòng, nhưng anh có thân phận hợp pháp, không phải gián điệp quân địch, các cậu không có quyền bắt giam.”

Đương nhiên, lão tứ tin anh không phải gián điệp, nhưng bây giờ ai có thời gian đưa anh ra ngoài? Nói cho cùng, nếu đưa ra ngoài cũng không an toàn.

Lão tứ định cho Thịnh Thanh Nhượng ăn quả dăng, muốn nhìn vẻ bề tặc của anh, vì vậy cố ý chơi xấu, nói: “Anh ba, ở đâu cũng có quy củ của nơi đó, quy củ ở chỗ bọn tôi là phải điều tra mọi chuyện xong mới có thể đưa ra kết luận.” Nói xong, quay sang bảo hai người bên cạnh: “Để mắt đến anh ta.”

Hai binh lính kia ngẩn ra, trại trưởng đã mở miệng gọi một tiếng “anh ba”, lúc này lại bảo họ giam giữ người này lại, rốt cuộc là nói ngược hay

muốn bắt giam thật?

“Ngăn người ra đây làm gì, mau chấp hành mệnh lệnh.”

“Vâng!”

Tú tài gặp nhà binh, không thể nói chuyện bằng lý lẽ được.

Uống công Thịnh Thanh Nhượng xuất trình đủ loại giấy chứng minh thân phận và giấy thông hành, đối phương vẫn cứ không trả lời, chỉ toàn tâm toàn ý chấp hành nhiệm vụ canh giữ.

Bên ngoài truyền đến tiếng đạn pháo, ban đầu còn rời rạc, từ từ trở nên dồn dập, như thể đang nổ ngay đầu, dường như bom đạn có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thịnh Thanh Nhượng giơ tay nhìn đồng hồ, mới chín giờ đúng.

Càng trong tình huống như vậy, thời gian trôi qua càng gian nan, kim đồng hồ đeo tay di chuyển chậm như thể sẽ dừng lại bất cứ lúc nào.

Chịu đựng âm thanh như thế cả buổi sáng, buổi trưa nghỉ một lúc, buổi chiều tiếng bom đạn lại tiếp tục càn quét, mùi thuốc súng trong không khí càng nặng hơn.

Thịnh Thanh Nhượng mất ngủ mấy ngày liền, lúc này bị tiếng pháo chấn động đến mức ù tai, ý chí đã gần kề ranh giới sụp đổ. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu anh ngủ thiếp đi, đến mười giờ tối, anh sẽ bất tri bất giác biến mất ngay trước mặt lính canh.

Trời dần tối, tiếng máy bay gầm rú và tiếng nổ đinh tai nhức óc rớt cuộc ngơi nghỉ, công cuộc phòng thủ kéo dài cả ngày trời, xem ra đã đến lúc kết thúc.

Trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn dầu, toả ánh sáng yếu ớt, được bao bọc bởi chụp đèn lơ mờ với những lỗ nhỏ – chút bình thản ngăn ngủi sau cơn bão táp.

Đột nhiên có người bước tới, binh lính canh gác nhanh chóng đứng nghiêm chào: “Báo cáo trại trưởng! Mọi thứ đều bình thường!”

Nghe thấy tiếng động, Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu lên, chỉ thấy lão tứ ôm một thùng nước đi vào, trên vai vắt hai bộ quần áo.

Lão tứ đột nhiên dừng bước, để thùng nước xuống, ném quần áo lên giường xếp, dưới ánh sáng lơ mờ, khuôn mặt ẩn dấu vẻ mệt mỏi.

Anh ta hỏi binh lính kia: “Tra đến đâu rồi?”

Binh lính lập tức cầm cặp tài liệu và túi đồ ăn vặt của Thịnh Thanh Nhượng lên, đáp vang dội: “Không phát hiện thấy đồ vật khả nghi, chỉ tra được mấy quyển giấy chứng nhận, bao gồm giấy tờ của Cục Giao Thông Vận Tải ở Tô Giới công cộng và uỷ viên hội di dời, và cả giấy thông hành của Bộ Tư lệnh canh gác!”

Nói đến đây, anh ta liền nhận ra mình chắc chắn bắt nhầm người, nhưng cấp trên yêu cầu trả lời thành thật nên chỉ có thể thừa nhận sai lầm.

Lão tứ hỏi: “Có phải gián điệp Nhật Bản không?”

Binh lính trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không phải!”

Lão tứ nói: “Ra ngoài đi!”

Binh lính không nói thêm câu nào ra ngoài, trong phòng chỉ còn lão tứ và Thịnh Thanh Nhượng.

Khắp người lão tứ vương đầy mùi thuốc súng và bụi bặm, còn Thịnh Thanh Nhượng lại dính đầy nước bùn... đã khô.

Lão tứ nhìn vào mắt anh, đột nhiên cúi đầu châm một điều thuốc thô ráp, rít sâu một hơi, neho mắt ngẩng đầu lên, giọng nói chứa đầy mệt mỏi: “Không có việc gì chạy đến Phố Đông làm chi, chẳng lẽ Phố Đông cũng có nhà máy cần di dời hả?”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Là vì chuyện khác, tạm thời không tiện tiết lộ.”

Lão tứ không có hứng thú, lại càng không có thiện cảm với việc di dời nhà xưởng, anh ta nhả khói, nói: “Ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ có mỗi chuyện này, mặt ngoài thì nói cở vẻ hay lắm, cuối cùng chỉ có thể dời mấy nhà máy lớn, nhà máy nhỏ phải bỏ lại thì vẫn bỏ lại. Nghe nói quốc phủ còn bày ra ‘công trái cứu quốc’, mang tiếng là thu mua nhà máy với giá thấp, nói trắng ra là cháy nhà hôi của. Anh bôn ba khắp nơi thì biết đấy, hiện tại trạm xe và bến tàu đều là đối tượng trọng điểm dễ bị oanh tạc, kể cả phong tỏa đi chẳng nữa, toàn bộ Thượng Hải, có thể cứu được khoảng mười nhà máy đã tốt lắm rồi.” Anh ta phui tàn thuốc, nhíu mày đưa ra quan điểm của mình: “Như muối bỏ biển thôi.”

Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu trả lời: “Ý cậu là không cần di dời, nhưng Thượng Hải có thể trụ vững sao?”

Khuôn mặt lão tứ hiện ra vài phần nôn nóng, anh ta bỗng nhìn ra ngoài theo bản năng, nhưng cửa đóng chặt, chỉ loáng thoáng truyền đến tiếng thu dọn tàn cuộc.

Thượng Hải có thể trụ vững được không? Lão tứ không lên tiếng.

Anh ta nhắc chân đá thùng nước, hất hàm chỉ quần áo trên giường xếp, lời ít ý nhiều nói: “Tắm rồi thay bộ kia vào.”

Thịnh Thanh Nhượng không nhúc nhích, lão tứ liền không kiên nhẫn liếc anh một cái: “Sao, còn muốn tôi tắm cho anh chắc? Mang bộ dạng này ra

ngoài, vừa nhìn đã thấy giống kẻ khả nghi, không muốn chuốc phiền phức vào thân thì thay nhanh lên.”

Anh ta ném tàn thuốc đi rồi giẫm chân lên, sau đó lại châm một điếu khác.

Lão tứ sống lâu trong quân doanh, căn bản không có khái niệm riêng tư, đàn ông toàn mặt đối mặt tắm rửa, cùng thay quần áo trong một phòng không phải là chuyện quá đổi bình thường sao?

Thịnh Thanh Nhượng cúi đầu vốc nước rửa mặt, thong thả cởi khuy áo sơ mi, lãi tứ quay mặt đi, rít một hơi thuốc.

“Dân trí thức đúng là rườm rà lắm chuyện.” Đánh giá xong, anh ta ném một chiếc khăn tắm vào thùng, lại nhặt áo sơ mi Thịnh Thanh Nhượng vừa thay lên, soi dưới ánh sáng, khinh thường nói: “Nhìn qua cũng biết rất quý.” đoạn nhìn nhãn hiệu, nói: “Lại còn là hàng ngoại nữa chứ.”

Lão tứ không có khiếu đọc sách, tuổi xấp xỉ Thịnh Thanh Nhượng, trước kia học kém, trong nhà lúc nào cũng nói “Mày còn kém cả thằng con rơi kia”, anh ta phát chán cái nếp sống đó của gia đình, việc gì cũng đem ra so bì. Bởi vậy, anh ta chán ghét gia đình, cũng chán ghét Thịnh Thanh Nhượng, người được gửi nuôi ở nhà bác cả – Đi học thì giỏi lắm sao? Biết vắc sủng không? Biết phá mìn không? Có thể ra tiền tuyến không?

Nghĩ tới đây, anh ta vứt áo sơ mi đi, tiến lên hai bước, miệng vẫn ngâm điếu thuốc, khom người nhặt túi đồ ăn vặt của Thịnh Thanh Nhượng lên.

Túi ni lông bán trong suốt, bên trên in một nhãn hiệu xa lạ.

Lão tứ không chút khách khí mở ra lục lọi, bên trong đủ loại bao bì màu mè, có tiếng nước ngoài và cả tiếng Hán được đơn giản hoá một cách khó hiểu, vừa nhìn liền biết là đồ dị đoan. Nhưng anh ta không quan tâm cũng

không muốn tìm hiểu đến cùng, trực tiếp cầm một túi khoai tây chiên rồi xé ra, mùi khoai tây nướng cà chua liền xộc vào mũi.

Thị Thanh Nhung quay đầu lại nhìn anh ta một cái, không ngăn cản, để mặc anh ta ăn.

Lão tứ nhai nhồm nhoàm khoai tây chiên giòn, lại mở tiếp một hộp cá đác, hỏi dồn: “Mấy thứ này ở đâu ra? Có liên quan đến Tông tiểu thư của anh không? Cô ấy rời khỏi Thượng Hải chưa?”

Thị Thanh Nhung đang đưa lưng về phía anh ta, mặc áo sơ mi dài tay vải ka-ki, khựng lại một lát, đáp: “Cô ấy đi rồi.”

Bụng đói kêu ọc ọc, lão tứ nhanh chóng ăn hết khoai tây chiên, vỏ viên vỏ bao mới lạ.

Đi thật rồi sao? Anh ta nhớ tới buổi sớm mai nửa sáng nửa tối kia, chân trời xanh xám, cô gái kia dẫn theo hai đứa bé đi về phía anh ta, áo sơ mi loang lổ vết máu, đôi tay ôm trẻ sơ sinh mảnh dài mảnh mẽ, thoạt nhìn vững vàng và dũng cảm một cách riêng biệt.

Chợt nhận ra mình nghĩ nhiều, anh ta nở nụ cười tự giễu, lại xé một túi bánh quy mặn, nhét hai miếng vào miệng rồi bỗng chốc đứng dậy, nói: “Thay xong chưa? Thay xong thì đi thôi.”

Thị Thanh Nhung cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này là 8 giờ tối, còn hai tiếng nữa là đến thời gian anh trở lại thời đại của Tông Anh.

Rời đi ngay bây giờ là thích hợp hơn cả.

Anh rảo bước tới cầm cặp tài liệu và túi đồ ăn vặt lên, lão tứ nhìn chăm chăm anh nói: “Để xuống.”

Anh hỏi: “Để xuống cái gì?”

Lão tứ nói: “Anh ba, anh thay quần áo của tôi, có phải nên trả giá bằng thứ gì đó không?”

Thịnh Thanh Nhượng không nói nhiều, lập tức lấy ví tiền ra, lão tứ nói “Ai thèm tiền của anh”, lại liếc về phía túi ni lông trong tay Thịnh Thanh Nhượng, Thịnh Thanh Nhượng giờ mới hiểu ý của anh ta, để túi to xuống, cuối cùng lại lấy ra một lon nước đào mật ong, để những thứ khác lại cho anh ta.

Lão tứ hài lòng đi ra ngoài, Thịnh Thanh Nhượng theo sát phía sau.

Một chiếc xe jeep màu xanh quân đội đỗ ở bên ngoài, lão tứ ngồi trên ghế lái, nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Lên xe, tiễn anh một đoạn.”

Thịnh Thanh Nhượng nói cảm ơn rồi ngồi lên ghế phụ, lão tứ liền khởi động xe, đi thẳng về phía Nam.

Băng qua màn đêm tiêu điều, gió đêm ẩm ướt ập vào mặt, trên đầu là biển sao vụn dậm, trong không gian im lặng chỉ nghe thấy tiếng động cơ ô tô, dường như chiến tranh chưa bao giờ tác động đến nơi này.

Đến tuyến phong tỏa, lão tứ đột nhiên đạp phanh, nói: “Chỉ có thể đưa anh đến đây thôi, đoạn đường còn lại anh tự đi đi.”

Nghe vậy Thịnh Thanh Nhượng đáp một tiếng: “Được, cảm ơn cậu.” Nói xong, anh xuống xe, trực tiếp đi qua ranh giới phong tỏa, nhưng không nghe thấy tiếng chiếc ô tô sau lưng khởi động.

Anh quay đầu lại, lão tứ đang ngồi trên ghế lái nhìn anh, đột nhiên giơ tay ném thứ gì đó về phía anh, đồ vật kia vũng vàng rơi dưới chân anh.

Thịnh Thanh Nhượng khom người nhặt nó lên khỏi mặt cỏ, một khẩu súng ngắn Brooklyn M1911 được bảo dưỡng thỏa đáng. Dưới ánh trăng, thân súng sáng loáng, toả ánh sáng lạnh lẽo.

Lão tử ung dung nói: “Băng đạn còn đầy, chỉ có bảy viên, chúc anh may mắn.”

Anh ta chẳng thèm quan tâm xem Thịnh Thanh Nhượng có biết dùng súng hay không, nói xong lập tức khởi động ô tô, quay đầu xe lao đi như bay.

Thịnh Thanh Nhượng đứng ngoài vùng phong toả, đưa mắt nhìn anh ta đi xa, cất súng vào cặp, xoay người sai bước rời đi.

Mười giờ tối, Tông Anh và Tiết Tuyên Thanh vẫn canh ở sân bay Phố Đông.

Ngoài sân bay tràn đầy hơi ẩm, những ngọn đèn trên trần nhà toả ánh sáng trắng nhợt, trong đêm hè, gió lạnh để lộ bộ mặt dữ tợn, thổi những luồng hơi khiến người ta không khỏi nhức đầu.

Tông Anh vẫn nhìn chăm chăm thời gian hiển thị trên màn hình lớn, quan sát con số không ngừng thay đổi, vừa qua 10 giờ, cô rút cuộc không ngồi yên được nữa, quay sang nói với Tiết Tuyên Thanh: “Tôi qua bên kia tìm, cậu ở lại đây.”

Tiết Tuyên Thanh có thể cảm nhận được nỗi lo lắng mà cô đang cố kiềm chế, hỏi: “Chi bằng chia nhau ra tìm?” Vừa dứt lời, di động trong túi Tiết Tuyên Thanh đột nhiên rung mạnh.

Cô bắt máy, đầu dây bên kia nói: “Anh không tài nào gọi vào di động của Tông Anh được, có phải hiện tại Tông Anh đang ở cạnh em không? Nhờ em chuyển lời đến em ấy...” Tiết Tuyên Thanh đáp “Phải”, nghe đối phương nói tình hình đại khái, sắc mặt càng lúc càng nặng nề.

Tông Anh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tiết Tuyền Thanh cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt đầy lo lắng: “Bà ngoại vấp ngã, hiện đang ở bệnh viện, bên kia bảo cậu đến ngay lập tức.” Cô cố gắng khiến Tông Anh yên tâm, nói tiếp: “Cậu đi đi, tôi ở đây tìm cho.”

Tông Anh nhìn Tiết Tuyền Thanh một cái, chỉ có thể giao mọi chuyện cho cô, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng chờ.

Trong màn đêm, ô tô lao nhanh ra khỏi sân bay, lướt qua một buồng điện thoại bị bỏ lâu ngày.

Thịnh Thanh Nhượng đứng trước điện thoại, nhét tiền xu vào, gọi đến di động của Tông Anh, sau vài tiếng tí tí chỉ còn lời nhắc nhở máy móc của hệ thống...

Số máy bạn gọi hiện đang tắt máy.

—

Lời tác giả:

Thịnh Thanh Hòa: Anh ba, anh đến bằng đường hàng không hả?

Thịnh Thanh Nhượng: Đúng vậy. (anh không nói đùa, đừng cười)

Thịnh Thanh Hòa: Vậy lần sau mang nhiều khoai tây chiên một chút hăng “hạ cánh”, em thích vị cà chua.

—

Thế kỷ 19 có khoai tây chiên, nhưng đến năm 1920 mới thịnh hành, có khoai tây chiên hiệu 豪文利 (Howley) ăn rất ngon, có điều khoai tây lúc đó và bây giờ chắc chắn rất khác nhau.

Túi ni lông đã có từ năm 1902, nhưng không giống bây giờ lắm.

Là thế này, súng ngắn Brooklyn M1911 có thể lắp 7+1 viên đạn, trong đó 1 viên được lắp trong khoang rỗng, gặp tình huống khẩn cấp, chỉ cần mở chốt bảo hiểm là có thể bắn trực tiếp, trong băng đạn có thể lắp 7 viên đạn, sử dụng sau khi lên nòng.

Editor: Mình không chắc lắm về nhãn hiệu khoai tây tác giả đề cập, search Google thì thấy có nhiều kết quả không giống nhau, trans bằng Google dịch thì có vẻ cũng không chính xác lắm nên mình để kèm nguyên văn nhé

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Người hiện đại tắt máy vì lý do gì? Máy móc trục trặc, hết pin, gặp phải hoàn cảnh buộc phải tắt máy, hoặc không muốn nhận bất cứ cuộc gọi nào.

Tông Anh chiếm hai mục trong số đó, hết pin, vì tránh các cuộc gọi thi nhau oanh tạc, dứt khoát không sạc điện, để mặc nó tắt máy.

Thịnh Thanh Nhượng không biết nguyên do, đối mặt với thông báo tắt máy, anh chỉ có thể gọi về máy bàn ở chung cư 699, ống nghe vang lên tiếng títtít rất lâu, cuối cùng không có ai bắt máy.

Anh đặt ống nghe xuống, trước mắt là màn đêm hiu quạnh, bóng người lác đác, chỉ có ô tô chạy như bay trên con đường vắng lặng. Anh gọi điện thoại chỉ vì một câu nói của cô “Nếu trở lại, cho dù xảy ra chuyện gì, hãy báo cho tôi một tiếng”, nhưng hiện giờ, cuộc điện thoại báo bình an này lại không thể liên lạc được, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Lúc Tông Anh lái xe đến bệnh viện đã khá muộn, cuộc kiểm tra của bà ngoại vừa có kết quả.

Đèn trên trần phòng khám toả ánh sáng trắng âm đạm, phim X-quang được đặt vào thiết bị đọc phim, bác sĩ điều trị nhìn kỹ rồi nói với Tông Anh: “Trong sọ xuất huyết nhẹ, nằm viện quan sát một thời gian xem sao, không nên lơ là khi người già bị ngã.” Nói xong, cô viết hóa đơn, lại hỏi: “Bình thường bà nhà mình hay gặp triệu chứng khập khiễng từng đợt phải không?”

Tông Anh nhanh chóng nhớ lại khoảng thời gian tiếp xúc mấy ngày qua, bà ngoại thỉnh thoảng cũng xuất hiện tình trạng đau nhức chi dưới, nhưng

bà lại nói là vì quá mệt mỏi nên cô không để tâm lắm.

Cô đáp: “Thỉnh thoảng.”

Viết đơn thuốc xong, bác sĩ trực ban ngẩng đầu nói: “Nếu còn xuất hiện triệu chứng tương tự, tôi đề nghị tốt nhất nên chụp cộng hưởng từ mạch máu, loại trừ một số nguy cơ mắc bệnh xơ cứng tắc nghẽn động mạch chân tay, dù sao chụp MRA không cần uống hoặc tiêm thuốc cản quang, quá trình kiểm tra tương đối an toàn. Đây, cô ký vào đây.”

Tông Anh cầm và ký tên vào đơn nhập viện, bác sĩ trực ban cúi đầu nhìn qua chữ ký, ánh mắt khẽ thay đổi – cô rất có ấn tượng với cái tên này.

Cô lập tức ngẩng đầu lên quan sát Tông Anh, càng thấy đối phương quen mắt, nhưng đêm hôm khuya khoắt, đầu óc hoạt động chậm chạp, nhất thời không nhớ nổi đã gặp nhau ở đâu, liền không tùy tiện hỏi han.

Tông Anh làm thủ tục nhập viện xong xuôi, lúc quay về phòng bệnh, bà ngoại đã ngủ.

Cô ngồi xuống, ngăn người nhìn con số không ngừng nhích lên trên thiết bị giám sát, không lâu sau, đột nhiên có người cẩn thận mở cửa phòng bệnh.

Tông Anh bỗng chốc lấy lại tinh thần, vừa quay đầu liền trông thấy Thịnh Thu Thật.

Anh mang một chiếc ghế xếp vào, đang định nói chuyện, Tông Anh lập tức ra hiệu im lặng. Anh liền hạ giọng, nói: “Buổi đêm trông bà có thể dùng tạm cái này, anh mở giúp em nhé?”

Tông Anh xua tay, Thịnh Thu Thật liền đặt ghế cạnh tường, lại phủ tấm chăn mỏng lên.

“Nếu buồn ngủ thì cứ chợp mắt một lúc, chắc buổi tối không có chuyện gì đâu.”

“Em muốn trông bà thêm một lúc.”

Hai người nói chuyện rất cẩn thận, nhưng bà ngoại vẫn tỉnh.

Tông Anh vội đứng dậy hỏi han tình hình: “Hiện tại bà thấy thế nào ạ?”

Bà ngoại hé nửa con mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Bà hơi choáng, không quan trọng đâu. Cháu đến đây từ lúc nào thế?”

Tông Anh thành thật trả lời: “Nửa tiếng trước ạ.” Cô còn nói: “Chỉ tại cháu, cháu không nên để bà ở nhà một mình.”

Bà ngoại không đành lòng nhìn dáng vẻ tự trách của cô, liền nói: “Sao lại trách cháu được? Tại bà không để ý nên mới bị ngã, còn liên lụy cháu phải thức đêm.” Bà ngừng một lát, lại hỏi: “Đã xử lý xong chuyện kia chưa? Cậu thanh niên kia tên gì ấy nhỉ, Thịnh...”

Bà ngoại nhất thời không nghĩ ra, không khỏi nhíu mày lặp lại lần nữa: “Tên là Thịnh gì ấy nhỉ?”

Thịnh Thu Thật đột nhiên bước đến, hỏi: “Bà hỏi cháu ạ?”

Bà ngoại xua tay: “Không, không, không, không phải cậu.”

Thịnh Thu Thật lúng túng lùi ra đằng sau nửa bước, nghiêng đầu nhìn về phía Tông Anh, Tông Anh cũng không trả lời, chỉ khom người đỡ bà ngoại: “Cháu sẽ xử lý chuyện của anh ấy, bà không cần để bụng đâu, bà ngủ tiếp được không?”

Bà ngoại thấy cô không muốn nói, vả lại bản thân thật sự có chút mệt mỏi nên đành thôi, chỉ dặn dò: “Cháu nhất định phải ngủ đấy, nghe không?”

Tông Anh tiếp tục nhẹ giọng dỗ bà ngoại: “Cháu biết rồi, cháu lập tức đi ngủ đây.”

Nói xong, cô mở ghế xếp ra trước mặt bà ngoại, Thịnh Thu Thật thấy vậy thức thời rời đi, đúng lúc anh đi tới cửa, bác sĩ trực ban cũng bước vào.

Anh chào: “Bác sỹ Tôn đến kiểm tra phòng à?” Bác sĩ trực ban nói: “Đúng vậy, tôi sang đây xem bệnh nhân.”

Bác sỹ Tôn đi thẳng đến giường bệnh, cẩn thận kiểm tra một lượt, quay sang dặn Tông Anh: “Hắn không có vấn đề gì lớn, buổi tối cô chú ý một chút, có chuyện thì nhắn chuông nhé.” Nói xong, cô ngừng một lát, cuối cùng mở miệng hỏi: “Có phải trước kia tôi từng gặp cô không, cô đã tới chỗ chúng tôi khám đúng không?”

Vốn có chút mệt rã rời, nghe thấy câu này, Tông Anh đột nhiên giật nảy mình, đầu bên kia, Thịnh Thu Thật cũng xoay người lại, bà ngoại thì trực tiếp đặt câu hỏi: “A Anh, cháu khám bệnh gì thế?”

Vẻ mặt Tông Anh bỗng trở nên căng thẳng, cô cướp lời bác sỹ Tôn, đáp: “Không có gì bà ạ, chỉ là bệnh đau nửa đầu thôi.”

Bác sỹ Tôn nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, đại khái đoán được cô muốn giấu giếm chuyện này, liền đáp: “Vậy à? Hiện tại đã khá hơn chút nào chưa?”

Tông Anh thềm thở phào nhẹ nhõm: “Gần đây khá hơn nhiều rồi.”

Thịnh Thu Thật đứng bên cạnh, thoáng thấy có gì đó không đúng, vì sao Tông Anh đến bệnh viện mà không nói cho anh biết? Như thế có chuyện cố ý giấu anh.

Anh vốn định mở miệng hỏi Tông Anh một câu, bác sỹ Tôn lại quay đầu nói với anh: “Vừa rồi tôi thấy y tá Dương bên khoa cấp cứu đang tìm cậu,

cô ấy không gọi điện thoại cho cậu sao?”

Thị Thu Thật sờ túi: “Lúc lên đây quên mang di động, để tôi qua đó xem sao.”

Bác sỹ Tôn đưa mắt nhìn anh rời đi, nói với Tông Anh: “Phải rồi, còn một giấy tờ nữa phải điền, cô đi theo tôi một lát.”

Tông Anh biết đây chỉ là cái cớ, nhưng vẫn đi cùng cô ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này, một số đèn trong hành lang khu vực phòng bệnh đã tắt, chỗ sáng chỗ tối, gió điều hòa lành lạnh, con số màu đỏ trên đồng hồ treo tường không ngừng nhích lên. Trông thấy đồng hồ, Tông Anh lại nghĩ đến Thị Thanh Nhượng, không biết anh đã thuận lợi trở lại hay chưa.

Bác sỹ Tôn gọi cô một tiếng, Tông Anh lấy lại tinh thần, mời cô ấy nói thẳng.

Bác sỹ Tôn nghiêm túc nói: “Trước khi đến, tôi đã quay về kiểm tra phim chụp hồi trước, có phải cô không tới lấy báo cáo không?”

Tông Anh mím môi, đáp: “Phải.”

Bác sỹ Tôn là người rất có trách nhiệm, cô nói: “Cô không đến lấy báo cáo, bệnh viện vốn phải liên lạc với cô để tiến hành thêm bước chẩn đoán sâu hơn, đảm bảo độ chính xác, nhưng số điện thoại ghi trên thẻ ý tế của cô không đúng, chúng tôi không liên lạc được.” Cô thoáng ngừng lại, ngừng đầu hỏi: “Cô biết tình trạng của mình ra sao chứ?”

Tông Anh mệt mỏi tựa lưng vào tường: “Sau đó tôi đã đến bệnh viện gần đây để xét nghiệm DSA.”

Chỉ nhìn nét mặt cô, bác sỹ Tôn đã đoán được kết quả chẩn đoán: “Nếu đã có kết luận, vì sao không phẫu thuật?”

Hình như Tông Anh bị cảm nhẹ, cô không kịp được hít mũi một cái, dưới ánh đèn mờ tối, trái lại có thể mở rộng cửa lòng với một người không quen biết: “Tình hình hơi phức tạp, tùy tiện phẫu thuật, tôi lo không kịp xử lý một số việc.”

Bác sỹ Tôn hiển nhiên không đồng ý với quan điểm này: “Có chuyện gì không kịp xử lý? Cô có thể dặn người nhà làm thay.”

Tông Anh cúi đầu xoa huyệt Thái dương, nhú mày không nói.

Bác sỹ Tôn thấy cô lo âu nặng nề, biểu hiện rõ nhất của việc thiếu cảm giác an toàn: “Xin lỗi, cô... Còn người thân nào khác không?”

Tông Anh ngẩng đầu nhìn bác sỹ Tôn, thờ dãi nói: “Có, chẳng qua không thân thiết lắm.”

Một người sắp tiến hành ca phẫu thuật có độ nguy hiểm cao, tự mình ký giấy cam kết đồng ý, ngoài phòng giải phẫu chẳng có lấy một người chờ đợi – Đây là chuyện cần rất nhiều dũng khí, đồng thời là nỗi cô độc không phải ai cũng có thể chấp nhận.

Bác sỹ Tôn tỏ ra thông cảm, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô.

Tông Anh đứng thẳng dậy, khẩn thiết thỉnh cầu: “Tạm thời tôi không muốn để bà ngoại và bác sỹ Thịnh biết chuyện này.”

Bác sỹ Tôn nói: “Bảo vệ thông tin cá nhân của người bệnh đương nhiên không thành vấn đề, nhưng tôi đề nghị cô xử lý công việc xong liền mau chóng tiến hành phẫu thuật, đừng kéo dài, muộn nhất là trước tháng Mười.” Cô đưa ra hạn chót, ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử nhỏ treo trên tường hành lang: “Được rồi, sắp mười hai giờ rồi, cô mau đi nghỉ đi.”

Dưới sự thúc giục của bác sỹ Tôn, Tông Anh quay về phòng bệnh.

May mà tình hình của bà ngoại đã ổn định, Tông Anh cũng ngủ được một giấc coi như đầy đủ. Sáng sớm bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, cô đứng dậy kiểm tra sơ qua tình trạng của bà ngoại rồi mở rèm cửa sổ, ngồi trong nắng sớm một lát rồi đi xuống tầng dưới mua bữa sáng cho bà ngoại.

Vừa ra đến cửa chính bệnh viện, cô liền chạm mặt với bác cả cũng đến thăm bệnh.

Bác cả hỏi: “Mày đến đây gặp Tông Du à?”

Tông Anh thành thật trả lời: “Không, bà ngoại cháu nhập viện.”

Bác cả nghe được tin bà ngoại Tông Anh trở lại, trước tiên giật mình, sau đó lập tức hỏi dò: “Bà ngoại mày về từ lúc nào? Sao đột nhiên lại nhập viện?”

Tông Anh không muốn nói quá nhiều với bà ta, đáp lấy lệ một câu “Bà về từ tháng trước” rồi lấy lý do có việc gấp để từ chối, vội vã bỏ đi.

Bác cả vốn định giữ Tông Anh lại hỏi thêm mấy câu, không ngờ cô đi quá nhanh, gọi cũng không chịu dừng lại.

Trên đường đến cửa hàng cháo, Tông Anh đi qua cửa hàng di động. Cảnh quầy bán hàng, cô nhân viên đang ngồi ngáp liên tục, thấy Tông Anh bước vào, lập tức xốc lại tinh thần, hỏi: “Chào chị, chị cần hỗ trợ dịch vụ gì?”

Tông Anh lấy chứng minh thư ra khỏi ví rồi đưa cho đối phương: “Tôi muốn lập sim mới.”

“Số ngẫu nhiên được không ạ?”, “Được.”, “Mời chị chọn một số.”, “Số thứ nhất đi.”

Nhân viên bán hàng đưa cô một chiếc sim mới, sau đó lại đẩy tờ quảng cáo về phía trước: “Chị có cần điện thoại mới không? Hiện tại bên em đang có hoạt động ưu đãi, mua kèm với sim mới có thể miễn cước gọi lại hàng tháng.”

Cô chỉ định thử đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm di động, nhưng Tông Anh lại đồng ý ngay lập tức: “Được.”

Nhân viên bán hàng không ngờ lại thuận lợi như vậy, nhanh chóng làm thủ tục mua hàng rồi đứng dậy lấy điện thoại mới cho cô, chỉ thấy Tông Anh vùi đầu mở bao bì đóng gói và phần gắn sim, lắp sim mới vào, sau tiếng “tạch” nhẹ nhàng, cô ấn mở nguồn.

Hoàn thành đăng ký thiết bị, cô nhanh chóng gọi một cú điện thoại, đầu dây bên kia không có ai nghe máy, chỉ có giọng nói nhắc cô để lại lời nhắn, cô nói: “Luật sư Chương, nếu có chuyện, tạm thời liên lạc với tôi vào số này nhé.”

Sau đó cô lại gọi cho Tiết Tuyên Thanh, nhưng hệ thống nhắc nhở đối phương đã tắt máy, đại khái là hết pin.

Tông Anh nhìn thoáng qua thời gian, đã ba tiếng trôi qua kể từ sáu giờ sáng, ngoài cửa kính, ánh mặt trời chói chang, tiếng ve kêu giấu trong phiến lá ngô đồng Pháp.

Cô mở cửa kính, đi sang hàng cháo bên cạnh mua bữa sáng, trong lúc đó, bác cả xách một giỏ trái cây vào phòng bệnh của bà ngoại.

Bà ngoại cho rằng Tông Anh trở lại, chống tay ngồi dậy, nhưng lại trông thấy bác cả của Tông Anh.

Bác cả để giỏ trái cây xuống, bày ra vẻ mặt thân thiết, hỏi: “Nghe nói bà bị bệnh, mọi người từng là thông gia với nhau, về tình về lý cháu đều nên đến thăm bà, hiện tại bà thấy khá hơn chút nào chưa?”

Khách không mời mà đến cũng là khách, nhiều năm không thấy, bà ngoại cũng không muốn làm căng, vì duy trì không khí hoà hợp, bà ngoại trả lời: “Xương cốt tôi coi như khoẻ mạnh, không phiền cô quan tâm.”

Bác cả ngồi xuống: “Chắc Tông Anh đi mua bữa sáng phải không?”

Bà ngoại nói: “Tôi không rõ lắm.”

Bác cả liền nói: “Sao lúc nào con bé cũng như thế? Chẳng chào hỏi ai lấy một câu. Vừa rồi gặp nhau ngoài kia, cháu còn chưa nói xong, con bé đã chạy đi, lúc nào cũng vội vội vàng vàng, không hiểu đang bận làm gì nữa. Ngày thường cũng không về nhà, cả ngày vùi đầu ở đơn vị, Tông Du gặp tai nạn phải nằm viện hai tháng, con bé là chị mà chỉ đến thăm được một hai lần, đều là người một nhà, sao lại lãnh đạm đến mức này chứ? Mấy năm sau khi mẹ con bé qua đời, chúng cháu đều hết sức quan tâm con bé, nhưng nó cứ tỏ ra xa cách. Có điều, con bé vẫn nghe lời bà ngoại, mong bà dạy dỗ nó tử tế, đừng để nó cố tình gây sự bằng cách tùy tiện bán cổ phần đang có như thế, nếu thiếu tiền thì nói với cha nó là được, hiện tại mọi người trong nhà đều không biết có chuyện gì xảy ra, hết sức bị động!”

Vừa nói, bà ta vừa mở di động ra xem giá cổ phiếu, nói gì mà “Đây là tài sản mẹ con bé để lại, nó lại nói “muốn vứt thì vứt”, sao nó có thể làm vậy chứ, bà ngoại, bà nói có đúng không?”

Nghe đến đây, bà ngoại đã hiểu mục đích đến thăm của cô cả...

Mượn danh nghĩa quan tâm, thực tế là hy vọng mình hãy giáo dục Tông Anh.

Bà ngoại không hiểu về cổ phần, cũng không muốn nhúng tay vào quyết định của Tông Anh.

Bà không lên tiếng, hy vọng đối phương nói xong liền biết điều rời đi.

Nhưng lúc này bác cả đột nhiên bắt máy, nói: “Khánh Lâm à, mày tới đâu rồi? Đúng, đúng, chị đến bệnh viện rồi, bây giờ đang ở chỗ bà ngoại của Tông Anh, bà ngoại con bé nhập viện rồi, mày tới thăm xem sao. Mày cũng muốn đến hả? Ừ, phòng 1014, giường 26 nhé.”

Sắc mặt bà ngoại lập tức thay đổi, bác cả phát hiện sự bài xích và bận tâm của bà ngoại, chỉ cho rằng vì mình vừa nhắc tới Nghiêm Mạn.

Bác cả suy nghĩ một lát, sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói: “Bà ngoại Tông Anh à, chuyện của Tiểu Mạn năm đó... Quả thật chưa được xử lý chu toàn, đợi lát nữa Khánh Lâm đến đây, bảo nó nói lời xin lỗi với bà.”

Nghe xong câu này, cổ họng bà ngoại tựa như nghẹn lại, hồi lâu mới nói một câu: “Duyên phận đã chấm dứt, không cần nhắc lại nữa.”

Bà ngoại cố gắng giữ thái độ ôn hoà, nhưng bác lại nói: “Không, không, không, nên xin lỗi thì phải xin lỗi, dù sao chẳng ai ngờ mọi chuyện cuối cùng lại phát triển đến nước ấy. Nếu năm đó Tiểu Mạn không đòi ly hôn với Khánh Lâm, nếu Khánh Lâm bao dung Tiểu Mạn một chút, Tiểu Mạn có lẽ sẽ không nghĩ quẩn, không biết chừng hiện tại cũng không thế này, bà nói xem có đúng không?”

Bà ngoại nắm chặt ga giường, gân xanh trên mu bàn tay nhiều nếp nhăn càng lúc càng rõ: “Vậy ư?”

Bác cả cũng không nhận ra chỗ nào không ổn: “Cháu không nói Tiểu Mạn sai, cháu đang nói về Khánh Lâm mà.” Lời này mới nghe thì giống chủ động nhận sai, thực tế lại là phũ sạch trách nhiệm, giấu đầu lòi đuôi, không chút thật lòng thật ý.

Bà ngoại nhìn bác cả nhếch miệng cười, cơ bắp trên lưng lập tức gồng cứng lên, mạch máu hai bên thái dương giật giật: “Tôi đã bảo cô đừng nhắc lại nữa mà.” Bà hít sâu một hơi, túm ga giường chặt hơn: “Tiểu Mạn đã đi rồi, xin lỗi thì thế nào? Về phần A Anh... Con bé đã trưởng thành, chuyện

của con bé, nó sẽ tự chịu trách nhiệm, Tiểu Mạn để lại cổ phần cho nó, nó có quyền tự đưa ra quyết định, cô, tôi, và cả những kẻ không liên quan kia, không ai có tư cách chỉ tay năm ngón.”

Cuối cùng, bà nhấn mạnh: “Còn bây giờ, mời cô ra ngoài.”

Bị chấn động trước cơn giận bất thành linh của bà, bác cả đứng bật dậy, thu lại nụ cười, nói: “Bà ngoại Tông Anh, hôm nay cháu thật lòng tới thăm bà.”

Nhịp hô hấp của bà ngoại càng lúc càng dồn dập, con số trên thiết bị giám sát cạnh giường không ngừng nhích lên, huyết áp đột ngột tăng cao, tiến gần tới trị số báo động, lúc này cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy ra...

Tông Anh cầm bữa sáng ráo bước đi tới, vội vàng đặt hộp cơm xuống, nhìn thoáng qua màn hình thiết bị giám sát, nói với bà ngoại: “Hít vào, bà đừng vội, từ từ sẽ qua, thở ra.”

Tông Anh vừa chú ý sắc mặt bà ngoại, vừa chú ý thiết bị giám sát, lát sau đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, thoáng liếc sang bên cạnh, bác cả vẫn đứng lì trong phòng, không có ý định rời đi.

Thấy bác cả lại định mở miệng, Tông Anh đột nhiên ráo bước về phía trước, túm lấy bà ta, không nói lời nào kéo bà ta ra khỏi phòng bệnh.

Vừa ra hành lang, còn chưa đi được bao xa, bác cả dùng sức giật tay ra, không khỏi cao giọng: “Tông Anh, mày làm gì vậy? Bác có ý tốt tới thăm bà ngoại mày, mày việc gì phải tỏ thái độ này?”

Tông Anh vô cùng tức giận về hành vi gây sự của bà ta, lúc này ánh mắt cô phủ đầy tơ máu, cô cố gắng kiểm soát giọng của mình: “Ý tốt mà để huyết áp của bà lên tới trị số nguy hiểm sao? Bà ngoại cần nghỉ ngơi, cháu không muốn bất kỳ ai đến quấy rầy bà.”

Bác cả thấy Tông Anh chống đối công khai như vậy, càng tỏ ra kiêu căng, lên giọng phản bác: “Cô tới đây không phải vì mà sao?!” Bà ta đưa mắt quan sát Tông Anh từ trên xuống dưới, lửa giận trong mắt như thể sắp bùng cháy: “Lẳng lẳng vứt bỏ cổ phần, tắt điện thoại, ai gọi cũng lờ đi, ngay cả lời của cha mà cũng coi như gió thoảng bên tai, trong mắt mà còn có ai? Trừ bà ngoại mà ra, còn ai có thể quản được mà?”

Tông Anh nghiêng chặt răng, bác cả đột nhiên chỉ tay ra phía sau cô, nói: “Cha mà đến rồi kìa! Mà tới mà nói với ông ấy đi!” Sau đó lại dời mắt khỏi cô, nói với Tông Khánh Lâm, lúc này đang đi tới: “Khánh Lâm, mà nhìn con gái mình đi, càng ngày càng vô giáo dục, thật không biết trên dưới!”

Tông Anh siết chặt tay, hô hấp dồn dập nặng nề, Tông Khánh Lâm đi tới, cô không xoay người lại, cũng không chào ông ta.

Tông Khánh Lâm hỏi cô: “Tại sao hôm qua mà không bắt máy?”

Cô không đáp.

Tông Khánh Lâm lại hỏi: “Tao gọi để bảo mà lập tức dừng bán cổ phần với giá thấp, vì sao không nghe máy?”

Cô không đáp.

Tông Khánh Lâm lại hỏi: “Rốt cuộc mà đang nghĩ gì? Rốt cuộc mà muốn thế nào?”

Cô không đáp.

Tông Khánh Lâm hiển nhiên cũng tức giận, buông một câu: “Bộ dạng hiện tại của mà, quả thật ngang ngạnh y hệt mẹ mà!”

Tông Anh ra sức hít thở, nói rõ từng chữ một: “Có bắt máy hay không là tự do của con; giảm cổ phần không trái với bất kỳ quy tắc nào, đó cũng là của tự do của con; con nghĩ gì, muốn thế nào, mọi người đều không thèm để ý, lúc này lại hỏi vậy, muốn con trả lời thế nào? Mẹ con... ngang ngạnh ư?”

Bác cả ngăn ra, nhưng lập tức bật ra lời trách mắng: “Tông Anh! Mà đừng tự cho là đúng, trên hộ khẩu, mà vẫn là người nhà chúng tao!”

Lúc này, y tá chạy lại khuyên can, tình cảnh trở nên lộn xộn.

Tông Anh đột nhiên thấy hoa mắt, lỗ tai bồng ong ong như có thứ gì đó nổ tung bên trong, cô vô thức túm lấy tay vịn hành lang, lúc này, Thịnh Thu Thật bước tới.

Mười lăm phút trước, anh vào phòng đăng nhập hệ thống PACS, tìm kiếm một lượt, mở phim kiểm tra của Tông Anh ra xem.

Anh đến để tìm Tông Anh, lại gặp phải trò khôi hài này.

Chịu tác động của tâm lý nghề nghiệp, coi bệnh nhân là ưu tiên hàng đầu, Thịnh Thu Thật không tìm được, nói: “Tông Du là bệnh nhân, còn Tông Anh thì không ư? Các người có thể thông cảm cho cô ấy một chút không?! Hiện tại cô ấy...”

—

Lời tác giả:

Lão tứ: Thật quá đáng, nên quyết liệt một chút, phải không? Tông tiểu thư, tôi ủng hộ cô tìm ra sự thật, điều tra ngay lập tức, tôi tin cô sẽ đi, mau chóng tra xong rồi mua thêm cho tôi một ít khoai tây chiên (chú thích: Vị cà chua), và cả cái Lonely God (chú thích: Vị rau), còn cả bánh Kisses (chú

thích: Vị chocolate), và cả Cô Bé Trương Quân Nhã (chú thích: Mì sống bóp vụn, gói to màu xanh), và cả...

Thịnh tiên sinh: Sao lâu trên lại nói thế, chỉ nhờ mỗi Tông tiểu thư thôi sao được, còn công vận chuyển của tôi đâu? Định vờ như không thấy chứ gì?

Tông Anh: Ai chi tiền?

Lão tứ:...

Thịnh tiên sinh:...

Công dân như Tông Anh được giữ dưới 5% cổ phần, bình thường có thể bán tháo trực tiếp trên thị trường thứ cấp (*). Cô ấy có thể ủy thác người khác (ví dụ như luật sư Chương) làm chuyện này, với số lượng lớn như thế, không thể bán hết một lượt, phải tiến hành lần lượt.

Bên tôi có thể gọi người lớn theo cách xưng hô của trẻ con, ví dụ, có thể gọi bà ngoại theo cách nói của trẻ con, không biết những nơi khác thế nào.

(*) Thị trường thứ cấp (Secondary Market), hay đầy đủ là thị trường chứng khoán thứ cấp là nơi giao dịch các chứng khoán đã được phát hành trên thị trường thị sơ cấp. Thị trường đảm bảo tính thanh khoản cho các chứng khoán đã phát hành. Đây là nơi trao đổi, mua bán các chứng khoán đã được phát hành. Nhà đầu tư mua đi bán lại chứng khoán nhằm vào một trong các mục đích: cất giữ tài sản tài chính, nhận một khoản thu nhập cố định hàng năm, hưởng chênh lệch giá.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lúc Tông Anh nhận ra phải ngăn cản anh thì đã muộn.

Thịnh Thu Thật buột miệng nói: “Hiện tại cô ấy không thể để cảm xúc dao động quá nhiều, có việc thì nói đằng hoàng, tại sao phải ép cô ấy như vậy?” Anh vốn không phải người nóng tính, nói liền một mạch, khuôn mặt trắng trẻo đỏ gay, cố gắng kiềm chế và ổn định nhịp thở, anh nói: “Huống chi nơi này là bệnh viện, gây ồn ào thế này còn ra thể thống gì?”

Thịnh Thu Thật từ trước đến nay luôn ôn hòa, bác cả đã tiếp xúc với anh một thời gian dài, nhưng chưa thấy anh nói chuyện bằng giọng điệu này bao giờ, bà ta sững sờ trong chốc lát, nhưng lập tức trả lời: “Con bé có bệnh gì mà không thể tức giận? Mang thai hay mắc bệnh tim?”

Trong tình thế cấp bách, Thịnh Thu Thật suýt nói ra tình trạng bệnh của Tông Anh, nhưng cô đột nhiên đưa tay ra, ngăn không để anh tham gia vào cuộc tranh chấp.

Thịnh Thu Thật nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tông Anh tựa lưng lên lan can, sắc mặt nhợt nhạt chưa từng thấy, mồ hôi lạnh thấm ướt sợi tóc trên trán

Nói xong, cô buông tay khỏi lan can, xoay người quay về.

Tranh cãi không phải sở trường của Tông Anh, cho dù thắng thế thượng phong, chẳng qua chỉ là tranh hơn thua nhất thời, cả quá trình còn khiến mình chật vật mất khống chế, với cô, đây là mất nhiều hơn được.

Từ rất lâu trước kia, Nghiêm Mạn từng nói với cô “Hãy nói lý lẽ với người hiểu lý lẽ, gặp kẻ vô lý, nói ngàn lần vạn lần cũng phí công”, Tông Anh rất tán đồng với ý kiến này, vậy nên mấy năm qua, cô luôn tránh tiếp xúc với gia đình kia, nếu không phải chuyện khẩn cấp hay quan trọng, cô một mực giữ nguyên tắc “nước sông không phạm nước giếng”, nhưng hiện tại đối phương chủ động gây gổ khiến cô cảm thấy vô cùng phiền chán.

Tông Anh còn chưa đi xa, Thịnh Thu Thật đuổi theo, bắt lấy cánh tay cô, nói: “Đi theo anh một lát.”

Anh vừa nói vừa quay đầu nhìn lại, bác cả vẫn đang lái nhải, chẳng qua là nói Tông Anh giả vờ bệnh tật, ra vẻ yếu ớt, chỉ lo phủi sạch trách nhiệm.

Thịnh Thu Thật tỏ vẻ chán ghét, không thể làm gì khác ngoài thở dài, nhanh chóng dẫn Tông Anh vào phòng, đóng cửa lại.

Trạng thái hiện tại của Tông Anh quá kém, cần nhanh chóng điều chỉnh, không thích hợp quay về phòng bệnh của bà ngoại ngay lập tức.

Cô ngồi lên ghế sofa trong phòng, nhận lấy cốc nước mà Thịnh Thu Thật đưa, cũng bất chấp lạnh nóng, lấy hộp thuốc ra khỏi túi áo, đổ số thuốc của hôm nay ra, uống cùng với nước, ngồi im khoảng ba mươi giây rồi ngẩng đầu lên.

Thịnh Thu Thật đứng ở trước mặt cô, nét mặt đầy lo âu, có lo lắng cũng có dò hỏi.

Tông Anh chợt nhận ra, Thịnh Thu Thật không chỉ sinh lòng nghi ngờ, có lẽ anh đã xem qua bệnh án của cô rồi.

Đến nước này, cô cũng không cách nào giấu anh nữa, chỉ có thể giành cơ hội mở lời trước khi anh đặt câu hỏi: “Nếu anh muốn hỏi chuyện liên quan đến kiểm tra tình trạng bệnh, vậy em chỉ có thể trả lời ‘Chấp nhận sự thật, tích cực điều trị’, nếu vẫn tiếp tục bần khoản, em thấy rất lãng phí sức lực.”

Cô ngừng lại rồi nói tiếp: “Anh để em ngồi ở đây một lát là được rồi. Ban này huyết áp của bà ngoại rất bất ổn, có thể phiền anh qua đó xem qua được không, em điều chỉnh xong sẽ quay lại ngay.”

Cô đã nói đến nước này, hiển nhiên là muốn bảo Thịnh Thu Thật “Không cần khuyên bảo, cũng không phải lo lắng”.

Thịnh Thu Thật nhìn cô một cách sâu xa, lại rót cho cô thêm một cốc nước, nói: “Được, anh đi trước đây.”

Cửa mở ra rồi đóng lại, khoảng mười phút trôi qua, Tông Anh đứng dậy, trở lại hành lang.

Người nhà, bệnh nhân, y tá đi qua đi lại, khung cảnh bình lặng, dường như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì.

Cô đẩy cửa đi vào phòng bệnh, bà ngoại cũng vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Cháu về rồi đấy à?”

Tông Anh đáp “Vâng”, điềm tĩnh ngồi xuống, cầm hộp cơm ở đầu giường, mở nắp ra, hơi nóng bốc lên, cháo vẫn chưa nguội.

Cô nói: “Cháu mua cho bà cháo ngũ cốc, có lẽ hơi nhạt, nhưng hiện tại phải khống chế lượng đường trong máu, ăn món này tương đối ổn.”

Bà ngoại hỏi cô: “Cháu không ăn à?”

Tông Anh lấy chiếc thìa dùng một lần trong túi nhựa ra đưa cho bà, nói: “Cháu không quen ăn cháo, chờ bà ăn xong, cháu xuống tầng dưới ăn một bữa ngon.”

Nhìn cô tỏ ra nghiêm túc, nhưng vẫn nói chuyện một cách nghịch ngợm, bà ngoại thoáng yên lòng, cúi đầu ăn cháo.

Ánh mặt trời phủ kín giường bệnh, không khí trong phòng có chút khô nóng, Tông Anh đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, thấy bà sắp ăn xong liền tiến lên thu dọn.

Cô cất cặp lồng cơm trống không vào túi ni lông, hỏi bà ngoại: “Bà còn nhớ bác sỹ Tôn, người đến kiểm tra phòng hôm qua không ạ?”

“Nhớ chứ, nhớ chứ.” Bà ngoại cầm giấy ăn Tông Anh đưa để lau miệng, “Cô ấy nói bà có vấn đề ở đâu à?”

“Cũng không hẳn ạ.” Tông Anh đứng thẳng dậy, “Chẳng phải chân bà thường xuyên khó chịu sao? Chị ấy đề nghị bà làm cộng hưởng từ thành mạch máu, xem xem là do nguyên nhân gì gây ra.”

“Bà không cần chụp đâu.” Bà ngoại trả lời rất quyết đoán.

Tông Anh tưởng rằng bà còn băn khoăn chuyện gì đó: “Ca kiểm tra này rất nhanh, cũng tương đối an toàn, bà đừng lo.”

Bà ngoại không lên tiếng, Tông Anh đợi hồi lâu, đột nhiên thấy bà lấy di động ra.

Bà ngoại đeo kính lão, chậm rãi mở danh bạ, gọi một cú điện thoại, lúc cuộc gọi được kết nối, bà đưa di động cho Tông Anh: “Cháu nói chuyện với cậu út đi.”

Tông Anh nhận điện thoại, trong lòng không rõ ra sao: “Cậu út, cháu đây.”

Bên cậu út đang là buổi đêm, vô cùng yên tĩnh, cậu nói: “Tiểu Anh đấy à, bà ngoại xảy ra chuyện sao?”

“Hôm qua bà ngoại không cẩn thận bị ngã, não xuất huyết nhẹ, cháu đã xem phim X-quang, xét về tổng thể thì không có vấn đề gì lớn. Nhưng gần

đây bà thường xuyên đau chân, đi lại có chút vất vả, bác sỹ đề nghị chụp cộng hưởng thành mạch để loại trừ vấn đề ở động mạch chi dưới.”

Cậu út kiên nhẫn nghe cô nói hết, từ tốn hỏi: “Tình trạng bệnh mà cháu kể chú cũng biết, bà mắc chứng xơ cứng động mạch chi dưới. Bà ngoại đã làm xét nghiệm rồi, lúc đó còn chưa thích hợp phẫu thuật, gần đây bệnh tình nghiêm trọng hơn, cần sự can thiệp của phẫu thuật.”

Tông Anh mím môi, nói: “Kỹ thuật mổ trong nước cũng rất hoàn thiện, nếu

chú cho phép, cháu sẽ lập tức bố trí cho bà.”

“Cậu biết kỹ thuật trong nước cũng rất hoàn thiện.” Cậu út thông thả nói, “Nhưng sau khi phẫu thuật, cần có người chăm sóc bà, nếu thực hiện ca phẫu thuật tại Thượng Hải, chỉ có thể dựa vào một mình cháu, cháu lại bận công việc, sẽ dễ sao nhãng. Huống hồ số y bạ và bảo hiểm y tế của bà ngoại đều ở đây, chung quy vẫn tiện hơn một chút. Một thời gian trước bác sỹ đã lên lịch cho cậu rồi, ngay trong tháng này thôi.”

“Tháng này ạ?”

“Ừ. Không biết bà ngoại đã kể với cháu chưa, giữa tháng cậu sẽ đến đón bà về.”

“Giữa tháng hả cậu?”

“Chuyến bay tối ngày 14, cậu đã đặt vé máy bay rồi.”

Ngày 14 tháng 9, chỉ vài ngày nữa thôi.

Tông Anh nhìn thoáng qua bà ngoại, cô vẫn cảm thấy quá đột ngột.

Cô đưa tay vuốt tóc để tiếp nhận thông tin này, cậu út hỏi cô: “Cháu còn chuyện gì nữa không?”

“Không ạ.” Tông Anh nói.

“VẬY cháu đưa di động cho bà ngoại đi.”

Tông Anh chuyển điện thoại cho bà theo lời cậu, bà ngoại lại nói chuyện với cậu út một lúc, mãi đến khi y tá đến đưa thuốc mới cúp máy.

Tông Anh đứng ngẩn ngơ trong nắng sớm, bà ngoại uống thuốc xong, giục cô nhanh chóng đi ăn sáng: “Cháu đi ăn đi, ăn xong thì về nhà ngủ một giấc, không cần lãng phí cả ngày ở đây.”

Ngày mà cậu út vừa mới nhắc tới liên tục nấn ná trong lòng cô, cô đáp: “Cháu không buồn ngủ lắm.”

Bà ngoại nói: “Không ngủ cũng phải về tắm giặt thay quần áo chứ, cháu xem lại mình đi, trông lôi thôi chưa kìa.”

Quả thật là thế, hai ngày nay cô không tắm giặt thay quần áo, liệu Thịnh Thanh Nhượng có nhếch nhác hơn cô không nhỉ?

Tông Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần và làm theo mong muốn của bà ngoại, cô rời khỏi bệnh viện, trở về chung cư số 699.

Mở cửa ra, trong nhà không một bóng người.

Cô đi vào phòng tắm, sàn nhà, bồn rửa mặt đều vô cùng khô ráo, không có dấu vết sử dụng trong thời gian gần đây.

Cửa ban công mở rộng, gió nhẹ lay động rèm cửa, cửa tủ sách mà Nghiêm Mạn chuyên sử dụng nửa khép nửa mở.

Tông Anh rảo bước đi tới đóng cửa tủ, ngay khi định đóng nó lại, cô chợt chú ý thấy thứ tự sách bị thay đổi...

Đây không phải là tác phong làm việc của Thịnh Thanh Nhượng, nếu là anh, anh nhất định sẽ đặt lại đúng chỗ cũ, người động vào chỉ có thể là bà ngoại.

Tông Anh rút cuốn sổ ghi chép nhật trình ra, lật đến trang cuối cùng, lại lật trở lại, dừng ở trang ghi ngày 14 tháng 9, ngón tay khẽ vuốt ve, che đi bốn chữ “sinh nhật Tông Anh”.

Ngày đó đến rất nhanh.

Nhiệt độ ở Thượng Hải tiếp tục giảm nhẹ, sáng sớm mây đen đầy trời, kênh dự báo thời tiết nói sẽ có một trận mưa.

Tông Anh thay bà ngoại làm thủ tục xuất viện, đưa bà về chung cư thu dọn hành lý.

Tông Anh vốn định thu dọn thay bà nhưng bà nhất quyết không chịu, nói: “Hành lý của bà đương nhiên phải do bà tự thu dọn, cháu mà động vào là mất trật tự ngay.” Bởi vậy đành kéo dài tới tận ngày khởi hành mới bắt đầu thu dọn.

Từ Nam Kinh trở về, túi hành lý chưa bị ai động chạm tới, bà ngoại gấp từng bộ quần áo một, đột nhiên giũ ra ngoài một chiếc áo sơ mi.

Bà nói: “Ồ, đây là áo của cậu thanh niên kia đúng không?”

Đang ngồi dưới đất cất đồ đạc theo thứ tự, Tông Anh ngẩng đầu nhìn qua, nhận ra đây là chiếc sơ mi Thịnh Thanh Nhượng đánh rơi ở cầu thang khách sạn.

Sau khi giặt sạch nó, cô gần như đã quên mất chuyện này.

Bà ngoại đưa cho cô, dặn dò: “Nhớ trả lại cho cậu ấy nhé.”

Tông Anh nhận lấy áo sơ mi, cúi đầu nói: “Cháu biết ạ.”

Áo sơ mi được giặt sạch sẽ, thậm chí đã tẩy đi mùi khói lửa chiến tranh tràn ngập trong không khí, thứ mùi chỉ chỉ thuộc về thời đại kia, thay vào đó là mùi bột giặt lưu lại sau khi được giặt sạch sẽ của thời hiện đại.

Không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, Tông Anh nghĩ.

“Sao gần đây không thấy mặt cậu ấy vậy?”

“Anh ấy bận ạ.”

“Nghe qua là biết đây là cố để lấy lệ bà già.” Bà ngoại hiểu rõ chuyện này, “Bà đâu có lẩn, nhưng bà không quản được quá nhiều chuyện, chỉ cần cháu sống vui vẻ tự tại, thế nào cũng được.”

Không hiểu sao, lòng Tông Anh đột nhiên thoáng chua xót.

Lúc này, chuông cửa đột ngột vang lên, bà ngoại nói: “Chắc là cậu út của cháu đấy, cậu đi từ tối qua mà.”

Tông Anh lập tức đứng dậy mở cửa, cậu út đang đứng bên ngoài: “Có phải cậu đến sớm quá không?”

Bà ngoại nói: “Không sớm đâu, lập tức sẵn sàng lên đường.”

Cậu út giơ tay nhìn đồng hồ: “Nếu đã thu dọn xong xuôi, vậy chúng ta cùng đi ăn cơm trưa nhé?”

Bà ngoại nói: “Sáng nay, trên đường từ bệnh viện về, mẹ với Tông Anh đã mua thức ăn rồi, cùng nhau bắt tay vào làm thôi, chẳng mấy mà được ăn.”

Tông Anh cũng nói: “Cháu đã vo gạo xong rồi.”

Cậu út vào nhà, xắn tay áo rửa tay: “Đã lâu không nấu cơm, có chút ngưng tay, lát nữa hai người đừng chê.”

Đồng hồ để bàn cũ trong phòng khách chậm chạp chuyển động, khói bốc lên từ phòng bếp, cửa sổ nửa khép nửa mở, làn gió ẩm ướt man mát thổi vào, trong căn hộ, có người nói chuyện, có người đi đi lại lại, có tiếng nồi bát muôi chậ va chạm...

Trong một khoảnh khắc nào đó, Tông Anh suy nghĩ cho rằng mình trở lại nhiều năm trước kia.

Nhưng lúc bát đĩa được dọn lên bàn ăn, bộ bát đĩa để một góc vẫn kéo Tông Anh về thực tế.

Bà ngoại nhìn bộ bát đĩa kia, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, lát sau bà nói: “Hôm nay là ngày giỗ của Tiểu Mạn, lát nữa ăn cơm xong, chúng ta đi tảo mộ cho con bé đi.”

Tông Anh cũng cụp mắt, đáp: “Được ạ.”

Đối với Tông Anh, con đường từ chung cư đến nghĩa trang quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Công việc của cô yêu cầu thường xuyên có mặt ở nhà tang lễ, làm xong công việc ra về, có thể trông thấy nghĩa trang với hàng cây xanh um.

Cô biết Nghiêm Mạn đang yên nghỉ tại nơi đó, nhưng tro cốt chỉ là một đồng vật chập vờ cơ, cho dù có tưởng niệm đến mức nào, nó đều chẳng hay biết.

Bởi vậy, cô thường ngắm nhìn từ xa, chưa một lần đến gần.

Đã rất nhiều năm trôi qua kể từ lần tảo mộ trước đó.

Bầu trời u ám, mộ bia cũng âm u, chỉ có Nghiêm Mạn trên tấm ảnh dán trên bia mộ của vẫn trẻ trung rực rỡ như cũ.

Phủi hết tro bụi trên bia mộ, bà ngoại khom người đặt chậu hoa trong lòng trước tấm bia, hỏi: “Con sống có tốt không? Mẹ rất nhớ con.”

Nghe giọng nói chan chứa sự đau thương đầy kiềm chế của bà, hốc mắt Tông Anh cay xè, cô thoáng ngẩng đầu lên.

Xa xa, những đám mây dày đặc cuồn cuộn, tiếng sấm nặng nề, mưa gió nổi lên.

Tông Anh khom lưng đỡ bà ngoại đứng lên, lại nghĩ tới cuốn sổ ghi nhật trình của Nghiêm Mạn trong tủ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Bà ngoại, bà đã xem qua sổ ghi chép vào năm cuối đời của mẹ cháu chưa?”

Bà ngoại khẽ thở dài.

Tông Anh nói tiếp: “Sau ngày 19 tháng 4, mẹ cháu còn sắp xếp những chuyện khác nữa, tại sao lại tự sát?”

Bà ngoại cũng không giật mình, nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt ngày càng đục ngầu chất chứa sự bất lực: “Vậy nguyên nhân cái chết là gì? Mưu sát ư? Cháu có chứng cứ gì không?”

Tông Anh kìm nén cảm xúc, trả lời theo thứ tự: “Cháu không biết, cháu không thể xác định, cháu không có chứng cứ.”

Bà ngoại lại thở dài, sau đó cầm lấy tay cô.

Ngay khi Tông Anh cho rằng bà ngoại không muốn mở miệng nữa, bà ngoại nói: “Nếu chuyện này khiến cháu hoang mang, vậy hãy tìm ra chứng cứ và điều tra rõ ràng.”

Sắc trời ngày một ảm đạm, trời sắp đổ mưa to, nhân viên nghĩa trang đứng bên cạnh uyển chuyển thúc giục “Nếu tiếp tục trì hoãn sẽ gặp mưa to đấy”, Tông Anh trở tay nắm lấy tay bà ngoại.

Ra khỏi nghĩa trang, Tông Anh đưa bà ngoại và cậu út đến sân bay, trải qua mưa gió và tắc đường, lúc đến nơi đã chạng vạng, bầu trời đen kịt.

Đỗ xe xong, Tông Anh đưa họ vào, trong đại sảnh ẩm ướt lành lạnh, trên đầu vô số ánh đèn trắng đang tỏa sáng, bởi thời tiết xấu, trên màn hình lớn hiển thị một loạt chuyến bay bị trì hoãn, họ đành phải chờ một lúc.

Bà ngoại bảo cô về trước, Tông Anh liền từ chối: “Mưa to, đi đường không an toàn, cháu chờ mưa tạnh lại đi.”

Lý do cô đưa ra rất hợp lý, bà ngoại cũng hết cách, đành mặc cô ở lại.

Trong đại sảnh sân bay người qua người lại, có đứng, có ngồi, nửa tiếng sau, một đôi tình nhân ngồi xuống cạnh Tông Anh.

Nữ sinh cúi đầu xem tin tài chính kinh tế, Tông Anh nhìn thoáng qua liền trông thấy năm chữ “sản xuất thuốc Tân Hi” trên tiêu đề bài viết.

Nữ sinh kia phát hiện thấy có người nhìn điện thoại của mình, lập tức điều chỉnh góc độ xem điện thoại.

Tông Anh quay đầu đi, lấy di động ra khỏi túi, bật trang web, tìm bài viết tương tự.

Tựa đề là “Lữ Khiêm Minh lại giờ chiều bài sản xuất thuốc Tân Hi, số cổ phần năm giữ vượt qua đại cổ đông số một Tông Khánh Lâm”.

Bên dưới thừa thớt bình luận, mặc dù không náo nhiệt như tin tức xã hội, nhưng trong đó có một bình luận được rất nhiều người tán đồng.

Bình luận đó là...

Gần đây ông Lữ thu mua một lượng lớn cổ phiếu từ thị trường thứ cấp, bản thân ông ta giữ đến 5.03% cổ phần, ông ta còn sở hữu hai công ty nắm 10.23% cổ phần của Tân Hi, thực tế ông ta đã có 15.26% cổ phần;

Hiện tại, tổng số cổ phần của ông Tông là 15.3%, nếu ông Lữ tiếp tục gom cổ phần, ông Tông thật sự rơi vào thế nguy cơ bốn phía.

Lời phản hồi kế đó là: “Nhưng đừng quên, phu nhân nhà họ Tông là em gái Hình Học Nghĩa, người tử vong bởi tai nạn xe cộ. Trong tay kẻ độc thân kia có khoảng 2.6% cổ phần, phần tài sản này thế nào cũng rơi vào tay em gái ông ta, bà ta đồng lòng nhất trí với ông Tông, bất kể chuyện gì xảy ra, nhà họ vẫn chiếm ưu thế.”

Tiếp đó là trận tranh cãi âm ỉ.

Phản hồi cuối cùng được gửi từ mười phút trước, người kia nói...

Em gái của tay họ Hình có một lòng với nhà Tông Khánh Lâm hay không, quý mới biết.

Giọng điệu hàm chứa trào phúng, như thế biết rõ nội tình, bốn chữ cuối cùng khiến người đọc cũng phải rùng mình.

Nữ sinh bên cạnh Tông Anh đại khái đã xem xong, thì thầm một tiếng “Cái này mà cũng hóng hớt, thật xấu tính”.

Lúc này, loa trong sân bay nhắc nhở mọi người lên máy bay, bà ngoại nheo mắt đối chiếu với vé máy bay trong tay, tiến lại gần Tông Anh hỏi: “Đến chuyến bay của chúng ta rồi đúng không?”

“Vâng ạ.” Tông Anh lập tức đứng dậy, cậu út cũng đứng lên.

Tông Anh đỡ bà ngoại, cậu út xách hành lý lên máy bay.

Tông Anh đưa họ đến cửa kiểm soát an ninh, vươn tay ôm bà ngoại, nói: “Chúc bà phẫu thuật thuận lợi, cháu sẽ nhớ bà lắm đấy, bà Phương.”

Bà ngoại trái lại an ủi cô: “Bác sỹ nói quá lên thôi, chỉ mổ vết thương nhỏ, cháu không cần coi là chuyện quan trọng. Ôi, cháu ôm chặt quá, bà

không thờ được.”

Tông Anh buông tay để bà đi.

Bà ngoại khập khiễng đi về phía trước, phút cuối cùng đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Tông Anh vẫy tay thật mạnh về phía bà, bà ngoại cũng đưa tay lên vẫy chào cô.

Chẳng mấy chốc, mái đầu bạc trắng kia khuất bóng.

Vào khoảnh khắc này, lòng Tông Anh chợt nảy sinh cảm giác hụt hẫng, cô xoay người trở về, con đường phía trước dường như trống trải hơn.

Cơn mưa bên ngoài đã tạnh, sấm sét cũng ngơi nghỉ, cô tùy ý nhìn xung quanh, trông thấy nhà vệ sinh nơi Thịnh Thanh Nhượng biến mất, trong nháy mắt, đáy lòng chợt sinh ra cảm giác ràng buộc mỏng manh.

Đêm mưa trung tuần tháng chín, thời tiết mát mẻ vừa phải, trong màn đêm trong lành đẹp đẽ, radio trên ô tô phát các ca khúc, Tông Anh không nghe lọt một từ nào.

Trở lại chung cư 699, cô ngừng xe lại, đã qua mười giờ tối.

Tông Anh lùi về phía sau vài bước, ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà mình – tối om, không chút sức sống.

Cô cúi đầu giẫm lên giọt nước dưới đất, cho tay vào túi áo, đi đến cửa hàng tiện lợi 620.

Thật bất ngờ, trong tiệm cũng đang phát tình khúc buồn, gió lạnh vẫn ra sức thổi.

Tông Anh tiện tay cầm hai miếng onigiri rồi lại để xuống, đi đến giá mì ăn liền, cầm một bát mì tôm đắt tiền nhất.

Trả tiền xong, cô xé nắp giấy, đổ nước sôi vào rồi bưng bát mì ngồi gần cửa sổ chờ đợi.

Sau mấy ngày mệt mỏi, cả người gần như kiệt sức, ngay cả mùi thức ăn thơm nồng cũng không cách nào thức tỉnh dây thần kinh trì trệ, chỉ có vầng trán vẫn ra sức đổ mồ hôi, xem như có phản ứng.

Cô uống thuốc, vén nắp giấy lên, cầm đôi đũa, mì còn chưa đưa lên miệng, di động bỗng rung mạnh một cái.

Tông Anh nhanh chóng lấy di động, mở mục tin nhắn chưa đọc...

Người gửi là Tiết Tuyên Thanh, nội dung chỉ có một tấm ảnh mơ hồ.

Còn chưa kịp mở hình ảnh, ngay sau đó, Tiết Tuyên Thanh lại gửi tin nhắn thứ hai đến: “Thấy không? Ảnh chụp từ camera theo dõi, tìm thấy người kia rồi!”

Tông Anh cúi đầu ngăn người, đột nhiên có người gõ vào tấm kính trước mặt cô.

Anh khom người gõ nhẹ vào cửa, Tông Anh ngẩng đầu lên.

Cách tấm kính thủy tinh, khuôn mặt còn chưa lành vết thương của anh hiện lên nụ cười dè dặt, đồng thời đưa tới một hộp đồng hồ đeo tay.

Trên hộp in quảng cáo của nhãn hiệu Omega những năm hai mươi đến bốn mươi của thế kỷ trước...

The right time for life.

“Sinh nhật vui vẻ, Tông tiêu thư.”

—

Lời tác giả:

Tông Anh: Tuy không tổ chức sinh nhật rất nhiều năm rồi, nhưng món quà này quá tuyệt, phải nhanh tay cất kỹ mới được, có thể bán lấy tiền.

—

Có nhiều nơi kiêng tặng đồng hồ, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi nơi, tất cả mọi người đều kiêng, không cần quan tâm đến chuyện này, về phần tại sao lại tặng đồng hồ, vậy chương sau gặp lại.

—

(*) Người Trung Hoa rất kỵ tặng đồng hồ vì tặng đồng hồ hay có âm nói nghe như dự tang lễ nên họ rất kỵ. Chúng ta không vì lý do đó mà cho là xấu, nhưng đồng hồ là vật đo lường thời gian, gián tiếp thu ngắn hay giới hạn cuộc sống, có ý nghĩa rất xấu nên tránh. (nguồn: phong thủy vi diệu)

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đèn đường toả ánh sáng hắt hiu, chỉ chiếu sáng một khoảng đất dưới chân, Thịnh Thanh Nhượng đứng ngoài vùng sáng, khuôn mặt nửa sáng nửa tối.

Mùi mì ăn liền lảng lạng bốc lên, hương vị cay nồng lan toả khắp xoang mũi, nhạc trong cửa hàng tiện lợi tự chuyển bài, nhịp điệu đột nhiên trở nên sôi động.

Nhân viên trực ca đêm đang lên danh sách thực phẩm quá hạn, tiếng bước chân lúc vang lúc ngừng, Tông Anh ngồi ở bàn dài sững sờ.

Kể từ năm đó trở đi, ngày 14 tháng 9 không còn đáng để ăn mừng nữa.

Vì vậy, cô đã không tổ chức sinh nhật hơn mười năm rồi, cũng đã lâu không có ai chúc cô “Sinh nhật vui vẻ”.

Cách tấm kính thủy tinh, lời chúc của anh không rõ lắm, nhưng đối với Tông Anh, đây là sự xa lạ đến từ năm tháng rất xưa.

Kết thúc công việc, nhân viên làm thêm bỗng nhiên ngừng đầu lên, vừa nhìn ra ngoài liền trông thấy một bóng dáng quen thuộc, cô nghĩ thầm, tại sao anh ta lại đến đây?

Vì trực ca đêm, cô thường xuyên gặp người đàn ông kỳ quái này sau mười giờ tối, mặc dù cử chỉ và cách ăn mặc của anh ta khá cũ kỹ nhưng tuyệt không túng thiếu. Có điều, mỗi lần tới cửa hàng, anh ta đều không mua gì, chỉ hỏi cô còn đồ ăn cũ không.

Nhân viên làm thêm ló đầu ra nhìn, chỉ thấy anh khom người, nhìn cô gái đang ăn mì tôm ở bàn.

Không phải anh ta thấy người khác ăn mì tôm nên thèm đấy chứ?!

Nhân viên làm thêm nhìn cũng thấy lúng túng, chép miệng nhìn sang chỗ khác, nhưng tiếng chuông hoan nghênh chọt vang lên, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị tiên sinh kia đang mở cửa tiến vào.

Anh ta không đi đến quầy hỏi đồ ăn hỏng, mà trực tiếp đi về phía bàn gần cửa sổ, dừng bước bên cạnh cô gái kia.

Anh hiển nhiên có chút lúng túng, hơi khom người, dè dặt nói nhỏ: “Tông tiểu thư, thành thật xin lỗi, có lẽ vừa rồi tôi hơi đường đột.”

Từ lúc nghe anh nói sinh nhật vui vẻ, Tông Anh vẫn ngẩn người, mãi đến khi anh biến mất ngoài cánh cửa thủy tinh rồi đẩy cửa bước vào, cất lời xin lỗi, cô mới đập bát mì lại, nghiêng người ngẩng đầu, bất thành tình nói: “Cám ơn anh.”

Thấy nét mặt cô vẫn bình thường, Thịnh Thanh Nhượng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa hộp đồng hồ đeo tay cho cô: “Vô cùng cảm ơn sự hỗ trợ của cô trong tháng qua, làm ơn hãy nhận lấy.”

Ánh mắt Tông Anh tập trung vào chiếc hộp, hai giây sau cô đưa tay nhận lấy món quà.

Nhìn logo trên vỏ hộp, cơ bản có thể đoán được bên trong là thứ gì, sau khi mở hộp, bên trong quả thật là một chiếc đồng hồ đeo tay, một chiếc đồng hồ thuộc về những năm ba mươi năm của thế kỷ trước.

Khác với đồ cổ được truyền qua nhiều đời, chiếc đồng hồ này mới tinh, sáng loáng, chưa bị năm tháng bào mòn, cô dùng ngón tay vuốt ve mặt đồng hồ, tiếp xúc trực tiếp với nhiệt độ và mùi vị của thời đại kia.

Tông Anh loáng thoáng ngửi thấy hương vị còn sót lại của chiến tranh.

Mùi hương vương trên đồng hồ đeo tay, trên chiếc hộp, và cả quần áo của Thịnh Thanh Nhượng.

Chúng rõ ràng mà mãnh liệt, thậm chí át cả mùi cay nồng của mì.

Tông Anh cup mắt nhìn giày Thịnh Thanh Nhượng, mũi giày dính bụi đất chưa kịp lau, ống quần cũng không sạch sẽ, áo sơ mi tuy cố gắng duy trì sạch sẽ, nhưng nhìn chung vẫn nhếch nhác, cô lại đưa mắt nhìn lên, cuối cùng nhìn vào mắt anh, cô rất muốn hỏi một câu “Những ngày qua anh đã đi đâu”, nhưng sau cùng chỉ hỏi anh bằng giọng tỉnh táo nhất quán: “Anh ăn cơm chưa?”

Thịnh Thanh Nhượng cup mắt nhìn khuôn mặt nhàn nhạt của cô, thành thật trả lời: “Chưa.”

“Anh đến đúng lúc lắm.” Tông Anh lại mở nắp bát mì, đứng dậy đi đến quầy thu ngân, xin nhân viên bán hàng – lúc này đang trợn mắt há miệng – thêm một đôi đũa nữa rồi quay lại bàn dài, ngồi xuống: “Tôi cũng chưa ăn, ngồi đi.”

Nói dứt lời, cô ngồi xuống, một tay cầm nắp đậy bằng ni lông, một tay cầm đũa, vớt nửa số mì trong bát ra cái nắp, sợi mì xoắn tít lại.

Động tác nhanh gọn, không chút lề mề.

Trong khi Thịnh Thanh Nhượng còn đang ngẩn người, cô đã đẩy đôi đũa và nửa bát mì còn lại tới trước mặt anh: “Anh ăn đi.”

Ăn mì ăn liền trong ngày sinh nhật chẳng có gì lạ, nhưng hai người chia nhau nửa cốc mì để ăn mừng sinh nhật lại là trải nghiệm Thịnh Thanh Nhượng chưa bao giờ thể nghiệm.

Từ khi đến thời đại này và gặp gỡ cô, anh đã gặp rất nhiều lần đầu tiên, nhưng lần này lại hơi chút khác biệt.

Tông Anh ăn rất nhanh, Thịnh Thanh Nhượng cố gắng bắt kịp cô nhưng vẫn chậm nửa nhịp, cuối cùng...

Cô nhìn anh ăn hết sơi mì cuối cùng, nhắc nhở: “Đừng uống nước dùng.”

Thịnh Thanh Nhượng đặt bát mì xuống, Tông Anh đưa tay đón lấy một cách tự nhiên, đẩy nắp lên, đứng dậy đi ra cửa, vứt cả cốc mì, đũa và giấy ăn vào thùng rác.

Cô cho hai tay vào túi quần, quay lại nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Ta về thôi.”

Thịnh Thanh Nhượng vội xách cặp tài liệu, cầm hộp đồng hồ đeo tay trên bàn, đứng dậy đi cùng cô ra ngoài.

Nhìn cảnh này, nhân viên bán hàng vẫn còn mơ hồ, mọi chuyện tiến triển hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, cô còn muốn nhìn thêm, hai người đã đi xa.

Ngoài cửa hàng chỉ còn đèn đường đang toả sáng, trông như những đôi mắt mở to trầm lặng; kính qua gió tấp mưa rào tàn phá, cây ngô đồng vươn mình một cách ủ rũ, chỉ đứng im lìm, những chiếc lá to rơi đầy đất.

Cửa chung cư 699 cũng rơi đầy lá ngô đồng, mặt đất ẩm ướt.

Đêm khuya, rất ít người ra vào toà nhà, hành lang đặc biệt yên tĩnh. Hai người bước vào thang máy, Tông Anh vẫn cúi đầu nhìn di động, Thịnh Thanh Nhượng đứng bên cạnh, có phần lúng túng vì không có việc gì làm.

Kìm nén thật lâu, anh hỏi: “Bà Phương vẫn ở chung cư sao?”

Cửa thang máy mở ra, Tông Anh cất di động, nói: “Hôm nay bà ngoại vừa đi rồi.”

Thịnh Thanh Nhượng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mở cửa, đập vào mặt là căn phòng đầy hơi ẩm, Tông Anh bật đèn hành lang cửa trước, trông thấy cửa ban công quên chưa đóng.

Cô đi thẳng ra đóng cửa ban công, Thịnh Thanh Nhượng cúi xuống để hộp đồng hồ trên bàn trà cạnh ghế sofa, ai có việc của người nấy.

Cơ hội hai người bình thân gặp nhau tại chung cư số 699 như thế này dường như rất hiếm.

Tông Anh mệt rũ rời, ngồi phịch trên ghế sofa, cũng lười bật tivi, trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ chuyển động, mãi đến khi Thịnh Thanh Nhượng vào phòng bếp đun nước, căn phòng mới náo nhiệt hơn đôi chút nhờ tiếng nước sôi.

Thịnh Thanh Nhượng vừa đổ nước vào cốc, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Thịnh Thanh Nhượng vô thức căng thẳng, vội vàng định tránh đi, Tông Anh lại đứng dậy, bảo anh cứ yên tâm: “Là tôi gọi thức ăn ngoài.”

Thức ăn ngoài? Thịnh Thanh Nhượng căn bản không nhớ cô gọi thức ăn ngoài từ lúc nào, bước lên phía trước mở cửa, đối phương lại nghiêm túc nói: “Tôi mang đồ ăn mà cô Tông đã gọi, đây là hoá đơn tính tiền.”

Thịnh Thanh Nhượng đang định nhận, Tông Anh lại giành lấy cơ hội cầm hóa đơn, thuận tay mở tủ cạnh cửa để lấy tiền.

Cô mở hộp, lấy ra vài tờ tiền đưa cho đối phương, đột nhiên chú ý tới mấy phong thư mỏng đè bên dưới, tay cô phút chốc ngừng lại, sau đó đưa tay rút toàn bộ thư ra trước ánh mắt có ý ngăn cản của Thịnh Thanh Nhượng.

Ngay trước mặt Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh xem hết, cuối cùng dời mắt khỏi giấy viết thư, ngược lên nhìn anh.

Mỗi phong thư đều do chính tay Thịnh Thanh Nhượng viết, cơ bản chỉ là vài lời nhắn báo bình an và kể về tình hình gần đây, dưới mỗi phong thư đều đề lạc khoản và ngày tháng.

Tông Anh cup mắt hỏi anh: “Những ngày qua anh đều đến chung cư sao?”

Thịnh Thanh Nhượng cúi đầu suy nghĩ, giải thích: “Tối hôm từ Phố Đông trở về, tôi từng gọi vào di động và máy bàn trong căn hộ của cô, nhưng không liên lạc được, sau đó tôi về chung cư, trong nhà cũng không có ai, tôi lo bà ngoại có thể về bất cứ lúc nào, để tránh phiền toái nên không ở lâu, nhưng nếu không nói với cô tiếng nào chung quy không tốt, vậy nên đành để lại thư.”

Tông Anh nghe xong, thả tay xuống, cô còn nhớ rõ lần trước ở trên đường cao tốc, chính cô đã nói “Nếu trở lại, cho dù xảy ra chuyện gì, hãy báo cho tôi một tiếng”, mà anh lại thật sự làm vậy.

Rất ít người coi trọng lời cô nói đến vậy, Tông Anh mím môi quay mặt đi, cất thư vào tủ cạnh cửa, bước lên một bước đóng cửa lại, nhanh chóng chuyển đề tài: “Nửa bát mì vừa nãy chắc chắn không đủ no nên trên đường về tôi lại gọi thêm một ít đồ ăn.”

Thịnh Thanh Nhượng nhớ ra, suốt dọc đường cô đều đang nhìn di động.

Anh vội cầm hộp đồ ăn ngoài ra bàn ăn, bắt tay vào dọn đồ. Tông Anh thấy anh bận bịu liền không nhúng tay nữa, trực tiếp ra chỗ tủ trưng bày lấy một chai rượu, cầm dụng cụ mở chai, ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn bày bảy tám hộp giấy, đồ ăn bốc hơi nóng, trông vô cùng phong phú.

Thị Thanh Nhung đang lo “Biết đâu ăn không hết thì sao”, Tông Anh nhìn anh, trả lời: “Yên tâm đi, tôi có thể ăn hết, sẽ không lãng phí.”

Thực phẩm thời chiến rất khan hiếm, Tông Anh có thể hiểu được sự quý trọng của anh đối với chúng.

Cô vừa khui chai rượu vừa hỏi: “Sao anh biết sinh nhật tôi?”

Cô nói, đoạn ngược mắt lên, nhìn thẳng anh.

Rút nắp chai ra, Thị Thanh Nhung đứng dậy lấy hai cái ly, anh đáp: “Mật mã của cô là 914914, trên ô cũng in số 914, có thể thấy những con số này rất quan trọng với cô, hưởng chi...” Anh ngừng lại một lát: “Trên chứng minh thư của cô cũng ghi rõ ngày tháng năm sinh.”

Tông Anh nhớ mình từng sử dụng chứng minh thư trước mặt anh.

Cô đổ cho đối phương nửa ly rượu, lại đổ cho mình nửa ly, bình tĩnh nói: “Hôm nay cũng là ngày giỗ của mẹ tôi, bà ấy đã qua đời từ rất nhiều năm trước.”

Thị Thanh Nhung biết ngày 14 tháng 9 là ngày Nghiêm Mạn qua đời, nhưng đây là lần đầu tiên Tông Anh chủ động thổ lộ với anh.

Anh biết lúc này không nên nói chen vào, quả nhiên, Tông Anh tiếp tục kể: “Hôm đó bà vú nói, buổi tối mẹ sẽ về nhà tổ chức sinh nhật cho tôi, vì thế tôi đã chuẩn bị bánh ngọt từ sáng sớm, nhưng đợi từ sáng đến tận tối mà

vẫn không đợi được bà. Vào đêm khuya, họ tới nhà báo tin rằng bà tự sát ở toà cao ốc mới, sau khi biết chuyện, ba hết sức phẫn nộ, giận cá chém thớt, trút giận lên đầu tôi, đập nát bánh ngọt và nến.”

Cô lại uống một hớp rượu: “Là loại bánh ga tô hai tầng, ngọt ngấy; nến là loại gắn chip điện tử biết hát, sau khi bị đập nát, bà vủ ném nó vào thùng rác, nó vẫn có thể ca hát, chỉ là đổi giọng, âm thanh thảm thiết. Tối hôm đó, tất cả mọi người trong nhà đều ra ngoài, chỉ còn lại mình tôi, tôi ngồi cạnh thùng rác, nghe nó hát liên tục đến lúc hết điện, tôi rất sợ hãi, sau đó cũng không thấy buồn ngủ nữa.”

Nói đến đây, cô ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Tông Anh hiếm khi nói nhiều như vậy, nhưng giọng điệu không chút phập phồng, như thể đang kể chuyện về người khác, chỉ là trong nét mặt nhàn nhạt ẩn giấu chút bi thương.

Ánh đèn dịu dàng ấm áp rơi xuống đỉnh đầu, cho dù hiện tại cô vẫn khoác tấm áo giáp cứng rắn, nhưng thoát nhìn không còn lạnh lùng, khó gần nữa.

Cô không phải máy móc, dưới tác phong làm việc nhanh nhẹn lạnh lùng, cô cũng có cảm xúc của riêng mình.

Thịnh Thanh Nhượng chớp được nét mệt mỏi và mềm yếu đầy chân thật trong ánh mắt cô.

Phòng khách lại sa vào im lặng, chỉ có tiếng đồng hồ để bàn chạy tích tắc, lạnh lùng vô tình hướng về ngày mới.

Sau hồi chuông lúc 0 giờ, mùi rượu cay nồng phai dần, trên bàn chỉ còn một đồng hộp giấy trống rỗng – toàn bộ đều bị ăn hết.

Thịnh Thanh Nhượng đứng dậy thu dọn, Tông Anh cụp mắt, cầm bao thuốc lá ra ngoài ban công hút thuốc.

Lúc cô hút điếu thứ hai, tiếng nước chảy trong phòng bếp ngừng lại, Thịnh Thanh Nhượng bước đến, dừng lại cách cô vài bước.

Cô đứng trong khoảng tối bên ngoài, nhìn anh đứng dưới ánh đèn, quan sát tủ sách của mình một lần nữa, bao gồm khung ảnh và tư liệu về cô.

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên hỏi: “Tông tiểu thư, cô không phải bác sỹ bình thường đúng không?”

Tông Anh nhíu mày, cúi đầu rít một hơi, ngẩng đầu trả lời: “Đã từng là, bây giờ thì không phải.”

Anh hỏi: “Vì sao lại không phải?”

Tông Anh nhìn thoáng qua tay mình, nói: “Đã xảy ra một tai nạn, cánh cửa ban đầu khép lại, chỉ có thể đi đợc một cánh cửa khác.”

Anh đưa mắt nhìn về tấm bảng trắng dán tài liệu của cô, bên trên dán ảnh các vụ tai nạn, vụ án giết người, đáng lẽ anh phải nhận ra cô không phải bác sỹ bình thường, đâu có bác sỹ nào ngày ngày giao tiếp với người chết?

Anh lại nhìn sang giá sách, trông thấy huy chương nhỏ của hiệp hội thể thao mạo hiểm trong góc: “Tông tiểu thư, cô thích thể thao mạo hiểm sao?”

Tông Anh dường như đang nhớ lại chuyện xảy ra rất lâu trước kia: “Đúng vậy.”

Anh hỏi: “Là môn thể thao mạo hiểm nào?”

“Leo núi.”

“Hiện tại cô còn tham gia nữa không?”

“Không.”

“Vì nguy hiểm sao?”

Điều thuốc trong tay Tông Anh sắp cháy hết, cô nói: “Nó tác động đến tay.”

Thịnh Thanh Nhượng dừng đề tài này lại, hỏi cô: “Công việc của cô có bận không?”

“Bận.” Cô ngừng lại, “Nhưng hiện tại tôi đang nghỉ phép.”

“Vì sao lại nghỉ phép?”

“Bởi có một chuyện quan trọng hơn công việc.”

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ tới chuyện cô “Lập di chúc”, lại nghĩ tới chuyện cô bán tháo cổ phần và xử lý tài sản, do dự một phen, cuối cùng vẫn hỏi: “Tôi có thể hỏi đó là chuyện gì không?”

Đêm nay, hỏi gì Tông Anh cũng trả lời, đến vấn đề này, chính cô lại đưa ra câu nghi vấn: “Sống chết?”

Anh lập tức cảm thấy là chuyện lớn, hỏi: “Tôi có giúp được gì không?”

Tông Anh lắc đầu.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô một lát rồi lại đưa mắt nhìn căn phòng.

Trên giá sách để một khung ảnh nhỏ – in hình biển sao, tựa như con bướm giương cánh, đẹp lộng lẫy khiến người ta nín thở.

Tông Anh quay vào nhà, ném tàn thuốc vào lon rỗng, liếc qua khung ảnh mà Thịnh Thanh Nhượng đang quan sát chăm chú, nói: “Đó là hằng tinh chết.”

Thịnh Thanh Nhượng quay đầu nhìn cô.

Đây là kiến thức nằm ngoài vốn hiểu biết của anh, anh hỏi: “Cô thích thiên văn sao?”

Tông Anh đáp: “Trước đây từng thích.” Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ để bàn: “Muộn rồi, anh đi tắm rồi ngủ đi.”

Cô thúc giục như vậy, Thịnh Thanh Nhượng đương nhiên không thể trì hoãn thêm, lập tức lên gác cầm quần áo, Tông Anh lại nói: “Khoan đã...”

Cô sai bước về phòng, mang một chiếc áo sơ mi trắng ra, đưa cho Thịnh Thanh Nhượng: “Đây là áo sơ mi anh đánh rơi ở khách sạn bên Nam Kinh, lúc đưa quần áo đi giặt, tôi đã dặn họ giặt cùng, nó sạch rồi.”

Nói xong, cô ngồi xuống sô pha, cầm chai rượu còn dư một nửa ban nãy, không ngẩng đầu lên thúc giục anh: “Anh mau đi tắm đi.”

Lúc Thịnh Thanh Nhượng tắm xong, Tông Anh cuộn mình nằm trên ghế sô pha ngủ, nửa chai rượu còn lại đã bị cô uống cạn.

Tư thế ngủ của cô thoát nhìn rất khó chịu, trên người ngay cả cái chăn mỏng cũng không đắp, Thịnh Thanh Nhượng khom lưng, nhẹ giọng gọi cô: “Tông tiểu thư, tỉnh dậy đi, về phòng rồi hẵng ngủ.”

Tông Anh không tỉnh lại, trái lại còn nhú mày, nghiêng răng chặt hơn, nhịp thở càng thêm nặng nề, vì say rượu, khuôn mặt cô hiện lên nét hồng hào hiếm có, môi hé mở, khàn giọng cất tiếng: “Mẹ, con sợ.”

Là nói mơ.

Thịnh Thanh Nhượng lại khẽ gọi cô một tiếng, cô đột nhiên đưa tay ra bắt lấy ngón tay anh.

Toàn bộ phần lưng Thịnh Thanh Nhượng trở nên cứng đờ.

Tông Anh tỉnh lại trên ghế sofa, cạnh sofa đặt một chiếc ghế xếp, không thấy Thịnh Thanh Như ở đâu, bầu trời sáng choang.

Những sớm khế bước vào phòng khách, Tông Anh ngồi dậy, xoa huyết thái dương cho tỉnh táo, ánh mắt tập trung vào hộp đựng đồng hồ trên khay trà.

Cô đưa tay cầm lấy nó, nhớ tới cái đèn trước ngày sinh nhật mấy năm trước, cô từng hỏi dò bà ngoại: “Năm nay mẹ sẽ tặng quà gì cho cháu hả bà?”

Bà ngoại sớm biết rõ mọi chuyện, nói: “Mẹ cháu bảo dạo này cháu chẳng có quan niệm gì về thời gian hết, làm xong bài tập chỉ biết ngủ, không phải định tặng cháu một cái đồng hồ chứ?”

Nhưng chờ đến buổi tối, thậm chí đến tối ngày hôm sau, cô vẫn không chờ được chiếc đồng hồ ấy.

Cô đột nhiên lấy chiếc đồng hồ trong hộp ra, đeo vào cổ tay, cài quai lại.

The right time for life...

Thời điểm hoàn hảo trong cuộc sống...

Right time.

Thời điểm hoàn hảo...

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Tông tiểu thư, buổi tối ăn quá nhiều sẽ gặp ác mộng, cô thử nghĩ cho mấy miếng thịt bị cô ăn hết mà xem.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cơn mưa vừa tạnh đêm qua, sáng nay lại kéo đến, nhiệt độ của Thượng Hải đột ngột hạ xuống 20°C, không khí ẩm ướt dễ chịu, lúc ra ngoài chỉ cần khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng.

Hơn chín giờ, Tông Anh đến bệnh viện...

Cô đã uống hết thuốc.

Vừa ra khỏi cửa, bảo vệ gọi cô lại: “Chờ một chút, tôi có một thứ muốn đưa cho cô.”

Tông Anh che ô đứng chờ ở hàng rào trước cửa, bảo vệ quay về phòng lấy một chiếc hộp giấy đi ra, chuyển tới trước mặt cô: “Chiều qua có nhân viên chuyển phát nhanh đến đây, nhà cô không có người, gọi điện thoại cũng không thấy ai nghe máy, anh ta liền để đồ ở đây.”

Bên ngoài thoạt nhìn chỉ là chiếc hộp giấy bình thường, vừa đưa tay đỡ lấy nó, Tông Anh lập tức ước lượng được trọng lượng.

Cô cầm hộp ra ngoài, mở hộp giấy, lấy ra một hộp gỗ hình vuông, không có hình trang trí, nhưng hiển nhiên là đồ tốt.

Mở hộp gỗ ra, bên trong có một lá thư nằm trên lớp vải nhung mềm mại, Tông Anh nhắc nó lên, miệng phong thư chúc xuống, một xấp ảnh bỗng rơi ra...

Ảnh cũ, tổng cộng bảy tấm, tất cả đều là ảnh chụp chung của Nghiêm Mạn với mọi người.

Tông Anh mím môi, nhúm mày xem hết, đến cuối cùng mới phát hiện ra một tấm thiệp.

Trên thiệp viết: “Gần đây sắp xếp lại đồ đạc cũ, tìm thấy vài tấm ảnh cũ của mẹ cháu, không tiện giữ cho riêng mình, chú nghĩ nên giao cho cháu bảo quản thì thỏa đáng hơn. Nếu cháu rảnh, mong rằng chúng ta sớm có cơ hội trò chuyện.” Cách viết thể hiện phong cách của người thuộc thế hệ trước, lạc khoản ghi “Lữ Khiêm Minh”, là vị đại cổ đông gần đây mua vào cổ phiếu của Tân Hi với số lượng lớn.

Tông Anh có ấn tượng rất mờ nhạt về ông ta, cô chỉ nhớ đó là một người rất hiền hòa, thuộc thế hệ lão thành của Tân Hi, một trong những người thuộc tầng lớp quản lý thời kỳ đầu, về sau tuy đã từ chức ra mở công ty riêng, nhưng trên thực tế, hai công ty do ông ta khống chế vẫn giữ cổ phần của Tân Hi, duy trì mối liên hệ chặt chẽ với Tân Hi.

Tính qua bằng đầu ngón tay, Tông Anh đã không gặp ông ta rất nhiều năm rồi, hiện tại đột nhiên liên lạc có chút ngoài dự đoán, huống hồ những tấm ảnh này được bên chuyển phát nhanh đưa đến từ hôm qua, ông ta gửi ảnh cũ vào đúng ngày giỗ của Nghiêm Mạn là có dụng ý gì?

Tông Anh nhất thời không hiểu, cất ảnh vào phong thư, nhìn địa chỉ ghi ngoài hộp bưu kiện – Tùng Giang.

Cô cất hộp vào túi xách, che ô đi thẳng đến bệnh viện.

Đã đến giờ cao điểm khám chữa bệnh, từ khu vực đăng ký cho đến khu vực nộp viện phí đều phải xếp một hàng thật dài, Tông Anh dứt khoát gọi điện thoại cho Thịnh Thu Thật, nhờ anh viết giúp mình đơn thuốc, Thịnh Thu Thật bảo cô chờ một chút, Tông Anh ngồi trong đại sảnh một lát, đột nhiên đứng dậy đi tiệm thuốc mua đồ dùng y tế sử dụng trong trường hợp khẩn cấp.

Cô đoán vật dụng y tế ở chỗ Thịnh Thanh Nhượng đang trong tình trạng khan hiếm, để phòng trước khỏi tai hoạ, cô mua một túi to, lúc ra khỏi hiệu thuốc, Thịnh Thu Thật gọi lại nói: “Anh đã lấy thuốc giúp em rồi, em qua đây một lát.”

Tông Anh cúp điện thoại, vội vã trở về khu khám bệnh, lên tầng trên lấy thuốc.

Thịnh Thu Thật đưa thuốc cho cô, lại nhìn qua túi thuốc trong tay cô, cảm thấy hết sức ngạc nhiên: “Em mua nhiều thuốc thế để làm gì?”

Tông Anh nói: “Gửi cho một học sinh cần được ủng hộ, chỗ họ cần những thứ này.”

Thịnh Thu Thật dù sao cũng không thấy rõ trong túi cụ thể gồm những thứ gì, nếu cô đã nói vậy, anh cũng không hỏi nhiều nữa.

Tiếp đó, anh lại hỏi han tình trạng sức khoẻ của cô: “Tình hình hai ngày nay thế nào rồi?”

Tông Anh gật đầu trả lời: “Cũng tạm ổn.”

Thịnh Thu Thật quan sát một lượt, thấy sắc mặt cô không tệ lắm, liền nói: “Nếu đã đến đây, em có muốn tiện đường lên phòng bệnh thăm Tông Du không? Hình như thằng bé rất muốn gặp em.” Nhưng lại lo cô sẽ gặp mẹ Tông Du, cha hoặc bác cả, anh ngần ngại một lát, cố ý bổ sung: “Anh vừa từ trên đó xuống, hiện tại trong phòng bệnh không có ai ngoài hộ lý.”

Tông Anh cúi đầu trầm ngâm, cô thoáng nhớ lại câu “rất xin lỗi” Tông Du nói lần trước, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Em đi thăm thằng bé một lát.”

Nói xong, cô bước vào thang máy, đi thẳng lên phòng điều trị đặc biệt, cẩn thận mở cửa ra, trong phòng chỉ có âm thanh của máy thở ô xy, hộ lý

ôm một chồng vật dụng hàng ngày đi phía sau cô, hỏi: “Em không vào sao?”

Tông Anh giật mình, cụp mắt vào phòng.

Hộ lý nhận ra cô, hạ giọng nói: “Thằng bé vừa uống thuốc và đi ngủ, em đến không đúng lúc rồi.”

“Không sao đâu chị.” Tông Anh nói, “Em chỉ đến thăm thằng bé một lát thôi.”

Hộ lý buông đồ đạc trong tay xuống, bắt đầu thu quần áo và ga giường bẩn, lúc xốc lên, một chiếc bùa hộ mệnh rơi ra khỏi đồng hồ.

Hộ lý ôm cả đồng thứ trên tay, cúi đầu nhìn khắp mặt đất, còn chưa thấy rõ, Tông Anh đã cúi người nhặt nó lên.

Tông Anh cầm bùa hộ mệnh nhìn mấy giây, liền nghe được chị nói: “May quá, may quá, nếu giật cái này chung với các thứ khác thì lớn chuyện mất, nghe nói hôm qua bà Hình nhờ người đến núi Nga Mi xa xôi xin về, cực kỳ thiêng.”

Núi Nga Mi? Quả là rất xa.

Tông Anh trả bùa hộ mệnh lại, hộ lý liền cẩn thận cất kỹ thay Tông Du.

Bé trai ở độ tuổi này đáng lẽ phải khoẻ mạnh hoạt bát, nhưng từ này hiển nhiên không liên quan đến Tông Du, cậu nằm hấp hối, sắc mặt tái nhợt, vách ngăn tim mỏng như giấy, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Đến tận bây giờ, chưa ai có thể đưa ra kết luận chính xác về vụ tai nạn trong đêm mưa đó, chỉ đoán đại khái là...

Hình Học Nghĩa lái xe chệch choạng, dẫn đến phát sinh tai nạn.

Tân Hi chỉ vội vàng dẹp yên lòng thân nhân những người gặp nạn và dư luận trái chiều, không ai để ý vì sao khuya hôm đó Hình Học Nghĩa lại đưa Tông Du đi, vì sao ông ta lại gây ra sai lầm nghiêm trọng như vậy trong trạng thái tỉnh táo.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi tí tách không ngừng; trong phòng, máy thở ô xy phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ, từ tốn và nhịp nhàng. Trong khoảnh khắc nào đó, Tông Anh chợt cảm thấy Tông Du chắc hẳn biết rõ nguyên nhân, nhưng vì sao lần trước thẳng bệ lại không nói chữ nào, chỉ đột ngột nói câu “Rất xin lỗi”?

Tông Anh đang suy tư, điện thoại bỗng đổ chuông.

Cô bắt máy, Thịnh Thu Thật nói: “Anh vừa trông thấy bác cả em đến bệnh viện.” Nói đến đây, anh liền cúp điện thoại.

Nhắc nhở là chuyện của anh, có đi hay không là lựa chọn của Tông Anh.

Trong thâm tâm, Tông Anh không muốn tiếp xúc quá nhiều với bác cả, để tránh phát sinh tranh chấp, cô lựa chọn đi xuống bằng đường cầu thang.

Trận mưa này căn bản không có dấu hiệu dừng lại, xe cứu thương hú còi liên tục, trên đường đủ loại ô qua lại, tất cả mọi người đều cúi đầu, cảnh tượng vội vã.

Tông Anh có chút đau đầu, đành về nhà nghỉ ngơi.

Gọi thức ăn ngoài rồi uống thuốc, cô ngủ một mạch đến chạng vạng.

Lúc cô tỉnh lại, trời đã tối, chỉ còn lại vài tia sáng le lói, Tông Anh ngồi dậy uống ngụm nước, định hút một điếu thuốc, lúc lục túi xách lại chạm vào chiếc hộp chuyển phát nhanh buổi sáng.

Cô vừa hút thuốc vừa quan sát, nơi gửi là biệt thự dưới chân núi ở Tùng Giang, bên trên lưu lại một dãy số điện thoại.

Tông Anh đột nhiên dập thuốc lá, gọi đến số điện thoại kia.

Một người đàn ông trẻ tuổi nghe điện thoại, Tông Anh còn chưa tự giới thiệu, anh ta đã mở miệng trước: “Xin chào, cô Tông.”

Tông Anh sững sốt, anh ta nói tiếp: “Tôi là thư ký của ông Lữ, tôi họ Thẩm.” Ngừng một lát, anh ta lại hỏi: “Cô đã kiểm tra và nhận bưu kiện rồi phải không?”

Lời lẽ ngắn gọn, không để lọt một giọt nước.

Tông Anh không giỏi trong việc giao tiếp với người khác, đặc biệt là kiểu người khôn khéo này, cô đành nói thật: “Đúng, tôi đã nhận được, không biết có thể hẹn gặp ông Lữ không?”

“Cô chờ một lát.” Không quá nửa phút, anh ta liền trả lời Tông Anh: “8 giờ tối nay, gặp mặt tại biệt thự núi Xà Sơn, cô thấy sao? Tôi sẽ đến đón cô.”

Anh ta trả lời nhanh như vậy, Tông Anh không khỏi suy đoán, chẳng lẽ Lữ Khiêm Minh đang ở ngay cạnh anh ta? Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, đáp: “Không cần đâu, tôi sẽ tự đến.”

Người biết chuyện của mẹ cô rất ít, Lữ Khiêm Minh xem như một trong số đó, hơn nữa, việc ông ta chủ động gửi ảnh đến khiến Tông Anh càng muốn tìm hiểu.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi ra ngoài, mưa nhỏ dần, bay lất phất trong không khí như sương mù, ô tô lao nhanh trên đường, đèn xe u ám mờ mịt.

Bởi vừa uống thuốc xong, trạng thái của Tông Anh rất kém, cô chỉ có thể bắt xe.

Sau giờ cao điểm, ô tô gặp tắc đường nhẹ, gần năm mươi phút sau, taxi đưa cô đến cửa biệt thự.

Còn chưa xuống xe, cô đã trông thấy có người cầm ô đến đón mình, trên mặt là nụ cười tiêu chuẩn: “Cô Tông, cô vất vả rồi, hôm nay hơi lạnh.”

Tông Anh nhận ra giọng nói của anh ta, anh ta chính là thư ký Thẩm trong điện thoại.

Cô không lên tiếng, thư ký Thẩm cũng sáng suốt không nói nhiều, trực tiếp đưa cô vào biệt thự.

Trong không gian yên tĩnh trang nhã, tiếng mưa rơi càng tôn lên vẻ thanh nhàn của căn nhà, phòng khách và phòng ăn tương tự nhau, một cành trúc Nam Thiên nghiêng mình qua khung cửa sổ tròn, hoa trái chưa chín náu mình sau phiến lá xanh, lặng im khoe ánh sáng bóng bẩy, nén hương trên bàn còn chưa cháy hết, chiếc ấm nhỏ cạnh bộ đồ pha trà đang đun nước.

Lữ Khiêm Minh đứng dậy từ tấm nệm sau bàn: “Không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhau sớm đến vậy, cháu ngồi đi.”

Tông Anh đã lâu không gặp Lữ Khiêm Minh, thấy ông ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ trong ký ức, không khỏi thêm vài phần thân thiết: “Chú Lữ.”

Lúc này, nước trong ấm sôi ùng ục, Lữ Khiêm Minh bắc nó ra khỏi lò than, hỏi: “Cháu uống trà không?”

Tông Anh thành thật trả lời: “Cháu không biết uống.”

Ông ta nói: “Tiểu Mạn cũng không biết uống.” Nhưng ông ta vẫn thông thả tráng bộ đồ pha trà, bắt đầu quy trình pha trà phức tạp.

Tông Anh cup mắt, nghe ông ta nói: “Cháu nhận được ảnh chưa?”

“Cháu nhận được rồi ạ.” Tông Anh ngừng lại, “Có điều, nếu là ảnh chụp chung, đáng lẽ mỗi người nên giữ lại một tấm, vì sao chú lại nói là không tiện giữ lại?”

“Thấy vật nhớ người, giữ lại càng khơi dậy nhiều chuyện trong quá khứ.” Lữ Khiêm Minh nói, đoạn ngừng đầu nhìn cô một cái rồi cúi đầu tập trung pha trà: “Mẹ cháu mất, chú Hình cũng đi, những người sáng lập ra Tân Hi mỗi người một nẻo, nhìn ảnh chụp lại thấy rất khó chịu.”

Ông ta rót trà vào chén nhỏ, đưa một chén cho Tông Anh: “Phải rồi, vụ án của chú Hình đã có kết quả chưa?”

Tông Anh cầm chén trà, đáp: “Vẫn chưa ạ. Tiến triển cụ thể cháu không rõ lắm, cháu không chịu trách nhiệm vụ này.”

Cô đáp rất kiên quyết, Lữ Khiêm Minh liền không có gì để hỏi, chỉ nói: “Uống trà đi.”

Tông Anh uống cạn chén trà.

Cô suy nghĩ rất lâu, có một câu hỏi luôn nấn ná trong đầu, lúc đặt chén xuống, cô rốt cuộc nói ra: “Chú Lữ, chú nghĩ mẹ cháu tự sát sao?”

Lữ Khiêm Minh cầm ấm trà trong tay, vừng vàng rót trà vào chén nhỏ, nói: “Chú nghĩ không phải vậy.”

Tông Anh lại hỏi: “Chiều hôm đó, chú có gặp mẹ cháu không?”

Lữ Khiêm Minh đặt ấm trà xuống, nhìn cô nói: “Đã gặp, bà ấy nói buổi tối sẽ tổ chức sinh nhật cho cháu.”

Lòng Tông Anh bỗng căng thẳng: “Chú gặp mẹ cháu lúc nào? Khi đó bà ấy còn nói gì nữa không?”

Đối mặt với một loạt câu hỏi liên tiếp của Tông Anh, Lữ Khiêm Minh lắc đầu: “Đã lâu lắm rồi, chú không nhớ rõ.”

Ông ta nói tiếp: “Có điều, với sự hiểu biết chú về Tiểu Mạn, mặc dù khoảng thời gian đó, trạng thái của bà ấy không tốt, nhưng bà ấy không đến mức nghĩ quẩn.” Ông ta chần chừ không uống trà, nói với Tông Anh: “Cháu định tra lại vụ án của bà ấy phải không? Nếu có gì chú giúp được, cháu cứ bảo thư ký Thầm một tiếng. Có khó khăn gì, cháu cũng có thể nói với chú.”

Lữ Khiêm Minh thể hiện sự quan tâm rất rõ ràng, Tông Anh nhận ý tốt của ông ta, uống hết một cốc trà, ngồi thêm một lát, thấy được không còn sớm liền đứng dậy chào từ biệt.

Lữ Khiêm Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Lại mưa to rồi, ở đây khó bắt xe lắm, bảo Tiểu Thầm đưa cháu về đi.”

Lời ông ta nói là sự thật, Tông Anh cũng không khách sáo nữa.

Vừa ra cửa, cô liền thấy thư ký Thầm cầm ô đứng đợi.

Anh ta chu đáo che cho cô, kéo cửa xe, hiển nhiên coi cô như một vị khách quan trọng.

Tông Anh ngồi vào ghế sau, theo thói quen nhìn lướt qua xung quanh, trong chỗ để quảng cáo hoặc đồ đạc đặt một xấp cuống vé, phía trên viết rõ sáu chữ “khu ngắm cảnh núi Nga Mi”.

Tông Anh không để ý lắm, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Chiếc đồng hồ đeo tay này đến từ năm 1937, song lại chỉ thị giờ của năm 2015.

Còn một tiếng nữa là đến mười giờ tối ngày 15 tháng 9 năm 2015.

Cô nghĩ, hơi ngẩng đầu lên, chợt thấy thư ký Thẩm đưa tay ra thật nhanh, cẩn thận rút chông cuống vé đi khu ngắm cảnh núi Nga Mi.

Tông Anh thềm nhú mày.

Càng cẩn thận, không để lộ một giọt nước, trái lại càng lộ vẻ giấu đầu hở đuôi.

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Hừ, mọi người không nên xem nhẹ thị lực và sức quan sát của kim chủ nhà tôi.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thư ký Thẩm nhìn cô qua kính chiếu hậu, Tông Anh tỏ ra thản nhiên, đợi anh ta dời mắt sang chỗ khác mới cúi đầu lấy di động ra.

Cô bật trang web lên, nhanh chóng lục lại những bài viết đã từng truy cập, tìm bài báo về tài chính và kinh tế có tiêu đề “Lữ Khiêm Minh lại một lần nữa lợi dụng xí nghiệp sản xuất thuốc Tân Hi làm chiêu bài, giữ cổ phần vượt hẳn đại cổ đông số một Tông Khánh Lâm” được đăng hôm qua, kéo xuống phần bình luận cuối trang để tìm một bình luận, nhưng nó đã biến mất.

Tông Anh nhíu mày, kích vào mục tìm kiếm theo số người like cao nhất, nhưng tìm vài lần mà vẫn không thấy bình luận có giọng điệu quái gở kia, cô vô cùng chắc chắn, mình đã đọc được bình luận này lúc chờ máy bay ở sân bay hôm qua.

Nội dung đại khái là “Em gái Hình Học Nghĩa có đồng lòng với nhà Tông Khánh Lâm hay không, có quý mới biết”, nhưng tới hiện tại, nó bị âm thầm xoá bỏ...

Cùng kiểu che dấu như vậy, chồng cuống vé đến khu ngắm cảnh bị lạng lẽ cầm đi.

Bùa hộ mệnh của Tông Du được xin từ núi Nga Mi, mà thư ký Thẩm hoặc những người khác bên cạnh Lữ Khiêm Minh vừa hay cũng từ núi Nga Mi về. Đáng lẽ chuyện này có thể quy vào trùng hợp, lại vì sự che dấu trong chớp nhoáng này mà để lộ vài điểm đáng ngờ.

Mẹ Tông Du và Tông Khánh Lâm không đồng lòng với nhau, vậy bà ta đồng lòng với ai?

Lữ Khiêm Minh?

Tông Anh cup mắt nhìn chăm chăm màn hình di động một cách im lặng, chỉ dựa vào hai manh mối này có lẽ không thể chứng minh mẹ Tông Du có tư tình với Lữ Khiêm Minh, nhưng giữa họ rất có thể đã có một câu cầu ngầm – có lẽ là giao dịch, có lẽ là tình cảm nam nữ, anh tình tôi nguyện, hơn nữa che giấu vô cùng bí mật, cẩn thận.

Hai người kia muốn làm gì? Tông Khánh Lâm có biết không? Liệu chuyện này có liên quan đến vụ án của Hình Học Nghĩa không?

Tông Anh nhấn nút tắt nguồn, mím môi nhìn ra ngoài cửa xe.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, tiếng mưa rơi thấm thấu qua thùng xe, trở thành một loại âm thanh ngọt ngào, tia chớp bổ xuống, hàng cây bên đường loé lên sắc xanh âm u, lại nháy mắt lu mờ trong tiếng sấm.

Ô tô chạy ra khỏi biệt thự, dọc đường có những ngọn đèn lờ mờ đang toả sáng, trong đêm mưa, thành phố phô bày nét tĩnh lặng khác hẳn trước kia, màn đêm dần sâu, ánh đèn vạn nhà vụt tắt, đèn trang trí trên các toà nhà biến ảo như thể đang diễn một vở kịch câm.

Tiến vào nội thành, đèn xanh đèn đỏ dày đặc, lúc xe ngừng lại để chờ đèn đỏ, Tông Anh thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc bên lề đường, anh bước đi vội vàng, bất chấp mưa to gió lớn, băng qua vạch kẻ đường ẩm ướt, đi sang đường đối diện.

Tông Anh nhận ra bóng dáng anh, bất thành tình nói: “Anh Thâm, qua đoạn đèn đỏ này, hãy để tôi xuống xe.”

Cô đột ngột yêu cầu, thư ký Thẩm cũng không nói nhiều, đi qua đoạn đèn giao thông rồi ngừng xe, tại khoảnh khắc cô mở cửa xuống, chu đáo đưa một chiếc ô: “Đi đường cẩn thận, cô Tông.”

Tông Anh nhận ô, nói cảm ơn anh ta rồi vội vã xuống xe, xoay người nhìn lại bóng dáng quen thuộc kia, chỉ thấy anh đã men theo con phố, đi được một quãng rất xa.

Đèn xanh chậm chạp không sáng, Tông Anh không đi sang đường được, đành rảo bước về phía trước dọc theo lề đường bên này, mãi đến khi sắp sang lề đường kế tiếp, cô rất cuộc đua kịp anh ở đoạn đường thẳng song song. Ngay khi đèn xanh sáng lên, Tông Anh bước nhanh qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, thở hốt hốt bắt lấy Thịnh Thanh Nhượng, người đang đi xuyên màn mưa.

Cô ổn định nhịp thở, nghiêng một nửa ô sang phía anh, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của đối phương, nói: “Anh đi nhanh quá.”

Hàng mi Thịnh Thanh Nhượng thậm run khẽ, anh nói một cách mất trật tự: “Trời mưa nên tôi đi nhanh một chút, chỗ tôi không mưa, đi vội quá nên quên mang ô.”

Tóc anh ướt sũng nước mưa, có vài phần chặt vật mà trước kia hiếm thấy, tay vừa ướt vừa lạnh.

Tông Anh cầm lấy tay anh, thậm chí nắm chặt hơn, kéo anh đi đến ga tàu điện ngầm hướng ngược lại.

Trời mưa rất khó bắt xe, nhưng tàu điện ngầm vẫn hoạt động, Tông Anh dẫn anh vào ga. Sau khi mua vé, qua máy kiểm tra, chọn điểm đến, hai người đứng song song, bên cạnh họ còn rất nhiều người nữa, vì về nhà vào đêm khuya mà ngắm nước mưa.

Tàu điện ngầm tựa như con quái vật gào thét đi xuyên bóng tối rồi ngoan ngoãn dừng lại.

Cửa phòng hộ bằng thủy tinh mở ra, hành khách nhanh chóng tràn vào, chiếm hầu hết các vị trí, chỉ chừa lại vài chỗ trống rải rác.

Tông Anh ra hiệu cho Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống, lại thấy anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Quần áo của tôi ướt cả rồi, không ngồi thì hơn.”

Ngồi cạnh người khác trong khi toàn thân ướt đẫm quả là vô lễ, làm ướt ghế cũng không ổn, Tông Anh tán thành với sự lựa chọn của anh. Cô đột nhiên kéo anh đến góc trống giữa ghế ngồi và cửa, bản thân thì chống tay lên tay vịn inox cạnh ghế, vây anh trong phạm vi ổn định không người quấy rầy.

Tay cô chống một bên, tay áo co lên một đoạn, Thịnh Thanh Nhượng cup mắt, trông thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay cô, khước môi không kìm được thoáng thả lỏng – anh vẫn lo món quà mình tặng không thích hợp hoặc quá mạo phạm, hiện tại rất cuộc không cần để tâm nữa.

Nhưng anh vừa cúi đầu, môi lại sượt qua tóc cô, cơ bắp sau lưng bắt đầu căng cứng.

Thịnh Thanh Nhượng không dám nhúc nhích, tay cầm chiếc ô cán dài Tông Anh đưa, nước mưa thong thả nhỏ xuống dưới dọc theo mũi ô, bên tai là tiếng gió vù vù lúc tàu điện ngầm di chuyển, đột nhiên lao ra khỏi mặt đất, mưa bụi hất lên cửa sổ thủy tinh.

Tông Anh ngẩng đầu nói: “Tối qua ngủ anh có ngon không?”

Thịnh Thanh Nhượng bồng chốc hoàn hồn, gật đầu.

Tông Anh lại hỏi: “Anh ngủ ở đâu?”

Thịnh Thanh Nhượng tỏ vẻ không nghe rõ lời cô nói.

Tông Anh liền nói tiếp: “Anh ngủ trên ghế sao? Tối qua tôi hơi mệt, lại uống nhiều quá rượu, có lẽ còn nói vài câu mê sảng, hoặc làm gì đó không thích đáng, mong anh thông cảm, không cần để bụng.”

Cô thoát nhìn rất thẳng thắn vô tư, nhưng sau khi nói xong, lại quay đầu nhìn bên phải một cách mất tự nhiên, mái tóc ẩm ướt nhanh chóng mờ chơn mặt Thịnh Thanh Nhượng.

Bàn tay đang nắm chuôi ô của Thịnh Thanh Nhượng phút chốc căng thẳng, tàu điện ngầm đến trạm đột nhiên ngừng lại, thân thể anh hơi nghiêng theo quán tính, Tông Anh bỗng đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, nói: “Bên này là cửa xuống.” Cô vừa dứt lời, cửa tàu điện ngầm bỗng nhiên mở ra, bên tai là tiếng hành khách ra ra vào vào.

Tiếng đóng cửa vang lên, tàu điện ngầm lại chuẩn bị đi về phía trước, Tông Anh cầm tay anh làm điểm tựa, Thịnh Thanh Nhượng chợt nhớ đến tối qua, cô cũng nắm tay anh như thế này, mặc dù không dùng sức, nhưng luôn vững vàng cầm chặt.

Anh nói: “Cô không nói mê, cũng không làm chuyện gì không thích đáng, cô ngủ rất ổn định, Tông tiểu thư.”

Tông Anh ngẩng đầu lên, hỏi lại bằng một câu ngắn ngủi: “Vậy ư?”

Thịnh Thanh Nhượng chợt dạ đáp: “Đúng vậy.”

Tông Anh im lặng, tàu điện ngầm vững vàng chạy tiếp, nhưng cô vẫn không buông tay.

Xe đi thẳng đến trạm Tĩnh An Tự, Thịnh Thanh Nhượng chỉ nhớ rõ nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay cô và tấm áp phích không lồ xẹt qua cửa sổ

lúc tàu điện ngầm chạy, ngoại trừ tên logo, trên quảng cáo chỉ viết tám chữ “Chúng kiến lịch sử, nắm chắc tương lai”, mũi ô không nhỏ nước nữa.

Ra khỏi tàu điện ngầm, trận mưa đã tạnh.

Trên đường về chung cư 699, Tông Anh hỏi anh: “Sao hôm nay anh lại ở đó?”

Giọng anh ân chứa vẻ mệt mỏi: “A Cửu bị bệnh, tôi đi mua thuốc cho thằng bé.”

Bị bệnh? Tông Anh im lặng đi đến chung cư, quét thẻ mở cửa điện tử, mở cửa ra hỏi: “Sao thằng bé lại bị bệnh?”

Nét mặt Thịnh Thanh Nhượng trở nên âm đạm: “Sức khỏe đứa bé kia vốn không tốt, có thể là cảm lạnh, cũng có thể là nhiễm trùng, liên tục sốt cao, không ăn được gì hết, ho hen kịch liệt.”

Đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang đột nhiên sáng lên, Tông Anh ấn thang máy, hỏi anh: “Đã đưa đến bệnh viện chưa?”

Anh nói một cách bất lực: “Chưa. Hiện tại tài nguyên của bệnh viện Tô Giới vô cùng khan hiếm, người bạn làm bác sỹ của tôi đã gặp nạn trong đợt không tập tháng trước.”

Đứa bé kia do chính tay Tông Anh mang tới thế đời này, nghe anh tuyệt vọng nói vậy, cô khó tránh khỏi sinh ra vài phần nóng ruột.

Cửa thang máy mở ra, cô không đi vào, ngẩng đầu nói với anh: “Anh lên gác tám trước đi kéo cảm lạnh, tôi ra ngoài một chuyến rồi về ngay.” Nói xong, cô đẩy Thịnh Thanh Nhượng vào thang máy, im lặng ra cửa chính.

Thang máy đi lên, Tông Anh rảo bước đến bệnh viện, tìm được Thịnh Thu Thật trong phòng nghỉ.

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Kê giúp em một đơn thuốc.”

Thị Thu Thật tỏ vẻ kinh ngạc: “Có chuyện gì vậy? Thuốc buổi sáng có vấn đề à?”

Tông Anh lắc đầu: “Không, có khả năng là bệnh viêm phổi của trẻ em, anh tìm ai đó kê đơn thuốc giúp em.”

Thị Thu Thật nói: “Trẻ con bị viêm phổi tốt nhất nên nhập viện điều trị...”

“Em biết rõ, nhưng tình hình tương đối đặc biệt.” Cô nói bằng giọng khẩn thiết, “Làm phiền anh.”

Thị Thu Thật vừa chớp mắt xong, đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, mơ màng kê đơn giúp cô, mơ màng tiễn cô đi, cuối cùng lại chưa kịp hỏi cô rốt cuộc là ai bị bệnh, ca bệnh này đặc biệt ở điểm nào.

Nhưng anh biết chắc một chuyện – Tông Anh càng ngày càng khả nghi.

Lúc Thị Thanh Nhượng tắm rửa và thay quần áo xong, Tông Anh đã về.

Cô ngồi ở trước bàn ăn, viết hướng dẫn sử dụng cho từng loại thuốc, gói cùng với thuốc mua sáng nay, cuối cùng buộc chặt túi thuốc đầy ụ, Thị Thanh Nhượng ngồi đối diện nhìn cô thu dọn.

Sau cùng, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, đã qua rạng sáng.

Lo rằng sáng mai không dậy được, Tông Anh liền giao túi thuốc cho Thị Thanh Nhượng trước: “Theo những triệu chứng mà anh nói, A Cửu rất có thể bị viêm phổi, tôi đã để vào túi những loại thuốc có liên quan, anh bảo Thanh Huệ sử dụng theo liều lượng ghi trên vỏ nhé. Trong túi còn một

số loại thuốc và vật dụng dùng trong trường hợp khẩn cấp, có lẽ anh sẽ cần, có vấn đề gì, lúc về nói với tôi.”

Ngẫm nghĩ một lát, cô lấy chiếc điện thoại mới trong túi xách ra đưa cho anh: “Tôi đã lắp sim mới cho anh rồi, bên trong lưu số điện thoại của tôi, nếu về đây có thể gọi cho tôi, nhớ sạc điện đúng giờ, lúc không dùng đến thì tắt máy.”

Tông Anh tin tưởng tuyệt đối vào khả năng lĩnh ngộ của anh, dặn dò hết một lượt, cũng không làm mẫu, lập tức đứng dậy đi tắm.

Cô mệt rũ rời, khoanh khắc nằm vật xuống giường, nhắm mắt lại, trong đầu trước tiên hiện ra những bức ảnh chụp chung của Nghiêm Mạn và mọi người, sau đó bắt đầu cố gắng phân tích sự việc và những người cô gặp hôm nay.

Trong khi cô bán số cổ phần đang sở hữu, Lữ Khiêm Minh lại mua vào số lượng lớn từ thị trường thứ cấp, đồng thời có vẻ đang duy trì mối quan hệ bất thường với mẹ Tông Du, mục đích của ông ta là vì tranh đoạt quyền khống chế và quyền phát biểu ở Tân Hi sao?

Tông Anh không biết mình thiếp đi từ lúc nào, nhưng vào năm giờ năm mươi sáu phút sáng, một cuộc điện thoại đột nhiên xuất hiện, đánh thức cô dậy.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói hoàn toàn xa lạ, vấn đề cũng tương đối bất ngờ: “Cô Tông, xin hỏi nguyên nhân khoảng thời gian trước cô bán một lượng lớn cổ phần của Tân Hi là gì, có phải liên quan đến chuyện Tân Hi làm giả số liệu lâm sàng trước khi đưa ra loại thuốc mới không?”

Làm giả số liệu?

Tông Anh như lọt vào sương mù, cô vô thức vuốt tóc mái ra sau đầu, xuống giường đi ra ngoài, đồng thời cúp điện thoại.

Vừa mở cửa, cô liền bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng chuẩn bị đi về hướng này.

Anh một tay cầm túi thuốc, một tay cầm di động, nói với cô: “Tông tiểu thư, cô có điện thoại, người vừa gọi tới là luật sư Chương.”

Tông Anh đón lấy di động, luật sư Chương hỏi cô: “Cô đã đọc báo chưa? Cô biết chuyện Tân Hi làm giả số liệu lâm sàng không?”

“Tin này có từ lúc nào?”

“Vừa rồi.”

Tông Anh bỏ tay xuống, vài lọn tóc mái lập tức rũ xuống, cô nói từ tốn: “Tôi biết sơ sơ, sau này sẽ gọi điện thoại trả lời ông.”

Cô cúp điện thoại, di động lại tiếp tục rung mạnh.

Tựa như miệng cống bị mở ra, tin nhắn và điện thoại gọi tới liên tục, quấy nhiễu buổi sang vốn thanh bình.

Tông Anh do dự vài giây, nhanh chóng tắt di động, cầm tay Thịnh Thanh Nhượng...

Cô nói: “Tôi đi thăm A Cửu một chuyến.”

Kim giây trên đồng hồ đeo tay chạy qua số 12.

—

Lời tác giả:

A Cửu: Thu Thật, cháu không nên hỏi nhiều, đó là thuốc để ông uống.

Thịnh tiên sinh: Mọi người đừng cười nhạo tôi, tôi chính là người từng đi tàu điện ngầm ở thủ đô London (tàu điện ngầm sớm nhất ở thế kỷ 19), mặc dù tàu điện ngầm thời đó khác xa bây giờ, nhưng tôi cũng là người từng trải đấy.

Tàu điện ngầm ở thời đại của kim chủ quá đông.

Vả lại, luật sư Chương sở dĩ gọi vào số điện thoại này, là vì lúc vừa làm xong, Tông Anh bảo ông ấy nếu có việc, sau đây cứ gọi vào số này, hết.

—

Mặt khác, về vụ làm giả số liệu thí nghiệm lâm sàng của loại thuốc mới, thực tế không hiếm thấy, có điều rất nhiều xí nghiệp đổ trách nhiệm lên chế độ, có rất nhiều vụ án cụ thể, nếu có hứng thú, mọi người có thể tham khảo một chút.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Từ tháng tám đến nay, đã hơn mười ngày Tông Anh không trở lại chung cư 699 năm 1937.

Căn hộ thay đổi rất rõ ràng, bàn ăn không còn sạch sẽ như trước, bên trên chất đầy đồ dùng trẻ em, quần áo và sách vở vứt la liệt ở sofa, trên bàn trà để một bình sữa trống không, bát sứ trắng vỡ vụn nằm dưới đất, nước canh còn chưa kịp dọn dẹp.

Xem ra Thanh Huệ không giỏi trong khoản chăm sóc trẻ em.

Nghĩ đến đây, Tông Anh chợt nhận ra, giờ này Thanh Huệ và bọn trẻ đều ở nhà, cô tùy tiện xuất hiện trước cửa phòng ngủ của Thịnh Thanh Nhượng, một tay còn nắm chặt tay đối phương, trông hết sức khả nghi.

Cô vội buông tay ra như bị điện giật, trên gác đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc, Thanh Huệ dựa vào tay vịn nhìn xuống dưới, lúc trông thấy Tông Anh, cô còn tưởng mình hoa mắt, vội vàng ôm A Cửu chạy xuống dưới nhà, dừng lại cách đó vài bước, nhìn chằm chằm Tông Anh, nghi ngờ hỏi: “Tông tiểu thư, chẳng phải chị đã... Ra nước ngoài rồi sao?”

Tông Anh giấu hai tay vào túi quần, cúi đầu nhanh chóng sắp xếp lại tâm trạng và suy nghĩ, đang định mở miệng, Thịnh Thanh Nhượng đã quay người lại, nói: “Lúc ra nước ngoài, Tông tiểu thư gặp vài trục trặc, tạm thời ở lại Thượng Hải hai ngày.”

Tông Anh cho rằng lý do anh đưa ra không có vấn đề gì, Thanh Huệ lại sinh nghi.

Cô hỏi: “Tông tiểu thư tới đây từ lúc nào vậy?”

Lúc này, Tông Anh đang đứng trước cửa phòng ngủ của Thịnh Thanh Nhượng, mặc áo phông và quần ở nhà rộng thùng thình, để lộ mắt cá chân bị muỗi đốt thành vệt đỏ, đầu tóc lộn xộn như vừa tỉnh ngủ, hiển nhiên là qua đêm ở đây.

Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng nhìn Tông Anh, bình tĩnh trả lời Thanh Huệ: “Tối qua, đúng lúc anh ra ngoài thì Tông tiểu thư đến, tá túc một đêm ở đây.”

“Chắc tại em ngủ say như chết, không nghe thấy tiếng gì.” Hai ngày nay, vì chuyện của A Cửu, Thanh Huệ không được nghỉ ngơi tử tế, chạng vạng hôm qua liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, ngay cả Thịnh Thanh Nhượng ra ngoài từ lúc nào cũng không biết.

Dáng vẻ của cô khá uể oải, thấy Thịnh Thanh Nhượng đã mặc quần áo chỉnh tề, cô hỏi: “Anh ba, anh vừa về à?”

“Ừ.” Thịnh Thanh Nhượng đang định đưa túi thuốc cho cô, A Cửu nằm trong lòng Thanh Huệ chột khóc ré lên rồi khó thở.

Tông Anh tiến lên, đưa tay kiểm tra, nhịp thở của cậu bé rất nhanh, nhưng không thông thuận, môi thậm chí tím bầm, hoàn toàn không phải dấu hiệu tốt.

“Lên gác trước đã.” Cô nói, đoạn cầm túi thuốc trong tay Thịnh Thanh Nhượng, tay còn lại ôm nhẹ lưng Thanh Huệ, giục cô ôm đứa bé về phòng.

Hai người vừa lên gác, một cái đầu nho nhỏ ló ra từ căn phòng phía Tây – là A Lai, cậu bé vừa tỉnh ngủ.

Trông thấy Thịnh Thanh Nhượng, cậu dè dặt lên tiếng “Chào buổi sáng, tiên sinh”, sau đó vào phòng khách, giúp Thịnh Thanh Nhượng thu dọn

đồng hỗn loạn trên bàn ăn và ghế sofa.

Căn phòng dành cho khách trên gác, nơi Tông Anh từng ngủ, trước mắt biến thành phòng ngủ của Thanh Huệ và A Cửu, bởi mới dọn dẹp sơ qua nên có cảm giác hơi lộn xộn.

Tông Anh đo lại nhiệt độ cho A Cửu, cẩn thận nghe nhịp phổi, lại hỏi Thanh Huệ, lúc này đang luống cuống đứng bên cạnh: “Thằng bé sốt lâu chưa?”

Thanh Huệ đáp: “Cũng khá lâu rồi, em đã cho bú sữa nhưng thằng bé không uống được, tinh thần rất kém.”

Tông Anh nhận ra sự lo âu trong giọng nói của Thanh Huệ, cô đứng thẳng nói: “Cô đừng sợ.” Nói dứt lời, Tông Anh mở túi thuốc ra, lấy miếng dán hạ nhiệt và thuốc siro, lại đưa một hộp cốm và ống nhỏ giọt cho Thanh Huệ: “Cô khử trùng ống nhỏ giọt đi.”

Thanh Huệ làm theo lời cô, tranh thủ nhìn qua mấy hộp thuốc kỳ lạ, càng lúc càng thấy Tông Anh thần bí, nhưng đồng thời cô cũng có cảm giác an tâm đến lạ, như thể tìm được một chỗ dựa vững chắc, nỗi hoang mang nhất thời giảm bớt.

Cô đưa ống nhỏ giọt đã khử trùng cho Tông Anh, nhìn Tông Anh rút thuốc trong lọ ra, khom người mớm cho A Cửu.

Cô hiếu kỳ quan sát, nhưng Tông Anh đột nhiên dừng lại.

Tông Anh vốn định tự mình làm, nhưng cô chợt nghĩ, đây rất có thể là một trong những chuyện Thanh Huệ nhất định phải học, cuối cùng đứng dậy, đưa ống nhỏ giọt cho Thanh Huệ: “Cô làm thì tốt hơn.”

Thanh Huệ bỗng tỏ ra thiếu tự tin, Tông Anh cặp mắt nhìn cô: “Đây không phải việc khó, từ từ cho bé uống thuốc, tôi sẽ dạy cô cách khống chế

nhịp độ.”

Được Tông Anh khích lệ, Thanh Huệ hít một hơi, căng thẳng nắm chặt tay, lúc này mới nhận ống nhỏ giọt, cẩn thận mớm thuốc cho A Cửu.

Tông Anh hiển nhiên là một cô giáo tốt, có kiên nhẫn, Thanh Huệ mớm thuốc xong, cuối cùng đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, hỏi Tông Anh: “Mớm thuốc này xong sẽ khá hơn ạ?”

Tông Anh lại đáp “Vẫn chưa đâu”, cô lấy cốc đo liều lượng nhỏ trong hộp thuốc: “Mỗi bữa nên cho thằng bé uống liều thuốc tôi viết trên giấy, chỉ cho bé uống đến đây thôi, không cần nhiều.” Lại chỉ miếng dán hạ nhiệt, nói: “Đây là miếng dán hạ nhiệt vật lý, cô chú ý nhiệt độ của thằng bé, khi nào sốt cao mới được dán.”

Nói xong, Tông Anh lại mím môi theo thói quen, cầm lên một túi truyền dịch nhỏ.

Thanh Huệ thấy cô không lên tiếng, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tông Anh lại đặt túi truyền nước xuống, rảo bước ra ngoài.

Lúc đến đầu cầu thang, Thịnh Thanh Nhượng đang bận bịu trong phòng ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

“Túi thuốc tôi đưa anh tháng trước ở đây hay ở dinh thự nhà họ Thịnh?”

“Ở dinh thự, cô cần dùng đến nó sao? Tôi sẽ đi lấy ngay bây giờ.”

Tông Anh nói: “A Cửu cần truyền nước, nhưng tôi quên mang dụng cụ. Tôi để khá nhiều trong chiếc túi kia, hẳn là vẫn còn.”

Thịnh Thanh Nhượng nói bằng giọng vững vàng bình tĩnh: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi lấy ngay bây giờ.”

Vừa dứt lời, anh lập tức gọi xe, Tông Anh nói: “Còn phải lấy một số thuốc khác nữa, để tôi đi cùng anh.”

Ánh mắt cô toát lên sự kiên quyết, Thịnh Thanh Nhung suy nghĩ một lát, chỉ nói: “Quần áo vẫn ở chỗ cũ.”

Tủ năm ngăn cạnh cửa phòng ngủ, tầng cuối cùng. Tông Anh nhớ rất rõ.

Cô lấy quần áo ra thay, lúc ra ngoài liền thấy Thịnh Thanh Nhung đang dặn A Lai để ý nồi cháo: “Chờ nó sôi thì tắt bếp gas, con nhớ kỹ chưa?”

A Lai nghiêm túc gật đầu, anh đứng thẳng dậy, nhìn Tông Anh: “Có thể đi được rồi.”

Tông Anh đi cùng anh xuống tầng dưới, ở quầy phục vụ, Diệp tiên sinh đang ngồi đọc báo, nghe thấy tiếng động, ông ngẩng đầu đứng dậy, vừa trông thấy Tông Anh, sắc mặt ảm đạm phút chốc sáng ngời: “Tông tiểu thư quay lại rồi đấy à! Cô đến từ lúc nào thế?”

Bây giờ không phải lúc tán gẫu, Thịnh Thanh Nhung trả lời: “Chúng tôi có chút việc gấp, xin phép đi trước.”

Diệp tiên sinh thức thời ngồi xuống, Tông Anh thuận tay lấy tờ báo trong hòm thư.

Thịnh Thanh Nhung đại khái vài ngày không đến lấy báo, báo chí chất thành một đống, tiếng Trung, tiếng Anh đều có cả.

Tông Anh cầm tờ báo bằng một tay, cúi đầu vừa đi vừa xem, ra khỏi cửa, gió mát ập vào mặt, trên đầu chỉ có tầng mây âm u, không thấy bóng dáng mặt trời.

Thịnh Thanh Nhung dũ áo khoác ngắn đang vắt trên tay, nhanh chóng khoác lên người cô, chỉ nói một câu “Nhiệt độ hơi lạnh”, rồi lập tức đi đến

chỗ xe taxi, mở cửa xe, mời cô vào trước.

Tông Anh phút chốc lấy lại tinh thần, giữ cổ áo ngồi vào xe, vẫn cúi đầu đọc báo.

Tin tức, xã luận, thông báo, quảng cáo, nội dung tờ báo không khác biệt mấy so với trước khi chiến tranh bùng nổ, nội dung cũng không đề cập nhiều đến chiến tranh.

Đây là điểm khác biệt giữa các vùng, với báo chí bên Tô Giới, mọi người quan tâm đến nhiệm kỳ mới của hiệp hội bóng đá vào tháng 9, quan tâm đến sản phẩm mới vừa được bách hoá đưa ra – ngàem chia cắt Thượng Hải thành hai phần – Hoa Giới và Tô Giới, chiến khu và không phải chiến khu.

Một loạt chuyện vụn vặt hằng ngày là lớp vỏ bọc khoả lấp khói lửa chiến tranh.

Tông Anh không thể xem hết, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe thuận lợi rời khỏi Tô Giới Pháp, đi thẳng đến dinh thự nhà họ Thịnh ở Tô Giới công cộng, lúc đi ngang qua đường Nam Kinh, một toà nhà quen thuộc xẹt qua trước mắt Tông Anh – khách sạn Hoa Mậu, nơi cô từng đặt chân, cũng từng bị đánh bom – nay bắt đầu khai trương lại.

Chiều hôm đó, hai quả bom từ trên trời rơi xuống, tiếng nổ đécc tai nhức óc, máu thịt lênh láng khắp đại sảnh.

Nhưng chỉ một tháng sau, nó lại tiếp tục kinh doanh và đón khách, dường như vụ nổ chưa bao giờ liên lụy đến nơi này.

“Nó khai trương từ khi nào vậy?” Tông Anh bất giác ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ.

“Mới hai ngày nay.” Thịnh Thanh Nhượng nhìn theo tầm mắt cô, lại nói: “Nhà hát lớn bị đánh bom cùng ngày cũng khai trương trở lại, gần đây đang chiếu bộ phim mới.”

Giọng nói của anh toát lên nỗi sầu lo bất lực, cách đó trăm mét, tại trận địa bờ đối diện, lửa đạn đang vang lên đầy chân thực, bên kia là địa ngục, nơi này cũng tuyệt không phải thiên đường.

Trên đường càng ngày càng nhiều binh lính nước ngoài đóng quân, phô bày sự lo âu và khủng hoảng dưới lớp vỏ thái bình giả tạo, cảnh sát phòng tuần bộ lòng bất khắp nơi nhằm tìm ra kẻ khả nghi và dân chạy nạn bạo loạn, Ban Vệ sinh Tô Giới công cộng đã ban bố báo cáo tình hình bệnh dịch tả đến lần thứ ba... cố gắng duy trì sự trật tự yếu ớt như thủy tinh, chỉ cần một tác động nhẹ sẽ vỡ nát ngay lập tức.

Lúc ô tô chạy tới dinh thự nhà họ Thịnh, mọi người đang sút đầu mẻ trán vì một đứa trẻ.

Thịnh Thanh Nhượng trình bày mục đích với người gác cửa, chú Diêu nhú mày nói: “Hiện tại trong nhà rất loạn, tiên sinh tốt hơn hết mau chóng lấy đồ rồi đi đi.”

Tông Anh để ý thấy thái độ của chú Diêu đối với Thịnh Thanh Nhượng đã thay đổi, không còn từ chối không cho anh vào nhà như trước, trái lại còn thêm vài phần thiện ý.

Đã xảy ra chuyện gì trong những ngày cô không ở đây?

Thịnh Thanh Nhượng hỏi ông ta về tình hình trong nhà: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chú Diêu nhân tiện nói: “Hôm qua tiểu thiếu gia ra ngoài cùng cô gia, không hiểu sao lại mất tích, mọi người liên tục tìm đến tận giờ giới nghiêm buổi đêm cũng không thấy, đến sáng nay mới được cảnh sát trả lại! Đáng lẽ

có thể thở phào một hơi, ai ngờ vừa về nhà, thiếu gia đột nhiên đi tả, tình trạng vô cùng nghiêm trọng, nhị tiểu thư đang cãi nhau với cô gia!”

Tông Anh nghe ông ta nói hết, biết thiếu gia mà ông ta đề cập chính là con trai chị hai.

Cô hỏi: “Tìm thấy thằng bé ở đâu vậy chú?”

Chú Diêu nói: “Nghe nói cậu ấy chạy đến khu vực tị nạn phía Tây, nếu không vì người trong nhà thường xuyên qua lại với phòng tuần bộ thì đâu thể tìm được!”

Thịnh Thanh Nhượng khẽ nhú mày, bình tĩnh nói với Tông Anh: “Bên đó đang xảy ra bệnh dịch tả.”

Tông Anh vô thức mím môi, nhưng không lên tiếng.

Thịnh Thanh Nhượng lại nói: “Tôi vào lấy túi thuốc xong liền đi ra, cô cứ ở đây chờ tôi.”

Tông Anh đứng trong làn gió ẩm ướt man mát, nhìn anh sải bước vào nhà, không tìm được nắm chặt tay.

Vừa bước đến cửa, Thịnh Thanh Nhượng đã nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ trong phòng khách, một bên là tiếng trách móc của chị hai, một bên là lời thanh minh, phủi bỏ trách nhiệm của chồng chị ta, câu hỏi đơn giản là “Sao mang con ra ngoài mà không trông, anh lại hú hí với con hát nào đúng không? Rốt cuộc con nào làm anh mê mẩn đến mất trí như thế, ngay cả con trai cũng không thèm quan tâm?”; chồng chị hai thì nói “Nếu đi làm mấy trò mè o mả gà đồng đó, anh việc gì phải dẫn thằng bé ra ngoài? Em động nào một chút được không? Tiền đều do em quản, anh làm gì có tiền nhàn rỗi để ra ngoài chơi bời?”, vân vân...

Cuộc tranh cãi chỉ xoay quanh vài vấn đề đó, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Thịnh Thanh Nhượng vốn định đi vòng qua họ để lên gác lấy túi thuốc, vừa đi được hai bậc thang, chị hai đột nhiên gọi anh lại: “Sao về nhà mà chẳng chào hỏi lấy một câu? Cứ im im đi vào, định dọa chết người khác hả?!”

Thịnh Thanh Nhượng dừng bước, xoay người bước xuống cầu thang, nghiêm túc nói: “Thịnh Thanh Bình, giận chó đánh mèo lên đầu tôi chẳng có ý nghĩa gì hết, tôi nghĩ chuyện quan trọng nhất mà chị cần làm lúc này không phải là tranh giành đúng sai – mà là đưa A Huy đến bệnh viện, ngay lập tức.”

Nói xong, Thịnh Thanh Nhượng xoay người lên gác, chông chị hai cũng nương theo lời anh mà nói với chị ta: “Với tình trạng hiện tại của A Huy, ta phải đưa thằng bé vào bệnh viện, em ở đây gây sự có ý nghĩa gì không?”

Cơ tức của chị hai càng gia tăng: “Họ Chu kia, anh đừng hòng nói sang chuyện khác!”

Thịnh Thanh Nhượng dừng bước, nói: “Khu phía Tây đang bùng phát bệnh dịch tả, A Huy vừa từ bên đó về liền đi tả, hy vọng chị có trách nhiệm với thằng bé và những người trong nhà này một chút.”

“Lão Tam, mày có ý gì?!”

Thịnh Thanh Nhượng đã nhắc nhở hết nước hết cái, không còn gì để nói tiếp nữa.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, cứ thế rảo bước lên gác, chị hai gào to sau lưng anh: “Mày đang trù ẻo A Huy hả?! Rốt cuộc mày có ý gì?!”

“Ý anh ấy là bệnh dịch tả là bệnh có độ lây lan cao, nhất định phải cách ly ngay lập tức.”

Nghe thấy tiếng nói, chị hai lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người quen thuộc đang đứng cạnh cửa.

Chị ta sững sốt nhìn đối phương, vô thức hỏi ngược lại: “Cô lặp lại lần nữa xem nào?”

Tông Anh tỏ ra lạnh nhạt, mọi thái độ đều nằm trong đôi mắt lạnh lùng: “Tôi nói là ngay lập tức.”

—

Lời tác giả:

1. Trung tuần tháng 9, khách sạn Hoa Mậu – nơi từng bị đánh bom – bắt đầu khai trương lại, cùng với đó còn có Nhà Hát Lớn.

2. Theo báo cáo lần thứ ba được phát biểu vào ngày 15 tháng 9 của Ban Vệ sinh Tô Giới công cộng và Tô Giới Pháp, số người mắc bệnh dịch tả ở Tô Giới công cộng là 258, số người mắc dịch tả ở Tô Giới Pháp lên tới 384 người. Từ ngày 30 tháng 8 đến ngày 28 tháng 9, chỉ tính riêng các bệnh viện ở Tô Giới công cộng, họ đã nhận 91 người nhập viện chữa trị bệnh dịch tả, số người bị nghi mắc bệnh dịch tả cũng lên tới 1118 người. Trong Tô Giới công cộng còn có một bệnh viện chuyên môn cách ly, số người tử vong thậm chí còn nhiều hơn. Từ mùng 10 đến 19 tháng 9, tổng cộng 277 người chết vì mắc bệnh dịch tả và kiết lỵ.

Đây chỉ là số liệu của bệnh viện Tô Giới, tạm thời chưa tìm được con số thống kê của Hoa Giới.

Thời kỳ ủ bệnh của bệnh dịch tả có ngắn có dài, ngắn thì khoảng vài tiếng, phát tác rất nhanh, khả năng lây bệnh rất cao, nếu không có biện

pháp cách ly, tất cả mọi người trong một tòa nhà cơ bản đều là quần thể tiếp xúc mật thiết, rất nguy hiểm, nên không thể nói rằng “Nếu chị hai đã ngoan cố như vậy thì cứ mặc kệ chị ta đi”, mà cần phải nhắc nhở.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Lửa giận trong lòng chị hai bị dập tắt hơn phân nửa bởi câu nói của Tông Anh, hai cánh mũi phập phồng, chỉ còn khuôn mặt tràn đầy tức giận không chỗ trút.

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Thịnh Thanh Nhượng quay lại, nhìn về phía Tông Anh, lúc này đang đứng cạnh cửa, hiển nhiên không ngờ cô lại đi vào: “Tông tiểu thư?”

Tông Anh bước vào nhà, ngoài việc lo Thịnh Thanh Nhượng lại dây dưa không rõ với người nhà, mà còn vì nghĩa vụ nhắc nhở của một bác sỹ đã ăn sâu vào tiềm thức, kết quả vừa tới cửa liền nghe thấy chị hai đang tranh cãi với chồng, chẳng để tâm đến lời nhắc nhở thiện ý của Thịnh Thanh Nhượng...

Lúc này còn tranh cãi đúng sai thì quả là hành vi vô trách nhiệm, không những với con cái, với chính mình, thậm chí còn với người khác.

Tông Anh nói tiếp: “Tiêu chảy không nhất định là nhiễm dịch tả, nhưng từ khu vực dịch bệnh về mới xuất hiện triệu chứng điển hình của bệnh này thì nhất định phải xử lý cẩn thận. Nếu thật sự mắc bệnh dịch tả mà bàng quan, A Huy có thể sẽ tiêu chảy quá nhiều, dẫn đến mất nước, sốc, thậm chí tử vong, những người trong căn nhà này cũng sẽ gặp nguy cơ lây bệnh.”

Giọng cô không cao không thấp, song lại toát lên sự uy quyền, dường như cả căn nhà chỉ còn tiếng nói của mình cô.

Chị hai chỉ biết bên ngoài đang bùng phát dịch bệnh, nhưng trước sau luôn nhận định đó là chuyện của khu dân chạỵ nạn, đâu liên quan gì tới

mình, đương nhiên không chịu thừa nhận bệnh dịch tả gần kề mình như vậy, chị ta chỉ tay vào Tông Anh, nói: “Cô, cô nói bậy!”

Tông Anh bước tới, giơ tờ báo ra trước mặt chị ta, chỉ nói: “Xem xong rồi kết luận cũng chưa muộn.”

Xen lẫn trong một loạt bài báo ở trang tin tức xã hội là thông báo của Ban vệ sinh, bên trong giải thích rõ tình hình bệnh dịch hiện nay, đồng thời nhắc nhở dân cư trong Tô Giới cảnh giác, yêu cầu một khi xuất hiện triệu chứng bệnh tương tự, lập tức đến bệnh viện chuyên chữa dịch tả ở Tô Giới để tiến hành điều trị cách ly.

Chị hai mặc dù không giỏi tiếng Anh, nhưng dấu sao cũng hiểu thông báo này. Không để chị ta kịp hoàn hồn, anh chồng lập tức cướp lấy tờ báo, nhanh chóng đọc hết một lượt, giọng nói cử chỉ lập tức tăng thêm vài phần lo âu: “Mau lên, mau lên, bảo chú Diêu đưa A Huy đến bệnh viện ngay lập tức, bệnh viện chuyên môn điều trị bệnh dịch tả nằm ở đâu?”

“Đưa thằng bé đến bệnh viện chữa dịch tả làm gì?!” Tính kiêu căng của chị hai bỗng hừng hực dấy lên, chị ta cao giọng: “Bản thân loại bệnh viện đó đã là khu ôn dịch! Đưa đến đấy, không bệnh cũng thành có bệnh!”

Giọng chị ta hết sức chói tai, màng nhĩ của Tông Anh bị chấn động đến đau đớn, cô vô thức nhíu mày, nói: “Bệnh viện chữa dịch tả sẽ có biện pháp tiêu độc và cách ly chuyên nghiệp...”

Không để cô nói hết, chị hai ngắt lời, phản bác: “Cô đã đến đó chưa?”

“Tôi đã từng đến đó.” Nói xong, Thịnh Thanh Nhượng rảo bước đi xuống, chặn trước mặt Tông Anh, ngăn giữa cô và chị hai: “Như lời Tông tiểu thư nói, bên đó quả thật có quy trình xử lý chuyên nghiệp, tôi có một người bạn đã khỏi hẳn và xuất viện. Bệnh dịch tả nên điều trị càng sớm càng tốt, đừng kéo dài thời gian.” Anh nói, sau đó quay sang nhìn anh rể: “Anh mau đưa thằng bé đi chữa bệnh đi.”

Chồng chị hai mặc dù có chút xích mích với Thịnh Thanh Nhượng, nhưng lúc này cũng đồng lòng với anh, anh ta lập tức gọi người giúp việc: “Mau đưa A Huy xuống đây, bảo chú Diêu chuẩn bị xe, chúng ta lập tức đến bệnh viện.”

“Ai dám đi?!” Chị hai một mình đứng ra ngăn cản, trực tiếp chặn ở cầu thang, không để người giúp việc lên tầng, ánh mắt chị ta rõ ràng tràn ngập khủng hoảng, nhưng vẫn vô thức phản kháng, nói năng càng thêm điên cuồng: “Cho dù mắc dịch tả cũng không được đến bệnh viện! Gọi bác sỹ đến tận nhà điều trị!”

“Vào thời điểm này, thứ Thượng Hải thiếu nhất chính là bác sỹ, có bác sỹ nào đến tận nhà để chữa cho cô?” Chồng chị hai cao giọng hơn, trách mắng: “Thịnh Thanh Bình, cô nói có lý một chút được không?!”

“Cô ta không phải bác sỹ thì là cái gì?!”

Mắt chị hai đỏ bừng vì nôn nóng, chị ta duỗi tay chỉ thẳng vào Tông Anh, Thịnh Thanh Nhượng lập tức phản bác: “Tông tiểu thư là khách, không phải là người giúp việc để chị sai bảo.”

Nói xong, anh quay đầu lại, đang định bảo Tông Anh ra ngoài trước, trên gác đột nhiên truyền đến tiếng kêu nôn nóng của người giúp việc: “Tiểu thiếu gia nôn đến sắp ngất rồi!”

Chị hai cuống quýt lên gác, chồng chị ta cũng lập tức đuổi theo, cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng thình thịch, chẳng ai chú ý đến lời nhắc nhở của Tông Anh.

Cô nói là “Khoan đã, đừng tiếp xúc trực tiếp với vật bài tiết trong phòng bệnh”, nhưng chỉ có Thịnh Thanh Nhượng nghe thấy.

Thịnh Thanh Nhượng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt cô, cô hỏi: “Túi thuốc ở đâu?”

“Để tôi đi lấy.” Nói dứt lời, Thịnh Thanh Nhượng lập tức lên gác, Tông Anh giữ chặt anh lại: “Tôi đi cùng anh.”

Hai người rảo bước đến thư phòng tầng hai, Thịnh Thanh Nhượng mở ngăn tủ trên cùng, lấy túi thuốc đưa cho Tông Anh, cô kéo xoạt túi ra, nhanh chóng tìm thuốc sát trùng, găng tay, khẩu trang và thuốc kháng khuẩn: “Bệnh dịch tả là bệnh truyền nhiễm qua đường ruột, tránh tiếp xúc với vật bài tiết là cực kỳ quan trọng, họ tùy tiện đi vào như vậy quá nguy hiểm, phải thông báo nguy cơ lây bệnh cho họ ngay lập tức.”

Nói xong, cô nhanh chóng đeo khẩu trang, vừa ngẩng đầu, chợt thấy nét mặt Thịnh Thanh Nhượng khẽ thay đổi, cô bỗng quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt anh, lúc này mới phát hiện ra anh cả đang ngồi trong góc.

Anh cả ngồi trên xe lăn, ống quần rũ xuống trống rỗng, sắc mặt trắng bệch, lúc trông thấy Tông Anh lại đột nhiên đỏ phừng phừng, ông ta gần như gào lên: “Có phải cô cửa chân của tôi không?!”

Tông Anh bối rối trong giây lát, giữa một loạt câu chất vấn – “Tại sao lại cửa chân tôi?”, “Tôi bảo cô cửa hả?”, “Cô dựa vào đâu mà không hỏi ý kiến tôi?!” – của anh cả, Thịnh Thanh Nhượng nói: “Em đã nói rồi, tình hình lúc đó...”

Anh cả thô bạo ngắt lời Thịnh Thanh Nhượng: “Tao muốn cô ta nói!”

Tông Anh đưa tay cản Thịnh Thanh Nhượng lại, nhìn về phía anh cả, nói một cách chắc chắn và tỉnh táo: “Tôi quả thật là bác sĩ tham gia cuộc phẫu thuật cửa chân, chi dưới của anh bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, mù quáng bảo vệ chân, ngoại trừ dẫn tới biến chứng và nhiễm trùng phiền phức hơn, chẳng mang lại lợi ích gì đối với việc bảo vệ tính mạng, anh vẫn muốn tôi nói tiếp sao?”

Khuôn mặt cô bị khẩu trang che hơn một nửa, chỉ để lộ đôi mắt không cảm xúc.

Bầu không khí giăng co kéo dài trong chốc lát, cuối cùng cô xoay người lại, nhanh chóng vùi đầu sắp xếp lại túi thuốc rồi ra khỏi nhà.

Khởi thông tâm lý sau phẫu thuật không phải lĩnh vực Tông Anh am hiểu, nhưng trước khi ra ngoài, cô đột nhiên dừng bước, thở dài một thoáng, cô đưa lưng về phía anh cả, nói: “Anh Thịnh, tai nạn đã xảy ra rồi, những gì có thể làm chỉ là nhìn thẳng về phía trước.”

Thịnh Thanh Nhượng nhận ra lúc nói những điều này, giọng cô thể hiện rõ sự từng trải, dường như chính cô cũng đã trải qua sự cố tương tự.

Nhưng lúc anh bước đến bên cô, cô lại xách túi thuốc ra ngoài trước.

Chỉ một thoáng trì hoãn, tình hình bên ngoài đã thay đổi hoàn toàn.

Chồng chị hai đột nhiên trở nên mạnh mẽ, ôm đứa bé xuống và ra ngoài, cũng không gọi lái xe, tự mình ngồi vào ghế lái, quyết đưa A Huy đến bệnh viện cho bằng được, chị hai vừa tranh cãi vừa cản đường, từ đầu đến cuối vẫn không thể ngăn được.

Lúc Tông Anh xuống tầng dưới, tiếng còi tràn đầy tức giận vang dội khắp toà dinh thự.

Cô đứng khựng tại đầu cầu thang, thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn xung quanh, trên bậc thang, trên sàn phòng khách, vô số vết nôn ói.

Không khí ứ đọng ngọt ngào, cô quay đầu lại nhắc nhở Thịnh Thanh Nhượng, lúc này đang bước xuống: “Cẩn thận, đừng dẫm lên.”

Sau khi tiếng ô tô xa dần, bên ngoài chỉ còn lại tiếng ve kêu thưa thớt.

Bầu trời âm u hắt xuống những tia sáng ảm đạm, xuyên qua ô cửa thủy tinh đầy màu sắc, chiếu vào phòng khách, để lại trên sàn nhà những khối màu nặng nề.

Chị hai bước vào nhà, chưa đi được mấy bước, đột nhiên tựa vào sô pha trong phòng khách, co quắp ngồi xuống.

Sau phen náo loạn, khuya sườn xám bung ra hai chiếc, tóc quăn luôn được chải gọn gàng theo nếp lúc này cũng rủ xuống, ánh mắt chị ta âm đạm, dáng vẻ chật vật khác hẳn với vẻ kiêu căng trước kia.

Chiến tranh đột nhiên xuất hiện khiến cuộc sống của chị ta càng thêm mục nát...

Sản nghiệp của nhà chồng bị chiến tranh phá huỷ gần như toàn bộ, nhà cũng rơi vào chiến khu, chỉ có thể chuyển về nhà mẹ đẻ; anh cả mất đi hai chân, biến thành một người hoàn toàn khác; Thanh Huệ vì hai đứa trẻ không rõ lai lịch, thậm chí không tiếc đoạn tuyệt với gia đình; chồng hằng ngày chơi bời lêu lổng; ngay cả A Huy cũng đột nhiên bị bệnh nặng. Người đàn bà ương ngạnh, xưa nay luôn không sợ trời không sợ đất như chị ta, giờ phút này lại ngồi liệt trên sàn nhà, không biết làm sao.

Quan sát một lát, Tông Anh bước đến trước mặt chị ta, đột nhiên khom người, nói: “Đưa tay cho tôi.”

Chị hai không rõ chuyện gì, ngẩng lên đầu lên, thoạt nhìn như một con thú bị lột sạch gai nhọn, mất đi khả năng công kích.

Tông Anh lặp lại lần nữa: “Đưa tay cho tôi.”

Khi chị ta máy móc vươn tay ra, Tông Anh mở chai thuốc sát trùng, nhỏ vài mi li lít lên lòng bàn tay chị ta: “Xoa hai tay vào nhau đầy ba phút rồi rửa sạch bằng nước.” Sau đó đứng thẳng, quay sang nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Mặc dù đã đưa đứa bé đến bệnh viện, nhưng nhất định phải khử trùng phòng bệnh trong nhà.”

Tông Anh luôn suy xét tỉ mỉ chu đáo, Thịnh Thanh Nhượng hoàn toàn tin tưởng cô, anh bố trí người giúp việc tiến hành dọn dẹp tiêu độc y như lời cô

nói.

Đến tận giờ ăn cơm mọi người mới xong việc, gió lạnh bên ngoài dường như cũng ngừng nghỉ, Tông Anh để thuốc kháng khuẩn lại, nhờ chú Diêu phát cho mọi người, xem như uống thuốc để dự phòng, cuối cùng cô còn dặn dò: “Nếu những người còn lại trong dinh thự xuất hiện triệu chứng tương tự, cần đưa đến bệnh viện ngay lập tức. Chúng tôi có việc gấp, xin phép đi trước.” Nói xong, cô quay sang phía Thịnh Thanh Nhượng: “Anh Thịnh, ta đi thôi.”

Chú Diêu nói: “Tiên sinh đi thông thả, bác sỹ Tông đi thông thả.”

Ông ta một mực đứng cung kính, đợi hai người lên xe, mãi đến khi xe taxi lái ra phố rồi khuất bóng, mới đóng cửa chính của dinh thự lại.

Khoang xe tương đối khép kín, Tông Anh nghiêng đầu tựa bên cửa sổ xe chợp mắt.

Sáng sớm bị đánh thức bởi tin Tân Hi làm giả số liệu thuốc lâm sàng, tiếp đến lại gặp chuyện bất ngờ xảy ra trong dinh thự nhà họ Thịnh, lúc này, trán cô không ngừng đổ mồ hôi, đại khái là bị sốt nhẹ.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng mới sực nhớ ra cô còn chưa ăn sáng, anh lục lọi cặp tài liệu một lúc, song chỉ tìm thấy một vài túi bánh quy, đã thế còn vỡ vụn.

Đang do dự có nên đưa cô hay không, Tông Anh đột nhiên ngồi thẳng dậy, đưa tay cầm túi bánh quy, dùng đầu ngón tay xé mở, không chê bai ăn một nửa, sau đó đưa chỗ còn lại cho anh: “Tôi không ăn một mình.” Nói xong lại tựa vào cửa sổ xe lạnh lẽo, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau một thoáng im lặng, trong xe thỉnh thoảng vang lên tiếng vỏ hộp bánh kêu sột soạt, cẩn thận như thể sợ ảnh hưởng đến người khác.

Anh gần như không phát ra tiếng động, Tông Anh nhắm mắt lắng nghe, lại thấy anh mở cặp tài liệu ra, hình như là lấy tài liệu gì đó.

Cô vô thức hé mắt, lặng lẽ nhìn tài liệu trên tay anh...

Đó là dự án của Ủy ban Tài Nguyên, vẫn là về vấn đề kinh phí di dời các nhà xưởng ở Thượng Hải vào nội địa. Lúc này, dự án đề cập rõ, trước mắt rất nhiều nhà xưởng không thể hoàn thành việc di dời vì thiếu vốn, do đó, Ủy ban đang đề xuất Bộ Tài chính tiến hành phát ngân sách trợ cấp cho những nhà máy trọng điểm, trong đó thậm chí còn bao gồm thương vụ, các nhà máy in ấn của Trung Quốc.

Tông Anh nhớ mang máng, trước hôm chiến tranh bùng nổ, họ đi từ nhà họ Thịnh đến Ủy ban di dời, rồi mới đến Hồng Khẩu đưa vé tàu, cuối cùng trên đường về chung cư 699 giữa đêm khuya yên tĩnh, anh từng nói “Thượng Hải rất rộng, nếu tất cả bị hủy hoại bởi khói lửa chiến tranh, hoặc rơi vào tay kẻ địch, đối với giới công thương nghiệp mà nói chẳng khác nào rét lạnh gặp sương giá”.

Cô đột nhiên hỏi: “Mấy tháng nay anh liên tục bận bịu vì chuyện này sao?”

Thấy cô đột ngột đặt câu hỏi, Thịnh Thanh Nhượng mới đầu còn sững sờ, sau đó liền gật đầu.

Tông Anh suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Tôi không rõ lắm về giai đoạn lịch sử này, xin mạo muội hỏi một câu, hiện tại tiến triển đến đâu rồi, các anh di dời được bao nhiêu nhà máy?”

Thịnh Thanh Nhượng cất tài liệu vào cặp, nhú chặt mày, chỉ giơ lên hai ngón tay.

Tông Anh hỏi ngược lại: “Hai mươi phần trăm?”

“Không, chỉ có hai phần trăm.” Sắc mặt anh trở nên nặng nề, trong giọng nói khàn khàn ẩn chứa quyết tâm “Cho dù tình thế bế tắc, cũng phải dốc toàn bộ sức lực” ...

Những gì nên làm, có thể làm, anh đều đã làm, mặc dù anh biết rất rõ, Thượng Hải có tổng cộng năm nghìn nhà máy lớn nhỏ, thật ra tuyệt đại đa số sớm mất đi khả năng di dời vào sâu trong nội địa.

Tông Anh không hỏi nữa, cô nói: “Nếu anh phải đi có việc gấp, bên chung cư đã có tôi và Thanh Huệ chăm nom, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn đâu.”

Mặc dù cô nói vậy, Thịnh Thanh Nhượng vẫn đưa cô đến tận cửa chung cư, nhìn cô lên nhà, lúc này mới lên xe đi làm.

Tông Anh đứng trên ban công chung cư nhìn xe chạy xa dần, không biết chạy về phương nào, trong lòng thoáng nảy sinh cảm giác biệt ly.

Tiếng khóc trẻ con từ trong nhà vọng ra khiến cô hoàn hồn, cô xoay người rảo bước vào phòng khách, lau tay bằng giấy thấm cồn, lại lấy dụng cụ truyền dịch ra khỏi túi thuốc rồi vội vã lên gác, truyền dịch cho A Cửu.

Trong lúc cô bận rộn, Thanh Huệ xuống dưới nhà nấu mì làm bữa trưa, dưới nhà nhanh chóng vang lên tiếng nồi bát muôi chậ va chạm.

Đỗ A Cửu xong, Tông Anh định xuống tầng dưới giúp Thanh Huệ một tay, vừa tới đầu cầu thang liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Thanh Huệ đang bận, Tông Anh ra mở cửa thay.

Diệp tiên sinh đứng ngoài cửa, đưa cho cô một bức điện báo: “Vừa có người đưa cái này đến quầy phục vụ, tôi trực tiếp mang lên đây, phiền Tông tiểu thư chuyển cho Thịnh tiên sinh, tôi xuống trước đây.”

“Vâng, cảm ơn chú.” Tông Anh nhận, cúi đầu đọc lướt qua, cách dùng từ không ngăn gọn như điện báo, viết...

“Trải qua nửa tháng chung tay cố gắng, hôm nay công nhân và trang thiết bị rốt cuộc đã đến Hán Khâu, một đường trơn gai, một đường mưa gió, quả là không dễ dàng, cảm ơn anh đã xả thân hỗ trợ, mấy ngày trước từ biệt ở Trấn Giang, không biết đến ngày nào mới được gặp lại, Thượng Hải hiện đang nguy ngập, mong anh bảo trọng”, lạc khoản ghi tên nhà máy sắt thép và tên người nào đó.

Đây đại khái là một nhà xưởng đã di dời thành công trong số 2% kia, Tông Anh nghĩ.

Cô để điện báo vào tủ cạnh cửa trước, Thanh Huệ bưng bát mì vào phòng khách, hỏi: “Ai vậy chị?”

Tông Anh đáp: “Chú Diệp đến đưa điện báo.”

Thanh Huệ lại hỏi: “Điện báo của ai ạ?”

Tông Anh đóng kín ngăn kéo, xoay người trả lời: “Hình như của nhà máy sắt thép nào đó?”

Thanh Huệ đặt bát mì lên bàn ăn: “À, em biết nhà máy đó, họ chuyển đến Hán Khâu rồi phải không?”

Tông Anh hỏi: “Sao cô biết?”

Thanh Huệ kéo ghế ngồi xuống: “Nhà máy sắt thép này hết sức lợi hại, lần trước chị hai nói, nếu nhà máy này có thể thuận lợi di dời, chị ấy sẽ đồng ý với anh ba dời nhà máy của nhà họ Thịnh.” Cô tỏ ra coi thường, nói: “Các nhà máy lớn đều lục tục dời đi, xu hướng của số đông là thế, chị ấy đâu thể cứ ngồi đó nhìn nhà máy của nhà họ Thịnh bị đánh bom? Nhưng chính chị ấy lại chẳng có cách giải quyết, cuối cùng vẫn chỉ có thể trông

cậy vào anh ba. Thật ra, chị ấy nói vậy là để vớt vát chút thể diện thôi, trong lòng sớm mong chờ.”

Nghe Thanh Huệ nói vậy, Tông Anh mới nghĩ thông suốt lý do vì sao thái độ của nhà họ Thịnh, từ chị hai cho đến chú Diêu, đều thay đổi một cách tế nhị như vậy.

Lúc này, Thanh Huệ giục cô: “Mau ăn đi chị, để lâu mì nát mất.”

Tông Anh ngồi xuống ăn mì, không khí trong trong căn hộ thật yên tĩnh tốt đẹp, nhưng cô biết những điều này đều là tạm thời.

Chiến tranh vừa mới bắt đầu, con đường phía trước của mọi người đều mờ mịt. Thanh Huệ và bọn nhỏ sẽ đi về hướng nào, nhà họ Thịnh có thể thuận lợi dời đi hay không, liệu những người còn lại trong nhà họ Thịnh có rời đi cùng nhà máy không... Đương nhiên còn cả Thịnh Thanh Nhượng, anh sẽ tiếp tục ở lại Thượng Hải cho đến khi chiến tranh kết thúc sao?

Mười phút trước mười giờ tối, Tông Anh chờ được anh.

Quá muộn, Thanh Huệ và bọn nhỏ đã chìm vào giấc ngủ, Tông Anh cũng ngủ được vài tiếng trên ghế sofa... Cô ngồi thần thờ cả buổi chiều, bệnh viêm đường hô hấp càng rõ ràng, cô ho khan.

“Có chuyện gì với cô vậy?” Phát hiện ra chuyện này, Thịnh Thanh Nhượng lập tức hỏi han, một đôi tay vươn ra từ bóng tối, nắm lấy tay anh.

“Đừng nói gì cả, cứ để thế này một lát.”

Lời tác giả:

Kim chủ: Xuyết, đừng lên tiếng phá hỏng bầu không khí.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Sau khi tỉnh ngủ, giọng nói của cô hơi chút khàn khàn, toát lên sự mệt mỏi, tiếng hít thở cũng chậm lại. Trong không gian tối tăm, Thịnh Thanh Nhượng phát hiện đôi tay kia lạnh lạnh, dường như mềm mại hơn bình thường. Chỉ khi lớp chai mỏng trong lòng bàn tay cô kề sát lòng bàn tay anh, anh mới cảm nhận được sức mạnh mà thường ngày cô vẫn truyền đạt.

Trong phòng khách chỉ có tiếng đồng hồ chuyển động, Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống, cặp tài liệu đặt trên đầu gối, bờ vai căng cứng thoáng thả lỏng, anh ngồi im lặng bên cô chờ đợi.

Đợi đến mười giờ đúng, khoảng khắc đồng hồ để bàn đổ chuông, hết thảy đều thay đổi.

Bên tai vang lên hồi chuông báo mười giờ tối của năm 2015, cho dù nhắm mắt lại, Tông Anh cũng biết rất rõ, mình đã trở lại.

Đợi hồi chuông cuối cùng kết thúc, Tông Anh lập tức buông tay ra, ngồi dậy, chống hai tay lên trán nói: “Anh Thịnh, phiền anh bật đèn giúp tôi.”

Cô bỗng rút tay ra, Thịnh Thanh Nhượng còn chưa kịp hoàn hồn, thấy cô lên tiếng nhờ vả, anh lập tức đứng dậy bật đèn phòng khách, lại quay về ghế sofa, hỏi han: “Tông tiểu thư, hiện tại cô cảm thấy thế nào?”

Chẳng mấy chốc, căn phòng bừng sáng, Tông Anh buông hai tay đang chống trên thái dương xuống, ngẩng đầu nói: “Không quan trọng.” Giọng cô vẫn trầm và nghèn nghẹt: “Sốt nhẹ, cổ họng hơi viêm, có lẽ tối qua bị cảm lạnh, chuyện nhỏ thôi.”

Nói xong, cô vô thức duỗi tay sờ bao thuốc lá trên bàn trà, định rút một điếu, song mới rút một đoạn đầu lọc, cô đột nhiên nhét vào bao, đứng dậy đi vào phòng chứa đồ.

Thị Thanh Nhượng thấy cô đẩy một giá truyền dịch ra khỏi phòng chứa đồ, lại thấy cô lấy túi truyền dịch và khay đựng thuốc trong tủ ra, sau đó xé túi dụng cụ truyền dịch, ghim kim vào vào túi truyền dịch, nhanh chóng treo nó lên giá.

Cô đứng dựa vào cửa tủ, buộc chặt vải cầm máu, sát trùng đầu vào đây, đẩy khí ra khỏi ống truyền, soi lên ánh sáng trên đỉnh đầu, ghim đầu kim còn lại của dụng cụ truyền dịch vào ven trên mu bàn tay.

Từ đầu đến cuối, cô luôn cúi đầu, mãi đến khi cố định kim tiêm xong, cô mới ngẩng đầu nhìn ống đựng dung dịch truyền Murphy.

Dung dịch thuốc trong suốt nhịp nhàng nhỏ xuống, cô đẩy giá truyền dịch vào phòng bếp đun nước.

Cả ngày không khép cửa sổ, hàng chục con côn trùng nhỏ bay quanh bóng đèn ảm áp, một con muỗi không kiêng nể gì đậu trên tay Tông Anh hút máu, mãi đến khi Tông Anh phát hiện ra, nó sớm hút no căng bụng, thoát khỏi hiện trường bằng tốc độ nhanh nhất.

Sốt cao, phản ứng cũng trở nên trì trệ, Tông Anh không thèm để ý đến mấy nốt đỏ nhanh chóng phồng lên trên da, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gió mát cuối hè ùa vào, trời đêm tăm tối, lại có phần vắng vẻ.

Tiếng nước trong ấm sôi ùng ục, bên cạnh đó còn có tiếng côn trùng đã lâu không xuất hiện, nay vang lên ngoài phòng. Trong ký ức của Tông Anh, cô chỉ nghe thấy những âm thanh này hồi còn nhỏ, có lẽ sau này vẫn có, nhưng cô không chú ý tới nữa.

Trong lúc cô thất thần, Thịnh Thanh Nhượng bước tới, đưa tay đóng kín khung cửa sổ mười sáu song lại.

Buổi tối nhiệt độ hạ xuống, gió ẩm ướt lại lạnh lẽo, không còn nghi ngờ gì nữa, đứng lâu như vậy rất bất lợi cho việc khôi phục. Anh đóng kín cửa sổ, lại đổ nước sôi vào cốc thủy tinh cho nguội.

Tông Anh liếc qua cốc trà, đẩy giá truyền dịch đến sô pha rồi ngồi xuống, cầm điều khiển mở ti vi, tiện tay bật một kênh. Trên màn hình, nam phát thanh viên ngồi ngay ngắn đọc tin thời sự buổi đêm.

Thịnh Thanh Nhượng đặt cốc nước trước mặt cô, Tông Anh nói: “Anh ngồi đi.”

Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống cạnh cô, thấy cô mở hộp thuốc ra, lấy hai viên con nhộng khỏi vỉ thuốc bằng nhôm, anh cho rằng cô định uống, không ngờ cô đột nhiên nghiêng đầu sang, nhìn anh chăm chăm và nói: “Há miệng ra.”

Anh sững sốt, nhưng vẫn há miệng như lời cô nói, Tông Anh dứt hai viên con nhộng cho anh, đưa cốc nước tới, lúc này mới giải thích: “Thuốc kháng khuẩn, uống để dự phòng.” Lại nói: “Thuốc phòng chống bệnh dịch tả bằng đường uống hơi khó mua, nhưng tôi nghĩ anh cũng có lúc phải dùng, khi nào rảnh tôi sẽ mua giùm anh.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô, uống hai viên con nhộng, bắt chập nước nóng.

Cô lại bóc vỏ nhôm ra, bỏ hai viên thuốc vào miệng, lấy lại cốc nước trong tay anh, nhanh chóng hớp một ngụm, thấy nước còn nóng, cô chột nhịu mào, nhưng vẫn nuốt chửng, đặt cốc nước xuống và nhắm mắt lại.

Tiếng ti vi trong phòng khách không cao không thấp, nam phát thanh viên đọc bản tin một cách rõ ràng thông thả, nhịp thở của Tông Anh cũng

từ từ chậm lại.

Thị Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn túi truyền dịch trong suốt trên giá, dung dịch thuốc im lặng chảy vào tĩnh mạch, cô ngồi tựa lưng vào ghế sofa, khuôn mặt trầm tĩnh tràn ngập mệt mỏi.

Trong một khoảnh khắc, anh đột nhiên muốn kéo nhẹ đầu cô, cho cô mượn bờ vai làm gối.

Ý thức được niệm tưởng đột nhiên nảy sinh trong đầu mình, Thị Thanh Nhượng vội vàng vượt minh huyết để lấy lại tỉnh táo, nhưng mới xoa không đến mười giây, vai phải của anh bỗng trầm xuống – Tông Anh tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt im lặng, hình như đã ngủ thiếp đi.

Sợi tóc trên đỉnh đầu cô thật mềm mại, thoang thoang mùi dầu gội đầu, quần áo còn vương mùi nước sát trùng.

Thị Thanh Nhượng chợt thấy căng thẳng, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại, cặp mắt nhìn sang, hàng mi dày của cô chớp khẽ, cánh mũi phập phồng nhẹ nhàng, nhẹ đến mức không phát hiện ra, môi vẫn mím rất chặt.

Lòng anh bỗng nảy sinh cảm giác chân thực và khuây khỏa, thậm chí còn tham lam hy vọng thời gian có thể bước chậm một chút.

Nhưng thuốc trong túi truyền dịch rốt cuộc cũng chảy hết, cùng lúc đó, bản tin trên ti vi cũng kết thúc... Đã đến lúc đánh thức cô dậy.

Ai ngờ anh còn chưa kịp mở miệng, Tông Anh đột nhiên tự động ngồi dậy, xé băng dính trên mu bàn tay, cầm bông thấm cồn sát trùng, đè chặt lên vết kim, nhanh gọn dứt khoát rút kim ra.

Xử lý xong rác rưởi, cô quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của Thị Thanh Nhượng, sau một giây lúng túng, một giây che dấu, cuối cùng, cô vờ

như không có việc gì, nói: “Muộn rồi, rửa mặt rồi đi ngủ thôi, tình hình của A Cửu cần được quan sát thường xuyên, sáng mai trước khi đi, anh nhớ gọi tôi dậy nhé.”

Nói xong, Tông Anh né tránh ánh mắt anh, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Vừa rồi cô chưa ngủ hẳn, ý thức nửa mê nửa tỉnh, dù biết rõ mình đang làm gì, nhưng cô vẫn buông thả bản thân để tới gần anh – phó mặc mình cho tiềm thức thúc đẩy, thật kỳ lạ.

Từ lần gặp gỡ vào tháng Bảy đến nay, khoảng thời gian ngắn vừa qua chưa đủ để hiểu thấu triệt về một người.

Nhưng thật bất ngờ, mặc dù chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lại luôn bị rung động trong nháy mắt – nhưng với tình hình trước mắt, chuyện này thực sự chưa thể nói là tốt hay xấu.

Bảy mươi mấy năm trước, tại Thượng Hải, tai họa vẫn đang tiếp diễn.

Những cuộc oanh tạc và chiến tranh ở Áp Bắc kịch liệt hơn, do đó, phần lớn hoa màu đúng vụ không được thu hoạch thuận lợi, có thể đoán được, nguy cơ cung ứng lương thực và cuộc sống của cư dân sống trong khu vực này sẽ càng thêm gian nan.

Ba ngày sau, ngày 19 tháng 9, Tết Trung thu năm 1937.

Ngày này, Thanh Huệ ra ngoài từ sáng sớm để mua gạo, nhưng đi tay không về tay không, tóc ngắn gọn gàng lại có chút mất trật tự, lúc nói khó tránh khỏi oán trách: “Gạo vừa mang ra đã bị cướp, em không giành được, có người còn túm tóc em, thật quá đáng!” Thấy Tông Anh đang kiểm tra cho A Cửu, cô lấy lại bình tĩnh hỏi: “A Cửu sao rồi ạ?”

Tông Anh tháo ống nghe bệnh xuống, nói: “Đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, đã ổn định hơn trước rồi.”

Thanh Huệ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Trong nhà còn nửa túi bột mì, ăn tiết kiệm một chút vẫn có thể cầm cự được một thời gian.”

Cô đặt chìa khoá ở tủ cạnh cửa, ngẩng đầu nhìn quyển lịch mỏng, thờ dãi nói: “Sắp Trung thu rồi, lẽ ra hôm nay là ngày khai giảng, có lẽ không tổ chức nữa. Trên đường về em gặp một bạn thời trung học, nghe nói Phục Đán, Đại Đồng hôm nay cũng không khai giảng, họ định liên hợp chuyển đi... Haiz, cái gì cũng dòi vào nội địa, chiến tranh sẽ không bùng nổ trong nội địa chứ?”

Cô nói, đoạn xoay người nhìn về phía Tông Anh, Tông Anh không trả lời, cô lại tự an ủi bản thân: “Có lẽ đây chỉ là kế hoãn binh, sớm muộn gì cũng sẽ dòi trở lại, Tông tiểu thư, chị nói có đúng không?”

Tông Anh chẳng nói đúng sai, do dự một lúc, cuối cùng hỏi: “Có lẽ cuộc chiến này sẽ kéo dài khá lâu, Thanh Huệ, hiện tại cô có dự định rời khỏi Thượng Hải không?”

Thanh Huệ im lặng, hiển nhiên không muốn đáp lại, cuộc đời cô từ nhỏ đã được hoạch định ổn thỏa, việc một mình đứng ra nhận nuôi hai đứa bé đã là đi ngược con đường, rời khỏi Thượng Hải ư? Chuyện này dường như còn đáng sợ và xa lạ hơn thế.

Suy nghĩ hồi lâu, cô ngẩng đầu nói: “Anh ba đi đâu em theo đấy, em đi theo anh ba.”

Trong thâm tâm, cô vẫn có chút ý lại người khác, vì tuổi còn quá nhỏ, cô vẫn còn thiếu năng lực và kinh nghiệm để đương đầu với sự đời, đây là phản ứng quá đời thường.

Tông Anh không hỏi nữa.

Thanh Huệ đột nhiên lấy mấy tấm vé ra khỏi túi xách nhỏ: “Hôm qua anh ba đưa em mấy tấm vé, nghe nói tối nay đội âm nhạc của Cục Giao Thông

Vận Tài sẽ tổ chức liên hoan âm nhạc từ thiện tại Nhà hát lớn ở Nam Kinh, em phải ở nhà trông trẻ nên không đi được, hay chị và anh ba đi đi.”

Cô dường như rất thích thúc đẩy Tông Anh và Thịnh Thanh Nhượng, lại nói: “Thật ra rất đáng tiếc, nếu như Trung thu mọi năm, nhất định sẽ rất náo nhiệt, năm nay rất nhiều hoạt động đều bị hủy bỏ, bằng không, không biết chừng anh ba còn có thể dẫn chị đi xem pháo hoa! Tiếc là bây giờ không có pháo hoa, chỉ có đạn pháo.”

Ngày lễ thời chiến, lễ ăn mừng chỉ mang tính chất tượng trưng, tốp năm tốp ba người đi xem, vắng lạnh như hoa nở trong sa mạc.

Thanh Huệ và bọn nhỏ không tham gia liên hoan âm nhạc, chỉ có Thịnh Thanh Nhượng và Tông Anh đi. Anh làm xong việc, ban đêm chạy về nhà, vì khó gọi taxi, thời gian lại gấp rút, đành mượn quày phục một chiếc xe đạp.

Một chân vững vàng chống xuống đất, chân còn lại giẫm trên bàn đạp, anh mời Tông Anh lên xe.

Tông Anh nhìn anh một lát, không nói hai lời liền ngồi lên ghế sau, khi chân anh rời khỏi mặt đất, bắt đầu khởi động bàn đạp, cô duỗi tay phải giữ chặt eo anh.

Dường như nhiệt độ cơ thể truyền qua lớp áo sơ mi có thể khiến người ta thấy an toàn hơn.

Không khí thoang thoang mùi thuốc súng; trên con đường yên tĩnh, tiếng động khe khẽ phát ra lúc trục bánh xe quay vòng bỗng trở nên hết sức rõ ràng; đạp xe ra khỏi ngõ hẻm, vừa ngoảnh đầu lại liền thấy ánh trăng rơi đầy con ngõ.

Trên lưng áo sơ mi của anh có một chấm nhỏ lúc sáng lúc tối, Tông Anh nhìn kỹ, hoá ra là con đom đóm còn sót lại từ cuối hè, nó yên lặng đậu ở

đó, cố gắng tích trữ ánh sáng.

Số ghế trong liên hoan âm nhạc cũng không nhiều, vì tổ chức trong thời kỳ đặc thù, đa số người dân đều quyết định không ra ngoài.

Mặc dù vậy, dàn nhạc của Cục Giao Thông Vận Tải vẫn tận tâm tận lực hoàn thành chương trình, nhân cơ hội thu gom tiền quyên góp.

Vì có lệnh cấm đi lại ban đêm, liên hoan âm nhạc kết thúc tương đối sớm, hơn chín giờ, các diễn viên đã ra chào khán giả, những người quen chào hỏi nhau rồi vội vã rời khỏi rạp hát, người nào về nhà người nấy.

Đám đông tản ra, Tông Anh đứng trong góc uống một chai nước có ga, đây là nước được chế biến theo cách thức của hơn bảy mươi năm trước, hương vị hơi khác so với hiện tại, nhưng vẫn ngọt, lượng bọt nhiều khiến người ta vô cùng sung sướng.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ – chín giờ năm mươi phút, cách đó không xa, Thịnh Thanh Nhượng vẫn bị một vị đồng nghiệp ở Cục Giao Thông Vận Tải kéo lại tán gẫu.

Một phút sau, Thịnh Thanh Nhượng rốt cuộc thoát khỏi vị đồng nghiệp kia, dắt xe đi về phía cô.

Trên đường vô cùng vắng vẻ, loáng thoáng nghe thấy vài tiếng súng vọng lại từ một nơi xa xôi nào đó, có thể bên kia đang xảy ra cuộc tấn công quy mô nhỏ.

Tông Anh ngồi trên xe, một tay ôm eo anh, tay còn lại cầm chặt chai nước có ga.

Đi về phía trước, bóng đêm biến ảo, nhưng trước sau vẫn ảm đạm, thiếu điện, dẫu chỉ có ánh trăng cũng đã xa xỉ lắm rồi; song đi một lúc, xung

quanh đột nhiên trở nên sáng sủa, thậm chí mùi hương trong thành phố cũng thay đổi trong nháy mắt.

Xa xa, Hòn Ngọc Viễn Đông toả sáng giữa bầu trời đêm, khác với ánh trăng năm 1937, ngày này năm 2015, vầng trăng mới chỉ là hình móc câu cong cong mảnh mai, quầng sáng mà nó toả ra chẳng hề thu hút khi đứng giữa ánh đèn náo nhiệt khắp thành phố.

Chỉ sau một cái búng tay, ngoảnh đầu lại, thế sự đã đổi thay.

Gió mát dịu dàng, trên đường cho xe chạy bằng động cơ, ô tô qua lại như thoi đưa, họ đạp xe trên con đường hẹp bên cạnh, đi ngang qua những người đang tản bộ đêm khuya, ngẫu nhiên lại có vài chiếc xe điện chạy vụt qua.

Một toà nhà sáng đèn nằm cách đó không xa xẹt qua trước mắt Tông Anh, cô đột nhiên hô “dừng xe”.

Thịnh Thanh Nhượng lập tức dừng lại, nhìn theo tầm mắt của Tông Anh.

Trên nóc một toà nhà cao tầng treo một logo bằng đèn led không lồ, đề...

“Công ty sản xuất thuốc Tân Hi – SINCERE.”

Những chữ cái tiếng Anh tròn trĩnh, mỗi con chữ đều toả sáng lấp lánh.

Sincere, từ đơn này đại diện cho thái độ và niềm tin của người sáng lập ra Tân Hi, song tại giờ phút này, sau khi bị phanh phui chuyện làm giả số liệu thuốc lâm sàng, nó trở nên mỉa mai một cách chói mắt.

Trong một thoáng nào đó, ánh mắt Tông Anh chợt lóe lên vẻ âm đạm.

—

Lời tác giả:

Tiết Tuyên Thanh: Ôi, quê quá đi mất, tại sao lại đi xe đạp?

Boy dân quốc: Xe đạp rất đắt tiền, rất mode, lâu trên đường nói lung tung.

—

Lúc Phục Đán khai giảng, rất ít học sinh đến trường tham dự, sau đó Bộ Giáo Dục ra chỉ thị di dời vào nội địa. Khi đó, liên hiệp bốn ngôi trường chuẩn bị di dời bao gồm Phục Đán, Đại Đồng, Đại Hạ, Quang Hoa, nhưng vì không đủ kinh phí, Đại Đồng và Quang Hoa rút lui, cuối cùng chỉ có Phục Đán và Đại Hạ rời đi.

Liên hoan âm nhạc của Cục Giao Thông Vận Tải, số người đến tham gia thật ra vượt quá một nửa, nhưng rất ít dân thường.

Sân khấu kịch Nam Kinh nay là hội trường âm nhạc Thượng Hải, nằm rất gần chung cư 699, đạp xe khoảng 20 phút là đến nơi.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thịnh Thanh Nhượng biết rất rõ mối quan hệ giữa Tông Anh và Tân Hi. Bất kể là bài báo đem mối quan hệ cha con giữa cô và Tông Khánh Lâm phơi bày ra ánh sáng, hay từ những mẫu báo liên quan đến cuộc đời Nghiêm Mạn, qua những thông tin được lần mò chấp nối đó, anh có thể phác hoạ cơ bản nguyên nhân, hậu quả của câu chuyện.

Chứng kiến tên tiếng Anh của Tân Hi, Thịnh Thanh Nhượng nhớ lại bài phỏng vấn đầu tiên về Nghiêm Mạn được cắt ra từ báo chí, bài viết thể hiện lý tưởng và quyết tâm của bà với việc tự đứng ra nghiên cứu phát triển, dường như bà đã dồn tất cả nỗ lực và lòng chân thành của mình vào Tân Hi, quả là một cái tên rất hay và cũng rất thích hợp.

“Sincere.” Thịnh Thanh Nhượng không kìm được lặp lại lần nữa, “Hàm ý rất hay.”

“Đây là từ đơn tiếng Anh đầu tiên mà tôi được học, trước cả ‘yes’ và ‘no’.” Tông Anh tựa lên ghế sau xe đạp, nói. Cô vẫn chưa khỏi ồm hấn, giọng nói còn nghèn nghệt: “Tên tiếng Anh này là do mẹ tôi đặt.”

Thấy cô thản nhiên nhắc đến Nghiêm Mạn, Thịnh Thanh Nhượng có phần kinh ngạc, anh thoáng thấy ngạc nhiên vui mừng, cảm thấy dường như lại gần cô thêm một bước.

Cô lại nói: “Nghe nói lúc ấy vài người cộng tác đều nhất trí thông qua cái tên này, sau này mới chuyển chữ sang Tân Hi (*).” Nói một hồi, giọng cô dần chậm lại, mang theo chút thở dài: “Lúc sáng lập ra Tân Hi, mọi người đều rất trẻ, cùng chung lý tưởng, thật lòng muốn tạo ra thuốc tốt, nhưng

bệnh hay quên của con người thật sự đáng sợ, mưu quyền đoạt lợi quá lâu, họ đã quên mất ước nguyện ban đầu.”

(*) Tân Hi, phiên âm là xin xi, phát âm gần giống “sincere”.

Tông Anh hiếm khi nói nhiều như hôm nay, nói xong, cô nhìn về phía toà cao ốc Tân Hi, hồi lâu không lên tiếng, Thịnh Thanh Nhượng im lặng đứng cùng cô.

Lúc này, di động của Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên đổ chuông, anh sững sốt, cuống quýt mở cặp tài liệu, trên màn hình phát sáng chỉ hiển thị một số điện thoại – cho dù không có thông tin người gọi, anh cũng lập tức nhận ra đối phương là Tiết Tuyên Thanh.

Lần đầu tiên “đọ sức” với Tiết Tuyên Thanh ở chung cư, anh liền nhớ kỹ số điện thoại của cô.

Mấy ngày nay, mỗi lần đến đây, anh lại nhận được điện thoại của Tiết Tuyên Thanh, nhưng vì Tông Anh không ở bên cạnh, anh lo cô bạn Tiết Tuyên Thanh thô lỗ này sẽ làm chuyện khác người, liền dứt khoát không bắt máy.

Màn hình liên tục phát sáng, tiếng chuông mặc định của di động vang lên một cách khoa trương.

Anh đưa di động cho Tông Anh, Tông Anh do dự ba giây, dùng ba ngón tay cầm lấy di động, nhanh chóng mở khóa màn hình, còn chưa kịp đặt bên tai, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói đã lâu không thấy: “Trời ơi, cậu còn biết nghe điện thoại cơ đấy?!”

Nghe qua thì giống nổi giận dùm dùm, nhưng từng cái biến âm và rung giọng, đều tràn ngập nỗi lo lắng và bối rối tích lũy sau bao ngày không liên lạc được.

Bởi ngay sau đó, câu nói đầu tiên cô nói là...

“Dọa chết tôi mất, cảm ơn trời đất, cậu còn sống.”

Tông Anh nói: “Ừ, tôi còn sống, cậu đang ở đâu?”

Tiết Tuyền Thanh bật âm lượng tai nghe to hơn: “Vừa ra khỏi nhà tang lễ không lâu, Tiểu Trinh về đội, tôi vốn định về nhà, có điều bây giờ tôi quyết định đi tìm cậu, gửi cho tôi vị trí đi.”

“Tìm tôi có việc gì?”

“Tông tiểu thư.” Cô đột nhiên học cách xưng hô của Thịnh Thanh Nhung, “Xin hỏi cô còn nhớ tin nhắn vài ngày trước cô gửi cho tôi không? Tôi là người ‘cầu gì cho nấy’ đó.”

Tông Anh chợt nhớ ra, cô đích thật có gửi cho Tiết Tuyền Thanh một tin nhắn.

Cô nhờ đối phương điều tra hồ sơ vụ án Nghiêm Mạn ngã từ trên cao xuống năm đó, nhưng hôm đó chưa thấy Tiết Tuyền Thanh nhắn lại.

“Hồ sơ à?”, “Đương nhiên.”

Tông Anh nhanh chóng bật phần mềm định vị vị trí trên bản đồ, nhưng sực nhớ ra đây là di động cô đưa Thịnh Thanh Nhung nên lại thôi.

Cuối cùng cô lấy di động của mình trong túi ra, bật nguồn, sau mấy giây, tin nhắn mới ùn ùn tải vào máy...

Cô đã mất liên lạc với thế giới này quá lâu.

Không kịp xem hết tin nhắn, cô trước tiên phát định vị cho Tiết Tuyền Thanh, Tiết Tuyền Thanh cũng đồng thời nhắn định vị đến, biểu hiện quãng đường giữa hai người còn chưa đến ba cây số, rất gần.

Tông Anh nhét di động vào túi, Thịnh Thanh Nhượng hỏi cô: “Có cần tôi tránh đi không?”

Tông Anh nói: “Không cần.” Ngừng một lát lại bổ sung: “Cô ấy biết chuyện của anh rồi, xin lỗi vì không nói trước với anh.”

Thịnh Thanh Nhượng vội nói: “Không sao, cô bạn kia hình như rất đa nghi, biết rõ ngọn nguồn có lẽ lại là chuyện tốt.”

Anh nói không phải không có lý, từ khi biết chuyện ly kỳ này, Tiết Tuyên Thanh không còn có tùy tiện dò xét hay quấy rầy nữa.

Huống chi, một trong những ưu điểm của Tiết Tuyên Thanh là giữ kín như bưng chuyện cần giữ bí mật, không cần lo cô sẽ kể với mọi người.

Đêm càng sâu, Hòn Ngọc Viễn Đông cũng đã tắt đèn.

Một chiếc xe dừng ở ven đường, nhấn còi.

Nghe thấy tiếng động, Tông Anh và Thịnh Thanh Nhượng nhìn theo, chỉ thấy Tiết Tuyên Thanh xuống xe, rảo bước sang bên này.

Cách hai bước chân, cô bỗng dừng lại, quan sát chiếc xe cổ lỗ sĩ kia, lại quan sát Thịnh Thanh Nhượng, cuối cùng nhìn đi nhìn lại Tông Anh: “Hai người giỏi thật đấy, nửa đêm nửa hôm còn đi xe đạp trên đường? Thứ này chạy nhanh lắm sao? Quần áo cậu đang mặc...”

Cô sai một bước dài về phía trước, cầm và xoa xoa chất liệu áo sơ mi của Tông Anh, không kìm được hỏi: “Năm 1937? Chẳng lẽ những ngày cậu mất tích, cậu vẫn ở bên kia?!”

Tông Anh ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Tiết Tuyên Thanh, thành thật trả lời: “Phải.”

Mặc dù sớm củng cố tâm lý, nhưng khuôn mặt Tiết Tuyên Thanh vẫn hiện lên vẻ khó tin.

Cô cup mắt, trông thấy chai Coca còn thừa một nửa trong tay Tông Anh, ma xui quỷ khiến cầm lấy, soi dưới ánh đèn, nhìn hồi lâu: “Cậu uống à?”

Tông Anh đáp: “Tôi uống.”

Tiết Tuyên Thanh do dự nhìn cái chai kia trong chốc lát, cuối cùng không tìm được lòng hiếu kỳ, uống một ngụm.

Bọt khí đã hết, chỉ còn vị ngọt ngấy, như nước đường để lâu, có hương vị rất xa xưa.

Uống xong, cô mới nói: “Trời ơi, chắc tôi bị điên rồi.”

Trong chuyện này, phản xạ hình cung của Tiết Tuyên Thanh dài đến đáng sợ.

Hôm tìm người ở sân bay, cô tự trách, đồng thời còn muốn chia sẻ lo âu với Tông Anh, căn bản không rảnh nghĩ quá nhiều, thật lâu sau đó, nỗi khủng hoảng mới ủa đến như thủy triều.

May mà vị tiên sinh không biết tên bị cô cố ý đưa đến Phố Đông bình yên vô sự, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đây người khác vào hoàn cảnh nguy hiểm quả là rất tàn nhẫn, Tiết Tuyên Thanh thu lại địch ý lúc trước, ngẩng đầu nhìn Thịnh Thanh Nhượng, thẳng thắn nói: “Xin lỗi anh vì chuyện lần trước, hôm nay tôi chủ trì mời anh ăn bữa cơm, xem như bồi tội, hy vọng anh tiếp nhận.”

Stịnh Thanh Nhượng lại nói: “Tôi nghe theo Tông tiểu thư.”

Tông Anh nói: “Bây giờ ăn cơm có muộn quá không?”

Tiết Tuyền Thanh không phục: “Sao lại muộn? Đây món ăn khuya Thượng Hải đang chờ cậu ăn, còn có thể vừa ăn vừa nói chuyện, cậu nói xem có đúng không?”

Cô đói đến mức hai mắt phát sáng, vừa nhìn liền biết là bận rộn cả ngày lại không được ăn uống tử tế.

Tông Anh thấu hiểu rất rõ, cũng thông cảm cho nỗi vất vả của cô ấy, liền đồng ý.

Hai người đi nhờ xe Tiết Tuyền Thanh, chỗ bố trí xe đạp lại trở thành vấn đề, Tiết Tuyền Thanh có chút ghét bỏ, nói: “Loại xe này có để trên đường cũng chẳng ai thèm lấy đâu nhỉ?” Ý cô là cứ để đây, Tông Anh nhìn cô một cái, cô lập tức đổi giọng: “VẬY để lên xe cũng được.”

Thịnh Thanh Nhượng nhắc xe lên, cất xe vào, Tông Anh ngồi vào ghế trước, anh chỉ có thể ngồi đằng sau một mình.

Đến gần quán lẩu, Tiết Tuyền Thanh dừng xe lại, nhà hàng trước mặt có phong cách kiến trúc shikumen (*), vừa nhìn liền biết là nhà cổ, lâu đời.

Một chiếc đèn âm đạm chiếu sáng biển cửa hàng, hành lang giữ nguyên phong cách phục cổ của đầu thế kỷ trước, có người ngồi bên chiếc đàn dương cầm cạnh tường, chơi nhạc của Chopin, ở tầng trên, mặt tường bên phải treo đầy tranh, Tiết Tuyền Thanh đang đi đằng trước, quay đầu nhìn Thịnh Thanh Nhượng nói: “Anh có hài lòng với nơi này không?”

Thịnh Thanh Nhượng lại chuyển quyền phát biểu cho Tông Anh: “Tông tiểu thư, cô thấy sao?”

Tông Anh đáp lời ít mà ý nhiều: “Rất thích hợp.”

Ba người vào phòng bao, Tiết Tuyền Thanh không thể chờ đợi được nữa, lập tức gọi món, bắt đầu đặt câu hỏi.

“Anh là là viên chức nhà nước, học giả hay thương nhân?”, “Cái cố từ nước Pháp về là thật hay giả?”, “Anh sinh năm bao nhiêu? Năm 1905?”

Các câu hỏi liên tiếp được đặt ra, Thịnh Thanh Nhượng căn bản không kịp trả lời.

Nghe đến đây, bàn tay đeo găng trắng của người bồi bàn đang rót tương vô thức run lên.

Tông Anh nói: “Phiền anh rời khỏi đây một lát, chúng tôi có thể tự là.”

Bồi bàn hoài nghi quan sát cô và Thịnh Thanh Nhượng, im lặng lui ra ngoài.

Đợi cửa phòng đóng lại, Thịnh Thanh Nhượng mới trả lời từng câu hỏi Tiết Tuyên Thanh đưa ra: “Nghề nghiệp là luật sư, tôi làm giảng viên ở đại học Đông Ngô, cái cố từ về Pháp là thật, tôi địch thị sinh vào năm 1905.”

Nghe xong, Tiết Tuyên Thanh cúi đầu uống một ngụm nước có gas thật to: “Trời ơi, năm 1905, từ lúc anh sinh ra đến bây giờ đã hơn một trăm năm. Vậy rốt cuộc tên anh là gì?”

Thịnh Thanh Nhượng mỉm cười: “Tôi đã nói rồi, chuyện này không quan trọng.”

Canh trong nồi dần sôi, Tông Anh vô tình nói chen vào, lấy di động ra, cúi đầu đọc tin nhắn.

Một dãy số xa lạ xen lẫn trong đồng quảng cáo và thông báo đột ngột hiện ra.

Đối phương gửi cho cô một tin nhắn, chỉ vắn vện một câu –

“Tôi là một trong những phóng viên từng liên lạc với chị sau vụ tai nạn ở đường hầm 723, tôi vừa tìm được một manh mối.”

Đính kèm với nội dung tin nhắn là bức ảnh một lá mail.

Tông Anh phóng to ảnh lên, đây là một lá mail nặc danh, tiêu đề là: “Anh cho rằng gần đây Tân Hi mới bắt đầu làm giả số liệu sao?”

Nội dung chính rất ngắn gọn: “Ngày Nghiêm Mạn gặp chuyện không may, có một chiếc xe đi theo xe bà ấy, rời khỏi cao ốc văn phòng cũ đến cao ốc văn phòng mới.”

Cuối cùng lưu lại một biển số xe mở đầu bằng chữ “Hộ A”.

(*) Hộ: Tên gọi khác của Thượng Hải.

Tông Anh không khỏi nhú mày mím môi, Tiết Tuyển Thanh bỗng tiến lại gần: “Cậu ngân người làm gì vậy?”

Tông Anh bỗng ngẩng đầu, còn chưa kịp cất di động, Tiết Tuyển Thanh đã cướp lấy, cô nhanh chóng nhìn lướt qua màn hình, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, trả điện thoại lại cho Tông Anh, hỏi: “Theo cậu, đây là trò đùa dai hay manh mối thật?”

Tông Anh nhớ tới cuộc điện thoại xa lạ mình nhận được sau vụ tai nạn ở hầm 723, là người kia sao? Vậy ai đã gửi cho anh ta lá mail nặc danh này?

Chủ đề mail nói thẳng rằng Tân Hi làm giả số liệu, nội dung chính lại đề cập đến bài toán đố về cái chết của Nghiêm Mạn.

Tân Hi làm giả số liệu có liên quan gì đến cái chết của Nghiêm Mạn?

Thấy cô mãi trầm tư không nói một lời, Tiết Tuyển Thanh dứt khoát nói: “Mặc kệ nó thật hay giả, điều tra trước rồi nói sau.”

Cô lấy điện thoại ra, nhanh tay gửi tin nhắn, nhất thời đợi không được đáp lại, lại nhanh chóng gọi điện thoại, sau vài tiếng tí tí chờ đợi, cô nói: “Tra giúp tôi một biển số xe, tôi đã nhắn vào di động của cậu rồi đấy.”

Nồi canh bắt đầu sôi, khói bay mù mịt, song không ai thả đồ ăn vào trong, điện thoại của Tiết Tuyên Thanh đột nhiên rung mạnh.

Cô lập tức bắt máy, nghe đối phương kể xong thông tin chủ sở hữu biển số xe, cô im lặng đặt điện thoại di động xuống.

Trong phòng chỉ còn tiếng nước sôi ùng ục, ba người nhìn nhau, Tông Anh cầm chén rượu trước mặt lên uống, ngẩng đầu nói: “Là biển số xe của ai?”

Tiết Tuyên Thanh nhìn Thịnh Thanh Nhượng, cuối cùng đưa mắt về phía Tông Anh, lạnh lùng nói: “Là Hình Học Nghĩa, một người chết.”

—

Lời tác giả:

Boy dân quốc: Tôi biết mã khoá màn hình của kim chủ là gì rồi! 0914!

Bồi bàn phòng bao: Quá hối hận vì đã thay ca với đồng nghiệp, trước ca đêm gặp phải ba tên quái thai, vừa nhìn là biết bị úng đầu.

Tiết Tuyên Thanh: A! Một bữa lẩu ngốn hết bao nhiêu tiền của anh, hy vọng boy dân quốc có thể hết giận!

—

Nhà hàng lẩu này có ở cả đường Nhạc Dương lẫn Tân Thiên, đều thuê nhà cũ, buôn bán đến tận khuya, có đồ ăn đêm, bố trí rất phục cổ, thoạt nhìn rất ngon, mấy bạn ở Thượng Hải nếu có hứng thú có thể thử tìm xem.

—

Editor: Hừm hừm, mình tự hỏi là cả nhà có bao giờ mừng tượng Thịnh tiên sinh trông ra sao không, mình thì có =)) trong đầu mình, Thịnh tiên

sinh sẽ trông giống Trần Khôn ^_^ Mình từng được xem 1 phim do anh ấy đóng, cũng lâu rồi nên không nhớ đó là vai như thế nào, chỉ biết là trong phim đấy, anh Trần Khôn có nét ngại ngùng, trí thức kiểu Thịnh tiên sinh:))) Còn mọi người thì sao? *^^*

Chú thích ngoài lề:

(*) Shikumen: Là phong cách kiến trúc Thượng Hải, kết hợp với các yếu tố phương Tây, xuất hiện vào đầu những năm 1860. “Shikumen” nghĩa là cánh cửa đá đóng khung, lối kiến trúc này tham khảo cấu trúc hai hoặc ba tầng giống như nhà sân thượng ở Anh – Mỹ hoặc nhà phố, phân biệt bởi các bức tường cao bao quanh sân trước hẹp. Các nhà sắp xếp thẳng hàng nhau và tạo thành một con ngõ, cổng vào có 1 cửa đá.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Sau cùng, manh mối chỉ hướng một người chết. Cả bàn ăn lập tức chìm vào im lặng, chỉ còn nồi nước dùng sôi ùng ục.

Tiết Tuyên Thanh phá vỡ sự im lặng, nói: “Theo như lá mail, nếu manh mối này là thật, người cung cấp nó cho chúng ta rất có thể là nhân viên kỳ cựu của Tân Hi, anh ta thậm chí đã thấy tận mắt hai chiếc xe lái ra ngoài, song tựa đề bức thư anh ta gửi đến có ý gì? – ‘Cô cho rằng đến nay Tân Hi mới bắt đầu làm giả số liệu?’. Trước kia Tân Hi cũng làm giả số liệu ư? Chẳng lẽ việc làm giả số liệu này có liên quan đến chuyện hai chiếc xe lái ra ngoài?”

“Ý anh ta là vậy.” Tông Anh vẫn im lặng từ này đến giờ, cuối cùng tiếp lời cô: “Vì thế, điểm mấu chốt của manh mối này là trước kia Tân Hi có làm giả số liệu không, chuyện này liên quan gì đến vụ tai nạn của mẹ tôi.”

Tiết Tuyên Thanh nhíu mày, gõ lên mặt bàn trái khăn, suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Tôi có vài vấn đề.”

Tông Anh ngược mắt lên: “Cậu nói đi.”

“Thứ nhất, khi đó mẹ cậu là chủ nhiệm phòng nghiên cứu phát triển của Tân Hi, bà ấy hẳn phải biết rất rõ toàn bộ quá trình nghiên cứu phát triển thuốc, đương nhiên bao gồm cả số liệu, cậu có nghĩ bà ấy là người làm giả số liệu không?”

“Thứ hai, giả sử hồi đầu quả thật làm giả số liệu, nhưng loại thuốc này đã được đưa ra thị trường nhiều năm, nhưng không có bất kỳ vấn đề nào? Giám sát ngành không điều tra được sao?”

“Thứ ba, cho dù hôm đó Hình Học Nghĩa và mẹ cậu đồng thời lái xe ra ngoài, chuyện này có thể chứng minh điều gì? Hình Học Nghĩa thấy tận mắt vụ tai nạn của mẹ cậu sao? Không biết chừng vừa ra khỏi cửa, họ rẽ sang hai hướng khác nhau thì sao?”

Nghi vấn này tiếp nghi vấn kia được đặt ra, đũa cầm trên tay, lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Do đó, manh mối tuy có, nhưng nó rất có thể không có tác dụng gì.” Thấy Tông Anh không lên tiếng, Tiết Tuyên Thanh nhanh chóng đưa ra kết luận: “Phóng viên gửi bức thư này tuy thu được manh mối, nhưng có lẽ anh ta cũng không hiểu, vì thế mới trực tiếp gửi cho cậu, rõ là... Người ta hay gọi là gì ấy nhỉ?”

“Thả con săn sắt, bắt con cá rô.” Thịnh Thanh Nhượng lên tiếng.

“Đúng.” Tiết Tuyên Thanh vui vẻ lên tiếng, đưa mắt nhìn Thịnh Thanh Nhượng, lại thấy anh đâu vào đấy thả đồ ăn vào nồi.

“Đừng động vào...” Cô lập tức ngăn anh tiếp tục thả thức ăn vào nồi, “Hôm nay anh là khách, không cần đích thân ra tay.”

Nói xong, Tiết Tuyên Thanh đứng dậy gọi nhân viên phục vụ, Thịnh Thanh Nhượng thả đồ ăn trong tay xuống, nhìn Tông Anh, lúc này đang đầy mặt tâm sự, anh không lên tiếng an ủi, chỉ đứng dậy rót thêm cho cô một cốc nước có ga.

Tông Anh chợt bừng tỉnh, nói cảm ơn rồi cất di động vào túi.

Nhân viên phục vụ vào phòng bao, các nguyên liệu tươi ngon được nhúng lần lượt vào canh nấm màu trắng ngà, hơi nóng bốc lên, cả phòng sực nức mùi thức ăn.

Trong đêm khuya, thức ăn toả ra hương vị thật hấp dẫn, song Tông Anh không mấy thèm ăn, Thịnh Thanh Nhung cũng biết ý không ăn nhiều, Tiết Tuyền Thanh ngẩng đầu nhìn hai người họ, biết bữa cơm này đã bị manh mối nặc danh kia phá hỏng đến tởm nhạt vô vị.

Nhưng lời gọi nhiều món, giá cả lại đắt, dựa trên nguyên tắc “không lãng phí tiền”, chỉ có thể vui đầu ăn ngẫu nhiên, không còn nghi ngờ gì nữa, cô được ăn một bữa no căng bụng.

Tiết Tuyền Thanh húp sạch canh trong bát, chưa kịp lau miệng liền cầm di động lên gửi tin nhắn cho Tông Anh.

Một lúc sau, di động của Tông Anh vang lên tiếng báo tin nhắn mới, nhưng cô lờ đi.

Tiết Tuyền Thanh đặt điện thoại di động xuống: “Tôi đã quét tài liệu về vụ án của mẹ cậu, vừa gửi cho cậu đấy, kiểm tra đi.”

Tông Anh lập tức lấy di động ra, mở mail, download file đính kèm.

Tài liệu chưa download xong, Tiết Tuyền Thanh đã nói: “Lúc quét hình, tôi đã xem qua, dấu chân thu được từ hiện trường rất lộn xộn, theo phán đoán chắc hẳn do công nhân thi công để lại; vết máu mặc dù có dấu hiệu bị phá hoại, nhưng theo lời người báo án, lúc phát hiện thi thể, anh ta quá bối rối nên có lẽ đã bất cẩn giẫm lên khi đang cố nhận diện thi thể, những bức ảnh được chụp hôm đó đều ở trong file, cậu có thể xem kỹ.”

Tông Anh mở file đính kèm ra, lướt qua các trang, ngón tay bất giác run nhẹ.

Vào nghề đã nhiều năm, cô đã trải qua rất nhiều vụ án, được chứng kiến những hiện trường thảm thiết gấp mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn và ảnh chụp giải phẫu thi thể của Nghiêm Mạn, càng xem, nỗi sợ hãi bấy lâu thông thả dâng trào, cảm

giác này giống hệt nhiều năm trước, khi cô ngồi cạnh chiếc bánh ga tô bị vứt trong thùng rác bẩn thỉu, lắng nghe bài hát chúc mừng sinh nhật vui vẻ bị biến điệu.

Trong ảnh, Nghiêm Mạn chật vật, máu me be bét, không phải Nghiêm Mạnh trong trí nhớ của cô, người có sống lưng thẳng tắp và đôi mắt sáng trong.

Cô mím chặt môi, nghe thấy Tiết Tuyên Thanh nói: “Mặc dù hiện trường có một vài dấu vết do con người làm hư hại, nhưng điểm rơi rõ ràng, theo hướng rơi, hẳn không có lực đẩy bên ngoài, mặc dù có tin đồn như vậy, nhưng ý kiến của bên giám định cũng không ghi rõ là tự sát, loại trừ giết ngoài ý muốn hoặc chủ động nhảy lầu, cá nhân tôi thấy... Phán đoán này không có vấn đề gì lớn.”

Lúc này, ngón tay đang trượt trên màn hình của Tông Anh dừng lại, trên màn hình có một hàng chữ –

“Vì thiếu chứng cứ chứng minh đây là vụ mưu sát, không đáng lập án.”

Sau vụ tai nạn này, không tiếp tục điều tra.

Lúc này, nhân viên phục vụ bất thành tình hình hỏi: “Xin hỏi anh chị có cần món tráng miệng khác sau bữa ăn không?”

Tiết Tuyên Thanh lấy thẻ ngân hàng ra, đưa cho anh ta: “Không cần, tính tiền.”

Ra phòng riêng, xuống tầng dưới, trong hành lang chỉ còn lác đác vài vị khách, tiếng đàn dương cầm cũng ngừng nghỉ, bên ngoài, gió to nổi lên.

Tiết Tuyên Thanh đi lấy xe, kiên trì muốn đưa Tông Anh về, lại ngẩng đầu nhìn Thịnh Thanh Nhượng: “Thịnh tiên sinh về đâu?”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Tôi đi cùng Tông tiểu thư.”

Nghe vậy, Tiết Tuyên Thanh không nói gì thêm, nhưng nhớ tới chùm chìa khoá căn hộ Tông Anh đưa cho anh, cô chỉ có thể chấp nhận sự thật rằng “anh ta ở cùng Tông Anh tại chung cư 699”.

Xe rẽ vào phố Phục Hưng, hướng về chung cư 699, lúc đến nơi vừa qua 0 giờ.

Tiết Tuyên Thanh xuống xe trước, Thịnh Thanh Nhượng xuống sau, mở cửa xe thay Tông Anh rồi nói: “Gió to lắm, cô lên nhà trước đi.”

Lúc này, Tiết Tuyên Thanh mở cốp xe, liếc họ một cái, gọi: “Thịnh tiên sinh, anh chuyển xe đạp xuống được không?”

Thịnh Thanh Nhượng rảo bước tới lấy xe, Tiết Tuyên Thanh hạ giọng nói: “Tôi không hy vọng Tông Anh bị cuốn vào vòng nguy hiểm hay gặp chuyện ngoài ý muốn vì anh, còn những chuyện khác, tôi không có gì để nói, tạm biệt.”

Nói xong, cô trừng mắt nhìn anh, đóng mạnh cốp xe, rảo bước vào xe, khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Giữa đường phố vắng lạnh chỉ còn Thịnh Thanh Nhượng và chiếc xe đạp anh mượn từ chỗ Diệp tiên sinh.

Lúc vào toà nhà, Thịnh Thanh Nhượng mới phát hiện ra Tông Anh vẫn đứng trong hành lang tối om chờ anh.

Anh nói “đợi tôi một lát”, sau đó để xe vào góc hành lang, thì thầm một câu: “Diệp tiên sinh thích để xe ở chỗ kia.”

Nhưng hiện tại, chung cư đâu còn bóng dáng Diệp tiên sinh, hầu như không có tài liệu nào ghi chép về tương lai của vị tiên sinh ở quầy phục vụ

này và những người còn lại trong chung cư, vì vậy không ai biết thông tin gì về họ.

Thang máy hình như xảy ra trục trặc, hai người đành phải đi thang bộ.

Hành lang vắng vẻ lạnh lẽo, im phăng phắc, dường như toàn bộ chung cư đều trống không.

Hai người ăn ý giữ im lặng, về đến nhà, ai làm việc của người nấy.

Tông Anh tắm rửa, uống thuốc rồi đi nghỉ, Thịnh Thanh Nhượng đi sau, tắt đèn hành lang rồi lên phòng.

Cả hai đều mất ngủ.

Tông Anh nằm nghiêng, xem ảnh trong tài liệu, đèn đường bên ngoài chiếu xuyên qua khung cửa sổ mười sáu song, những ô vuông tối nằm xen kẽ, được cắt thành những khối tròn bằng nhau, phủ bóng lên người cô.

Cô ngồi dậy, cảm di động, đứng dậy đi ra phòng khách, vừa ngồi xuống sofa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng máy đánh chữ từ trên gác vọng xuống – tiếng ghim giấy chuyển động, tiếng gõ bàn phím nghe thật máy móc.

Tông Anh lắng lắng nghe một hồi, rót cốc nước, lặng lẽ lên gác.

Cúi đầu nhìn sàn nhà, có thể bắt gặp ánh sáng nhạt “trổn” ra từ khe cửa.

Cô đưa tay gõ cửa, tiếng máy đánh chữ lập tức dừng lại, Thịnh Thanh Nhượng sừng sốt: “Mời vào.”

Tông Anh ấn tay nắm cửa rồi vào phòng, anh đang ngồi ở bàn nhỏ cạnh giường, trên bàn, một chiếc đèn bàn toả sáng, bên cạnh đèn bàn đặt một chiếc máy đánh chữ, trên giấy chi chít chữ cái.

Tông Anh bước tới, đặt cốc nước cạnh đèn bàn, thuận miệng hỏi một câu: “Anh vẫn chưa ngủ à?”

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Gõ gập một tài liệu Cục Giao Thông Vận Tải cần.” Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn cô, thận trọng hỏi: “Tông tiểu thư mất ngủ vì vụ án kia sao?”

Tông Anh cũng không kiêng dè: “Phải.”

Thịnh Thanh Nhượng lại hỏi: “Vì manh mối kia?”

Tông Anh nói: “Manh mối kia rất mơ hồ, nhưng kéo theo rất nhiều suy đoán.”

Thịnh Thanh Nhượng nhớ lại một loạt câu hỏi Tiết Tuyên Thanh đưa ra trong bữa ăn, nói: “Tiết tiểu thư nói mẹ cô là người chịu trách nhiệm phòng nghiên cứu phát triển, vậy cô có cho rằng bà ấy cho phép làm giả số không?”

Liệu Nghiêm Mạn có cho phép làm giả số liệu không?

Không.

Đây là đáp án của Tông Anh, trong thâm tâm, cô tin tưởng Nghiêm Mạn tuyệt đối, nhưng cô không nói ra.

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng chột mở sổ tay ra, vắn tắt bút máy, chần chừ hai giây trước khi đặt bút, nói: “Vậy trước tiên đặt giả thiết bà Nghiêm không cho phép làm giả số liệu...”

Nói xong anh đặt bút viết:

“Tiền đề: Bà Nghiêm không cho phép làm giả số liệu.

“Trước kia Tân Hi có làm giả số liệu không? → Không → Trái ngược với manh mối.

“Trước kia Tân Hi có làm giả số liệu không? → Có → Bà Nghiêm có biết không? → Không → Trái ngược với manh mối.

“Trước kia Tân Hi có làm giả số liệu không? → Có → Bà Nghiêm có biết không? → Có → Bà Nghiêm có ngăn cản không? → Không → Trái ngược với tiền đề.

“Trước kia Tân Hi có làm giả số liệu không? → Có → Bà Nghiêm có biết không? → Có → Bà Nghiêm có ngăn cản không? → Có → Có ngăn cản thành công không? → Có → Chưa làm giả số liệu → Trái ngược với manh mối.

Viết đến đây, anh đột nhiên dừng bút, ngọn đèn bàn tối mờ chiếu sáng những hàng chữ trên sổ tay cùng chiếc bút máy trong tay anh.

Anh tiếp tục viết:

“Có ngăn cản thành công không? → Không → Ngăn cản thất bại → Kết quả của sự thất bại này tương đương với việc xảy ra vụ tai nạn? Tính chất của tai nạn là gì? Hình Học Nghĩa có tham dự vào chuyện này không? Ông ta đóng vai trò gì trong vụ tai nạn? Động cơ là gì?”

Tông Anh cúi đầu đọc, vô thức nheo mắt, đây là lối suy nghĩ khác hẳn với cách đưa ra câu hỏi của Tiết Tuyên Thanh, tuy không quá chặt chẽ, nhưng cô thấy được một hướng đi xem như đầy đủ.

Trong lúc Tông Anh còn đang tập trung tinh thần, Thịnh Thanh Nhượng lên tiếng: “Loại trừ tự sát, nếu cô cho rằng manh mối này xem như đáng tin cậy và đáng để tìm hiểu, vậy có lẽ mẹ cô biết chuyện, cũng ngăn cản việc làm giả số liệu, vì thế mới gặp chuyện không may, mà vị Hình Học Nghĩa này hiển nhiên là một hướng đột phá, cho dù ông ta đã qua đời.”

Anh vặn chặt nắp bút, đặt bút máy xuống: “Người ta thường nói, người đã khuất sẽ mang bí mật xuống mồ, nhưng người đột ngột qua đời như Hình Học Nghĩa, vì chưa kịp xử lý những bí mật muốn tiêu hủy, di vật thường giữ lại bức tranh toàn cảnh cuộc đời khi ông ta còn sống.”

Anh bỗng quay đầu, đón lấy ánh mắt cô, giọng nói chất chứa sự vững vàng đặc hữu của đêm tối: “Tông tiểu thư, cô là pháp y, cô hiểu rõ chuyện này hơn tôi.”

—

Lời tác giả:

– Thịnh tiên sinh: Tốc độ đánh chữ của tôi hơi bị nhanh đấy! Bàn phím máy đánh chữ cũng là QWERTY hử hoi, nếu học máy tính, tôi cũng giỏi lắm!

Thịnh tiên sinh dạy luật hình sự và pháp luật đối chiếu, người này là một tên mít đặc.

Dùng sơ đồ “có – không” để xử lý vụ này thì quá thô sơ, nhưng vạch ra được một hướng đi như vậy cũng xem như có ý tưởng, boy dân quốc “đánh bừa cũng trúng”, chắc thời đi học, cậu này học tệ lắm.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lúc anh ngoảnh đầu lại, Tông Anh căn bản không lưu ý anh nói gì, khoảng cách giữa hai người quá gần gũi, thứ duy nhất có thể cảm nhận rõ ràng là hơi thở của đối phương trong ánh sáng tối mờ.

Có chút hơi thở, khiến người ta vô thức muốn theo đuổi.

Nhưng sau ba giây đối mặt, Tông Anh đứng thẳng lên, Thịnh Thanh Nhượng cũng dịch ra, cúi đầu vắn tắt bút, tiếp tục viết như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh nói: “Nếu coi Hình Học Nghĩa là hướng đột phá, hẳn sẽ có hai manh mối để truy nguyên, một là vụ tai nạn của mẹ cô năm đó, cái còn lại là vụ tai nạn chính ông ta gặp phải.

“Nếu năm đó xe của ông ta và xe của mẹ cô ra ngoài cùng một lúc, vậy có thể điều tra thời gian ông ta trở về, cùng những việc ông ta đã làm hôm đó – có thể bắt đầu bằng việc hỏi những người quen cũ.

Về phần vụ tai nạn của chính ông ta, tôi nghĩ cảnh sát cũng đang điều tra, gạt nguyên nhân vụ tai nạn sang một bên, nếu chỉ tra di vật, đại khái cũng tìm được vài hướng đi...”

Anh viết lên quyển sổ, Tông Anh cúi đầu đọc.

Trước tiên anh viết “vật chứng quan trọng để lại hôm đó”, Tông Anh lập tức nghĩ đến túi ma túy chưa kịp mở ở hiện trường vụ tai nạn, theo lẽ thường, không ai lại mang túi ma túy to bên người trong thời gian dài như vậy. Qua đây có thể thấy, rất có thể thứ này vừa xuất hiện trong tay Hình

Học Nghĩa trước khi vụ tai nạn xảy ra không lâu, bởi vậy những người từng tiếp xúc với Hình Học Nghĩa trong khoảng thời gian đó tương đối khả nghi. Kẻ cung cấp ma túy có liên quan đến sự cố không, y có lai lịch như thế nào, đây đều là chuyện cảnh sát đang điều tra, việc Tông Anh có thể làm chỉ là chờ đợi.

Anh lại viết “sổ ghi chép thứ tự công việc cần làm trong ngày”, Tông Anh mím môi.

Cô không biết thói quen làm việc của Hình Học Nghĩa, nhưng trong tay thư ký của ông ta nhất định có sổ ghi chép nhật trình liên quan, nếu muốn thăm dò chuyện này, ắt phải đến Tân Hi một chuyến.

Cuối cùng anh viết “thứ Hình Học Nghĩa chủ động giấu giếm”, Tông Anh khẽ nhíu mày.

Anh nói: “Thông thường, nếu có bí mật không muốn để người khác biết, chúng ta thường chủ động giấu đi, nhưng điều tra nằm trong phạm trù xâm phạm riêng tư cá nhân, với người không có quyền xử lý di vật mà nói, độ khó rất cao. Trên đây chỉ là suy đoán của tôi, những thứ này có lẽ sẽ cho cô một vài ý tưởng, cụ thể tìm bằng cách nào, cô chuyên nghiệp hơn tôi. Đương nhiên...”

Thịnh Thanh Nhượng xoay người lại, nói: “Nếu cô cần hỗ trợ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.”

Tông Anh bưng tỉnh, nhưng không lên tiếng, cúi đầu đi vài bước, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

Thịnh Thanh Nhượng không biết cô muốn làm gì, nhưng anh đã nói hết những gì muốn nói. Hai người lặng lẽ ngồi, căn phòng rơi vào trạng thái ngưng trệ, chỉ nghe được tiếng hít thở và lác đác tiếng ô tô phóng qua như bay.

Tông Anh vẫn ngồi im lặng, không hề có ý đứng dậy rời đi.

Thịnh Thanh Nhượng nhận ra, giờ phút này Tông Anh cần một người bầu bạn, nhưng công việc trong tay vẫn chưa xong, tiếng máy đánh chữ có thể sẽ quấy nhiễu cô, anh nói: “Tôi còn một số việc chưa làm xong, nếu cô không để ý tiếng âm ã của máy đánh chữ, vậy tạm thời nghỉ ngơi một lát đi.” Anh ngập ngừng: “Tôi ở đây với cô.”

Tông Anh gật đầu.

Cô nói: “Nếu tôi không cẩn thận ngủ thiếp đi, trước khi anh đi, hãy đánh thức tôi.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô một cách khó hiểu.

Cô cúi xuống rồi ngẩng đầu lên: “Tôi không hy vọng mỗi lần tỉnh dậy, anh đã vắng mặt.” Cô ngập ngừng rồi nói tiếp: “Ngay cả cơ hội cáo biệt cũng không có.”

Nghe vậy, bàn tay đang đặt trên sổ tay của Thịnh Thanh Nhượng vô thức nắm chặt lại.

Anh nói: “Được.”

Tông Anh ngả ra phía sau, Thịnh Thanh Nhượng vừa định đứng dậy lấy chăn cho cô, lại thấy cô đột nhiên đứng dậy, đi thẳng đến bàn anh, cầm chiếc di động đang sạc điện, mở khóa màn hình, vào cửa hàng ứng dụng, download một app định vị, lại mất thêm hai phút để đăng nhập và hoàn thành mục cài đặt liên quan, cuối cùng trả di động lại cho Thịnh Thanh Nhượng, nói: “Nếu muốn tìm tôi, anh chỉ cần bật nó lên là tìm được vị trí, tôi đã mở quyền hạn cho anh rồi.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn màn hình, nói: “Cô cũng có thể thấy vị trí của tôi sao?”

Tông Anh đáp: “Đúng.”

Nói xong, cô quay lại ghế và ngồi xuống, mở di động của mình, bật ứng dụng, lúc này, trên bản đồ hiển thị hai chấm đỏ đại diện cho vị trí của hai thiết bị đang kề sát bên nhau.

Căn phòng lại vang lên tiếng máy đánh chữ, thỉnh thoảng tạm dừng, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy an tâm, Tông Anh đặt di động xuống, gõ lên tiếng máy đánh chữ, bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại, trời đã sáng, Tông Anh ngồi dậy, trong phòng không một bóng người.

Cô cho rằng Thịnh Thanh Nhượng đã đi rồi, nhưng vừa nhìn đồng hồ, còn vài phút nữa mới đến sáu giờ sáng. Đột nhiên, cô nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, chẳng mấy chốc liền thấy Thịnh Thanh Nhượng bưng một đĩa đồ ăn vào.

Anh đặt đĩa lên bàn nhỏ: “Tiện tay làm bữa sáng, cô mau tranh thủ ăn lúc còn nóng.” Đoạn anh cầm cặp tài liệu, chào từ biệt: “Tôi phải đi đây.”

Tông Anh nói: “Bảo trọng.”

Thịnh Thanh Nhượng đáp “Ừ”, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, vội vàng xuống tầng dưới trước khi tiếng chuông vang lên.

Mãi đến khi đồng hồ đổ chuông, Tông Anh lấy di động ra, bật ứng dụng lên, hai chấm đỏ trên bản đồ nay chỉ còn một chấm online, một chấm khác đã logout và biến mất.

Cứ đến ban ngày, thành phố này lại trở thành chiến trường của một mình cô.

Ăn xong bữa sáng, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, Tông Anh ra khỏi nhà, đến Tân Hi.

Logo trên toà cao ốc đã tắt đèn, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ thủy tinh của toà nhà, sáng đến chói mắt.

Vì dính líu đến chuyện lập liêm số liệu chi tiêu, nay bị đưa ra ánh sáng, mấy ngày qua Tân Hi mệt mỏi ứng phó với một loạt chất vấn của giới truyền thông, nhân viên lễ tân tỏ ra đầy thù địch với những vị khách tới chơi, huống hồ Tông Anh còn chỉ đích danh, nói muốn tìm thư ký viện trưởng viện nghiên cứu thuốc.

Là bộ phận quan trọng của Tân Hi, kế tiếp vụ án Hình Học Nghĩa chở ma túy qua hầm 732, viện nghiên cứu thuốc lần thứ hai trong quý này bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, nghiêm nhiên trở thành đề tài nhạy cảm của Tân Hi.

Nhân viên lễ tân không biết Tông Anh, lên giọng trịch thượng hỏi cô: “Xin hỏi chị có hẹn trước không?”

“Không.”

“Vậy mời chị hẹn trước rồi hẵng đến.”

Tông Anh cầm điện thoại lên, đang định gọi cho một người quen ở Tân Hi, lúc này đột nhiên có người gọi cô: “Tiểu Anh? Sao cháu lại tới đây?”

Tông Anh cất di động, nhìn đối phương, chào: “Chú Trần.”

Chú Trần công tác ở Tân Hi đã nhiều năm, trước mắt đang là một trong những người phụ trách phòng nhân sự, ông bắt chuyện với Tông Anh: “Lên phòng chú ngồi một lúc nhé?”

Mọi việc luôn cần một hướng đột phá, cho dù tạm thời không gặp được thư ký của Hình Học Nghĩa, nhưng có thể thăm dò một vài tin tức bên lề cũng coi như không đến vô ích.

Tông Anh đáp “Được ạ”, lập tức đi theo ông về phía thang máy.

Sàn đá cẩm thạch sáng ngời bóng loáng, vết máu năm xưa đã biến mất từ lâu.

Tông Anh không kìm được ngẩng đầu lên, hành lang hình vòng cung trên tầng đã lấp lan can, hiện tại cho dù muốn nhảy xuống cũng phải phí khá nhiều công sức.

Chú Trần quay đầu lại, thấy cô nhìn lên tầng trên, chỉ cho rằng cô tức cảnh sinh tình, nói: “Mẹ cháu rời đi cũng nhiều năm rồi.”

Tông Anh thu hồi tầm mắt, gật đầu.

Đến cửa thang máy, chú Trần lại hỏi: “Nghe nói một thời gian trước cháu bán cổ phần của mình?”

Tông Anh đáp: “Cầm trong tay cũng không có tác dụng gì, cháu định giải quyết sạch sẽ.”

Thấy cô trả lời vậy, đối phương cũng cũng không còn gì để hỏi.

Cửa thang máy mở ra, Tông Anh mời ông vào trước, sau đó đi theo, ấn nút khép cửa, hỏi: “Chú vẫn làm ở phòng làm việc cũ ạ?”

Chú Trần đáp: “Ừ.”

Tông Anh ấn đến tầng tương ứng.

Nếu cô nhớ không nhầm, phòng làm việc của Hình Học Nghĩa tại Tân Hi cũng nằm ở tầng này.

Hai người ra khỏi thang máy, đi dọc theo hành lang đến phòng làm việc của chú Trần, trên đường đi ngang qua phòng làm việc của Hình Học Nghĩa, tấm biển trên cửa vẫn chưa bị gỡ xuống.

Tông Anh hỏi: “Hiện tại ai dùng phòng làm việc này hả chú?”

“Tạm thời chưa có ai sử dụng, đồ đạc của lão Hình vừa được dọn sạch, tối qua người nhà chú ấy vừa đến chuyển chúng đi.”

Chú Trần nói, đoạn dẫn Tông Anh vào phòng làm việc bên cạnh, dặn trợ lý đi pha trà rồi mời Tông Anh ngồi xuống.

Tông Anh ngồi xuống ghế sofa da, chú Trần lại hỏi cô: “Hôm nay cháu tới tìm ai?”

Tông Anh đáp: “Đúng lúc đi ngang qua đây, cháu vào xem thôi.”

Lý do cô đưa ra hiển nhiên có độ tin cậy không cao.

Chú Trần cười nói: “Cháu không phải người nhàn rỗi như vậy, muốn hỏi chuyện gì nên mới đến đúng không?”

Lúc này trợ lý bưng trà vào, Tông Anh nhận chén trà, nói: “Vậy cháu đành nói thật, hôm mẹ cháu mất, chú có gặp chú Hình không?”

Đối phương vô thức cầm một cây bút, thong thả vặn hai đầu: “Có.”

“Gặp ở đâu ạ?”

“Toà nhà cũ.”

“Lúc nào vậy chú?”

“Chạng vạng.” Chú Trần nói, đoạn ngả lưng ra sau, tựa vào thành ghế, tiếp tục hồi tưởng: “Hôm đó chú tan ca, cậu ta vội vàng quay về, nói là làm

thêm giờ. Vì chỉ gặp nhau ngoài cửa nên chú cũng không hỏi kỹ. Cháu hỏi chuyện này làm gì? Lão Hình có liên quan đến vụ tai nạn của mẹ cháu sao?”

Tông Anh siết chặt hai bàn tay: “Gần đây cháu nghe được một vài tin đồn, có chút tò mò nên mới hỏi chú.”

Chú Trần cầm chén trà lên nhấp một ngụm, ngẩng đầu nhìn cô: “Cháu nghe được gì?”

Tông Anh trả lời qua quýt: “Quá nhiều, cháu thấy không có đầu mối, không biết nên nói thế nào.”

Chú Trần nói: “Gần đây trong công ty cũng có không ít lời đồn khiến lòng người bất an, cảm giác như có người cố ý tung tin đồn, cứ nghe thôi, cháu không cần quá để tâm.”

Lúc này điện thoại để bàn riêng của ông đột nhiên đổ chuông, ông cầm điện thoại lên nghe mười mấy giây rồi cúp máy, ngẩng đầu nói với Tông Anh: “Chú có cuộc họp, cháu ngồi thêm một lúc hay thế nào?”

Tông Anh đứng dậy: “Thôi ạ, cháu còn có việc, làm phiền chú.”

Nói xong, cô cùng chú Trần rời khỏi phòng làm việc, lúc đi ngang qua phòng bên cạnh, cô không kìm được nhìn thoáng qua.

Đồ dùng cá nhân của Hình Học Nghĩa đã bị người nhà mang đi ư?

Theo những gì Tông Anh biết, người nhà của Hình Học Nghĩa chỉ còn lại mình mẹ Tông Du, bà ta chuyển di vật của Hình Học Nghĩa đi rồi sao? Chuyển đi đâu? Nhà bà ta hay nhà Hình Học Nghĩa?

Tông Anh vừa nghĩ vừa rẽ vào nhà vệ sinh, cách cánh cửa, cô nghe thấy có người xì xào bàn tán: “Trước kia là phòng nghiên cứu phát triển, hiện tại

là viện nghiên cứu thuốc, hai đời lãnh đạo đều chết oan, quá trùng hợp ấy chứ? Trùng hợp hơn là họ đều chết trước khi đưa loại thuốc mới ra thị trường, thật ma quái!”

“Nghe nói hôm qua sếp tổng còn nổi trận lôi đình vì chuyện này, bảo ở công ty không được nói linh tinh.”

“Mọi người đều đang truyền tai nhau, cũng đâu phải do mình khởi xướng.” Tiếng nước chảy dừng lại, người nọ nói tiếp: “Không biết chừng, nổi trận lôi đình vì làm chuyện gì thất đức nên chột dạ cũng nên, có quý mới biết.”

Ngay sau đó là tiếng kéo giấy vệ sinh sột xoạt, cô ta còn nói: “Chẳng sao cả, dù sao mình cũng định sang máng khác kiếm ăn. Lần này vụ việc bị đưa ra ánh sáng, đúng thời kỳ thanh tra nghiêm ngặt, nếu bị xử phạt thật, Tân Hi trực tiếp vào sổ đen, rất có thể những đơn xin đưa ra loại thuốc mới trong vòng ba năm tới sẽ không được thụ lý, rất nhiều hạng mục đành phải kéo dài, chẳng khác nào bóp chết viện nghiên cứu thuốc.”

Tương lai của Tân Hi không hề sáng ngời như mặt kính thủy tinh bên ngoài toà cao ốc, lúc Tông Anh ra khỏi toà nhà, tầng mây vừa hay che khuất mặt trời, phủ bóng xuống mặt đường dưới chân cô.

Cô về “nhà”.

Từ năm mười mấy tuổi, cô đã nội trú trong trường, kể từ đó tách khỏi cái nhà này, nếu không phải trường hợp cần thiết, cô không bao giờ trở lại.

Thấy cô đột nhiên về nhà, bảo mẫu – người đã làm việc lâu năm ở căn nhà này – cũng giật mình, nhưng vẫn xưng hô với cô như trước đây: “Tiểu Anh về đấy à!”

Tông Anh vào phòng khách, bảo mẫu hỏi cô: “Cháu ăn cơm chưa? Muốn ăn gì cô làm cho.”

Tông Anh ngồi vào bàn ăn, nói: “Món gì cũng được ạ.”

Bảo mẫu vừa thất tạt dề, đi vào bếp, vừa nói: “Hôm nay mọi người đều vắng nhà, cô chỉ nấu ít cơm thôi, cô rang cơm cho cháu nhé.”

Phòng khách rộng thênh thang chỉ còn lại mình Tông Anh, ánh mặt trời ló qua cửa sổ chiếu vào phòng, trong bồn thuỷ tinh trong suốt, các chú cá phe phẩy đuôi, mùi thơm lấp đầy phòng bếp, tràn vào phòng khách.

Như thế trở lại nhiều năm trước kia, Nghiêm Mạn bận thí nghiệm, cha bận tham gia tiệc xã giao, chỉ còn cô và bảo mẫu ở nhà.

Trước kia, sau khi tan học về nhà, bảo mẫu thường rang một bát cơm cho cô, mở lọ tương thịt bò, múc một muống đầy, đắp lên mặt cơm, nhanh chóng trộn đều, cô ngẫu nhiên ăn hết, vẫn cảm thấy đói, dường như trong dạ dày có một hố đen, làm thế nào cũng không thể lấp đầy.

Món ăn với hương vị quen thuộc được bưng lên bàn, Tông Anh lại ăn thật chậm.

Bảo mẫu đứng bên cạnh, cẩn trọng quan sát cô: “Sao cháu gầy nhiều thế? Công việc có bận rộn đến mấy cũng phải ăn cơm chứ.” Còn nói: “Sao hôm nay cháu lại về đây?”

Tông Anh ăn xong, để đũa xuống, nhìn chiếc bát trống trơn, nói: “Cháu muốn thăm lại phòng mẹ.”

Thấy cô nói vậy, bảo mẫu thầm thở dài trong lòng, giọng nói cũng chậm dần: “Cháu đi đi.”

Tông Anh đứng dậy lên gác, đi thẳng lên tầng trên cùng.

Trước kia, căn phòng này là phòng làm việc của Nghiêm Mạn, ngay cả Tông Anh cũng không được tùy tiện vào, về sau bà mất, nơi này triệt để

thành phòng chứa đồ, chỉ có bảo mẫu còn nhớ đến, thỉnh thoảng lên quét qua một chút.

Tông Anh đẩy các cửa sổ nằm nghiêng trên mái nhà, ánh mặt trời và gió vội vã ùa vào.

Trước đây, mỗi khi trời đổ mưa, cô thường đóng chặt những cửa sổ này, ngửa mặt nằm trên sàn nhà đọc sách, nghe tiếng mưa rơi rào rào và cho rằng mình đang ngủ trong một cái giếng.

Tông Anh cúi đầu tìm khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy đồ đạc của Hình Học Nghĩa, nhưng những thùng giấy này thoát nhìn vô cùng cũ kỹ, không có cái nào giống đồ mới được chuyển vào hôm qua.

Lúc này, bảo mẫu bưng trái cây lên, nói: “Phải rồi, hôm qua mẹ Tông Du mang về một đồng đồ đạc, cứ tưởng cô ấy định chất ở đây, nhưng hôm nay lại dọn toàn bộ đi rồi. Chỗ cháu đang đứng hôm qua đã được cô quét dọn sạch sẽ, xem ra là phí công.”

Tông Anh đứng thẳng lên, hỏi ngược lại: “Dì ấy dọn chúng đi rồi ạ?”

Bảo mẫu đưa đĩa đựng trái cây cho cô, nói: “Ừ, chuyển đi từ buổi sáng, không biết bên trong chứa cái gì.”

Hôm qua chuyển vào, sáng nay chuyển đi, lẽ nào là di vật của Hình Học Nghĩa?

Tông Anh đưa tay đón lấy đĩa đựng trái cây, bảo mẫu nói: “Cô còn vài việc phải làm, cô xuống trước đây, cháu cứ ở trên này nghỉ ngơi một lát.”

Sau khi bà đi, Tông Anh dứt khoát ngồi xuống ăn trái cây, còn chưa kịp ăn vài miếng, cơn đau đầu lại kéo đến, cô lấy hộp thuốc mang bên mình ra, uống mấy viên, mở một cái ghế ra nằm lên, đóng cửa lại đi ngủ.

Vừa đặt lưng xuống liền ngủ thảng đến lúc trời tối, Tông Anh ngồi dậy, trên cánh tay có bốn năm vết muỗi đốt.

Cô đứng dậy khép cửa sổ, lúc cúi đầu nhìn đồng hồ mới giật mình, đã hơn chín giờ tối, di bảo mẫu không lên gọi cô dậy.

Tông Anh cẩn thận đóng cửa xuống nhà dưới, lại mơ hồ nghe thấy có người đang đứng ở đầu cầu thang hạ giọng nói chuyện.

“Tôi hiểu rồi, toàn bộ đồ đạc đã được chuyển đến nhà trọ của anh ấy, các anh tự giải quyết sạch sẽ, thời gian tới không cần gọi điện thoại cho tôi.”

Giọng nói thể hiện nỗi bức bối và lo âu này là của mẹ Tông Du.

Tông Anh đợi bà ta cúp điện thoại, ổn định tâm trạng, lúc này mới đi xuống.

Mẹ Tông Du vừa quay đầu lại, trông thấy Tông Anh, bà ta nhất thời sững sờ.

Bảo mẫu cũng chưa kịp nói với bà ta chuyện Tông Anh về nhà, bà ta không ngờ Tông Anh lại đột nhiên xuất hiện tại đầu cầu thang, đây là cuộc gặp gỡ cực kỳ không đúng lúc. Vì không xác định đối phương đã nghe thấy chưa, cũng không biết đối phương nghe được bao nhiêu, bà ta cố gắng che dấu sự chột dạ của mình, tâm trạng luống cuống viết hết lên mặt.

Tông Anh vờ như không có việc gì rồi chào hỏi bà ta, cũng không nói rõ lý do, chỉ nói “tôi xin phép đi trước” rồi xuống lầu.

Cô đến cửa trước, nhanh chóng đi giày, bảo mẫu vội vàng chạy đến, nói: “Tiểu Anh chuẩn bị đi à? Mau mang cái hộp này theo, cháu cầm về, để vào tủ lạnh, có thể để được rất nhiều ngày.”

“Không cần đâu cô ạ.” Tông Anh từ chối ý tốt của bà, đi thẳng ra ngoài, vừa ra ngoài liền chạm mặt với Tông Khánh Lâm, lúc này cũng vừa về nhà.

Tông Khánh Lâm hiển nhiên đang nổi nóng, lập tức hỏi: “Hôm nay mà đến công ty hả?”

Tông Anh ngẩng đầu đáp: “Vâng.”

“Lúc giữ cổ phần không thấy mà có hứng thú với công ty, bây giờ bán hết rồi lại nhớ tới sao?”

“Con đi xác nhận một số chuyện.”

“Xác nhận ai hại chết mẹ mà sao?”

“Không phải vậy.” Tông Anh hít sâu một hơi, điện thoại trong túi rung lên, cô cầm lên, nhấn phím nghe, Tông Khánh Lâm lại đột nhiên đưa tay gạt di động của cô xuống đất.

“Đầu óc mà có vấn đề à? Đến công ty xác nhận tin đồn, mà muốn nói cho toàn bộ công ty là tao hại chết Nghiêm Mạn phải không?!”

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Cơ giận lên đến đỉnh điểm, Tông Khánh Lâm không thèm lựa lời, lúc nói chuyện hai tay run rẩy.

Tông Anh nghiêng đầu nhìn di động nằm trên mặt đất, màn hình giãy giụa phát sáng mấy giây, cuối cùng tối om.

Cô bỏ lỡ cuộc gọi của Thịnh Thanh Nhượng.

Tông Anh ngẩng đầu, nói một cách kiềm chế: “Nói chuyện đàng hoàng, ba có cần phải ném di động không?”

Cô lên tiếng chất vấn, Tông Khánh Lâm càng tức giận, giơ tay định tát cô...

Còn chưa chạm vào tóc cô, Tông Anh bỗng đưa tay bắt lấy cổ tay ông ta, gần như lấy hết toàn bộ sức lực để chống cự cơn trút giận vô lý này, cô nhìn chăm chăm đối phương, đôi mắt tràn đầy bất mãn, nghiêng răng nói: “Không làm việc trái lương tâm, không sợ quý gõ cửa, nếu quả thật không thẹn với lòng, tin đồn có gì đáng sợ, ba cần gì phải tức giận đến vậy?”

Nhịp thở của cô nhanh dần, da và cơ mặt căng cứng, lời nói mang nhiều tính công kích hơn: “Năm đó, ba không cố gắng điều tra chứng cứ về vụ án của mẹ tôi, chỉ một mực quả quyết rằng bà ấy tự sát, vậy hiện tại không cần ba phí công – tôi muốn điều tra hay không, điều tra như thế nào, đều là chuyện của tôi, không liên quan gì đến ba.”

Nói xong, Tông Anh hất tay ông ta ra, trực tiếp quay sang phải, khom lưng nhặt di động đã vỡ màn hình.

Cô ấn mạnh nút nguồn một lúc, hy vọng nó quay lại làm việc, nhưng nó không hề phản ứng.

Điện thoại hỏng, vỏ máy lạnh dần, nhưng Tông Anh vẫn cất nó vào túi, rảo bước xuống bậc thang, đi ra ngoài.

Từ trước đến nay cô luôn trầm tĩnh, dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, hồi còn nhỏ, nghe tin mẹ bất ngờ qua đời, cô cũng không khóc, không gây chuyện, thái độ và cử chỉ cứng rắn hiện tại của cô khiến Tông Khánh Lâm bất ngờ, ông ta có phần giật mình, càng thêm tức giận, xoay người cao giọng ra lệnh cho cô: “Mày đứng lại cho tao!”

Trong bóng đêm mờ mịt, Tông Anh dừng lại hai giây, cuối cùng chỉ hơi nghiêng đầu, lưu lại một câu “Ba hãy bảo trọng”, sau đó vội vã bước ra khỏi cửa chính.

Đầu tiên là tranh giành quyền nắm giữ cổ phần, sau đó là vụ bê bối làm giả số liệu, Tân Hi hiện đang trong tình trạng bất tỉnh, Tông Anh có thể bình tĩnh nói một tiếng bảo trọng với ông ta, âu cũng là hết lòng quan tâm.

Bán hết số cổ phần trong tay, cô không còn liên quan gì đến Tân Hi nữa; làm căng với cái nhà này như vậy, về sau có lẽ không còn qua lại gì nữa.

Chiếc xe từ phía đối diện đi tới trở đầy những hành khách đang trên đường về nhà, Tông Anh lại lẻ loi bước ra khỏi nhà. Đèn đường miễn cưỡng chiếu sáng con đường phía trước, những nơi đã đi qua chìm vào bóng tối.

Ra khỏi nhà chính là đoạn tuyệt quan hệ sao?

Tông Anh đứng trên con đường chật hẹp vắng lặng trong khu biệt thự, những chiếc xe về nhà chạy qua trước mặt cô, nhà nhà lên đèn, tất cả đều không liên quan đến cô.

Cô thở dài, muốn gọi điện thoại, di động lại hỏng; định về chung cư, khu biệt thự lại không dễ bắt xe.

Cứ thế đi ra ngoài, kéo lê thân xác mệt mỏi, không biết mình muốn đi đâu, chỉ có cơn đói và ngọn gió đêm đầu thu làm bạn.

Tông Anh ngồi xuống ven đường.

Xe cứu thương hú còi lao nhanh như bay trên đường, lác đác vài cửa hàng bên dãy đối diện còn sáng đèn, trên quảng trường cách đó không xa có người đang nhảy, tốp năm tốp ba người đi tản bộ buổi tối, thậm chí có đứa trẻ nghịch ngợm tò mò quan sát cô, ngửa đầu hỏi người lớn bên cạnh: “Cô kia ngồi dưới đất, trông thật kỳ lạ, cô ấy là ăn xin ạ?”, Người lớn liền nhỏ giọng khiển trách: “Trẻ con không được nói linh tinh!”

Ngồi khoảng hơn mười phút, một chiếc taxi đột nhiên thẳng lại trước mặt cô.

Vừa dừng hẳn, cửa ở hàng ghế trước bị đẩy ra, Thịnh Thanh Nhượng vội vàng xuống xe, khom người hỏi cô: “Tông tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Tông Anh ngẩng đầu nhìn anh, đèn đường chỉ có thể chiếu sáng một nửa mặt Thịnh Thanh Nhượng, song cô vẫn có thể nhận ra nỗi lo lắng và bất an tràn ngập trên khuôn mặt anh.

Cô đột nhiên bình tĩnh hơn nhiều, giọng nói cũng dịu lại: “Sao anh tìm được tôi?”

Thịnh Thanh Nhượng lấy di động ra, giọng vẫn còn nôn nóng: “Thấy cô không ở nhà, tôi liền bật điện thoại tìm vị trí của cô, nhưng về sau gọi cho cô, chỉ nghe thấy một hai tiếng tranh chấp, điện thoại lại đột nhiên ngắt, tôi lo...” Nói đến đây, anh bỗng dừng lời, hỏi lại lần nữa: “Cô sao rồi? Có khỏe không? Có căng thẳng lắm không?”

Thật ra Tông Anh không quan tâm nội dung lời giải thích của anh cho lắm, nhưng thấy anh không ngừng nói chuyện, cô chợt cảm thấy đêm nay dường như có chút hương vị tình người đậm đà, không còn mờ mịt, đau khổ như trước nữa.

Cô thở dài, xả hết nỗi lòng, trên khuôn mặt xưa nay vốn lạnh nhạt bỗng hiện lên nét cười hiếm có, mặc dù nhạt nhưng xuất phát từ đáy lòng.

Cô chân thành nói: “Tôi không sao, không sao rồi.”

Thị Thanh Nhượng thở phào nhẹ nhõm, cô đưa tay về phía anh: “Ăn cơm chưa? Ta đi ăn đi.”

Bàn tay đang siết lại thành nắm đấm của Thị Thanh Nhượng thả lỏng ra, anh nắm chặt tay đối phương, kéo cô đứng dậy, đáp: “Được.”

Hai người lại lên taxi, đến một quán cơm còn mở cửa.

Trong đêm khuya, chỉ có thức ăn nóng hôi hổi đối xử bình đẳng với các vị khách.

Sức ăn của Tông Anh rất tốt, hai người gọi suất cho ba người, cuối cùng ăn bằng sạch.

Ăn xong, khách sạn cũng chuẩn bị đóng cửa.

Biển quảng cáo đèn led sau lưng nối nhau vụt tắt, Tông Anh đứng ngoài cửa chờ taxi, cô sắp xếp lại suy nghĩ, quay đầu nói với Thị Thanh Nhượng: “Lát nữa tôi muốn đến một nơi, anh ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng cho tôi.”

Cô đi đâu làm gì, hoàn toàn là chuyện cá nhân, vốn không tiện hỏi thăm, nhưng Thị Thanh Nhượng không tài nào yên tâm để cô ra ngoài giữa đêm hôm khuya khoắt, do dự một lát, anh hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Tông Anh ngẩng đầu nhìn đèn giao thông nằm chếch phía đối diện đường cái: “Nhà Hình Học Nghĩa.”

“Đi lật lại di vật của ông ta ư?”

“Phải.”

Tông Anh đáp thẳng thắn, dứt khoát.

Cô nhớ vô cùng rõ ràng câu mẹ Tông Du nói lúc gọi điện thoại ở đầu cầu thang – “Toàn bộ đồ đạc đã được chuyển đến căn hộ của anh ấy, các anh tự giải quyết sạch sẽ”.

Lời này có nghĩa là – Di vật của Hình Học Nghĩa đã được chuyển đến chỗ ở của ông ta, có người muốn nhanh chóng giải quyết chúng sạch sẽ.

Cho dù tự tiện đột nhập nhà dân là trái pháp luật, Tông Anh cũng nhất định phải mau chóng đi một chuyến.

“Tôi đi cùng cô.”

Tông Anh quay đầu nhìn anh: “Anh Thịnh, anh cần nghỉ ngơi.”

Anh tự tay chặn một chiếc taxi, mở cửa ghế sau, xoay người nói với cô: “Không, Tông tiểu thư, tôi không thể để cô mạo hiểm một mình.”

Tông Anh nhìn anh vài giây, khom lưng ngồi vào xe, đồng thời đưa ra quyết định: “Về chung cư 699 trước đã, tôi muốn đi lấy vài thứ.”

Mười lăm phút sau, xe dừng lại trước cửa chung cư 699, Tông Anh xuống xe, qua cửa sổ thủy tinh, cô nói với Thịnh Thanh Nhượng – lúc này đang ngồi kế bên tài xế: “Ở đây chờ tôi, tôi lên nhà một chuyến rồi lập tức xuống ngay.”

Nói xong, cô rảo bước đi qua cửa chung cư rồi lên lầu, Thịnh Thanh Nhượng thấy cửa sổ tầng cao nhất chợt sáng lên, lại nhanh chóng tối om, một phút sau lại thấy cô thay quần áo, đi ra từ cửa chính khu chung cư, trong tay cầm thùng đựng dụng cụ khám nghiệm và một chiếc ô che mưa.

Buổi tối không khí ẩm ướt hơn, liên tục nắng ráo mấy ngày, có lẽ Thượng Hải sẽ lại nghênh đón một trận mưa.

Xe taxi chạy như bay trong bóng đêm ẩm ướt, hai người băng qua hơn nửa thành phố, hướng đến nhà Hình Học Nghĩa.

Tuy là người phụ trách bộ phận nòng cốt của công ty, đồng thời chịu trách nhiệm dự án đưa loại thuốc mới ra thị trường, nhưng bình thường trừ viện nghiên cứu thuốc và nhà, ông ta ít khi ra ngoài xã giao, ngay cả nhà cũng mua ở vùng ngoại thành, có chút gì đó tách biệt với xã hội.

Xe chạy trên đường, Tông Anh phát hiện Thịnh Thanh Nhượng một mực chú ý hướng di chuyển trên di động.

Cô biết rõ, hơn bảy mươi năm trước, vùng ngoại thành Thượng Hải vẫn là chiến khu, mà hiện tại chỉ còn bốn năm tiếng nữa là đến sáu giờ sáng, để Thịnh Thanh Nhượng rơi vào chiến khu lần nữa là tuyệt đối không được.

Bởi vậy, cô bảo đảm: “Lát nữa chúng ta sẽ về nội thành sớm, anh đừng lo.”

Không ngờ Thịnh Thanh Nhượng lại nói: “Không vội.” Anh hạ di động xuống, nói tiếp: “Nếu không kịp, tôi vừa hay có dự định khác, Tông tiểu thư, cô đừng lo cho tôi.”

Dự định khác? Tông Anh không hiểu.

Anh liền giải thích: “Nhà máy nhà họ Thịnh đã xác định di dời, các hạng mục chuẩn bị cho kế hoạch đang được tiến hành, dự tính sẽ di dời cùng

nhóm nhà máy tiếp theo. Trừ những sự vụ như kinh phí và bố trí nhân viên, giấy thông hành cũng là vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Trong tay chúng tôi hiện có giấy thông hành của Tô Giới và Bộ Tư Lệnh Canh Gác Kinh – Hồ (Bắc Kinh – Thượng Hải), nhưng lúc di chuyển không thể chỉ đi đường thẳng, gặp nơi đóng quân, những giấy tờ này liền vô tác dụng, bởi vậy nếu muốn thuận lợi di dời, cần lĩnh giấy thông hành của trại đóng quân nữa.

Cho dù hôm nay không tới đây, hai ngày nữa tôi vẫn phải qua đây lĩnh giấy thông hành, hôm nay đi, trái lại tránh được nguy hiểm lúc đi đường, vì thế mong cô hãy thoải mái, thả lỏng tinh thần.”

Tông Anh hiểu, đồng thời cảm nhận sâu sắc sự phiền phức và nguy hiểm của việc dời nhà máy lúi sâu vào đất liền.

Cô không cần nói thêm nữa, xe rớt cuộc dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ.

Vì không sốt ruột trở về, Tông Anh cũng không bảo xe taxi dừng lại chờ, thanh toán tiền xong, xe taxi lập tức quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Để tránh camera theo dõi, Tông Anh bật ô lên, Thịnh Thanh Nhượng lập tức hiểu ý, cầm ô thay cô. Cô nhanh chóng mở thùng đựng dụng cụ khám nghiệm, đeo khẩu trang, bao tay, sau đó nói: “Chỉ có một camera theo dõi trước cửa, tránh cái máy đó là được.”

Nói xong, cô xách thùng đến trước cửa, đưa tay nhẹ nhàng mở nắp đậy khoá lên, bàn phím mật mã lập tức lộ ra.

Tông Anh lấy bàn chải và lọ bột carbon ra khỏi thùng đựng dụng cụ khám nghiệm, ngồi xổm trước bàn phím mật mã, kiên nhẫn quét bột.

Thị Thanh Nhung một tay cầm đèn pin chiếu sáng cho cô, tay còn lại cầm ô tránh ống kính của camera theo dõi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bàn phím mật mã.

Bốn con số thường được sử dụng hiện ra theo thứ tự từ trên xuống dưới...

1, 4, 9, 0.

Tay cầm bàn chải nam châm của Tông Anh đột nhiên ngưng khựng lại giữa không trung.

Hai bên thái dương rịn một lớp mồ hôi mỏng, cô đứng sững trước bàn phím mật mã, mặt tràn đầy kinh ngạc và bất ngờ, còn chưa kịp bình tĩnh, Thị Thanh Nhung đã đưa tay ấn bốn con số...

0, 9, 1, 4.

Tiếng mở khoá riêng biệt của thiết bị mật mã điện tử thuận lợi vang lên, Thị Thanh Nhung và cô nhìn nhau một cái.

0914, ngày mẹ cô qua đời.

Không cần sắp xếp, tổ hợp và thử thí nghiệm, chính là 0, 9, 1, 4.

Qua lượng mồ hôi dầu phân bố trên bàn phím mật mã, rất có thể mật mã này chưa bao giờ bị thay đổi.

Hình Học Nghĩa dùng mật mã này, dù thế nào cũng không phải trùng hợp.

“Tông tiểu thư?” Thị Thanh Nhung thận trọng gọi cô một tiếng.

Tông Anh phút chốc thu hồi võ số nghi vấn, nhanh chóng lau bột carbon trên bàn phím mật mã, đứng dậy mở cửa.

Ánh trăng mờ len lỏi vào trước, giúp họ dò đường.

Tông Anh khép cửa lại, phòng khách vắng vẻ thê lương, trần nhà thì cao mà gia cụ lại ít, thậm chí toát lên vẻ trống trải. Lia đèn pin qua, thậm chí còn thấy được bụi bay lơ lửng trong không khí, gần hai tháng không có người quét dọn, rất nhiều chỗ trong nhà đều phủ bụi.

Tông Anh nhìn xung quanh, tầng một không có bất kỳ thùng chứa đồ nào, lại lia đèn pin lên trên, trái lại phát hiện một loạt dấu vết nối tiếp nhau trên bậc thang – bụi bị lau đi, hoặc có người vô tình dẫm lên.

Cô nói: “Lên gác thôi.”

Thị Thanh Nhượng theo sát phía sau, lần theo dấu vết đi về phía trước, cuối cùng thấy chúng dừng ở cửa thư phòng tầng hai.

Hai người dừng lại trước cửa, Tông Anh đưa tay mở cửa ra, lia đèn pin một vòng, cạnh mặt tường phía Tây xếp mấy thùng giấy, trên hộp giấy còn in ký hiệu của Tân Hi, có thể thấy đây là đồ đạc được chuyển từ Tân Hi về.

Hẳn là nơi này.

Toàn bộ thùng được niêm phong bằng băng dính trong suốt, muốn mở thùng mà không để lại dấu vết cơ bản không có khả năng.

Tông Anh suy nghĩ một lát, đột nhiên há miệng ngậm đèn pin, khom người ôm thùng, lật nó lại, ngồi xổm xuống, lấy con dao ra, cẩn thận mở thùng từ dưới đáy.

Trong hộp đa số là tài liệu được sắp đặt chỉnh tề, Tông Anh lật đại khái vài tập, tất cả đều là tài liệu công việc trong thời gian gần đây.

Thứ cô muốn điều tra không phải là viện nghiên cứu thuốc, mà là cá nhân Hình Học Nghĩa, điều cần ưu tiên lưu ý hẳn là đồ đạc riêng tư và số

ghi chép.

Tìm từng thùng một, thời gian càng đi càng muộn, càng đi càng nhanh, không thể bật đèn, không thể mở cửa sổ, không gian bịt kín khiến người ta cảm thấy đè nén và căng thẳng mãnh liệt.

Tông Anh kiên nhẫn tìm kiếm, trán đổ đầy mồ hôi, thấm ướt những sợi tóc hai bên thái dương.

Đèn pin đột nhiên tắt, Tông Anh thay pin dự phòng, đưa tay nhìn đồng hồ, sợ không đủ thời gian, cô quay đầu nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Anh Thịnh, chỗ này để tôi tìm là được, anh xem thử ngăn kéo và giá sách của ông ta xem.”

Nhận ra nỗi lo lắng của cô, Thịnh Thanh Nhượng an ủi “Đừng sợ, từ từ sẽ tìm được”, sau đó đi thẳng đến chỗ giá sách.

Ánh đèn pin sáng rực rọi qua từng tầng của sách, chùm tia sáng như đèn pha đột nhiên dừng lại trước một khung ảnh bằng gỗ.

Tấm ảnh cũ trong khung ảnh được chùm sáng yên lặng bao phủ là ảnh chụp chung hồi tốt nghiệp, giống tấm ảnh trong nhà Tông Anh – trong đó có Nghiêm Mạn, Hình Học Nghĩa và Tông Khánh Lâm.

Khác ở chỗ, tấm ảnh này được phóng đại, khung ảnh cũng lớn hơn nhiều.

Trong ảnh, Hình Học Nghĩa đeo cặp kính khô khan, thân thể gầy yếu, đứng chếch phía sau Nghiêm Mạn, sát bên cạnh là Tông Khánh Lâm, người cao hơn ông ta gần nửa cái đầu.

Thịnh Thanh Nhượng mở cửa tủ thủy tinh, cẩn thận dịch khung ảnh sang một bên, định nhìn xem phía sau để những sách gì, ở đó có cả thầy gồm bốn bộ “Được điển Trung Quốc”, bìa da màu đỏ, được đặt gọn gàng ngay ngắn.

Anh đang định đặt khung ảnh về chỗ cũ, lại vô thức dừng lại, ngón tay men theo đỉnh sách, sờ thấy một quyển sổ.

Quyển sổ được để ngang, giấu giữa sách thuốc và vách giá sách, thấp hơn sách thuốc một đoạn, nếu không cao hoặc không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được.

Thịnh Thanh Nhượng dùng ngón tay kẹp lấy quyển sổ, vững vàng rút nó ra.

Bìa ngoài sạch sẽ, không chữ nào bị mòn, nhưng giữa sổ phồng lên hai bên mỏng – điển hình của kiểu sổ cắt dán.

Bên kia, Tông Anh tìm thấy một chồng sổ tay.

Cô cầm một quyển, tiện tay lật một trang...

Bên trái viết: “Ngày 17 tháng 9 năm 2011, gió bắc, trời nhiều mây, có mưa, thời tiết ôn hoà, cậu có khoẻ không?”

Bên phải ghi: “Ngày 18 tháng 9 năm 2011, nhiệt độ giảm, gió bắc vẫn thổi, trời âm u rất lâu, nhưng không có giọt mưa nào, cậu có khoẻ không?”

Tông Anh lướt nhanh sang các trang sau...

Nhật ký không thiếu một ngày nào, chỉ ghi chép thời tiết, câu cuối cùng vĩnh viễn là: “Cậu có khoẻ không?”

Là hỏi ai, ghi chép thời tiết những ngày đó cho ai xem?

Sắc mặt Tông Anh càng lúc càng trầm, mồ hôi trên trán lạnh lẽo.

Bởi người có thói quen ghi chép thời tiết tương tự còn có mẹ cô.

“Tông tiểu thư.”

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên gọi cô khiến cô bưng tỉnh.

Cô khép sổ tay lại, Thịnh Thanh Nhượng đi tới, bước đến trước mặt cô, lại chìa tay đưa cô một quyển sổ.

Anh nói: “Hắn là Hình Học Nghĩa cắt báo ra rồi ghép lại, cô thử đọc đi.”

Tông Anh nhanh chóng mở ra, lật từng trang một, càng lật càng chậm, tương tự là những bài báo về Nghiêm Mạn được cắt ra, ông ta thậm chí còn làm tỉ mỉ, toàn diện hơn cả cô, trong đó có một vài bài chính cô cũng chưa từng đọc.

Tại sao ông ta lại làm chuyện này?

Ông ta có tư cách gì mà làm những chuyện này?

Lồng ngực Tông Anh dấy lên một ngọn lửa vô danh, trong ngọn lửa tức giận màu lam nhạt lại ẩn chứa nỗi sợ hãi và mê mang.

“Còn cái này nữa.” Thịnh Thanh Nhượng nói, đoạn đưa một hộp thuốc ra, trên hộp thuốc dán xen hai màu trắng xanh in chữ “Escitalopram Oxalate Tablets”.

“Số thuốc đã được dùng hết gần một nửa.” Anh nói, “Tôi đọc giấy hướng dẫn sử dụng thì thấy đây là thuốc chống trầm cảm nồng độ mạnh và...”

“Tôi biết.” Tông Anh đưa tay đón lấy hộp thuốc, cô nhớ năm ngoái tình cờ gặp Hình Học Nghĩa, lúc đó ông ta gầy đến đáng sợ, nụ cười đờ đẫn lại máy móc.

Người như vậy có liên quan đến vụ án của Nghiêm Mạn, nhưng rốt cuộc ông ta đóng vai trò như thế nào?

Kẻ giết người? Hay...

Cảm giác đè nén một cách chán trường đột nhiên ập xuống, Tông Anh trả hộp thuốc và sổ lại cho Thịnh Thanh Nhượng, thở dài trong cơn mệt mỏi rã rời, giọng trầm xuống: “Không còn sớm nữa, dọn dẹp rồi đi thôi.

Những thứ phát hiện được trong đêm nay mặc dù nằm ngoài dự đoán của cô, nhưng đều không phải chứng cứ, bởi tất cả những thứ này không được mang về, chỉ có thể đặt về chỗ cũ.

Cố gắng đặt đồ đạc về đúng chỗ trong hộp giấy, dùng băng dính trong suốt cẩn thận dán đáy hộp lại, đặt từng thùng một về chỗ, thoạt nhìn như chưa có ai động vào.

Lúc hai người làm xong, trời đã hừng sáng.

Tông Anh nhìn đồng hồ, xách thùng dụng cụ khám nghiệm lên, nói: “Xuống lầu thôi, còn năm phút nữa.”

Nhưng chưa kịp tới cửa, cô đột nhiên dừng bước, đưa tay ra hiệu cho Thịnh Thanh Nhượng dừng lên tiếng.

Tiếng mở cửa và tiếng bước chân lên lầu vọng đến, toàn bộ dây thần kinh của Tông Anh căng lên – qua tiếng bước chân, cô đoán phía đối phương có ít nhất hai người.

Thịnh Thanh Nhượng ôm cô, nhanh chóng dẫn cô đến cửa sổ cạnh giá sách, khép kín tấm rèm nặng nề lại.

Tông Anh một tay cầm thùng dụng cụ khám nghiệm, tay còn lại bị anh nắm chặt.

Có người lên lầu và cũng dừng lại trước cửa thư phòng tầng hai.

Một người đặt tay lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy vào, len nửa người vào trong.

Trong bóng tối thấy không rõ mặt người, ánh sáng màu lam u tối xuyên qua khe hở nhỏ hẹp giữa rèm cửa, nghiêng mình vào nhà, rơi lên giày da của Thịnh Thanh Nhượng – mũi giày bóng loáng, vô cùng đẹp đẽ.

Có tin nhắn mới, di động của Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên rung nhẹ.

Song tiếng động rất nhỏ này lại khiến người ngoài cửa đột nhiên kêu “xuyt”, tiếng nhỏ, ngắn ngủi, lại đầy cảnh giác, ngay sau đó anh ta nhay bén phán đoán –

“Có người.”

Tông Anh đứng im không nhúc nhích, Thịnh Thanh Nhượng một tay nắm chặt tay cô, cúi đầu nhìn đồng hồ, tựa cằm bên tai cô.

Kim giây trên đồng hồ nhích từng ly, di chuyển đến sáu giờ đúng, thân thể kẻ sát đối phương, có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim đập càng ngày càng căng thẳng của hai bên, cuối cùng ngay cả nhịp hô hấp cũng gần như thống nhất.

Tông Anh xoay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong khoảnh khắc, cô trông thấy một chiếc xe quen mắt đang đỗ trước cửa.

—

Lời tác giả:

– Tiết Tuyền Thanh: Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, dán kính cường lực vào, cứ để điện thoại trơ ra sẽ dẫn đến kết cục này – đốt tiền. Còn nữa, đồng chí Tông Anh, lúc cậu phá khoá trái pháp luật, cậu đã không còn là cảnh sát nhân dân, over.

– Boy dân quốc: Hoàn thành kabe-don, yeah!

Cuối cùng, tự tiện đột nhập nhà dân là không tốt, tự tiện đột nhập nhà dân là trái pháp luật, tự tiện đột nhập nhà dân là sai trái.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Mấy ngày trước, Tông Anh từng đi trên chiếc xe này.

Tối ngày 15 tháng 9, trời đổ mưa to, cô ngồi trên chiếc xe này rời khỏi biệt thự dưới chân núi Xà Sơn, lái xe là thư ký Thẩm.

Trong khoảnh khắc thất thần, cô đột nhiên rơi xuống, trời đất đảo lộn.

Mới đầu, cô còn thấy có tấm ván gỗ đỡ dưới chân, nhưng chưa kịp đứng vững, tấm ván gỗ đã sập, khoảnh khắc rơi xuống, có người kéo mạnh cô vào lòng, cuối cùng hai người cùng nhau rơi vào đồng rơm ẩm ướt.

Tông Anh nhắm tịt mắt vì đau, trong tay nắm chặt không phải rơm rạ, mà là áo sơ mi của Thịnh Thanh Nhượng.

Hiển nhiên, anh rất đau đớn, cơ mặt căng lên như thể cố kìm nén, nhưng vừa mở mắt, anh lại hỏi Tông Anh: “Đau không? Có khó chịu lắm không?”

Tông Anh lập tức buông tay ra, ngồi dậy xoa vai, vuốt thẳng tóc, đáp một câu ngắn ngủi “Không có gì” rồi ngẩng đầu nhìn lên trên.

Căn nhà này xây theo phong cách điển hình của nhà nông thế kỷ trước, được xem như tương đối có của.

Nhưng nóc nhà sớm bị nổ tung, một tấm gỗ lợp mái lung lay sập đổ, họ vừa hay rơi đúng vào tấm gỗ không rảnh chắc kia, sau đó liền rơi từ tầng hai xuống, may là cạnh bếp lò chất một đồng rơm rạ giúp giảm xóc.

Cả phòng hỗn loạn, mặt đất lầy lội – rõ ràng, cơn mưa vù ghé qua đây.

Trời còn chưa sáng, vùng ngoại thành Thượng Hải bị mưa to cọ rửa, mỗi một tấc không khí đều vô cùng ẩm ướt. Trong khi Tông Anh còn đang bần thần, Thịnh Thanh Nhượng đứng dậy kéo cô lên, chịu đựng cơn đau, nói: “Nếu bản đồ vẽ đúng, doanh trại sư bộ chắc hẳn đang nằm gần đây.”

Tông Anh lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, hỏi: “Chúng ta qua đó ngay bây giờ sao?”

Thịnh Thanh Nhượng định ra ngoài tìm hiểu tình hình, còn chưa bước ra khỏi ngưỡng cửa, tiếng súng lại vang lên...

Tiếng súng dồn dập như mưa rào, xé tan màn trời màu lam u tối, vầng thái dương từ phương Đông ló dạng.

Thịnh Thanh Nhượng dừng bước, quay đầu nói với Tông Anh “Đừng ra ngoài”, sau đó ra khỏi cửa.

Lúc tiếng súng trở nên dữ dội hơn, Thịnh Thanh Nhượng quay về.

Tông Anh bình tĩnh hỏi anh: “Chúng ta rơi vào khu bị chiếm đóng?”

“Không.” Nói xong, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên mở tay Tông Anh ra, vẽ một đường thẳng vào lòng bàn tay cô, nhanh chóng giải thích: “Phía Tây con sông này là thôn bị quân Nhật chiếm đóng, phía Đông là doanh trại quân đội, chúng ta đang ở đây...” Ngón tay anh chỉ vào vị trí bên cạnh chiến tuyến, là phía Đông.

“Ở khu giao chiến?”

“Đúng.” Anh vẫn cúi đầu, nói tiếp, “Muốn phản công, quân đội cần đi qua con sông này, quân Nhật ở bờ bên kia dựng súng máy phòng thủ, tiếng súng chắc hẳn đến từ đó.”

“Chúng ta phải đi đâu?”

Anh dùng ngón tay vẽ một đường, nói bằng giọng vô cùng chắc chắn: “Phía Đông, bộ chỉ huy tiền tuyến, không xa.”

Sáng sớm, chiến tranh vừa bắt đầu, không ai biết cuộc chiến sẽ tiến triển ra sao, mau chóng đời đi trước khi các đợt không kích nguy hiểm bắt đầu có lẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dứt lời, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhét vào tay cô một khẩu súng sáng loáng: “Đề phòng bất trắc.”

Kim loại nặng trĩu, lạnh như băng áp vào lòng bàn tay, trong lúc vội vàng, Tông Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức nhận ra nó – Browning M1911.

Ánh mặt trời còn chưa kịp chừa khô nước mưa còn tù đọng, con đường hết sức lầy lội, vì đi trong nồm nóng, sốt ruột, không ít lần Tông Anh sa chân vào đồng bùn lầy lội, nếu không phải bên cạnh còn có người làm điểm tựa, đỡ cô đứng vững, không biết chừng coi đã ngã mấy lần.

Tiếng súng ở ngay sau lưng, mặc dù mỗi lúc một dữ dội, nhưng càng đi về phía trước âm thanh nghe được càng xa xôi, chỉ có mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí, tiếng bom đạn đì đùng cảnh báo nguy hiểm thỉnh thoảng vang lên như nhắc nhở mọi người về tình hình chiến đấu căng thẳng.

Tông Anh nghiêng đầu, đưa mắt nhìn lướt qua khuôn mặt trông nghiêng của Thịnh Thanh Nhượng.

Anh mím môi im lặng, trên mặt là vẻ bình tĩnh đầy kinh nghiệm, thấy Tông Anh đang nhìn mình, anh bỗng quay sang, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, mau đi thôi.” Rõ ràng đây không phải lúc rảnh rỗi để nghĩ những chuyện khác, song Tông Anh lại nhớ tới vết đạn bắn sượt qua mặt anh, nhớ mùi thuốc súng quanh quẩn khắp người anh đêm sinh nhật ấy...

Cho dù sống tại Tô Giới, lại không phải quân nhân, nhưng với anh, chiến khu cũng chẳng phải nơi xa lạ.

Làn gió buổi sớm mát mẻ, lưng áo lại ướt đẫm, tim đập dồn vì thiếu ngủ, bộ chỉ huy tiền tuyến gần ngay trước mắt, chỉ cần vượt qua chiến hào là đến nơi, song tiếng máy bay địch gầm gào bỗng nhiên vang lên.

Tông Anh ngẩng đầu, chỉ thấy hai chiếc máy bay chiến đấu bay đến từ phía Tây, nhanh chóng chiếm giữ bầu trời, một chiếc trong số đó đột nhiên quay đầu, cô còn chưa kịp xem xem nó bay về hướng nào, một bàn tay đột nhiên đặt lên gáy cô, ngay sau đó cô bị ấn ngã xuống đất...

Mấy giây sau, cơn ù tai kéo đến, bom nổ cách đó mấy mét, bùn và đá vụn bắn tung tóe khắp người.

Cánh tay Thịnh Thanh Nhượng để ngang sau đầu cô, bịt kín lỗ tai và gò má cô.

Bom rơi bất kỳ chỗ nào, cuộc oanh tạc vẫn đang tiếp diễn, lỗ tai gần như điếc hẳn vì chấn động, Tông Anh căn bản không nghe thấy Thịnh Thanh Nhượng đang nói gì.

Cả chặng đường mạo hiểm, hỗn loạn.

Có binh sĩ la hét với họ, trải qua những lần ngã xuống, bị kéo bị túm, rốt cuộc lúc đến bộ chỉ huy, toàn thân hai người trông thật nhếch nhác.

Vào hầm trú ẩn, tiếng oanh tạc bên ngoài trở nên trầm đục, ngọt ngọt như đeo chụp tai.

Tông Anh che lỗ tai, ngón tay ấn huyết gần tai, hy vọng mau chóng khôi phục thính lực, vô thức ngẩng đầu, cô thấy Thịnh Thanh Nhượng đang trình bày giấy chứng nhận với binh sĩ.

Binh sĩ kia quan sát họ vài lần, cảnh giác hỏi ngược lại: “Hội Viên Ủy ban di dời? Tìm ai? Có việc gì?”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Trước khi tới, tôi đã trao đổi với người phụ trách của sư bộ các anh thông qua uỷ ban di dời, chúng tôi cần lĩnh một số giấy thông hành, xin gọi điện thoại thông báo giúp tôi.”

Tiếng bom bên ngoài vẫn chưa ngừng nghỉ, khi nói chuyện vẫn phải đứng gần và hét thật to mới nghe được, binh sĩ kia lớn tiếng nói: “Sư trưởng không ở bộ chỉ huy! Chờ đánh xong trận này mới thông báo giúp anh được!”

Không ai đoán được khi nào cuộc chiến mới kết thúc, Thịnh Thanh Nhượng nói: “Vậy trước mắt phiền anh thông báo cho Trại Trưởng Thịnh Thanh Hoà thuộc Tiểu đoàn 3 Trung đoàn 79 giùm tôi.”

Binh sĩ lập tức đáp: “Trại trưởng Thịnh đã dẫn quân đến phía Đông bọc đánh từ đêm hôm qua, hiện tại cũng không ở bộ chỉ huy, anh chỉ có thể chờ anh ấy trở về!”

Liên tiếp bị từ chối, con đường phía trước nhất thời khó đi, chỉ có tiếng bom vang vọng không ngừng nghỉ, Thịnh Thanh Nhượng buông thõng hai tay, cất giấy chứng nhận và các tài liệu liên quan vào cặp.

Lúc này, Tông Anh mới chú ý đến tay anh...

Mu bàn tay thấm đầy máu...

Nếu không có bàn tay này che chắn, mặt cô sẽ bị thương.

“Có chuyện gì vậy?” Thịnh Thanh Nhượng nhận ra ánh nhìn của cô, lại nhìn theo tầm mắt cô xuống tay mình, cảm giác đau rát do bị bỏng chọt xâm chiếm thần kinh, anh nói: “Chỉ cần sạch là được.”

Anh vừa dứt lời, Tông Anh lập tức cầm lấy cổ tay anh, giơ tay anh lên kiểm tra cẩn thận.

Mặt trời bên ngoài chói chang, tình hình chiến đấu trên không ác liệt, trong hầm trú ẩn âm u, ẩm ướt, ngột ngạt, nhân viên liên lạc cầm máy phát tín hiệu, quỳ trên mặt đất lầy lội, lo lắng gõ điện báo, chuột đồng thi nhau ra vào, không thềm kiêng dè con người, Tông Anh ngồi xồm, nhanh chóng mở thùng đựng dụng cụ khám nghiệm, lấy găng tay cao su và nhíp cỡ nhỏ ra.

Cô chỉ vào một tảng đá, bảo Thịnh Thanh Nhượng ngồi xuống, một tay cầm lấy tay anh, tay còn lại cầm nhíp, gỡ những mảnh đá đâm vào da anh.

Trên đầu chỉ có duy nhất một ngọn đèn tối mờ, chập chờn sáng tối theo từng cơn chấn động xuất phát từ cuộc oanh tạc bên ngoài.

Thịnh Thanh Nhượng cup mắt, cổ áo của cô bị nước bùn nhiễm bẩn, tóc hai bên thái dương ướt đầm, rõ ràng rất nhếch nhác, vẻ mặt lại mang vẻ tập trung không màng đến mọi rung chuyển bên ngoài.

Cơn đau không gay gắt nữa, thần kinh căng thẳng, lo âu được thả lỏng, trong hầm trú ẩn ẩm thấp, mờ tối dường như cũng có chút dịu dàng ngăn ngủi và một thoáng bình an.

Hết thấy chỉ là tạm thời.

Bên ngoài, tiếng máy bay địch oanh tạc ngừng lại, một đoàn người vội vã xông tới, viên chỉ huy quăng mũ, nổi giận ùng ùng quát: “Đoàn 83 làm gì không biết? Ông đây dẫn người phòng thủ cả đêm, cuối cùng lại chết một nửa! Người của ông chết một nửa! Một nửa!”

Mắt anh ta gần như đỏ lừ, quân trang dính đầy bùn đất, máu thuận theo tay áo trái nhỏ xuống, toàn thân run lên vì tức giận và đau đớn.

Tông Anh ngẩng đầu, Thịnh Thanh Nhượng cũng quay lại nhìn, hai người đều nhận ra anh ta, anh ta lại không nhận ra họ, chỉ xoay người quát binh sĩ đang cầm súng: “Đứng ì ra đây làm gì?! Mau đi gọi quân y đến lấy viên đạn!”

Một binh sĩ bên cạnh khép hai chân lại, trả lời to: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng! Người bệnh quá nhiều, nhân viên lại ít, hiện tại phải chờ!”

Thịnh Thanh Hòa đá một phát vào tường đất: “Người sắp chết, chờ cái rắm!” Trong lúc vừa đau vừa tức, anh ta liếc sang bên cạnh, cuối cùng trông thấy Thịnh Thanh Nhượng và Tông Anh đang đứng cách đó bảy tám mét.

Anh ta mới đầu còn sửng sốt, lập tức đặt câu hỏi: “Tại sao hai người lại ở đây?”

Không đợi đối phương trả lời, lão tứ lập tức lao tới như gặp cứu tinh, kéo Tông Anh, nhân tiện nói: “Tốt lắm, mau giúp tôi cứu một người!”

Anh ta bước cực nhanh, ngăn cũng không được, lúc Tông Anh dùng sức hất tay anh ta ra, cô đã bị anh ta dẫn đến bên súng.

Trọng tình trạng thiếu thốn tài nguyên, tất cả đều phải ưu tiên cho người có cấp bậc cao, thiết bị chữa bệnh cũng không ngoại lệ, mà trên súng cứu thương vô cùng khẩn cấp, một bộ binh có cấp bậc thấp nhất đang nằm đó...

Tuổi còn rất nhỏ, nếu sinh ra trong thời bình, có lẽ cậu bé còn đang tiếp nhận giáo dục bắt buộc.

Cơ giận bị thay thế bởi lo lắng, lão Tứ nói nhanh: “Viên đạn nằm dưới bả vai, nhất định có thể cứu sống, cô mau giúp thằng bé lấy viên đạn ra!”

Tông Anh khom người kiểm tra – từ xương quai xanh trở xuống, trái tim trở lên, vết đạn bắn mặc dù đã được rịt vải xô, nhưng máu vẫn không

ngừng thối ra ngoài, khuôn mặt trẻ trung non nớt trắng bệch, mạch yếu, gần như hôn mê.

Với tình trạng như vậy, nhất định phải cấp cứu, căn bản không kịp đưa đến bệnh viện quân khu.

Cô im lặng một lát, thu tay lại, nói: “Xin lỗi, tôi không làm được.”

“Chỉ là lấy một viên đạn thôi mà!”

“Vấn đề không chỉ là lấy viên đạn.”

Một người vì đột nhiên mất đi quá nhiều cấp dưới, mang ý định đền bù, muốn liều mạng cứu đứa bé nhỏ tuổi nhất trong đoàn; một người tỏ ra cương quyết và chống cự khác thường.

Tóm lại, ai cũng đỏ mắt.

Tông Anh trắng đêm chưa ngủ, tia máu trong mắt càng ngày càng nhiều, cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nói: “Không có thiết bị kiểm tra, không xác định được vị trí cụ thể của viên đạn, cũng không rõ mức độ tổn thương, điều kiện giải phẫu nơi này vô cùng kém, huống hồ tôi...”

Nói đến đây, cô nhắm mắt lại trong vài giây ngắn ngủi, lúc mở ra, vẻ mệt mỏi trong mắt càng thêm sâu sắc: “Tôi chỉ lấy viên đạn cho người chết.”

“Chỉ lấy viên đạn cho người chết thì sao? Chẳng phải đều như nhau ư?!”

Tông Anh lại nhắm mắt.

Mấy năm theo nghề y, cô chưa bao giờ tiếp xúc với người bệnh bị súng đã thương; sau khi chuyển sang pháp y, cô cũng chỉ tiếp xúc với duy nhất một vụ án bắn súng, mà người bị hại đã tử vong. Giải phẫu thi thể và lấy viên đạn cho người sống không phải cùng một việc.

Chưa nói đến chuyện thiếu kinh nghiệm, cũng đã lâu rồi cô không phẫu thuật cho người khác.

Kể từ ngày rời khỏi bàn mổ, cô không tự tay cầm dao, cho dù lần trước cứa chân cho anh cả nhà họ Thịnh, cô cũng chỉ đứng cạnh chỉ đạo bác sĩ thực tập vài câu, từ đầu tới cuối, thậm chí không chạm vào dao phẫu thuật.

“Tôi đưa thằng bé về vì muốn nó sống!” Giọng Thịnh Thanh Hòa gấp gáp hơn.

Tông Anh mở mắt ra.

Có người gọi cô: “Tông tiểu thư.” Lại là giọng nói quen thuộc ấy, cô nhìn sang, Thịnh Thanh Như đang đứng bên kia cách nhìn cô.

Cô nhìn anh, nói: “Tôi thực sự... Không làm được.”

Trong hầm trú ẩn, người ra người vào; bên ngoài, tiếng oanh tạc vang vọng lặp đi lặp lại, bụi đất trên đầu rơi xuống.

Ánh đèn điện tối mờ, chập chờn lúc sáng lúc tối, Thịnh Thanh Như đưa mắt nhìn chăm chú tay phải của cô. Anh nhớ Tông Anh từng đề cập qua về vụ tai nạn nào đó, anh đoán trong lòng cô có nỗi ám ảnh khiến cô sợ hãi, có thể là vì một chuyện nào đó trong quá khứ; nhưng khi đưa mắt nhìn lên, anh rõ ràng chớp được vẻ không đành lòng của một bác sĩ khi đối mặt với bệnh nhân trên mặt cô.

Vì nhận ra sự mâu thuẫn và đấu tranh trong cô, anh nói: “Tông tiểu thư, dù cô quyết định ra sao, tôi đều đứng về phía cô.”

Lão Tứ đang sốt ruột, chịu không nổi tác phong lễ mễ của họ, đang định lên tiếng ngắt lời, lại bị Thịnh Thanh Như đưa tay ngăn lại.

Tay phải của Tông Anh không kịp được run nhẹ, cô phút chốc siết chặt tay, như thể dùng hết sức lực, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng cô ngẩng đầu lên, nói: “Tôi thử một lần xem sao.”

Cô vừa nói xong, lão Tứ lập tức bảo binh sĩ bên cạnh rời đi, không quên dặn dò: “Dù thế nào cũng phải bảo họ phân dụng cụ và y tá cho chúng ta! Tiểu đoàn 3 chúng ta đã mất nhiều anh em, không thể ngay cả đứa bé cũng không giữ được!”

Bàn mổ được dựng tạm thời, bệnh viện dã chiến chỉ còn hai bác sỹ, bận rộn đến mức không có thời gian nghỉ tay, chỉ có vèn vện vài y tá, phá lệ phân ra một người hỗ trợ Tông Anh.

Không kịp tiến hành khử trùng nghiêm ngặt, không có đèn mổ, càng không nói đến quần áo phẫu thuật vô khuẩn và thiết bị giám sát, toàn bộ những việc như phán đoán vị trí viên đạn, rửa sạch vết đạn bắn, mổ và khâu vết thương, toàn bộ đều dựa vào một mình Tông Anh.

Thậm chí ngay cả nơi phẫu thuật cũng không yên tĩnh, xa xa, tiếng súng trái phá thỉnh thoảng vang lên, một đợt phản công mới lại bắt đầu.

Mặt trời thong thả chuyển từ phương Đông đến chính giữa bầu trời, mí mắt Tông Anh giật giật, mồ hôi chảy dọc hai má, thấm ướt cổ áo sơ mi, cô tập trung toàn bộ tinh thần, mỗi một bước đều xử lý cực kỳ cẩn thận.

Dây cung trong lòng căng đến mức vừa chạm vào lập tức đứt đoạn, trong trạng thái tập trung cao độ, những cảnh tượng sơ suất thường xuất hiện trong giấc mơ và quấy nhiễu cô, nay đều biến mất hoàn toàn.

Hoàn thành phân đoạn khâu vết thương cuối cùng, cô nhắm mắt lại, suýt nữa kiệt sức đứng không vững, song bàn tay đè lên ván giường vẫn giữ vững ổn định.

Cách tẩm màn trắng bằng vải, Thịnh Thanh Nhượng vẫn một mực chờ đợi, thấy cô đặt dụng cụ xuống, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thả lỏng, lại có thông tấn viên đến báo, nói vắn vả lắm mới gọi được cho sư bộ, bên đó ra chỉ thị đưa anh rời khỏi bộ chỉ huy tiền tuyến, đến sư bộ lấy giấy thông hành.

Việc công không thể trễ nãi, nhưng anh vẫn chờ đến khi Tông Anh đi ra.

Hai người đối mặt, nhất thời lại không biết nói gì, Thịnh Thanh Nhượng chỉ lấy một chiếc khăn tay không có hoa văn trong túi ra, đưa cho cô hết như lần gặp mặt đầu tiên: “Tôi chưa sử dụng đâu, vẫn sạch sẽ.”

Khăn được gấp chỉnh tề, đôi chỗ khó tránh khỏi có nếp gấp, thoang thoang mùi vị khói lửa chiến tranh, lại mang theo nhiệt độ cơ thể, nhưng bề mặt không có vết bẩn, cũng không có máu, thoạt nhìn rất sạch sẽ.

Tông Anh cầm khăn tay, nghe anh nói: “Hiện tại tôi cần đến sư bộ một chuyến, đường đi rất nguy hiểm, cô cứ ở đây chờ tôi.”

Tông Anh gật đầu.

Lúc này, thông tấn viên lại thúc giục, Thịnh Thanh Nhượng xoay người ra ngoài.

Tông Anh cũng đi theo, thấy anh ngồi trên một chiếc jeep, xe lắc lư đi xa dần trên con đường lầy lội, mặt trời thoáng nghiêng về phía Tây, lúc này tiếng bom cũng tạm thời ngừng nghỉ.

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến giọng lão Tứ và sĩ quan phụ tá, sĩ quan phụ tá vừa đi vừa khuyên, giọng khá gấp gáp: “Tôi nói anh nghe, thăm Tiểu Khôn xong anh cũng đi băng bó vết thương đi! Đừng coi thường! Nhớ nhiệm trùng thì phiền!”

Lão Tứ đi thẳng đến chỗ Tông Anh, lúc đến gần, anh ta vội vàng nói “Cảm ơn”, sau đó lướt qua cô đi vào trong, vén rèm lên, thăm thương binh nhỏ tuổi nhất trong tiểu đoàn.

Đáng tiếc chưa đứng đầy một phút đã bị y tá đuổi ra ngoài.

Anh ta cởi mũ xuống, vuốt tóc, dáng vẻ nhếch nhác lại có phần lôi thôi, khác hoàn toàn với lần đầu tiên Tông Anh gặp anh ta.

Tông Anh ngẩng đầu quan sát anh ta, hỏi: “Anh không định xử lý vết thương trên đầu và vai sao?”

Anh ta nói: “Dù sao chỉ là vết thương ngoài da, đau quá mức liền không đau.”

Giọng nói thể hiện thái độ “tự trừng phạt bản thân”, khuôn mặt trắng bệch vì mất máu đầy suy sụp.

Trải qua một hồi ác chiến, mất đi rất nhiều chiến hữu, trong tiềm thức, anh ta cảm thấy mình không có tư cách băng bó vết thương.

Nhưng y tá hung hãn lại hết lần này đến lần khác không để anh ta được như ý, cầm khay sắt đi ra, lạnh lùng ra lệnh: “Vào băng bó.”

Tông Anh nhìn anh ta: “Anh đi đi.”

Lão Tứ đứng dậy đi vào, Tông Anh ra ngoài.

Gió lạnh thổi qua lưng áo ẩm ướt khiến cô nổi một tầng da gà, Tông Anh thấy hơi lạnh, cảm giác không chân thực cuối cùng cũng bị thổi tan.

Mới đây thôi, cô thực sự đã tiến hành một cuộc phẫu thuật trọn vẹn, tay không run, bệnh nhân cũng không chết trên bàn mổ.

Không rõ đứng bên ngoài bao lâu, cô bưng tỉnh quay đầu lại, bắt gặp lão Tứ đã băng bó tử tế, từ bên trong đi ra.

Y tá kia đại khái có mối thù cũ với anh ta, băng bó xiên xẹo cầu thả, lớp băng vải bao quanh đầu chỉ che lấy lệ, thoát nhìn vô cùng buồn cười.

Không có gương để chiếu, anh ta hoàn toàn không biết gì về tạo hình của mình, im lặng lấy hộp diêm và thuốc lá ra khỏi đồng phục, ngậm một điếu, châm lửa, hít một hơi rồi nhìn ra xa.

Là người cũng cần nâng cao tinh thần khẩn cấp, Tông Anh vươn tay ra: “Có thể cho tôi một điếu được không?”

Anh ta liếc cô một cái, lại lấy bao thuốc lá và diêm ra đưa cho cô.

Trong hộp thuốc lá còn dư lại thừa thớt vài điếu, vừa nhìn liền biết là tự cuốn, trông vô cùng cầu thả, sợi thuốc lá như sắp rơi ra ngoài.

Tông Anh rút một điếu ra, lạnh lẽo quẹt diêm, cụp mắt châm lửa, nhú mày hít một hơi.

Nhưng khói vừa đi xuống, phổi bắt đầu chống cự.

Tông Anh ho một trận mãnh liệt, lão Tứ hừ mũi, đứng bên cạnh nói mát: “Không hút được còn ra vẻ ta đây làm gì? Hút thuốc cũng đâu phải chuyện tốt.”

Tông Anh nhìn khói thuốc bốc lên, không tiếp tục làm khó lá phổi của mình nữa, khàn khàn nói: “Đã lâu rồi tôi không hút thuốc.”

Lão Tứ dừng tay lại, quay đầu nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cô: “Cai vì anh à?”

Tông Anh im lặng một lát, chẳng nói đúng sai: “Có lẽ thế.”

Cô để mặc điều thuốc giữa ngón tay cháy hết rồi cho tay vào túi áo, định lấy khăn tay ra lau mồ hôi, lại sờ thấy khẩu súng buổi sáng Thịnh Thanh Nhượng đưa.

Khẩu Browning nhỏ nhắn tinh xảo, lại mang lực sát thương trí mạng.

Thấy cô ngắm nghía khẩu súng trong tay, Lão Tứ nhả khói, nói: Anh ba đúng là biết mượn hoa hiến phật.”

Nghe vậy, Tông Anh hỏi ngược lại: “Khẩu súng này là anh đưa anh ấy sao?”

“Đương nhiên, loại thư sinh kia bình lấy đâu ra súng?” Anh ta dứt khoát xoay người lại, một tay cho vào túi quần, hất hàm hỏi Tông Anh, giọng điệu có phần khiêu khích: “Có muốn tôi dạy cô cách dùng và nơi ngắm bắn không? Tránh để viên đạn ở lâu trong băng đạn đến mốc meo.”

Anh ta vừa đắc ý nói hết câu, không ngờ Tông Anh lập tức lên đạn, giơ súng lên, hòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào anh ta.

“Chỗ nào trí mạng nhất, tôi hiểu rõ hơn anh.” Giọng cô vững vàng, ánh mắt lạnh lùng.

Nhận ra Tông Anh không thích bị khiêu khích, Lão Tứ nhướn mày: “Có chuyện cứ nói đàng hoàng, đừng hơi một tí là lên đạn làm người ta sợ hãi chứ!”

Tông Anh tháo băng đạn, lấy viên đạn ra, tháo lần lượt từng bộ phận, lại lắp lại. Lão Tứ đứng bên cạnh nhìn, nói: “Có vẻ cô rất quen dùng súng nhỉ, thích không?”

Tông Anh nói: “Không thích.”

Lúc này sĩ quan phụ tá lại vội vàng chạy tới, đưa cho lão Tứ một cặp lồng tráng men, nhân tiện bày tỏ bất mãn: “Lương thực cực kỳ thiếu thốn! Cấp trên chỉ phái viện quân đến, không kịp thời phát tiếp tế, đây chẳng phải cố ý cho người ta ăn không khí sao?”

Lão Tứ đón lấy cặp lồng, tiện tay đưa cho Tông Anh: “Không có gì để ăn, cô ăn tạm đi, dù sao cô cũng không ở lại chiến khu lâu dài.”

Tông Anh mở nắp ra, bên trong chứa đầy cháo loãng, một chiếc thìa ngập trong cháo, cầm lên quấy thử, cũng không thấy được mấy hạt gạo.

Cô hỏi: “Anh không ăn sao?”

Thịnh Thanh Hòa lắc đầu, chỉ hút hết điếu này đến điếu nọ, ánh mắt nhìn về phía nhóm viện binh cách đó không xa.

Họ vừa đến không lâu, vì chưa chịu quá nhiều mệt nhọc nên ý chí chiến đấu còn hừng hực, trên những gương mặt trẻ tuổi tràn đầy mờ mịt.

“Lâm thời đổi biên chế, lặn lội đường xa, không có kinh nghiệm, trang bị nhất thời cũng theo không kịp.” Thịnh Thanh Hòa nói, “Chính là đưa họ vào chỗ chết.”

Anh ta hút thuốc, cố gắng nói bằng giọng băng quơ, song môi và cơ mặt lại run khẽ.

Ngoại trừ kiên trì, không còn biện pháp nào khác – sự vô vọng này cùng khói bốc lên từ điếu thuốc chất lượng kém làm mờ khuôn mặt anh ta.

Tông Anh uống cạn cháo loãng trong cặp lồng tráng men, tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Lão Tứ rời khỏi bệnh viện dã chiến, quay về doanh trại xử lý công việc.

Chạng vạng, Thịnh Thanh Nhượng quay về bộ chỉ huy tiền tuyến.

Bộ chỉ huy tạm thời chiếm dụng đạo quán gần thôn, nơi này hương khói dồi dào nhiều năm, đến lúc thời thế loạn lạc lại bị vứt bỏ, trong ngọn gió đầu thu, trông thê lương biết mấy.

Thịnh Thanh Nhượng cảm ơn thông tấn viên, xuống xe đi một đoạn, vừa hay gặp được lão Tứ.

Còn cách gần hai mét, lão Tứ ném cho anh một bộ quần áo: “Không phải cho anh, là cho bác sỹ Tông, tôi mượn của y tá, chắc sẽ vừa.”

Thịnh Thanh Nhượng vững vàng đón lấy, nói “Cảm ơn”, sau đó tiếp tục đi vào bộ chỉ huy.

Qua cửa chính đến mặt sau, lão Tứ chỉ vào gian phòng chứa củi nhỏ nằm tận cùng phía Tây, nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Tôi thấy cô ấy rất mệt, hiện tại chắc đang nghỉ ngơi trong đó.”

Thịnh Thanh Nhượng lại nói “cảm ơn”, tiến về phía trước vài bước, định gõ cửa đi vào.

“Anh ba.” Lão Tứ lại đột nhiên gọi anh lại.

Thịnh Thanh Nhượng xoay người nhìn anh ta, trên đầu anh ta quấn một lớp băng vải dày thật tức cười, vai cũng quấn vải xô, cổ áo sơ mi xiêu vẹo, giày, ống quần dính đầy bùn và máu: “Có chuyện gì vậy?”

“Người phụ nữ của anh rất lợi hại.” Lão Tứ nhướn miệng, nói một câu không đầu không đuôi.

Thịnh Thanh Nhượng nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Cho nên?”

Lão Tứ suy nghĩ một lát, nghiêng đầu nói: “Mặc dù lập trường và quan niệm về quốc gia lẫn gia đình của chúng ta không giống nhau, nhưng mắt nhìn phụ nữ trái lại rất giống, anh nói xem có đúng không?”

Thịnh Thanh Nhượng một tay cầm cặp tài liệu, tay còn lại ôm bộ quần áo sạch trước ngực, vô thức siết chặt lại, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi rõ từng câu: “Với quốc gia và gia đình, chúng ta không giống nhau ở đâu? Mắt nhìn phụ nữ nữ giống thì thế nào?”

Mặt lão Tứ hiện lên vẻ bất đắc dĩ mà phải nhìn kỹ mới thấy: “Tôi không muốn chịu đựng cái nhà kia, còn anh, đuổi cũng không đi; với quốc gia – tôi ở tiền tuyến, anh ở hậu phương; mắt nhìn phụ nữ giống nhau, có lẽ ta thử cạnh tranh một phen?”

Thịnh Thanh Nhượng kiên nhẫn nghe anh ta nói hết, thong thả nói: “Cạnh tranh ư? Nhưng Tông tiểu thư không phải đồ vật.”

Nét cười trên mặt lão Tứ sâu hơn, anh ta cố gắng khiến nụ cười của mình thoát nhìn chân thật hơn, giọng điệu lập tức thay đổi: “Anh ba, đừng nói nghiêm trọng thế chứ. Nếu không phải tôi ở tiền tuyến ăn bữa nay lo bữa mai, dù kết quả ra sao, tôi cũng muốn cạnh tranh một phen.”

Lòng lão Tứ biết rất rõ, Tông Anh dầu thế nào cũng sẽ không thích mình, nhưng từ nhỏ luôn so đo với Thịnh Thanh Nhượng, anh ta đã quen nói quá lên.

Huống hồ, cho đến hôm nay, anh ta cảm thấy, với tình hình này, có lẽ anh ta đã mất tư cách theo đuổi người yêu – bởi anh ta không thể cho người đó tương lai, cho dù tương lai này chỉ là “sống sót”.

Thịnh Thanh Nhượng hiểu sáu chữ “ăn bữa nay lo bữa mai” mà anh ta nói, im lặng trong chốc lát, chỉ nói: “Tình hình chiến đấu càng ngày càng ác liệt, cậu hãy bảo trọng.”

Lão Tứ nghe vậy, trong lòng cười thầm, hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng hất hàm nói: “Đương nhiên, cứ như anh, hao tâm phí sức đời nhà máy ở Thượng Hải lụi sâu vào đất liền, tôi muốn nhìn thử xem cuối cùng – có đáng giá không, có ý nghĩa không!”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Sẽ có.”

“Vậy sao?” Lão Tứ đột nhiên cài móc gài cổ áo, thu lại nụ cười, xoay người: “Chỉ mong tôi có thể sống đến lúc ấy.”

Nói xong, anh ta đội mũ lên rồi đi ra ngoài, gió đêm phất qua đầu dài băng trên vai anh ta.

Thuận hướng của ngọn gió đêm, anh ta quay đầu lại, nhìn bóng lưng Thịnh Thanh Nhượng, thành kiến tích lũy trong lòng từ bé đến nay đã giảm hơn một nửa, nếu có ý định đầu cơ trục lợi, người này sao lại tình nguyện ở lại vùng chiến tranh chỉ vì chuyện phí công sức lại chẳng có kết quả như đời nhà máy lụi sâu vào đất liền?

Ráng chiều đỏ thắm không thể ngăn vầng mặt trời lặn xuống, Tông Anh đã sớm tỉnh giấc, nghe thấy hết cuộc nói chuyện ngoài cửa, cô đứng dậy mở cửa sổ gỗ cũ nát phía Bắc ra.

Cô nhắm mắt rồi lại mở ra, bỗng nhiên xòe tay, đưa qua đưa lại trước mắt...

Cô mặc chứng song thị*.

(*) Chứng song thị: Nhìn một thành hai.

—

Lời tác giả:

Lão tứ: Đeo kính viễn thị 400 độ đọc hết chương này, vội vã bật dậy kiểm tra gói khoai tây chiên vị cà chua, đặc ý nhai ròn rột.

Kim chủ: Tôi mặc kệ, tôi đi mỗ đây, hai anh tự giải quyết đi.

Còn nữa, vết thương do súng bắn khá phức tạp, lấy viên đạn cũng không phải khâu quan trọng nhất, nếu có hứng thú mọi người có thể tra cứu.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Hoảng loạn chỉ là tạm thời, triệu chứng bệnh cũng không kéo dài quá lâu.

Tông Anh xoay người nhìn ra cửa, có vẻ Thịnh Thanh Nhượng sợ quấy rầy giấc ngủ của cô nên không vội gõ cửa.

Cô thở phào nhẹ nhõm, tựa bên cửa sổ nghỉ ngơi trong chốc lát. Qua cơn gió Tây trong buổi chiều tà, cô cảm nhận được mùa thu đã thực sự đến Thượng Hải.

Stịnh Thanh Nhượng đứng ngoài cửa khoảng nửa tiếng, Tông Anh chủ động ra mở cửa, thấy anh một tay cầm cặp tài liệu, một tay ôm hai bộ quần áo, bòn trên quần áo đã khô, mặt cũng đã rửa, nhưng vẻ mệt mỏi càng đậm.

Cô hỏi: “Mọi chuyện đã giải quyết đâu vào đấy rồi chứ?”

Stịnh Thanh Nhượng gật đầu đáp “Ừ”, đưa bộ quần áo trên tay cho cô, Tông Anh lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Còn vài tiếng thôi, không cần thay.”

Hiện tại là 6 giờ tối, còn bốn tiếng nữa là đến mười giờ.

Hai người đều thiếu ngủ một thời gian dài, lúc này chớp được một khoảnh khắc bình yên, không thừa sức nói chuyện, ăn ý lựa chọn giành giật từng giây để nghỉ ngơi.

Sở chỉ huy ở chiến khu rất tồi tàn, cửa sổ không khép chặt, gió mang theo hơi ẩm của ban đêm tràn vào, không có đèn, không có giường, trong

bóng tối chỉ có vài bó rơm khô và mấy tấm vải che mưa rách rưới nằm dưới đất, vừa chạm vào tường, bụi liền rơi lả tả.

Thịnh Thanh Nhượng tựa vào tường ngủ, Tông Anh ngồi kê bên anh. Khi màn đêm buông xuống hoàn toàn, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống, gió đêm mỗi lúc một mạnh. Tại đây, tại chiến khu, một nơi có thể thay đổi bất cứ lúc nào, được ngủ một lát cũng vô cùng hiếm hoi, huống hồ bên cạnh còn có đồng bạn đáng tin cậy.

Trong nhịp hít thở đều đặn của Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh mơ một giấc mơ dài, bắt đầu từ khi cô đứng trước bàn phẫu thuật, đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc, ca bệnh phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn thành công.

Lúc hai người đang ngủ say, lão Tứ đến đưa cơm tối. Anh ta tự tay mở cửa, vừa mở gần một nửa, lập tức nhìn thấy hai bóng người ngồi kê bên nhau ngủ trong góc nhà, ánh trăng len vào phòng, trải lên người họ lớp ánh sáng dịu dàng, trông thật tĩnh mịch.

Anh ta nhìn vài giây, cuối cùng đóng cửa lại, chỉ đặt cơm tối trước cửa.

Sau trung thu, ánh trăng càng ngày càng mờ, di chuyển dần dần đến giữa bầu trời. Lão Tứ bố trí canh phòng xong lại đến, thấy cơm tối vẫn đặt ở cửa, không ai động chạm tới.

Anh ta bỗng mở cửa, định thông báo họ có thể tranh thủ rời đi trong đêm, đưa mắt tìm kiếm khắp phòng, lại phát hiện bên tường không còn hai người kia nữa.

Lão Tứ sửng sốt, đi vài bước vào phòng, chỉ thấy trên đồng rơm đặt một bộ quần áo anh ta mượn của y tá – Tông Anh cũng chưa thay.

Bên cạnh bộ quần áo để một tờ giấy, trên tờ giấy sạch sẽ trắng tinh chỉ có hai chữ ngắn ngủi – “cảm ơn”.

Quần áo để lại, nhưng người đi nơi nào?

Anh ta khom người cầm bộ quần áo rồi ra ngoài, gặp sĩ quan phụ tá đang đi tới từ phía đối diện, liền hỏi: “Trông thấy hai người kia đi khỏi đây không? Họ đi từ lúc nào? Đi bằng gì?!”

Đối mặt với một loạt câu hỏi liên tiếp, mặt sĩ quan phụ tá đầy hoang mang, anh ta bỏ mũ xuống, chỉ nói: “Tôi không biết.”

Hai người “biến mất” quay lại năm 2015, ngày sập tàn, hôm nay là ngày Quốc Tế Hoà Bình được xác lập bởi nghị quyết 55/282 của Liên Hiệp Quốc.

Trăng thanh gió mát, hai người đứng bên đường quốc lộ, đèn giao thông luân phiên thay đổi, tất cả những chuyện trải qua ban ngày tựa như một giấc mơ.

Buổi tối ở ngoại thành, người đi đường lác đác, trong vòng một trăm mét không có một bóng người, dãy biệt thự sáng đèn xa xa là nơi họ rời đi buổi sáng – nơi ở của Hình Học Nghĩa.

Hai người băng qua đường cái đến khu biệt thự, chiếc xe đỗ ngoài cửa đã biến mất từ lâu, từ ngoài nhìn vào, các cửa sổ đều tối om, bên trong hẳn không có ai.

Tông Anh che mặt, đeo găng tay, một lần nữa đi tới cửa trước, mở nắp đậy thiết bị mật mã, nhập bốn số 0, 9, 1, 4, nhưng khoá điện tử lại vang tiếng nhắc nhở sai lầm lạnh lùng – mật mã đã bị sửa lại.

Cô bật đèn pin cường quang soi cẩn thận, vân tay trên bảng cũng bị xoá sạch.

Đối phương rất cẩn thận.

Tông Anh hạ nắp đậy xuống, ngẩng đầu nhìn lên thư phòng tầng hai, rèm cửa sổ sát đất bị kéo ra khoảng 40 – 50 cm, chắc hẳn sáng nay họ kéo ra để kiểm tra xem có ai trốn trong góc tường không.

Người đó là thư ký Thẩm ư? Người đi cùng anh ta là ai? Chẳng lẽ là Lữ Khiêm Minh?

Lữ Khiêm Minh đến để xử lý di vật của Hình Học Nghĩa sao? Ông ta muốn tìm thứ gì?

Tông Anh nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, nhất thời không ra nghĩ đầu mối, lại không vào nhà được, đành phải rút khỏi phạm vi theo dõi của camera, đề nghị Thịnh Thanh Nhượng: “Chúng ta về trước đã, vết thương trên tay anh cần được xử lý.”

Hai người ra đường cái bắt xe, vất vả lắm mới bắt được một chiếc, mượn đèn đường, tài xế xe taxi quan sát họ vài lần, cẩn thận hỏi: “Hai người từ đâu đến đây? Sao quần áo bẩn thế?”

Tông Anh thản nhiên bịa có: “Trên đường từ quê lên đây gặp tai nạn giao thông.”

Tài xế xe taxi bán tín bán nghi, mãi đến khi Tông Anh lấy giấy chứng minh ra, lúc này mới đồng ý chở họ.

Xe chạy như bay trong bóng đêm, cả chặng đường hanh thông, không trở ngại, lúc về chung cư 699 đã gần mười hai giờ khuya.

Xuống xe vào chung cư, bảo vệ trông thấy quần áo hai người dính máu liền giật mình, Thịnh Thanh Nhượng cũng trả lời qua loa bằng cái có vừa rồi.

Thang máy đi lên, hai người đều giữ im lặng.

Lần đầu tiên họ đi chung thang máy cũng ở chung cư 699, thang máy chung cư của bảy mươi mấy năm trước vừa nặng nề lại chậm chạp, khi đó chiến tranh còn chưa bùng nổ, ánh nắng rực rỡ, trẻ con cười đùa ầm ĩ trong vườn hoa, trên đường xe cộ qua lại tấp nập, trong phút chốc, hết thảy đều không còn nữa.

Hai người đi tắm, thay quần áo sạch ngồi trong phòng khách, ti vi chiếu bản tin thời sự buổi đêm, trái lại càng làm nổi bật sự yên tĩnh quái dị.

Tông Anh đứng dậy lấy hộp thuốc, mang ghế mây ra ngồi đối diện Thịnh Thanh Nhượng, ngẩng đầu ra lệnh: “Tay.”

Thịnh Thanh Nhượng giơ tay lên, Tông Anh mượn ánh sáng trên đầu, cầm nhíp kẹp bông sát trùng, cẩn thận khử trùng vết thương cho anh.

Rượu cồn gây kích thích mạnh lên vết thương mới khiến Thịnh Thanh Nhượng không kìm được nhú mày.

Tông Anh ngược mắt lên, nhìn chân mày của anh, lại nghiêng người lấy thuốc bột: “Anh bị thương khá nặng, phải chú ý chăm sóc, bảo vệ, hãy mang thuốc mỡ bên mình, mỗi ngày bôi một lần.”

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên hỏi cô: “Tông tiểu thư, vì sao vừa rồi cô đứng trước cửa mà không vào?”

Tông Anh thành thật trả lời: “Mật mã đã thay đổi.”

“Là hai người đến buổi sáng đổi sao?”

Tay Tông Anh thoáng khựng lại, cô vớt miếng bông dùng để bôi thuốc vào thùng rác cạnh chân: “Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là họ.”

“Cô biết hai người kia không?”

Tông Anh nhớ tới khuôn mặt của thư ký Thẩm và Lữ Khiêm Minh, nói: “Một trong số họ là lão làng ở Tân Hi giống mẹ tôi, ông ta rời khỏi Tân Hi đã nhiều năm, hiện tại có cơ ngơi của chính mình, nhưng vẫn liên tục giữ cổ phần của Tân Hi, hơn nữa còn chiếm số lượng lớn.”

Cô thay miếng bông khác, tiếp tục bôi thuốc cho anh, nghe thấy Thịnh Thanh Nhượng nói: “Ông ta có quan hệ thế nào với Hình Học Nghĩa?”

Tông Anh ngẫm lại, nói: “Quan hệ cá nhân bình thường, chắc hẳn sau khi rời khỏi Tân Hi họ cũng ít khi liên lạc.”

“Ít khi liên lạc, lại đột nhiên xuất hiện...” Thịnh Thanh Nhượng trầm ngâm nói, “Có lẽ mục tiêu của ông ta cũng giống chúng ta, đều vì di vật của Hình Học Nghĩa?”

Hai người kia lên tầng rồi đến thẳng thư phòng, hướng đi rõ ràng, mục tiêu rõ ràng.

Xem ra, cuộc điện thoại mẹ Tông Du nhận lúc đứng trong hành lang rất có thể là do thư ký Thẩm gọi.

Nhờ có sự thông báo của bà ta, họ mới đến nhà Hình Học Nghĩa vào giờ đó.

Vậy mục đích của họ là “xử lý” di vật ư? Nhưng trong nhà Hình Học Nghĩa chẳng qua chỉ có chút tài liệu công tác và nhật ký, có thứ gì đáng để “xử lý” đây?

Do đó Tông Anh trả lời: “Cũng có thể không giống. Chúng ta đi tìm chứng cứ, còn ông ta muốn che giấu chứng cứ, động cơ khác nhau.”

“Ông ta muốn che giấu điều gì? Có liên quan đến vụ án của mẹ cô hay vụ án của Hình Học Nghĩa không?” Hỏi xong, Thịnh Thanh Nhượng lại nói: “Sau khi Hình Học Nghĩa chết, có phải ông ta từng đến tìm cô không?”

Tông Anh bỗng ngược mắt nhìn lên: “Sao anh biết?”

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Đột nhiên hện gặp thường phải có nguyên nhân, ít khi vừa hay nghĩ đến hoặc nổi hứng. Ông ta tìm cô, liệu có phải để thăm dò thực hư không?”

Tông Anh nhớ lại chi tiết cuộc nói chuyện hôm đó, chỉ có hai điểm mấu chốt.

Một là Lữ Khiêm Minh hỏi cô, vụ án của Hình Học Nghĩa đã có kết luận chưa, hai là ông ta cho rằng Nghiêm Mạn không tự sát.

Điểm thứ nhất Tông Anh không để tâm, trái lại về điểm thứ hai, không hiểu sao lúc đó lại khiến Tông Anh có cảm giác được tán thành, thậm chí có lúc còn nảy sinh chút cảm kích.

Hiện tại nhớ lại, chuyện này thật kỳ lạ, ông ta tỏ ra hữu hảo như vậy, rõ ràng từ đầu tới cuối đều có ý thăm dò ý định của cô.

Tông Anh nhíu mày, sa vào mớ hỗn độn giữa sợ hãi xen lẫn với nghi hoặc.

Thấy mạch suy nghĩ của cô bị gián đoạn, Thịnh Thanh Nhượng không hỏi nữa, chỉ nói: “Cô đừng vội, nếu ông ta cũng đi tìm di vật, ít nhất chứng tỏ phương hướng của chúng ta không sai. Điểm mấu chốt vẫn nằm ở di vật của Hình Học Nghĩa.”

Tông Anh bình tĩnh, nghiêng người lấy băng gạc trong hộp thuốc, cầm tay anh, bắt đầu băng bó, đồng thời hỏi: “Anh thấy Hình Học Nghĩa làm những chuyện này có kỳ quặc không?”

Thịnh Thanh Nhượng hỏi ngược lại: “Ý cô là mật mã, nhật ký hay cắt báo?”

“Tất cả.”

“Mặt mã dùng 0914, chứng tỏ ngày mẹ cô qua đời rất quan trọng với ông ta; nội dung nhật ký chỉ cố chấp viết theo một phong cách, mỗi ngày ân cần thăm hỏi cũng không ám chỉ rõ ràng; về phần những mẫu báo được cắt ra...” Nói tới đây, anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tông Anh: “Mặc dù mỗi người có động cơ khác nhau, nhưng đổi lại là tôi, nếu cất giữ thông tin của một người kỹ càng như thế, vậy cô ấy chỉ có thể là người tôi yêu.”

Tay Tông Anh khựng lại.

Thịnh Thanh Nhượng nói tiếp: “Loại trừ khả năng Hình Học Nghĩa có sở thích đặc biệt, tổng hợp lại chỉ có thể cho thấy rõ ràng ông ta có tình cảm rất sâu sắc với mẹ cô.”

Ý anh rất rõ ràng, Hình Học Nghĩa rất có khả năng có tư tình với Nghiêm Mạn, nhưng đây cũng là đáp án Tông Anh không thích nghe nhất.

Vì một khi xen lẫn với tư tình, sẽ rất khó phân biệt – rốt cuộc Hình Học Nghĩa sắm vai gì trong toàn bộ câu chuyện.

Ông ta làm những chuyện này vì gây tội lỗi mà áy náy? Hay đơn thuần vì hoài niệm người đã khuất?

Tin thời sự buổi đêm trên đài địa phương kết thúc, nam phát thanh viên trên ti vi nói bằng giọng vững vàng nhất quán: “Sau đây chúng tôi xin phát một tin vắn, mười rưỡi tối nay, một biệt thự ở khu Bảo Sơn gặp hoả hoạn, công tác phòng cháy đang được tiến hành, tạm thời không có thương vong...”

Màn hình chuyển sang phát hình ảnh vụ tai nạn, theo tầm mắt Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh quay đầu nhìn về phía màn hình tivi, qua đám khói tại hiện trường, không khó nhận ra toà nhà đang bốc cháy kia – nhà của Hình Học Nghĩa.

Tông Anh không kịp được đứng dậy, bản tin nhanh này nhanh chóng kết thúc, màn hình lại quay về studio, nam phát thanh viên bắt đầu đọc bản tin tiếp theo.

Thị Thanh Nhung cúi đầu cố định chắc chắn lớp băng vải trên tay, nói một câu “Nếu trận hoả hoạn cũng là ngoài ý muốn, vậy quá trùng hợp”, sau đó cầm cặp tài liệu, lấy một cuốn sổ tay cũ kỹ ra, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tông Anh, nói: “Cả ngày đều không có thời gian rảnh để nói với cô, buổi sáng lúc cô quyết định đi, tôi tìm thấy thứ này...”

Tông Anh xoay người cúi đầu, số năm in trên bìa quyển sổ ghi chép công việc chính là năm Nghiêm Mạn qua đời.

Thị Thanh Nhung nói tiếp: “Vì đột nhiên có người lên lầu, tôi không kịp đặt về chỗ cũ, trên đường đến sự bộ tôi mới có thời gian mở ra xem...” Anh nói, đoạn lật đến một trang, xoay quyển sổ lại, đưa cho Tông Anh.

Trang kia viết: “Ngày 14 tháng 9, ngày này, tôi nuốt sống lương tâm của mình.”

—

Lời tác giả:

“Nuốt sống lương tâm”, tôi nhớ mang máng là câu này nằm ở đoạn Chương Di kể chuyện về Sử Lương cho mẹ nghe.

Lại nói, Sử Lương là nữ luật sư vô cùng giỏi thời dân quốc, cũng là người đầu tiên nhậm chức Bộ trưởng Bộ Tư Pháp của Trung Quốc hiện đại.

Nếu ai có hứng thú về luật sư thời dân quốc, xin đề cử quyển “Mạch nước ngầm lịch sử – khí phách của luật sư và luân thu dân quốc” và quyển “Trật tự thất thủ: Năm thành lũy Giang Nam trong thời kỳ đầu kháng chiến”.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Sau câu này là khoảng giấy trống, Tông Anh cúi xuống, nhanh chóng lật mấy trang tiếp theo, toàn bộ đều là giấy trắng kẻ ngang, không có chữ nào. Tay cô khựng lại, nghe Thịnh Thanh Nhượng nói: “Tôi đã xem qua, các trang sau không có nội dung gì cả, dường như bắt đầu từ ngày đó, quyển sổ ghi chép công việc này đã bị vứt bỏ ”

Nuốt sống lương tâm, cuốn sổ ghi chép bị vứt bỏ...

Liên hệ với manh mối để lộ qua phong thư nặc danh được gửi đến trước đó, đủ để loại trừ khả năng Nghiêm Mạn tự sát, hơn nữa cơ bản có thể xác định lúc vụ tai nạn xảy ra, Hình Học Nghĩa cũng có mặt tại hiện trường.

Ông ta giữ im lặng xuất phát động cơ gì, tại sao lại tự trách? Ở hiện trường có ai khác không?

Suy đoán lần lượt rõ ràng, nhưng vẫn thiếu chứng cứ.

Tông Anh đặt quyển sổ ghi chép công việc xuống, đứng thẳng dậy, nhìn về phía màn hình tivi.

Tin thời sự buổi đêm kết thúc, quảng cáo đầu gọi đầu xuất hiện, Thịnh Thanh Nhượng vẫn ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cô, nói: “Biệt thự của Hình Học Nghĩa cháy, nếu có người cố ý làm thế, vậy chỉ có một khả năng – họ không tìm được vật cần tìm, vì chốt dạ mới phóng hỏa thiêu cháy toàn bộ.”

Chứng cứ mấu chốt, hoặc đã hóa thành tro bụi, hoặc căn bản không ở đó.

Tông Anh chau mày, lại nghe anh nói: “Truy tìm sự thật của nhiều năm trước, có tiến triển đã rất khó, gặp trở ngại là chuyện thường, đừng quá buồn phiền, tôi sẽ tìm cùng cô, việc phải làm bây giờ là nghỉ ngơi cho khoẻ.”

Nói xong Thịnh Thanh Nhượng đứng dậy, lấy hộp sữa trong tủ lạnh ra, rót một cốc, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, lấy ra đặt trên bàn trà: “Uống hết rồi đi ngủ sớm đi.”

Anh thu tay lại, Tông Anh đưa mắt nhìn đôi tay quăn băng rồi lại nhìn mặt hắn, đáp một tiếng: “Ừ.”

Nghe được lời hồi đáp của cô, Thịnh Thanh Nhượng xoay người, đứng tại chỗ mấy giây, rồi cục vẩn lên gác.

Đóng cửa phòng, anh mở cặp sắp xếp lại tài liệu, nghe thấy tầng dưới lần lượt truyền đến tiếng bước chân, tiếng nước chảy trong khi rửa cốc, tiếng tắt đèn, tiếng đóng cửa... Cuối cùng lặng ngắt như tờ.

Ngọn đèn nhỏ trên bàn lạng lẽ toả sáng, cửa sổ phía Bắc kề sát tán lá ngô đồng, bóng đêm yên tĩnh lại đẹp đẽ – phút giây hòa bình ngắn ngủi.

Sáng hôm sau, tại năm 1937, Thượng Hải lại đổ mưa.

Thịnh Thanh Nhượng tiếp tục ở lại thư phòng làm việc, Tông Anh kiểm tra cho A Cửu ngoài phòng khách, Thịnh Thanh Huệ và A Lai nấu cháo trong bếp.

Thanh Huệ vừa làm việc vừa hỏi: “Tông tiểu thư, hai hôm nay chị đi đâu vậy? Em còn tưởng chị không quay lại nữa.”

Tông Anh tháo ống nghe bệnh ra, đáp: “Tôi đi gặp một người bạn để xử lý một số chuyện, làm xong rồi về.”

Nửa tiếng trước, Thịnh Thanh Nhượng xuống lầu, định rời khỏi chung cư, lại thấy Tông Anh đã sớm chuẩn bị xong xuôi, chờ anh ở phòng khách.

Lý do cô đưa ra rất đầy đủ, cô đã chẩn đoán và chữa viêm phổi cho A Cửu, có đầu thì phải có đuôi, cô phải hoàn thành nốt phần cuối cùng.

Vì thế, cả hai cùng trở lại năm 1937.

Sáu giờ ba mươi chín phút, trong thư phòng vọng ra có tiếng máy đánh chữ có tiết tấu, Thanh Huệ lại hỏi Tông Anh: “Vệ hiện tại chị định ở lại Thượng Hải hay ra nước ngoài?”

Tông Anh đặt đứa bé vào nôi, đứng thẳng lên trả lời cô: “Hiện tại tôi vẫn chưa xác định.”

Thanh Huệ không hỏi nữa, đưa bát đĩa đã rửa sạch cho A Lai, bảo cậu bé đi bày bàn ăn.

A Lai dọn đồ ăn xong, Thanh Huệ bưng nôi cháo ra, nhìn thư phòng, gọi: “Anh ba, ăn sáng thôi.”

Câu trả lời vọng ra từ thư phòng lại là: “Mọi người cứ ăn trước đi, không cần để ý đến anh.”

Thanh Huệ liền gọi Tông Anh cùng ngồi xuống, đồng thời cảm ơn cô vì đã mang túi gạo và chút đồ hộp đến: “A Cửu ngã bệnh, trong nhà thiếu lương thực, nếu không có chị hỗ trợ, em chắc chắn không xoay sở được. Đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cảm ơn chị, Tông tiểu thư.”

Tông Anh nói: “Không cần cảm ơn tôi, đều là Thịnh tiên sinh chuẩn bị.”

Nghe cô nói vậy, Thanh Huệ lại nhìn thư phòng, hạ giọng nói: “Nhà máy nhất định phải di dời, anh ba sẽ bận rộn hơn, đêm cũng không về nhà,

không biết anh ấy có nghỉ ngơi tử tế không, hôm nay trời mưa to, không biết chừng có thể ở nhà nghỉ ngơi một chút.”

Tông Anh tiếp lời “Chỉ mong là thế” rồi không nói thêm nữa.

Trên bàn ăn bát đĩa lên xuống, ngoài phòng mưa rơi tầm tã.

Hạ thu luân chuyển, gió to mưa lớn, chiến sự ở Thượng Hải vẫn đang tiếp diễn, tiếng máy bay chiến đấu ù ù trên đỉnh đầu chỉ ngừng nghỉ tạm thời...

Tầng mây dày đặc bao phủ tiết trời mưa to, không có lợi cho việc bay trên không.

Hiếm khi có một ngày yên bình như hôm nay, A Cửu uống sữa xong, ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ, Thanh Huệ và A Lai bận bịu việc nhà, cửa thông ra ban công để ngỏ, gió sớm mang theo những hạt mưa chạm vào rèm cửa sổ, căn nhà tràn đầy hơi ẩm, máy quay đĩa lâu ngày không sử dụng lại cất lên khúc hát Thập Lý Dương Trường: “So Tô Hàng với thiên đường, Tô Hàng hiện tại cũng bình thường, Thượng Hải giờ mới là thiên đường...”

Trong khoảnh khắc yên tĩnh đến đôi ba tiếng chim hót, tầng dưới, phu nhân nhà nào đó cao giọng trách móc người nhà lãng phí gas, cửa sổ khách sạn đằng xa lấp loáng ánh đèn, trên đường cái, xe hơi chạy như bay qua vũng nước khiến chúng văng tung toé.

Không khí bị cơn mưa gột sạch, mùi khói thuốc súng thoang thoang còn sót lại cũng tan biến.

Trong mưa, hết thảy đều thanh nhàn như trước lúc chiến tranh.

Thanh Huệ rửa bát, hâm lại chỗ cháo còn thừa trong nồi, múc một bát đưa cho Tông Anh, kèm theo một ánh mắt đầy ân ý.

Tông Anh hiểu ý, cầm bát đứng dậy, đưa đến thư phòng.

Thị Thanh Nhượng vẫn chưa làm xong việc, Tông Anh để bát cháo vào tay anh, anh ngẩng đầu lên nói “cảm ơn”, lại nói: “Nếu buồn ngủ, cô cứ ngủ một lát đi.”

Tông Anh đáp: “Tôi không buồn ngủ.”

Anh liền quay đầu chỉ chiếc ghế mây cạnh giá sách, nói: “Vậy cô cứ tùy ý ngồi.”

Tông Anh quay đầu lại nhìn chiếc ghế, nhưng không định ngồi xuống, trái lại đi đến trước giá sách, định tìm một quyển để đọc.

Trên giá sách hầu như đều là sách về chuyên ngành luật, lướt tay qua các quyển sách, Tông Anh thấy quyển “Luận Tư Bản” do Ngô Bán Nông dịch, nơi xuất bản là Nhà in Thương Vụ Thượng Hải.

Cô còn nhớ rõ đơn xin tặng kinh phí cho dự án di dời nhà máy lùn sâu vào đất liền mà mấy ngày trước Thị Thanh Nhượng cầm trên tay, Nhà in Thương Vụ Thượng Hải cũng nằm trong danh sách di dời.

Nếu cô nhớ không nhầm, nhà in này là biểu tượng, đồng thời đi đầu nền xuất bản sách của Trung quốc thời hiện đại, kinh qua mưa gió thời chiến, lúc chuyển về Thượng Hải đã là năm 1946, mà hiện tại mới là năm 1937.

Những năm tháng gian khổ sắp tới, Thị Thanh Nhượng có kế hoạch gì cho bản thân không?

Tiếng máy đánh chữ tốt cuộc chấm dứt, Thị Thanh Nhượng sắp xếp lại văn kiện trong tay, Tông Anh cầm “Báo cáo của đoàn luật sư Thượng Hải” mấy năm trước lên xem, trong đó có một bài “Mức phí chung tạm thời của luật sư Thượng Hải” tiến hành hạn định mức phí cao nhất mà luật sư được phép thu, kể cả phí cố vấn, phí duyệt hồ sơ, phí ra tòa của các loại vụ án

khác nhau... Lúc Tông Anh đọc đến đoạn “mục tiêu tổ tụng từ 5 vạn trở lên, phiên thẩm vấn đầu tiên và phiên thứ hai thu ba phần trăm...”, Thịnh Thanh Nhượng cất văn kiện vào cặp tài liệu, trong phòng vang lên tiếng cài khoá vào chốt – “cách”.

Thịnh Thanh Nhượng quay đầu nhìn cô, dưới ánh nhìn của anh, Tông Anh gập sách lại, cất về chỗ cũ.

Cô chợt nhận ra mình hiểu rất ít về Thịnh Thanh Nhượng, anh biết sinh nhật của cô, biết rõ vấn đề khó khăn mà cô phải đối mặt, thậm chí biết rõ quá khứ của mẹ cô... Mà hiểu biết của cô về anh lại hết sức mơ hồ.

Tông Anh chỉ biết thân thế của anh không được như ý, gia đình không hòa thuận, hiện tại mỗi ngày tốn rất nhiều thời gian vào việc di dời nhà máy lùì sâu vào đất liền, về phần thái độ với cuộc sống hiện tại, với kế hoạch trong tương lai, Tông Anh hoàn toàn không biết.

Anh không chủ động kể, cô cũng không dò hỏi.

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng ồn ã, Tông Anh ma xui quỷ khiến hỏi: “Trước khi chiến tranh xảy ra, anh cũng phải bận rộn cả ngày như vậy sao?”

“Cũng bận, chỉ là nội dung công việc khác mà thôi.” Thịnh Thanh Nhượng cũng không phản cảm với câu hỏi của cô, trái lại hình như anh rất thích được trao đổi cùng cô về cuộc sống của mình: “Lúc đó phải tham gia rất nhiều tiệc xã giao của giới giáo dục và giới kinh doanh, nghiệp vụ cũng nhiều; hiện tại quốc nạn phủ đầu, thiếu nhiều cuộc xã giao không cần thiết, nghiệp vụ cũng giảm, trong hai tháng qua, trừ hội nghị thường kỳ của Cục Giao Thông Vận Tải, tôi chỉ cần bận việc bên Ủy Ban di dời.”

“Sau đây thì sao?” Tông Anh hỏi, “Sau khi chấm dứt việc di dời nhà máy lùì sâu vào đất liền, anh có dự định gì không?”

Trong lòng hai người đều biết rõ, đợi đến tháng 11, Thượng Hải thất thủ, Tô Giới cũng trở thành đảo biệt lập, đến lúc đó, đi con đường nào, nhất định là vấn đề phải cân nhắc kỹ lưỡng...

Tiếp tục ở lại Thượng Hải hay đi nơi khác?

Vấn đề cô đưa ra, chỉ có tiếng mưa rơi đáp lại.

Ánh mặt trời âm đảm chiếu qua cửa sổ, trải lên sàn nhà, bát cháo trên bàn đọc sách đã nguội.

Im lặng hồi lâu, Tông Anh hít một hơi ngấn, lại hỏi: “Anh Thịnh, anh có từng nghĩ thứ gì thúc đẩy anh đi qua đi lại giữa hai thời đại mỗi ngày không?”

Thịnh Thanh Nhượng hiển nhiên cũng nghiêm túc suy nghĩ, anh mím môi ngẫm nghĩ vài giây, nói: “Ngày 12 tháng 7, tức ngày đầu tiên tôi đến thời đại của cô, hôm đó không có gì khác ngày thường, trừ một chuyện.”

“Là chuyện gì?”

“Hôm đó đèn hành lang hỏng, tôi thay chiếc đèn khác.”

“Đèn hành lang?”

“Đúng.”

Tông Anh nhớ tới chiếc đèn kia, lần đầu tiên đến chung cư 699 năm 1937, cô liền nhận ra nó, lúc ấy Thịnh Thanh Nhượng nói với cô: “Chiếc đèn này chiếu sáng con đường của tôi, đồng thời chiếu sáng con đường của Tông tiểu thư, âu cũng là duyên phận hiếm có.”

Vậy nên chiếc đèn chiếu sáng con đường của cả anh và cô này, trải qua những thay đổi của năm tháng, thay bóng đèn mấy lần, nhưng trước sau vẫn vững vàng treo ở đó, bí ẩn nằm trong nó sao?

“Ý anh là, chiếc đèn kia khiến anh xuyên qua hai thời đại?”

“Tôi không chắc lắm.”

“Chiếc đèn kia có xuất xứ từ đâu?”

“Tôi mua nó trong cửa hàng của một người Do Thái, xuất xứ cụ thể thì tôi không rõ lắm.”

“Nếu thay nó thì thế nào?” Dây thần kinh Tông Anh căng lên như dây đàn.

“Tôi đã thử rồi.” Anh bình thản nói, “Nhưng hết thảy vẫn như cũ, tôi vẫn đến thời đại của cô.”

Trong phút chốc, trái tim chột nhảy lên cao của Tông Anh lại rơi về vị trí cũ.

Cô thong thả bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, rồi quay về, bầu trời bổ xuống một tia chớp khoa trương, ngay sau đó là tiếng sấm đình tai nhức óc.

Chờ tất cả ngừng lại, Tông Anh quay đầu nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng, chậm rãi hỏi: “Mặc dù không thể xác định rõ cuộc vì sao chuyện này bắt đầu, nhưng anh có từng nghĩ đến chuyện, một ngày nào đó, việc đi xuyên không gian này sẽ đột nhiên kết thúc?”

Không còn đi qua đi lại giữa hai thời đại, triệt để chấm dứt liên hệ với tương lai, vĩnh viễn ở lại năm 1937, tuân theo quỹ đạo nên có của thời đại mà tiếp tục tiến về phía trước.

Thịnh Thanh Nhượng cũng nghĩ tới, nhưng anh không cách nào trả lời.

Thoáng chốc, điện thoại đổ chuông, Thanh Huệ ôm đứa bé ở bên ngoài gọi vọng vào: “Anh ba, chắc là điện thoại của anh đấy.”

Thị Thanh Nhung vội đứng dậy nghe điện thoại, theo đó, cuộc nói chuyện cũng bị bỏ dở giữa chừng.

Sau khi nghe điện thoại xong, anh trở lại thư phòng, chỉ nói lời từ biệt: “Tôi cần đến nhà máy kiểm tra đối chiếu một số khoản, xin cô yên tâm, tôi nhất định sẽ về trước mười giờ.” Anh xách cặp tài liệu lên, thậm chí còn tâm lý nói với cô: “Nếu thấy sách ở giá bên này quá rẻ nhạt, cô có thể cầm sách ở giá bên kia, bên đó thú vị hơn.”

Tông Anh còn chưa bừng tỉnh hoàn toàn sau đề tài vừa rồi, đối mặt với từ biệt, cô không nói gì, chỉ lấy mấy viên sô cô la đen bọc giấy thiếc trong túi ra, tiến lên một bước, mở cặp tài liệu của anh ra rồi nhét vào.

Thị Thanh Nhung ra khỏi nhà, mưa nặng hạt hơn.

Mây đen phô bày bộ mặt dữ tợn, cuộn cuộn lao đến từ phía chân trời, toàn bộ Thượng Hải bị ngâm trong mưa.

Bốn tiếng sau, Thanh Huệ nhận được một cú điện thoại – người gọi tới là chị dâu cả ở dinh thự nhà họ Thị.

Tại thời khắc Thân Thành hết sức bấp bênh, chị dâu cả dẫn con cái từ nhà mẹ đẻ ở Giang Tô về Thượng Hải để chăm sóc anh cả, người mất đi hai chân trong cuộc oanh tạc, đồng thời bảo toàn gia đình này.

Cô cũng lo cho Thanh Huệ nên mới gọi cú điện thoại này, bảo Thanh Huệ mang đứa bé về nhà.

Trong điện thoại, Thanh Huệ phản bác: “Chị hai sẽ không chịu để em về đâu.”

Chị dâu cả nói: “Em tùy tiện đưa ra một quyết định trọng đại như vậy, con bé đương nhiên phản đối, nhưng nói cho cùng chỉ vì sợ em không gánh nổi trọng trách này. Tính con bé ngang ngạnh, em hết lần này tới lần khác

muốn cứng đối cứng, đối đầu với con bé, càng thêm dầu vào lửa. Thanh Huệ, bỏ nhà ra đi không phải biện pháp giải quyết vấn đề.”

Thanh Huệ có phần nhụt chí: “Nhưng, nhưng em đâu còn cách nào khác, chị ấy cực kỳ cố chấp! Nói muốn đoạn tuyệt quan hệ, vậy chỉ còn cách này thôi!”

Chị dâu cả: “Trước mắt quốc nạn ập xuống, người một nhà vẫn chia năm xẻ bảy, em nói xem làm vậy có đúng không?”

Thanh Huệ hoàn toàn không trả lời được, đầu dây bên kia, chị dâu cả nói tiếp: “Chị đã bảo lái xe đến đón em, thu dọn xong, em mang cả đứa bé về nữa. Chỗ anh ba em, tối nay chị sẽ nói chuyện, về phần cô hai, em không cần lo lắng, tin chị đi, chị vẫn có tiếng nói trong nhà này.”

Cách nói chuyện của chị dâu xưa nay luôn thông thả, đâu ra đấy, Thanh Huệ ngừng phản bác, chỉ có thể cúi đầu đáp: “Vâng ạ.”

Cô cúp điện thoại, xoay người nhìn về phía Tông Anh: “Tông tiểu thư, có lẽ em phải về nhà.”

Tông Anh có phần bất ngờ, nhưng nghe Thịnh Thanh Huệ thuật lại lời chị dâu cả nói, cô liền hiểu rõ toàn bộ câu chuyện.

Nếu lời chị dâu cả có trọng lượng trong nhà, vậy không còn nghi ngờ gì nữa, Thanh Huệ về nhà là lựa chọn ổn thỏa hơn cả – khả năng kinh tế và khả năng sinh hoạt của cô quả thật không đủ để nuôi dưỡng hai đứa bé một mình.

Chính Tông Anh là người mang phiền toái này đến cho Thanh Huệ, cô đương nhiên không thể phớt lờ.

Tông Anh trước tiên hỏi: “Vậy cô có bằng lòng trở về không?”

Thanh Huệ căn môi, nhúu mày cân nhắc một lát, nổi bản khoăn lớn nhất của cô vẫn là sự phản đối của chị hai, chỉ cần chị dâu cả cho phép, vậy cô cũng không bài xích chuyện về nhà.

Tông Anh thấy cô gật đầu, lập tức khom người bắt đầu giúp cô thu dọn quần áo trên ghế sofa, nói: “Được, tôi về cùng cô.”

Trời mưa không tiện cho việc đi lại, ô tô phải đi chậm.

A Lai đi tuốt đằng trước, Thanh Huệ ôm A Cửu theo sát phía sau, Tông Anh xách hai rương hành lý đi cuối cùng.

Diệp tiên sinh ở quầy phục vụ che ô cho họ, đưa từng người một lên xe.

Mưa bụi sương mù, sấm sét dứt quãng, khuôn mặt gầy gò của Thanh Huệ áp lên cửa sổ xe, thỉnh thoảng cô lại vỗ nhẹ đứa bé trong lòng, mắt nhìn ra ngoài.

Dưới lán che mưa của các cửa hàng ven đường, vô số dân chạy nạn cuộn mình tránh mưa – trời đã trở lạnh, những đứa bé kia vẫn mặc áo đơn, nhìn màn mưa đầy trời bằng ánh mắt mong đợi, chờ cơn mưa kéo dài không có điểm cuối này kết thúc.

Thanh Huệ đột nhiên cảm nhận được nỗi khó chịu xưa nay chưa từng có, trong ký ức của cô, sáng mùa thu ở Thượng Hải chưa bao giờ lạnh như thế.

Lúc đến dinh thự nhà họ Thịnh, trời đã xế chiều.

Mọi người vừa ăn xong bữa trưa không lâu, trừ đám trẻ con, không ai ngủ trưa.

Dưới cơn mưa xối xả, cây cối xanh rì rậm rạp ngoài toà nhà không tránh khỏi suy tàn; lối vào nhà ướt sũng, trên mặt thảm là dấu chân lộn xộn, chưa kịp lau sạch; vài chiếc ô đặt sau cửa, tạo thành một vũng nước dưới đất.

Chịu ảnh hưởng của sắc trời, phòng khách tối om, mọi người ngồi trên ghế sofa chờ Thanh Huệ về, bầu không khí im lặng khác thường.

Tông Anh xách va li tới cửa, thấy Thanh Huệ chần chừ không vào nhà, mãi đến khi người giúp việc gọi vọng vào trong: “Ngũ tiểu thư đã về.” Cô mới cất bước vào nhà.

Lúc Thanh Huệ vào nhà, A Cửu nằm trong lòng đột nhiên khóc to, chị hai ngồi trên sofa trước tiên nhíu mày, chồng chị ta thản nhiên ngồi như thể mọi việc không liên quan đến mình, anh cả ngồi trên xe lăn ho, chỉ có chị dâu cả đứng lên, dặn bà vú cả đứng bên cạnh: “Vú Trương, mang đứa bé đi nghỉ trước đi, chúng tôi có chuyện cần nói.”

Bà vú nhanh chân tiến lên, định đỡ lấy đứa bé trong lòng Thanh Huệ, Thanh Huệ do dự một lúc, sau khi nghe bà nhấn mạnh nhiều lần rằng “Ngũ tiểu thư cứ yên tâm, cô cũng do vú một tay nuôi lớn mà”, cô mới bằng lòng đưa đứa bé cho bà.

Chị dâu cả lại nhìn Tông Anh đang đứng ngoài cửa, khiêm tốn hỏi: “Xin hỏi cô là...?”

Không đợi Tông Anh trả lời, chị hai đã mở miệng trước: “Bác sỹ của chân cho anh cả.”

Chị dâu cả giật mình, nhưng lập tức nói: “Bên ngoài trời mưa, ẩm ướt quá, mời cô vào nhà.”

Tông Anh vào nhà, người giúp việc lập tức tiến lên đỡ lấy va li trong tay cô, chị dâu cả cũng mời cô ngồi xuống.

Tông Anh vẫn đứng cạnh Thanh Huệ, âm thầm nắm chặt tay cô, Thanh Huệ lấy dũng khí nói: “Tùy tiện bỏ nhà ra đi là lỗi của em. Nhưng em đã trưởng thành, có quyền tự đưa ra quyết định, không thương lượng đã lỗi

mãng đuổi em ra khỏi nhà, thậm chí dùng lời lẽ làm nhục hai đứa bé vô tội là không đúng.”

Chị hai thấy mũi nhọn nhắm thẳng vào mình, lập tức chỉ tay vào cô, nói: “Mày còn mạnh...”

“Thịnh Thanh Bình.” Chị dâu cả chỉ quát một tiếng, chị hai lập tức im lặng, nén cơn tức, khoanh tay lại, khuỷu tay tì lên tay vịn ghế sofa.

Hiển nhiên trước khi Thanh Huệ đến, chị dâu cả đã thuyết phục chị hai. Bởi vậy, cho dù bất mãn, chị ta cũng chỉ có thể chịu đựng.

Nhưng chị dâu cả vẫn khuyên bảo Thanh Huệ, cho chị hai một bậc thang: “Nhận nuôi hai đứa bé không phải chuyện nhỏ, với năng lực hiện tại, em không thể nuôi sống chúng. Rời khỏi gia đình này, rời khỏi chú ba, em vẫn chưa thể tự lập, vẫn phải dựa vào người khác, đúng không?”

Thanh Huệ hơi cúi đầu, chịu thua đáp: “Vâng.”

“Về sau mọi chuyện đều phải thương lượng với nhau, không cần vì tranh chấp nhất thời mà gây gỗ đến nông nỗi này, người một nhà phải làm sao cho ra người một nhà.” Chị dâu cả nói, đoạn nhìn chị hai, “Cũng đừng quá hà khắc với chú ba. Luôn bị đối xử lạnh nhạt, có thật lòng đến mấy, sớm muộn gì cũng nguội lạnh.”

Chị hai quay mặt đi, tuy có chút không phục vì mất mặt, nhưng không lớn lối kiêu căng như trước nữa, vì chăm sóc con ốm, khuôn mặt chị ta gầy rộc đi, dưới ánh sáng âm u lộ ra vài phần tiều tụy.

Chị dâu cả nói xong, bên ngoài vẫn mưa như trút nước.

Lúc này, người giúp việc vội vã cuống quýt chạy xuống, giọng nói dồn dập khác thường: “A Huy thiếu gia đột nhiên sốt cao!”

Tính ra, đã sáu ngày kể từ ngày phát bệnh, sau khi đưa A Huy đến bệnh viện chữa dịch tả, chị hai sợ thẳng bé nhiễm bệnh phiền phức hơn ở bệnh viện, vừa thấy bệnh tình chuyển biến tốt đẹp liền không để ý lời can ngăn của mọi người mà đón con về nhà.

Sáng nay thoát nhìn đã sắp khỏi, không ngờ lúc này lại đột nhiên sốt cao, chị hai vô cùng sốt ruột, lập tức đứng dậy chạy lên gác, lúc đi ngang qua Tông Anh, chị ta lại thỉnh cầu: “Bác sỹ Tông, cô cùng tôi lên xem qua được không?”

Thanh Huệ rất phản cảm với dáng vẻ đó của chị ta, nhưng mạng người quan trọng, cô không tiện ngăn cản, chỉ có thể nhắc nhở Tông Anh: “Tông tiểu thư, chị cẩn thận một chút.”

Tông Anh không nói hai lời lên lầu, hỏi nhiệt độ cơ thể của A Huy, lại hỏi về tình hình khôi phục trong vài ngày qua, chỉ kiểm tra qua một lát rồi ra ngoài rửa tay.

Lúc này, cả nhà hầu như đều lên gác, Tông Anh khom người, đứng trước vòi nước lạnh lẽ rửa tay cẩn thận.

Chị hai nôn nóng hỏi: “Sao cô không nói gì?”

Tông Anh đưa tay vặn chặt vòi nước, bình tĩnh trả lời: “Người bị bệnh dịch tả, nhất là trẻ em, trước khi khỏi hẳn sẽ trải qua một thời kỳ phản ứng, nhiệt độ cơ thể tăng cao là chuyện hết sức bình thường, sau ba ngày sẽ tự động hạ sốt, không cần lo lắng.”

Chị hai lại truy vấn: “Thật sao?”

Tông Anh xoay người nhìn chị ta: “Tôi chắc chắn.”

Chị hai thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người vào phòng, nhưng đi tới cửa lại đột nhiên dừng bước, do dự một lúc, mất tự nhiên nói với Tông Anh

một tiếng: “Cảm ơn cô.”

Theo thói quen, mỗi lần rửa tay xong, Tông Anh đều giơ hai tay lên, nước chảy dọc theo cổ tay xuống khuỷu tay, toàn bộ nước rơi xuống sàn nhà, cô chưa kịp đáp lại.

Lúc này, chị dâu cả cũng bước đến, đưa khăn lông cho cô.

Theo thói quen nghề nghiệp, Tông Anh không thích dùng khăn lông lau tay, nhưng cô vẫn nhận lấy chiếc khăn trong tay chị dâu cả.

Chị dâu cả đợi cô lau khô tay rồi mới lên tiếng: “Nhà tôi từ trước đến nay là người kiêu ngạo, mất đi hai chân, nhất thời khó chấp nhận, nhưng tôi biết đây là kết quả tốt nhất. Có lẽ anh ấy từng nói những câu khó nghe với cô, mong cô lượng thứ. Cuối cùng, cảm ơn cô đã giữ lại mạng sống cho anh ấy.”

Tông Anh muốn đáp lại câu gì đó, song cô không am hiểu những chuyện kiểu này cho lắm.

Người giúp việc đột nhiên chạy rầm rập lên gác, nói bằng giọng vô cùng lo lắng: “Phu nhân, nhà máy gọi điện thoại tới, nói là nhà máy ở Áp Bắc bị đánh bom, toà nhà làm việc đằng sau nhà máy bị sập hoàn toàn!”

Chị dâu cả vô thức siết chặt tay, cố gắng nói một cách ổn định: “Hôm nay chú ba đến nhà máy phải không?”

Người giúp việc gật đầu mạnh: “Họ nói Tam thiếu gia đang ở trong toà nhà kia!”

Đại sảnh bị một tia chớp đột nhiên bổ xuống chiếu sáng, lại trong nháy mắt âm u trở lại.

Chị dâu cả, người từ trước đến nay luôn vững vàng, lúc này đột nhiên cũng luống cuống: “Mau gọi chú Diêu đến nhà máy xem có chuyện gì!”

Vừa dứt lời, cô thấy Tông Anh lao xuống dưới nhà.

—

Lời tác giả:

Cô bé đánh đàn nhà bên: Chú ơi, chú không được gặp chuyện không may đâu! Nếu không sẽ không có ai xem phim, mua búp bê cho cháu!

Chi phí chung hiện hành của luật sư Thượng Hải được trích từ “báo cáo đoàn luật sư Thượng Hải” kì 23 năm dân quốc 28.

Bài hát Thập Lý Dương Trường:

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Trời mưa thật tồi tệ.

Rõ ràng không có lợi cho bay trên không, nhưng vẫn có máy bay chiến đấu liêu mình cất cánh, mù quáng thả bom.

Lúc Tông Anh lao xuống, chú Diêu còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, mãi đến khi người giúp việc chạy đến nói với ông: “Nhà máy ở Áp Bắc bị đánh bom, Tam thiếu gia đang ở trong toà nhà bị sập kia! Phu nhân bảo chú nhanh chóng qua đó tìm người!” Chú Diêu bỗng bừng tỉnh, chạy ra sân sau tìm xe như con ruồi không đầu.

Sắc trời ngày một trầm, mưa càng lúc càng to, phải mất một lúc lâu xe mới khởi động được.

Trước khi ra ngoài, chị dâu cả từ trong nhà đi ra, đưa một chiếc dù vào trong xe cho Tông Anh.

Cho dù chưa nghe người khác kể về mối quan hệ giữa Tông Anh và Thịnh Thanh Nhượng, nhưng nhìn phản ứng của Tông Anh, cô cũng đoán được một hai, vì vậy khom người an ủi: “Đừng luống cuống, sẽ tìm được cậu ấy thôi.”

Đèn xe chiếu vào cửa sắt của dinh thự nhà họ Thịnh, chú Diêu ra sức ấn còi: “Mau mở cửa ra!”

Người giúp việc vội vàng tiến lên mở cửa chính, xe nhanh chóng chuyển bánh, kéo theo cả vũng nước, “brừm...” Âm thanh bị khoá lấp trong tiếng

mưa, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi trên mui xe, ngọt ngọt nặng nề, hết như tiếng mưa đá.

Một chặng đường nguy hiểm, khẩn cấp, khó khăn thi nhau ập đến.

Mưa gió khiến những cây to ven đường đổ xuống gây cản trở, xe đành phải đi đường vòng.

Đi qua cánh cửa sắt của Tô Giới công cộng, băng qua sông Tô Châu, đi về phía trạm xe lửa phía Bắc, khắp nơi là những đồng trống, hoang vu, trong trời đất không một bóng người, ngoài tiếng mưa rơi, chỉ còn sự im lặng đáng sợ.

Nhìn con đường trước mặt, chú Diêu luống cuống đến mức trán toát mồ hôi, vừa lái vừa lẩm bẩm: “Tháng trước đâu phải thế này, đâu phải thế này... Nhưng chắc hẳn đã đi đúng đường, hẳn là hướng này, phải rồi...”

Mãi đến khi trời tối hẳn, xe rốt cục lái vào cửa chính nhà máy.

Cửa bị sập một nửa, khói bụi do cuộc đánh bom mang lại sớm bị nước mưa dập tắt, không có đèn đường chiếu sáng như thời hiện đại, càng không có ánh trăng soi đường, chỉ có những nơi đèn xe lia qua tạm thời còn nhìn rõ.

Bên trong, một người trông thấy ánh sáng liền loạng choạng chạy đến, đập vào cửa sổ xe, khàn giọng nói: “Mọi người rút cuộc đến, không tìm thấy Tam thiếu gia, không tìm thấy...”

Tông Anh bất chấp che ô, xuống xe liền hỏi: “Đó là toà nhà nào?”

Trong mưa, người nọ thở hổn hển một cách khó nhọc, chỉ vào đồng trống phía Tây Bắc, nói: “Tôi chỉ nhớ sau khi ăn trưa, Tam thiếu gia liền đến toà nhà bên đó kiểm tra đối chiếu các hạng mục, chưa thấy ra.”

Mưa đổ xuống, che phủ trời đất, Tông Anh không nói hai lời chạy về phía đồng đổ nát.

Cô đã từng đến hiện trường những vụ sập đổ, kinh nghiệm nói cho cô biết, khả năng sống sót trong tình huống này cực kỳ nhỏ bé, nhưng vào thời điểm này, kinh nghiệm và lý trí hoàn toàn bị đánh bay, chỉ còn bản năng tìm kiếm.

Sấm rền chớp dạt, nước chảy ồ ạt ra ngoài theo phần ống nước bị nổ tung, các cây cột nhà nằm ngổn ngang xen kẽ, gỗ bị lửa thiêu cháy đen, cho dù bị nước mưa không ngừng cọ rửa, mùi vị khó ngửi vẫn không ngừng xộc vào xoang mũi.

Tông Anh dùng tay trần lật những mảnh vỡ lên, ướt lạnh lại trơn trượt, nước mưa chảy dọc theo tóc, thấm vào cổ áo, khiến toàn thân cô ướt đẫm.

Đầu ngón tay chạm vào sợi vải, lần tay xuống mò mẫm, một cánh tay cụt trần trụi, gần như bị nghiền nát nát lộ ra...

Tay Tông Anh run lên, nỗi sợ hãi tựa như dòng điện chạy từ trái tim đến khắp toàn thân, đầu ngón tay lạnh lẽo và chết lặng vì thiếu ô xy...

Không thể nào...

Rõ ràng anh đã nói sẽ về chung cư trước mười giờ tối, nhưng hiện tại trời đã tối, trong đồng đổ nát trước mắt, chỉ có những thi thể căn bản không cách nào phân biệt.

Bên tai là tiếng than phiền đầy nôn nóng của chú Diêu “Cứ thế này thì sao tìm được? Cơn mưa này quá lớn, cản hết tầm nhìn, căn bản không nhìn rõ được!”, và cả tiếng gọi âm ỉ của công nhân nhà máy với đồng nghiệp.

Không biết tìm kiếm bao lâu, Tông Anh phân không rõ trên mặt là mồ hôi hay nước mưa, trong quá trình khom lưng cúi đầu tìm kiếm, đầu óc

không tránh khỏi ứ đọng máu, sức cùng lực kiệt đến mức tim đập dồn, chân run rẩy, tất cả chỉ vì một niềm mong mỏi...

Cô hy vọng anh còn sống, không chỉ vì lo từ nay trở đi mình không thể trở lại năm 2015, mà đơn thuần, bức thiết hy vọng anh, sống sót.

Ông trời không thương xót, trái lại còn liên tục bố trí trở ngại.

Nhiệt độ giảm mạnh, ngay cả gió cũng càng lúc càng lớn, nước mưa cảm tầm mắt, sấm nổ bên tai, Tông Anh đứng thẳng dậy, trời đất như quay cuồng, đầu óc liên tục kêu ong ong, mở mắt ra, trước mặt một màu đen sì.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi, giọng nói kia càng ngày càng gần, nhưng cô không cách nào phân biệt nó từ đâu tới, cũng không nghe rõ nội dung.

Tiếng bước chân dồn dập dẫm qua vũng nước và đóng đống nát, đến sau lưng cô, giọng nói kia mới trở nên rõ ràng: “Tông tiểu thư!”

Đến cùng với tiếng gọi mang hơi ẩm ngày mưa, mệt mỏi cùng lo âu, là mùi hương quen thuộc của anh, Tông Anh bất giác xoay người lại, nửa gương mặt anh được tia chớp chiếu sáng, chẳng mấy chốc lại bị bóng tối bao phủ...

Trong tiếng sấm vang rền, cô đưa tay ra theo bản năng, gần như ngay khi chạm vào làn da cổ tay anh, cô liền giang tay ôm lấy đối.

Muốn hỏi rõ kết quả, đầu óc lại hỗn loạn, lời nói đến cổ họng cũng bị chặn lại, nổi căng thẳng, bối rối và kinh hoàng tràn ngập cõi lòng nhưng không chỗ giải phóng khiến thân thể cô run lên.

Thịnh Thanh Nhượng ôm lại cô, cổ và má cô ướt sũng, những ngón tay ôm chặt nơi gáy anh lạnh như băng, chóp mũi cô tựa lên yết hầu anh, nhịp

thở dồn dập mất trật tự phá lên da anh – lúc này anh mới cảm nhận được một chút sức sống và hơi ấm.

Anh đưa tay vuốt những sợi tóc ẩm ướt trên trán cô, cảm tựa sát lên trán cô, vỗ về tâm trạng căng thẳng của cô: “Không sao, tôi ổn mà, tôi ở đây.”

Lo âu quá mức tích lũy qua nhiều giờ, nhất thời khó có thể hồi lại, Thịnh Thanh Nhượng buông tay ra, cô lại ôm anh chặt hơn, theo bản năng mượn cái ôm này khiến lý trí khôi phục bình thường.

Trên đầu là mưa, bên cạnh là gió, xa xa là tiếng gọi âm ỉ của chú Diêu và các công nhân vẫn đang tìm kiếm đồng nghiệp may mắn còn sống sót. Không rõ trôi qua bao lâu, Tông Anh thả tay ra, kiệt sức thở dài, gần như khụy xuống.

Lúc này, chú Diêu chạy đến, sau khi nhận ra Thịnh Thanh Nhượng, ông đầu tiên tròn mắt hô lên: “Tam thiếu gia?! Chẳng phải cậu...”

Thịnh Thanh Nhượng nhất thời không kịp giải thích cho ông, anh khom người bế Tông Anh lên, nói với chú Diêu: “Chú mở cửa xe đi.”

Chú Diêu bừng tỉnh, vội vàng chạy đi mở cửa xe, Thịnh Thanh Nhượng đặt Tông Anh vào ghế sau, sau đó chính anh cũng ngồi vào: “Về chung cư ở Tô Giới Pháp.”

Chú Diêu còn chưa thoát khỏi trạng thái căng thẳng hoảng hốt và trở lại bình thường, đôi tay ngấm nước cầm tay lái, đèn ô tô bật sáng, khởi động mấy lần mới thành công quay đầu xe, xe xóc nảy đi trên con đường lầy lội.

Sau khi ổn định tinh thần, sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, ông mới hỏi: “Rốt cuộc, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Thịnh Thanh Nhượng cố gắng nói một cách ổn định: “Một rưỡi chiều, Ủy ban di dời gọi điện thoại tìm tôi giải quyết việc gấp, tôi liền ra ngoài

một chuyến. Từ Ủy ban di dời đi ra, lại tiện đường về dinh thự một chuyến, chị dâu nói mọi người đã ra ngoài.” Anh thoáng ngập ngừng, nước mưa chảy dọc theo ống tay áo trắng tinh của anh, trên mu bàn tay bị thương trước đó, máu thấm qua lớp vải xô: “Là lỗi của tôi, đi quá đột ngột, không kịp thời chào quản lý nhà máy một tiếng.”

Thời gian đánh bom là hai giờ chiều, anh rời đi không lâu, nhà máy liền bị loạt bom đạn mù quáng rơi xuống phá hủy cả tòa nhà, không ai ngờ rằng vào thời tiết này lại có oanh tạc.

Anh nói lời này cho chú Diêu nghe, đồng thời cũng để Tông Anh nghe.

Xe lái về phía trước, cảm xúc của Tông Anh dần dần ổn định, không rõ là buồn, vui hay may mắn, cô chỉ im lặng đưa tay ra, cầm chặt tay trái của Thịnh Thanh Nhượng.

Hai bàn tay nắm lấy nhau, nhiệt độ bên ngoài thông thả tăng trở lại, mưa gió ngoài xe cũng không còn đáng sợ nữa.

Trong Tô Giới tối om, đến chung cư, Diệp tiên sinh mặc áo len ngồi sau quây phục vụ ngủ gà ngủ gật, trên quây, một cây nến sáp ong sắp cháy hết, ngọn lửa lay động yếu ớt, dường như chỉ không để ý một cái liền bị cơn gió bất ổn dập tắt.

Thời tiết xấu khiến chung cư bị cúp điện, Thịnh Thanh Nhượng mò mẫm, tìm được một cây nến, quẹt diêm, ngọn lửa liếm lên bấc của ngọn nến, trong phòng xuất hiện một quầng sáng.

Đưa tay vịn vòi nước, nước tuôn ra khỏi đường ống, thật may mắn, hệ thống cung cấp nước uống vẫn sử dụng được bình thường.

Cầm trong tay ngọn nến, anh bước đến trước xô pha, đặt nến lên bàn trà, lại xoay người vào phòng ngủ, lấy một chiếc áo choàng tắm sạch sẽ ra phòng khách; còn Tông Anh, vì toàn thân ướt sũng nên vẫn đứng ở cửa.

Thị Thanh Nhung cầm áo vào phòng tắm, bên trong cũng thấp một cây nến, lại lấy khăn mặt ra, đến bên Tông Anh, phủ khăn lên mái tóc đang nhỏ nước tí tách của cô.

Anh khép nhẹ lòng bàn tay lại, vò mái tóc ướt đầm của cô qua lớp khăn mềm mại, cúi đầu nói bằng giọng khàn khàn: “Sẽ cảm lạnh đấy, cô đi thay quần áo đi.”

Tông Anh ngẩng đầu, muốn nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng ánh sáng quá mờ, thị lực có tốt đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ cảm nhận được hơi thở và âm thanh.

Mãi đến khi anh buông tay ra, lui về phía sau nửa bước, Tông Anh mới lặng lẽ vào phòng tắm.

Sau khi đóng kín cửa phòng tắm, Thị Thanh Nhung quay lại phòng ngủ thay bộ quần áo ướt sũng ra, đun một bình nước, quay lại ghế sofa ngồi.

Yên tĩnh, một loạt hình ảnh lần lượt hiện ra trong đầu, một cảm xúc khó hiểu dấy lên từ đáy lòng – chưa có ai từng thật lòng quan tâm đến sự sống chết của anh như vậy.

Anh vô thức quay đầu lại, Tông Anh vừa hay mở cửa phòng tắm đi ra.

Trong phòng khách chỉ có nguồn sáng duy nhất trên bàn trà, Tông Anh bước đến bên sofa và ngồi xuống, thân hình thon gầy bọc trong áo choàng tắm bằng lụa đen vẫn lạnh lẽo.

Ánh lửa dịu dàng lay động, hai người ngồi trên ghế sofa canh giữ ánh sáng yếu ớt này, nhất thời không có gì để nói, cũng không cần nói.

Thị Thanh Nhung đưa cho cô một ly nước nóng, cầm lấy cái chăn bên cạnh, ngả sang phía cô, tay phải đưa qua sau vai cô, định đắp cho cho

cô, Tông Anh quay đầu sang, hai khuôn mặt kề sát lại.

Dưới ánh sáng tờ mờ, không chỉ hơi thở, mà ngay cả những thay đổi tế nhị trên khuôn mặt đều thu hết vào mắt, hàng mi Thịnh Thanh Nhượng bất giác chớp khê, chớp mũi chạm nhau, trước mắt chỉ còn hình ảnh mơ hồ, lúc hai bờ môi chạm vào nhau, Thịnh Thanh Nhượng bỗng nhiên dịch ra, thu tay lại.

Tay cầm chén trà của Tông Anh siết chặt rồi rơi lỏng, đầu ngón tay thoáng run lên, cơ vai căng cứng phút chốc thả lỏng.

Anh cố tránh ánh mắt cô, nói một cách ổn định: “Còn dư hai tiếng, cô cứ đi nghỉ một lát đi, đến giờ tôi sẽ gọi cô.”

Nghe vậy, Tông Anh nán lại nửa phút, khếp chặt tấm chăn trên vai, cuối cùng đáp một tiếng, cầm cốc trà lên gác.

Một cây nến có chiều dài như vậy, thời gian cháy khoảng hơn sáu mươi phút, Thịnh Thanh Nhượng im lặng ngồi trên ghế sofa nhìn bắc đèn cháy hết, lại thắp một cây khác, lúc cây nến thứ hai cháy hết, anh đứng dậy lên gác.

Anh đưa tay gõ cửa, nhưng không thấy ai trả lời, lại thử gõ thêm lần nữa, vẫn không nhận được hồi đáp.

Một dự cảm chẳng lành đột nhiên ập đến, Thịnh Thanh Nhượng lập tức mở cửa phòng, hô “Tông tiểu thư” mấy lần, nhưng Tông Anh không phản ứng gì, tựa như hôn mê.

Đồng hồ để bàn trong phòng khách thông thả chuyển động, nhưng chung quy càng lúc càng tiến đến gần mười giờ đúng.

Thịnh Thanh Nhượng nôn nóng, trán đổ mồ hôi, khoảnh khắc tiếng chuông vang lên, anh bế Tông Anh xuống tầng dưới, bật công tắc đèn hành

lang chung cư năm 2015.

Tuy không rõ số điện thoại gọi cứu thương ở thời đại này là bao nhiêu, nhưng anh vẫn cầm ống nghe điện thoại nhà riêng lên, gọi vào số di động của Tiết Tuyên Thanh.

“A lô, Tông Anh? Có chuyện gì vậy?” Tiết Tuyên Thanh rõ ràng cảm thấy bất ngờ, lại “a lô” một tiếng, quả nhiên nghe thấy giọng Thịnh Thanh Nhượng.

“Tiết tiểu thư, xin lỗi vì khuya rồi mà vẫn quấy rầy, Tông Anh đột nhiên hôn mê, hiện tại tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, nhưng tôi không biết rõ tình trạng bệnh của cô ấy, cũng không có quyền quyết định thay. Tôi muốn thông báo cho người thân hoặc bạn bè của cô ấy, nhưng trong tay tôi chỉ có phương thức lạc của cô, nên mong cô hỗ trợ liên lạc với họ, hoặc phiền cô đến bệnh viện một chuyến.”

Giọng anh dồn dập, nhưng vẫn mạch lạc.

Tiết Tuyên Thanh nghe xong, dần xuống nỗi bất an trong lòng, bỗng cầm chìa khóa xe trên bàn: “Anh đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất đi, tôi lập tức đến ngay.”

Thịnh Thanh Nhượng cúp điện thoại, lấy nốt số tiền mặt ít ỏi để trong tủ cạnh cửa, bế Tông Anh xuống dưới nhà.

Lần đầu tiên anh cảm thấy tốc độ của thang máy hiện đại cũng chậm chạp, mỗi con số trên màn hình thay đổi chậm đến sốt ruột.

Lao thật nhanh ra khỏi cửa chung cư, vừa hay một chiếc taxi đang dừng trước cửa chờ khách, ngay khi nó chuẩn bị quay đầu xe rời đi, Thịnh Thanh Nhượng cản nó lại.

Tài xế taxi tức giận nhìn ra, biết mạng người quan trọng, thậm chí xuống xe hỗ trợ mở cửa xe.

Xe chạy trên đường cái khô ráo, ven đường có đèn đường, trên đầu có trăng sáng, tấm biển của bệnh viện cần mẫn phát sáng trong đêm tối.

Thở hồng hộc đến phòng khám khẩn cấp của bệnh viện, vào phòng cấp cứu, gần thiết bị giám sát, Thịnh Thanh Nhượng bị ngăn ở bên ngoài. Sau một hồi bận rộn, lưng áo sơ mi của anh ướt đẫm, sức cùng lực kiệt.

Bác sỹ hội chẩn bên ngoài khoa não vôi vàng chạy tới, kiểm tra xong, lại đi ra tìm người nhà hỏi han tình hình, anh bước đến chỗ Thịnh Thanh Nhượng, cúi đầu điền vào bản kê khai, nói: “Cũng may là đưa đến kịp thời, nếu để muộn hơn tất không kịp cứu chữa, anh là gì của Tông Anh?”

Anh nói, đoạn ngừng đầu, trông thấy mặt Thịnh Thanh Nhượng.

Phía sau có y tá gọi: “Bác sỹ Thịnh, anh mau tới đây một lát!”

Đồng tử của Thịnh Thu Thật đột nhiên co lại, tay cầm bút khựng lại giữa chừng: “Anh là ai?”

—

Lời tác giả:

Thịnh tiên sinh: *vẻ mặt không còn gì luyến tiếc*

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Quá giống. Người đàn ông sử dụng thẻ tín dụng của Tông Anh để thanh toán trong siêu thị của bệnh viện, người trong tấm ảnh cũ của gia đình và người trước mắt này, cực kỳ giống.

Kiểu giống này không phải chỉ là tương đồng về mặt mũi, mà là tất cả, còn đáng sợ hơn.

Thịnh Thu Thật thậm chí không ngờ sẽ gặp lại anh ta, nhưng bây giờ người này đang đứng đối diện, cách anh... Không đến một mét.

Ngọn đèn trắng loá trên trần đại sảnh khoa khám khẩn cấp chiếu lên mặt Thịnh Thu Thật, để lộ sự giật mình của anh.

Đối mặt với câu hỏi thăm dò như chất vấn của Thịnh Thu Thật, mặc dù Thịnh Thanh Nhượng chưa rõ nguyên do, nhưng chung quy vẫn thận trọng đáp: “Tôi là bạn của Tông Anh.” Đồng thời cố gắng lảng sang chuyện khác: “Xin hỏi tình trạng hiện tại của cô ấy sao rồi? Đã thoát khỏi nguy hiểm chưa?”

Nghe anh nhắc tới Tông Anh, Thịnh Thu Thật lập tức lấy lại tinh thần, nhưng rõ ràng không định dừng cuộc truy vấn ngay lúc này, nhanh chóng điều chỉnh tư thế cầm bút, nói: “Giấy tờ này cần thông tin của anh, xin hỏi anh tên gì?”

Suốt thời gian qua, Thịnh Thanh Nhượng luôn cảnh giác với người ở thời đại này, ngoại trừ Tông Anh, anh không để lộ thân phận, kể cả tên, cho bất kỳ ai.

Nhìn vào mắt Thịnh Thu Thật, nhanh chóng đưa mắt nhìn bảng kê khai trong tay đối phương, anh ngược mắt lên tổng kết: “Hình như cũng không cần thông tin của tôi.”

Thịnh Thu Thật bồng thu lại phiếu khám bệnh, nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, nói: “Anh trông rất quen mắt, hình như trước kia tôi đã từng gặp anh, tôi là sư huynh của Tông Anh, chào anh...”

Nói xong, anh vươn tay ra một cách hữu hảo, Thịnh Thanh Nhượng thu hết sự thay đổi trong thần thái của anh vào đáy mắt, lại nhìn thẻ công tác trên ngực anh, hỏi ngược lại: “Anh gặp tôi trong cửa hàng của bệnh viện đúng không? Trí nhớ của anh tốt thật đấy, bác sỹ Thịnh.”

Thịnh Thu Thật không ngờ đối phương cũng nhớ, còn cất lời tán dương, anh suýt không biết nên đáp lại thế nào, nhưng anh vẫn cố gắng tiếp tục đề tài này: “Hôm đó anh tính tiền bằng thẻ tín dụng của Tông Anh, tôi liền để ý mấy lần.”

Nghe anh kể đến đây, Thịnh Thanh Nhượng đã đoán được một chút manh mối, vị “khách không mời” đến chung cư 699 đêm đó, khi ấy anh đang tắm, Tông Anh ra đón người này.

Nếu anh đoán không nhầm, vị khách này chính là Thịnh Thu Thật.

Hôm đó họ thậm chí còn nhắc tới Thanh Huệ, nguyên văn là: “Ý em là bà Thịnh sao? Bà là mẹ nuôi của ông anh.”

Vì vậy, người này là cháu của đứa trẻ Thanh Huệ nhận nuôi?

Trong đầu chợt hiện lên ý niệm kỳ diệu về thời gian nối liền, Thịnh Thanh Nhượng lập tức vươn tay ra, vô cùng lịch sự bắt tay đối phương một cái.

Thịnh Thu Thật thu tay lại, sụp mắt xuống, lưu ý thấy chân Thịnh Thanh Nhượng, anh đi một đôi giày Derby cỡ 42 hoặc 43 – chính là đôi giày mà anh trông thấy trước cửa nhà Tông Anh đêm đó.

Quan hệ của hai người đã thân mật đến mức này, vị tiên sinh không biết tên này rốt cuộc là gì của Tông Anh?

Ngay khi Thịnh Thu Thật định thăm dò sâu hơn, y tá lại đến, thúc giục anh đi xem phim chụp x-quang, Tiết Tuyên Thanh cũng hoá tốc chạy tới.

Cô nhận ra Thịnh Thu Thật, mở miệng liền hỏi: “Tình trạng hiện tại sao rồi? Tông Anh đang ở đâu?”

Thịnh Thu Thật nói bằng giọng khách quan: “Đưa đến kịp thời, cá nhân anh cho rằng không có vấn đề gì lớn, nhưng tình hình cụ thể còn phải đợi kết quả hội chẩn, dù sao...”

Tiết Tuyên Thanh nào có kiên nhẫn nghe anh dong dài, bỗng nhiên đoạt lấy phiếu khám bệnh trong tay anh, nhìn từ đầu tới đuôi, một chữ cũng không bỏ sót.

Đọc xong, cô nín một hơi, trả bệnh án lại cho anh, xoay người hận không thể tìm bao cát đấm đá một hồi, cuối cùng chỉ đưa tay vỗ mạnh vào hàng ghế cạnh tường, chấn động đến mức đứa bé ngồi trên chiếc ghế gần ngoài cùng khóc oà lên.

Lòng bàn tay Tiết Tuyên Thanh đỏ bừng, vừa đau vừa tức, suốt hai tháng qua, Tông Anh vẫn giấu giếm cô, bị bệnh tại sao phải chịu đựng một mình? Rốt cuộc làm thế nào mà chịu được?!

Đứa bé khóc to, trong phòng cấp cứu người ra người vào, người lớn vội chạy tới bế đứa bé đi, ghế dài lập tức trống rỗng.

Tiết Tuyền Thanh ngồi phịch xuống, ngấn người nhìn bức tường trắng phía đối diện.

Cô đại khái vừa từ đơn vị chạy đến, đồng phục cũng chưa kịp thay, tóc ngắn thoạt nhìn đã hai ba ngày chưa gội, mắt thâm quầng đầy mỏi mệt, ánh mắt mất tiêu cự, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, vô thức lấy hộp thuốc lá ra khỏi túi áo.

Lúc này, y tá lại tới giục Thịnh Thu Thật, sau khi anh đi, cô lập tức quay sang nhìn Tiết Tuyền Thanh, nhắc nhở: “Đồng chí cảnh sát, ở đây không được hút thuốc, muốn hút thì ra ngoài.”

Tiết Tuyền Thanh lập tức nhét bao thuốc lá nhét vào túi, vừa ngẩng đầu, trông thấy Thịnh Thanh Nhượng, cô cố gắng ổn định tâm trạng lo âu hỏi: “Anh đến lâu chưa?”

Thịnh Thanh Nhượng trả lời: “Khoảng nửa tiếng.” Ngập ngừng một lát, anh hỏi: “Tông Anh có người thân nào để liên lạc không?”

Tiết Tuyền Thanh không do dự đáp bốn chữ: “Có cũng như không.”

Từ trước đến nay, đám người nhà họ Tông đâu thềm để ý xem Tông Anh sống ra sao, còn mấy người họ hàng bên nhà mẹ cô cũng ở ngàn dặm xa xôi, không phải lựa chọn tốt nhất để liên lạc trong trường hợp khẩn cấp.

Mấy năm qua, cột người để liên hệ trong trường hợp khẩn cấp của Tông Anh chỉ có một – Tiết Tuyền Thanh.

Thịnh Thanh Nhượng từ bỏ ý định gọi người nhà cô đến.

Nhưng lúc này y tá lại gọi: “Mời người nhà chị Tông Anh đến làm thủ tục.”

Nghe thấy tiếng gọi, Thịnh Thanh Nhượng quay đầu lại, Tiết TUYỂN Thanh cũng đã đứng dậy đi đến quầy y tá.

Thịnh Thanh Nhượng chỉ có thể đứng từ xa nhìn Tiết TUYỂN Thanh trình giấy chứng nhận trước quầy, điền giấy thanh toán viện phí, mà anh, ở thời đại này, anh không có thân phận, không có mối quan hệ, cũng không đủ tiền, những chuyện có thể làm vì Tông Anh thật sự quá ít.

Làm thủ tục xong xuôi, Tiết TUYỂN Thanh đứng chờ trong hành lang, mãi đến khi y tá nói với cô “Hội chẩn không ra kết quả nhanh như vậy đâu, chị không cần đứng đây chờ, sẽ cản trở lối đi”, lúc này cô mới xoay người, đi đến chỗ Thịnh Thanh Nhượng.

Thịnh Thanh Nhượng hỏi cô: “Còn phải đợi bao lâu?”

Tiết TUYỂN Thanh vừa nói vừa đi ra ngoài: “Sau đây phải chuyển đến khoa giải phẫu thần kinh, họ nói đến lúc đó sẽ thông báo.” Cô không quay đầu lại, chỉ mãi tiến về phía trước, lúc ra ngoài cửa, đối diện với một chiếc xe cứu thương lái vào cửa, nó đột ngột dừng lại, trong tiếng thúc giục liên tiếp “Xin tránh đường, xin tránh đường...”, cửa khoa khám gấp người đến người đi nhường ra khoảng trống, đón bệnh nhân cấp cứu mới.

Tiết TUYỂN Thanh và Thịnh Thanh Nhượng cũng tránh sang một bên, chờ tiếng còi ngừng nghỉ, ngoài cửa một lần nữa lấy lại trật tự, Tiết TUYỂN Thanh hơi ngả ra đằng sau, dựa lưng vào tường, lấy bao thuốc lá và bật lửa ra, ngón cái nhấn một cái, một tiếng “cạch” vang lên, ngọn lửa màu lam sẫm sáng lên trong bóng đêm.

Cô châm thuốc, cúi đầu hít sâu một hơi, khói thuốc đi xuống phổi, lại chậm rãi bay ra từ xoang mũi.

“Mấy năm trước tôi cũng đưa Tông Anh tới khoa khám khẩn cấp như thế này.” Cô đột nhiên lên tiếng, khói thuốc bị bóng đêm pha loãng: “Thời gian trôi qua quá nhanh.”

Thịnh Thanh Nhượng cảm nhận được sự thay đổi tâm trạng tế nhị qua giọng nói của cô, anh nghiêng đầu nhìn cô, thận trọng hỏi: “Tôi có thể biết lý do không?”

“Vì một sự cố.” Tiết Tuyển Thanh nhíu chặt mày, mím chặt môi, nhưng đôi môi bất giác run khẽ vì kiềm chế nỗi bất an mà hồi ức mang lại, bởi vậy lại cúi đầu hút thuốc.

Sự cố? Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ đề tài họ từng tán gẫu trong đêm sinh nhật Tông Anh.

Khi đó anh hỏi cô vì sao không còn là bác sỹ nữa, cô trả lời rằng: “Đã xảy ra một sự cố.”

Anh lại hỏi cô thích môn thể thao gì, cô nói: “Leo núi.”

Liên tưởng tới sự thay đổi nét mặt rất nhỏ khi Tông Anh trả lời, Thịnh Thanh Nhượng hỏi Tiết Tuyển Thanh: “Vì leo núi sao?”

Tiết Tuyển Thanh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Anh biết ư?”

Thịnh Thanh Nhượng lắc đầu: “Không, tôi chỉ đoán thôi.” Anh ngập ngừng rồi nói: “Tông tiểu thư bị thương ở tay trong qua trình leo núi, không thể lên bàn mổ nên mới đổi nghề ư?”

Nghe anh nói xong, Tiết Tuyển Thanh nhanh chóng cúi đầu rít mấy hơi, động tác chứa đầy lo âu và phiền muộn.

Cô liên tục phủ định: “Không, không phải vậy...” Nói xong cô đột nhiên ngẩng đầu, cố gắng kìm nén cảm xúc, nói tiếp: “Hôm đó là lần cuối cùng Tông Anh đi cùng đội, nói leo nốt lần này rồi bỏ, bởi leo núi tạo áp lực rất lớn lên đốt ngón tay, hết sức mỏi tay.

Phẫu thuật ngoại khoa yêu cầu vô cùng cao về sức chịu đựng và khả năng giữ vững tay, tay của bác sỹ khoa giải phẫu thần kinh đặc biệt quý giá.

Cô ấy thích khoa giải phẫu thần kinh từ đáy lòng, có lẽ lựa chọn này là tất yếu.”

Tiết Tuyền Thanh giải thích một lượt, nói xong lại cúi đầu hút hai hơi thuốc mới rồi nói tiếp: “Tôi còn nhớ, hôm đó thời tiết rất đẹp. Trời vừa đổ mưa, không khí vô cùng trong lành, chúng tôi chọn con đường như mọi lần. Độ khó của con đường này vừa phải, tôi đã leo rất nhiều lần, vô cùng quen thuộc, chỗ nào khó tôi đều biết rất rõ.”

Lời kể của cô bắt đầu hơi mất trật tự: “Vì quá quen thuộc, mọi người lại kích vào nên tôi liền bỏ đai bảo vệ, nhưng không khéo là chân tôi bị chuột rút, mặc dù trên vách đá có móc treo...”

Mặt Tiết Tuyền Thanh bị khói thuốc bao phủ, sau phút im lặng khá dài, khói thuốc đã tản đi, giọng cô trở nên uể oải: “Tông Anh đã cứu tôi, nhưng lại bị thương ở tay.”

Nghe đến đó, Thịnh Thanh Nhượng nhớ tới dáng vẻ của Tông Anh khi nói “một sự cố”.

Tiết Tuyền Thanh thở dài: “Tổn thương hết sức nghiêm trọng, song khi đó cô ấy rất lạc quan về khả năng hồi phục, nhưng thời gian hồi phục quá dài, đợi đến lúc các hạng mục kiểm tra đều bình thường, cô ấy lên bàn mổ. Ca bệnh kia hết sức phức tạp, hệ số nguy hiểm rất cao, phương án chuẩn bị nhiều, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Lúc đó huyên não rất lớn, không rõ người nhà bệnh nhân nghe được từ đâu chuyện cô ấy từng bị thương, lời chuyện này ra chỉ trích cô ấy và bệnh viện, chất vấn tại sao lại để bác sỹ như vậy lên bàn mổ.

Cô ấy giam mình một tháng, một tháng sau tôi đến tìm cô ấy, trên bàn cô ấy để một chồng sách, nói muốn thi lại, còn bảo tôi ‘Không có con đường

không đi được, chỉ cần muốn, chung quy sẽ có cách’.”

Tiết Tuyền Thanh nói, tiếp tục châm một điếu thuốc khác, Thịnh Thanh Nhượng thay cô tổng kết: “Vì thế cô dẫn Tông Anh vào ngành, cô ấy và cô trở thành đồng nghiệp.”

“Phải.” Kể xong toàn bộ câu chuyện, giọng Tiết Tuyền Thanh bình tĩnh hơn, chỉ có ngón tay kẹp điếu thuốc vẫn không ngừng run rẩy: “Cô ấy rất thông minh, chịu khó, năng lực lãnh hội rất tốt, làm việc ổn thỏa, chuyên tâm, tại một số phương diện thậm chí còn chuyên nghiệp hơn chúng tôi.”

Theo lời kể của cô, Thịnh Thanh Nhượng chìm vào dòng hồi tưởng, trong đầu chợt hiện ra dáng vẻ tập trung làm việc của Tông Anh, hình ảnh xuất hiện cuối cùng là khuôn mặt trông nghiêng của cô khi đứng lẻ loi ngoài ban công hút thuốc.

Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên dừng suy nghĩ, hỏi Tiết Tuyền Thanh: “Tông tiểu thư bắt đầu hút thuốc từ khi nào?”

Tiết Tuyền Thanh búng tay phủi tàn thuốc, nói: “Lần đầu tiên đến hiện trường vụ án liền thấy thi thể hư thối mức độ cao, mùi quá khó ngửi, hơn nữa hôm đó liên tục làm việc trong thời gian dài, quần áo cũng không kịp thay, cộng thêm thay ca mệt mỏi, cô ấy bắt đầu hút thuốc. Mấy năm qua đi, ít nhiều có chút nghiện thuốc lá, nhưng gần đây tôi không thấy cô ấy hút nữa, có vẻ cô ấy muốn cai.” Nói đến đây, Tiết Tuyền Thanh nhớ tới bệnh án vừa xem qua: “Đại khái là vì bị bệnh.”

Tiết Tuyền Thanh hiểu mâu thuẫn của Tông Anh, một mặt cô khát vọng phẫu thuật thuận lợi, mặt khác lại lo phẫu thuật thất bại nên muốn chuẩn bị toàn bộ hậu sự ổn thỏa trước khi phẫu thuật.

Thịnh Thanh Nhượng hỏi: “Tôi có thể biết tình trạng bệnh của Tông Anh không?”

Tiết Tuyền Thanh xoay người lại, vẻ mặt mỗi trong giọng nói càng thêm rõ ràng, thờ dài bất đắc dĩ: “Anh tự hỏi cô ấy đi.”

Vừa dứt lời, di động của cô đổ chuông – y tá ở quầy khám khẩn cấp gọi tới.

Y tá nói: “Khoa giải phẫu thần kinh đã đón bệnh nhân đi, chuyển sang nơi khác ngay bây giờ, chị tới một chuyến.”

Tiết Tuyền Thanh cúp điện thoại, nhanh chóng quay vào, Thịnh Thanh Nhượng đi theo sau.

Từ toà nhà khu khám khẩn cấp đến khoa giải phẫu thần kinh, Tông Anh vẫn đang ngủ say.

Sau khi dàn xếp mọi việc xong xuôi, đồng hồ treo tường trong hành lang phòng bệnh đã chạy qua 0 giờ, con số đỏ rực hiển thị “00:00:05”, ngoài phòng bệnh, nhà nhà cũng dần tắt đèn.

Đêm dần sâu, đến hơn năm giờ sáng, Tiết Tuyền Thanh đột nhiên nhận được điện thoại của đơn vị nên phải ra ngoài, lúc này Thịnh Thanh Nhượng đang tựa vào giường bệnh ngủ, đột nhiên phát hiện Tông Anh hơi động dậy, anh vội đứng dậy bật đèn sáng.

Tông Anh mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà phòng bệnh của bệnh viện, đưa mắt nhìn sang bên phải, lại bắt gặp khuôn mặt Thịnh Thanh Nhượng, sau một thoáng ngẩn ngơ, cô đại khái đã rõ...

Chắc hẳn sau khi hôn mê, cô được đưa đến bệnh viện; người đưa cô đến bệnh viện là Thịnh Thanh Nhượng.

Giọng nói của Thịnh Thanh Nhượng từ trên đầu vọng lại: “Tông tiểu thư, cô có nghe thấy tôi nói gì không?”

Tông Anh trước tiên đáp lại anh qua mặt nạ ô xy, cuối cùng dứt khoát giơ tay tháo mặt nạ ô xy xuống, khàn giọng nói: “Tôi nghe thấy, phiền anh chờ tôi ngồi dậy.”

Thịnh Thanh Nhượng làm theo lời cô, Tông Anh quay đầu nhìn ra cửa phòng bệnh, cách tấm kính thủy tinh trông thấy Tiết Tuyên Thanh đứng trong hành lang gọi điện thoại: “Tuyên Thanh cũng tới sao?”

“Đúng.” Thịnh Thanh Nhượng lại lấy cái đệm cho cô dựa lưng, “Là tôi gọi điện thoại bảo cô ấy đến.”

Tông Anh giơ cổ tay lên định nhìn thời gian, song trên cổ tay chỉ có chiếc vòng lỏng lẻo dành cho bệnh nhân nằm viện.

Thịnh Thanh Nhượng đưa cốc nước cho cô, hiểu ý báo cho cô thời gian: “Bây giờ là năm rưỡi.”

Cô đón lấy cái cốc, thong thả điều độ uống nước.

Thịnh Thanh Nhượng lặng lẽ nhìn cô uống nước, Tông Anh bị anh nhìn mất tự nhiên: “Có chuyện gì vậy?”

Anh nói: “Tôi rất lo lắng, hy vọng cô có thể khỏi hẳn, nhưng...”

“Nhưng anh không biết rốt cuộc tình trạng của tôi ra sao.” Tông Anh tiếp lời anh, nghiêng người đặt cốc nước xuống: “Nói đơn giản là...” Cô chỉ vào đầu mình: “Trong này chôn một quả bom không hẹn giờ.”

“Có thể chữa được, phải không?”

“Có thể, nhưng phải gánh một ít mạo hiểm.” Giọng Tông Anh khàn khàn, cô thản nhiên thừa nhận: “Tình trạng của tôi tương đối phức tạp, do đó mức độ nguy hiểm càng cao.”

Vì vậy mới muốn lập di chúc trước, muốn khám phá câu đố về sự qua đời đột ngột của Nghiêm Mạn.

Thịnh Thanh Nhượng hiểu, đang định mở miệng an ủi cô, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Tiết Tuyên Thanh: “Bà tới đây làm gì?”

Ngữ điệu đầy địch ý, Thịnh Thanh Nhượng và Tông Anh nhìn về phía cửa, thấy Tiết Tuyên Thanh đang giằng co với người nào đó.

Ngay sau đó tiếng bác cả đột nhiên vang lên: “Tao là bác nó, vì sao lại không được tới? Tao đang định hỏi, mày là đứa nào?”

Tiết Tuyên Thanh vội vàng cản lại: “Hiện tại Tông Anh đang nghỉ ngơi, muốn thăm bệnh, bà chọn thời gian thích hợp được không?”

“Nghe nói con bé hôn mê tao mới đến!” Bác cả thừa dịp Tiết Tuyên Thanh không đề phòng, đẩy cửa phòng bệnh ra, trông thấy Tông Anh ngồi mà không phải nằm, thở phào một hơi: “Chẳng phải nó đã tỉnh rồi sao!” Bà ta đi vào phòng, không đếm xỉa gì đến sự ngăn cản của người khác, lúc trông thấy Thịnh Thanh Nhượng lại hỏi: “Còn anh là ai? Mời anh tránh sang một bên được không?”

Thịnh Thanh Nhượng vừa đứng dậy, bác cả bỗng nhiên ngồi xuống ghế, bắt lấy tay Tông Anh, nói: “Vừa rồi ở tầng trên, bác nghe y tá nói cháu hôn mê nên được đưa vào đây, bác sốt ruột quá liền xuống xem, mày tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Tông Anh không lên tiếng.

Bác cả nói: “Mày còn giận bác vì chuyện lần trước à? Lần trước bác không đúng, bác không nên nói những chuyện kia với bà ngoại mày.”

Giọng bà ta ôn hòa khác hẳn ngày thường, vẻ mặt thậm chí nặn ra vài phần chân thành, hỏi: “Bây giờ mày thấy khá hơn chút nào chưa?”

Tông Anh vẫn không lên tiếng.

Thị Thanh Nhung nhận ra Tông Anh cũng không hoan nghênh vị khách này, liền trả lời thay cô: “Cô ấy vừa tỉnh, cần nghỉ ngơi, hay hôm khác bác lại đến?”

Anh vừa nói xong, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân, quay đầu nhìn ra, Thị Thu Thật và một y tá đi đến.

Thị Thu Thật nói: “Tỉnh rồi sao không báo một tiếng?” Sau đó liếc thiết bị giám sát, nhìn lướt qua bác cả rồi nhìn về phía Tông Anh, nhắc nhở đồng thời an ủi cô: “Càng kéo dài càng nguy hiểm, bọn anh sẽ mau chóng định ra phương án phẫu thuật, tuy tình trạng phức tạp, nhưng em cứ lạc quan, thả lỏng tinh thần.”

Bác cả nghiêng đầu nhìn anh, quan tâm hỏi: “Phẫu thuật nguy hiểm lắm sao? Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

Thị Thu Thật lạnh lùng trả lời bà ta: “Với trường hợp của mỗi người, tỷ lệ phẫu thuật thành công chỉ có giá trị tham khảo, không có ý nghĩa thực tế.” Nói xong, anh dặn dò Tông Anh: “Nghỉ ngơi cho tốt.” Đoạn chỉ ống truyền dịch, bảo y tá: “Cô giúp cô ấy điều chỉnh lại tốc độ truyền dịch.”

Nói xong, anh đi ra ngoài, lúc tới cửa, anh kéo Tiết Tuyền Thanh lại rồi nói với cô: “Hiện tại không nên để tâm trạng Tông Anh dao động quá lớn, bác cả nói chuyện không có chừng mực, em chú ý một chút.”

Tiết Tuyền Thanh nói “Biết rồi, anh đi làm việc đi”, quay lại phòng, thấy Tông Anh nhìn thẳng bác cả, nói: “Hiện tại cháu không muốn nói đến chuyện này, mời bác ra ngoài.”

—

Lời tác giả:

– Anh Thanh: Quan tâm quá trớn ắt có vấn đề, dám bắt nạt Tông Anh, tôi xé xác bà @Bác cả

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Chỉ bỏ qua một hai phút, Tiết Tuyên Thanh đã không rõ có chuyện gì xảy ra. Trước khi cô sầm mặt đuổi khách, Tông Anh ôn hoà khuyên bác cả rời đi.

Bác cả vừa bị Thịnh Thu Thật chẹn họng, nhất thời không biết nên nói gì, Tông Anh liền bảo bà ta: “Đã đến giờ này rồi, bác về nghỉ ngơi đi, không cần ai ở lại trông đâu.”

Bác cả vội tiếp lời: “Sáng nay bác ở lại đây cũng không chỉ vì mày, tối qua Tông Du lại rơi vào tình trạng nguy kịch, đến giờ còn chưa biết thế nào.”

Mặt bà ta đầy ưu sầu, nhíu mày thờ dài: “Mày nói xem, sao nhà chúng ta lại xúi quẩy như vậy, Tông Du thì nguy kịch, mày cũng nằm viện, sau đây còn phải phẫu thuật! Bác nghe y tá nói bệnh của mày rất nguy hiểm, chẳng trách đột trước mày vội vàng xử lý cố phần, có phải lo phẫu thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?”

Bà ta lại kéo tay Tông Anh, sau đó thờ dài, nói: “Nếu hôm đó mày nói rõ ràng thì đôi bên đâu đến nỗi vì chuyện này mà to tiếng! Cháu với cháu, hết đứa này đến đứa kia làm người lớn lo lắng, bây giờ Tông Du cũng càng ngày càng không nghe lời, nghe nói nó nhất quyết đòi đi viện chữa trị, còn nói chị nó có thể ký, sao nó không được?”

Bà ta đột nhiên ngừng lại, hỏi: “Trước kia lúc học ở Học Viện Y, cháu không ký thật đấy chứ?”

Cách bác cả nhìn Tông Anh đầy ý thăm dò “giấu đầu hở đuôi”.

Bà ta tự cho mình là thông minh, rào trước đón sau một tràng dài dằng dặc, song cho dù là người không rành đạo lí đối nhân xử thế, Tông Anh cũng hiểu ý đồ nằm trong câu nói cuối cùng kia.

Nói đi nói lại, chẳng qua là để thăm dò...

Mày đã ký đơn thoả thuận hiến tạng chưa?

Nhờ phẫu thuật thất bại, cũng đừng lãng phí một quả tim.

Tông Anh siết chặt tay, đuổi bà ta ra ngoài, nhưng sau khi nghe cô nói “mời bác ra ngoài”, bác cả vẫn không chịu rời đi, còn biện bạch: “Mày đừng nghĩ nhiều, bác không có ý gì khác, chỉ mong mày dưỡng bệnh cho tốt, tiện thể có thời gian rảnh thì lên khuyên nhủ Tông Du, bảo nó đừng ký giấy gì gì kia, nó còn nhỏ, có nhiều chuyện chưa hiểu rõ...”

Chưa kịp nói xong, bác cả chợt cảm thấy sau lưng có người túm lấy cánh tay mình, mạnh mẽ kéo bà ta đứng dậy, vừa xô vừa đẩy ra ngoài, còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng bệnh liền đóng sầm lại, bên trong triệt để khóa kín.

Bác cả lấy lại tinh thần, cách tấm kính thủy tinh nhỏ, trông thấy mặt Tiết Tuyên Thanh, bà ta chỉ tay về phía cô chất vấn: “Mày là ai mà dám nhúng tay vào chuyện nhà tao?!”

Tiết Tuyên Thanh trừng mắt đáp trả không chút khách khí, cô im lặng siết chặt nắm đấm, mạch máu trên cổ nhô ra.

Bác cả từ trước đến nay là người mềm nắn rắn buông, thấy Tiết Tuyên Thanh trở nên hung dữ, toàn thân đầy sát khí, bà ta né tránh ánh mắt cô, lại lải nhải hai câu, cuối cùng hậm hực bỏ đi.

“Tôi không nên để bà ta vào.” Tiết Tuyên Thanh xoay người nhìn Tông Anh, “Vừa rồi bà ta lại nói gì phải không?”

Tông Anh siết chặt nắm đấm, cô vô cùng phẫn nộ, căn bản không biết nên mở miệng thế nào, Tiết Tuyên Thanh thấy cô không lên tiếng, bước tới kéo Thịnh Thanh Nhượng ra ngoài, vừa đóng cửa lại liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thịnh Thanh Nhượng thuật lại nguyên văn lời bác cả nói, gần như một chữ không lọt, nói xong, anh đưa mắt nhìn vào phòng – Tông Anh hiện đang cố gắng kiềm chế, bề ngoài cô tỏ ra rất bình tĩnh, trái lại càng khiến người khác lo lắng.

Tiết Tuyên Thanh nghe xong liền đấm vào tay vịn trên tường, tức giận mắng liền một tràng: “Bà già ngu ngốc! Chỉ có mạng của cháu bà ta quan trọng à! Có phải chỉ cần Tông Anh từng ký thoả thuận hiến tạng, họ còn muốn thông đồng mưu sát vì một quả tim? Ác độc đến mức...” Tiết Tuyên Thanh nói nhanh đến mức suýt không kịp thở, ngừng một lúc mới thở dài nói: “Thật độc ác, ra vẻ đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ thay họ, trong bụng lại đầy ý định hại người xấu xa!”

Cô nghiến răng đấm thêm một phát nữa, nhìn vào phòng theo tầm mắt của Thịnh Thanh Nhượng, trong ánh sáng trắng của đèn trên trần nhà xen lẫn với ánh nắng tờ mờ của buổi sớm ngoài phòng, Tông Anh bóp méo cốc giấy trên tủ đầu giường.

Thịnh Thanh Nhượng vội vàng đẩy cửa đi vào, lại bị Tiết Tuyên Thanh cản lại.

Cô ngẩng đầu liếc đồng hồ điện tử trong hành lang bệnh viện, lạnh giọng cảnh cáo Thịnh Thanh Nhượng: “Nếu không định biến mất ở đây, vậy anh nên đi ngay bây giờ đi.”

Thời gian không còn sớm, khu phòng bệnh ở khoa giải phẫu thần kinh nằm trên tầng cao, có lẽ biến mất tại đây sẽ đồng nghĩa với việc rơi từ trên cao xuống mà bỏ mạng.

Thịnh Thanh Nhượng hít sâu một hơi, Tiết Tuyên Thanh cầm chặt nắm đấm cửa, thúc giục anh: “Chuyện của Tông Anh cũng là chuyện của tôi, anh đừng bận tâm, mau đi đi!”

Bởi vậy, đúng sáu giờ, Thịnh Thanh Nhượng thuận lợi biến mất ở tiệm thịt nướng đối diện bệnh viện.

Tông Anh đứng trước cửa sổ phòng bệnh, nhìn anh rời đi, chân trời bắt đầu hừng sáng, cửa hàng trên đường phố chưa mở cửa, người đi đường lác đác, anh biến mất như ảo ảnh, trên đường, hết thấy vẫn như cũ, tựa như anh chưa từng tồn tại.

Một tiếng động bỗng nhiên vang lên, cô quay đầu lại, Tiết Tuyên Thanh đến đưa bữa sáng cho cô.

Tiết Tuyên Thanh đóng cửa lại, đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, nói: “Không có cậu, gần đây trong đội lại có nhiều việc, lãnh đạo nhất quyết không chịu nghỉ, tôi có việc gấp phải đi xử lý, tan ca tôi lập tức tới ngay.” Ngập ngừng một lát, cô lại dặn dò: “Nếu bà già ngu ngốc kia lại đến quấy rầy, cậu lập tức gọi điện thoại cho tôi.”

Tông Anh bảo cô không cần lo lắng, ăn sáng xong, đưa cô rời đi, đợi kiểm tra phòng kết thúc, Tông Anh đi dạo trong hành lang, cuối cùng mặc quần áo bệnh nhân, khoác một chiếc áo ngoài xuống tầng dưới.

Cơ thềm thuốc lá nổi lên, nhưng trên người không có điều thuốc nào, Tông Anh lại đến cửa hàng nhỏ nằm giữa Học Viện Hí Kịch và bệnh viện để mua thuốc lá.

Ông chủ nói: “Black Devil thiếu hàng, cô hút tạm loại này đi”, đoạn ném cho cô một bao thuốc lá khác, bao bì màu lam sẫm, in hình một con chim bồ câu màu bạc nhỏ.

Tông Anh mượn bật lửa, đứng ngoài quầy hàng hút thuốc.

Cô hút liên tục ba điếu, lúc sắp hút hết điếu cuối cùng, ông chủ liếc vòng tay dành cho bệnh nhân trên tay cô, nói: “Năm viện mà còn hút nhiều thế, không tốt đâu.”

Nghe vậy, Tông Anh ngẩng đầu, thời tiết đẹp lạ thường, không nóng không lạnh, tốp năm tốp ba học sinh trẻ tuổi từ trong trường đi ra, ai nấy đều tràn trề sức sống, nhưng trong lòng cô lại tràn đầy nỗi sầu muộn khó nói thành lời...

Một lòng một dạ muốn vạch rõ giới hạn, lại nhận lại sự “quan tâm” như thế.

Trong mắt họ, cô chẳng qua chỉ là đồ chứa trái tim.

Tông Anh không hút tiếp nữa, nhét số thuốc lá còn lại vào túi, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường trong cửa hàng, còn dư lại đều là thời gian rảnh rỗi...

Công tác tạm dừng, vụ án của Nghiêm Mạn dậm chân tại chỗ, phẫu thuật phải chờ thêm một thời gian nữa, chuyện năm 1937 không cần cô nhúng tay, cô hoàn toàn trở thành người nhàn rỗi.

Tiết Tuyên Thanh tới rất muộn, lúc cô phong trần mệt mỏi chạy tới bệnh viện đã mười rưỡi, cô đi thẳng đến khu phòng bệnh thăm Tông Anh, thấy bạn mình đang ngủ, cô thở phào một hơi, thân thể bủn rủn, xoay người ngồi xuống hàng ghế trong hành lang.

Mệt rã rời, người bốc mùi, đầu tóc bết lại, nhưng cô mệt đến mức không buồn đứng dậy đi tắm.

Đột nhiên có người ngồi xuống cạnh cô, Tiết Tuyên Thanh quay đầu nhìn sang, quả nhiên là Thịnh Thanh Nhượng.

Cô quay đầu lại, nhìn không khí, hỏi: “Từ đâu đến?”

Người Thịnh Thanh Nhượng ẩm ướt, hiển nhiên năm 1937 vẫn đang mưa, anh đáp: “Chung cư.”

Một hỏi một đáp, sa vào im lặng.

Thật lâu sau đó, Tiết Tuyền Thanh đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Đám người nhà họ Tông mà sốt ruột, chuyện gì cũng dám làm, Tông Anh lại lương thiện, nhờ cô ấy ký thoả thuận hiến tạng thật thì sao, không chừng đám người kia còn thông đồng với bác sỹ, cố ý khiến cuộc phẫu thuật thất bại, nhất định phải ngăn cản Tông Anh, đợi cô ấy tỉnh lại, tôi phải khuyên cô ấy mới được.”

Thịnh Thanh Nhượng nghe xong, suy nghĩ mấy giây, trả lời: “Dẫu là thế, có lẽ cũng vô tác dụng.”

Tiết Tuyền Thanh sửng sốt, quay sang nhìn anh.

Anh lôi một quyển sách nhỏ mỏng ra khỏi cặp tài liệu – bìa da, in quốc huy và tên nhà xuất bản, ở giữa in một loạt chữ đỏ “Điều lệ cấy ghép bộ phận trên cơ thể người”.

“Tôi tìm được quyển này từ giá sách trong nhà Tông tiểu thư, nếu đây là điều lệ hiện hành, trong đó điều thứ tám ghi...” Thịnh Thanh Nhượng nói, đoạn lật đến trang kia, chỉ ra điều lệ liên quan: “Lúc còn sống, công dân chưa bày tỏ không đồng ý hiến tạng bộ phận trên cơ thể, sau khi công dân tử vong, vợ hoặc chồng, con cái đã trưởng thành, cha mẹ có thể lấy hình thức văn bản bày tỏ đồng ý nguyện vọng hiến tạng bộ phận cơ thể của công dân.”

Anh di ngón tay qua trọng điểm “Chưa bày tỏ không đồng ý”, đồng thời nói: “Vậy nghĩa là, cho dù Tông tiểu thư không ký thoả thuận hiến tạng, nhưng chỉ cần cô ấy chưa bày tỏ rõ ràng là không đồng ý, cha cô ấy vẫn có quyền đồng ý.”

Nói đến đây, anh bất giác mím chặt môi, cơ mặt cũng càng cứng ngắt.

Tiết Tuyền Thanh đoạt lấy sách, vùi đầu đọc từng chữ một, bỗng nhiên gập sách lại, vỗ lên đầu gối: “Chỉ cần cha cô ấy đồng ý, không ký cũng phải hiến? Nếu chuyện này bị bà già ngu ngốc kia biết thì sao?!”

“Có điều...” Thịnh Thanh Nhượng mở miệng nói tiếp: “Chỉ cần bày tỏ rõ ràng không đồng ý, ví dụ như từ chối bằng hình thức văn bản, vậy không ai có quyền hiến tặng hay lấy đi bộ phận trên cơ thể cô ấy.”

Tiết Tuyền Thanh bỗng nhiên đứng dậy, chìa tay hỏi Thịnh Thanh Nhượng: “Có giấy bút không? Đợi Tông Anh tỉnh, tôi lập tức bảo cô ấy viết.”

Không đợi Thịnh Thanh Nhượng tìm thấy bút, cô lập tức nghĩ lại, nói: “À mà không được, lấy hiểu biết của tôi về Tông Anh, cô ấy sẽ không chịu viết đâu. Tôi không cần can thiệp vào tâm nguyện của cô ấy, tôi chỉ cần nhà bà già ngu ngốc kia chấm dứt ý niệm ác độc này thôi.”

Tuy đã mệt mỏi nhiều ngày, song giờ phút này Tiết Tuyền Thanh vẫn rất tỉnh táo, cô nghĩ chuyện này càng xử lý sớm càng tốt, không nhiều lời với Thịnh Thanh Nhượng nữa, chỉ dặn dò anh “Anh ở lại trông Tông Anh nhé” rồi chạy về phía thang máy, vội vàng ra khỏi bệnh viện.

Bóng đêm mênh mang, Thịnh Thanh Nhượng trông Tông Anh, người đang ngủ say trong phòng bệnh, nhìn những ngọn đèn lốm đốm ngoài cửa sổ, nghe tiếng còi xe cứu thương thỉnh thoảng lại vang lên dưới lầu, anh bỗng cảm thấy những người ở thời đại hòa bình cũng phải trải qua đủ loại “chiến tranh”, thành phố rộng lớn là “sân khấu” và cũng là “chiến trường”.

Tiết Tuyền Thanh bồn ba bận rộn cả đêm, rốt cuộc lúc trở lại bệnh viện, màn đêm đã rút lui.

Cô chạy một mạch lên phòng, đưa Thịnh Thanh Nhượng một văn bản tuyên bố, thấp thỏm hỏi: “Sao? Có phải giống chữ viết của Tông Anh như đúc không?”

Thịnh Thanh Nhượng sợ đánh thức Tông Anh, cầm văn bản tuyên bố, đứng dậy đi ra ngoài.

Bản tuyên bố này biểu đạt trọn vẹn ý nguyện “tôi không đồng ý hiến tặng bộ phận cơ thể”, các chữ ký đều lấy giả làm thật, mục ký tên lại giống y như đúc.

Tiết Tuyền Thanh rõ ràng không thể chờ được nữa: “Dù sao bản tuyên bố này chỉ cho đám người nhà họ Tông xem, khiến họ chấm dứt ý đồ xấu ngay từ bây giờ, bảo đảm cuộc phẫu thuật của Tông Anh không có mờ ám. Ngộ nhờ cuộc phẫu thuật cuối cùng thật, thật sự không suôn sẻ...” Cô thầm nghĩ rằng: “Đến nước đó, hết thầy nghe theo ý nguyện của chính cô ấy, bản tuyên bố này xem như không tồn tại.”

Cô nói, đoạn cầm lại văn bản tuyên bố, đi về phía trước hai bước, gặp Thịnh Thu Thật đang đi tới từ phía đối diện, vội vàng hỏi: “Hôm nay bác Tông Anh có tới không?”

Thịnh Thu Thật trả lời: “Tông Du còn đang trong giai đoạn nguy hiểm, người nhà họ không có việc gì liền ở trên lầu trông chừng, vừa rồi anh còn gặp mẹ Tông Du trong thang máy.”

Nghe vậy, Tiết Tuyền Thanh đi thẳng đến thang máy, lúc cửa sắp khép lại, Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên đưa tay ngăn lại, vào thang máy, ấn số tầng cao nhất, cùng cô lên lầu.

Thang máy nhanh chóng di chuyển lên trên, Tiết Tuyền Thanh siết chặt trang giấy mỏng manh trong tay, cơn giận trào lên.

Ra khỏi thang máy, tới trước cửa phòng bệnh của Tông Du, ngoài hộ lý ra, bên trong không còn ai khác.

Hộ lý thấy Tiết Tuyên Thanh mặc đồng phục, bị cô hỏi liền trả lời thật: “Vừa rồi bác sĩ đến, hai người họ cùng lên phòng nói chuyện.”

Hai người họ? Tiết Tuyên Thanh lập tức nghĩ đến mẹ Tông Du và bác cả, cô chột xoay người, rảo bước đến phòng bệnh.

Cửa khép chặt, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong.

Bác sĩ nói: “Tình hình càng ngày càng kém, không có trái tim phù hợp, các chị phải chuẩn bị tinh thần nếu không đợi được.”

Giọng mẹ Tông Du tiều tụy: “Không có biện pháp... khác sao?”

Bác sĩ nói: “Tông phu nhân, những gì nên nói tôi đều đã nói, xin lỗi.”

Ngay sau đó là tiếng bác cả: “Chẳng phải chưa tới bước đường cùng sao? Không biết chừng còn có hy vọng!”

Bác sĩ hỏi: “Hy vọng?”

Thị Thanh Nhượng hít sâu một hơi, gân xanh trên mu bàn tay nhô ra.

Nghe đến đó, Tiết Tuyên Thanh không thể nhịn nổi nữa, đưa tay gõ cửa ầm ầm, ngay khi bác sĩ nói “Mời vào”, cô liền mở cửa.

Trước ánh mắt đổ dồn của ba người, Tiết Tuyên Thanh trực tiếp bước đến trước mặt bác cả, cố gắng khiến mình thoát nhìn lý trí: “Hay cho câu ‘hy vọng’. Chẳng trách sớm tinh mơ, bà cố ý đến hỏi Tông Anh đã ký thoả thuận hiến tạng chưa, hoá ra nơi này có người cần thay tim gấp? Vậy tôi nói cho bà biết... không cần phí tâm tư nói quanh co lòng vòng làm gì.”

Cô nói, đập tờ giấy mỏng lên bàn bác sĩ, đọc điều lệ không sót chữ nào: “Lúc còn sống, công dân bày tỏ không đồng ý hiến tặng bộ phận trên cơ thể, bất kỳ tổ chức hay cá nhân nào cũng không được hiến hay lấy đi bộ phận trên cơ thể của công dân ấy. Nếu lúc còn sống, công dân bày tỏ không đồng ý hiến tặng bộ phận cơ thể mà vẫn cố ý lấy đi, cấu thành tội, truy cứu trách nhiệm hình sự theo luật. Vì vậy, bà mở to mắt mà nhìn cho kỹ, giấy trắng mực đen, rõ ràng rành mạch, có ý đồ với Tông Anh hả? Đừng mơ! Nhanh chóng chấm dứt ý nghĩ bẩn thỉu trong lòng các người đi!”

Bác cả sững sờ, lập tức đứng bật dậy phản bác: “Suốt ngày đến làm rồi chuyện nhà tao, mà là cái thá gì?!”

Lồng ngực Tiết Tuyên Thanh phập phồng, nhìn chăm chăm bà ta, trả lời rõ từng chữ một: “Cho dù tôi chẳng là cái gì, nhưng trong mắt tôi, Tông Anh là người sống sờ sờ, còn trong mắt bà thì sao? Trong mắt bà, cô ấy là cái gì?! Một trái tim biết đập ư?”

Nói xong, cô xoay người, lạnh lùng liếc qua mặt mẹ Tông Du: “Lui một vụn bước mà nói, cho dù Tông Anh thật sự kém may mắn đến vậy, dù phải liều mạng, Tiết Tuyên Thanh tôi đây cũng không cho phép các người động vào thân thể cô ấy dù chỉ một chút.”

Bác sĩ ngồi sau bàn công tác, nín thở không lên tiếng, mắt bác cả lóe lên, luống cuống cầm tờ giấy trên bàn, vội vàng định xé.

Tiết Tuyên Thanh hùng hổ: “Bà xé đi, tôi còn giữ bản sao, nếu bà không tin đây là sự thật, cứ việc cầm đi làm giám định nét chữ.” Nói xong, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, rảo bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Đã qua sáu giờ, trong hành lang sớm không còn bóng dáng Thịnh Thanh Nhượng.

Mà trong phòng, giờ phút này im lặng như chết.

Mẹ Tông Du giật lấy giấy tuyên bố của Tông Anh trong tay bác cả, trên khuôn mặt nhu nhược vô hại tuôn trào tức giận, khiến sắc mặt bà ta trắng bệch như sáp, tờ giấy nháy mắt bị bà ta vò thành một cục.

Bà ta trừng mắt nhìn bác cả, ném cục giấy vào người bà ta, tâm trạng gần như mất khống chế: “Chị lảm miêng làm gì, tại sao lại đi hỏi?!”

—

Lời tác giả:

Anh Thanh: Nói đi cũng phải nói lại, còn phải cảm ơn bà đấy, bác cả ạ, nếu bà không nhắc tới chuyện này, chúng tôi cũng nhớ không ra, không biết chừng Tông Anh liền bị hãm hại lén lút, chớ nói chi là ngăn cản các người.

Bác cả – Thịnh Thanh Nhượng: Thịnh tiên sinh, anh nói xem có đúng không?

—

1. Những lo ngại gây ảnh hưởng nhiều nhất đến nguyện vọng hiến tạng thường là “Nếu ký vào thoả thuận hiến tạng, vậy vào lúc cần cấp cứu, mình có thể không được điều trị xứng đáng, không biết chừng còn có thể bị cố ý mưu sát”, mặc dù có điều lệ nghiêm ngặt khống chế khả năng này, nhưng trong thực tế, không phải không tồn tại, có vài người biết mình phạm tội, nhưng dưới sự thúc đẩy của ích lợi, họ vẫn làm chuyện này.

“Nếu chết não, không có giới hạn và tiêu chuẩn rõ ràng, có thể trở thành một kiểu che dấu hữu hiệu nhất cho tội mưu sát.” – theo quyển (Sinh Mạng Luân Lý Học: Lý Luận và Thăm Dò Thực Tiễn) của Từ Tông Lương và các tác giả.

2. Hiến tạng không thể chỉ định người được nhận, nhưng trường hợp trong đây đặc biệt (hai người đều có máu cực hiếm, cho dù loại dần trong

hệ thống, không biết chừng Tông Du cũng có thể bị đẩy ra). Nguyễn nhân hiến tặng không thể chỉ định người nhận tương đối phức tạp, phần lớn vì bảo đảm “Tránh mua bán nội tạng”, đương nhiên cũng có những nguyên nhân khác, nếu có hứng thú có thể đọc qua một số luận văn về phương diện “quyên tặng bộ phận trên cơ thể”, ở đây tôi không đề cập nhiều.

3. Bác cả tự cho là thông minh nhưng bác ta không hiểu điều lệ pháp luật, cũng không hiểu cách vận hành của hệ thống này, trái lại nhắc nhở Tiết Tuyên Thanh và boy dân quốc. Đương nhiên Tông Du cũng không hiểu, với số tuổi hiện tại, cậu bé không có thể tự ý ký thoả thuận hiến tặng, “Công dân hiến tặng bộ phận trên cơ thể phải có đầy đủ năng lực hành vi dân sự”.

4. Tiết Tuyên Thanh làm giả văn bản tuyên bố, không nên khích lệ hành động này.

5. Nhà Tông Anh có sách điều lệ kiểu này là chuyện rất bình thường, trong hệ thống cảnh sát có không ít người tham gia thi vào ngành tư pháp, không biết chừng nhà Tông tiểu thư có nhiều sách luật pháp tương quan, có lẽ còn có tài liệu thi vào ngành tư pháp.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Nói chuyện bằng toàn bộ sức lực, máu chạy lên đầu, tay chân rớt cuộc chết lặng vì thiếu ô xy, mẹ Tông Du lão đảo, mất thăng bằng. Bác cả bị cục giấy đập vào, lại nghe câu này của mẹ Tông Du, vô cùng tủi thân, trừng mắt tức giận phẫn bác: “Chị làm sao? Chẳng lẽ chị vì chính mình? Sao mà lại trút giận lên người chị?!”

Mẹ Tông Du lấy lại tinh thần, đưa tay vén lọn tóc rơi xuống vào bên tai, ngón tay lạnh như băng run rẩy, lặp lại ba bốn lần mới vén toàn bộ tóc ra sau tai.

Bà ta cố gắng khôi phục lý trí, lồng ngực lại vẫn không ngừng phập phồng, đê thấp giọng, che dấu sự tức giận và lo âu của mình: “Ý em là... Tông Anh ngã bệnh, sao chị còn đi quấy rầy?” Nói đến đây, sắc mặt bà ta đã dịu đi phần nào, giọng nói lại khôi phục vẻ bình thản thường ngày.

Bác cả vừa tức vừa oan ức, bà ta ly hôn từ hồi còn trẻ, con trai được phán cho bên chồng, chồng di cư sang nước ngoài để gây dựng gia đình mới, xa cách hai mươi năm, chỉ liên lạc thưa thớt vài lần, năm ngoái con trai lập gia đình, ngay cả hôn lễ cũng không mời bà ta đi.

Đến tuổi trung niên, lại xấu tính, bạn bè đều vì lợi ích; không có công việc, không có việc gì để nghĩ, dứt khoát coi chuyện nhà em trai thành chuyện của chính mình.

Ai ngờ có quan tâm đến mấy, trong mắt người ta, bà ta chẳng qua là người ngoài “làm gì cũng không tốt”.

Cơn giận trào lên, bà ta chẳng thềm để ý trường hợp, hỏi ngược lại: “Cô nói câu này sao mà biết điều thế, dường như chỉ có tôi là người xấu! Cô dám nói mình không hề có ý đồ không?!”

Mẹ Tông Du hơi hốt hoảng liếc bác sĩ trước sau vẫn im lặng ngồi ở bàn công tác, tiến lên phía trước vài bước, nhặt cục giấy lên, nói với bác cả “đừng nói nữa”, rồi nắm chặt cục giấy, vội vã ra ngoài.

Lúc bà ta ra ngoài, Tiết Tuyên Thanh vẫn đứng trước cửa.

Bà ta ngẩng đầu, Tiết Tuyên Thanh nhìn xuống, ánh mắt hai người chạm nhau, một kẻ sợ hãi, một người lạnh lùng.

Tiết Tuyên Thanh liếc cục giấy bị nắm chặt trong tay bà ta, nhớ tới cảnh vừa xảy ra trong phòng, bà ta la lên như bị tâm thần “Chị lắm miệng làm gì, tại sao lại đi hỏi”, cười khẩy, nói đầy thâm ý: “Bị bức ép, ‘con thỏ’ nóng nảy cắn người? Tôi chẳng qua mới cho bà xem bản tuyên bố, bà đã nôn nóng đến thế sao? Có phải tôi phá hỏng dự định của bà không?”

Giọng Tiết Tuyên Thanh không cao, nhưng câu nào câu nấy đều có gai.

Mẹ Tông Du cố tỏ ra bình tĩnh, cúi đầu vuốt tóc: “Xin cô tránh đường.”

Tiết Tuyên Thanh không cản đường của bà ta nữa, mẹ Tông Du liền rảo bước về phía phòng bệnh.

Ngay sau đó bác cả cũng từ phòng khám bệnh đi ra, Tiết Tuyên Thanh đứng cách bà ta vài bước, cười khẩy, nói: “Đầu óc quá đen tối sẽ gặp báo ứng, bà coi chừng đấy.”

Bác cả từng được “lĩnh giáo” tính khí thô lỗ của Tiết Tuyên Thanh, tự biết nếu đối chọi với cô chỉ chịu thiệt thòi, cảm giận quay đầu đi, không nói tiếng nào, trực tiếp rảo bước về phía thang máy.

Ngày cuối tháng chín, sáu giờ mặt trời mới ló dạng, trời nhiều mây, bình minh đến muộn, lúc Tiết Tuyền Thanh trở lại phòng bệnh của Tông Anh, kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài vẫn âm u xám ngoét.

Cô đút hai tay vào túi quần, bần thần nhìn dòng người đi qua đi lại bên dưới, chợt nghe Tông Anh lên tiếng: “Vừa từ tầng trên xuống à?”

Tiết Tuyền Thanh đột nhiên bưng tỉnh, ngoảnh đầu lại nhìn Tông Anh: “Cậu tỉnh từ bao giờ vậy? Làm tôi sợ muốn chết.” Lại hỏi: “Sao cậu biết tôi vừa lên tầng trên?”

Tông Anh điều chỉnh tư thế ngồi, ngẩng đầu nhìn cô, trả lời: “Vừa rồi Thu Thật đến kiểm tra phòng, nói cậu hỏi anh ấy có trông thấy bác cả không.”

Tiết Tuyền Thanh nghĩ thầm, Thịnh Thu Thật thật lắm miệng, cô giải thích với Tông Anh: “Tôi chỉ lên cảnh cáo bà ta, đừng suốt ngày đến làm phiền cậu.”

Vì thức đêm nhiều, sắc mặt cô thoạt nhìn tiều tụy, đầu tóc bết lại, Tông Anh ngẩng đầu nhìn cô một hồi, cuối cùng nói: “Tuyền Thanh, cảm ơn cậu.”

“Sao đột nhiên khách sáo vậy? Ghê hết cả người.” Tiết Tuyền Thanh nói, bước đến bên giường, tắt đèn, đưa tay cầm bình nước nóng inox, lấy cốc giấy rót đầy, vừa uống vừa nói: “Sắc mặt họ quá khó coi, cứ chăm chăm vào đồ không phải của mình, đặc biệt là bà bác kia, nhọc lòng nhiều làm gì? Con bà ta còn chẳng thèm để ý đến bà ta, đến làm phiền nhà người khác, bà ta là ai chứ.”

Than phiền xong, nước cũng uống cạn, Tiết Tuyền Thanh đặt cốc giấy xuống: “Thật bực mình.” Nói xong, đột nhiên có cuộc điện thoại gọi đến, cô rảo bước ra ngoài nghe điện thoại: “Đúng, vụ án kia tôi cùng...”

Sau khi nghe Tiết Tuyền Thanh đề cập tới chuyện này, Tông Anh chợt nhớ tới vẻ mặt họ lúc tranh đoạt tài sản sau khi Nghiêm Mạn qua đời, “cứ chăm chăm vào đồ không phải của mình”, hoá ra cô đã được thể nghiệm chuyện này từ lâu.

Nếu cảm giác khi đó là căm ghét sâu sắc, vậy hiện tại chỉ còn thất vọng.

Tiết Tuyền Thanh cúp điện thoại quay vào, trước khi đi, cô nói nhanh: “Tôi có một số việc phải làm, đi rồi về ngay, trong thời gian này cậu coi như nghỉ phép ngủ bù, thoải mái, thả lỏng tinh thần mà nghỉ ngơi, nếu lại có người đến làm phiền cậu, tôi sẽ đi đánh kẻ đó.”

Mặc dù có việc gấp, nhưng cô vẫn không quên an ủi Tông Anh. Trên đời này có nhiều loại bạn bè qua đường, bè nước gặp nhau, được lợi thì chơi, thật lòng lo lắng cho ta, mong ta sống tốt lại rất ít.

Tông Anh hết sức quý trọng mối duyên này, thấy cô đóng cửa lại, im lặng nhìn một hồi, sau đó đưa mắt nhìn đoá hướng dương vừa nở rộ trên bàn...

Là Thịnh Thanh Nhượng mang đến tối qua.

Mỗi ngày qua đi, ở lại bệnh viện càng lâu, mơ hồ như trở lại những ngày tháng còn là bác sỹ sống trong bệnh viện, không khí hít thở mỗi ngày luôn có mùi nước sát trùng, tiếng xe cứu thương bên ngoài vừa nghỉ lại vang lên.

Thượng Hải cuối tháng chín luôn mang sắc thu man mác buồn, cũng may có thể trông đợi vào đợt nghỉ quốc khánh dài, cơn mưa kéo dài mấy ngày liền cũng không đáng ghét nữa.

Hơn bảy mươi năm trước, tại Thượng Hải, chiến sự càng lúc càng ác liệt, bến tàu nhà ga bị oanh tạc liên tục, việc di dời nhà máy lùi sâu vào đất liền càng khó khăn, nhưng để tránh nhà xưởng rơi vào tay giặc, vẫn phải tiếp tục kiên trì.

Thị Thanh Nhượng nhiều lần bồn ba tại bến tàu và nhà máy vùng ngoại ô thành phố, việc vất vả thân, vào một đêm mấy ngày trước, Tông Anh không yên lòng để anh đi qua đi lại đường xa trì hoãn công việc, liền nói: “Anh không cần đến đây hằng ngày đâu, tôi ở bệnh viện rất an toàn.”

Quả nhiên, sau đêm đó, Tông Anh chưa từng gặp lại anh, chỉ có bó hoa bọc trong giấy báo cũ đặt trên tủ đầu giường, trước sau luôn hết sức tươi mới.

Buổi sáng, y tá trực ca sáng đến đưa thuốc, nhìn hoa trên tủ đầu giường, nói: “Hoa hướng dương của cô không cắm vào nước cũng không khô nhỉ.”

Một bác sĩ thực tập bên cạnh lập tức nói: “Sao lại không khô, vị tiên sinh lạc hậu kia đêm nào cũng đến thay, có lúc ba giờ, có lúc bốn năm giờ, tặng xong còn thường đến phòng khám hỏi han tình hình, chỉ riêng tôi đã gặp anh ấy ba lần rồi.”

Tông Anh ngửa đầu uống thuốc, nhìn bác sĩ thực tập kia: “Hỏi xong liền đi sao?”

“Đúng, có cảm giác lần nào anh ấy cũng rất vội vàng, cô không biết sao? Cũng chẳng trách cô được, lúc anh ấy tới cô đã ngủ rồi.” Bác sĩ thực tập nói xong lại “hỏi thăm”, “Anh ấy là gì của cô?”

Tông Anh đưa tay cầm đoá hướng dương kia, mở tờ báo dùng để gói hoa, nhìn tiêu đề và mục ngày tháng...

“North China Daily News” (Tự Lâm Tây Báo)

“September 29, 1937” (Thứ Tư, ngày 29 tháng 9 năm 1937, Thượng Hải)

Là ngày hôm qua bên anh.

Cuối tháng, Thượng Hải mưa dầm liên miên, ngay cả hoa hướng dương cũng mang hơi ẩm, dù là thế, cánh hoa vẫn căng tràn rực rỡ, trở thành một thoáng sức sống luôn luôn mới mẻ trong thời tiết xám xịt.

Tông Anh lại lấy tờ báo gói kỹ hoa hướng dương, trả lời: “Một người rất quan trọng.”

Ngày cuối cùng của tháng chín, Thượng Hải vẫn đang mưa, đến chạng vạng mà mưa vẫn chưa ngừng.

Đợt nghỉ dài sắp bắt đầu, song tình trạng ùn tắc giao thông trong thành phố còn nghiêm trọng hơn trước, cảnh phố xá ngoài cửa sổ bị nước mưa xối thành bức tranh xanh xanh đỏ đỏ, Tông Anh kéo kín rèm cửa sổ, mặc áo cardigan ra khỏi phòng bệnh.

Cô mượn Thịnh Thu Thật máy tính kết nối mạng, đăng nhập hòm thư, download tài liệu về vụ án của Nghiêm Mạn mà Tiết Tuyên Thanh gửi mấy hôm trước, in ra một chồng, chuẩn bị xem kỹ lại lần nữa.

Trên hành lang phòng bệnh có mùi thức ăn nóng hổi, Tông Anh cầm tài liệu vừa đi vừa đọc, đột nhiên có người vỗ vai cô từ phía sau...

Tông Anh bỗng nhiên quay đầu, bắt gặp một người phụ nữ trung niên mặc trang phục hộ lý, trông hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Cô khẽ nhíu mày, đối phương nói: “Cô còn nhớ tôi không? Tôi là hộ lý của Tông Du.”

Tông Anh cảnh giác quay lại: “Xin hỏi... Chị có chuyện gì?”

Hộ lý nói: “Cậu bé muốn gặp cô.”

“Muốn gặp tôi?”

“Đúng, cậu bé còn cố ý dận tôi, bảo tôi thừa dịp trong phòng bệnh không có người hăng đến gọi cô.”

Đây không phải lần đầu tiên Tông Du đề nghị gặp cô, nhưng lần này còn cố ý “dận dò”, có vẻ hơi khác.

Hộ lý thấy Tông Anh ngấn người một lát, nhắc nhở cô: “Hiện tại trên tầng không có ai, mẹ cậu bé vừa về, trong vòng một tiếng sẽ không quay lại.”

Tông Anh suy nghĩ một chút, cuộn tài liệu cầm trong tay, quyết định lên tầng trên một lần.

Dọc đường đi, hộ lý kể cho cô về tình trạng bệnh của Tông Du: “Mấy hôm trước suýt không cứu được, hôm nay đã khá lên đôi chút, nhưng vẫn phải dựa vào máy móc duy trì, không nói được nhiều.”

Dường như chỗ nào trong bệnh viện cũng lấp đèn trắng, không may may êm dịu, đến phòng chăm sóc đặc biệt, bật ngọn đèn nhỏ đầu giường lên mới có được chút ánh sáng ấm áp.

Tông Anh ngồi xuống, trong phòng bệnh chỉ còn cô và Tông Du.

Sắc mặt cậu bé còn tái nhợt hơn trước, hít vào thở ra bằng mặt nạ ô xy trong suốt, lồng ngực lên xuống khó nhọc lại chậm chạp.

Rèm phòng bệnh không mở, bên ngoài đã tạnh mưa, lúc Tông Anh định đứng dậy kéo rèm cửa sổ, Tông Du mở mắt ra.

Mí mắt dường như nặng ngàn cân, phải cố hết sức mới hăn ra được, song con người lại tối tăm, qua lớp mặt nạ ô xy, tiếng cậu bé ồm ồm, khô khốc: “Chị.”

Tông Anh nhìn màn hình thiết bị giám sát, số liệu dao động nhẹ, nhưng xem như ổn định, cô đổ một ít nước ấm, hỏi cậu bé: “Muốn uống nước không?”

Tông Du đưa mắt từ cái cốc đến mặt cô, cuối cùng lắc đầu.

Quá lâu không gặp, bình thường hiếm khi nói chuyện, cả hai đều thiếu kinh nghiệm và phương thức trao đổi.

Cuối cùng, Tông Du vẫn là người mở miệng trước: “Chị cũng nhập viện.” Cậu bé nói rất chậm, dù đã nói rõ từng chữ nhưng vẫn hết sức mơ hồ: “Chị cũng phải mổ à?”

Tông Anh đáp: “Ừ.”

Một hỏi một đáp, sau đó lại là im lặng.

Tông Du khẽ nhắm mắt, sau một hồi mới mở ra, môi khép mở, nhưng vẫn chưa lên tiếng.

Mu bàn tay cầm kim tiêm của cậu bé không chút hồng hào, đầu ngón tay đột nhiên giật giật, lặn xuống dưới tấm chăn mỏng, hình như định tìm thứ gì đó, Tông Anh cúi đầu nhìn, sau một hồi, cậu bé lấy ra một chiếc di động...

Màn hình đã bị rạn, nó chắc hẳn là chiếc điện thoại được nhặt về từ vụ tai nạn xe cộ trong hầm 723, cũng may còn chưa hư hại hoàn toàn, cậu bé đưa đầu ngón tay ấn nút mở máy, màn hình di động sáng lên.

Tông Anh thấy cậu bé tìm mục “Ghi âm giọng nói”, ngón tay ấn liên tiếp hai lần mới hiện ra giao diện.

Trên màn hình theo thứ tự đi xuống là mục ghi âm, danh sách bản ghi âm, cái mới nhất là “bản ghi âm mới 28”, ghi vào “ngày 19 tháng 9 năm

2015”, thời lượng 1 phút 15 giây.

Tông Du đưa di động cho cô.

Tông Anh nhận lấy chiếc di động, mở bản ghi âm kia, đặt di động bên tai, nghe thấy cuộc đối thoại không quá rõ ràng, hình như được ghi âm cách một lớp cửa, một nam một nữ đang nói chuyện.

Giọng nữ trong đây cô đã quá quen, là mẹ Tông Du; giọng nam cô cũng không lạ gì, ít nhất đã từng nghe bốn lần ở những trường hợp khác nhau...

Một lần trong điện thoại, một lần ở biệt thự Xà Sơn, một lần trong xe, một lần ở thư phòng của Hình Học Nghĩa.

Tông Anh mím môi, nghe thấy thư ký Thẩm nói: “Tiên sinh nói, so với mò kim đáy biển, tìm khắp thế giới, gần ngay trước mắt chẳng phải tiện hơn ư?” Sau đó là tiếng lật giấy sột soạt: “Đây là bản báo cáo xét nghiệm của Tông Anh vào tháng Bảy, với tình trạng này, cô ta nhất định phải phẫu thuật, cho dù phẫu thuật thành công hay không, tim của cô ta đều thuộc về Tông Du, mức độ phù hợp rất hoàn mỹ, việc chị phải làm chỉ là chờ đợi.”

Chiếc máy đối diện liên tục phun sương làm ẩm không khí, Tông Anh chỉ thấy hơi lạnh phả vào mặt.

Cô đột nhiên hạ di động xuống, nghiêng người về phía trước, đưa tay tắt thiết bị làm ẩm không khí, siết chặt báo cáo giám định về Nghiêm Mạn.

Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ còn tiếng vang nhỏ phát ra lúc thiết bị chữa bệnh vận hành, giờ phút này, Tông Anh có thể nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của bản thân.

Chợt một bàn tay lạnh lạnh nắm lấy ngón tay cô, lại phút chốc rụt về trước khi cô lấy lại tinh thần, ngay cả ánh mắt liên tục nhìn về phía cô cũng dời về phía tủ thấp kê cạnh cửa sổ.

Tông Anh nhìn theo tầm mắt cậu bé, thấy cậu khó nhọc mở miệng: “Cặp sách.”

Cô đứng dậy đi đến chỗ tủ thấp, nhân tiện kéo rèm cửa sổ ra, khom lưng mở tủ, bên trong để mấy túi hành lý, xem ra thời gian qua mẹ Tông Du hầu như luôn ở đây.

Tông Anh lấy cặp Tông Du ra khỏi đồng hành lý, chiếc cặp kia dính một vài vết máu, nó cũng được nhặt về từ hiện trường vụ tai nạn xe cộ.

Cô bước đến bên giường bệnh, vốn định đưa cặp sách cho Tông Du, song cậu bé lắc đầu, khàn giọng lặp đi lặp lại một cách đau đớn: “Mở ra, mở ra...”

Tông Anh đưa tay đến chỗ khóa kéo, sau tiếng “xẹt”, hai bên răng cửa tách ra – trong cặp có một một chồng bài thi, một quyển sách toán, một quyển vật lý.

Lúc này, Tông Du duỗi tay về phía cô, Tông Anh lần lượt đưa hai quyển sách ra, nhưng cậu bé đều không nhận, mãi đến khi cô đưa cả chồng bài thi tới, cậu bé mới nhận.

Cậu bé nỗ lực ngồi dậy để lật bài thi dễ dàng hơn, nhưng tình trạng cơ thể không cho phép cậu bé làm vậy, vì thế càng lật càng sốt ruột, con số trên thiết bị giám sát bên cạnh thay đổi.

Tông Anh lưu ý thiết bị giám sát, hỏi cậu bé: “Em muốn tìm gì? Chị giúp cho.”

Nhưng cô vừa dứt lời, Tông Du rốt cuộc lấy được mấy tờ giấy hơi ố vàng khỏi đồng bài thi, tay khẽ run rút nó ra...

Tờ giấy bị dính máu một mảng lớn, vì thời gian quá dài, vết máu đã hoàn toàn đổi màu.

Trên giấy in số liệu và báo cáo thí nghiệm, giấy trắng mực đen, ở mô hình biểu đồ, có vài câu Nghiêm Mạn để lại.

Bà khoanh tròn, viết nghi vấn và ý kiến ở bên cạnh bằng chữ nhỏ.

Tông Anh siết mấy tờ giấy này, nhớ tới ghi chép “vết máu ở hiện trường có dấu hiệu bị phá hoại” trong báo cáo giám định về Nghiêm Mạn, dường như có thể ngửi thấy mùi máu trên trang giấy kia...

Chúng đến từ hiện trường vụ tai nạn, nhưng trước khi có người báo cảnh sát, chúng đã bị nhật đi.

Nguyên nhân cái chết của Nghiêm Mạn là ngã từ trên cao xuống, mất máu quá nhiều, nếu lúc ngã xuống, bà được đưa đi cấp cứu ngay, không biết chừng còn có hy vọng.

Nhưng họ cẩn thận nhật tờ báo cáo này đi, lại không chịu gọi 120.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tiếng mở cửa chọt vang lên, nhịp tim Tông Anh lập tức đập, sống lưng căng cứng.

Cô luống cuống thu dọn bài thi và tài liệu dính vết máu trải trên giường bệnh, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Xin hỏi cô là ai?”

Nghe tiếng, Tông Anh ngoảnh lại, thấy đối phương là bác sĩ kiểm tra phòng, trái tim vừa nhảy lên cổ họng bỗng rơi xuống, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch do kinh hãi bất thành linh, đôi môi mỏng trắng bệch, tay cầm cặp sách run nhẹ.

Tông Anh nhét di động xuống dưới chăn, lại thấy bàn tay kia kháng cự.

Cô trả lời bác sĩ kiểm tra phòng: “Tôi là chị của thằng bé.”

Bác sĩ liếc thiết bị giám sát, nhíu mày nhìn về phía Tông Anh mặc trang phục bệnh nhân, nhanh chóng nhớ lại cuộc xung đột xảy ra trong phòng khám, nói: “Cô là chị cậu bé à? Vừa tán gẫu chuyện gì mà khiến cậu bé kích động vậy?” Nói xong, anh ta lại nhìn thiết bị giám sát, có phần không hài lòng trách móc: “Hiện tại cậu bé cần tĩnh dưỡng, sao có thể để tâm trạng cậu bé dao động nhiều như vậy?”

Tông Anh gật đầu đáp “Tôi hiểu rồi”, lúc này Tông Du vẫn đẩy di động ra ngoài, cố gắng ra hiệu cho Tông Anh mang di động đi.

Tông Du hít thở khó khăn hơn, nhưng ánh mắt trước sau luôn tập trung vào chiếc cặp trên tay Tông Anh, cách mặt nạ ô xy, cậu bé thay đổi khẩu hình một cách khó nhọc, chỉ lặp đi lặp lại hai chữ: “Cầm... đi.”

Tông Anh quay đầu nhìn cậu bé, thiết bị giám sát đột nhiên vang còi báo động, bác sĩ lập tức đẩy Tông Anh ra, hai y tá bên ngoài nghe thấy tiếng cảnh báo cũng nhanh chóng chạy vào, một trong hai người trực tiếp đẩy Tông Anh ra ngoài cửa.

Trong phòng đấu tranh với sinh tử, ngoài cửa, Tông Anh một tay cầm cặp sách nặng trĩu, một tay cầm di động bị vỡ màn hình, lượng điện sắp hết.

Trong hành lang khu phòng bệnh đặc biệt im lặng đến quái dị, cuối hành lang cùng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, hộ lý nghe tin chạy đến, nhưng chẳng giúp được gì, chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa.

Tông Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử treo tường trong hành lang – bảy rưỡi tối, đã bốn mươi phút trôi qua kể từ khi cô vào phòng.

Cô im lặng nhìn chăm chú cửa phòng bệnh đóng chặt, mười phút sau bác sĩ vẫn chưa ra, hộ lý quay đầu nhìn cô, tốt bụng nhắc nhở: “Chắc mẹ cậu bé sắp về rồi.”

Tông Anh thoáng lo âu nắm chặt di động, do dự một lát, cuối cùng rảo bước đi về phía thang máy, đến cửa thang máy, thấy con số trên bảng chỉ thị nhích từ 14 lên 19, ngay khi thang máy lên tầng 20, cô xoay người rẽ vào cầu thang bộ.

Năm giây sau, mẹ Tông Du ra khỏi thang máy.

Tông Anh cầm cặp sách đi theo lối thoát hiểm xuống tầng dưới, tổng cộng 20 tầng, lúc sắp xuống tầng dưới cùng, cô thở dồn dập, đầu óc thiếu ô xy, chiếc cặp sách trong tay dường như nặng nề hơn.

Ra khỏi cửa, toàn bộ đèn đường đã tắt sáng, đêm đầu thu, sau khi mưa rào tạm ngừng, gió thổi phần phật.

Tông Anh về chung cư.

Mấy ngày không có người ở nhà, cửa sổ căn hộ vẫn đóng kín, vừa mở cửa ra, mùi không gian khép kín đã lâu phả vào mặt.

Bật liền một lúc vài chiếc đèn lên, lại mở cửa sổ thông ra ban công, trong phòng rốt cuộc có chút thông thoáng.

Tông Anh rút quyển sổ ghi chép công việc hàng ngày cuối cùng mà Nghiêm Mạn sử dụng khi còn sống ra khỏi giá sách, lại mở sổ ghi chép công việc lấy từ biệt thự của Hình Học Nghĩa trước đó, đi đến ghế sofa ngồi xuống, gộp cả mấy tờ báo cáo dính máu trong cặp sách, di động của Tông Du, bày hết lên bàn trà.

Bên ngoài, gió thu càn quét khắp nơi, trong phòng chỉ vền vện tiếng đồng hồ chuyển động – tích tắc.

Tông Anh đan hai tay vào nhau ngồi trên ghế sofa trong chốc lát, ổn định lại tâm trạng, đưa tay bật di động lên lần nữa, mở đoạn ghi âm kia, nghe lại cuộc đối thoại “Tiên sinh nói... Cho dù cuộc phẫu thuật thành công hay không... Những gì chị cần làm chỉ là chờ đợi”.

Người nói câu này là thư ký Thẩm, tiên sinh mà anh ta ám chỉ chính là Lữ Khiêm Minh, kẻ hãm sâu trong cuộc tranh giành cổ phần của Tân Hi.

Kết hợp với lời đồn bị xoá trên internet lúc trước, bùa hộ mệnh và cuống vé vào khu ngắm cảnh núi Nga Mi, đủ để thấy giữa Lữ Khiêm Minh và mẹ Tông Du tồn tại mối quan hệ nào đó.

Tiếp tục nghe tiếp, thư ký Thẩm còn nói một câu rất đáng để suy ngẫm: “Chị cứ yên tâm về cuộc phẫu thuật của Tông Du, tiên sinh từ trước đến nay là người giữ chữ tín, chuyện Tông Khánh Lâm không dám mạo hiểm, nếu tiên sinh đã đáp ứng thì nhất định sẽ giúp chị làm được.” Cuối cùng anh ta thăm dò “việc xử lý 2.6% cổ phần trong tay Hình Học Nghĩa tiến

triển đến đâu rồi” và dặn dò mẹ Tông Du: “Chị mau sắp xếp lại di vật của Hình Học Nghĩa, tiên sinh muốn nhanh chóng xử lý sạch sẽ.”

Qua cuộc nói chuyện nửa sau của thư ký Thẩm, quan hệ giữa Lữ Khiêm Minh và mẹ Tông Du càng giống một cuộc giao dịch.

Chip đánh bạc của Lữ Khiêm Minh là giúp Tông Du tìm được trái tim thích hợp, điều kiện trao đổi là cổ phần bà di vật của Hình Học Nghĩa.

Chuyện này có hai điểm đáng ngờ:

Thứ nhất là cuộc phẫu thuật của Tông Du, tại sao mẹ cậu bé lại để người ngoài nhúng tay?

Thứ hai, ngoài cổ phần, vì sao Lữ Khiêm Minh lại yêu cầu di vật của Hình Học Nghĩa?

Tông Du cần cấy ghép khẩn cấp, nhưng mãi vẫn không đợi được quả tim thích hợp, trong tình huống khẩn cấp này, liệu mẹ Tông Du có thông qua “đường dây phi pháp” để đạt được nó không?

Thư ký Thẩm nói “So với mò kim đáy biển, tìm khắp thế giới, gần ngay trước mắt chẳng phải dễ dàng hơn sao”, giải thích rõ trước khi nhắm nhe trái tim của cô, có lẽ họ đã cố gắng tìm kiếm trái tim phù hợp từ những con đường khác.

Anh ta còn nhắc tới “chuyện Tông Khánh Lâm không dám mạo hiểm”, liệu có phải vì Tông Khánh Lâm không chấp nhận ý tưởng “lấy trái tim qua đường dây phi pháp” nên mẹ Tông Du mới quay sang xin sự giúp đỡ của Lữ Khiêm Minh?

Giúp đỡ phải có thù lao, Lữ Khiêm Minh nghiễm nhiên đề ra điều kiện của bản thân – cổ phần và di vật của Hình Học Nghĩa.

Nếu nói mưu đồ chiếm cổ phần là để chiếm ưu thế trong cuộc tranh giành cổ phần ở Tân Hi, vậy muốn di vật, rất có khả năng là để tiêu hủy chứng cứ.

Bất kể cuộc gặp gỡ tại nhà Hình Học Nghĩa lần đó, hay chuyện biệt thự của Hình Học Nghĩa bị đốt sau này, tất cả đều chứng minh một điều – Trong số những di vật của Hình Học Nghĩa có thứ Lữ Khiêm Minh cần tìm kiếm khẩn cấp, và mục đích tìm kiếm là để tiêu hủy.

Thứ ông ta muốn tìm là thứ này ư?

Tông Anh cầm mấy tờ báo cáo trên bàn, đọc lần lượt từng tờ một.

Mấy tờ giấy này có lẽ chỉ là một phần trong báo cáo, kết cấu thoát nhìn không hoàn chỉnh, nội dung liên quan đến thí nghiệm đánh giá tính an toàn khi đưa loại thuốc mới ra thị trường. Năm đó, sau khi xem qua, Nghiêm Mạn còn bày tỏ nghi vấn và viết ý kiến, trong đó có vài dòng chữ nhỏ viết: “Vì sao số liệu trong bản báo cáo này lại khác với số liệu thực tế mà tôi nắm được?”

Bà khoanh tròn một vài con số, cuối cùng lưu lại một câu: “Xin nhớ kỹ: Cố ý xuyên tạc bất kỳ con số nào, đều có tính chất là làm giả.”

Ngày tháng ghi trên tờ báo cáo cuối cùng chính là hôm trước khi Nghiêm Mạn qua đời, ngày 13 tháng 9.

Người chỉnh lý báo cáo: Hình Học Nghĩa; Người thẩm duyệt bước đầu: Lữ Khiêm Minh.

Ánh sáng tờ mờ chiếu xuống vết máu loang rộng, nhắc nhở những báo cáo này từng xuất hiện tại hiện trường vụ án ngã từ trên lầu cao của Nghiêm Mạn.

Vì sao Nghiêm Mạn lại mang theo báo cáo nhảy lầu? Ở cùng bà, ngoài Hình Học Nghĩa, còn có người thứ ba – Lữ Khiêm Minh.

Ba người gặp mặt vì bản báo cáo này? Vì nó mà nảy sinh tranh chấp? Cuối cùng vì tranh chấp mà khiến Nghiêm Mạn ngã xuống?

Báo cáo rơi xuống cùng Nghiêm Mạn, vì sợ để lại vật chứng có liên quan nên hai kẻ Hình, Lữ nhặt lại bản báo cáo dính máu này.

Trong đầu Tông Anh không ngừng hiện ra ảnh chụp hiện trường vụ án.

Thi thể của Nghiêm Mạn, vết máu trải rộng, cảnh tượng kia càng ngày càng rõ ràng, thậm chí có cả âm thanh và mùi vị...

Lúc bà rơi xuống, báo cáo trong tay tản ra khắp nơi, chặm rãi rơi xuống đất, tờ giấy kề bên Nghiêm Mạn nhanh chóng bị nhuộm máu.

Hai kẻ trên tầng cao có lẽ kinh hoàng bối rối, có lẽ bình tĩnh khác thường vì thực hiện được âm mưu, tóm lại, họ vội vã xuống lầu, bỏ mặc Nghiêm Mạn đang thoi thóp, chỉ nhặt tờ giấy dưới đất.

Có kẻ chủ mưu không, nếu có, kẻ đó là ai, Lữ Khiêm Minh hay Hình Học Nghĩa?

Tông Anh giơ tay chống lên trán, nhắm mắt điều chỉnh suy nghĩ và tâm trạng.

Sau một hồi, cô đưa tay mở quyển sổ ghi chép công việc của Hình Học Nghĩa trên bàn trà, ngày 14 tháng 9 chỉ viết “Hôm đó, tôi nuốt sống lương tâm của mình”, dù không ghi nhiều thông tin, nhưng những hàng chữ phần nào toát lên sự phiến não.

Từ đó về sau, Hình Học Nghĩa dường như liên tục đắm chìm trong tự trách, trái với Lữ Khiêm Minh, kẻ luôn không từ bất kỳ thủ đoạn nào, mưu

toan tiêu hủy chứng cứ, trực giác nói cho Tông Anh biết, Lữ Khiêm Minh rất có thể là kẻ chủ mưu.

Kế đó, tay họ Lữ có quan hệ thế nào với Hình Học Nghĩa, cái chết của Hình Học Nghĩa... Có liên quan đến ông ta không?

Vụ án ở hầm 723 thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?

Túi ma túy bị phát hiện trên xe là do ai đưa? Liệu có khả năng là Lữ Khiêm Minh không?

Nghĩ tới đây, Tông Anh đứng bật dậy, rảo bước vào phòng ngủ, lấy gói đồ Lữ Khiêm Minh gửi cho cô ra khỏi tủ.

Cô mở hộp gỗ, lấy phong thư, đổ một xấp ảnh ra, cẩn thận cầm lấy một tấm, soi dưới ánh đèn quan sát...

Trên tấm ảnh chất liệu bóng có hai ba dấu vân tay tròn vện nằm rải rác.

Cô đang định cất chúng vào túi đựng vật chứng, điện thoại bàn chợt đổ chuông khiến dây thần kinh đang căng thẳng đứt đoạn.

Tông Anh vô thức xoa huyệt thái dương, rảo bước tới bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dồn dập của Tiết Tuyên Thanh: “A lô?”

Tông Anh đáp: “Tôi đây.”

Tiết Tuyên Thanh thở phào nhẹ nhõm: “Quả nhiên cậu ở nhà, làm tôi sợ muốn chết. Khi nào cậu đi sửa di động đi, thường xuyên không liên lạc được với cậu, tôi cứ thấp tha thấp thỏm.”

Cô ngập ngừng, lại hỏi: “Sao cậu lại đột nhiên về nhà?”

Tông Anh hỏi ngược lại: “Hiện tại cậu có rảnh không?”

Tiết Tuyền Thanh vuốt tóc mái: “Đương nhiên!”

Tông Anh liếc vật chứng trên bàn trà: “VẬY ĐẾN ĐÂY MỘT CHUYỂN, TÔI CÓ VÀI THỨ MUỐN ĐƯA CHO CẬU.”

Tiết Tuyền Thanh tới rất nhanh, mười lăm phút sau, cô thở hổn hển gõ cửa nhà Tông Anh.

“Bên ngoài gió to quá!” Cô ai oán nhìn về phía Tông Anh, đột nhiên kìm lại nhịp thở dồn dập: “Sao sắc mặt cậu kém vậy? Lại xảy ra chuyện gì à, bà già ngu ngốc kia lại tới làm phiền cậu sao?”

“Không.” Tông Anh xoay người đi về chỗ ghế sofa, im lặng ngồi xuống.

Tiết Tuyền Thanh đi theo sau, chưa kịp ngồi xuống liền chú ý tới túi vật chứng trên bàn trà.

Cô còn đang ngẩn người, Tông Anh liền chìa điều thuốc ra.

Tiết Tuyền Thanh nhận lấy điều thuốc nhưng không vội hút, chỉ vào túi vật chứng hỏi: “Đồng này là cái gì?”

Tông Anh chỉ mãi cúi đầu hút thuốc, hút đến điều thứ ba liền quay đầu ho mạnh một trận, mặt đỏ lừ, sau một hồi mới trở lại bình thường: “Cậu ngồi đi, tôi từ từ kể cho cậu.”

Tiết Tuyền Thanh cụp mắt nhắc nhở: “Dập thuốc lá đi.”

Tông Anh tiện tay dập thuốc lá, vút non nửa điều thuốc còn lại vào thùng rác, cơn phẫn uất, bất bình và đau khổ leo đến đỉnh điểm, trái lại trên mặt lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường.

Lúc giải thích lần lượt cho Tiết Tuyền Thanh về nguồn gốc vật chứng và suy luận của mình, giọng cô tỉnh táo đến nỗi chính cô cũng thấy kinh ngạc.

Sau cùng, lúc phát đoạn ghi âm giữa thư ký Thẩm và mẹ Tông Du, Tiết Tuyên Thanh suýt nổi cơn tam bành: “Quả nhiên họ đã có dã tâm từ lâu! Tâm địa ác độc đến vậy, sao lại nuôi được đứa con trai như thế nhỉ?!”

Cô vò nát điều thuốc trong tay, mượn hành động này để hạ hỏa, lại hỏi: “Tông Du đột nhiên đưa cậu những thứ này, có phải ám chỉ rằng thằng bé muốn nói gì đó không?”

Trước đó, lúc phối hợp điều tra với bên cảnh sát, Tông Du liên tục lấy cớ “mất trí nhớ tạm thời sau tai nạn”, nhưng hiện tại cậu bé tung ra những vật chứng này, là vì nhớ ra thật, hay giấu diếm đến hôm nay mới đột nhiên thức tỉnh lương tâm?

Huống hồ, tại sao thằng bé lại có những vật chứng này?

Đặc biệt là bản báo cáo kia, nó hẳn phải nằm ở chỗ Hình Học Nghĩa mới đúng, tại sao lại ở trong cặp sách của Tông Du?

Tiết Tuyên Thanh căn môi suy tư, Tông Anh đưa cho cô túi vật chứng cuối cùng: “Tôi nhớ người ta đã thu được một dấu vân tay hoàn hình trên túi ma túy phát hiện tại vụ tai nạn ở hầm 723, những tấm ảnh này là Lữ Khiêm Minh gửi cho tôi, cậu có thể đem đi đối chiếu dấu vân tay xem chúng có thống nhất không.”

“Tôi hiểu rồi.” Tiết Tuyên Thanh tiếp nhận, khom người cất toàn bộ vào thùng: “Tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Tông Anh ngồi bên cạnh nhìn, ánh mắt ngấn ngơ trong chốc lát, cô đột nhiên nói: “Vụ án của mẹ tôi, vụ tai nạn ở hầm 723, sau đây có lẽ sẽ có kết quả cuối cùng, nhưng tôi không chắc mình có sống được đến lúc đó không...”

“Nói linh tinh gì đấy?” Tiết Tuyên Thanh lập tức ngắt lời cô, quay đầu nhìn chăm chăm vào mắt cô, nói: “Đây là chuyện của mẹ cậu, sau này tra ra

manh mỗi, chính cậu phải cầm kết quả đến nghĩa trang nói cho bà biết, tôi tuyệt đối không làm giúp.”

“Tôi cũng hy vọng như thế, tôi cũng hy vọng như thế.” Cô nhỏ giọng lặp lại hai lần rồi đưa mắt sang nơi khác.

Kim đồng hồ để bàn chỉ 9 giờ 40 phút tối.

Đêm nay thật lạnh, tại Thượng Hải năm 1937, thời tiết lại oi bức đến lạ.

Toàn bộ số máy móc thiết bị của nhà máy nhà họ Thịnh cuối cùng cũng được đóng vào thùng ổn thỏa, thừa dịp ban đêm qua sông Tô Châu, nguy trang vận chuyển ra ngoài, lại gặp cuộc oanh tạc tại bến tàu.

Máy bay địch kêu ù ù, bom đạn không có mắt ngẫu nhiên rơi xuống, những thuyền đã bốc xếp ổn thỏa liều mình chèo vào bụi lau sậy rậm rạp để tránh né, những công nhân chưa kịp lên thuyền gặp oanh tạc, đối diện với cảnh đồng nghiệp chết tại chỗ cũng chỉ có thể nghiêng răng rơi lệ, bất chấp nguy hiểm tiếp tục khuân vác máy móc lên thuyền.

Đây là số máy móc cuối cùng, chờ đến Trấn Giang, có thể đổi tàu chạy đường sông, men theo dòng Trường Giang thẳng tiến đến khu vực an toàn tạm thời.

Một quả bom nổ tung cách đó mấy chục mét, nửa phút sau, người quản lý đi cùng Thịnh Thanh Nhượng đến nhà máy lau bụi và nước mắt trên mặt, ôm danh sách hàng hoá trên thuyền, quay đầu nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng la to: “Tam thiếu gia! Nơi này rất nguy hiểm! Cậu...”

Khói bụi hạ xuống, nhưng ông không tìm thấy Thịnh Thanh Nhượng đâu nữa.

Tiết Tuyên Thanh đi rồi, Tông Anh ngủ mê man một giấc.

Cả đêm mơ thấy rất nhiều giấc mơ dài dòng hỗn loạn, khi tỉnh lại, chiếc đèn hành lang nhỏ ở cửa trước im lặng toả sáng, cô đứng dậy khỏi ghế sofa, trực tiếp đi ra ngoài ban công.

Ảnh hưởng do cơn bão số 21 “Dujan” mang lại vẫn tiếp tục kéo dài, gần sáng sớm, trong trời đất ẩm ướt là cơn lạnh khắc nghiệt.

Giữa khung cảnh âm u xám ngắt bao trùm khắp nơi, cô cup mắt, bắt gặp một bóng người, một bóng người đã lâu không gặp.

—

Lời tác giả:

– Thịnh tiên sinh: Hôm nay lên sân khấu, trông tôi có vẻ lồi thối.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Như có thần giao cách cảm, Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu lên, anh cũng trông thấy Tông Anh.

Một người đứng tại sắc trời tờ mờ, hứng trọn cơn mưa phùn, một người đứng trên ban công, sau lưng là căn phòng tối mờ.

Cách độ cao gần ba mươi mét, Thịnh Thanh Nhượng lấy di động ra khỏi cặp, cúi đầu gọi một cú điện thoại.

Điện thoại để bàn đột nhiên đổ chuông, Tông Anh trầm ngâm, rảo bước vào phòng nghe điện thoại, ngoài ban công chỉ còn rèm cửa đang dấy dờ cùng mưa bão.

Tông Anh cầm điện thoại lên “a lô?” một tiếng.

Thịnh Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn ban công trống trơn, đáp: “Là tôi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tông Anh nói: “Tôi thấy anh rồi.”

“Tôi biết.” Anh nói, “Bên ngoài gió to, đừng để cảm lạnh.”

Tông Anh quay đầu nhìn ra ban công, gió ôm lấy rèm cửa khiêu vũ, quá thật cũng hơi lạnh, anh dùng phương thức như thế để bảo cô vào phòng.

Cô thôi không nhìn nữa, hỏi: “Sao anh lại về vào giờ này?”

Anh vào chung cư, xuyên qua hành lang vào thang máy, tín hiệu hơi bất ổn: “Tôi đến bệnh viện nhưng không gặp cô, vì vậy mới về nhà xem thế nào.”

Thang máy di chuyển lên trên, anh hỏi: “Mấy ngày không gặp, cô có khỏe không?”

Nhớ tới tối qua, Tông Anh nói thật: “Không khoẻ lắm.”

Dù hơi sốt ruột nhưng anh vẫn giữ giọng ổn định, hỏi: “Là trong người không khoẻ hay gặp chuyện gì?”

Tông Anh tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Trong người vẫn khoẻ, mỗi ngày đều uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi cũng xem như đầy đủ.” Cô ngập ngừng, hỏi ngược lại: “Anh sao rồi?”

Lúc này, trông Thịnh Thanh Nhung không lấy gì làm ngăn nắp, quần áo ẩm, tóc cũng ướt, mưa bão không thể xua tan mùi bụi đất và mùi thuốc súng trên người anh.

Anh bước ra khỏi thang máy, nói: “Tôi cũng không ổn lắm, trông thấy tôi, cô đừng thấy quá thảm hại.” Nói xong, anh dùng bước trước cửa căn hộ, đưa tay gõ cửa: “Tôi đến rồi.”

Tông Anh cúp điện thoại, vội vàng ra cửa, đèn hành lang chiếu sáng lối vào, mở cửa, ánh đèn liền chiếu sáng khuôn mặt anh.

Thịnh Thanh Nhung cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu nói với cô: “Chúng ta còn một phút.”

Có thể làm gì trong một phút đây? Tông Anh không làm gì cả, chỉ nhìn chăm chăm áo khoác của anh không nhúc nhích.

Thịnh Thanh Nhung cúi đầu nhìn kỹ quần áo của mình, nghi hoặc lại lúng túng hỏi: “Bộ dạng này của tôi... Làm cô sợ sao?”

Nhưng anh vừa dứt lời, Tông Anh chợt bước tới, cánh cửa sau lưng cũng khép lại, ngay sau đó tiếng khoá “cách” vang lên, cô nói lỏng nắm tay,

bước lên phía trước nửa bước, duỗi tay ôm anh một cách tự nhiên.

Chóp mũi tựa lên hõm vai anh, Tông Anh ngửi được mùi thuốc súng âm ứốt, nhiệt độ cơ thể lành lạnh truyền qua lớp áo sơ mi mỏng, có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Mới đầu, vai Thịnh Thanh Nhượng căng cứng, sau đó, anh cũng duỗi một tay ra ôm lại đối phương, lý trí nhắc nhở anh chỉ còn “mười mấy giây”, nhưng lúc này anh không tài nào kiên quyết đẩy Tông Anh ra được.

Dường như Tông Anh cũng không bài xích việc trở lại thời đại kia.

Nơi này có người có ý đồ giết cô, họ sẽ nhanh chóng biết cô tiếp xúc với Tông Du, trước khi mọi chuyện lộ rõ chân tướng, trong tiềm thức, cô thậm chí hy vọng tạm thời tránh khỏi vòng xoáy này.

Đồng hồ chỉ 6 giờ đúng, trở lại 1937 là điều không thể tránh khỏi.

Trong hành lang tràn ngập mùi cháo, radio đang phát bản tin thời sự, âm thanh ngắt quãng, một thiếu phụ ngồi trước cửa, liếc qua thang máy, chột đưa mắt về phía cửa nhà Thịnh Thanh Nhượng, bị hai bóng người đột nhiên xuất hiện làm sợ hết hồn, chị ta trợn mắt nhìn trời, ho nhẹ một tiếng, lập tức nghiêng đầu bảo con mình: “Vào nhà đi.”

Hai người đang ôm nhau nghe thấy tiếng nói, lúc này mới buông tay ra.

Tông Anh đứng một bên, Thịnh Thanh Nhượng lấy chìa khoá ra.

Một phút trước cô còn là người mở cửa, giờ phút này đến phiên anh mở cánh cửa này.

Bật đèn hành lang, ánh sáng mờ nhạt bao phủ đồ đạc trong nhà, sàn nhà vẫn như cũ, không khí có phần ngột ngạt, đại khái vì lâu không mở cửa sổ.

Thịnh Thanh Nhượng mời cô vào nhà, đóng kín cửa, đặt cặp tài liệu xuống, rảo bước đi về phía điện thoại bàn, nhắc ống nghe lên gọi một cú điện thoại.

Chờ thật lâu, điện thoại mới kết nối được.

Tông Anh ngồi lên ghế sofa, nghe anh nói: “Đúng, tôi không sao.”, “về sau thuyền đi được không?”, “chỗ anh cả tôi sẽ nói”, “thuyền đến Trấn Giang thì liên lạc lại với tôi. Được, được, vất vả rồi, các anh hãy bảo trọng”.

Từ đầu đến cuối, trên mặt anh không hề có vẻ trút được gánh nặng, sau khi cúp điện thoại, anh vẫn im lặng nửa phút rồi lại gọi tiếp một cú điện thoại.

Có lẽ là gọi về nhà, người giúp việc nhanh chóng bắt máy, sau đó lại là chờ đợi.

Không đến một phút sau, anh nói: “Chị dâu cả.”

Không đợi anh nói, đầu dây bên kia, chị dâu cả khàn giọng nói: “Chuyện tối qua, họ đã nói với chị rồi. Bất kể thế nào, dẫu sao nhà máy đã di dời, không rơi vào tay người Nhật Bản, đã không dễ dàng.” Cô thở dài, lại nói: “Nghe giọng chú cũng mệt mỏi cực kỳ, việc thu xếp hậu quả bên nhà máy cứ để chị lo. Chú không cần bận tâm, hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, việc chuyển nhà đợi ngày mai chú tới dinh thự rồi bàn tiếp.”

Sau đó chị dâu cả cúp điện thoại, Thịnh Thanh Nhượng đặt ống nghe xuống, xoay người lại.

Tông Anh ngẩng đầu hỏi anh: “Hôm nay anh có kế hoạch gì không?”

Anh phá lệ đáp: “Không có kế hoạch gì.”

Từ trước tới nay, lúc nào cũng thấy anh bận rộn, trên tay có việc làm không xong, một ngày như hôm nay thật sự là lần đầu tiên.

Tông Anh quan sát vẻ mặt mệt mỏi của anh, đứng lên nói: “Tôi đi nấu chút đồ ăn, anh đi tắm đi.”

Cô đi thẳng vào bếp, mở chạn tìm đồ ăn nhanh lần trước cô mang đến. Thịnh Thanh Nhượng đứng sững trong phòng khách nhìn cô một lát, hoàn hồn rảo bước vào phòng tắm.

Tông Anh mở vòi nước nóng, nhưng không có giọt nào – xem ra đường ống nước nóng lại bãi công, Thịnh Thanh Nhượng chỉ có thể tắm nước lạnh.

Cô đun nước nấu mì, lại mở hai hộp cá đác, đưa tay kéo rèm cửa sổ ra non nửa, bên ngoài mặt trời vẫn mọc như thường lệ, trời sáng dần – hôm nay là ngày 1 tháng 10 năm 1937, đối với người dân Thượng Hải, hôm nay không liên quan gì đến “Quốc khánh” hay “kỳ nghỉ dài”, chỉ có tin trận địa tiền tuyến bị quân Nhật đột phá liên tục truyền đến khiến người ta càng thêm bất an.

Sau khi nấu mì xong, tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn chưa ngừng.

Tông Anh tắt bếp gas, cầm chìa khóa xuống lầu, định đi lấy sữa và báo buổi sáng.

Diệp tiên sinh vẫn ngồi ở quầy phục vụ, chỉ để lộ nửa cái đầu. Tóc ông không còn bóng lộn như thường ngày, hơi xơ xác, dường như có thêm vài sợi tóc bạc, trông có phần tiều tụy.

Tông Anh cầm báo, không trông thấy bình sữa, cô liền hỏi ông: “Bây giờ người ta không đưa sữa tươi nữa hả chú?”

Nghe vậy, Diệp tiên sinh đứng dậy, giọng nói không còn nhiệt tình xưa: “Nghe nói ngay cả bò sữa vùng ngoại thành đều sợ hãi chạy trốn! Nhà máy sữa đâu thể cung ứng sữa như ngày thường?” Ông thở ngắn than dài, lại nói: “Tông tiểu thư, có phải cô cũng sắp rời khỏi Thượng Hải không? Cô muốn đi cùng nhà họ Thịnh vào mạn trong à?”

Tông Anh ngẩng đầu lên, quay lại nhìn ông, hỏi ngược lại: “Vào mạn trong?”

Diệp tiên sinh nói: “Hôm qua ngũ tiểu thư nhà họ Thịnh đến chuyển đồ đạc đi, cô ấy nói nhà máy nhà họ Thịnh đã di dời vào mạn trong, vì thế người trong nhà cũng muốn chuyển tới đó, tôi nghĩ cô và Thịnh tiên sinh có quan hệ tốt như vậy, đại khái cũng sẽ đi cùng, hoá ra cô không đi à?”

Nghe ông nói xong, Tông Anh chỉ đáp qua loa: “Tôi không biết chuyện này, vì thế vẫn chưa xác định, tôi xin phép lên trước.”

Cô men theo cầu thang đi lên nhà, ánh mặt trời đầu thu ló qua cửa kính hẹp, trải lên nửa bậc thang.

Cô vừa đi vừa nghĩ, nhà họ Thịnh sắp rời khỏi Thượng Hải, vậy Thịnh Thanh Nhượng thì sao, anh cũng muốn đi cùng ư? Chuyện anh vừa đề cập trong điện thoại chính là chuyện di dời nhà máy nhà họ Thịnh sao?

Lên tầng cao nhất, cô bước chậm dần, lấy chìa khóa ra mở cửa, mùi mì thơm phức trong phòng đã nguội lạnh, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngừng, căn nhà yên tĩnh đến kinh ngạc.

Tông Anh cẩn thận đóng cửa lại, đi vài bước liền bắt gặp Thịnh Thanh Nhượng đang nằm nghiêng trên ghế sofa.

Anh đã tắm sạch sẽ, thay bộ đồ ngủ mới, đầu tóc chưa khô hoàn toàn, nằm ngay tại sofa ngủ.

Tông Anh bước đến bên anh, khom người định gọi anh dậy, nhưng cô gọi vài tiếng “Thịnh tiên sinh, ăn cơm thôi”, mí mắt Thịnh Thanh Nhượng vẫn nhắm nghiền, nhịp thở rất trầm.

Anh quá mệt mỏi, gánh nặng đè lên hàng mi, một tay siết thành nắm đấm đặt trước ngực, tay còn lại đặt trên ghế sofa, vết thương trên mu bàn tay vẫn chưa khỏi hẳn.

Tông Anh không gọi nữa, cô đắp chăn cho anh, cầm khăn mặt vắt trên tay vịn, cẩn thận lau khô tóc cho anh, ngón tay vô tình chạm vào mặt anh, chợt thấy làn da anh rất lạnh.

Mặt trời lên cao, gió thu cũng mãnh liệt hơn.

Lúc này, trong dinh thự nhà họ Thịnh ở Tô Giới công cộng, cả nhà ngồi quanh bàn ăn, ngay cả bữa sáng cũng ăn không yên ổn.

Kể từ ngày di dời nhà máy, chị dâu cả liền báo cho người trong nhà quyết định rút lui khỏi Thượng Hải theo nhà máy. Và chính nó đã phá vỡ hòa bình ngăn ngừa mang tính hình tượng của gia đình này.

Vì chuyện chuyển chỗ ở, cả nhà tranh cãi không vui, ngoài chuyện tiền nong, cũng chỉ còn vấn đề đích đến.

Chị hai nhất quyết không đồng ý lùi vào mạn trong, chị ta nói: “Thượng Hải gặp nạn, chẳng lẽ mạn trong là vùng an toàn? Dù sao em sẽ không đi, em muốn dẫn A Huy đến Hồng Kông, em sẽ không để Thanh Huệ đi cùng anh chị đâu.”

Chị dâu cả cũng không gò ép: “Cô không muốn đi, chị cũng không ép, nhưng Thanh Huệ nhất định phải đi cùng anh chị. Suy cho cùng, con bé còn dẫn theo hai đứa bé, hai đứa đến Hồng Kông, chỉ e khó có sức chăm sóc chúng.”

Chị hai trợn trừng mắt: “Ai nói sẽ dẫn hai đứa bé kia đi cùng?! Thanh Huệ nhận nuôi chúng chẳng qua là nhất thời nổi hứng, anh chị lại coi là thật! Con bé dẫn theo hai đứa con nuôi, tương lai lập gia đình thế nào đây? Huống hồ hiện tại còn bé còn chưa học xong! Không học được ở các trường đại học ở Thượng Hải, con bé theo chúng em đến Hồng Kông học chẳng phải tốt nhất hay sao.”

Chị dâu cả đáp: “Chị đã sắp xếp xong xuôi, Thanh Huệ chuyển vào mạn trong, anh chị sẽ chăm sóc hai đứa bé, chú ba có thể giúp con bé liên hệ với trường, nó vẫn có thể đi học, tương lai muốn kết hôn vẫn có thể kết hôn.”

Đều vì lo cho cô em út, nhưng mỗi người mỗi ý.

Anh một câu tôi một câu, đối chọi gay gắt, cuối cùng ngay cả chị dâu cả cũng tức giận.

Từ nãy đến giờ vẫn vui đầu ăn cơm, Thanh Huệ bỗng ngẩng phắt lên, nổi giận nói: “Các chị có thể đừng quyết định thay em được không? Em không đi đâu hết, em sẽ ở lại Thượng Hải, em chỉ muốn ở lại Thượng Hải!”

Nói xong, cô đặt mạnh đôi đũa xuống, đứng dậy vội vã lên lầu.

Phòng khách yên tĩnh trong chốc lát, lại lập tức dấy lên tranh chấp, chỉ là lúc này có sự gia nhập của chồng chị hai và anh cả.

Cánh đàn ông vui đầu hút thuốc, trên bàn ăn tràn ngập mùi thuốc lá, nhất thời lẫn át mùi thức ăn, trong phòng mịt mờ khói thuốc.

Chị dâu cả đứng dậy vuốt lại quần áo, nghiêm túc nói: “Bây giờ chị đến nhà máy giải quyết hậu quả, hy vọng trong nhà không cần tiếp tục sinh chuyện.”

Chị ra khỏi căn phòng mù mịt khói thuốc lá này, bảo chú Diêu lái xe đến nhà máy, cửa chính mở ra rồi đóng lại, tiếng xe hơi đi xa, hai người đàn

ông trong phòng khách tục lục tán đi, bọn trẻ con cũng bị người giúp việc dẫn đi, chỉ còn chị hai ngồi trước bàn ăn.

Lúc này, bà vú rảo bước đi tới, nói với chị ta: “Tiểu thiếu gia A Huy vẫn không chịu ăn, phải làm sao bây giờ?”

Lần trước A Huy mắc bệnh dịch tả, mãi mới khỏi bệnh, trước mắt bệnh vừa khỏi, thân thể cực kỳ yếu ớt, đang là thời điểm cần bồi bổ, cậu bé không có hứng ăn, cả ngày nằm bệt trên giường, hỏi cũng chẳng nói mấy câu.

Khuôn mặt chị hai hiện rõ nét lo âu, chị ta khép khăn choàng, đứng dậy lên lầu.

Đến trước mặt con mình, chị ta mới rũ bỏ lớp vỏ ngoài đầy gai nhọn, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, xanh xao của cậu bé, chị ta vừa đau lòng vừa tự trách, cuối cùng cúi đầu dịu dàng hỏi A Huy: “Nói cho mẹ nghe, con muốn ăn gì?”

A Huy suy nghĩ, sau một hồi mới cúi đầu nói: “Con muốn ăn... Muốn ăn bánh ngọt.”

Chị hai đồng ý: “Được, mẹ lập tức đi mua cho con.”

Chị ta dặn bà vú bón cháo loãng cho A Huy, còn mình thì về phòng thay quần áo.

Mặc quần áo năm ngoái lên người, phần eo rõ ràng rộng thêm, soi mình trong gương, cầm nhọn, đầu tóc cũng một thời gian rồi chưa đi chăm sóc.

Chị ta thở dài, cầm ví da nhỏ đi xuống lầu, nói với người giúp việc: “Gọi chú Diêu đi lái xe.”

Người giúp việc trả lời chị ta: “Chú Diêu vừa lái xe đưa phu nhân đến nhà máy.”

Lúc này chị ta mới sực nhớ ra chị dâu cả vừa ra ngoài, đành nói: “VẬY giúp tôi gọi xe kéo tay.”

Người giúp việc nhanh chóng gọi cho chị ta một chiếc xe, gió thu xào xạc, cho dù có mặt trời chiếu sáng, thời tiết vẫn se lạnh, phu xe vẫn để tay trần ra sức kéo xe.

Đi thẳng đến đường Hà Phi, cửa hàng bánh nước ngoài mà A Huy thích nhất lại đóng cửa, chị hai xuống xe xác nhận mấy lần, cửa khoá ngoài, trong tủ kính trống trơn, xem ra đã ngừng buôn bán một thời gian.

Phu xe hỏi chị ta: “Phu nhân, chị muốn mua gì?”

Chị hai nhú mày, mất kiên nhẫn trả lời: “Bánh ga tô.” Lại oán trách: “Có phải chiến khu đâu, đóng cửa ngừng buôn bán làm gì?!”

Phu xe liền nói: “Muốn mua bánh ngọt sao? Gần cầu Bãi Rác mới có cửa tiệm còn mở cửa đấy.”

Chị hai vừa nghe, vội vàng ngồi lên xe: “Mau đưa tôi đi!”

Xe kéo tay chở chị ta chạy băng băng trong gió thu, thi thể nổi lênh phênh trên sông Tô Châu, tiếng bom bên bờ Bắc thỉnh thoảng vang lên, Tô Giới tiếp giáp với chiến khu, ẩn giấu những cuộc xung đột lẻ tẻ.

Mặt trời di chuyển đến giữa bầu trời, lại thông thả ngả về phía Tây, vài tiếng ve kêu còn sót lại trong dinh thự nhà họ Thịnh mệt mỏi nghỉ ngơi, những người ngủ trưa đã tỉnh từ lâu, đám trẻ con chơi trốn tìm trong vườn hoa, Thanh Huệ ngồi trong phòng khách đọc sách, nghe người giúp việc thì thầm liên miên “nhị tiểu thư đi mua bánh ga tô thôi, sao đến giờ vẫn chưa về”.

Cô nghe mà phiền lòng, đặt sách xuống, đồng hồ để bàn trong phòng khách đổ năm hồi chuông.

Thanh Huệ đứng dậy, ra vườn hoa gọi lũ trẻ về, đợi chúng đều lên gác hết, cô đứng một mình trước cửa, đi thong thả một lát, suy nghĩ hồi lâu, rảo bước vào nhà gọi điện thoại.

“Reng reng... reng reng...” tiếng điện thoại chọt vang lên, Tông Anh ngồi ở bàn ăn xem sách cũ bỗng nhiên đứng lên, theo bản năng nhận điện thoại.

“A lô?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vội vàng của Thanh Huệ.

“Thanh Huệ?” Tông Anh hỏi lại rồi đáp: “Là tôi đây.”

“Tông tiểu thư! Anh ba em đâu ạ?”

Tông Anh vừa nói “Anh ba cô đang ngủ, có chuyện gì vậy?”, đã có người từ phía sau đưa tay đón lấy ống nghe.

Thị Thanh Nhượng cao hơn Tông Anh nửa cái đầu, Tông Anh kinh ngạc nghiêng người, tầm mắt vừa tới cằm anh, chỉ thấy yết hầu anh nhẹ nhàng hoạt động, giọng nói dường như xuyên thấu qua làn da mỏng nơi cổ: “Được, anh biết rồi, anh sẽ gọi ngay cho phòng tuần bộ.”

—

Lời tác giả:

– Thị tiên sinh: Tôi ngủ đây giấc rồi.

Editor:

– Ảnh về đường Hà Phi (tên tiếng Pháp: Avenue Joffree) năm 1937:

+ đặc biệt là trên con phố này cũng có cửa hàng bánh ngoại

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Nói xong, Thịnh Thanh Nhượng cúp điện thoại, tay còn lại đưa qua hông Tông Anh, quay số trên điện thoại bàn, liên lạc phòng tuần bộ Cục Giao Thông Vận Tải.

Sau vài lần nổi máy, anh trình bày rõ với người phụ trách về tình hình của chị hai, khẩn cầu đối phương hỗ trợ lưu ý, nếu có tin tức mong họ trước tiên báo cho anh.

Qua lời kể của anh, Tông Anh được biết, sáng sớm chị hai ra ngoài, nói là đi mua bánh ngọt, nhưng đến chiều tối mà vẫn chưa có tin tức gì, Thanh Huệ thấy hoảng sợ liền gọi điện thoại cho Thịnh Thanh Nhượng, nhờ anh hỗ trợ tìm kiếm.

Lẽ ra một người trưởng thành ra ngoài làm việc, dẫu về muộn cũng không có gì ghê gớm, nhưng hiện tại là thời chiến, mọi chuyện không thể đem so với ngày thường, Thanh Huệ không yên lòng và lo âu cũng không dư thừa.

Thịnh Thanh Nhượng đặt ống nghe xuống, cặp mắt đối diện với ánh nhìn của Tông Anh: “Có chuyện gì vậy?”

Tông Anh không đáp, vẫn nghiêng người ngẩng đầu nhìn anh – anh mặc đồ ngủ, đầu tóc chưa khô mà đã đi ngủ nên xoã tung mất trật tự, vừa tỉnh ngủ, trên mặt thiếu sự khách sáo duy trì khoảng cách, trái lại, thoạt nhìn càng thêm chân thật.

Thịnh Thanh Nhượng nhận ra cô đang quan sát mình, phút chốc đưa mắt sang chỗ khác, nghiêng đầu nhìn đồng hồ để bàn.

Năm giờ mười bảy phút chiều, nghĩa là anh đã ngủ trên ghế sofa gần mười hai tiếng đồng hồ, mà Tông Anh cứ như vậy nhìn anh ngủ cả ngày.

Anh chợt thấy lúng túng, vội vàng xoay người, nói: “Tôi đi rửa mặt cái đã.”

Nhìn anh rảo bước vào phòng tắm, Tông Anh quay lại bàn ăn, lật quyển sách cũ đang đọc dở lên, lật tiếp hai trang, song làm thế nào cũng không có tâm trạng đọc tiếp.

Cô đi vào phòng ngủ của Thịnh Thanh Nhung, mở tủ đầu giường, tìm bộ quần áo trước kia của mình ở vị trí cũ.

Cô vừa thay quần áo xong, Thịnh Thanh Nhung cũng rửa mặt xong xuôi đi tới, cô cầm bộ đồ bệnh nhân tránh sang bên cạnh, không chờ anh mở miệng liền đóng cửa thay anh, đứng bên ngoài chờ.

Nắng chiều vào nhà, thật yên tĩnh.

Nếu không cần ra khỏi nhà, cũng không có chuyện bên ngoài quấy rầy, căn nhà này trái lại thật sự thanh bình, khiến lòng người bình yên.

Thịnh Thanh Nhung còn ở đây bao lâu? Ở lại đến khi hợp đồng cho thuê hết hạn, hay ở lại đến ngày dự định rời khỏi Thượng Hải?

Anh sẽ cùng người nhà họ Thịnh rời khỏi Thượng Hải sao?

Đang nghĩ ngợi, Tông Anh nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ. Cô xoay người lại, thấy anh đã chải đầu gọn gàng, quần áo sạch sẽ, tay cầm cặp tài liệu, có vẻ đang định ra ngoài.

Quả nhiên, anh nói: “Hiện tại tôi cần đến dinh thự một chuyến.

Tông Anh gật đầu, trả lời: “Ta cùng đi nhé.”

Vừa rồi thấy cô thay quần áo, Thịnh Thanh Nhượng đã đoán được cô định theo anh ra ngoài.

Cũng tốt, để cô ở đây một mình, anh cũng không yên tâm.

Tông Anh thấy anh không phản đối, cầm cốc trà trên bàn, đi tới đưa cho anh, dặn dò “Uống nước đi”, sau đó xoay người vào phòng bếp, lấy một hộp bánh bích quy trong chạn ra.

Cô cầm hộp bánh bích quy, ra cửa trước đổi giày, Thịnh Thanh Nhượng vươn tay lấy áo gió trên giá xuống.

Tông Anh mở cửa, cảm thấy phía sau có người choàng lên vai mình một tấm áo khoác, cô bước ra ngoài xoay người lại, chỉ thấy Thịnh Thanh Nhượng cúi đầu khóa cửa, không cùng cô nói thêm câu nào dư thừa.

Anh khóa cửa kỹ càng, một tay cầm cặp, tay còn lại ôm nhẹ cô mang tính tượng trưng: “Đi bên này.”

Lấy xe đạp ra từ quầy phục vụ, trong ánh mắt dò hỏi của Diệp tiên sinh, hai người ra ngoài.

Hơi nóng ban ngày sắp hết, gió đã chuyển lạnh.

Ráng chiều trải dài trùng điệp cuối chân trời, khung cảnh rực rỡ ánh vàng.

Tông Anh mặc áo gió, xắn tay áo dài lên, ngồi lên yên sau xe đạp.

Gió đêm phất qua mặt, cô mở hộp bánh bích quy, hỏi Thịnh Thanh Nhượng: “Anh có đói không? Tôi mang một hộp bánh bích quy.”

Đang đạp xe đạp, Thịnh Thanh Nhượng thả tay trái ra, duỗi về phía sau, đón lấy miếng bánh quy trong tay cô, sô cô la có nhân, ngọt ngấy.

Dạ dày sôi ùng ục được lấp đầy bằng chút đồ ăn, cuối cùng được an ủi một lát, con đường trải đầy ánh hoàng hôn phía trước dường như cũng không u ám như thế.

Tranh thủ trở lại dinh thự nhà họ Thịnh trước khi Tô Giới công cộng đóng cửa, lúc này chị dâu cả cũng vừa về.

Cửa chính để ngỏ, chú Diêu đang đỗ xe, trông thấy hai người, ông tắt máy xuống xe, hỏi: “Tam thiếu gia, sao cậu lại đến đây?”

Thịnh Thanh Nhượng đáp: “Tôi có chuyện muốn nói với với anh cả và chị dâu.”

Nói xong, anh kéo tay Tông Anh, đi thẳng vào dinh thự.

Mặt trời lặn xuống, lá ngô đồng trong sân rụng lá tả, lại bị gió kẹp lấy, cuốn về phía trước, cuối cùng bị chặn ngoài bậc cửa căn nhà.

Trong phòng khách chỉ thắp một chiếc đèn, hầu như tất cả mọi người đều ở đây, chỉ không thấy chị hai.

Đám trẻ con hướng đôi mắt trông mong về phía phòng bếp, hy vọng có thể mau chóng được ăn cơm tối, nhưng vì mọi người chưa tới đông đủ, không có người bày đồ ăn ra bàn.

Lúc Thịnh Thanh Nhượng và Tông Anh đi vào, người giúp việc từ phòng bếp đi ra, hỏi chị dâu cả: “Phu nhân, có thể ăn cơm chưa?”

Chị dâu cả vừa về liền nghe Thanh Huệ kể về chuyện chị hai, ít nhiều có chút lo lắng, chị nói với người giúp việc: “Không, chờ một lát.”

Nói xong, chị quay sang bảo Thịnh Thanh Nhượng và Tông Anh: “Hai đứa cũng tới à? Ngồi đi.”

Thị Thanh Nhung đáp lời, sau đó kéo ra một cái ghế, mời Tông Anh ngồi xuống.

Chị dâu cả lại dặn người giúp việc: “Bữa tối chuẩn bị nhiều một chút.”

Người giúp việc nghe lời quay lại phòng bếp, Thị Thanh Nhung lấy một túi da bò đựng tài liệu ra khỏi cặp, đưa cho chị dâu cả, nói: “Đều ở bên trong, chị kiểm tra đi.”

Trong túi tài liệu gồm có giấy thông hành cần thiết để rời khỏi Thượng Hải, vé tàu xe – Thị Thanh Nhung đã thay họ lo liệu ổn thỏa toàn bộ.

Ngoại trừ nói cảm ơn, chị dâu cả cũng không biết phải nói gì, gia đình này nợ anh, trong một sớm một chiều không thể trả hết, sau cùng chị chỉ nói thêm một câu: “Làm phiền chú.”

Nói xong, chị nhìn ra ngoài cửa, nói như thở dài: “Thanh Bình vẫn chưa về.”

Sắc trời mỗi lúc một trầm, cửa chính vẫn để mở, nhưng trước sau không thấy bóng người.

Chồng chị hai đứng ngồi không yên, nói; “Nhất định cô ấy đến đường Hà Phi mua bánh ngọt, lại bị Diêu phu nhân kéo đi đánh mặt chượng, để em đi tìm cô ấy về!” Nói dứt lời, áo khoác cũng không kịp mặc, anh ta tìm chiếc xe đạp rồi lao nhanh ra ngoài.

Thanh Huệ ngồi trên ghế sofa, mượn ánh sáng âm u đọc sách, nhưng thật ra đã sớm không đọc được chữ nào.

Chị dâu cả quay đầu hỏi bà vú: “Sau này A Huy có dùng cơm không?”

Bà vú mặt ủ mày chau lắc đầu: “Cậu ấy nói không đói bụng, nhất quyết chờ mẹ về mới ăn.”

Nghe vậy, anh cả ngồi trên xe lăn lên tiếng: “Sao lại cho phép một đứa bé càn quấy như vậy, nó nói không ăn thì không ăn, chẳng lẽ định chết đói hay sao? Gọi nó xuống ăn cơm.”

Bà vú tỏ vẻ khó xử, chị dâu cả nói: “Múc bát canh mang lên phòng cho thằng bé đi.”

Những đứa bé khác vừa nghe A Huy được ăn cơm tối thì càng thấy đói, nhưng chị dâu cả không lên tiếng, chúng đành phải mượn đèn hành lang nhìn gió cuốn lá rụng ngoài nhà, nghe tiếng côn trùng mùa thu kêu.

Trời tối hẳn, chị hai, chồng chị hai đều chưa trở về, trong nhà, ngay cả tiếng nói chuyện cẩn thận cũng ngừng lại.

Cuối cùng đám trẻ con đói bụng đến nỗi mặt mày ỉu xìu, chị dâu cả mới nói: “Để lũ trẻ ăn trước đi, chúng ta chờ Thanh Bình về rồi nói tiếp.”

Tông Anh ngồi cạnh Thịnh Thanh Nhượng, buồn ngủ, nghe thấy tiếng chị dâu cả nói, cô bỗng bừng tỉnh, lấy hộp thuốc trong túi, đổ liều lượng một lần ra, đang định nuốt chửng, Thịnh Thanh Nhượng chột đưa tay ngăn lại: “Cô chờ một lát, tôi rót cho cô cốc nước.”

Anh đứng dậy đi rót nước, còn chưa đến phòng bếp, điện thoại trong nhà chột đổ chuông.

Người giúp việc vội vàng chạy tới bắt máy, nghe được hai câu, mờ mịt quay đầu, nói với Thịnh Thanh Nhượng: “Người nước ngoài gọi tới, tôi không nghe rõ.”

Người trong nhà bỗng sửng sốt, Thịnh Thanh Nhượng nói: “Có lẽ là phòng tuần bộ Tô Giới.”

Anh rảo bước đi tới, đón lấy ống nghe từ tay người giúp việc, đầu dây bên kia vừa nghe thấy giọng anh, lấy làm tiếc nói: “I’m so sorry.”

Một chậu nước lạnh giội xuống, từ đầu đến chân, cơn rùng mình chạy dọc sống lưng.

Người ở đầu dây bên kia chậm rãi suy đoán quá trình câu chuyện, kể kết quả sự việc, nói hiện tại nên làm những gì, Thịnh Thanh Nhượng vẫn nghe anh ta nói, từ đầu đến cuối chỉ đáp ít ỏi vài câu.

Mọi người nín thở chờ kết quả từ anh.

“Cạch”, Thịnh Thanh Nhượng đặt ống nghe xuống, im lặng một lát, chậm rãi xoay người lại.

Căn phòng vô cùng im lặng, đồng hồ để bàn trong phòng khách thung thảng đổ tám hồi chuông.

“Keng, keng, keng, keng, keng, keng, keng, keng.”

“Chị hai đi rồi.” Anh nói.

Thanh Huệ giật mình; chị dâu cả vô thức hé miệng, muốn hỏi điều gì đó song nhất thời không biết nên mở lời thế nào; Tông Anh cầm một viên thuốc, im lặng nhìn về phía anh.

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Hôm nay ở cầu Bãi Rác mới xảy ra xung đột bắn nhau quy mô nhỏ, ngộ thương chị hai, lúc đưa đi cấp cứu đã muộn.”

Anh cả tức giận vỗ xe lăn hỏi ngược lại: “Con bé mua bánh ga tô, sao lại chạy tới tận cầu Bãi Rác mới? Rồi cuộc nó định làm gì?!”

Ông mắng đứt hơi khản tiếng, mắt đỏ ngầu, lũ trẻ ngấn người vì sợ, phòng khách im lặng như chết, ngay cả người giúp việc vào đưa cơm tối cũng không dám tiến lên phía trước một bước.

Thanh Huệ siết chặt quyển sách, chị dâu cả buông thông hai vai thở dài, Tông Anh nhìn cửa lớn tối như mực.

Không còn ai lên giọng cả ngày giáo huấn cái này, quản giáo cái kia.

Một người buổi sáng còn tranh chấp với chị dâu cả, nhanh mồm nhanh miệng nói chuyện, ra khỏi cánh cửa kia, tựa như con thuyền cô độc vào đại dương mênh mông, lặng yên lật mình trong cơn sóng gió, hiện tại chỉ còn một màu trắng xóa.

Trong chớp mắt, nói đi là đi.

Những nơi chiến tranh đi qua, thô bạo lạnh lùng đến đáng sợ.

Thanh Huệ đột nhiên khóc lên thất thanh, đứa bé nhỏ tuổi cũng oà khóc.

Trong lúc cảm xúc của người trong nhà vỡ oà, Thịnh Thanh Nhượng lại chỉ có thể bình tĩnh đi về phía Tông Anh, cầm lấy cặp tài liệu trên bàn, nói với chị dâu cả: “Em sẽ đến phòng tuần bộ ngay bây giờ.”

Tông Anh đi cùng anh, anh xoay người lại, ghé sát tai cô nói: “Sắp tới giờ giới nghiêm ban đêm, bên ngoài nguy hiểm lắm, cô có muốn ở lại dinh thự không?”

Tông Anh lắc đầu: “Anh đi đâu, tôi đi theo đó.”

Anh nhìn trực diện vào mắt Tông Anh, không nói hai lời, lập tức nắm chặt tay cô, xoay người dẫn cô ra ngoài.

Chú Diêu lái xe đưa họ đến phòng tuần bộ Tô Giới, sau đó quay xe đến bệnh viện, cuối cùng tìm thấy chị hai ở nhà xác.

Tông Anh còn nhớ dáng vẻ điệu võ dương oai của chị ta, nhưng hiện tại ví da đã mất, đồ trang sức đắt tiền trên người cũng chẳng biết đi đâu, mái tóc uốn ôm sát thái dương được là gọn gàng, khuôn mặt trắng bệch, một vết máu loang khắp phần eo chiếc sườn xám xanh sẫm.

Thịnh Thanh Nhượng im lặng, Tông Anh thở dài.

Thịnh Thanh Nhượng làm thủ tục xong xuôi, lúc chuẩn bị về dinh thự cũng đã gần mười giờ tối.

Chỉ vài phút nữa thôi, anh sẽ phải rời khỏi thời đại này, chuyện hôm nay chắc chắn không kịp lo liệu xong.

Lúc này Tông Anh ngồi vào xe, nhìn đồng hồ, ngẩng đầu nói với anh: “Tôi đưa chị hai về dinh thự, anh cứ đi làm việc đi.”

Chú Diêu khó hiểu hỏi: “Tam thiếu gia, sáng rồi mà cậu vẫn còn chuyện gì cần làm sao?”

Tông Anh thay anh bịa cớ: “Hắn là việc gấp bên Cục Giao Thông Vận Tải, sáng mai có thể trở về chứ?” Cô nói, đoạn nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng, ngụ ý là “Hiện tại anh đi đi, sáng mai về dinh thự”.

Không đợi Thịnh Thanh Nhượng trả lời, cô nhét nửa hộp bánh bích quy còn sót lại cho anh, quyết đoán đóng cửa xe, nói với chú Diêu: “Đi thôi.”

Thịnh Thanh Nhượng đứng tại chỗ nhìn chiếc xe đi xa, Tông Anh xoay người vén rèm nhìn anh, đến mười giờ – anh biến mất trên đường phố mờ tối.

Ô tô đi xuyên màn đêm, Tông Anh nhìn ngã tư đường không một bóng người, lồng ngực dường như cũng trống rỗng.

Thời chiến, ngay cả việc tang cũng giản lược, đăng cáo phó trên báo chí, gọi người nhà tụ tập lại, đơn giản tiễn đưa một người.

Chị hai gặp phải chuyện ngoài ý muốn, trái lại củng cố quyết tâm rời khỏi Thượng Hải của cả nhà.

Thanh Huệ không tiếp tục cố chấp ở lại Thượng Hải, đồng ý đi theo anh cả chị dâu vào mạn trong, chồng chị hai đưa A Huy đi thuyền đến Hồng

Kông, chỉ còn Thịnh Thanh Nhượng vẫn ở lại Thượng Hải.

Đến ngày khởi hành, phòng khách trong nhà để đầy hành lý.

Mọi người bận này bận kia, chỉ có Thanh Huệ buồn rầu đứng trước cửa, chờ người của tiệm chụp ảnh đến.

Cô luôn thích chụp ảnh, lúc này phải rời khỏi Thượng Hải, cô muốn để lại một kỷ niệm.

Ngay khi cô đang bần thần, chợt có chiếc xe jeep dừng trước cửa lớn, một thanh niên mặc quân phục xuống xe, sải bước đi về phía toà nhà.

Sau một hồi, Thanh Huệ mới kịp phản ứng, khó tin hô: “Anh tư!”

Cô cũng không đặc biệt thích lão Tư, nhưng hiện tại gặp thân nhân từ tiền tuyến trở về, cảm giác may mắn và cảm kích khó hiểu dâng trào trong lòng.

Lão Tư trông thật nhếch nhác, trên mặt có vết thương, không biết anh ta từ đâu chạy đến.

Đi đến cửa, anh ta cụp mắt liếc Thanh Huệ một cái: “Đồ lùn.” Nói xong phỉ bụi trên người, trong lúc Thanh Huệ truy vấn “sao anh lại về, anh đọc báo rồi phải không”, anh ta thuận miệng đáp: “Về báo cáo, thuận đường sang đây xem một cái, lập tức đi ngay.”

Anh ta nói, đoạn lướt qua Thanh Huệ, nhìn va li hành lý trong phòng: “Sắp đi à?”

Thanh Huệ trả lời không mấy vui vẻ “Vâng”.

Lão Tư cũng không thèm để ý về đau khổ trong giọng cô, anh đi đến trước tấm ảnh gia đình treo trên tường phòng khách, cười mũ quân đội ra.

Thanh Huệ nói: “Chị hai mất rồi.”

Lão Tứ im lặng, nhớ lại dáng vẻ ngày xưa của chị hai khi chế giễu anh ta đến đây giày cũng không biết buộc, lại đội mũ lên, chỉnh móc gài, nói: “Chị ấy không còn cơ hội cười nhạo anh nữa.”

Bầu không khí ngưng trệ, bên ngoài người giúp việc hô: “Ngũ tiểu thư, thợ chụp ảnh đến!”

Thanh Huệ xoay người ra ngoài, người kia hỏi muốn chụp ở đâu, chụp như thế nào, Thanh Huệ đều giải thích thỏa đáng rồi tự mình đi gọi người trong nhà ra chụp ảnh.

Từ lớn đến nhỏ, chồng chị hai, chị dâu cả, anh cả, lão Tứ và cả Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh đang nói chuyện trên tầng hai.

Thanh Huệ sắp xếp vị trí, cô nói “anh ba đứng ở chính giữa đi”, không ai dị nghị câu nào.

Cô định gọi Tông Anh đứng cạnh Thịnh Thanh Nhượng, Tông Anh lại trốn tránh, nói: “Mọi người chụp đi, tôi không tham gia thì hơn.”

Nói xong, cô lùi về phía sau vài bước, hình ảnh quen thuộc trước mắt khiến cô không kìm được siết chặt tay – bức ảnh này chính là một trong hai tấm ảnh chụp cả gia đình mà cô trông thấy trong di động của Thịnh Thu Thật.

Lúc đó, cô chỉ biết đây là ảnh gia đình, lại không biết nó là ảnh chụp lưu lại làm kỷ niệm trước khi người một nhà đường ai nấy đi.

Lúc này, cô rốt cuộc biết vì sao lại có tấm ảnh chung kia, hiểu vì sao Thịnh Thanh Nhượng lại đứng ở chính giữa, cũng hiểu vì sao trong tấm ảnh kia không thấy bóng dáng chị hai.

Thời chiến, mỗi lần phân ly đều có thể trở thành vĩnh biệt.

Mà tấm ảnh gia đình trước mắt này, có lẽ là tấm ảnh chung với người thân cuối cùng trong đời những con người này.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tiếng chụp ảnh vang lên, thợ chụp ảnh nghiêng đầu, hỏi: “Có muốn chụp thêm một tấm nữa không?”

Thanh Huệ nói: “Có”, lão Tứ lại cười mũ nói: “Không chụp đâu, anh phải đi đây.” Nói xong, anh ta sai bước ra khỏi phạm vi lấy cảnh của máy ảnh, cúi đầu nhanh chóng châm một điếu thuốc lá, hút mấy hơi, đột nhiên cảm thấy sau lưng có người, quay lại liền trông thấy Thịnh Thanh Nhượng.

Lão Tứ búng tay phủi tàn thuốc, neho mắt lại giữa làn khói, nói: “Với cái nhà này, anh trái lại không rời không bỏ, chẳng trách trước khi đi, ba tâm tâm niệm niệm muốn gặp anh, xem ra ông già cũng biết anh có lương tâm nhất.”

Lúc ông Thịnh qua đời, Thịnh Thanh Nhượng còn đang ở Paris.

Cách muôn sông nghìn núi, thư từ lại lạc hậu, lúc Thịnh Thanh Nhượng nhận được thư, ông Thịnh đã qua đời được mấy tháng.

Trong phong thư duy nhất và cũng là cuối cùng mà ông Thịnh gửi cho anh viết: “Cuộc đời này ta có hai cái sai, thứ nhất là có lỗi với mẹ con, thứ hai là có lỗi với con, mọi chuyện đã qua không thể bù lại. Nếu bằng lòng quay về, con hãy về nhà; nếu không muốn về, ta sẽ nhờ bạn bè bên Pháp chiếu ứng con.”

Lần đầu tiên Thịnh Thanh Nhượng nhận được thư của cha, cũng là lần đầu tiên nghe ông Thịnh nói lời này.

Về sau học hành thành tài, anh đã từng do dự có nên ở lại Paris không, nhưng hai chữ “về nhà” luôn nấn ná trong tim, do đó cuối cùng về Thượng Hải.

“Nếu ông ấy sớm biết anh tài giỏi như vậy, năm đó sẽ không nỡ đưa anh đến nhà bác cả.” Lão Tứ tiếp tục hút thuốc, thở dài nói: “Trước khi đi còn viết thư gọi anh từ Paris về, tiếc rằng lúc ấy trong nhà ai cũng không thích gặp anh, ngay cả chụp ảnh chung cũng không gọi anh.” Anh ta nói, đoạn quay đầu liếc người nhà còn đang tạo dáng chụp ảnh, hỏi Thịnh Thanh Nhượng: “Bây giờ chụp ảnh họ lại gọi anh đứng giữa, làm bao nhiêu việc chỉ để được công nhận như vậy, anh thấy có đáng không?”

Thịnh Thanh Nhượng nhớ tới chuyện mấy năm trước, vốn tưởng rằng sẽ có muôn vàn cảm xúc, song thực tế trong lòng lại không chút xao động.

Bất cứ chuyện gì cũng chỉ cầu không thẹn với lương tâm, anh nói: “Được thấu hiểu, công nhận đương nhiên tốt, nhưng anh làm những chuyện này là vì muốn làm, không phải vì muốn được thấu hiểu hay công nhận, vì thế không nói tới có đáng hay không.”

Lúc hai người nói chuyện, chị dâu cả đi tới.

Lão Tứ ít nhiều có vài phần kính trong chị dâu cả, vừa rồi nóng lòng chụp ảnh chưa kịp chào hỏi, lúc này anh ta xoay người lại, gọi một tiếng “chị dâu cả”.

Chị dâu cả ngẩng đầu nói với anh ta: “Chú có thể bình an trở về, anh chị rất mừng.”

Lão Tứ lại đáp: “Em lập tức đi ngay, có lẽ về sau sẽ không trở về, trong nhà cứ như trước đây, coi như không có em đi.”

Chị dâu cả biết anh ta không thích cái nhà này, cũng biết từ trước đến nay anh ta quen mạnh miệng, nhìn anh ta thương tích đầy mình, nghĩ đến

chuyện anh ta lập tức phải về tiền tuyến, chị chung quy vẫn lo lắng.

Chị nhìn sang anh ta, nói: “Có nước mới có nhà, mặc dù em rời khỏi gia đình này, nhưng canh giữ Thượng Hải, canh giữ mảnh đất tổ quốc, chính là đang canh giữ gia đình chúng ta. Chị chuyển lời anh cả nói lại cho em, anh ấy bảo em hãy sống sót, sống đến khi tướng địch bị đuổi khỏi biên giới, đến lúc đó lại về nhà, anh chị chuẩn bị cho em loại rượu tốt nhất.”

Điều thuốc trong tay lão tứ sắp cháy hết, xe jeep quân dụng ngoài cửa bấm còi dồn dập tựa như quân lệnh, thúc giục anh ta rời đi.

Anh ta nhú mày, đôi môi ngậm điều thuốc lá chất lượng kém mím chặt, khô khốc, trong lòng đan xen trăm mối cảm xúc, khoé mắt giãn ra cay xè.

Lấy ngón tay đập tàn thuốc, đội mũ lên đầu, lão Tứ im lặng xoay người bước ra cửa, trước khi lên xe, anh ta chột ngoảnh lại, hô to vọng vào nhà: “Em đi đây! Mọi người lên đường bình an, ngày sau gặp lại!”

Xe khởi động, Thanh Huệ cất bước đuổi theo, nhưng lúc cô thở hỗn hển chạy tới cửa, chiếc xe jeep màu xanh quân đội đã chạy như bay đến cuối con đường, rẽ sang một hướng khác, nhanh chóng khuất bóng, chỉ còn bụi đất bay tứ tung và lá rụng xào xạc ven đường.

Mùa thu Thượng Hải đến thật rồi.

Từ xưa đến nay, thu đến mang theo nỗi buồn thương tịch liêu, cộng thêm biệt ly, nỗi sầu muộn lại càng sâu đậm.

Tông Anh tiếp tục ở lại dinh thự cùng Thanh Huệ và đám trẻ con một đêm, hôm người nhà họ Thịnh phải rời khỏi Thượng Hải, Thanh Huệ đánh thức cô từ sáng sớm.

Thanh Huệ trở mình trần trọc cả đêm, trời còn chưa sáng đã dậy kiểm kê hành lý – phía trước còn cả chặng đường rất dài, không tiện mang quá

nhiều đồ đạc, nhất định phải chọn lọc, nhưng để đồ lại nơi này, không biết chừng mai sau sẽ không gặp lại nữa.

Cuối cùng tính cả đồ dùng cho lũ trẻ, nhét tất cả vào hai va li to, cộng thêm một va li nhỏ xách tay.

Phần lớn người giúp việc trong nhà đã được phát tiền lương rồi cho nghỉ việc, chỉ có chú Diêu ở lại dinh thự trông cửa.

Trước khi đi, chú Diêu gạt nước mắt thay họ gọi xe, vận chuyển hành lý, cuối cùng đưa họ ra cửa, nói: “Tam thiếu gia gọi điện thoại, nói đã chờ ở bến tàu.”

Cả nhà từng người một lên xe, đóng cửa xe, xe khởi động, chậm rãi rời khỏi dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tĩnh An Tự.

Thanh Huệ vén rèm ô tô, nhìn về phía sau qua cánh cửa thủy tinh, chỉ thấy chú Diêu rơi lệ đầy mặt đóng kín cửa sắt, cuối cùng khóa lại.

Trong xe, lũ trẻ mặc dù không biết con đường phía trước có hàm nghĩa ra sao, nhưng sắp phải rời khỏi thành phố quen thuộc, nổi tò mò về đích đến đều bị cảm giác khủng hoảng khó hiểu bao trùm.

A Lai căng thẳng ôm em trai A Cửu, đám trẻ con nhà anh cả kề bên nhau, không yên lòng xem chung một quyển sách, A Huy – con chị hai – cứ siết chặt quần áo của cha, im lặng, nhận ra câu “muốn ăn bánh ngọt” của mình khiến mẹ không về được nữa, cậu bé cực kỳ sợ hãi, như thể chỉ cần mở miệng sẽ khiến cha biến mất.

Đến bến tàu, Tông Anh rút cuộc trông thấy Thịnh Thanh Nhượng.

Cô hỏi anh tối qua ngủ ở đâu, anh đáp: “Ở chung cư. Nhưng chẳng biết vì sao không tài nào ngủ được. Giấc ngủ của cô thế nào?”

Tông Anh nói: “Tôi rất ổn.”

Trước mắt có chuyện khẩn yếu, hai người chỉ đủ thời gian nói đôi lời thăm hỏi sức khoẻ như vậy.

Đã qua buổi trưa, mặt trời mùa thu nhô lên cao.

Vì vé tàu khan hiếm, trên bến tàu hết sức hỗn loạn, quân đội khống chế bến tàu, cảnh sát nổ súng duy trì trật tự, nhưng ngày ngày nghe tiếng súng đạn chiến tranh, tác dụng của sự đe nẹt này cũng vô cùng hữu hạn.

Vất vả lắm mới đợi đến lúc lên thuyền, lại bị biển người chen lấn.

Thanh Huệ và lũ trẻ xếp hàng ở cuối cùng, cô ôm A Cửu, Tông Anh thay cô xách va li hành lý.

Chị dâu cả đi đằng trước nhắc nhở Thanh Huệ: “Đi sát với mọi người, để ý hai đứa bé, sắp lên thuyền rồi.”

Đám đông bắt đầu chuyển động, mọi người chen chúc nhau, hướng về cùng một phương hướng, cách thuyền càng ngày càng gần, Thanh Huệ mới cảm nhận rõ ràng một điều – họ sắp rời khỏi đây rồi.

Trường học của cô ở đây, bạn học ở đây, bạn bè ở đây, những điều thân thuộc từ bé đến lớn cũng đều ở đây, cô chỉ biết mỗi Thượng Hải.

Từ khi sinh ra, toàn bộ ký ức của cô chỉ có Thượng Hải làm phong nền.

Trong ca khúc có câu “mười dặm đô thị, nơi có nhiều người nước ngoài ở, cảnh sắc tươi đẹp, à í a, ngồi xe hơi, ở nhà lầu, so với Tô Châu, nơi này càng giống thiên đường”, nhưng Thượng Hải của hiện tại không còn là thiên đường.

Cô xoay người nhìn về phía Tông Anh, trong mắt toát lên vẻ lưu luyến, với Tông Anh, với Thượng Hải.

A Cửu nằm ngủ im lặng trong lòng cô, A Lai theo sát bên cạnh, trước khi lên thuyền, Tông Anh đưa va li hành lý cho Thanh Huệ.

Cô bù người nói: “Tông tiểu thư, em chưa từng nghĩ rằng có một ngày em sẽ rời khỏi Thượng Hải. Nhưng hiện tại, em thật sự phải đi rồi.”

Trong giọng nói có không đành lòng và cả nỗi lưu luyến sâu đậm.

Tông Anh còn chưa biết phải an ủi cô thế nào, Thanh Huệ đã quay đầu dặn dò đứa trẻ bên cạnh: “A Lai, lấy vé ra, nhớ theo sát chị.”

Nói xong, cô xoay người soát vé lên thuyền, cuối cùng quay lại nhìn Tông Anh, cách bảy tám người, hô: “Chị và anh ba hãy bảo trọng nhé!”

Tông Anh thấy có người chen bên cạnh, lực lượng của đám đông không ngừng đẩy cô về phía trước, nhưng cô sắp mất đi liên hệ với chiếc thuyền này và cả thời đại này nữa, cô chỉ có thể đi ngược đám đông trở về.

Một bàn tay khô ráo ấm áp đột nhiên đưa ra, nắm chặt bàn tay lạnh như băng của cô, ngón tay cái áp lên đốt ngón tay cô.

Tông Anh chỉ nhìn thấy bóng lưng anh.

Thịnh Thanh Nhượng dẫn Tông Anh đi một đoạn đường thật dài, rời xa đám đông ở bến tàu, quay lại đôi mắt trông về phương xa, có thể nhìn thấy con thuyền kia, đường chân trời thấp bé của Thượng Hải cũng nằm trọn trong tầm mắt.

Lúc này Thịnh Thanh Nhượng đột nhiên nhớ tới một bài thơ của tác giả Đỗ Phủ trong sách giáo khoa ngữ văn trung học, trong bài thơ đó, ông viết: “Ngày mai cách trở núi sông, việc đời man mác trong lòng hai ta.”

Thời đại loạn lạc, đường ai nấy đi, không biết ngày nào mới có thể trùng phùng.

Tiền toàn bộ người thân, Thượng Hải rộng lớn là vậy, dường như chỉ còn lại mình anh.

Trở về dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tĩnh An Tự, chỉ còn lại hai cánh cửa sắt đóng chặt và vài cây ngô đồng cao hơn tường rào trong sân – lá cây gần như rụng hết, chạc cây sắc nhọn đâm vào buổi tà dương rực đỏ.

Lúc hai người về chung cư 699 đã đến chạng vạng, quỳ phục vụ lặng im thấp một ngọn nến, đồng nghĩa với việc lại cúp điện.

Lên trên lầu, phát hiện bếp gas cũng không dùng được, vòi nước kim loại lại vẫn không ra một giọt nước.

Trong chiến tranh, hệ thống công trình phục vụ công cộng sụp đổ, điểm yếu của chung cư thành phố liền lộ ra.

Mượn chút ánh sáng tờ mờ còn sót lại phía chân trời, Tông Anh lục tung cả chạn bát, nhưng chỉ tìm thấy một chai rượu vang và hai hộp đồ hộp.

Cô do dự một lát, cầm rượu vang và đồ hộp ra ban công, đặt chúng lên bàn nhỏ, đang định quay lại tìm dụng cụ mở chai, Thịnh Thanh Nhượng đã đưa tới.

Anh đồng thời đưa cho cô nến và diêm.

Tông Anh mở hộp diêm, bên trong chỉ còn sót lại một que.

Màn trời phủ xuống triệt để, “xoẹt” – Tông Anh quẹt diêm, cẩn thận bước tới thắp sáng bắc đèn, ngọn lửa lẳng lặng cháy lên trong màn đêm, thỉnh thoảng có gió nhẹ, nó liền lay động.

Cùng lúc đó, Thịnh Thanh Nhượng mở bình rượu ra, rót cho cô nửa ly.

Hai chiếc ghế mây đặt song song bên nhau, có thể quan sát một nửa Thượng Hải, thành phố mất điện sa vào bóng tối vắng lặng, tiếng huyền

náo và chen chúc ban ngày, tiếng súng và tiếng khóc than trái lại tựa như giấc mơ.

Tông Anh ngửa đầu uống một ngụm rượu, im lặng hồi lâu, nói: “Vụ án của mẹ tôi và cả vụ án ở hầm 723 có lẽ đã có kết quả.”

Thịnh Thanh Nhượng nói: “Hôm trước tôi gặp Tiết tiểu thư, cô ấy đã đề cập qua với tôi về chuyện này, cũng hỏi tình hình của cô, tôi đã thành thật kể cho cô ấy; tối qua còn có một vị luật sư tìm cô, ông ấy gọi vào di động của tôi, hỏi chuyện liên quan đến di chúc, tôi bảo ông ấy liên lạc lại với cô sau.”

Tông Anh rời xa thời đại kia mấy ngày, đêm nay rốt cuộc phải quay về nghênh đón toàn bộ thị phi.

Cô uống cạn rượu còn dư trong cốc, lâu dưới truyền đến tiếng đánh la, trông xuống chỉ thấy một màu đen kịt, không thấy nửa bóng người.

“Sẽ mất điện mất nước trong thời gian dài sao?” Cô đột nhiên hỏi.

“Trước kia chưa từng có, lần này không rõ lắm.” Thịnh Thanh Nhượng nói, “Có điều, nếu trước tám giờ sáng vẫn như vậy, tôi cũng không có cơ hội biết rõ lúc nào có điện.”

“Ý anh là...”

“Hôm qua tôi nhận được thông báo khẩn cấp, tám giờ sáng mai phải rời khỏi Thượng Hải làm một việc.”

Tông Anh ngẩn ra, nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng: “Anh đi bao lâu?”

Thịnh Thanh Nhượng trả lời: “Có lẽ chừng mười ngày, cũng có thể lâu hơn.” Trong giọng nói của anh tràn đầy không xác định, tựa như đi một

chặng đường nguy hiểm, cuối cùng, anh ngấp ngừng nhìn về phía Tông Anh, nói: “Có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau trong một thời gian rất dài, có lẽ sau khi cuộc phẫu thuật của cô kết thúc, tôi sẽ trở lại.”

Lúc anh nói chuyện, Tông Anh vẫn nhìn anh.

Mượn ánh nến nhìn kỹ mới phát hiện, đầu anh đã mọc thêm vài sợi tóc bạc.

Tông Anh chợt thấy xót xa, ngoảnh đầu nhìn sang nơi khác, đặt ly rượu trống trơn xuống, lần tay vào túi lấy ra một bao thuốc lá.

Cô quyết tâm hút hết hộp này rồi bỏ hẳn, hiện tại trong hộp thuốc lá dùm dó chỉ còn một điếu thuốc.

Khác với hộp Black Devil đen nhánh toàn phần trước đó, hộp thuốc này gần như trắng hết, chỉ in hình chim hoà bình trên dải phân cách màu lam.

Tông Anh kề sát ngọn nến, mượn ngọn lửa đang nhảy múa, châm điếu thuốc cuối cùng này.

Thuốc lá nhanh chóng bùng cháy trong không khí, có mùi mơ xen lẫn mùi bơ, cô cúi đầu mở bao thuốc lá rộng không kia, mặt trước bao cũng in hình chim bồ câu, trong miệng nó ngậm ba cành ô-liu, hai bên mỗi bên in một từ đơn.

Cô không kịp đọc từ đơn phía bên phải – “peace” (hòa bình)

Thịnh Thanh Nhượng tiếp lời cô, đọc từ đơn bên trái – “infinity.” (vô tận).

Sông Tô Châu nơi xa vang lên tiếng bom, gió nổi lên.

Ban đêm gió thu mãnh liệt, vô tình dập tắt ngọn nến trắng trên bàn, trong bóng tối chỉ còn điếu thuốc nhấp nháy, sau cùng, ngay cả điếu thuốc cũng

cháy hết.

“Peace”, “infinity “.

Hai từ đơn này thật hay.

Nếu không có cuộc chiến này, đâu đến nỗi khiến cả thành phố đều khiếp đảm sợ hãi, đâu khiến ngàn vạn người trôi giạt khắp nơi, đâu còn khiến một người đàn ông trưởng thành bạc tóc trong vòng mấy tháng ngắn ngủi?

Trong bóng đêm khó nhìn rõ mặt người, hơi thở là thứ dễ cảm nhận nhất.

Cả hai không hẹn mà cùng nghiêng đầu, hơi thở đôi bên gần trong gang tấc, cánh môi chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, anh vô thức định lảng tránh, Tông Anh lại đưa bàn tay mang hương vị thuốc lá ra, nhẹ nhàng ôm lấy má anh.

Gió đêm vén làn tóc phất lên khuôn mặt đối phương, Tông Anh khẽ hé môi, chia sẻ mùi rượu hòa với vị mơ và bơ cho anh.

Một người sắp quay về hiện đại, đối mặt với sự thật và cuộc phẫu thuật, một người bước lên con đường đầy rẫy nguy hiểm không biết ngày về, ở ban công ngoài trời, trong bóng đêm ngày 6 tháng 10 năm 1937, hai người...

Tiếp tục nụ hôn đã từng bỏ qua kia.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Trong bóng tối, hàng mi rung động, gấn bó thân mật như môi với răng, không liên quan gì đến tình dục.

Lần đầu tiên Tông Anh phát hiện ra mặt Thịnh Thanh Nhượng nóng như vậy, cô mở mắt ra, ngón tay vẫn ôm lấy mặt anh, hơi lùi ra sau nửa tấc.

Tựa trán vào nhau, hơi thở giao hòa, một lát sau, Thịnh Thanh Nhượng đặt bàn tay mang vết thương lên má cô, từ tốn thận trọng tiếp tục, đồng thời khiến nụ hôn này sâu sắc hơn.

Ngoài nụ hôn im lặng là cơ thể căng thẳng, là nhịp tim đập dồn dập, là bàn tay lền mò nắm chặt lấy nhau.

Mãi đến khi một thiếu phụ dưới lầu nghiêm giọng khiển trách: “Thằng quý! Đầu óc hỏng rồi hay sao! Ai bảo mày ném bao diêm xuống ao? Diêm ướt làm sao thắp nến được! Mau gọi ba mày đến chỗ Diệp tiên sinh mượn bao diêm!” Bầu không khí này mới phút chốc bị phá vỡ, nụ hôn ngừng lại giữa chừng, trở lại nhân gian.

Trong không khí, mùi rượu như ẩn như hiện, bao thuốc lá nhãn nhúm vẫn nằm cạnh ly rượu, trong bóng tối đen kịt, không ai thấy rõ sự thay đổi trên nét mặt đối phương.

Tông Anh buông tay ra, vờ như không có việc gì với lấy bình rượu, rót đầy cốc rượu rum nhỏ cỡ 1 ounce, uống một hớp nhỏ, chất lỏng lạnh băng chảy qua thực quản vào dạ dày, tạo cho người ta một giây lát bình tĩnh.

Gió đêm mạnh hơn, Thịnh Thanh Nhượng đứng dậy vào nhà, lần mò lấy tấm chăn trên ghế sofa, đi thẳng ra ban công, chuẩn xác phủ lên vai Tông Anh, sau đó lại ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, khàn giọng nói với cô: “Uống ít một chút.”

Tông Anh mới uống tổng cộng vài ngụm, nhưng nghe anh khuyên nhủ, cô thật sự để ly rượu xuống, trái rộng chăn, túm lấy một góc đưa qua.

Lần này Thịnh Thanh Nhượng không từ chối, vì vậy cả hai cứ thế cùng nhau chia sẻ một tấm chăn.

Trong đêm tối thiếu ánh sáng, con người như loài thú bị vây hãm, không thể đi nơi nào, ngồi nhìn cảnh đêm, trước mắt một màu đen quanh quẽ, thành phố cũng thế.

Còn bốn tiếng trước khi trở lại thời đại sáng sủa kia, chung quy cần tán gẫu chuyện gì đó.

Sau một lúc lâu, Tông Anh hỏi anh: “Lúc mới tới thời đại em đang sống, có bao giờ anh chợt dấy lên cảm xúc gì đặc biệt không?”

Thịnh Thanh Nhượng suy nghĩ một lát, hỏi ngược lại: “Em có nhớ quyển từ điển tôi mượn đầu tiên không?”

Tông Anh nhớ tới quyển sổ anh để ở tủ cạnh cửa, dòng ghi chép đầu tiên là: “Lấy một quyển Từ Điển Tân Hoa trên giá sách, đã trả lại ngay hôm đó.”

Cô đáp ngay tức thì: “Từ Điển Tân Hoa tái bản năm 1998, nhà xuất bản là Nhà in Thương Vụ.” Anh thông thả nói, nhìn về phương xa: “Nó còn sống.”

Nhà in Thương Vụ nằm trong danh sách di dời, sau những tổn thương do chiến tranh gây ra, đổi chỗ vài lần, cuối cùng vẫn còn sống.

Lúc đứng trong căn hộ của cô, chứng kiến những chữ cái quen thuộc này trên bìa quyển từ điển, trong lòng anh không chỉ dâng lên cảm giác thời đại kéo dài, còn có một hy vọng bất diệt.

Tông Anh nói: “Không chỉ nhà in Thương Vụ, còn rất nhiều thứ sống lại.”

Cho dù chiến tranh dài đằng đẵng và tàn khốc, nhưng chung quy không thể phá hủy tất thảy lòng tin và nỗ lực.

Dưới lều đột nhiên vang lên tiếng hoan hô của trẻ con “Có điện rồi!”, ngay sau đó, lần lượt từng ngọn đèn trước mắt sáng lên trong màn đêm, tựa như những đốm sao, phần nào tô điểm thêm chút ánh sáng cho bóng đêm yên lặng đến đáng sợ này.

Thị Thanh Nhượng đứng dậy bật đèn, Tông Anh dọn dẹp bàn.

Ngay sau đó, hai người cất bàn ghế vào nhà, khóa cửa thông ra ban công...

Chủ nhân căn hộ này sắp đi xa, có lẽ sẽ rất lâu không có ai đến nơi này, không biết ngày nào mưa gió sẽ ập xuống, vì vậy nhất định phải khóa chặt cửa sổ.

Thị Thanh Nhượng thu dọn hành lý, ngồi trong phòng khách mờ tối, cuối cùng nhìn quanh cả căn nhà, trong lòng bất chợt nảy sinh cảm xúc ly biệt.

Mấy năm trước anh về nước, chuyển ra ngoài sống một mình, toàn bộ đồ đạc gia đình và đồ trang trí lớn nhỏ trong căn nhà này đều do chính tay anh mua, sống lâu, thỉnh thoảng cũng có ảo giác rằng mình sẽ sống tại đây đến già, dường như căn nhà sẽ vĩnh viễn duy trì dáng vẻ này.

Nhưng trên thực tế, vài thập niên sau, căn nhà này lại nghênh đón thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Những đồ đạc gia đình và đồ trang trí anh tự tay mua không biết đi đâu, thay vào đó là đồ dùng của khách trọ khác, toàn bộ dấu vết về anh hầu như bị xoá sạch, chỉ còn lại một chiếc chao đèn ngoài hành lang.

Vài thập niên sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì?

Khi nào, vì lý do gì mà anh rời khỏi căn nhà này?

Thị Thanh Như nghiêng đầu nhìn đồng hồ để bàn trên bàn trà.

Đồng hồ để bàn kêu tích tắc, đèn hành lang mờ màng chiếu sáng con đường phía trước.

Tông Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mười giờ tối càng ngày càng gần, cô hỏi ý kiến anh: “Em tắt đèn nhé, đỡ tốn điện.”

Thị Thanh Như gật đầu.

Tông Anh đi ra cửa trước, tắt đèn hành lang.

Căn phòng lại trở nên tối tăm, cửa sổ đã đóng, không khí dường như cũng ngừng lưu động.

Thị Thanh Như đứng dậy, nhắc va li bằng mây và cặp tài liệu đi đến chỗ Tông Anh, duỗi một bàn tay ra, nắm lấy tay cô, hai người cùng nhau chờ tiếng chuông vang lên.

Sau tiếng “keng”, Tông Anh đưa tay lần tìm công tắc đèn hành lang quen thuộc, một tiếng “cạch” vang lên, ánh sáng phủ xuống đầu.

Đèn hiện đại toả ánh sáng ổn định, Thị Thanh Như ngẩng đầu rồi cúi xuống, đối diện với ánh mắt của Tông Anh, nghe cô hỏi: “Anh vốn định

ngủ ngơi một đêm, mai mới xuất phát, hay đi luôn trong đêm nay?”

Anh còn chưa kịp mở miệng, Tông Anh cúi đầu nhìn va li hành lý anh mang bên mình, dễ dàng đoán ra anh quyết định đi ngay trong đêm, liền nói: “VẬY anh đi đi, em tiễn anh một đoạn.”

Cô buông tay ra, lách mình lấy một chuỗi chìa khoá trong tủ đặt cạnh cửa, mở cửa đi ra ngoài, nhưng quay đầu lại vẫn thấy Thịnh Thanh Nhượng đứng tại chỗ.

Anh nói: “Muộn rồi, em cần nghỉ ngơi, không cần tiễn tôi.”

Tông Anh nhìn anh, sau một hồi mới trả lời: “So với ngủ, em càng muốn tiễn anh một đoạn.”

Lời nói cất giấu nỗi lưu luyến không muốn rời xa, so với việc mất ngủ một mình, chi bằng cùng nhau đợi đến bình minh.

Nghe cô nói vậy, tay cầm va li hành lý của Thịnh Thanh Nhượng siết chặt lại, anh bước ra khỏi cửa.

Vào thang máy, nhìn số tầng lần lượt hạ xuống, đến tầng một, Tông Anh rảo bước ra khỏi thang máy, ra ngoài lấy xe.

Cô lái xe đến cửa chung cư, Thịnh Thanh Nhượng đứng đó đợi cô.

Cô thò đầu ra, chỉ hàng ghế sau: “Đặt đằng sau đi.” Thịnh Thanh Nhượng ngầm hiểu ý, mở cửa sau xe, bỏ va li xách tay vào, đóng cửa xe, lại vòng ra phía trước ngồi vào ghế cạnh tài xế, thắt chặt dây an toàn.

Hai người đều ngồi vào xe, Tông Anh mới hỏi: “Anh muốn đi nơi nào đầu tiên?”

Anh đáp: “Tới Nam Kinh trước đã.”

Lại đi trên cao tốc Hồ – Ninh, Tông Anh một tay cầm tay lái, tay còn lại mở thiết bị dẫn đường, nhập điểm đến vào.

Âm thanh gợi ý hướng đi vang lên, Tông Anh quay đầu lái ra đường cái, đi về phía Nam.

Thượng Hải âm u cả ngày, mây đen giăng đầy, không khí ẩm ướt như muốn mưa, xe hơi băng qua màn đêm, chỉ có đèn nê ông và lác đác vài chiếc xe làm bạn, có chút quạnh quẽ.

Đi nửa tiếng, xe chạy vào trạm xăng.

Thêm xăng xong, Tông Anh đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ ăn, quay về xe, đặt túi đựng đồ ăn đầy ắp vào ghế sau, lại lật ví tiền, đưa toàn bộ tiền mặt có mệnh giá lớn cho Thịnh Thanh Nhượng.

Nhiều lần nhận sự trợ giúp của cô, lần này Thịnh Thanh Nhượng từ chối, anh nói: “Tôi còn chút tiền mặt, không cần đâu.”

Tông Anh im lặng cất tiền đi, tiếp tục lên đường.

Đây là buổi tối trước giờ cao điểm về nhà của mọi người trong tuần lễ vàng, trên đường còn nhiều chiếc xe đang lái về nhà, mà nơi họ đang vội vàng chạy tới lại là một thành phố xa lạ.

Đêm khuya, trên đường cao tốc, dọc đường chỉ có cột mốc đường và cây cối nhanh chóng xẹt qua, vạch kẻ đường trong tầm mắt không ngừng bị nuốt chửng, phương xa vẫn một màu đen kịt.

Lúc ra khỏi đường cao tốc đã gần đến bình minh, tầng mây trùng điệp, đường chân trời đặc biệt thấp.

Vào thành phố, chân trời mới chân chính hiện ra ánh sáng, Tông Anh liếc nhìn thời gian trên thiết bị chỉ đường, tắt xe vào lề đường.

Tới gần ga xe lửa phía Tây Nam Kinh, nơi đã ngừng vận hành từ lâu, nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ vẫn có thể thấy nhà ga cũ đã cải tạo mấy lần này, đây cũng chính là điểm xuất phát đến địa điểm tiếp theo của Thịnh Thanh Nhượng – Nhà ga Hạ Quan ở Nam Kinh, xây dựng lần đầu vào năm 1905.

Tiền người ngàn dặm, cuối cùng cũng đến lúc từ biệt.

Mắt thấy sắp đến sáu giờ đúng, ngoài tranh thủ thời gian nói lời từ biệt, chẳng thể làm gì khác.

Tông Anh một tay cầm tay lái, tay còn lại che miệng im lặng, cô đột nhiên thở dài, xoay người duỗi tay lấy túi ni lông mua sắm và va li xách tay ở ghế sau, đưa toàn bộ cho Thịnh Thanh Nhượng.

Thịnh Thanh Nhượng đặt hành lý bên chân, trông về phía Tông Anh.

Chỉ còn hai phút, nhưng kim giây càng chạy càng nhanh, Tông Anh nhìn anh vài giây, cuối cùng mở miệng: “Em hy vọng anh lành lặn sống sót, bình an trở về.”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn cô, nói bằng giọng khàn khàn nhưng kiên quyết, chân thành: “Tôi cũng hy vọng cuộc phẫu thuật của em thành công, sống khoẻ mạnh, tôi sẽ trở về.”

Mặc dù cả hai đều có nỗi băn khoăn của riêng mình, sắp mỗi người nột ngã, lại không thể gần nhau, nhưng tại khoảnh khắc đêm qua, hai trái tim cách hơn nửa thế kỷ từng kề sát bên nhau, không hẹn mà cùng hy vọng xa vời – không phân ly.

Nói xong, Thịnh Thanh Nhượng duỗi tay ra, Tông Anh cũng nghiêng người ôm anh.

Cái ôm trước lúc chia tay chỉ tính bằng giây, dấu trong mắt có nhiều khát khao, trong khoảnh khắc chia lìa, đều chỉ có thể thu lại, cố chịu đựng, hai

bàn tay chạm nhau cũng chỉ có thể buông ra.

Thị Thanh Nhung cầm hành lý, cùng cô nói lời từ biệt cô: “VẬY... tạm biệt.”

Tông Anh liếc đồng hồ trên màn hình thiết bị chỉ đường một lần nữa, ba giây, hai giây, một giây...

“Tạm biệt.” Cô nói.

Trong khoảnh khắc, hàng ghế trước trống rỗng.

Nhà ga phía Tây Nam Kinh cách đó không xa toát lên vẻ cô đơn, vào những năm 30, nó từng là đầu mối giao thông then chốt giữa hai miền Nam Bắc, điểm kết thúc của tuyến đường sắt Hồ – Ninh.

Sắp xếp lại hành lý chuẩn bị vào nhà ga, Thị Thanh Nhung mới phát hiện trong túi ni lông mua hàng nhét một chiếc ví đầy tiền, anh xoay người lại nhìn nơi mình vừa xuất hiện, dường như xe Tông Anh vẫn đỗ ở đó. Nhưng đâu còn chiếc xe nào? Hai ba lữ khách vội vã đi qua, một chiếc xe đạp kêu lạch xạch chạy qua, cuối cùng một chiếc xe hình chữ T tương tự xe Ford đỗ lại đó, hai vị chính khách mặc trang phục cầu kỳ bước xuống.

Bên này mây đen giăng đầy, bên Tông Anh, thời tiết cũng không như ý.

Cô ngồi trong xe một lát, tiếp tục khởi động xe hơi, quay đầu xe, ngược nắng sớm âm đạm trở về Thượng Hải.

Buổi sáng cuối cùng của tuần lễ vàng, Thượng Hải có mưa nhỏ, vì ngày nghỉ làm trì hoãn giai đoạn điều tra bước vào xác nhận.

Cửa thang máy dẫn lên khu phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện mở ra, ba vị cảnh sát mặc đồng phục bước ra, hai người đi trước thuộc tổ điều tra vụ tai nạn ở hầm 723, đi đằng sau là Tiết Tuyên Thanh.

Cảnh sát Tưởng đi tuốt đằng trước đưa tay gõ cửa hai lần.

Nghe thấy tiếng động, mẹ Tông Du ngồi bên giường bệnh mất ngủ cả đêm ra mở cửa, chỉ thấy trước mắt là màu lam nhạt của bộ đồng phục.

Cảnh sát Tưởng trình bày giấy chứng nhận với bà ta, cũng giải thích rõ mục đích: “Chúng tôi tìm được một vài chứng cứ về vụ tai nạn dưới hầm 723, hôm nay tới đây để xác nhận.”

Bà ta ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy phản cảm và cảnh giác: “Chẳng phải trước đó đã tới rồi sao? Tông Du không nhớ gì hết, không tin các anh có thể hỏi bác sĩ.”

Cảnh sát Tưởng hơi nhíu mày, giọng Tiết Tuyển Thanh vang lên sau lưng: “Không, thằng bé còn nhớ.”

Nói xong, cô đưa tay ra, chiếc di động nằm trong túi đựng vật chứng trong suốt xuất hiện trước mắt mẹ Tông Du.

—

Ô tô những năm 1937:

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Mẹ Tông Du liếc qua liền nhận ra chiếc di động trong túi vật chứng.

Màn hình vỡ, khung nhôm bảo vệ cũng móp vào một ít, Tiết Tuyên Thanh bật sáng màn hình, giao diện khóa màn hình là hình nền đen toàn phần.

Tuy biết rõ nhưng bà ta vẫn cố hỏi: “Đây là gì?”

Cảnh sát Tưởng nói: “Như chúng tôi vừa nói, là chứng cứ mới.”

Mẹ Tông Du chất vấn như gặp cường địch: “Chứng cứ ở đâu ra? Liên quan gì đến Tông Du? Nếu tới hỏi tra hỏi, các anh có mang văn kiện liên quan không?”

Cảnh sát Tưởng cup mắt nhanh chóng quan sát bà ta, nói: “Bà Hình, không cần căng thẳng, hôm nay chúng tôi tới chỉ để ghi chép hỏi ý kiến thôi, sẽ không mất nhiều thời gian. Về tình trạng sức khoẻ của Tông Du, trước đó chúng tôi đã liên lạc với bác sĩ điều trị chính, với tình trạng hiện tại, cậu bé có thể tiếp nhận điều tra.”

Mẹ Tông Du cúi đầu, không chú ý liền đối diện với ánh nhìn của Tiết Tuyên Thanh.

Bà ta bị Tiết Tuyên Thanh nhìn chăm chăm đến hốt hoảng, một mình chặn trước cửa phòng bệnh, luống cuống lấy điện thoại ra khỏi áo khoác, ngón tay lạnh băng nhanh chóng vượt màn hình, vốn định gọi cho luật sư, nhưng ma xui quỷ khiến lại gọi nhầm cho thư ký Thẩm.

Đâm lao phải theo lao, đầu dây bên kia lại truyền đến âm thanh nhắc nhở hiểm thấy: “Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Mẹ Tông Du đưa màn hình ra trước mặt, xác nhận lại số điện thoại trên màn hình...

Thư ký Thẩm, tắt điện thoại.

Anh ta luôn chu đáo tỉ mỉ, chưa từng xảy ra tình trạng tắt máy, đột ngột đơn phương cắt đứt liên lạc, thật quái lạ.

Bà ta mới đầu ngẩn ra, sau đó đồng tử đột nhiên co lại, một cảm giác bất an mãnh liệt nháy mắt dâng trào.

Tiết Tuyển Thanh lạnh lùng nhìn, cảnh sát Tưởng để đồng nghiệp xách thiết bị đứng cạnh vào phòng trước.

Mẹ Tông Du giật mình bừng tỉnh, dang hai tay cố gắng ngăn cản: “Các anh không được vào!”

“Bà Hình, luật pháp nước ta quy định công dân có nghĩa vụ làm chứng, xin bà tránh qua một bên.”

Nói xong, cảnh sát Tưởng trình bày văn kiện tra hỏi do cơ quan công an cấp, mẹ Tông Du giật lấy, còn chưa kịp xem xong, một cảnh sát khác đã đi vòng qua bà ta vào phòng bệnh.

Lúc này, Tông Du nằm trên giường bệnh mở mắt ra, nhìn cảnh sát đang đi về phía mình, con số trên thiết bị giám sát cạnh giường bắt đầu dao động mạnh.

Cảnh sát kia lấy máy tính xách tay và máy in ra, đặt trên tủ cạnh giường bệnh.

Tông Du hít thở khó nhọc, tay nắm chặt ga giường.

Cảnh sát kia lắp thiết bị xong xuôi, liếc cậu bé nói: “Không cần sợ hãi, chỉ hỏi đơn giản một số chuyện thôi, nếu không tiện nói ra, em có thể gặt đầu hoặc lắc đầu.”

Vừa dứt lời, mẹ Tông Du lại chạy vào phòng bệnh, lầm lũi tiến lên tắt màn hình máy tính, ngay khi bà ta chuẩn bị tắt máy in, vị cảnh sát kia lập tức ngăn lại, đồng thời cảnh cáo: “Bà Hình, mời bà không can thiệp chúng tôi thi hành công vụ!”

Mẹ Tông Du hít sâu, ngẩng đầu tỏ ra nhượng bộ: “Tra hỏi cũng được, nhưng tôi yêu cầu ở lại đây.”

Cảnh sát trả lời bà ta: “Nội dung tra hỏi không tiện tiết lộ, mời bà lập tức tránh đi.” Nói xong anh ta định dẫn mẹ Tông Du rời đi, mẹ Tông Du nghiêng đầu nhìn về phía Tông Du, Tông Du lại đưa mắt sang nơi khác, dường như hoàn toàn không muốn thấy bà ta.

Tâm trạng mẹ Tông Du bỗng chốc bị ép đến giới hạn nào đó, dồn dập lặp đi lặp lại chất vấn “tôi là người giám hộ của thằng bé, vì sao tôi không thể ở lại hiện trường?!” Nhưng bà ta thế đơn lực mỏng lại chột dạ, đối mặt với cuộc tra hỏi theo thủ tục hợp lý của cảnh sát, hành động này chẳng qua chỉ như con thú giẫy giụa trong vòng vây mà thôi, uổng phí công sức.

Lúc này cảnh sát Tưởng ra hiệu cho vị cảnh sát kia: “Cậu dẫn bà Hình ra ngoài ngồi một lát đi.”

Mẹ Tông Du cố chống cự đến cùng, lúc này Tiết Tuyên Thanh đột nhiên tiến lên, cùng vị cảnh sát kia dẫn bà ta ra ngoài.

Sau khi căn phòng quy về yên lặng, vị cảnh sát kia từ bên ngoài trở lại.

Cảnh sát Tưởng lại mở máy tính xách tay ra, lấy giấy chứng nhận cho Tông Du xem, cũng trần thuật nghĩa vụ và trách nhiệm pháp luật tương quan, chính thức bắt đầu cuộc tra hỏi.

Tiếng tranh chấp bên ngoài nhanh chóng nhỏ dần, trong phòng còn sót lại tiếng thiết bị chữa bệnh và tiếng nói chuyện của cảnh sát Tường.

Anh lấy túi trong suốt đựng vật chứng ra, hỏi: “Cháu có biết chiếc di động này không?”

Tông Du nhìn màn hình rạn nứt, gật đầu.

Anh lại hỏi: “Sau khi điều tra xác minh, chúng tôi phát hiện chiếc di động này thuộc về Hình Học Nghĩa, chú của cháu, ông ấy cũng là chủ sở hữu, kiêm người sử dụng sim trong máy. Ngày 23 tháng 7, lúc thu dọn hiện trường vụ tai nạn xe cộ, chúng tôi không tìm thấy chiếc di động này tại hiện trường, có phải lúc đó cháu đã mang nó đi không?”

Tông Du gật đầu.

Anh lại hỏi: “Cháu đưa chiếc di động này cho Tông Anh vào tối ngày 30 tháng 9 năm 2015 phải không?”

Tông Du gật đầu.

Một cảnh sát khác ngồi bên cạnh gõ ghi chép, cảnh sát Tường cúi đầu lấy di động ra khỏi túi đựng vật chứng, mở ra, tìm app ghi âm giọng nói, phát đoạn ghi âm ngày 23 tháng 7.

Đoạn ghi âm này ghi lại giọng nói của một người đàn ông trung niên, qua giọng điệu cho đến các phương diện khác, đoán chừng ông ta ghi âm trong trạng thái cực kỳ yếu, trong lúc nói không ngừng vang lên tiếng hít thở nặng nề.

Đoạn ghi âm thông thả phát trong điều kiện yên lặng, cảnh sát Tường chú ý đến sự thay đổi của Tông Du.

Hồi tưởng là đau khổ, Tông Du vẫn nắm chặt ga giường, tần suất hít thở dưới lớp mặt nạ ô xy cũng càng ngày càng nhanh.

Cảnh sát Tường hỏi: “Đoạn ghi âm này được ghi lại cùng thời gian vụ tai nạn dưới hầm 723 xảy ra, người trong đoạn ghi âm là Hình Học Nghĩa, ông ấy tự ghi âm đoạn hội thoại này trước lúc lâm chung sao?”

Tông Du mím chặt môi, hô hấp dưới lớp mặt nạ ô xy dừng lại trong chớp mắt, cuối cùng thong thả gật đầu.

Cảnh sát Tường lại hỏi: “Có phải ông ấy gợi ý cho cháu mang chiếc di động này đi không?”

Tông Du vẫn gật đầu.

Cảnh sát Tường mở đoạn ghi âm mới nhất trong di động: “Trong khi kiểm tra nội dung di động, chúng tôi phát hiện một đoạn ghi âm ngày 19 tháng 9. Vì người trong đoạn ghi âm cuộc đối thoại này bị tình nghi dính líu đến giao dịch bộ phận cơ thể người, nên hiện tại muốn cháu xác minh người tham gia và vị trí ghi âm của đoạn ghi âm này.” Anh hỏi: “Đoạn ghi âm này có phải cháu thu không?”

Tông Du không lên tiếng, mãi đến khi đoạn ghi âm phát hết, cậu bé mới chậm chạp gật đầu.

Cảnh sát Tường lại hỏi: “Hai người tham gia cuộc đối thoại trong đoạn ghi âm có phải là Hình Học Thực, mẹ cháu và Thẩm Giai, thư ký chủ tịch tập đoàn Minh Vận không? Địa điểm ghi âm có phải ở bệnh viện không?”

Tông Du im lặng rất lâu, cảnh sát Tường kiên nhẫn chờ cậu bé, tiếng gõ bàn phím bên cạnh cũng ngừng lại.

Trong phút chốc, phòng bệnh im ắng đến lạ kỳ, bên ngoài, Hình Học Thực -mẹ Tông Du – lại là nôn nóng, bất an đến mức sắp đánh mất lý trí.

Hình Học Thục nhiều lần muốn vào phòng, nhưng đều bị Tiết Tuyền Thanh cản đường.

Hai người giăng co ngoài cửa, Tiết Tuyền Thanh nhìn xuống bà ta, nói: “Mặc dù tôi không biết vì sao bà cố gắng ngăn Tông Du mở miệng, nhưng bệnh của Tông Du nặng thêm là vì vụ tai nạn ở hầm 723, bà tuyệt không hiểu kỳ về vụ tai nạn đó sao?”

Hình Học Thục siết chặt năm đấm ngẩng đầu, Tiết Tuyền Thanh nói tiếp: “Trong khi ô tô không trục trặc, người lái xe trong trạng thái tỉnh táo, sao lại đột nhiên mất lái? Chuyện này chẳng phải rất kỳ quặc sao?”

Hình Học Thục nghiêng răng cố hết sức kiềm chế, sau một hồi mới trả lời: “Anh tôi mắc bệnh trầm cảm.”

“Mắc bệnh trầm cảm nên mới tự sát.” Tiết Tuyền Thanh thuận lời bà ta nói tiếp rồi nhíu mày hỏi ngược lại: “Sao bà chắc chắn như vậy, bà chưa xem báo cáo kiểm nghiệm thi thể? Hay trong mắt các người, chỉ cần mắc bệnh trầm cảm, nguyên nhân tử vong chỉ có tự sát? Năm đó mẹ Tông Anh qua đời, các người cho rằng bà ấy tự sát; hiện tại đến phiên Hình Học Nghĩa, các người vẫn lôi cái cớ này ra, cũng không ngẫm lại xem ông ta thương Tông Du như vậy, nếu thật sự nghĩ quẩn, sao lại kéo cháu ngoại chết cùng?”

Cô vừa dứt lời, chiếc di động đang bị Hình Học Thục ra sức nắm chặt đột nhiên rung lên.

Tiết Tuyền Thanh cup mắt, Hình Học Thục cũng cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình, bà ta chỉ do dự trong chốc lát, quyết định không bắt máy, đầu dây bên không gọi lại nữa.

Tiết Tuyền Thanh đột nhiên nhận thấy bà ta tỏ ra bất an hơn, lạnh lùng hỏi: “Bà Hình, bà chợt dạ cái gì?”

Hình Học Thực im lặng không đáp, trong phòng bệnh, Tông Du lại có đáp lại.

Đối mặt với câu hỏi cảnh sát Tường đưa ra nhằm chứng thực “người tham dự cuộc nói chuyện và vị trí ghi âm”, cậu bé rớt cuộc yếu ớt đáp một tiếng mơ hồ: “Phải...”

Tiếng bàn phím lạch cạch vang lên ngay sau đó, nhanh chóng ghi chép xong, lại ngừng lại.

Cảnh sát Tường cất di động vào túi đựng vật chứng, nghiêng đầu chú ý số liệu trên thiết bị giám sát một lúc, hỏi tiếp: “Hiện tại chú muốn hỏi cháu về chuyện xảy ra ngày 23 tháng 7, nếu cháu còn nhớ rõ, hãy gạt đầu.”

Giọng anh bỗng trở nên trịnh trọng hơn, dường như cuộc tra hỏi rất cuộc bước vào chủ đề chính.

Ngón tay gấn máy đo nồng độ ô xy trong máu để ngoài chần của Tông Du đột nhiên run lên.

Cảnh sát Tường phát hiện con số trên thiết bị giám sát không ổn định, để đề phòng trường hợp bất trắc, anh đứng dậy định ấn chuông, nhưng đúng lúc ngón tay vừa chạm vào nút, anh cảm thấy Tông Du đột nhiên bắt lấy tay còn lại của mình.

Tông Du chậm rãi lên tiếng, khẩu hình sau lớp mặt nạ ô xy thay đổi: “Cháu... Biết.”

Cảnh sát Tường mới đầu sững sốt, lập tức đi ra cửa, gọi Tiết Tuyên Thanh: “Tiểu Tiết, em vào đây một lát.”

Tiết Tuyên Thanh quay đầu giơ tay ra hiệu ok, lại nói với Hình Học Thực: “Bà không muốn nói cũng không sao, sự thật chung quy sẽ trôi lên mặt nước, cho dù bà muốn hay không.”

Nói xong, cô xoay người vào phòng, khoá Hình Học Thực ở ngoài cửa.

Tiết Tuyên Thanh bước đến bên giường, khom người nhìn ghi chép trên màn hình máy tính xách tay, lại ngẩng đầu nhìn thiết bị giám sát, cuối cùng nhìn về phía Tông Du.

Cảnh sát Tưởng nói nhỏ với cô: “Anh lo tâm trạng cậu bé kích động làm bệnh tình nặng thêm, em phải để ý chặt chẽ mọi lúc.”

Tiết Tuyên Thanh gật đầu.

Cảnh sát Tưởng lấy một túi đựng vật chứng trong suốt khác trong cặp ra, bên trong chứa báo cáo vấy máu năm xưa.

Cảnh sát Tưởng hỏi: “Báo cáo này cũng do cháu đưa cho Tông Anh vào ngày 30 tháng 9, có phải vụ tai nạn ngày 23 tháng 7 có liên quan đến bản báo cáo này không?”

Tông Du khép mí mắt nặng trĩu, gật đầu một cách khó nhọc.

Cảnh sát Tưởng hỏi: “Vì sao bản báo cáo này lại ở trong cặp sách của cháu?”

Tông Du không đáp.

Cảnh sát Tưởng lại hỏi: “Hôm đó vì sao cháu và Hình Học Nghĩa lại rời nhà vào lúc nửa đêm? Lúc ấy trong xe đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tay lái đột nhiên mất khống chế?”

Tông Du vẫn không đáp, nhịp thở dồn dập hơn, lúc này cậu bé lại đưa tay định tháo mặt nạ ô xy ra.

Tiết Tuyên Thanh ngăn cậu bé, khom người nói: “Em cứ từ từ nói, không vội.”

Cậu bé cố hết sức hé miệng muốn nói rõ, nhưng chung quy quá khó. Tiết Tuyền Thanh lấy di động, bật giao diện gõ chữ đưa cho cậu bé, cậu bé giơ ngón tay lên, thong thả chạm vào bàn phím ảo, lao lực nhập từng chữ một.

Tất cả mọi người im lặng chờ đợi, âm thanh ấn phím di động toát lên sự ngắt quãng vụng về.

Đại khái sau một thời gian khá lâu, âm thanh kia ngừng lại, Tiết Tuyền Thanh cầm lại di động, đứng thẳng dậy chăm chú nhìn màn hình, đọc lần lượt hết nội dung, lại lần nữa không đưa di động cho cảnh sát ghi chép cuộc tra hỏi.

Cô nhìn thiếu niên trên giường bệnh kia, cậu bé cũng nhìn lại cô.

Sau lớp mặt nạ ô xy, nhịp thở của cậu bé bỗng nhiên dồn dập, nước mắt chan chứa nơi vành mắt, cuối cùng xuôi theo đuôi mắt, buồn bã chảy vào vành tai.

Dòng chữ cuối cùng cậu bé gõ trên di động là: “Cháu sai rồi.”

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tiết Tuyền Thanh cầm di động im lặng.

Cảnh sát Tưởng thấy Tiết Tuyền Thanh mím môi không nói, lấy di động từ trong tay cô, nhìn chăm chú vào màn hình hồi lâu, thở dài một hơi, đưa di động cho cảnh sát ghi chép bên cạnh.

Cảnh sát kia gõ toàn bộ vào phần ghi chép, cuối cùng hỏi cảnh sát Tưởng còn có câu hỏi khác không, cảnh sát Tưởng lắc đầu, anh ta liền kết nối với máy in xách tay, kích vào nút in tài liệu.

Tiếng kết kết của máy in xách tay dừng lại, cảnh sát Tưởng đứng dậy cầm tờ khai xem qua, cuối cùng đưa cho Tông Du: “Hiện tại mời cháu đọc cẩn thận tờ khai này, thử xem có tương ứng với sự thật không, nếu không có ý kiến gì, mời cháu ký tên và ấn dấu vân tay vào đây.”

Nước mắt Tông Du trào ra như đê vỡ, gối đầu ướt đẫm một khoảng, con số trên thiết bị giám sát đã tiếp cận chỉ số báo động, cảnh sát Tưởng đặt bút viết ghi chép, tay khựng lại giữa chừng, chờ cậu bé đón lấy.

Khác hẳn với sự chờ đợi bình thản trong phòng, người chờ đợi ngoài phòng có vẻ nôn nóng bất an hơn nhiều.

Sau khi liên lạc với luật sư, Hình Học Thục lại gọi cho Lữ Khiêm Minh, nhưng làm thế nào cũng không gọi được.

Thư ký Thẩm tắt máy, Lữ Khiêm Minh mất liên lạc, đây cơn khủng hoảng của bà ta lên đỉnh điểm – ngoài kiên trì không ngừng gọi tiếp vào số điện thoại của Lữ Khiêm Minh thì không còn cách nào khác.

Gọi không dưới hai mươi lần, lúc toàn bộ kiên nhẫn đều sắp hao hết, đầu dây bên kia cuối cùng vang lên một tiếng “A lô” nhạt nhẽo lạnh băng.

Nổi hoang mang tích lũy bấy lâu nhất thời tìm được nơi trú, mặt Hình Học Thục trắng bệch, tay run rẩy, bà ta vội vàng chất vấn: “Cảnh sát hiện đang ở trong phòng bệnh của Tông Du, vì sao họ lại tới? Sao tôi không liên lạc được với Thẩm Giai? Có phải các người làm chuyện gì bị phát hiện không?”

Đầu kia điện thoại, giọng Lữ Khiêm Minh rõ ràng không vui, trái lại chất vấn bà ta: “Tông phu nhân, có phải bà nhằm không? Người dẫn cảnh sát đến là con bà. Tôi đã cảnh cáo bà chưa, không được để nó có cơ hội đến gần Tông Anh? Chuyện này vốn chỉ cần yên tâm chờ đợi là có thể giải quyết, hiện tại rối tung cả lên, bà hài lòng chưa?”

Vừa nghe lời này, nổi hoảng loạn trong lòng Hình Học Thục thoáng chốc hóa thành phần nộ, cơ mặt run rẩy dữ dội, không thềm lựa lời mà uy hiếp: “Anh còn trách tôi hả?! Nếu không phải anh thề chắc như đinh đóng cột rằng dù thế nào trái tim con bé cũng thuộc về Tiểu Du, thì bây giờ tôi đâu rơi vào thế bó tay bó chân như vậy?! Chuyện đã đến nước này, họ Lữ, tôi nói cho anh biết, nếu Tiểu Du cuối cùng không thể phẫu thuật, vậy chúng ta đừng ai mong yên ổn! Những việc các anh đã làm, tốt nhất hãy tự hiểu lấy đi.”

Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói liền một mạch, tim đập dồn, thở gấp, mặt trắng bệch, tóc bên tai rủ xuống một đống.

Đầu dây bên kia lập tức cúp điện thoại, chỉ còn tiếng “bíp bíp” dồn dập.

Hình Học Thục đưa tay che miệng nhằm kìm nén cảm xúc, xoa dịu đi đôi chút, vừa ngẩng đầu, bỗng bắt gặp Tông Khánh Lâm đang đứng cách đó mấy mét.

Con người bà ta phóng đại, vô thức lùi về phía sau non nửa bước, nắm chặt di động.

Tông Khánh Lâm đi về phía bà ta, cuối cùng dừng bước trước mặt bà ta, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ông ta nhìn xuống, hỏi bà ta: “Cô đang nói chuyện với ai?”

Giọng nói không cảm xúc, lại đầy áp bách.

Hình Học Thục liếc sang nơi khác né tránh, vô thức đưa tay mân mê lọn tóc lộn xộn bên tai, cố ra vẻ bình tĩnh đáp: “Em có gọi cho ai đâu.”

Cứ mỗi khi căng thẳng chợt dạ, bà ta lại vuốt tóc, đây là thói quen hình thành đã nhiều năm.

Tông Khánh Lâm đưa tay ra, ý bảo bà ta giao điện thoại ra.

Hình Học Thục giấu tay sau lưng, Tông Khánh Lâm chớp lấy cổ tay bà ta, ngay khi ông ta định dùng vũ lực cướp lấy chiếc di động, bác sĩ điều trị chính dẫn theo hai y tá vội vã chạy đến từ phòng quan sát từ xa, không thèm để tâm đến hai người họ, đưa tay gõ mạnh cửa phòng bệnh: “Mau mở cửa ra!”

Hai kẻ Hình, Tông không rõ chuyện gì đồng loạt nhìn sang, trong phòng, Tiết Tuyên Thanh rảo bước ra mở cửa.

“Anh chị ở lại quá lâu, tình trạng hiện tại của bệnh nhân cực kỳ tồi tệ, mời anh chị lập tức rời đi!” Nói xong, bác sĩ điều trị chính kéo Tiết Tuyên Thanh ra ngoài, giữa tiếng còi báo động bíp bíp trong phòng, y tá “mời” nốt hai cảnh sát còn lại ra ngoài.

Cửa phòng bệnh lại khép lại, bên trong rối ren, bên ngoài sóng lớn ngầm cuộn trào.

Tiết Tuyền Thanh cảnh giác lại khinh bỉ nhìn chăm chăm hai kẻ Hình, Tông; hai cảnh sát thì ưu sầu vì chưa ghi chép xong; Tông Khánh Lâm nhận được điện thoại của luật sư chạy tới thì sầm mặt, đưa mắt nhìn về phía bản ghi chép nội dung cuộc tra hỏi trong tay cảnh sát Tường; Hình Học Thục còn chưa thoát khỏi cảm xúc vừa rồi, lại sa vào lo lắng khủng hoảng vì bệnh tình của Tông Du, như Tông Khánh Lâm, bà ta cũng quan tâm trong tờ khai kia rốt cuộc hỏi gì.

Đồng hồ điện tử treo tường trong hành lang hiển thị 10 giờ 11 phút sáng, Tông Anh cũng đến bệnh viện.

Đỗ xe xong, cô bung chiếc dù có in số “9.14” và vòng Mobius, băng qua màn mưa dầm mờ sương, đi vào đại sảnh khu phòng bệnh.

Gập ô vào thang máy, cô vốn định đi tìm Thịnh Thu Thật trước, lại ma xui quỷ khiến ấn tầng 20.

Từ tầng 1 đến tầng 20, liên tục có người ra ra vào vào, lúc đến tầng chót chỉ còn một mình cô, cửa thang máy mở ra, cô bước ra ngoài, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Tông Anh hiển nhiên không ngờ lại gặp tình cảnh này.

Cô cầm ô bằng một tay, đứng tại chỗ, cửa thang máy sau lưng một lần nữa khép lại, chỉ có Tiết Tuyền Thanh rảo bước đi tới chỗ cô.

Mấy ngày không gặp, không cách nào liên lạc, Tiết Tuyền Thanh im lặng ôm chầm lấy cô, ba giây sau, Tiết Tuyền Thanh nói nhỏ bên tai cô: “Chuẩn bị tâm lý thật tốt, có điều, đừng sợ, tôi ở bên cậu.”

Tông Anh nghe vậy, ngược mắt nhìn cửa phòng bệnh.

Lúc này, cánh cửa kia mở ra, bác sĩ điều trị chính đi ra, anh ta vừa tháo khẩu trang, Hình Học Thục liền tiến lên hỏi: “Con tôi sao rồi?!”

Bác sĩ điều trị chính tỏ ra nặng nề, trả lời: “Rất bất ổn, rất không lạc quan.”

Hình Học Thục chợt cảm thấy đầu óc thiếu ô xy, cảnh sát Tường thì hỏi: “VẬY ĐẠI KHÁI KHI NÀO CÓ THỂ CHO PHÉP THĂM HỎI?”

Không đợi bác sĩ điều trị chính trả lời, Hình Học Thục quay đầu giận dữ mắng cảnh sát Tường: “Thăm hỏi cái gì?! Thằng bé đã ra nông nỗi này, các anh lại chỉ quan tâm khi nào có thể tra hỏi! Hôm nay nếu không phải các anh đến, Tiểu Du cũng không như vậy!” Bà ta gần như mất kiểm soát, đưa tay định giật tờ khai trong tay cảnh sát Tường, lại bị Tông Khánh Lâm đứng sau lưng giữ lại.

Cảnh sát Tường lùi về phía sau một bước, đưa tờ khai cho một cảnh sát khác: “Cất kỹ đi.”

Bác sĩ điều trị chính trả lời cảnh sát Tường: “Khi nào có thể thăm hỏi cũng khó mà nói, nếu cần gấp, các anh có thể đến phòng họp chờ một lát.”

Nói xong, anh ta lại vào phòng bệnh, cửa một lần nữa khép lại.

Trong hành lang tốp năm tốp ba y tá đi qua, cảnh sát Tường nhìn đồng hồ, nghĩ đến chuyện tờ khai chỉ thiếu mỗi mục xác nhận cuối cùng, quyết định đến phòng họp chờ, anh quay đầu hỏi Tiết Tuyền Thanh: “Tiểu Tiết, em đi trước hay ở lại một lát?”

Tiết Tuyền Thanh nói: “Em không đi, trừ phi có nhiệm vụ khẩn cấp.” Cô nói, đoạn đưa tay đỡ lấy vai Tông Anh: “Qua đó ngồi đi.”

Tông Anh thuận theo ý Tiết Tuyền Thanh đến phòng họp, lúc đi ngang qua cửa phòng bệnh, cô nhận thấy Hình Học Thục đang nhìn mình, trong mắt bà ta đầy phần hận và ngấp nghé không che dấu.

So với hành lang, phòng họp khép kín hơn.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, vị cảnh sát ghi chép vừa chỉnh sửa lại vật chứng và bản ghi chép, vừa thở dài một cách tiếc nuối, nói: “Nhìn xong trong lòng càng thấy khó chịu, vì sao lại trì hoãn đến bây giờ mới nói chứ?”

Cảnh sát Tưởng nói: “Cậu bé mới mười mấy tuổi, trong lòng giấu diếm chuyện lớn như vậy, nhẫn nại đến bây giờ cũng rất đáng thương. Đối lại là cậu, cậu cũng không dám nói.” Anh nói, đoạn cầm tờ ghi chép, nhìn về phía Tông Anh, hỏi cô: “Em muốn xem không?”

Tông Anh lái xe cả đêm, vẻ mệt mỏi trên mặt không thể che giấu.

Cô khao khát sự thật, nhưng khi sự thật ở ngay trước mắt, lại khó tránh khỏi sinh ra sợ hãi.

Lời khai này được đào ra từ miệng một đứa trẻ đang trong tình trạng nguy kịch, máu me đầm đìa.

Tông Anh không nói một lời, lấy hộp thuốc trong túi, đổ thuốc ra, ngửa đầu nuốt chửng, mãi đến khi cảm giác có dị vật trong cổ họng biến mất, cô mới quay đầu nhìn Tiết Tuyên Thanh: “Nói đi.”

Lòng Tiết Tuyên Thanh cũng trăm mối cảm xúc, cô đứng dậy mượn cảnh sát Tưởng chiếc di động trong túi đựng vật chứng, mở mục ghi âm, nói: “Cậu đã bỏ sót một cái, sau khi gặp tai nạn xe cộ, Hình Học Nghĩa gọi điện thoại báo cảnh sát và để lại đoạn ghi âm này.”

Nói xong, cô bật đoạn ghi âm ngày 23 tháng 7 bị lãng quên, điều chỉnh âm lượng to hơn, trong phòng vang lên giọng nói của Hình Học Nghĩa.

Ông ta hít thở khó nhọc, lại vô cùng chắc chắn: “Tôi không sống được.” Còn nói: “Có mấy lời, nếu không nói thì sẽ muộn, Tiểu Du...”

Bác đoán vừa rồi cháu đã nghe và nhìn thấy. Khuya hôm nay, chú kia đến tìm bác vì chuyện của nhiều năm trước, gần đây ông ta biết bác giữ lại thứ

này...”

Sau tiếng giấy sột soạt ngăn ngủi là tiếng thở dài thật sâu:

“Bản báo cáo này là do bác viết. Các bác đã đầu tư quá nhiều vào loại thuốc trên báo cáo này, nếu huỷ đi làm lại vì một vài con số lâm sàng thì tổn thất quá lớn.

Các bác cứ định ninh rằng... Chỉ thay đổi một chút thôi sẽ không có vấn đề gì, nhưng bản báo cáo này... Vẫn bị trả về.

Ngày đó, Nghiêm Mạn đến cao ốc mới xem phòng thí nghiệm, bác và chú kia đi cùng nhau, về sau lại nảy sinh tranh chấp về bản báo cáo này, cô ấy ngã xuống.

Bản báo cáo này rơi xuống đất cùng cô ấy, chú nhặt toàn bộ chúng lại, nhưng không cứu cô ấy.”

Giọng ông ta trở nên vất vả hơn, lúc này đã xen lẫn tiếng khóc khó đè nén: “Sai là sai, xuyên tạc là giả tạo...”

Tiết Tuyền Thanh ấn nút stop: “Chuyện năm đó đại khái là vậy, về phần vì sao nửa đêm họ đi đường cao tốc, Tông Du nói, vì đêm đó chứng kiến thứ kỳ của Lữ Khiêm Minh đưa một túi ma túy cho bác mình, cậu bé quá sốt ruột, nằng nặc đòi về nhà giữa đêm để kể cho mẹ, nhưng trên đường đi thấy tình trạng của bác không ổn, không kịp được hỏi, bác không thừa nhận nên cậu bé lục cặp của bác đang đặt cạnh ghế lái...”

“Hôm đó Hình Học Nghĩa quả thật không hút ma túy, túi ma túy kia cũng vừa vào tay, nhưng có thể vì chột dạ, không muốn để cậu bé biết, liền vươn tay ngăn cản.

“Tay lái mất khống chế, hậu quả như chúng ta đã biết.”

Bầu trời mờ mịt, mưa rơi không ngừng.

Trong phòng họp đóng kín cửa sổ, không khí bí bách ngột ngạt, bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân lộn xộn, cuối cùng đều quy về yên lặng.

Tiết Tuyên Thanh thở dài, bật trình duyệt trên di động, mở bản ghi chép lên xem.

Cô nói: “Lúc kiểm tra nội dung trong điện thoại di động, chúng tôi phát hiện những thứ này.”

Trong khi còn tỉnh táo, thiếu niên mắc bệnh nguy kịch này từng bật trình duyệt di động, cố gắng tìm kiếm tin tức về vụ tai nạn ở hầm 723, trên màn hình trắng chữ đen phủ đầy ảnh của người bị nạn, người may mắn sống sót...

Người chồng, người vợ và đứa bé sắp sinh trong bụng tử vong ngay tại chỗ, cuối cùng còn có dáng hình cô đơn lẻ bóng của đứa bé mồ côi, băng bó kín mít ngồi trên xe lăn, trong mắt là sự trống rỗng và mờ mịt không tương xứng với lứa tuổi.

Cậu bé hoảng sợ trước hậu quả thảm thiết, không biết tất cả những chuyện này nên quy về nguyên nhân nào, cuối cùng đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu mình.

Cậu bé nghĩ đôi vợ chồng kia vốn có thể bình an vô sự về nhà, vốn có thể sum vầy với đứa con nhỏ đang chờ ở nhà; sau khi đưa cậu về nhà, bác vốn có thể an toàn về căn biệt thự vùng ngoại thành... Nhưng, không có cơ hội.

Mọi chuyện đã xảy ra, không thể làm lại.

Cũng như năm đó, Nghiêm Mạn rơi từ trên cao xuống do tranh chấp, hai kẻ còn lại tại hiện trường, vì tránh bị nghi ngờ, mặc kệ Nghiêm Mạn còn

thoi thóp, nhanh chóng trốn khỏi hiện trường, bỏ mặc bà cô độc bất lực mà chết, cũng là việc đã rồi không thể cứu vãn

Mới đầu thấp thỏm lo sợ im lặng và che lấp, đến lúc này xé toạc mọi chuyện.

Bất đắc dĩ là, Nghiêm Mạn sẽ không trở lại, những người mất mạng trong vụ tai nạn dưới hầm 723 cũng sẽ không sống lại.

Hối tiếc chẳng làm nên chuyện gì, di động trên bàn hết pin, màn hình triệt để tối xuống.

Bên ngoài nổi gió, mang mưa bụi đập lên cửa sổ thủy tinh.

Tông Anh ngồi im không nhúc nhích, siết chặt năm đấm rồi buông ra.

Tiết Tuyên Thanh định an ủi cô đôi câu, lại thấy cô đột nhiên đứng dậy, mở cửa phòng họp.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Hình Học Thục và Tông Khánh Lâm đang đứng ngoài cửa.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Không ai biết họ đã nghe bao lâu.

Thân hình gầy gò của Hình Học Thục lão đảo, gần như sắp khuyu xuống.

Tông Khánh Lâm một tay dùng sức đỡ lấy vai Hình Học Thục, đưa mắt về phía người mở cửa là Tông Anh.

Sau hôm chia tay trong không vui ở biệt thự, hai cha con chưa nói chuyện với nhau câu nào, đối mặt trong trường hợp này, trong lòng cả hai đều dậy sóng, tờ giấy mỏng kéo căng bên ngoài mắt thấy sắp bị sóng lớn xé rách, Tông Anh lên tiếng trước. Cô nói: “Ba chỉ cần nói cho tôi biết, cái chết của mẹ có liên quan đến ba không?”

Cô gằn rõ từng chữ một, giọng nói trong hành lang yên tĩnh trống trải lạnh lùng khác thường.

Tông Khánh Lâm siết chặt nắm đấm, nhịp thở rõ ràng tăng nhanh, cánh mũi không ngừng phập phồng, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lúc nói chuyện, hàm răng đều run rẩy: “Cái chết của mẹ mà liên quan gì đến tao? Chẳng phải tao đã bảo mà đừng điều tra sao?!”

Từ trước đến nay, ông ta luôn đinh ninh rằng Nghiêm Mạn có vấn đề về tinh thần nên mới tìm đến cái chết, nhiều năm trôi qua, dù cũng từng sinh lòng hoài nghi, nhưng so với sự thật, tự sát là suy đoán dễ khiến người ta chấp nhận hơn cả. Hiện thời, đoạn ghi âm bày ra trước mặt, phải thừa nhận không chỉ sự thật Nghiêm Mạn không tự sát, mà còn phải thừa nhận từ trước đến nay ông ta luôn lừa mình dối người để sống yên tâm thoải mái –

“Mẹ mày bị bệnh, cô ta chết vì gieo gió gặt bão, không liên quan gì tới tao, tao không muốn điều tra”.

Tông Anh nhìn chăm chăm ông ta, đem từng thay đổi trên nét mặt thu hết vào mắt, một phút sau, cô chán nản cụp mắt.

Phán đoán vững chắc mấy năm qua bị đập đổ, ông ta mới đầu kinh ngạc, tiếp đó là phần nộ, sau lại trốn tránh và phủ nhận... Chỉ không có phiền não.

Ông ta không liên quan đến vụ án rơi từ trên lầu cao này, cũng không biết gì, nhưng sự thật chuyện Nghiêm Mạn không chào mà đi bị vạch trần, ông ta không cảm thông, càng không đau lòng, để mặc lửa giận bao vây bản thân, từ chối chấp nhận sự thật và phui bõ trách nhiệm, thật vô tình vô nghĩa.

Không còn gì để hỏi, Tông Anh quay đi, song lại ngoảnh đầu lại: “Xuyên tạc số liệu cũng không liên quan đến ba sao?”

Tông Khánh Lâm bị chọc đúng chỗ đau, giận dữ mắng: “Mày thì biết cái gì?!”

“Tôi quả thật không biết.” Tông Anh ngoảnh lại, lành lừng liếc ông ta: “Nhưng ít ra tôi biết, nếu không phải các người làm giả số liệu vì lợi ích, mẹ sẽ không chết.”

Lúc này, Tiết Tuyên Thanh bước đến đóng cửa, cô chặn trước mặt Tông Anh, đưa mắt nhìn lướt qua Hình Học Thực đang thì thào một mình.

Trong tiếng bác bỏ đầy hoảng hốt “Không phải sự thật, không phải vậy...”, Tiết Tuyên Thanh nói: “Nếu không phải Lữ Khiêm Minh đưa túi ma túy kia, Tông Du sẽ không sốt ruột xác nhận, vụ tai nạn dưới hầm 723 sẽ không xảy ra, Hình Học Nghĩa cũng không chết, ấy vậy mà bà vẫn tin

tưởng Lữ Khiêm Minh có thể giúp mình, thậm chí không tiếc chấp tay nhường cỗ phần và di vật của Hình Học Nghĩa, thật đáng tiếc.”

Tiếp đó cô ngẩng đầu nói với Tông Khánh Lâm: “Đề nghị ông điều tra mối quan hệ giữa bà Tông đây và Lữ Khiêm Minh, cho dù nóng lòng cứu con cũng không nên ác độc đến mức toan tính lấy tim của người sống chứ.”

Nói xong, Tiết Tuyên Thanh đưa tay đóng kín cửa phòng họp.

Tông, Lữ bất hòa nhiều năm, trước đó, nghe thấy Hình Học Thục gọi điện thoại, Tông Khánh Lâm đã nghi ngờ rồi, vốn định nén nhịn, về nhà lại tính tiếp, nhưng bị lời Tiết Tuyên Thanh kích thích, ngay khi cánh cửa khép lại, ông ta giật lấy di động của Hình Học Thục, nhanh chóng tìm mục nhật ký điện thoại, mười giây sau đỏ lừ mắt nổi giận, nói: “Cô đã làm những gì hả?”

Không có người đỡ, Hình Học Thục kiệt sức ngồi bệt xuống hành lang, ngẩng đầu khóc lóc cãi lại: “Tiểu Du ra nông nổi này, anh đã làm gì?! Anh cái gì cũng kệ! Tôi đâu còn cách nào khác? Tôi đâu còn cách nào khác...”

Trong phòng, bốn người không mở miệng, chỉ nghe bên ngoài nổi lên tranh chấp, tranh chấp dừng lại, nhanh chóng nghe thấy tiếng điện thoại di động bị ném xuống đất đánh “cạch”, ngay sau đó là tiếng bước chân, cuối cùng chỉ còn tiếng khóc thốn thức nho nhỏ – Tông Khánh Lâm ném điện thoại di động, mặc kệ Hình Học Thục khóc đến mức gần như mất lý trí, không ngoảnh lại, cứ thế mà đi.

Cảnh sát Tưởng thở dài, nhưng đây dù sao cũng là chuyện nhà Tông Anh, không nên bình luận trước mặt cô, chỉ đứng dậy rót cho cô một cốc nước: “Uống nước đi.”

Ngoài phòng, tiếng khóc không dừng lại, Tông Anh nhìn cánh cửa kia, không đưa tay ra.

Tiết Tuyền Thanh thay cô nhận lấy cốc nước kia, đang cân nhắc nên nói thế nào cho ổn thỏa, điện thoại di động lại đột nhiên rung lên.

Trên màn hình hiển thị người gọi đến là “Tiểu Trinh”, Tiết Tuyền Thanh bắt máy, đầu dây bên kia, Tiểu Trinh nói liền một mạch, Tiết Tuyền Thanh chỉ chốt một câu “Hiểu rồi, cậu tiếp tục chú ý” rồi cúp điện thoại.

Cảnh sát Tưởng hỏi: “Chuyện trong cục à?”

Tiết Tuyền Thanh gật đầu nói: “Thẩm Giai bị tạm giam.”

Tông Anh quay đầu nhìn cô: “Thẩm Giai?”

Tiết Tuyền Thanh đáp: “Đã đối chiếu vân tay trên túi ma túy và trong ảnh, thống nhất, nhưng đều không phải của Lữ Khiêm Minh, mà là của thư ký Thẩm Giai.” Cô cất điện thoại đi, mím môi suy nghĩ, lại nói: “Hiện tại phía Lữ Khiêm Minh có chút mờ ám, có lẽ định để Thẩm Giai nhận tội thay mình. Có điều, thí tốt giữ xe, cũng phải xem có vớt được tốt không, Thẩm Giai thoát nhìn cũng không phải loại người tầm thường, cho dù anh ta tình nguyện gánh tội thay Lữ Khiêm Minh, đốt nhà, chở ma túy, giao dịch bộ phận cơ thể người, vụ án của mẹ cậu, nhiều chuyện như vậy, chỉ cần có một chứng cứ thích hợp, họ Lữ cũng trốn không thoát. Huống chi hiện tại Hình Học Thực đã trở mặt với ông ta, chó cắn chó cũng là một màn kịch vui.”

Cảnh sát Tưởng không chịu nổi ngột ngạt, đứng dậy mở cửa sổ.

Làn gió ẩm ướt mát mẻ tận tình trút vào phòng, thổi tung giấy ghi chép trên bàn khiến chúng kêu “sột soạt”.

Lại có người gọi vào di động của Tiết Tuyền Thanh, cô liếc qua, định tắt nhưng vẫn bắt máy, đầu dây bên kia giục cô đến hiện trường, cô nói: “Hiện tại em có một số việc, có thể gọi Tiểu Thôi đi thay em được không?”

Bên kia nói: “Tiểu Thôi cũng ra ngoài, em mau đến đó đi, anh lập tức gửi địa chỉ cho em.”

Lúc này Tiết Tuyền Thanh đương nhiên không muốn đi, nhưng có nhiệm vụ khẩn cấp, không đi không được.

Cô cúp điện thoại, nhíu mày cúi đầu vuốt tóc mái, đang không biết mở lời thế nào, Tông Anh lại nói với cô: “Cậu đi đi.”

Tiết Tuyền Thanh ngẩng đầu nhìn mặt Tông Anh, vẻ mệt mỏi che lấp toàn bộ xao động trong lòng, vào những lúc thế này, càng cố tỏ ra bình tĩnh, có lẽ càng đau khổ.

Cô không biết phải an ủi ra sao, chỉ duỗi tay nắm chặt tay Tông Anh: “Về sớm nghỉ ngơi, có chuyện thì tìm tôi.”

Tiết Tuyền Thanh đi rồi, ngoài cửa Hình Học Thục không biết bị y tá nào dẫn đi, cảnh sát Tưởng lại đợi thêm nửa tiếng, cuối cùng vẫn quyết định đi trước.

Trong phòng họp chỉ còn một mình Tông Anh, mười phút sau, lục tục có bác sĩ và y tá cầm cặp lồng đựng cơm vào ăn, cả phòng dậy mùi thức ăn, cô đứng dậy đi ra ngoài, đi ngang qua phòng bệnh của Tông Du, cô dừng lại một lát, đối diện với biển “cấm thăm bệnh”, cô cuối cùng cúi đầu cầm ô, đi về hướng thang máy.

Màn mây dày đặc đè nặng cả thành phố, còn chưa vào chiều, sắc trời đã âm đạm.

Hạt mưa thi nhau đập lên mặt ô đen nhánh, rõ ràng đến mức như đang trực tiếp rơi vào màng nhĩ.

Ngày cuối cùng của tuần lễ vàng, vì trời mưa xảy ra tai nạn, con đường càng thêm tắc nghẽn, tài xế xe taxi mất kiên nhẫn ấn còi, thân thể đồ sộ của

xe bus bị kẹt giữa đường, tiến hay lùi đều khó, xe cứu thương của bệnh viện tuýt còi ra hiệu nhường đường, chỉ có những chiếc xe máy ven đường nghiêng nước mưa chạy qua như bay.

Tông Anh không nhớ mình đi bao lâu mới đến chung cư 699.

Ngoài cửa, lá ngô đồng rơi đầy đất, những chạc cây khô héo trần trụi, chúng cũng lặng lẽ mang theo cả mùa đông vắng lặng.

Vào chung cư, đập vào mặt vẫn là cơn lạnh, cửa thang máy đề biển đang sửa chữa, chỉ có thể đi cầu thang bộ.

Ánh sáng hắt qua ô cửa sổ hẹp không đủ để chiếu sáng cầu thang, trong không gian chật chội đầy bụi bặm ẩm thấp.

Tông Anh lẳng lặng leo một mạch lên tầng cao nhất, tựa vào tường trắng vừa được quét vôi lại, tim đập thình thịch, song nhịp thở lại vô cùng có kiểm soát.

Lúc cô còn bé, thang máy chung cư còn chưa thay mới, thường xuyên ngừng hoạt động, chỉ có thể leo cầu thang, hì hục hì hục leo lên tầng cao nhất, lười biếng tựa trước cửa nhà thờ, nhân tiện kể khổ vọng vào nhà: “Mẹ ơi, thang máy lại hỏng, con leo lên đây mệt chết đi được!”

Nghiêm Mạn mở cửa, nhìn dáng vẻ thở hổn hển của cô và nói: “Leo cầu thang đã mệt như vậy là không được, ngày thường bảo con rèn luyện nhiều, đã thấy có lý chưa?”

Kể khổ không thành còn bị dạy bảo, tuy cũng có chút không vui, nhưng dù sao cửa mở ra, mẹ sẽ xuất hiện.

Cô lấy chìa khoá ra khỏi túi, lại nắm chặt, cuối cùng ngần ngợ nhìn phía trước...

Hiện tại dù chơi xô lá thế nào, than thở ra sao, chào đón cô cũng chỉ còn cánh cửa khép chặt.

Sống trôi nổi nhiều năm qua, đến khoảnh khắc này, tất cả nỗi đau thương tuôn trào khiến lồng ngực như nghẹn ứ lại, hốc mắt dần ra, chớp mũi ửng đỏ.

Tiếng bước chân giẫm lên sàn nhà cũ kỹ vang lên, đèn trên trần hành lang bỗng chốc sáng lên, cô bé hàng xóm đi đến bên cô, chìa hộp bánh ngọt trên tay ra: “Chị rút cuộc cũng về rồi, em đã phát xong bánh cho mấy nhà khác, chỉ còn mỗi chị thôi! Hôm nay là sinh nhật mười tuổi của em, mẹ bảo đưa cái này cho chị!”

Giọng cô bé trong trẻo non nớt, đầy vui vẻ vì được tổ chức sinh nhật, cô bé không hề nhận ra sự khác thường của Tông Anh, chỉ mãi nói: “Trong hộp có bánh ngọt vị dâu tây cực ngon, nhưng mẹ nói bánh này dễ hỏng, chị phải ăn nhanh mới được.” Nói xong, cô bé ngẩng đầu nhìn Tông Anh, mở to đôi mắt bồ câu, hỏi: “Sinh nhật chị ngày bao nhiêu?”

Đèn hành lang bỗng vụt tắt, Tông Anh chỉ đáp lại cô bé bằng sự im lặng.

Mượn ánh sáng từ mờ, cô bé cẩn thận nhìn Tông Anh, nhưng chỉ thấy cô cúi đầu, mặc dù đã che miệng thật chặt, vẫn phát ra tiếng ngẹn ngào kiệt lực đè nén.

Nước mắt rơi xuống sàn, gió thổi vào cửa sổ nhỏ trong hành lang khiến nó kêu lạch cạch.

Ngày này, tại thành phố nào đó ở Trung Bộ, trời cũng đổ mưa.

10 giờ 6 phút tối, Thịnh Thanh Nhượng ngồi trong một cửa hàng tiện lợi, mở điện thoại di động, dùng 7% lượng pin còn lại gọi điện thoại cho Tông Anh.

Nhưng di động của cô nhắc nhở tắt máy, gọi vào máy bàn cũng không ai bắt máy.

Nhớ tới chiếc di động bị ném hỏng của cô, anh tự nhủ cô chắc hẳn vẫn chưa kịp đi sửa, mà lúc này cô đại khái đã nhập viện, hiển nhiên ở nhà không ai nghe điện thoại.

Vì vậy anh tắt di động, đưa mắt nhìn poster chuyển phát nhanh treo trên tường cửa hàng tiện lợi.

Anh quay đầu hỏi nhân viên trực ban của cửa hàng: “Hiện tại gửi từ đây đến Thượng Hải, nhanh nhất bao nhiêu ngày thì đến nơi?”

Nhân viên cửa hàng đang bận ghi danh sách thực phẩm hỏng, không ngẩng đầu lên, hời hợt trả lời: “Đến Thượng Hải à? Nhanh nhất chắc hôm sau.”

Hôm sau đến nơi.

Thịnh Thanh Nhượng nhanh chóng mở cặp tài liệu, lấy giấy bút, cúi đầu viết thư.

Nhân viên trực ban của cửa hàng hoàn thành công việc nhìn anh, người thanh niên trí thức thoát nhìn lạc hậu này đang vùi đầu viết thư, gấp cẩn thận tỉ mỉ, cất vào phong thư chuyển phát nhanh, viết thông tin người nhận lên hoá đơn, cuối cùng trịnh trọng giao phong thư vào tay anh ta: “Làm phiền anh, mong anh nhất định gửi đi thật nhanh.”

Anh trả tiền, nhân viên cửa hàng tốt bụng thay anh gạch bỏ phần ký tên nhận tin nhắn nhắc nhở, bên ngoài mưa to dừng lại, dưới ánh đèn đường, thành phố yên tĩnh, thanh sạch lại đẹp đẽ, trong phòng ngập tràn mùi thức ăn chín trong nồi nước dùng.

Ti vi treo tường phát tin thời sự buổi đêm, trong khi chuyển cảnh, anh trông thấy logo toà nhà quen thuộc...

Sincere.

—

Lời tác giả:

– Boy dân quốc: Đừng ăn linh tinh! Cô bé kia từng cho anh uống sữa hết hạn đấy! Ps: Không! Ngờ! Gửi! Thư! Hôm! Sau! Đã! Đến! Thượng! Hải!

– Cô bé nhà bên: Công công suốt ngày nói xấu em trong phần Câu Chuyện Nhỏ thôi!

—

Một vài ảnh về chung cư 699:

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Trong 7 xí nghiệp và 11 loại thuốc dính líu đến làm giả số liệu được thông báo lần này, công ty sản xuất thuốc Tân Hi bất ngờ có mặt trong nhóm.

Đối mặt với chất vấn và truy cứu trách nhiệm, trong thông cáo phát qua mạng lưới nhân viên, Tân Hi tuyên bố: “Số liệu của khâu thí nghiệm lâm sàng là do đơn vị thứ ba cung cấp, công ty đang tiến hành điều tra, hiện chưa xác định được bên chịu trách nhiệm.”

Diễn hình của việc đùn đẩy trách nhiệm sau khi sự việc phát sinh.

Ổng kính lại chuyển sang phòng phát trực tiếp, trong lúc bình luận viên nói “thí nghiệm lâm sàng là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm tính an toàn và hiệu quả của thuốc, trước mắt lại phổ biến những hành vi không toàn vẹn, không quy phạm như tự tiện sửa chữa, khai man số liệu báo cáo v...v... Ngoại trừ xí nghiệp mù quáng chạy theo giá thành không hợp lý...”, Thịnh Thanh Nhượng ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Mặc dù Tân Hi năm lần bảy lượt từ chối trách nhiệm, nhưng vẫn không trốn thoát điều tra và trừng phạt mà họ đáng phải nhận.

Ngoài việc làm giảm hình tượng xí nghiệp nghiêm trọng, căn cứ vào ý kiến nhà nước mới đưa ra “những người giở trò bịp bợm trong tài liệu nghiên cứu lâm sàng, nếu muốn đệ đơn đăng ký đưa ra loại thuốc mới sẽ không được thụ lý trong vòng 3 năm”, trong vòng ba năm tới, Tân Hi không thể tiến hành đăng ký trình báo dược phẩm.

Ngoài ra, trên internet lục tục xuất hiện nhiều lời vạch trần về việc trước kia Tân Hi làm giả số liệu, thậm chí có kẻ thích xen vào chuyện của người khác tiết lộ: “Lúc đầu, bà Nghiêm Mạn, người phụ trách bộ phận nghiên cứu phát triển của Tân Hi, chính vì thế mà chết, nghe nói năm đó tranh đoạt chức quyền trong nội bộ Tân Hi vô cùng gay gắt, trước khi Nghiêm Mạn chết, cơ bản đã mất quyền khống chế với bộ phận nghiên cứu phát triển, Hình Học Nghĩa chết bởi vụ tai nạn 723 trước đó không lâu cũng như vậy.”

Tin đồn nhiều vô số, rốt cuộc bao nhiêu là thật, có lẽ chỉ có người trong cuộc biết rõ nhất.

Nhưng đối phương không bị còng tay vào tù, thì đã vĩnh biệt nhân gian, gần ba tháng sau khi vụ tai nạn 723 xảy ra, cảnh sát một lần nữa công bố kết quả điều tra.

So với tình hình thảo luận sôi nổi lúc vụ tai nạn xảy ra, mọi người phần nào tỏ ra không mấy để ý đến kết quả.

Ba tháng đã đủ lâu để điểm nóng nguội xuống.

Thượng Hải cũng lạnh, nhiệt độ không khí hạ xuống dưới 20°C, tiết trời quang đãng mấy ngày qua rốt cuộc bị cơn mưa thu rả rích thay thế.

Tông Anh mắc bệnh cảm cúm nghiêm trọng, tình trạng cực kỳ kém, phải ở lại bệnh viện mấy ngày, lúc Tiết Tuyên Thanh đưa báo cáo kiểm nghiệm đến, cô vừa truyền hết túi truyền dịch cuối cùng và tỉnh lại.

Mở mắt ra, đèn trần nhà lẳng lẳng chiếu sáng, bên ngoài, sắc trời bạc phếch, mưa bụi giăng giăng.

Tiết Tuyên Thanh đưa cho cô đơn giám định vật chứng trong vụ án rơi từ tầng cao xuống của Nghiêm Mạn, Tông Anh nhận lấy đặt trên đùi, lại chần chừ không mở ra xem.

Tiết Tuyền Thanh hỏi cô: “Cậu muốn đi thăm mẹ không?”

Tông Anh im lặng một lát, gật đầu.

Mặc áo khoác ra ngoài, mưa gió tạt vào mặt, Tiết Tuyền Thanh bất chấp mưa, vội vã đi lấy xe, Tông Anh lên xe, gập ô lại.

Tiết Tuyền Thanh liếc vòng mobius và con số in trên mặt ô màu đen: “Vẫn dùng à?!”

Hai năm trước, một người bạn khai trương cửa hàng quà tặng, mời họ đến ủng hộ, hôm đó trời mưa, Tông Anh in một chiếc ô trong tiệm, mới đầu Tiết Tuyền Thanh cho rằng “9.14” chỉ có ý nghĩa là sinh nhật cô, bây giờ nghĩ lại, khi đó cô in con số này hẳn là vì Nghiêm Mạn.

Ô tô cán qua vũng nước mưa, đi đến nghĩa trang, lúc đến nơi, cơn mưa nhỏ dần, không khí ẩm ướt, phía chân trời lộ ra một tia sáng trong trẻo.

Trời mưa, nghĩa trang vắng vẻ thê lương, trong tầm mắt chỉ chút bia mộ, những rặng tùng, rặng bách xanh ngắt thấp bé im lặng làm bạn hai bên lối đi, hai người đi đến trước mộ Nghiêm Mạn mới dừng chân, Tông Anh nhìn tấm bia một lát, lại cúi đầu cẩn thận vuốt đơn giám định trong tay.

Lúc trước vì thiếu chứng cứ chứng minh đây là vụ mưu sát, vụ án này được cho là không đáng lập án, vì thế Nghiêm Mạn phải chịu các loại phỏng đoán ác ý, mà kẻ đẩy bà xuống lầu trong cuộc tranh chấp, bỏ mặc bà chết lại vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hiện tại hết thảy cuối cùng có kết quả, cũng không cảm giác sảng khoái như vén mây mù gặp mặt trời.

Dù sao cách biệt âm dương, sau này không cách nào gặp lại.

Nếu có thể, cô thậm chí hy vọng hết thảy chưa từng xảy ra...

Ngày 14 tháng 9, màn đêm buông xuống, cửa nhà để ngỏ, ánh trăng mang theo gió thu vào phòng, ngoài phòng vang lên tiếng ô tô thảng lại, Nghiêm Mạn cầm quà sinh nhật xuống xe, vội vàng đi vào, nói với Tông Anh, người đã ngủ gật vì chờ bánh ga tô và nển rằng: “Mẹ về muộn.”

Là về muộn, không phải không về nữa.

Tông Anh khom người xuống, đặt đơn giám định và hoa trắng trước tấm bia, mưa rơi lộp độp, nhanh chóng thấm đẫm tờ giấy, cánh hoa hứng nước mưa, cành lá càng thêm tươi xanh.

Bụi về với bụi, đất về với đất, nếu thực sự không về được, vậy hãy để nó dưới đáy lòng đi.

Mưa vẫn rơi đến tận ngày hôm sau, hôm nay cũng là ngày cuối cùng trước khi phẫu thuật.

Phương án phẫu thuật được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, thầy giáo cũ của cô – tức chủ nhiệm Từ – mổ chính, mọi người khuyên Tông Anh thả lỏng tinh thần, nhưng cô vẫn hện luật sư Chương, xác nhận nội dung di chúc.

Trước khi xác nhận, luật sư Chương hỏi cô: “Ngoài xử lý tài sản, tôi còn cần cô xác nhận một chuyện, lúc học ở Học viện Y, cô từng ký một bản thoả thuận hiến tặng bộ phận cơ thể, cô có muốn hủy bỏ không?”

Tông Anh nhớ tới cuộc ghi âm trong điện thoại di động mà cô được nghe trong phòng bệnh của Tông Du tháng trước, im lặng một hồi lâu, ngẩng đầu trả lời: “Không cần đâu.”

Luật sư Chương đưa di chúc cho cô, ký tên xong xuôi, bên ngoài trời đã tối.

Hạ tuần tháng mười, ban ngày dần dần ngắn lại.

Máy làm ẩm không khí trong phòng bệnh phun sương dày đặc ra ngoài, trên tủ đầu giường trống trơn, đã rất lâu không xuất hiện hoa hướng dương bọc trong báo mới, điều này có nghĩa là Thịnh Thanh Nhượng rất có thể vẫn chưa về Thượng Hải.

Thật ra tạm thời không trở lại cũng tốt, qua hơn mười ngày nữa, Thượng Hải của năm 1937 sắp rơi vào tay giặc, Tô Giới cũng triệt để trở thành đảo biệt lập, trở về lúc này là nguy hiểm nhất.

Tông Anh lặng lẽ suy nghĩ, nhớ tới cuộc sống ồn ào của gia đình họ trên đường Tĩnh An Tự, nhớ tới cảnh lá rụng đầy đất bên ngoài căn nhà; nhớ tới chung cư cũ trong Tô Giới Pháp, nhớ tới Diệp tiên sinh ở quầy phục vụ với mái tóc bóng lộn sáng loáng, nhớ tới cầu thang bị ánh mặt trời phủ kín, nhớ tới mùi trà sữa đun sôi trong sớm mai quang đãng, tờ Tự Lâm Tây Báo mang mùi mực in, tiếng hát luyện láy phát ra từ máy quay đĩa “Mười dặm đô thị có nhiều người nước ngoài ở, phong cảnh tươi đẹp à í a...”.

Lại nghĩ tới hội nghị về việc di dời nhà máy lùn sâu vào đất liền giường cung bạt kiếm ở xưởng đúc đồng khu Đề Lam Kiều, nhớ tới sông Hoàng Phố với chiều hoàng hôn đỏ như máu, nhớ tới đôi chân vấy máu sau khi bị đám đông đẩy qua cầu Ngoại Bạch Độ, nhớ tới thi thể đứa trẻ bị luồng hơi của quả bom đè nát trên tường tầng một khách sạn Hoa Mậu, nhớ tới tàu khu trục của Anh trở về em và phụ nữ rút khỏi Thượng Hải, nhớ tới những người dân chạy nạn run lẩy bẩy vì lạnh trong cơn mưa thu dưới lán che mưa, nhớ tới khuôn mặt dính đầy máu của lão Tứ, thi thể lạnh băng im lìm của chị hai, và cả Thanh Huệ, người buộc phải rời khỏi Thượng Hải vì bất lực.

Tông Anh chán nản bần thần, y tá đột nhiên mang tới mấy tờ giấy cam kết, giấy thoả thuận cho cô ký.

Cô cúi đầu ký hết toàn bộ, y tá nói: “Ngày mai cô là ca phẫu thuật sớm nhất, hiện tại bắt đầu dùng uống nước.”

Tông Anh nói: “Tôi biết rồi.”

Y tá đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại mình Tông Anh, cô quay đầu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, lấy lại tinh thần xuống giường, mặc áo khoác đi dạo trong hành lang một lát, quyết định về chung cư một chuyến.

Trên đường lác đác người đi lại, lúc đến cửa chung cư, cô ngẩng đầu nhìn lên, đa số cửa sổ đều sáng đèn, chỉ có hai căn hộ trên tầng hai và căn hộ nơi cô ở tối om.

Quẹt thẻ vào chung cư, đi cầu thang lên tầng chót, mở cửa phòng, bật đèn hành lang.

Đèn hành lang nhấp nháy, vài giây sau mới ổn định lại, Tông Anh đưa mắt sang nơi khác, trực tiếp đi vào thư phòng, khom người vặn công tắc đèn bàn, ánh sáng ảm áp thoáng chốc phủ kín mặt bàn.

Cô ngồi xuống, lấy giấy bút ra suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cúi đầu viết: “Anh Thịnh: Em không thể xác định khi nào anh trở lại Thượng Hải, trở lại căn hộ này, cũng không xác định anh có thể thấy phong thư này không, ngày mai em mở rồi.”

Ngồi bút kim loại hoạt động trên tờ giấy nhẵn nhụi, cô viết một hồi rồi đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, nhắm mắt hít sâu, vùi đầu viết tiếp: “Em hy vọng, chúng ta còn có thể gặp lại nhau.”

Còn chưa kịp viết lạc khoản, chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Muộn thế này rồi còn ai đến tìm cô đây? Tông Anh đặt bút xuống đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ, hơn 9 giờ tối, tuyệt đối không phải Thịnh Thanh Nhượng.

Cô mở cửa, người đứng ngoài là bảo vệ chung cư.

Bảo vệ đưa cho cô một xấp thư chuyển nhanh, nói: “Đây là thư phát chuyển nhanh của cô phải không? Tích lũy nhiều ngày rồi đấy. Số điện thoại trên đây không gọi được, chúng tôi liền nhận thay cô, nhưng mãi mà không thấy cô về, cũng không cách nào đưa cho cô, vừa rồi thấy nhà cô sáng đèn, tôi vội vàng mang lên. Cô mau đọc qua đi, hình như đều là cùng một người gửi.”

Tông Anh cúi đầu kiểm tra thông tin trên hoá đơn, lập tức nhận ra là chữ của Thịnh Thanh Nhượng, ngày gửi chuyển phát nhanh gần như từ ngày anh rời khỏi Nam Kinh.

Cô nhanh chóng mở thư phát chuyển nhanh, rút giấy viết thư mỏng ra, từng lá từng lá một, ghi chép hành trình, báo bình an đồng thời bày tỏ lời thăm hỏi sức khoẻ.

“Tông tiểu thư, tôi đã đến Hán Khẩu, ở đây đang mưa to, dự báo thời tiết nói chỗ em cũng đang mưa, trời rét, chú ý giữ ấm.”

“Tông tiểu thư, tôi đã đến Vũ Xương, trăng thanh gió mát, lại là một đêm dài. Khi nào em lên bàn mô? Hy vọng hết thủy đều thuận lợi.”

“Tông tiểu thư, tôi sắp về Thượng Hải, nhưng đường về Thượng Hải không hanh thông cho lắm, cần đi từ Dương Châu đến Thái Châu, chuyển sang đi bằng thuyền đến Thượng Hải, hy vọng em bình an.”

Chuông điện thoại chợt vang lên.

Tông Anh chợt hoàn hồn, cầm xấp giấy viết thư kia, rảo bước đến chỗ điện thoại bàn.

Điện thoại quốc tế, đầu dây bên kia vang lên tiếng cậu út, anh nói: “Tiểu Anh, không quấy rầy cháu nghỉ ngơi chứ?”

Tông Anh nói: “Cháu vẫn chưa ngủ, có chuyện gì không cậu?”

Cậu út nói: “Ca phẫu thuật của bà ngoại rất thành công, hồi phục rất tốt, hôm nay xuống giường hoạt động được mà không gặp trở ngại nào, bà mới bằng lòng gọi điện thoại cho cháu báo bình an.”

Tông Anh thở phào nhẹ nhõm.

Cậu út lại nói: “Bà mong đợt nghỉ phép lần sau cháu có thể tới chỗ cậu ở một thời gian ngắn.” Ngập ngừng một lát, anh nói tiếp, giọng nói dường như mang theo ý cười: “Bà còn nói, hy vọng lúc tới cháu không đi một mình.”

Tông Anh “ạ?” Một tiếng.

Cậu út nói: “Cậu nghe bà kể là cháu có bạn trai, bà còn cho cậu xem qua ảnh giấu trong di động, cậu ấy thoát nhìn là người rất tốt, trông hơi giống...”

Tông Anh bỗng nhiên nhíu mày.

Anh nói tiếp: “Giống một vị luật sư của những năm 30.”

Tông Anh chột nín thở, hỏi: “Vị luật sư nào ạ?”

Cậu út trả lời: “Họ Thịnh, làm tiến sĩ luật ở Paris, sau khi về nước từng sống trong căn hộ nhà chúng ta, hẳn thuộc hộ gia đình đời đầu, ở được vài năm thì qua đời. Chắc là mất trong cuộc chiến tranh ở Thượng Hải, ngày cụ thể cậu không nhớ rõ, trời cao đổ kị anh tài, thật đáng tiếc.”

Tông Anh ngẩn ngơ bên bàn trà.

Bên kia điện thoại, tiếng nói chuyện vẫn chưa dừng lại: “Sao cậu lại nói với cháu về chuyện này nhỉ? Cháu sống một mình, công việc lại bận rộn, nhớ chú ý sức khỏe, có rảnh thì đến thăm bà ngoại.”

Không biết cúp điện thoại từ khi nào, Tông Anh bưng tỉnh, đột nhiên lật đến lá thư cuối cùng, trong thư chỉ lưu lại vài ba câu:

“Tông tiểu thư, ngày mai tôi về Thượng Hải, hy vọng mọi chuyện của em vẫn diễn ra trôi chảy, tôi rất nhớ em.”

Tay chân Tông Anh rét run, cô quay lại thư phòng, mở máy tính, truy cập trang tìm kiếm, gõ ba chữ “Thịnh Thanh Nhượng”, gõ xong nhưng mãi vẫn không dám ấn nút tìm kiếm.

Bức ảnh trắng đen hiện ra, cô mở phần giới thiệu lý lịch, tiểu sử cuộc đời ra, hai mục này chỉ gói gọn trong nửa trang ngắn ngủi, đối với một cá nhân trong biển người mêh mông thời loạn lạc, nửa trang ghi chép này đã quá xa xỉ.

Không cần kéo giao diện trang web, cô có thể liếc thấy rõ tử kỳ của một người...

Ngày 27 tháng 10 năm 1937.

Ngay cả hô hấp cũng tạm dừng, Tông Anh đưa mắt nhìn thanh taskbar trên máy tính, mục ngày tháng hiển thị: Ngày 26 tháng 10.

Anh sẽ chết vào ngày mai năm 1937.

—

Lời tác giả:

Về thời hạn truy tố vụ án của mẹ Tông Anh:

Nếu người bị hại đệ đơn khởi tố trong thời hạn truy tố thì toà án nhân dân, viện kiểm sát nhân dân, cơ quan công an phải lập án, cho dù trước đó vụ án này được cho là không đáng lập án, không thể hạn chế thời hạn truy tố.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tông Anh trở lại trang tìm kiếm, tìm kiếm dấu vết để lại, nhưng mở hết các trang cũng không thể tìm được bất kỳ ghi chép nào có liên quan đến nguyên nhân cái chết của Thịnh Thanh Nhượng.

Cô từng thay rất nhiều người điều tra người chết, song về cái chết của Thịnh Thanh Nhượng, điều cô biết lại chỉ là một ngày.

Nỗi hoảng sợ xưa nay chưa từng có ập tới, trong đêm thu mát mẻ, trán lại toát mồ hôi lạnh, Tông Anh khép máy tính lại, nhắm mắt trong chốc lát để lấy lại bình tĩnh, sau đó mở ngăn kéo. cầm chiếc đồng hồ đeo tay Omega Thịnh Thanh Nhượng tặng cô, kim đồng hồ chỉ 9 giờ 49 phút, còn 11 phút nữa là anh đến thời đại này, mà từ giờ cho đến lúc anh lại rời khỏi thời đại này chỉ còn 8 tiếng 11 phút.

Nhưng hiện tại anh đang ở đâu? Cô không biết.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên trong căn phòng yên tĩnh làm Tông Anh giật thót mình, cô vội vã đứng dậy, gần như chạy tới phòng khách để nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến giọng Tiết Tuyền Thanh.

Nhìn giường bệnh trống trơn, Tiết Tuyền Thanh hỏi cô: “Sáng mai phẫu thuật, muộn thế này rồi, cậu không ở bệnh viện nghỉ ngơi, về nhà làm gì?”

Tông Anh trả lời: “Giúp tôi một việc.”

Nhận ra nỗi lo âu khác thường trong giọng nói của cô, Tiết Tuyền Thanh liếc y tá bên cạnh, hỏi: “Chuyện gì?”

Tông Anh nhắm mắt, nói: “Mở ngăn kéo tầng thứ nhất của tủ đầu giường, bên trong có một chiếc di động.”

Tiết Tuyền Thanh làm theo lời cô, quả nhiên phát hiện chiếc di động bị vỡ màn hình kia trong ngăn kéo, một tay bật nút nguồn: “Cậu cần điện thoại di động làm gì? Nó hỏng rồi còn đâu.”

Tông Anh không giải thích, chỉ nói: “Cầm đến đây cho tôi.”

Tiết Tuyền Thanh nhanh chóng giấu di động vào túi quần, xoay người chuẩn bị ra ngoài, y tá vội vàng đuổi theo cô, nói: “Nhất định phải đưa cô ấy về, sáng sớm mai phẫu thuật rồi!”

“Tôi biết rồi.” Tiết Tuyền Thanh trả lời lấy lệ, rảo bước ra khỏi bệnh viện, đến chung cư số 699.

Đêm khuya lác đác ô tô, ngoài cửa khu chung cư, một chiếc đèn đường đứng trơ trọi toả sáng, tại Học viện Hí Kịch gần đó, tốp năm tốp ba học sinh đi qua, dãy cửa hàng phía đối diện chỉ còn vền vện một nhà còn kinh doanh.

Đỗ xe xong, Tiết Tuyền Thanh sai bước vào chung cư lên lầu, vừa ra khỏi thang máy liền thấy cửa nhà Tông Anh đã mở sẵn, bên trong toả ra ánh đèn vàng mờ nhạt.

Tiết Tuyền Thanh thấy có phần kinh ngạc, bước hai ba bước đi vào, chỉ thấy Tông Anh đứng trước đồng hồ để bàn cũ kỹ, ngấn người nhìn chăm chăm kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn.

Nghe thấy tiếng động, Tông Anh phút chốc thu ánh mắt, quay đầu nhìn cô: “Giờ này ở đâu còn sửa điện thoại di động nhỉ?”

Tiết Tuyền Thanh nghi hoặc hỏi: “Lúc trước bảo cậu đi sửa cậu không đi, bây giờ hơn nửa đêm đột nhiên nhớ tới sửa di động, rốt cuộc có chuyện

gì?”

Cô quay lại: “Tôi tìm người.”

Tiết Tuyền Thanh nói: “Thì gọi điện thoại tìm.”

Lúc này đã qua mười giờ tối, trước khi Tiết Tuyền Thanh đến, Tông Anh dùng điện thoại bàn gọi liên tiếp ba lần vào điện thoại của Thịnh Thanh Nhung, nhưng lần nào cũng đều được đáp lại là: Số điện thoại bạn gọi hiện đã tắt máy.

Cô lắc đầu, Tiết Tuyền Thanh mơ hồ đoán ra một vài manh mối, hỏi: “Có phải cậu tìm Thịnh tiên sinh kia không? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tông Anh kiềm chế tâm trạng lo lắng, trả lời: “Chuyện quan trọng.”

Trong lòng Tiết Tuyền Thanh, chỉ có cuộc phẫu thuật của Tông Anh là quan trọng nhất, hết thảy những chuyện còn lại đều có thể đẩy ra sau, cô bước về phía Tông Anh: “Rốt cuộc quan trọng đến mức nào mà nhất định phải xử lý ngay đêm nay? Sáng mai cậu phẫu thuật rồi, mau cùng tôi về bệnh viện chờ.” Nhưng khi bước đến bên Tông Anh, Tiết Tuyền Thanh lập tức dừng bước, cup mắt nhìn thoáng qua tờ giấy A4 trên bàn trà.

Cầm lên đọc, lý lịch giấy trắng mực đen, bên phải còn in một tấm ảnh trắng đen, chính là vị Thịnh tiên sinh mà cô biết.

Trên lý lịch ghi chú ngày mất, thái dương Tiết Tuyền Thanh đột nhiên giật giật, cô nhanh chóng nhận ra ngọn nguồn nỗi lo âu của Tông Anh – vị luật sư lạc hậu nhiều lần bị cô làm khó kia, ngày mai sẽ chết.

Trong chốc lát, lòng Tiết Tuyền Thanh mảy phen do dự.

Cô thật lòng hy vọng Tông Anh không cần tiếp tục mạo hiểm, chờ phẫu thuật xong; mặt khác, cô biết rất rõ vị Thịnh tiên sinh này quan trọng đến

mức nào với Tông Anh, không làm gì, bỏ mặc anh chết ở thời đại kia là không thể, nhưng có thể làm gì đây? Một người sắp chết trong quá khứ, chẳng lẽ vì sự tham gia của Tông Anh, sẽ không chết nữa sao?

Lưỡng lự đi qua đi lại một lúc, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tông Anh, hạ quyết tâm, nghiêng răng một cái nói: “Mặc áo khoác vào, đi theo tôi.”

Hai người vội vàng ra ngoài, lúc đóng cửa, Tông Anh ngẩng đầu nhìn lên đèn hành lang trên trần nhà, nao nao một thoáng, cô duỗi tay vào nhà tắt công tắc đèn, xung quanh tối om.

Tiết Tuyền Thanh lên xe, gọi một cú điện thoại, đánh thức một người bạn làm nghề sửa di động, sau khi giải thích vài câu, hẹn gặp đối phương trong cửa hàng, cô cúp điện thoại, thắt dây an toàn, khởi động ô tô.

Tông Anh mở một nửa cửa sổ xe, gió tràn vào trong xe, radio phát thanh đang phát ca khúc, làm bạn với người đi đêm băng qua trung tâm thành phố, hướng tới đích đến.

Điện thoại của Tiết Tuyền Thanh cứ mười phút lại đổ chuông một lần, toàn bộ đều là bệnh viện gọi tới, cô không bắt máy.

Ô tô cuối cùng rẽ vào một con hẻm nhỏ, đỗ dưới bóng cây nhãn thơm ngát ven đường, mở cửa xe ra, lá rụng lá tả xuống đầu.

Đêm đã khuya, dãy cửa hàng sửa chữa ở đối diện phố chỉ có một cửa hàng sáng đèn.

Tiết Tuyền Thanh đẩy cửa đi vào, Tông Anh đi theo sau, sau quầy, một thanh niên tóc vàng bật máy tính xách tay chơi trò chơi, nghe thấy có người vào cửa hàng, anh ta ngoảnh đầu nhìn về phía hai người.

Tiết Tuyền Thanh rút di động ra khỏi túi đặt lên mặt thủy tinh của quầy, thanh niên tóc vàng đứng đối diện liếc một cái, duỗi tay cầm lấy, lật qua lật lại mấy lần, thì thầm “hông đến mức không mở máy được?”, đồng thời bật đèn quầy sửa chữa.

Tháo điện thoại, phân tích chỗ trục trặc, thay linh kiện, Tóc Vàng thong thả sửa chữa.

Tông Anh đưa tay nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua rất nhanh, đã gần đến 12 giờ, còn 6 tiếng nữa.

Tiết Tuyền Thanh nhú mày gõ lên quầy: “Có thể nhanh hơn được không?” Tóc Vàng chậm rãi nói: “Vội làm gì, chậm mới chắc chứ!”

Mặc Tiết Tuyền Thanh thúc giục thế nào, anh ta vẫn làm theo ý mình, cuối cùng vặn chặt hai cái ốc vít, ngón tay cái ấn nút nguồn, quay đầu nhìn người đứng ngoài quầy hàng: “Đoán xem chiếc di động này có mở được không?”

Vừa dứt lời, màn hình sáng lên, điện thoại di động bắt được tín hiệu, các loại tin nhắn ùn ùn kéo tới, Tóc Vàng nói: “Bao lâu rồi không mở máy? Rung đến mức tay tôi tê hết cả lên! Cậu nên biết...” anh ta còn chưa nói xong, Tiết Tuyền Thanh vươn người qua quầy, giật lấy di động trong tay anh ta, đưa cho Tông Anh.

Màn hình chiếu sáng khuôn mặt Tông Anh, sắc mặt cô cực kỳ kém, nguyên nhân thứ nhất là vì nhịn ăn nhịn uống, hạ đường huyết, thứ hai đích xác vì quá sốt ruột.

Cô nhanh chóng tìm tin nhắn về Thịnh Thanh Như trong đồng tin nhắn mới, nhưng ngoài một ít tin nhắn nhắc nhở, không thu hoạch được gì.

Trong tiếng hỏi của Tiết Tuyền Thanh “Có thu hoạch được gì không”, cô lấy lại bình tĩnh, mở app định vị, bản đồ hiện ra, nhưng trên cả tấm bản đồ

chỉ hiển thị trợ trợ tín hiệu của mình cô.

Lúc này đã qua mười hai giờ đêm, một chấm đỏ khác mãi vẫn chưa login.

Rốt cuộc là vì hết điện tắt máy, hay anh đã... gặp chuyện ngoài ý muốn?

Ghi chép thời gian mất thời chiến chưa hẳn đã chính xác, có lẽ ngày trong ghi chép lại muộn hơn so với thực tế, ánh mắt Tông Anh chột tối sầm, Tiết Tuyên Thanh đứng bên cạnh nhú mày mím môi, trong cửa hàng nhỏ hẹp, bất chợt chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề.

Tóc Vàng đột nhiên mở miệng phá vỡ sự im lặng: “Vừa rồi nôn nóng là thế, hiện tại sửa xong rồi sao không có động tĩnh gì vậy? Tôi còn phải về nhà chứ, hai người...”

Tiết Tuyên Thanh kéo Tông Anh, quay đầu nói với Tóc Vàng “lên mạng để lại lời nhắn cho tôi, tôi chuyển tiền cho cậu” rồi vội vã ra ngoài.

Hai người ngồi trong xe vài phút, cuối cùng Tiết Tuyên Thanh kéo dây an toàn, đưa ra quyết định: “Bất kể thế nào, trước mắt cứ về bệnh viện đã, có tình hình gì rồi nói sau.”

Nói xong, cô khởi động ô tô lái đến bệnh viện, lúc này, màn đêm càng thêm vắng lặng, ngay cả Hòn Ngọc Viễn Đông cũng đã tắt đèn, trên đường chỉ có xe taxi ca đêm nhanh chóng vút qua, gần như cả thành phố đều chìm vào giấc ngủ say. Tông Anh trước sau vẫn nhìn chăm chăm chấm đỏ trên màn hình, mãi đến khi tới bệnh viện, trên bản đồ vẫn chỉ hiển thị chấm đỏ của mình cô, dường như Thịnh Thanh Nhượng chưa bao giờ xuất hiện.

Y tá thấy cô trở về, rốt cuộc thở phào một hơi, phàn nàn đôi câu, vội vàng đôn đốc cô đi nghỉ.

Tông Anh chán nản nằm xuống, Tiết Tuyền Thanh biết cô khó chịu, ngồi bên cạnh cùng cô một hồi, điện thoại di động trong túi rung lên, cô lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài, nhân tiện tắt đèn phòng bệnh.

Bóng tối ùn ùn kéo tới phủ xuống, hết thấy đều yên tĩnh, Tông Anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Tác dụng của thuốc khiến ý nghĩ của cô trở nên trì trệ, nhưng dầu thế nào vẫn không ngủ được, mỗi lần có tiếng bước chân trong hành lang giữa đêm hôm khuya khoắt, cô đều nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Không biết đến khi nào, trong bóng tối màn hình điện thoại di động đột nhiên phát sáng, kèm theo đó là một tiếng rung cực nhẹ.

Gần như trong nháy mắt, Tông Anh cầm lấy nó, mở app định vị, một chấm đỏ khác thành hình xuất hiện trên bản đồ...

Không kịp nghĩ nhiều, chỉ theo bản năng phóng đại bản đồ định vị, tìm kiếm vị trí của chiếc di động khác, vừa thấy rõ địa điểm, thậm chí không kịp chụp màn hình, chấm đỏ phút chốc biến mất, cô gọi lại cho Thịnh Thanh Nhượng, nhưng điện thoại vẫn tắt máy.

Tông Anh ngẩn ra hai giây, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, vớ lấy chìa khoá xe trên tủ đầu giường rồi ra khỏi phòng bệnh.

Một y tá ở quầy thấy cô chạy thẳng xuống cầu thang mà không ngoảnh đầu lại, lúc lấy lại tinh thần đuổi theo, cô đã mất hút từ bao giờ.

Lúc y tá gọi điện thoại thông báo cho Tiết Tuyền Thanh, Tông Anh đã lái xe rời khỏi bệnh viện. Tiết Tuyền Thanh đang ăn khuya trong cửa hàng tiện lợi đối diện, lập tức cúp điện thoại vội vàng ra ngoài, đường phố vắng vẻ, cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Tông Anh, nhưng liên tục máy bận, vì thế chỉ có thể gọi cho người khác: “Hình như xe tôi bị trộm, giúp tôi xác định vị trí, biển số xe là Hổ B...”

Một tiếng sau, màn đêm rút lui, ánh bình minh hăm hở xuất hiện, Tông Anh đến địa điểm định vị.

Người đi đường rất ít, Tông Anh chạy chậm lại tìm kiếm, trong số những người đi tới từ hai phía đối diện, không một ai là Thịnh Thanh Nhượng.

Cô không tài nào thông báo anh đợi tại chỗ đừng đi đâu cả, đã một giờ trôi qua kể từ khi định vị xuất hiện, rất có thể anh đã di chuyển đến nơi khác, rất có thể...

Không kịp tìm rồi.

Thời gian trôi qua cực nhanh, bầu trời dần sáng, lo âu tích lũy càng ngày càng nhiều, Tông Anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, tìm kiếm trong những cửa hàng tiện lợi dọc hai bên đường, ngay khi gần đến 6 giờ, Tông Anh đột nhiên thẳng gấp, thân thể nghiêng về phía trước, suýt nữa va vào tay lái, cô lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng quen thuộc kia đang dừng bước trước xe cô.

Sợ hãi, lo lắng, kinh ngạc, may mắn... vào thời khắc này toàn bộ hóa thành bản năng – cô xuống xe, rảo bước đi về phía đối phương, dùng đôi tay run rẩy cầm chặt tay anh, chỉ nói vắn vẹn một câu: “Không còn thời gian giải thích.”

Cô không biết anh chết ở đâu, vì sao mà chết, lại càng không biết làm thế nào để tránh khỏi, chuyện duy nhất cô có khả năng thay đổi – chỉ là đi theo anh trở lại thời đại kia.

Một giây, hai giây, ba giây, trời đất đổi dời.

Mà bên kia, Tiết Tuyên Thanh lo lắng không yên chạy tới hiện trường, nghênh đón cô chỉ còn một chiếc xe trống trơn.

Tiết Tuyên Thanh sững sờ trong chốc lát, gọi điện thoại về: “Tôi tìm được xe rồi, cảm ơn anh.” Sau đó ngồi vào xe, trông thấy điện thoại của Tông Anh, cô bật nó lên, đã hết điện.

Cô ngồi ngây ngẩn trong xe một lát, cuối cùng quay đầu xe lái về bệnh viện, thông báo cho chủ nhiệm Từ, người mổ chính trong cuộc phẫu thuật.

Hai người trở lại năm 1937, cảm nhận được một thế giới khác.

Bình minh ngày mới đang lên, quân Nhật xâm chiếm và phóng hỏa Áp Bắc, mà vị trí của họ, không nghiêng không lệch, ngay tại Áp Bắc.

Xung quanh thật hoang tàn, khắp nơi cắm đầy cờ mặt trời, chỉ còn duy nhất kho hàng Tứ Hành ở rất xa vẫn được phòng thủ vững vàng.

Sau vài tiếng súng rời rạc nơi xa là tiếng giao chiến quyết liệt, máy bay chiến đấu bay qua bay lại trên bầu trời, toàn bộ Áp Bắc tràn đầy mùi cháy khét khó ngửi, Thịnh Thanh Nhượng lập tức kéo Tông Anh lại, hai người núp sau một bức tường gạch, trong tầm mắt nơi nơi là vách nát tường xiêu.

Thịnh Thanh Nhượng hai tay vuốt lên mái tóc lộn xộn của Tông Anh, cuối cùng áp tay lên má cô, cảm thấy cực kỳ lạnh, anh chú ý thấy cô mặc quần áo dành cho bệnh nhân, vòng tay nắm viện còn chưa tháo xuống, điều này đồng nghĩa với việc cô từ bệnh viện chạy đến, và lại nhất định rời đi vô cùng vội vàng, anh bất an thì thào: “Quá nguy hiểm, sao em lại làm vậy?”

Tông Anh còn không chưa thoát khỏi nỗi lo lắng vì tìm anh, qua hồi lâu mới nói: “Em sợ nếu không đến sẽ không được gặp lại anh nữa.”

Tiếng bom đạn mặc dù không ở gần đây, song vẫn khiến thần kinh người ta căng thẳng cao độ, nhịp hít thở và nhịp tim của hai người đều rất nhanh.

Nghe thấy lời cô nói, Thịnh Thanh Nhượng hồi lâu không biết nói gì, lấy tinh thần nhanh chóng cởi áo gió, bọc lấy Tông Anh, người chỉ mặc một

áo đơn.

Tông Anh ngẩng đầu hỏi anh: “Anh về Thượng Hải từ bao giờ?”

Thịnh Thanh Nhượng vừa giúp cô mặc áo gió, vừa trả lời: “Tối qua.” Anh nhanh chóng gài nút áo cho cô, lại giải thích lý do vội vã về Thượng Hải: “Hoá đơn chứng từ di dời nhà máy đều đặt trong két ngân hàng, nhất định phải nhanh chóng lấy ra, chuyển cho người bên khu điều tra duyệt lại, do đó tôi về Thượng Hải, nhưng hôm qua lúc đến Thượng Hải đã quá muộn, vốn định trực tiếp đến ngân hàng, nhưng chưa kịp. Còn em thì sao, vẫn chưa phẫu thuật ư?”

Thời gian qua Tông Anh đã gặp quá nhiều chuyện, thật ra có vô số thứ để kể, nhưng thời cơ, hoàn cảnh đều không thích hợp, chỉ có thể nói: “Chuyện của em tạm thời không quan trọng, vấn đề bây giờ là làm thế nào để rời khỏi đây ngay lúc này?”

Nơi này cách Tô Giới công cộng không quá xa, nhưng muốn đi xuyên qua phòng tuyến của quân Nhật lại là việc khó.

Thịnh Thanh Nhượng nhíu mày, trong cặp tài liệu của anh chứa rất nhiều văn kiện liên quan đến chuyện quốc phủ lùi vào mạn trong, nếu bị quân Nhật lục soát được, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nhận ra nỗi lo lắng và bất an của anh, Tông Anh nắm lấy tay anh, cố hết sức làm mình tỉnh táo lại.

Cô bác bỏ câu hỏi mình vừa đưa ra, nói: “Không, cố gắng rời đi lúc này có lẽ sẽ gặp càng nhiều phiền toái.” Ở khu vực bị địch chiếm đóng, bất kỳ hành vi nào khiến mình bại lộ đều vô cùng nguy hiểm, nếu chưa thể tìm được chỗ ẩn náu thích hợp, chi bằng đợi đến khi trời tối hẵng quyết định.

Một chiếc máy bay chiến đấu gầm gào bay qua đầu họ, trực tiếp bay về hướng kho hàng Tứ Hành.

Quân Nhật vẫn đang phóng hỏa, khắp Áp Bắc cột khói bay thẳng lên trời cao, mùi cháy khét trong không khí nồng hơn.

Tông Anh nhanh chóng quan sát xung quanh, không kịp phân trần kéo Thịnh Thanh Nhượng đi về phía Tây – đa số nhà dân đã bị phá tan tành trong cuộc đánh bom trước đó, chỉ có một số ít còn thừa lại bức tường, đi ngang qua những đồng đống nát, muốn tìm một nơi ẩn náu thật không dễ dàng.

Đột nhiên Thịnh Thanh Nhượng giữ chặt cô, chỉ vào căn nhà bên trái.

Căn nhà kia đã mất phần mái, cửa vẫn còn, vào nhà, đi sang bên trái lại là có thêm một cánh cửa nữa, trong phòng kê một chiếc bàn bát tiên, ghế nằm chỏng chơ dưới đất, bên cạnh có ít mảnh sứ vỡ nham nhở, cửa phòng vẫn còn nguyên vẹn, vách tường kiên cố, sau cửa là nơi ẩn náu rất lý tưởng.

Ở lại đây, tiếp tục đẩy Thịnh Thanh Nhượng vào con đường không lối về, hay dẫn anh tránh khỏi bất trắc, lòng Tông Anh vẫn chưa nắm chắc.

Vì không biết anh sẽ gặp chuyện không may ở đâu, nên cô cũng không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Xa xa tiếng bom đạn vẫn đang tiếp diễn, dựa theo phương hướng, chúng hẳn phát ra từ ga xe lửa phía Bắc, không ai biết trận chiến này sẽ kéo dài tới khi nào, Tông Anh thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, mãi đến 10 giờ 15 phút mới nghênh đón phút yên tĩnh ngắn ngủi.

Sự yên tĩnh này khiến người ta hết đường xoay sở, bị nhốt ở đây, không làm được gì, điều duy nhất có thể làm chỉ là chờ đợi.

Hai người dựa vào góc tường, thiếu nước thiếu đồ ăn, vì giữ gìn thể lực, ngay cả nói chuyện cũng hạn chế hết mức, vất vả đợi thời gian trôi qua.

Đại khái đến 13 giờ 45 phút chiều, bên ngoài cháy dữ dội hơn, có thể cảm nhận rõ lá phổi bị lấp đầy bởi mùi khét, hít vào thở ra, không có không khí trong lành.

Hương kho hàng Tứ Hành đột nhiên truyền đến tiếng bom, hỏa lực duy trì trong thời gian ngắn, nhanh chóng ngừng nghỉ, xung quanh lại sa vào sự yên lặng quái dị.

Năm phút sau, bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Tiếng bước chân vang lên, tiếng bước chân dừng lại, thỉnh thoảng xen lẫn đôi câu tiếng Nhật, cùng tiếng lưỡi lê đang sục sạo.

Đối phương tổng cộng có hai người.

Tông Anh nghiêng chặt răng, vì nhịn ho, mặt đỏ bừng lên, cô quay đầu nhìn Thịnh Thanh Nhượng, Thịnh Thanh Nhượng cũng nhìn về phía cô, hai người không hẹn mà cùng cầm tay đối phương, núp sau cửa chờ đợi.

Tiếng bước chân rất gần, cách khe cửa, Tông Anh chứng kiến lá cờ hình mặt trời chợt chớp lên, cô nín thở dựa vào tường chờ đợi, Thịnh Thanh Nhượng lấy khẩu Browning còn dư lại hai viên đạn đã lên nòng ra khỏi cặp tài liệu.

Nhịp tim của cả hai đều tiến gần tới giới hạn, cánh cửa gỗ khép hờ đột nhiên bị đẩy ra, lưỡi lê thăm dò vào, gần như trong nháy mắt, Tông Anh tiến về phía trước, cầm báng súng đập xuống, tên cầm súng còn chưa kịp cất bước, lập tức bị vấp vào bậc thềm cao, Tông Anh đá văng lưỡi lê của hắn, đối phương lấy lại tinh thần lập tức lao về phía cô, lúc này tên lính Nhật còn lại nghe thấy tiếng động cũng xông tới, gáy Tông Anh va vào cánh cửa, đau đến nghiêng răng...

Liên tiếp ba tiếng súng vang lên.

Hết thảy đều im lặng.

Tông Anh đầu vầng mắt hoa nhìn về phía Thịnh Thanh Nhượng, tầm mắt lại mơ hồ, chỉ loáng thoáng trông thấy vết máu.

Trong khẩu Browning kia chỉ có vền vện hai viên đạn, ba tiếng súng vang lên, có ít nhất một phát súng không phải do Thịnh Thanh Nhượng bắn.

Tiếng hít thở càng thêm nặng nề, mí mắt cũng càng ngày càng trầm, dường như mùi trong không khí đều bị thay thế bởi mùi máu tanh, im lặng đến mức không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Trước khi mí mắt triệt để sụp xuống và ngắt đi, trong đầu Tông Anh còn sót lại một ý niệm – Thịnh Thanh Nhượng trúng đạn rồi, mà cô cũng mất đi ý thức.

Chết trong thời chiến không nhất định phải oanh oanh liệt liệt, bao người đã lặng lẽ ra đi trong cuộc chiến tranh này.

Trước khi chết không quá lừng lẫy, sau khi chết cũng không người biết họ ra đi như thế nào.

Quân lính bảo vệ kho hàng Tứ Hành lại nổ súng, quân Nhật tập trung hỏa tấn công bên ngoài kho hàng, quân thủ vệ Trung Quốc dũng mãnh phản kích, song phương anh tấn công tôi phòng thủ, chiến sự càng ngày càng ác liệt, tựa như trận hoả hoạn này ở Áp Bắc, bùng nổ.

Mà trong căn nhà dân bị nổ bay phần nóc này, một đôi tay trắng trẻo ra sức kéo Tông Anh cách xa cánh cửa, một lần nữa đưa về góc tường.

Thịnh Thanh Nhượng đặt Tông Anh đã hôn mê ở bên trong, lúc này mới nhìn chân trái của mình. Một phát súng bắn vào bắp chân trái, máu lặng lẽ

chảy ra, anh cố hết sức xé vạt áo sơ mi, rịt vải vào vết thương để cầm máu, nhưng mảnh vải nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Một người chờ đợi so với hai người chờ đợi càng thêm dài lâu.

Nghe tiếng đánh nhau kịch liệt nơi xa, anh ngửa đầu nhìn trời, chỉ vịn vịn thấy được một góc trời nhỏ bé, khói bụi bắt đầu bay tán loạn, bầu trời xanh lam dường như cũng bị nhuộm thành màu đỏ đen.

Thời gian trôi đi, máu trong cơ thể cũng xói mòn từng chút một.

Đau đớn chậm rãi chuyển thành chết lặng, thân thể chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo – sự lạnh lẽo do mất máu và đói lả.

Tại kho hàng Tứ Hành, mức độ dày đặc của tiếng bom chuyển từ cao xuống thấp, bầu trời trên đầu hoàn toàn chuyển sang màu đỏ đen, khói dày đặc sặc sụa, song ngọn lửa này không cách nào khiến cơ thể ấm áp.

Thời gian trôi qua phá lệ từ tốn, nhiều lần, Thịnh Thanh Như cũng cảm thấy mình không gắng gượng được nữa.

Nhiệt độ cơ thể hạ xuống quá nhanh, anh lạnh đến mức toàn thân run rẩy, màu môi đã sớm trắng bệch, ý thức cũng kề bên ranh giới sụp đổ – khi cơ thể con người bị dồn vào đường cùng, khó tránh khỏi nảy sinh ý niệm bỏ mạng, so với kiên trì sống sót, nhắm mắt lại đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng nếu anh không kiên trì sống sót, có lẽ Tông Anh sẽ không thể trở về.

Anh quay đầu nhìn Tông Anh đang nằm trong, lần mò cầm cổ tay cô, cảm nhận được mạch đập yếu ớt của cô.

Vì đưa Tông Anh về thời đại của cô, anh chỉ có thể và nhất định phải tiếp tục chịu đựng.

Để phòng trường hợp bất trắc, anh kéo cặp tài liệu lại gần, lần tay vào cặp mò được cây bút máy, lại lấy bao thuốc lá rỗng được anh cất trong cặp ra...

Mở ra duỗi phẳng bao thuốc lá, mặt trước in chữ Infinity và chim hoà bình, mặt sau trống trơn.

Mượn ánh sáng tờ mờ, anh vắn nắn bút máy, dùng toàn bộ sức lực cuối cùng, run rẩy viết địa chỉ bệnh viện của Tông Anh cùng số di động của Tiết Tuyền Thanh, cuối cùng viết: “Xin hãy đưa chúng tôi đưa đến bệnh viện này, hoặc liên lạc với số điện thoại này, cảm ơn rất nhiều.”

Thượng Hải, năm 2015, ngày này là rằm tháng 9 âm lịch.

Trăng sáng treo trên cao, không màng đến chuyện phân cao thấp với ánh đèn nê ông toàn thành phố, chỉ đem ánh trăng xa xỉ rải đầy ngõ nhỏ.

10 giờ 4 phút tối, một cô bé cầm một quả lựu chạy lên từ cầu thang khu chung cư cũ, người lớn đuổi theo đằng sau gọi: “Không có đèn, con chạy chậm thôi!”

Cô bé đi hai bước rồi đột nhiên dừng lại, quả lựu trong tay rơi bộp xuống đất, cô bé ngoái đầu lại, lập tức oà khóc: “Mẹ ơi, có người chết trước cửa nhà chúng ta!”

Đêm hôm khuya khoắt, xe cứu thương, đám đông vây xem, báo đài vội vã chạy tới, khiến khu chung cư cũ vắng vẻ đột nhiên náo nhiệt.

Xe cứu thương hú còi lao nhanh đến bệnh viện, hành lang màu xanh lá cây của khu khám khẩn cấp mở ra, quầy y tá gọi điện thoại đến khoa giải phẫu thần kinh, Thịnh Thu Thật nhận điện thoại.

Chủ nhiệm Từ một mực chờ tại bệnh viện, nghe được tin tức, ông đặt bệnh án trong tay xuống, lập tức dặn dò chuẩn bị phẫu thuật.

Trong phòng mổ khoa khám khẩn cấp, một ca mổ cứu chữa khác cũng sắp bắt đầu.

Biển phẫu thuật đồng thời sáng lên, lúc một trong hai chiếc tắt đi, một chiếc khác vẫn sáng.

Thịnh Thanh Nhượng được đưa ra khỏi phòng mổ, nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê, đợi anh tỉnh lại, trước mắt chỉ có vền vện đèn trần nhà trắng xoá của phòng bệnh, nhìn không chân thực.

Ngoài hành lang đã náo nhiệt, tiếng bước chân lộn xộn hỗn loạn, có người rảo bước đi về phía anh, giúp anh điều chỉnh tốc độ truyền dịch, lại giúp anh ấn chuông.

Thịnh Thanh Nhượng muốn cất tiếng hỏi, cổ họng khô khốc.

Y tá khom người, nói: “Cô gái đi cùng anh vừa kết thúc cuộc phẫu thuật, hết sức thuận lợi, anh yên tâm ngủ tiếp một lát đi.”

Anh liếc về phía thiết bị giám sát, thời gian nhích lên, từ 05:59:59 đến 06:00:00...

Lại từ 06:00:00 nhảy lên 06:00:01, 06:00:02, 06:00:03, đợi anh lấy lại tinh thần, đã đến 06:01:00.

Anh nằm trên giường bệnh.

Mà lưu lại Áp Bắc năm 1937, còn sót lại một chiếc cặp công văn.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 65

– 16:30, ngày 24 tháng 12 năm 1905, Thượng Hải, tại bệnh viện Quảng Nhân trên đường Avenue, Tô Giới công cộng.

Thịnh Thanh Nhượng ra đời.

Y tá bọc kín đứa trẻ mới sinh đưa tới bên giường sản phụ cho mẹ đẻ nhìn qua, sau đó giao cho người giúp việc nhà họ Thịnh vừa đến.

Vào đông, ban ngày ngắn, lúc người giúp việc mang anh trở lại dinh thự nhà họ Thịnh trên đường Tĩnh An Tự, hoàng hôn đã nuốt trọn cả căn nhà.

Chuông điện ngoài cửa lớn vang lên, ông Thịnh ngồi trên sô pha, nhòai người về phía trước rũ tàn thuốc lá, bà Thịnh ngồi im lìm trên ghế mây, lông mày nhướn lên, đám trẻ con trên tầng hai vén rèm nhìn ra ngoài, nhìn người hầu ôm một đứa bé xa lạ băng qua cơn gió đêm giá rét của đêm đông vào nhà.

– 06:24, ngày 14 tháng 9 năm 1987, bệnh viện Hoa Sơn, đường Ô Lỗ Mộc Tề Trung, Thượng Hải.

(* Ô Lỗ Mộc Tề Trung là đường kéo dài từ khu tập hợp đến khu Tĩnh An, Thượng Hải.

Tông Anh ra đời.

Tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ thủy tinh rọi sáng hành lang, bà Phương trắng đêm không ngủ, nghe y tá nói Nghiêm Mạn đẻ, bà đứng dậy khỏi ghế dài, gọi điện thoại thông báo cho Tông Khánh Lâm.

– Ngày 13 tháng 12 năm 1912, tại nhà bác cả của Thịnh Thanh Nhượng ở Hồng Khẩu, Thượng Hải.

Năm này, Phổ Nghi, người lãnh đạo quốc gia, công bố chiếu thư thoái vị, Thịnh Thanh Nhượng sống nhờ ở nhà bác cả đã năm năm.

Anh bảy tuổi, từ khi biết ghi nhớ, ngày lại ngày, trong nhà chỉ có khói thuốc lượn lơ và tiếng mặt chược, tan học không có người nấu cơm, trong túi không có lấy một xu, phải trốn vào phòng bếp ăn cơm thừa từ buổi trưa.

Cẩn thận dẫm lên ghế, lấy bát sứ ra khỏi chạn bếp, mùi thuốc lá và nước hoa chọt bay tới, một bạt tai giáng xuống, đầu tiên va phải cửa chạn bếp, sau đó vấp chân, ngã khỏi ghế, đầu đập xuống đất.

Bát cơm vừa xới rơi xuống vỡ tan tành, toàn bộ cơm đổ cho mặt đất lạnh băng.

Bác gái hùng hổ chửi anh: “Đồ ăn trộm! Ai cho phép mày ăn?!” Chửi xong lại lôi anh đứng lên tiếp tục đánh.

Năm năm nơm nớp lo sợ ép ra bản lĩnh đoán ý qua nét mặt, chỉ nhìn nét mặt bác gái, anh liền biết trận mặt chược hôm nay thắng hay thua, có thể đoán được hôm nay có bị đánh không, cũng bởi vậy mà trở nên mẫn cảm hướng nội, không dám cãi lại, đã thế còn không có sức đánh trả, vùng vẫy cũng chỉ phí công.

Đôi khi không nhịn được cũng chạy ra ngoài khóc, đứng trong gió lạnh tiêu điều, trên đường phố trống vắng, xung quanh mờ mịt, nhưng làm thế nào cũng không đi được.

– Ngày 13 tháng 22 năm 1990, chung cư 699.

Năm này, Đông Đức và Tây Đức hợp nhất, Á Vận Hội lần thứ 11 tổ chức, tuyến tàu điện ngầm số 1 của Thượng Hải chính thức khởi công xây dựng, Tông Anh ba tuổi, còn chưa vào nhà trẻ.

Trong nhà máy ghi âm hát “Tình duyên xa mà gần, khiến đôi ta quăn quít tròn đời...”, Tông Anh ngồi xổm bên năm cuộn băng cát sét bị phá hỏng hoàn toàn, bị bà Phương bắt tại trận.

Bà Phương nói: “Mẹ cháu lập tức sẽ đến mắng cho một trận.”

Cô bé sợ tới mức nhanh chóng nhét băng cát sét vào hộp giấy, Nghiêm Mạn từ thư phòng đi tới, cầm một xấp luận văn hỏi cô bé: “Con rùa trên giấy là ai vẽ?”

Cô bé chỉ con mèo đang nằm trên thảm nghịch bút dạ màu, Nghiêm Mạn nghiêm mặt, cô bé vội vàng bổ sung: “Không phải nó!”

Nghiêm Mạn dờ khóc dờ cười, chỉ có thể in lại, lại bảo cô bé về sau không được nói dối, không được không biết chừng mực gây thêm phiền toái cho người khác. Tông Anh chỗ hiểu chỗ không gật đầu, mất một lúc lâu, cuối cùng cuộn đem đóng băng cát sét bị kéo ra cuộn trở lại.

———— ∞ ————

– Ngày 14 tháng 9 năm 1917, Thượng Hải.

Năm này, Trương Huân khôi phục ngai vàng thất bại, đại chiến thế giới lần thứ nhất vẫn chưa chấm dứt, thành phố đặc biệt Thượng Hải thành lập, Đại Thế Giới hoàn thành (*), công ty Tiên Thi khai trương (*), Thịnh Thanh Nhượng lên trung học, vì suy dinh dưỡng, ngất xỉu trong tiết thể dục.

(*) Đại Thế Giới: Tức Trung tâm Giải trí Đại Thế Giới, chuyên tổ chức các chò trời xiếc, ảo thuật, hí khúc Nam Bắc... (Hí khúc: các loại kịch

truyền thống, kết hợp hát và múa của Trung Quốc)

(*) Công ty Tiên Thi: công ty bách hoá tự thành lập đầu tiên của Thượng Hải.

– Ngày 14 tháng 9 năm 1995, Thượng Hải.

Năm này, Tổ chức Thương mại Thế giới thành lập, quốc gia bắt đầu thi hành chế độ một tuần nghỉ hai ngày, Windows 95 phát hành, Tông Anh vào tiểu học.

Sinh nhật hôm đó, cô vĩnh viễn mất đi Nghiêm Mạn.

———— ∞ ————

– Ngày 20 tháng 8 năm 1919, Thượng Hải.

Năm này, một trận chiến chấm dứt, Hội nghị Hoà bình Paris triệu tập các nước đến họp, Thịnh Thanh Nhượng chuẩn bị thi vào viện luật pháp của Đại học Đông Ngô.

Thiếu niên 14 tuổi đã học được cách lặng lẽ xử lí vết thương, ngoài chấp nhận và nhẫn nại, còn học được tích trữ sức mạnh.

Cơn gió mùa hạ thổi tung trang sách trên bàn, ngoài cửa sổ, một chú chim bồ hời trên cây hải đường, nó đỗ lại trong chốc lát, cuối cùng vỗ cánh bay đi, rời khỏi khoảnh sân nho nhỏ này.

– Ngày 10 tháng 8 năm 1997, Thượng Hải.

Năm này, Hồng Kông trở về, Tông Anh xin nhảy lớp.

———— ∞ ————

– Ngày 24 tháng 12 năm 1923, Paris.

Người Pháp chuẩn bị bữa tiệc lớn nghênh đón đêm Giáng Sinh, Thịnh Thanh Nhượng vì không trả được tiền thuê nhà, bị chủ cho thuê nhà đuổi đi.

Xách hành lý bước ra khỏi căn nhà không đến 10 mét vuông, nghênh đón anh là cơn gió đêm lạnh lẽo và đường phố Paris trống trải.

– Ngày 24 tháng 12 năm 2001, Thượng Hải.

Đêm Giáng Sinh, bạn học đều về nhà, cả Thượng Hải tràn ngập không khí mê say.

Tông Anh trọ ở ký túc xá trường, úp một bát mì, bật đèn bàn, mở sách chuyên đề trên bàn ra đọc.

———— ∞ ————

– Ngày 8 tháng 9 năm 1925, Paris.

Thịnh Thanh Nhượng kết thúc công việc về nhà, chuẩn bị luận văn thâu đêm.

– Ngày 8 tháng 9 năm 2003, Thượng Hải.

Tông Anh hoàn thành thủ tục nhập học, chính thức vào Viện Y Học.

———— ∞ ————

– Ngày 21 tháng 9 năm 1930, Thượng Hải.

Thịnh Thanh Nhượng lấy được giấy chứng nhận hội viên của đoàn luật sư Thượng Hải.

– Ngày 21 tháng 9 năm 2008, Thượng Hải.

Tông Anh tham gia cuộc thi viết Y Học Tổng Hợp Tư Cách Bác Sĩ năm 2008.

———— ∞ ————

– Ngày 7 tháng 10 năm 1932, Thượng Hải.

Thịnh Thanh Nhượng biện hộ cho công nhân bị nợ lương, kéo dài đến ngày này tháng sau, cuối cùng thắng lợi.

– Ngày 7 tháng 10 năm 2010, Thượng Hải.

Tông Anh tham gia cuộc phẫu thuật thần kinh đầu tiên trong đời, thuận lợi hoàn thành.

———— ∞ ————

– 21:20, ngày 11 tháng 7 năm 1937, Chung cư 699, Thượng Hải.

Kết thúc một cuộc xã giao của giới giáo dục, Thịnh Thanh Nhượng về nhà, bật đèn hành lang, đổi giày, đun nước nóng, tắm rửa, ngồi bần thần trên sô pha.

10 giờ đúng, đèn hành lang bỗng nhiên vụt tắt.

– 21:20, ngày 11 tháng 7 năm 2015, chung cư 699, Thượng Hải.

Tông Anh làm xong công việc ở hiện trường về nhà, bật đèn hành lang, đổi giày, đun nước nóng, tắm rửa, ngồi bần thần trên sô pha.

10 giờ đúng, đèn hành lang nhấp nháy, di động rung lên, cô nhận được nhiệm vụ khẩn cấp và ra khỏi nhà.

———— ∞ ————

— 17:30, ngày 11 tháng 3 năm 2016, tại một hiệu sách trên đường Hồ Nam, khu Từ Hối, Thượng Hải.

Ở thư viện Thượng Hải gần như cả ngày, Thịnh Thanh Nhượng mới ra về, không bao lâu, thấy một cánh cửa sắt màu đen, rẽ vào là một hiệu sách có vườn hoa.

Nhiều ngày qua, nhiệt độ phía Nam giảm xuống trên diện rộng, nhưng dấu tiết trời mùa xuân còn se lạnh, vẫn nghênh đón hoa nở.

Đã 135 ngày trôi qua kể từ sáng sớm ngày 28 tháng 10 năm 2015 đến giờ, trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện mới mẻ, điều khác biệt lớn nhất so với lúc trước là – anh rốt cuộc có thể đi dưới ánh nắng chói chang, quan sát thời đại xa lạ này.

Hết thầy đều mới mẻ, nhưng nếu muốn sống ở đây như người bình thường, thủ tục khá rườm rà.

Có điều, chính sách giải quyết hộ khẩu mới đã ra đời, vấn đề thân phận cũng không phải không có khả năng giải quyết.

Hiệu sách đốt hương, âm nhạc nền thư giãn, mọi người hoặc im lặng đọc sách, hoặc ngồi nhấm nháp cà phê, khung cảnh an nhàn mà chỉ thời đại hòa bình mới có.

Anh lại thấy trên giá sách một quyển sách bìa nâu, nội dung kể về cựu chiến binh thời kháng chiến, anh lật qua trang ghi tên sách, xem lướt qua mục lục, một cái tên quen thuộc nháy mắt nổi bật giữa mười mấy cái tên.

Đối chiếu với số trang, anh nhanh chóng lật đến trang 157, trên trang giấy là hàng chữ in hoa thể Tống cỡ số 4.

Đối tượng phỏng vấn: Thịnh Thanh Hoà.

Thịnh Thanh Nhượng đọc lần lượt, dường như nghe đối phương mặt đối mặt kể về chiến dịch mình từng tham gia.

Cuối cùng, người soạn sách hỏi chuyện cũ liên quan đến gia đình ông, ông chậm rãi kể lại.

Khi ông nói đến đoạn “Tôi còn có một anh ba, trong thời gian Thượng Hải gặp chiến tranh, anh ấy vội vàng rời nhà máy lặn sâu vào mạn trong, do đó chết trên biển. Khi đó tôi đánh giặc ở tiền tuyến, nghi ngờ anh ấy làm chuyện vô dụng, nhưng sau này nghĩ lại, việc bảo tồn thực lực hậu phương, chi viện tiền tuyến, chung quy phải có người làm, nếu sống đến bây giờ, anh ấy hẳn đã 96 tuổi”, Thịnh Thanh Nhượng không kìm được siết chặt quyển sách trong tay.

Sau 10 giờ tối ngày 27 tháng 10 năm 1937, anh đã “chết” tại thời đại ấy, không còn được gặp lại mặt trời mọc ngày 28 tháng 10 năm 1937.

Thay vào đó, anh nhìn thấy ánh ban mai ngày 18 tháng 10 năm 2015, nghênh đón một ngày hoàn toàn mới ở thời đại này.

Nhớ tới cái đêm ánh lửa ngập trời ở Áp Bắc, lòng anh vẫn còn khiếp sợ, nếu Tông Anh không ở bên anh, nếu không vì đưa Tông Anh về thời đại của cô, anh rất có thể không kiên trì được đến 10 giờ tối, cứ thế chết trong biển lửa ở Áp Bắc...

Thoạt nhìn anh đưa Tông Anh trở lại năm 2015, nhưng trên thực tế, Tông Anh mới là người dẫn anh về nơi này.

Thịnh Thanh Nhượng tiếp tục lật sang các trang sau, nhìn thấy một loạt ảnh cũ.

Có ảnh chụp một mình khi Thịnh Thanh Hoà còn là trẻ con, có ảnh hồ sơ lúc tòng quân thời niên thiếu, có ảnh chụp chung với các chiến hữu, có ảnh kỷ niệm trước khi nhà họ Thịnh mỗi người một ngả... Tấm cuối cùng rất

cuộc biến thành ảnh màu, đây là tấm ảnh chung của một đại gia đình, ngồi đằng trước là Thịnh Thanh Hoà và vợ, phía sau là con trai, con gái, cháu chắt đầy đàn.

Quyển sách này là sách đã tái bản chỉnh lý, thời gian phỏng vấn là năm 2001, khi đó Thịnh Thanh Hoà đã 95 tuổi, trong ảnh, tóc anh ta đã trắng xoá, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn có niềm vui, nỗi buồn đắp xây theo năm tháng.

Thịnh Thanh Nhượng khép sách lại, đặt về chỗ cũ.

Di động trong túi đột nhiên rung lên, anh lấy ra nhìn, là tin nhắn Tông Anh gửi tới, nói đã tan ca, hỏi anh đang ở đâu.

Thịnh Thanh Nhượng nhăn cho cô định vị.

20 phút sau, Tông Anh đến.

Thịnh Thanh Nhượng đang đứng trước chõng sách, lật một quyển sách tiếng nước ngoài bìa cứng thật dày.

Trên bìa sách màu đen in bốn chữ mạ vàng: “The book of answers”.

Tông Anh lặng lẽ bước đến bên anh, tiện tay cầm một quyển, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng dẫn sử dụng sách đáp án đặt trên chõng sách...

“Khép sách lại, đặt trong tay, nhắm mắt lại, tự hỏi một vấn đề trong đầu, giữ sách, vuốt khế mép trang sách, nếu cảm giác thời cơ đến, mở sách ra, trang đó chính là đáp án.”

Cô đặt sách xuống, bỗng quay đầu hỏi Thịnh Thanh Nhượng, lúc này đang mải mê đọc sách: “Anh đang nghĩ vấn đề gì vậy?”

Lúc này, Thịnh Thanh Nhượng mới nhận ra cô đã đến bên mình, anh mím môi suy nghĩ, trả lời: “Mấy phút trước đã nhắn cho em rồi.”

Tông Anh nhớ lúc dừng xe, di động quả thật có rung một cái, nhưng cô không mở ra xem ngay.

Cô đang định lấy di động, Thịnh Thanh Nhượng lại đưa quyển sách trong tay cho cô: “Không lật qua xem thế nào sao?”

Tông Anh ngẩng đầu, nhìn trực diện vào mắt anh, sau đó nhắm mắt lại, ngón cái vuốt qua mép trang sách, mấy phút sau, cô mở mắt ra.

Cả trang, trừ khung trang trí, chỉ in một từ đơn nhỏ nhỏ – “YES”.

Anh cup mắt mỉm cười: “Em xem tin nhắn di động đi.”

Tông Anh mở hộp thư, tin nhắn mới nhất là: “Will you marry me?”

Anh giơ sách lên hỏi cô: “Muốn lật lại không?”

Tông Anh mỉm cười lắc đầu.

– Will you marry me?

– YES.

—

Hiệu sách Thượng Hải

The book of answers:

CÂU CHUYỆN NHỎ:

1, Thịnh tiên sinh và lần đầu tiên không thành công. (1)

Thịnh tiên sinh lần đầu tiên đến cửa hàng tiện lợi.

Trông thấy mọi người đều cầm một thứ to bằng nửa quyển nhật ký quẹt một cái liền thanh toán thành công.

Thịnh tiên sinh cảm thấy quá thần kỳ.

“Tích” một tiếng liền thanh toán thành công! Đây là khoa học kỹ thuật hắc ám gì vậy?!

Sau khoảng hai tháng, Thịnh tiên sinh rốt cuộc được kim chủ cấp cho một chiếc di động.

Đúng, quả không sai.

To bằng nửa quyển nhật ký, có màn hình thủy tinh.

Thịnh tiên sinh cất kỹ di động, chọn xong đồ ăn vặt, đi đến quầy thu ngân, tỏ ra hiểu biết, đưa màn hình di động về phía nhân viên cửa hàng, hỏi: “Chào anh, tôi có thể trả tiền bằng thứ này đúng không?”

Nhân viên cửa hàng nói: “À, có thể, anh mở app ra trước đã.”

Hửm? App? Thịnh tiên sinh suy nghĩ. Đó là gì? Khoa học kỹ thuật ma quỷ!

Nhân viên cửa hàng tốt bụng xem giúp anh, lấy làm tiếc nói: “Anh ơi, anh chưa cài app.”

Thịnh tiên sinh nói: “Vậy phiền anh cài giúp tôi.”

Nhân viên cửa hàng ngẫm nghĩ: A, dù sao cũng nhàn rồi, coi như giúp đỡ người già vậy. Vì thế anh ta download app, bảo Thịnh tiên sinh cài số thẻ ngân hàng cố định.

Thịnh tiên sinh tìm thẻ ngân hàng kim chủ đưa! Hứng phần làm theo hướng dẫn, nhập số điện thoại và thời hạn có hiệu lực!

Một cái khung đột nhiên xuất hiện.

App nói: “Hãy nhập số điện thoại dự bị.”

Thịnh tiên sinh nhanh chóng nhập số điện thoại của mình vào.

App nói với anh: “Không chính xác!”

Thịnh tiên sinh nhanh trí nhập số di động của Tông Anh.

App nói: “Đúng rồi! Nhưng mã xác minh thì sao!”

Mã xác minh.

Lại là cái quái gì vậy!

Thịnh tiên sinh ngẫm.

2, Thịnh tiên sinh và lần đầu tiên không thành công (2).

Gần chung cư 699 có một trường học. Một trường học đào tạo ngôi sao.

Thịnh tiên sinh không có hứng thú với ngôi sao, nhưng lại có hứng thú với máy bán hàng tự động trong trường học ngôi sao.

Đó là một chiếc máy như thế nào nhỉ? Thịnh tiên sinh nghĩ – Vì sao nó có thể tự nhả đồ uống ra? Ấn nút, “Cạch”, đồ uống liền rơi ra.

Một ngày nọ, Thịnh tiên sinh có được cơ hội thực tiễn.

Chờ một bé trai mua xong rời đi, anh tiến lên phía trước, cẩn thận quan sát một phen.

Đèn sáng, ừm, máy móc bình thường.

Thịnh tiên sinh tỏ ra lỗi đời, lấy ra một đồng xu nhét vào, một âm thanh giòn giã vang lên, là tiếng chiếc máy này ăn tiền xu, trong trẻo êm tai. Nhét tiền xu xong, thuận lợi tiến hành giai đoạn chọn đồ uống, Thịnh tiên sinh nhanh chóng đưa mắt nhìn qua cửa kính, liếc một cái liền thấy được lon nước đào mật ong kia!

Lon! Nước giải khát! Vị đào mật ong! Giống! Tông kim chủ!

Chính nó!

Nhanh chóng! Ăn! Nút!

Ơ? Vì sao không nhả? Mau nhả đồ uống đi chứ.

Máy bán hàng tự động lười biếng trợn mắt nhìn Thịnh tiên sinh.

Anh không biết chứ à, nhét tiền gì vào mà đòi uống nước đào mật ong.

Thịnh tiên sinh ngum.

Không, Thịnh tiên sinh chưa ngum.

Thịnh tiên sinh ngoan cường ngẩng đầu nhìn giá hàng, tiếp tục chọn loại khác, chọn Fanta vị cam.

Ăn nút.

Cạch một tiếng! Rơi ra!

Thịnh tiên sinh kích động xoay người nhặt lên, ra vẻ bình tĩnh hớp một ngum.

Cầm chắc móc kéo, lắc lắc.

Học dáng vẻ của Tông kim chủ, móc ngón trở vào móc, dùng sức kéo.

“Cách” một tiếng.

Hơi lạnh nhẹ nhàng phun vào đầu ngón tay.

Thành, thành, thành công!

Nhưng nắp lon đồ uống rất bất mãn về chuyện mình bị kéo ra, vì thế nó trợn mắt xem thường Thịnh tiên sinh, căm giận nhả bọt điên cuồng.

Bị máy bán hàng tự động và Fanta liên hợp bắt nạt, Thịnh tiên sinh luống cuống, ngum.

3, Thịnh tiên sinh và lần đầu tiên không thành công (3)

Chung cư 699 có một công bảo vệ điện tử.

Tiếng Anh gọi nó là nhân viên bảo vệ electronic.

Hễ là chuyện liên quan đến từ then chốt này, 99% là Thịnh tiên sinh lại mù tịt.

Câu chuyện xảy ra tại một tối sau khi Thịnh tiên sinh lấy chìa khoá dự bị ở tủ cạnh cửa.

Đối mặt với cửa điện tử, Thịnh tiên sinh nhìn trái ngó phải.

(cười ngật nghẻo rồi xem tiếp)

Ồ, vì sao không có ổ khoá?

Cái khung có một loạt con số này là gì. Số điện thoại sao?

Thịnh tiên sinh vươn đầu ngón tay, chọc bàn phím số.

Gọi vào số di động của Tông kim chủ.

Không có phản ứng.

Vậy đây nhất định là bàn phím mật mã!

Thịnh tiên sinh nhanh trí nghĩ sang hướng khác.

Chỉ cần nhập mật mã là mở được cửa!

Nhưng mật mã gồm bao nhiêu số nhỉ?

Không xác định được số lượng, nếu sắp xếp tổ hợp 10 con số, vậy phải sắp xếp đến bao giờ?

Trước tiên giả sử là mật mã 4 số đi!

Thịnh tiên sinh cố gắng thử.

Chọc, chọc, chọc.

Cửa điện tử bị chọc không vui, trừng mắt liếc Thịnh tiên sinh, tự nhủ:
Hừ, đồ ngốc.

Ngay khi cửa điện tử chuẩn bị phản kháng, sau lưng Thịnh tiên sinh đột nhiên xuất hiện một học sinh tiểu học!

Cô nhóc kiễng chân, lấy ra một chiếc thẻ nhỏ vỗ lên thiết bị cảm ứng.

Tích!!!!!!!!!!!!!!

Cửa điện tử phát ra một tiếng “tích” vui sướng hưng phấn, chỉ thuộc về thiết bị công nghệ điện tử hiện đại.

Thịnh tiên sinh trợn mắt há miệng.

Cô nhóc học sinh tiểu học thân nhiên sải bước vào chung cư.

Nói tuy chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Thịnh tiên sinh nhanh chóng đuổi chân chặn cửa, đồng thời nhanh chóng lách vào.

Cô nhóc học sinh tiểu học ăn kẹo, hát ngâm nga chờ thang máy hạ xuống.

Thịnh tiên sinh nghĩ, nếu không có cô nhóc này thì anh nguy mất.

Tiến vào thang máy, Thịnh tiên sinh đứng bất động.

Cô nhóc học sinh tiểu học đột nhiên liếc anh, nói: “Tầng 5, cảm ơn chú.”

Thịnh tiên sinh nghĩ: Vì sao lại là chú ấi chú?

Học sinh tiểu học dùng ánh mắt nói: Bởi vì chú cao chứ sao!

Thịnh tiên sinh cẩn thận ấn đúng tầng 5, 6.

Đèn chỉ thị sáng lên.

Thịnh tiên sinh thở phào nhẹ nhõm.

Anh liếc tấm thẻ trong tay cô nhóc, đột nhiên nhớ ra trên chùm chìa khoá dự bị của mình cũng có một cái!

Anh nhanh chóng lấy chùm chìa khoá ra, nhìn qua.

Cô nhóc học sinh tiểu học cũng kiểng chân ngửa đầu nhìn, lại lập tức đứng thẳng lại, nghĩ: Có phải chú này bị ngốc không? Vì sao có thể mở cổng mà còn nhập mật mã.

Bị công bảo vệ và học sinh tiểu học thay phiên kỳ thị, Thịnh tiên sinh xấu hổ, ngúm.

4, Thịnh tiên sinh vs tàu điện ngầm Thượng Hải (1)

Từ khi đi tàu điện ngầm hiện đại, Thịnh tiên sinh không cần bắt taxi nữa, vì tàu điện ngầm rẻ, còn không làm thịt khách.

Thịnh tiên sinh cảm thấy rất an tâm.

Thịnh tiên sinh có một chiếc thẻ màu lam, mỗi lần quẹt vào máy chặn lối vào, máy sẽ tự động trừ tiền.

Với Thịnh tiên sinh mà nói, chuyện kinh khủng này chỉ khoa học kỹ thuật tiên tiến mới làm được!

Nhưng có một ngày, Thịnh tiên sinh thấy một người đi trước mình, nhẹ nhàng áp cổ tay đến gần thiết bị cảm ứng, rồi cứ thế đi qua!

Thịnh tiên sinh sửng sốt vì kinh ngạc.

Đây là thời đại như thế nào? Đi tàu điện ngầm có thể quẹt bằng đồng hồ.

Vì thế, Thịnh tiên sinh cũng thử một chút. Bình tĩnh, tò mò thử áp cổ tay vào!

Thiết bị chặn lối vào không nhúc nhích. Nó lạnh lùng trợn mắt.

Một học sinh tiểu học đứng đằng sau nghĩ: Chú này có vấn đề về đầu óc sao, quẹt đồng hồ làm gì?

Thịnh tiên sinh, ngủm ba giây.

Đây! Là! Đồng! Hồ! Omega! Omega! Rất! Đắt! Tiền!

Đồng hồ đắt tiền như vậy cũng không quẹt được! Vậy đồng hồ có thể dùng để quẹt tàu điện ngầm phải đắt đến mức nào!

Thịnh tiên sinh nhanh chóng lấy di động kim chủ phát miễn phí ra, cố gắng gõ từng nét chữ tìm kiếm.

Không ngờ chỉ cần 99 đồng!

Đúng vậy! 99 đồng!

Thị tiên sinh nhanh chóng ấ, ấ, ấ, mua một cái.

Nào ngờ kim chủ lập tức nhận được cuộc gọi nhắc nhở chi phí, chỉ lạnh lùng nói hai chữ: Trả hàng.

Giấc mộng quẹt đồng hồ đeo tay tan vỡ – Thị tiên sinh ngủ.

5, Thị tiên sinh vs cô nhóc hàng xóm. (1)

Cô nhóc nhà bên bỏ nhà ra đi, cô nhóc học sinh tiểu học này thi xong đàn dương cầm, mẹ cô nhóc lại không khen thưởng. Do vậy, cô nhóc quyết định – Nửa đêm bỏ nhà trốn đi.

Vì rất tức giận nên không đeo cặp sách, cũng không mang ví, ra khỏi cửa mới ngẩn ra.

Nhưng cô nhóc học sinh tiểu học cơ trí đâu dễ dàng bỏ cuộc, nhớ tới chú hàng xóm gốc nghệch, cô nhóc quyết định qua đó lừa đảo.

Cốc, cốc, cốc – “chú ơi!”

Cốc, cốc, cốc – “chú ơi!”

Thị tiên sinh mở cửa.

Cô nhóc học sinh tiểu học hào phóng nói: “Chú ơi, cháu mời chú xem phim nhé!”

Thị tiên sinh cảm giác trong chuyện này có âm mưu, hỏi: “Người nhà cháu đâu?”

Cô nhóc học sinh tiểu học nói: “Mọi người ra ngoài, không cho cháu chìa khoá, chẳng lẽ cháu cứ ngồi đây chờ sao? ”

Thị tiên sinh tốt bụng nói: “VẬY cháu có thể vào nhà chú chờ.”

Cô nhóc học sinh tiểu học nói: “Không được, mẹ cháu bảo không được tùy tiện vào nhà người khác, vậy nên chúng ta đi xem phim đi. Gần đây có một phim hoạt hình về Tề Thiên Đại Thánh, chú xem chưa?”

Thị tiên sinh nói: “Chưa.”

Cô nhóc học sinh tiểu học nói: “VẬY CÀNG PHẢI XEM! Phim cực kỳ hay! Nếu chú không đi xem với cháu, cháu liền nằm trước cửa nhà chú, không đứng dậy!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô nhóc học sinh tiểu học thật sự nằm lăn ra đất ăn vạ: “Ôi, cháu ngã sấp xuống đất rồi, phải có phim xem mới đứng lên được.”

Thị tiên sinh không hiểu nổi cách nghĩ của trẻ con bây giờ, nhưng anh không thể để mặc cô nhóc này nằm trước cửa nhà, ngấm lại thì xem phim cũng không có gì đáng sợ, liền đại dột đồng ý.

Cô nhóc học sinh tiểu học lấy di động của anh, mở weixin, nhanh chóng mua vé, đồng thời gọi một chiếc taxi. Cô nhóc chỉ vào weixin, nói: “Chú ơi, app mà lần trước cháu cài cho chú hay không? Vừa có thể chat, vừa có thể mua vé, lại còn có thể gọi taxi!”

Thị tiên sinh: “...”

Xe taxi chạy đến trước cửa, chở một lớn một nhỏ đến rạp chiếu phim.

Cô nhóc học sinh tiểu học thành thạo nhảy xuống xe, quen chân vào thang máy, cầm di động của Thị tiên sinh đi lấy vé, bỏng ngô và cả Coca.

Một mình chiếm lấy đồ ăn vặt, cô nhóc học sinh tiểu học nói: “Cháu đặt vé mời chú xem phim, vậy chú đi gấp gấu bông cho cháu đi.”

Thịnh tiên sinh lơ mơ đổi một đồng tiền xu, lơ mơ bị cô nhóc kéo tới trước một máy gấp gấu bông.

Cô nhóc học sinh tiểu học chắp tay sau lưng, đứng phía sau chỉ đạo: “Trông thế này thôi, nhưng chú đừng tưởng trò gấp gấu bông này đơn giản, thật ra khó lắm đấy. Chú, cháu bảo này, thành tâm sẽ linh nghiệm, chú phải cầu thần bái phật trước đấy.”

Thịnh tiên sinh tin vào khoa học, cảm thấy cô nhóc đang nói linh tinh, nhưng vì không muốn làm tổn thương “lòng tự trọng” của cô nhóc, anh vẫn vái mấy cái.

Nhưng có lẽ do kỹ thuật vái quá kém, cũng có lẽ do không đủ thành tâm, Thịnh tiên sinh sắp dùng hết xu trò chơi mà vẫn chưa gấp được con gấu bông nào.

Một cool girl đứng cạnh không nhìn nổi, nói: “Anh làm cha kiểu gì vậy? Bỏ ra, để tôi làm cho!”

Cool girl quả là người sinh ra để gấp gấu bông! Cuối cùng đưa ba con gấu bông cho cô nhóc học sinh tiểu học, vung tay áo bỏ đi, không thèm ngoái đầu lại.

Cố bé học sinh tiểu học ôm gấu bông, hoan hô: “A, chị kia giỏi quá! Chị kia giỏi quá!”

Thịnh tiên sinh cảm thấy quá mất mặt, cô nhóc nhỏ vậy mà còn phải an ủi anh. Quan trọng là gấp gấu bông cũng như yêu đương, phải xem duyên phận!

“A, phim sắp bắt đầu rồi! Chúng ta mau vào thôi!”

Đến cửa soát vé, nhân viên công tác đưa cho Thịnh tiên sinh hai chiếc kính – chiếc kính mắt khó hiểu.

Trong khi đang ngẩn ngơ khó hiểu, Thịnh tiên sinh trông thấy ảnh hưởng dẫn cách xem phim 4D. Từ mẫu chốt gồm: Rung, lắc, xoay tròn, gạt chân, phun nước, phun hơi.

Thịnh tiên sinh: “...”

Thật không ngờ hiện tại xem phim biến thành thế này!

Thịnh tiên sinh tò mò đi theo cô nhóc học sinh tiểu học vào phòng chiếu phim.

Cô nhóc học sinh tiểu học đeo kính, nắm xuống ghế tạo hiệu ứng động, nhai bông ngô rôm rốp. Thịnh tiên sinh cũng bắt chước đeo kính.

Rạp chiếu phim tắt đèn! Trên màn hình xuất hiện quảng cáo! Ngay sau đó xuất hiện tiêu đề rồng bay phượng múa, tiếp đó ghế bắt đầu lắc!

Soạt, áo choàng đỏ của đại thánh phất qua mặt Thịnh tiên sinh.

Thịnh tiên giật mình ngẩn ra, không kịp được che mặt, sau một hồi vẫn chưa thể tin vào hai mắt mình.

Ghế bắt đầu lắc lư dữ dội! Thịnh tiên sinh giữ chặt ghế, ngẩn người vì kinh ngạc. Gió thổi vù vù lên mặt, sương cũng phun ra. Ghế rung như động kinh.

Thịnh tiên sinh liếc cô nhóc học sinh tiểu học bên cạnh. Cô nhóc ung dung nhai bông.

Lúc này, ghế tạo hiệu ứng động phát hiện Thịnh tiên sinh thật sự là một boy nhà quê, không khỏi cười khẩy một tiếng: Ta lợi hại chưa? Cho nhà

người biết thế nào là lợi hại hơn! Vì thế, nó bắt đầu đặc ý rung lắc điên cuồng – đã thế còn là kiểu sóng cuộn!

Thị tiên sinh ngủ.

Không, nội dung câu chuyện không cho phép Thị tiên sinh ngủ.

Thị tiên sinh sức cùng lực kiệt, bị cô nhóc học sinh tiểu học dắt về chung cư 699.

Tới tầng trên cùng, cô nhóc học sinh tiểu học một tay ôm gấu bông, một tay vẫy nhiệt tình: “Chú, hẹn gặp lại, chúc chú ngủ ngon!”

Nói xong, cô nhóc lấy chìa khóa mở cửa, nhanh chân vào nhà!

Thị tiên sinh trợn mắt há miệng về nhà, sau đó mới nhớ ra, mở weixin lên xem đơn đặt hàng, lúc này mới kịp phản ứng: A! Vé xem phim mua bằng tiền của mình!

Bị học sinh tiểu học liên tục hãm hại, Thị tiên sinh ngủ.

6, Thị tiên sinh vs cô nhóc hàng xóm (2)

Vé xem phim và gấu bông của cô nhóc nhà bên bị mẹ phát hiện.

Mẹ cô nhóc rất tức giận!

“Có phải con trộm tiền không?”

Cô nhóc học sinh tiểu học lắc đầu bặt mạng, xua tay: “Không, không, không, không, không, không, không, mẹ nghe con giải thích! Nghe con giải thích!”

Mẹ cô nhóc nói: “Vậy con khai thật đi.”

Sau đó, cô nhóc học sinh tiểu học khai ra Thị tiên sinh.

Mẹ cô nhóc cảm thấy vị hàng xóm này rất tốt bụng, liền dạy dỗ cô nhóc học sinh tiểu học: “Con không được ăn không, lấy không của người ta, nghe chưa?”

Mẹ vứt cho cô nhóc một tờ “ông nội Mao” màu đỏ, nói: “Con đi mua thứ gì đó cho chú hàng xóm kia để đáp lễ người ta đi.”

Cô nhóc học sinh tiểu học cảm thấy mẹ nói có lý, lập tức chạy đến quầy bán quà vặt, mua một gói gậy cay 5 xu, một gói kẹo nổ 5 xu.

Cuối cùng còn thừa 99 đồng.

Vui vẻ nhét vào túi, giấu vào tiểu kim khố, sau đó chạy đến chỗ thùng rác dưới lầu, nhặt thùng sữa quá hạn mà mẹ vứt đi nửa tiếng trước.

Mỗi lần đến nhà, họ hàng luôn thích mua sữa cho cô nhóc uống, nhưng cô nhóc làm sao uống hết được! Vậy chỉ có thể quá thời hạn.

Biết một con bò vắt được một thùng sữa như vậy vất vả, nỗ lực đến mức nào không? Chỉ bị quá thời hạn thế mà mẹ nỡ vứt, mẹ thật lãng phí!

Cô nhóc học sinh tiểu học nghĩ thế.

Cô nhóc mang sữa, gậy cay và kẹo nổ, gõ cửa nhà Thịnh tiên sinh.

Cô nhóc học sinh tiểu học ngẩng đầu, nói: “Chú ơi! Cháu mua sữa và đồ ăn vặt cho chú đây. Cảm ơn chú lần trước đưa cháu đi xem phim, giúp cháu gặp gấu bông.”

Cô nhóc học sinh tiểu học lễ phép nói, đoạn chìa sữa và đồ ăn vặt ra phía trước.

Thịnh tiên sinh cảm thấy rất kinh ngạc. Tính giác ngộ của bé học sinh tiểu học này ngoạn một cái từ rãnh Mariana bay lên đỉnh Everest, đề cao quá nhanh khiến anh rất kinh ngạc.

(*) Rãnh Mariana: rãnh đại dương sâu nhất đã biết và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Everest – đỉnh núi cao nhất trên Trái Đất.

Xem ra là nhân tài có thể đào tạo, Thịnh tiên sinh nghĩ. Vì thế, anh nhận quà đáp lễ của cô nhóc, nói cảm ơn.

Cô nhóc học sinh tiểu học lại đứng trước cửa không chịu đi, nói: “Chú, chú ăn kẹo nổ đi, ngon lắm, còn cả gậy cay nữa. Hai thứ này kết hợp với nhau thì quá tuyệt. Chú phải ăn cùng một lúc. Nhất định phải ăn cùng một lúc.”

Cô nhóc học sinh tiểu học tỏ vẻ chờ mong: “Cháu chân thành hiến tổ hợp đồ ăn vặt cháu thích nhất cho chú đấy!”

Thịnh tiên sinh nghĩ: Chẳng qua chỉ là đồ ăn vặt thôi. Vì thế từ tốn xé gói gậy cay 5 xu và gói kẹo nổ 5 xu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô nhóc học sinh tiểu học giật lấy gói kẹo nổ, đổ toàn bộ vào gói gậy cay. Nửa lừa gạt, nửa uy hiếp bắt Thịnh tiên sinh ăn hỗn hợp gậy cay, kẹo nổ.

Ốt! Đang! Tức! Giận!

Vụn! Kẹo! Đang! Nhảy nhót!

Đầu lưỡi! Đang! Nổ! Tung!

Khoang miệng! Đang! Nổ! Tung!

Bùm, bùm, bùm, bùm, bùm, bùm.

Thịnh tiên sinh ngum.

Không, lần này Thịnh tiên sinh chưa thể ngum.

Người xem không cho phép Thịnh tiên sinh ngủm.

Triệu công công cũng không cho phép Thịnh tiên sinh ngủm.

Cô nhóc học sinh tiểu học lại càng không cho phép Thịnh tiên sinh ngủm.

Cô nhóc lấy một hộp sữa 200ml, tri kỷ cắm ống hút, nhanh chóng đưa cho Thịnh tiên sinh: “Chú, mau uống đi! Mau uống đi! Uống xong sẽ hết cay!”

Thịnh tiên sinh nghe lời uống hết cả hộp sữa, rốt cuộc cảm thấy được sống lại.

Cô nhóc học sinh tiểu học cảm thấy hài lòng vẫy tay: “Chú ơi, cháu về đây, chào chú.”

Nói xong, cô nhóc vào nhà.

Mẹ cô nhóc hỏi: “Con mua gì cho chú ấy?”

Cô nhóc nói: “Con mua hẳn một thùng sữa, chú ấy vừa cầm liền uống hết một hộp, uống rất nhanh, rất vui vẻ đấy!”

Mẹ cô nhóc tỏ ra rất hài lòng. Thịnh tiên sinh cũng tỏ ra rất hài lòng.

Thịnh tiên sinh định nghiên cứu một chút hộp sữa này. Bao bì hộp sữa này có chút trẻ con, tên sản phẩm là sữa tăng chiều cao trẻ em. Giới thiệu viết – Một mét hai, đừng sợ, cao lớn không phải giấc mơ!

Thịnh tiên sinh định vứt vỏ hộp rỗng đi, đột nhiên nhìn thoáng qua ngày sản xuất và hạn sử dụng – Quá hạn một tháng lẻ ba ngày.

Thịnh tiên sinh bị tiêu chảy, ngủm.

—
Gậy cay và kẹo nổ:

7, Ván thứ nhất: Thịnh tiên sinh, tiến trình hiện đại hoá 1% VS Kim chủ, tiến trình hiện đại hoá 100%

Thịnh tiên sinh đã thành thạo hiểu rất nhiều thiết bị và phương tiện hiện đại hoá, ví dụ như di động, ví dụ như thẻ mở cổng, mã thanh toán tiền hai chiều ở cửa hàng tiện lợi.

Buổi sáng, kim chủ thông báo cho anh: “Người lớn trong nhà mời chúng ta đến Bắc Kinh ở hai ngày.”

Anh liền chuẩn bị chu đáo. Đầu tiên phải dọn ra hai cái va li trống, tiếp đó phải mang di động để thanh toán tiền, đến cửa hàng tiện lợi mua lương khô ăn trên đường đi.

Thịnh tiên sinh phấn khởi mua này mua kia: Mua mì ăn liền (Thịnh tiên sinh cảm thấy mì ăn liền vô cùng ngon, vô cùng tiện), mua đồ uống vị đào mật ong, mua khoai tây chiên, mua đậu phụ khô, mua quả hawaii, mua sô cô la, mua senbei(*), mua mút hoa quả, mua thịt nướng (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh)

(* Senbei: Bánh khô Nhật Bản, hoặc bánh gạo – là loại bánh khô được chế biến từ bột gạo hoặc bột mì, rồi đem nướng chín trong lò hoặc trên bếp than củi. (Ps: Bánh gạo One One mà ta thường thấy cũng là một kiểu của bánh này)

Dù sao anh ôm cả đống ra quầy thu ngân.

“Tích” một tiếng.

Trả tiền đâu vào đấy.

Thịnh tiên sinh thành thạo xách túi mua sắm, hoan hỉ chạy về chung cư 699.

Cuối cùng chỉ còn việc khoe thành quả lao động của mình với kim chủ.

Trước khi xuất phát, Thịnh tiên sinh khiêng hai va li chứa đầy hành lý và đồ ăn vặt ra.

Trông thấy chúng, kim chủ sững sốt. Cô nói: “Chúng ta chỉ đi hai ngày, anh chuẩn bị những thứ này để làm gì?”

Thịnh tiên sinh tập trung nhìn kỹ lại, kim chủ chỉ đeo một chiếc ba lô!

Thịnh tiên sinh căng thẳng đan tay vào nhau, giải thích: “Ngồi xe lửa đi Bắc Kinh đường xá xa xôi, phải mất khoảng mấy ngày mấy đêm. Anh mang thêm một ít đồ ăn.”

Thịnh tiên sinh sững sốt xong, đến lượt kim chủ sững sốt.

Kim chủ nói: “Chúng ta bay qua đó chỉ mất hai tiếng thôi.”

Kim chủ sững sốt xong, đến lượt Thịnh tiên sinh sững sốt.

Thịnh tiên sinh nhìn hai chiếc va li, ngẩn ngơ. Cũng may kim chủ thiện lương, không cười nhạo Thịnh tiên sinh, nhưng Thịnh tiên sinh nghĩ:

Lần sau không thể phạm phải sai lầm này nữa.

Một buổi sáng tháng sau.

Kim chủ nói: “Hôm nay chúng ta phải đi Tô Châu.”

Thịnh tiên sinh nghĩ: Đi Tô Châu, đi bằng tàu hỏa cao cấp (tàu cao tốc). Vì thế, anh vui vẻ học kim chủ, xách một cái ba lô, tự nhủ, lần này ổn thỏa rồi.

Thịnh tiên sinh đeo ba lô, đeo khăn quàng đỏ (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh) đeo cà vạt đứng trong phòng khách chờ kim chủ.

Kim chủ ra khỏi nhà vệ sinh, ra cửa, chỉ nhét mỗi chùm chìa khoá vào túi, quay đầu nói với Thịnh tiên sinh: “Đi thôi.”

Thịnh tiên sinh đeo ba lô chin chu, trợn mắt há miệng.

Tông tiểu thư mở cửa, quay đầu nói: “Đi hai mươi phút thôi, chúng ta ăn cưới rồi về, anh không cần mang nhiều đồ vậy đâu.”

Thịnh tiên sinh:!!!

Tông tiểu thư: Hửm?

Thịnh tiên sinh ngum.

8, Thịnh tiên sinh VS cô nhóc hàng xóm (3)

Chuyện cô nhóc nhà bên hãm hại Thịnh tiên sinh đã bị mẹ cô nhóc phát hiện.

Vì cô nhóc cầm 99 đồng kia tiêu xài.

Dưới sự ép hỏi của mẹ, cô nhóc thành thật khai báo quá trình hãm hại Thịnh tiên sinh.

Mẹ cô nhóc nói: “Con chọc gheo chú kia bao nhiêu lần rồi, hôm nay đừng nghĩ ra ngoài chơi, ở nhà kiểm điểm lại mình. Chờ chú ấy tỉnh, con đi xin lỗi chú ấy đi.

Nói xong, mẹ cô nhóc vội vàng ra ngoài.

Cô nhóc học sinh tiểu học mở cửa, chạy đến chỗ bức tường đối diện cửa nhà Thịnh tiên sinh. Thấy Thịnh tiên sinh mở cửa đi ra, cô nhóc lập tức

quay đầu lại, nói: “Chú ơi, mẹ cháu bảo cháu đứng đây, úp mặt vào tường kiểm điểm lại mình.”

Nói xong, im lặng đứng úp mặt vào tường. Lúc Thịnh tiên sinh tiến thoái lưỡng nan, bụng cô nhóc học sinh tiểu học đột nhiên ca bài ca đối bụng: Ọc ọc.

Cô nhóc học sinh tiểu học ngoảnh đầu nhìn về phía Thịnh tiên sinh, mày nhíu thành hình chữ bát (八), đáng thương nói: “Cháu đói. Cháu mời chú ăn cơm nhé.” Nói xong liền lục lọi túi tiền, moi ra mười đồng tiền.

“Chú xem, cháu có tiền.” Cô nhóc lo hùng hồn nói, ngay sau đó nhanh chóng lấy di động, gửi weixin đến group của các bạn học.

Mười giây sau: Tinh, tinh, tinh, tinh...

Năm phút sau, cô nhóc kêu ngạo giơ di động lên, đắc ý nói: “Chú xem, bọn cháu góp tiền mời chú ăn cơm. Các bạn cháu đã tan học rồi.”

Thịnh tiên sinh còn chưa kịp phản ứng, lại đột nhiên rơi vào cái bẫy khác của cô nhóc học sinh tiểu học.

Ngoài cửa, một hàng học sinh tiểu học đang đứng. Thịnh tiên sinh đếm số đầu người, tổng cộng 5 nhóc.

Đám học sinh tiểu học đeo cặp sách, đồng loạt ngẩng đầu, không hẹn mà cùng nghĩ: Đây chính là chú hàng xóm ngõ trong truyền thuyết! Thoạt nhìn đâu có ngốc!”

Lúc này, cô nhóc nhà bên lên tiếng: “Hôm nay chúng ta góp tiền mời chú hàng xóm ăn lẩu.”

Đám học sinh tiểu học hô to: “Được, được, được, được, được, được.”

Thị tiên sinh không thể chối từ tình hình này, bị một đám học sinh tiểu học vây quanh, đến ga tàu điện ngầm.

Đến cửa ga, cô nhóc nhà bên nói với cô nhân viên ở cửa quay: “Cô ơi, cô xem, người đứng đằng sau kia là thầy của chúng cháu, hôm nay chúng cháu đi chơi xuân, cô cho chúng cháu vào đi.”

Cô nhân viên kia mở cửa, một đám học sinh tiểu học cao không đến một mét ba ulla vào ga.

Thị tiên sinh nhanh chân đuổi theo, bị nhân viên trông cửa quay cản lại: “Thưa anh, anh là người lớn, không được miễn vé, mời anh sang bên kia mua vé.”

Mỗi người có thể mang một vé miễn phí cho trẻ em, ngoài đứa bé thứ nhất được miễn vé, những đứa còn lại cũng phải mua vé.

Thị tiên sinh có khổ mà không kể được với ai, chỉ có thể chi tiền.

Đám học sinh tiểu học thuận lợi vào ga, đồng loạt ngồi xuống, sau đó ngồi ngủ gật xiêu vẹo.

Vất vả lắm mới đến ga, đám học sinh tiểu học lại chạy ulla ra cửa quay, vào một nhà hàng lẩu, ngồi thành một hàng.

Đám trẻ con vây quanh nửa cái bàn, nửa bàn còn lại để phần cho Thị tiên sinh. Sau đó, đám học sinh tiểu học bắt đầu góp tiền lẩu. Cậu mười đồng, tớ hai mươi đồng. Đám học sinh tiểu học đào rỗng ví, vỗ tiền tiêu vặt lên bàn, cuối cùng gom được 90 đồng, giao toàn bộ cho Thị tiên sinh, hùng hồn nói: “Chú, chú cứ chọn món tùy thích!”

Thị tiên sinh nhìn mấy cái đầu ngồi phía đối diện, chọn một nồi, gọi ba suất thịt, gọi một đồng hồ ăn, giá vào khoảng 250 đồng.

Thịnh tiên sinh lôi tiền tiêu vặt kim chủ cho ra xem, cũng may đủ thanh toán, anh nhất thời yên tâm hơn không ít.

Nồi được bưng lên, thịt được bưng lên, đồ ăn được bưng lên, nhưng không ai động đũa, đám học sinh tiểu học ngồi bất động, Thịnh tiên sinh cũng không nhúc nhích.

Đám học sinh tiểu học mười mắt nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Thịnh tiên sinh bên đối diện, đồng loạt nịnh nọt: “Chúng cháu tay ngắn, chú tay dài, chú nhúng đồ ăn đi.”

Vì thế Thịnh tiên sinh đổ cả đĩa thịt vào. Năm học sinh tiểu học giật mình hô năm tiếng!

Ôi, ôi, ôi, ôi, ôi!

Chết mất thôi!

Thịt tản ra hết rồi!

Không vớt được!

Chú! Chú là đồ ngốc sao?

Thịnh tiên sinh thờ ơ ngồi.

Đám học sinh tiểu học kêu la thảm thiết, quơ cánh tay ngắn.

Vớt, vớt, vớt, vớt, vớt.

Vớt được hai ba miếng thịt.

Không đủ ăn, không đủ ăn!

Cả đám tức giận ngồi xuống, lăn lộn làm nũng với Thịnh tiên sinh (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh) thờ phì phò tỏ vẻ bất mãn với Thịnh tiên sinh.

Thịnh tiên sinh vờ như không thấy, cầm muôi, duỗi tay dài, vớt thịt, đổ vào bát, chậm rãi ăn.

Đám học sinh tiểu học quyết định – Tự lực cánh sinh, xắn tay áo đứng trên ghế, tự nhúng đồ ăn, hăng hái tranh đoạt.

Thịnh tiên sinh bị một đám học sinh tiểu học gạt ra ngoài, không tài nào xuống tay liền bỏ cuộc.

Đám học sinh tiểu học ăn, đầu đổ đầy mồ hôi: Cặp sách – bỏ, mũ – bỏ, bình nước – cũng không cần.

Sau khi ăn uống no nê, cả đám thở phào, ngồi xuống, đồng loạt nhìn về phía Thịnh tiên sinh.

Nhân viên phục vụ đi tới, đám học sinh tiểu học chỉ Thịnh tiên sinh nói: “Đây là thầy của chúng em! Thầy ấy trả tiền!”

Thịnh tiên sinh đưa cho nhân viên phục vụ 90 đồng tiền tiêu vặt đã được vuốt phẳng của đám học sinh tiểu học, lại lấy 160 đồng ra khỏi ví, thanh toán suất lẩu 250 đồng.

Nhân viên phục vụ thăm trợn mắt xem thường, vị giáo viên này ăn mặc gọn gàng như vậy, không ngờ trả tiền ky bo, hừ.

Tiếc rằng đám học sinh tiểu học không nghe thấy, hừ!

Thịnh tiên sinh cũng không nghe thấy, hừ!

Đám học sinh đeo cặp sách, đội mũ chinh tề, cầm bình nước ra ngoài, chạy tung tăng đến công viên.

Xuân về hoa nở, cảnh xuân tươi đẹp, ý xuân dạt dào, hoa nở khắp vườn, hương thơm quyến rũ (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh)

Đám học sinh tiểu học chơi mệt liền lăn ra mặt cỏ ngủ xiêu vẹo, chảy cả nước miếng.

Thịnh tiên sinh ngồi dưới bóng cây, mở cặp tài liệu, lấy bút và một quyển tiểu thuyết tiếng Pháp, bắt đầu phiên dịch.

Không ngờ cô nhóc nhà bên đột nhiên ngồi bật dậy, vỗ đầu nghĩ: Rắc rối lớn rồi, bài tập còn chưa làm.

Vì thế, cô nhóc nhanh chóng lay đồng bọn dậy, tỏ ra chăm học!

Đám học sinh tiểu học ngồi quây thành một vòng, lấy sách bài tập trong cặp ra, vùi đầu làm bài. Làm một lúc lại cắn đầu bút, nghĩ mãi không ra, đành phải xin sự giúp đỡ của Thịnh tiên sinh

Hỏi toán, hỏi tiếng Anh, Thịnh tiên sinh đối đáp trôi chảy. Cuối cùng cô nhóc hỏi ngữ văn! Cái này lại làm khó Thịnh tiên sinh.

Anh đọc một đề ngữ văn, trán đổ mồ hôi.

Đề bài hỏi: Lấy câu thơ làm câu đố, hãy đoán một thành ngữ:

– Chênh vênh trăm thước lâu cao.

(*) Thơ trích trong bài “Dạ Túc Sơn Tự” của Lý Bạch, bản dịch trích trong cuốn Đường thi trích dịch, Nxb Văn Học, năm 2006.

– Đường về nào biết bao giờ trăng soi?

(*) Thơ trích trong bài Bạc Thuyền Qua Châu của Vương An Thạch, bản dịch trích từ Đào Trinh Nhất, thivien.net

– Đào hoa đầm rộng sâu ngàn thước.

Khôn sánh tình Uông đưa tiễn ta.

(*) Thơ trích trong bài Tặng Ông Luân của Lý Bạch, bản dịch trích của Ngô Văn Phú, thivien.net

– Bóng buồm đã khuất bầu không.

Trông theo chỉ thấy dòng sông bên trời.

(*) Thơ trích trong bài Hoàng Hạc Lô Tổng Mạnh Hạo Nhiên Chi Quảng Lăng, bản dịch trích của Ngô Tất Tố.

– Đã đọc nát hàng vạn quyển sách,

Tay thần xuống bút dễ như chơi.

(*) Thơ trích trong bài Phụng Tặng Vi Tả Thừa Trương Nhị Thập Nhị Vận của Đỗ Phủ, bản dịch trích của Viên Thu – Nguyễn Minh.

– Nghìn non, bóng chim tắt

Muôn nẻo dấu người không.

(*) Thơ trích trong bài Giang Tuyết của Liễu Tông Nguyên, bản dịch trích của Tương Như.

Thịnh tiên sinh: Excuse me?

Đề bài lại hỏi: Điền phần còn lại của thành ngữ vào chỗ trống đằng sau:

Thợ mộc mang gông gỗ: _____.

Cây quế dưới ánh trăng: _____.

Tiết heo nấu với đậu phụ: _____.

(*) Editor: Thợ mộc mang gông gỗ – tự làm tự chịu, cây quế dưới ánh trăng – không thể với tới, tiết heo nấu đậu phụ – đen trắng rõ ràng.

Thịnh tiên sinh: Excuse me?

Đề ngữ vẫn híp đôi mắt ti hí, khinh thường cười nhạo Thịnh tiên sinh.

Thịnh tiên sinh ngum (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh).

Cô nhóc thấy Thịnh tiên sinh tỏ vẻ khó xử, lập tức giải vây: “Mặt trời xuống núi rồi, chúng ta phải về nhà thôi!”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, cô nhóc giật lấy quyển sách bài tập trong tay Thịnh tiên sinh, nhanh chóng nhét vào cặp sách, đứng bật dậy, dẫn đầu đám đồng bọn, tiến thẳng đến ga tàu điện ngầm

Đến cửa hàng tiện lợi ở ga tàu điện ngầm, đám tiểu quý đỏi không nhắc nổi chân, chỉ thấy Thịnh tiên sinh vào cửa hàng.

Là một boy có tiền tiêu vặt hơn một nghìn đồng mỗi tháng, Thịnh tiên sinh muốn mua đồ ăn vặt gì thì mua cái đó, cao hơn đám học sinh tiểu học chỉ có mười, hai mươi đồng tiền tiêu vặt rất nhiều.

Thịnh tiên sinh mua kẹo que ăn, đám học sinh tiểu học chỉ có thể áp lên cửa thủy tinh nhìn.

Thịnh tiên sinh cầm kẹo que đi đằng trước, đám học sinh tiểu học chạy theo sau.

Ừa vào xe ngồi, đám tiểu quý lập tức ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo. Thịnh tiên sinh đứng trước chỗ ngồi, thay chúng để ý lời nhắc tên ga.

Mặt trời lặn xuống chân ngọn núi phía Tây, màn đêm buông xuống, Thịnh tiên sinh đưa từng bé học sinh tiểu học về nhà.

Đám học sinh tiểu học về nhà, mở cặp sách ra, mỗi người đều thấy một chiếc kẹo que.

Lúc này, Thịnh tiên sinh cũng về đến nhà, thở phào, lấy một chiếc bút, viết đề bài chưa giải được ra, đang định tự hỏi về đáp án. Không ngờ di động bỗng nhiên kêu “tinh tinh”.

Thịnh tiên sinh lấy điện thoại ra xem, phát hiện mình bị kéo vào group weixin của đám học sinh tiểu học.

Thịnh tiên sinh còn chưa chưa kịp chớp mắt thì...

Tinh tinh...

Tinh tinh...

Tinh tinh..

...

Một loạt tin nhắn xuất hiện trong group. Đám tiểu quỷ đồng loạt up ảnh kẹo que.

Chú ơi, yêu chú!

Chú ơi, mua!

Chú ơi, bắn tim!

...

Cô nhóc nhà bên lên tiếng: Mấy cậu bình tĩnh một chút. Chú của chúng ta gõ chữ rất chậm.

Mọi người trong group nhất thời bình tĩnh lại.

Thịnh tiên sinh nhập từng nét chữ vào, nghiêm túc viết: Bắn tim là gì?

Group của đám học sinh tiểu học im lặng như chết. Đột nhiên...

Tinh tinh...

Tinh tinh..

Tinh tinh...

...

Trong group bắt đầu đại chiến bản tim. Bị vô số ảnh thể hiện biểu cảm nhau oanh tạc, Thịnh tiên sinh ngum.

—

Ảnh biểu cảm:

9, Chuyện uốn tóc của Thịnh tiên sinh

Gần đây Thịnh tiên sinh buôn bán lời được một khoản tiền, cụ thể kiếm như thế nào, chúng ta đừng bàn đến, dù sao tiền vào tay là để tiêu xài.

Đã lâu không để ý tới tóc tai, tóc Thịnh tiên sinh đã hơi dài. Mùa hè nóng nực nên anh quyết định đến hiệu cắt tóc.

Vừa vào cửa hàng, một anh chàng tóc đỏ tiếp đón: “Chào anh. Tôi có thể giúp gì cho anh? Tôi là thợ cắt tóc Tony số 7.”

Thịnh tiên sinh rất cuộc không bị ngỡ ngỡ nữa, nghe tiếng Anh cũng không nao núng.

Anh trả lời: “Tôi cần cắt tóc.”

Thợ cắt tóc Tony liền hỏi: “Được thưa anh, anh đã chỉ định thợ tạo mẫu tóc ở chỗ chúng tôi chưa?”

Thịnh tiên sinh tự nhủ: Gì cơ?! Chỉ định thợ tạo mẫu tóc? Người ở thời đại này đều kỹ tính vậy sao.

Anh yếu ớt nói: “Tôi chưa có.”

Thợ cắt tóc Tony cũng không kỳ thị Thịnh tiên sinh, trái lại rất nhiệt tình nói: “VẬY TÔI SẼ LÀ NGƯỜI TẠO MẪU TÓC CHO ANH.”

Thịnh tiên sinh có phần căng thẳng.

Thợ cắt tóc Tony ngoái đầu lại dặn dò: “Selena, rót cốc nước. Lucy, gọi đầu cho anh đây.”

Thịnh tiên sinh giật mình trước sự tận tình của họ, được Lucy dẫn đi gọi đầu.

Gọi đầu xong, thợ cắt tóc Tony đã xoa tay, cầm dao (Tác giả: Xin lỗi, tôi nói linh tinh), cầm kéo đứng chờ cạnh vị trí.

Không đợi Thịnh tiên sinh lên tiếng, thợ cắt tóc Tony liền hỏi: “Anh ơi, anh có khuôn mặt rất tuấn tú, có điều kiểu tóc ban đầu thoát nhìn hơi già dặn. Anh có muốn thay đổi một chút không?”

Thịnh tiên sinh nhớ tới lời đánh giá mọi người dành cho mình. Ai cũng nói anh thoát nhìn rất lạc hậu.

Trong lòng, anh cũng muốn hoà nhập vào thời đại này sâu hơn, vậy đổi kiểu tóc cũng không phải không thể, biết đâu kim chủ sẽ thích thì sao!

Mang ý tưởng khờ dại như thế, Thịnh tiên sinh giao đầu mình cho thợ cắt tóc mới, mới, rất mới Tony.

Thợ cắt tóc Tony không hổ danh là number one. Hết cắt rồi nhuộm.

Tác! Phong! Liền! Mạch!

Một! Loáng! Xong! Ngay!

Thị tiên sinh chỉ nhớ mình bị Lucy dẫn đi gội đầu vô số lần.

Tóc lúc nào cũng ướt sũng, không nhìn rõ mặt mày.

Sau lần gội đầu cuối cùng, thợ cắt tóc Tony vươn bàn tay ma quỷ, một tay cầm lược tạo kiểu, một tay cầm máy sấy, nói: “Anh này, anh nhắm mắt lại đi. Tôi tặng anh một niềm vui bất ngờ.”

Máy sấy thổi vù vù. Thợ cắt tóc Tony hoàn thành xong, ngắm nghía Thị tiên sinh qua gương, trong lòng không tìm được tự sướng: Tay nghề của mình quả là độc nhất vô nhị.

Anh ta vui vẻ nói: “Anh thoát nhìn trẻ trung, phong cách y như mấy diễn viên trẻ tuổi bây giờ ấy!”

Thị tiên sinh mở mắt ra, chỉ thấy thợ cắt tóc Tony thời trang tạo cho anh một quả đầu xoắn rẽ ngôi giữa! Còn nhuộm màu!

(Editor: Xin tham khảo đầu của nam chính trong Tiên Nữ Cử Tạ =))))))

Thị tiên sinh ngủ.

Không thị tiên sinh chưa ngủ, lúc trả tiền Thị tiên sinh mới ngủ.

Cắt gội sấy thật đắt tiền! Thị tiên sinh nghĩ vậy.

Thật ra Thị tiên sinh cũng chưa ngủ đâu, anh mang quả tóc ngắn mới này đi đón kim chủ tan làm.

Cuối cùng vận mệnh của Thị tiên sinh ra sao, tôi cũng không rõ lắm, vì 12 giờ đêm kim chủ mới tan ca. Hiện tại còn chưa đến 11 giờ đâu!

Kim chủ đại khái sẽ chặt đầu boy dân quốc.

Vậy Thị tiên sinh vẫn ngủ.

10, Thịnh tiên sinh “cá chép gấm”

(*) Cá chép gấm: Biểu tượng cho sự may mắn.

Trước kỳ kiểm tra hằng tháng, cô nhóc nhà bên nói với Thịnh tiên sinh: “Chú ơi, cháu sắp thi rồi.”

Thịnh tiên sinh tốt bụng nói: “Chúc cháu kiểm tra cả hai bài đều được một trăm điểm.”

Kết quả, cô nhóc thật sự thi được toán 100 điểm, ngữ văn 100 điểm.

Cô nhóc học sinh tiểu học sừng sốt, cô nhóc chưa bao giờ kiểm tra được hai bài 100 điểm

Chú hàng xóm này quá siêu!

Vì thế mỗi ngày trước khi đến trường, cô nhóc đều đến trước cửa nhà Thịnh tiên sinh vái ba lần, đồng thời lẩm nhẩm câu gì đó. Ví như có một hôm cô nhóc nói: “Chú hàng xóm, mong chú phù hộ cháu hôm nay được mười đồng tiền tiêu vật.”

Vì thế, buổi tối về nhà, mẹ thật sự cho cô nhóc một tờ mười đồng, còn cho thêm một mười đồng nữa.

Cô nhóc học sinh tiểu học sợ hãi, nhanh chóng bật group weixin, kể cho các đồng bạn.

Nhóm bạn mập: “Mấy cậu biết vì sao đợt kiểm tra lần này tớ được 100 điểm cả hai bài không? Đây là vì tớ đã vái chú hàng xóm mời chúng ta ăn lẩu đấy.”

Một hòn đã dậy ngàn tầng sóng.

Cửa nhà Thịnh tiên sinh nhất thời trở thành nơi đám học sinh tiểu học tất phải đến trước mỗi cuộc thi.

Hôm nay Thịnh tiên sinh dậy thật sớm để đi thi lấy bằng lái, vừa mở cửa ra liền hết hồn, một đám học sinh tiểu học đang khom người khẩn vái trước cửa nhà anh.

Hai vái.

Ba vái.

Sau đó Thịnh tiên sinh lấy lại tinh thần nhìn xuống, chỉ thấy dưới đất đặt một chiếc di động.

Trên màn hình là ảnh của anh.

Trước ảnh bày một đồng hồ cúng.

Đồng ăn vặt loại năm xu, một đồng, hai đồng... Ví dụ như: Gậy Cay Vê Long loại to, đồ cay cay hiệu Đôi Môi, Khoai Cay, Một Gói Giữa Giờ Học, Anh Em Hạnh Phúc, Một Cây Thông, bím bím tôm cay hiệu Meo Meo, bánh quy bóng trong cốc sô cô la, bánh gạo Vượng Vượng (Tác giả: Xin lỗi, suýt không phanh kịp)

Trông thấy người thật là Thịnh tiên sinh, đám học sinh tiểu học sửng sốt, sau đó đồng loạt khẩn vái, nói: “Mong chú phù hộ chúng cháu để hôm nay thi cuối kỳ được 100 điểm cả hai bài. Đây là đồ ăn vặt để hiếu kính chú.”

Nói xong, cả đám lập tức tản ra như chim bay.

Thịnh tiên sinh khiếp sợ.

Thi trượt cả ba lần.

Đơn giản mà nói, câu chuyện này nói về một đám học sinh tiểu học đến khấn vái Thịnh tiên sinh, khiến Thịnh tiên sinh thi trượt.

VỊ KHÁCH LÚC NỬA ĐÊM

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngoại Truyện: Chuyến Du Lịch Trăng Mật

Ngoại truyện: chuyến du lịch trăng mật.

Dịch: Bồn Iddlehouse

Đầu xuân cuối đông, Tông Anh phát hiện ra một số manh mối...

Có vẻ Thịnh Thanh Nhượng đang chuẩn bị cho một chuyến đi xa.

Đầu năm, sau khi Tông Anh quay lại làm việc, dần dần bắt đầu bận rộn, hiếm lắm mới được một hôm về nhà lúc trời còn xế chiều, hai người ăn cơm tối xong, Tông Anh cuộn mình trên ghế sofa soạn tài liệu và viết luận văn, loáng thoáng nghe thấy từ ngoài ban công truyền đến tiếng nói chuyện, cô nghiêng đầu ngó ra, xuyên qua rèm cửa đang bị gió đêm thổi hé mở, Thịnh Thanh Nhượng đang chống tay trên lan can nói chuyện điện thoại, cánh tay trái của anh đặt trên thành lan can, cổ tay đề lên một cuốn sổ ghi chép, tay phải cầm bút, không ngừng ghi chép gì đó.

Ngoài trời đã tối đen, đèn đóm xa xa lấp lánh trong màn đêm. Không khí bên ngoài tràn vào phòng, se se lạnh, có lẽ chưa tới 10 độ.

Thịnh Thanh Nhượng có vẻ như hoàn toàn chưa cảm nhận được ánh mắt đang quét về phía mình từ trong phòng khách, chỉ cúi đầu chăm chú lo viết.

Tông Anh không rõ anh đang liên lạc với ai, càng không rõ anh đang lên kế hoạch gì, cô tiếp tục gõ bản trích yếu luận văn của mình, lúc gõ đến “High falling is one of the most common types.....” thì Thịnh Thanh Nhượng đóng cửa ban công lại, cắt điện thoại, bước vào phòng.

Luồng khí lạnh len lỏi quanh gian phòng lập tức bị chặn đứt, Tông Anh tiếp tục đánh máy, tiết tấu gõ phím chậm đi một cách rõ rệt, tầm mắt thì vẻ như đang đặt trên màn ảnh, nhưng sự chú ý thì đang dõi theo bóng Thịnh Thanh Nhượng tiến vào thư phòng.

Anh vào trong chỉ khoảng nửa phút, rất nhanh chóng đã bưng một chồng sách ra, đặt chúng xuống góc bàn trà rồi vào bếp nấu một ấm trà trái cây, hương vị ngọt ngào chậm rãi lan toả quanh phòng.

Tông Anh điều chỉnh tương ngời, nhào người về phía trước thăm dò mở sách nằm trên bàn trà.

Cuốn trên cùng là một quyển sách giáo khoa “Ghép Âm Tiếng Hán – Trung Văn Tiêu Chuẩn”, mặt bìa có mấy nhân vật hoạt hình, đoán chừng là sách vỡ lòng.

Tiên sinh đồ cổ chưa từng được học cách gõ ghép âm hiện đại của tiếng Hán, lại thêm muốn hiệu quả của phương pháp ghép âm, nên đành bắt đầu từ sách vỡ lòng của học sinh tiểu học. Đành rằng tinh thần hiếu học tự tiến là một chuyện rất nghiêm túc, nhưng Tông Anh liếc bìa sách mấy cái, lại ngẫm cảm thấy đáng yêu lạ thường.

Tuy nhiên không ngờ bên dưới quyển sách giáo khoa ấu trĩ kia lại là cuốn “Tuyển Tập Các Phương Án Ghép Âm Tiếng Hán Kinh Điển”, hình như là giảng giải về lịch sử phát triển của phương pháp ghép âm tiếng Hán, khỏi cần mở ra cũng biết, đây tuyệt nhiên không phải sách thiết yếu cho người mới nhập môn, nhưng vô cùng phù hợp với tác phong truy xét cho ra ngọn ngành của tiên sinh phục cổ.

Ở phía dưới nữa – “Tiếng Phần Lan – Vỡ Lòng” đập vào mắt.

Động cơ học phương pháp ghép âm tiếng Hán thì có thể hiểu được, nhưng mà, tiếng Phần Lan?

Tông Anh hơi nheo mắt. Đúng lúc này có tin nhắn được gửi đến di động của anh đặt ngay cạnh đó, người gửi tin là Tiết Tuyển Thanh, nội dung là: “Cách thức đặt vé VR (*) bên Phần Lan vừa nói với anh lúc nãy [URL]” Ngay sau đó lại thêm một tin nữa, “Tuy nhiên nhắc nhở hữu nghị, hộ chiếu của Tông Anh không nằm trong tay cô ấy, phải xin phép từ Cục bộ.”

(*) VR là tên đường sắt quốc gia của Phần Lan.

Tông Anh vừa nhìn thấy rõ nội dung xong, màn hình đã tắt.

Thịnh Thanh Nhượng bưng chiếc ấm thuỷ tinh từ trong bếp đi ra, khom người rót trà trái cây vào chén, Tông Anh vươn tay lấy một chén, vờ như không biết gì cả, đến khi anh ngồi xuống đầu bên kia của ghế sofa, mới lơ đãng nhắc nhở: “Vừa rồi di động của anh hình như có tin nhắn được gửi đến.”

Dạo này Thịnh Thanh Nhượng đóng đô gần như cả ngày trong phòng tự học của thư viện, di động cài chế độ im lặng, nghe Tông Anh nói một cái liền cầm di động lên mở khoá màn ảnh, đúng là nhìn thấy tin nhắn của Tiết Tuyển Thanh gửi tới.

Anh hơi hơi mím môi, ánh mắt của Tông Anh lại chuyển về màn ảnh máy tính, vờ như đang coi tư liệu, còn cố ý hớp một ngụm trà.

Tiếng Phần Lan, vé xe, hộ chiếu...

Mấy từ mấu chốt này xâu lại thành một chuỗi, trong bụng Tông Anh đại khái đã rõ.

Chỉ thương thay cho tiên sinh đồ cổ đã xem nhẹ trình độ nghiêm mật và rườm rà của thủ tục xuất ngoại đối với một cảnh sát hiện đại, cái câu “hộ chiếu của Tông Anh không nằm trong tay cô ấy,” của Tiết Tuyển Thanh mới khiến anh nhận thức được, cản trở lớn nhất đối với kế hoạch của mình chính là vì anh muốn giấu cái người kia.

Nếu giấu không xong thì không còn gọi là gây bất ngờ nữa, Thịnh Thanh Nhượng nhìn màn ảnh rồi chìm vào vây khốn.

Đổi thành lộ tuyến trong nước? Vậy thì chỉ cần mỗi số chứng minh thư là được, sự việc sẽ trở nên đơn giản không ít.

Nhưng Tông Anh muốn đi chỗ nào trong nước? Anh không biết. Chỉ có Lapland là nơi duy nhất anh biết chắc cô muốn đi, anh đã từng thấy cô xem tất cả những phim tài liệu có liên quan đến nó, cũng biết được từ miệng của Tiết Tuyền Thanh là cô thật sự từng có kế hoạch đi du lịch bên Lapland, vì thế một khi vừa xác định được Tông Anh còn dư vài ngày nghỉ sau đám cưới, anh liền bắt tay vào chuẩn bị chuyến đi này. Lần đầu tiên tiếp xúc với “trang mạng du lịch,” với “hệ thống đặt vé”, với “công lược” (*)... Sau khi tiếp xúc với bao nhiêu là danh từ mới mẻ và vô số kinh nghiệm những người du khách đi trước đã để lại, bản thân anh thậm chí cũng đã lập được một kế hoạch rất khá.

(*)Các cách thức làm gì đó mà hướng dẫn và kinh nghiệm được ghi xuống bởi những người người đi trước, tương tự như cuốn sách Lonely Planet cũng gọi là công lược, chơi game mà có người chỉ cách sao giết boss cũng là công lược, v.v..

Nhưng kế hoạch có khá tới đâu đi nữa, nếu không cách nào thực hiện, thì cũng chỉ trở thành đánh trận trên giấy.(*)

(*) Đánh trận trên giấy: Ý là chỉ nói suông.

Anh ngồi ở đầu kia của sô pha, dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng, lúc định tiết lộ kế hoạch với Tông Anh, Tông Anh lại đóng máy tính xách tay lại, bưng chén trà lên hỏi anh: “Anh có sợ lạnh không?”

Thịnh Thanh Nhượng cảm thấy quá đột ngột, ngẩng phắt đầu, thì nghe Tông Anh hỏi tiếp: “Nếu không sợ lạnh, chúng ta đi Bắc Cực đi? Lapland, muốn đi chung với nhau không?”

Không kịp đề phòng.

Tông Anh mỉm cười với anh rồi xoay người đặt chén trà lên bàn, thấy anh không đáp lời, hỏi ngược lại: “Lẽ nào không muốn đi?”

Lúc bấy giờ Thịnh Thanh Nhượng mới hoàn hồn, hiểu ra là cô đã đoán trước được.

Thế là chuyến du lịch tới Lapland chính thức được lên lịch.

Tông Anh vẫn đi làm như thường, Thịnh Thanh Nhượng vẫn đóng đô phần lớn thời gian của mình trong thư viện, đôi khi nhận một chút công việc phiên dịch tiếng Pháp, còn lại bao nhiêu thời gian đều dành vào việc chuẩn bị cho chuyến du lịch.

Nom anh vui vẻ hào hứng nghiên ngẫm, Tông Anh mới thoải mái làm sếp chỉ tay năm ngón. Cô nghĩ, đối với Thịnh Thanh Nhượng, đây cũng có thể coi như một cơ hội tốt để khám phá thế giới mới này, cô thật sự để cho anh thu xếp hết thảy, không hề hỏi han gì về tiến độ.

Vậy nên cho tới lúc ra đến phi trường, Tông Anh vẫn không hề hay biết gì về sắp xếp lộ trình của chuyến du lịch trăng mật này.

Đến quầy vé làm thủ tục lên máy bay, rồi ký gửi hành lý thành công xong, Tông Anh cúi đầu nhìn xuống nơi hạ cánh trên tấm vé, mới xác nhận đúng là mình sẽ bay đến Heilsinki.

Chuyến bay không bị trễ, đúng giờ cất cánh, mọi việc đều thuận lợi.

Tông Anh ngồi vào chỗ kế cửa sổ, Thịnh Thanh Nhượng ngồi cạnh cô, nhìn tuyến đường bay trên màn ảnh, hai tay đan vào nhau, hơi mỉm môi, đây là kiểu như cố gắng che giấu sự căng thẳng.

Lần đầu tiên ngồi trên máy bay hiện đại, lại không cần thận ngồi đúng chuyển bay đường dài, khó lòng tránh khỏi bị căng thẳng.

Tông Anh cài dây an toàn xong, nói: “Không sao, em không hay đi chơi, cũng đã rất lâu rồi chưa ngồi máy bay.”

Lời an ủi hiếm hoi này từ cô nghe rất gượng gạo, rõ ràng khó có thể hoá giải được một tâm trạng đang đầy lo âu và nôn nóng. Giây phút máy bay cất cánh, Tông Anh cảm nhận được đối phương nắm lấy tay mình.

Chiếc máy bay khổng lồ bay xuyên qua những tầng mây thấp, ánh sáng ngoài cửa sổ dần dần trở nên chói chang, do múi giờ chênh lệch, sẽ cộng thêm 6 tiếng đồng hồ, ngày hôm nay sẽ là một ngày rất dài.

Chuyến bay dài 10 tiếng đồng hồ, lúc hạ cánh là vào buổi chiều bên Phần Lan.

Đèn trong khoang máy bay lần lượt bật sáng, Tông Anh nghe bên tai đang có người gọi cô, lập tức choàng tỉnh giấc, tháo miếng đắp mắt ra, gập ngay đèn đóm sáng chưng, lại lập tức nhắm mắt lại theo phản xạ, tiếp sau đó, một chiếc áo lông vũ mềm mại nhẹ tênh được nhét vào lòng cô.

Lúc lên máy bay, một chiếc áo khoác mỏng đã đủ, lúc tới nơi, bên ngoài là một thế giới băng tuyết âm độ.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Thịnh Thanh Nhượng nói.

Chuyến bay kéo dài đã khiến cho tiếng nói của anh hơi trầm khàn, nhưng trong giọng nói toát lên vài phần phấn khởi và hào hứng.

Tông Anh nhìn xuyên qua cửa sổ trông ra ngoài, mây đen giăng kín trời, trông có vẻ như sắp đổ tuyết, phía sau không ngừng có hành khách đang xuống máy bay, Tông Anh ngủ nãy giờ mới tỉnh dậy, vẫn còn đang ôm áo lông vũ ngồi bần thần. Thịnh Thanh Nhượng nghiêng qua tháo dây an toàn

cho cô, cảm nhận được sự hoang mang của cô liền rướn người, cúi đầu thăm dò nhiệt độ trên trán cô, xác nhận cô không bị sốt mới thở phào nhẹ nhõm, đưa nước được đựng trong cốc giữ nhiệt qua.

Uống xong một ngụm nước ấm áp, cảm quan mới dần dần thức tỉnh; ra khỏi khoang máy bay, chân chính đứng trên mảnh đất phía Bắc Cực ấy, cái lạnh giá buốt như táp vào mặt chân chính triệt để làm người ta tỉnh táo.

Trong gió có mùi của tuyết, rét căm căm và bén nhọn.

Xe khách đi thẳng về hướng ga xe lửa trong trung tâm thành phố Helsinki, Thịnh Thanh Nhượng cầm cuốn sổ của mình trong tay, định làm theo những cách thức đã được ghi chép xuống để ký gửi hành lý, đồng thời hỏi thăm ý kiến của Tông Anh: “Chuyến xe đi Rovaniemi của chúng ta là buổi đêm, hiện giờ vẫn còn đến mấy tiếng đồng hồ, có thể đi ăn, dạo vòng vòng.”

Tông Anh cầm cốc giữ nhiệt gật gù: “Em đợi anh ở đây.”

Thịnh Thanh Nhượng được phép, lập tức lôi hành lý đi ký gửi, Tông Anh quay người nhìn ra con đường lớn Mannheim, nhớ đến năm ngoái ngồi một mình trong phòng khách xem phim tài liệu về Lapland, đêm ấy là lần đầu tiên cô và Thịnh Thanh Nhượng có cuộc gặp gỡ định mệnh. Nào biết rằng hôm nay mình sẽ thực sự đứng trên đất Phần Lan, đi về phía Bắc Cực, càng không ngờ vị khách không mời mà đến ấy đã ở lại đây, đang cố gắng thích ứng với cuộc sống hoàn toàn mới mẻ.

Ra khỏi nhà ga trung tâm, ăn một bữa bên quán ven đường, hai người đi ngang qua giáo đường Temppeliaukio.

Tông Anh đã từng nghe qua về nó, được xây nằm lọt thỏm trong một khối đá lớn, nhìn từ bên ngoài chỉ thấy một khoảng đất nhô cao, nhưng bên trong lại là một thế giới khác biệt.

Từ ngoài bước qua ngưỡng cửa trông như đường hầm là một vòm mái khổng lồ cao 24 mét, cùng với cả trăm cột thép mở rộng nguyên một không gian, đứng giữa nơi này sẽ hoàn toàn không mang một chút cảm giác ngột ngạt như đang ở dưới lòng đất.

Trời nhá nhem tối, trong giáo đường lừa thừa người, mới đầu còn có tiếng dương cầm, song tiếng nhạc rất mau chóng ngừng lại.

Những ngọn nến lần lượt được thắp lên, thiết kế đặc thù khiến bên trong ngôi giáo đường tự mang một cảm giác trang nghiêm tĩnh lặng.

Sắc trời tối dần, hai người ngồi xuống băng ghế, không ai nói năng gì.

Hơn nửa năm vừa qua, cả hai đều đã trải qua quá nhiều thăng trầm và biến hoá, đời người luôn tiến về phía trước, nhưng đôi lúc dừng chân, từng giọt từng giọt ký ức lại tràn ra.

Những ký ức này đặc biệt mãnh liệt đối với Thịnh Thanh Nhượng. Cuối năm ngoái, dạo anh mới xuất viện, khi đứng trên ban công của chung cư 699, anh cũng thường hay nghĩ, đồ đạc cá nhân trong căn hộ của anh 70 năm trước đây, về sau được ai xử lý? Hơn nữa xử lý ra sao? Thanh Huệ cùng với những đứa trẻ trong gia đình kia, sau đó đã đi về đâu?

Quá nhiều băn khoăn về quá khứ không thể giải được, giờ đây nghĩ lại, đều bắt nguồn từ tiếc nuối vì không thể tra cứu.

Vườn hoa dưới lầu chung cư đã không còn tươi tốt như xưa, cũng không còn những thiếu phụ tóc vàng luôn thôi thúc con cái đi lễ vào những sớm Chủ Nhật, lại càng không còn Diệp tiên sinh chạy ra đường gọi giúp xe taxi... Ôn phước thần kỳ của số mệnh đã cho anh được xuyên đến nơi này, thời đại này, nhưng với anh mà nói, năm 1937 đã trở thành một bến nước không bao giờ quay về được nữa.

Hai người ngồi đó nửa tiếng rồi cùng ăn ý đứng lên đi ra.

Vừa ra khỏi giáo đường, Tông Anh chợt cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, rất nhanh sau đó, bông tuyết thi nhau rơi xuống.

Không mang theo ô, cô rút cổ quay qua nhìn Thịnh Thanh Nhượng. Anh mặc một chiếc áo khoác lông vũ vạt ngắn, đầu đội mũ, do bị loạn thị nên mới lấy về một cặp kính mới, ngay lúc này đang cúi đầu nhìn bản đồ trên di động, trông bộ dạng rất giống một học sinh.

Đêm tuyết giăng giăng, bỗng dừng, mũ của anh trùm lên đầu Tông Anh, chẳng nói một câu dư thừa nào, anh nắm lấy tay cô, đi về phía nhà ga trung tâm thành phố.

Rảo bước về đến nhà ga lấy hành lý xong, thong thả uống chút đồ nóng, rồi ngồi đợi chuyến xe lửa giữa khuya đi về hướng Vòng Bắc Cực.

Tông Anh không rõ anh thuê được WIFI từ đâu, thậm chí anh còn thành thạo mở di động ra kiểm tra vé được lưu trữ trong di động bằng mã QR, tốc độ thích ứng nhanh chóng với những điều mới lạ của anh đã vượt qua mức độ cô tưởng tượng rất nhiều.

Lên xe rồi, sắp xếp hành lý đâu ra đó, ngồi xuống trong toa xe ấm áp, cơn buồn ngủ lại bị ly cà phê nóng hồi mới vừa uống ban nãy xua tan đi, e rằng có nhắm mắt cũng không cách nào nhập mộng.

Con tàu VR mang hai màu trắng và xanh lao nhanh trên đường ray lớn, vừng vàng phóng về mảnh đất bắc cực, đêm càng về khuya.

Thịnh Thanh Nhượng lấy Kindle ra đọc sách, Tông Anh gờ miếng che mắt ra, từ bỏ kế hoạch dỗ giấc ngủ.

“Sao vậy em? Khó chịu?”

“Không ngủ được, chẳng biết nên làm gì nữa.”

“Vậy anh kể chuyện cười nhé?”

“Con tôm cảm ơn hả?”

Tông Anh vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt giao nhau, nhớ đến chuyện xưa, cả hai đều không hẹn mà khúc khích cười.

Năm ngoái, dạo Tông Anh mổ xong phải nằm viện, Thịnh Thanh Nhượng chân bị thương chưa lành mà ngày nào cũng đến thăm cô, nhưng lại không biết phải làm cách nào giúp cô giải khuây, thế là nghe theo lời đề nghị của bà Phương, leo lên mạng tìm chuyện cười.

Anh tuyển tới tuyển lui được vài mẫu chuyện, mở màn bằng một chuyện có liên quan đến tiếng Hẹ (Thượng Hải): “Một con cua gặp một con tôm, lên tiếng chào hỏi. Tôm nói với cua: xiè xiè (cua cua); cua nói với tôm: chhia-chhia(tôm tôm, đồng âm với cảm ơn trong tiếng Hẹ)!”

Tông Anh nghe xong không một chút phản ứng, anh giải thích: “Cho nên con cua đó là một con cua Thượng Hải.”

Tông Anh: “...”

Vì không có khiếu kể chuyện cười, từ đó trở đi Thịnh Thanh Nhượng không dám tùy tiện kể chuyện cười nữa, hôm nay nhớ lại, vẫn không khỏi cảm thấy hơi xấu mặt.

Gạt đi những lúc bôn ba giữa hai thời đại khác nhau, gạt đi những lúc phải lo âu sợ hãi, hai con người sớm tối bên nhau, sẽ dần dần phát hiện khía cạnh sinh động của nhau.

Trong toa xe quá đổi yên tĩnh, tiếng cười khe khẽ dường như đã khuấy động màn đêm, Thịnh Thanh Nhượng choàng tay ra sau đầu của Tông Anh, để cô ghé đầu tựa lên vai mình, “Ngủ nữa đi em, ngủ dậy sẽ đến nơi thôi.”

Giọng nói này khiến người ta yên lòng, dựa đầu lên vai anh, Tông Anh âm thầm ngửi được mùi hương ấm áp không phải của nước hoa.

Chuyến xe giữa đêm đang lao xuyên qua vương quốc cổ tích đầy tuyết trắng, hầu hết mọi người trong xe đều dần dần chìm vào giấc ngủ. Ngoài xe là tuyết tiếp tục rơi nhanh, đang nấu mình trong màn đêm, trong xe là hơi thở đều đều bên vai, và tiếng nhịp đập của tim mình, Thịnh Thanh Nhượng buông Kindle xuống, gỡ kính, hơi ngả đầu dựa vào đối phương, nhắm mắt lại, nhớ đến những gì vừa đọc trong sách...

“Tất cả mọi chuyện đều là những may mắn tình cờ, nhưng kết quả lại chắc chắn tựa như định mệnh.”

Lapland chưa vào xuân, hồ Inari vẫn còn đóng băng.

Rovaniemi nghênh đón họ trong buổi ban mai trắng xoá – đây là cố hương của ông Già Nô-en trong truyền thuyết, một thành phố Phần Lan đã gần như bị san bằng trong thế chiến đệ nhị.

Nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, quần áo cũng càng lúc càng dày lên thêm, cộng với việc đường ngập tuyết không thuận lợi cho việc di chuyển va li, mới kéo hành lý một chút đã phải thở hồng hộc.

Đổi xe, tiếp tục đi thêm 8km về phía Bắc chính là ngôi làng của ông già Nô-en.

Không phải đang trong mùa Nô-en, nhưng đâu đâu cũng đầy những trang hoàng mang tính chất Nô-en.

Ngoài việc có thể đặt chân lên Vòng Bắc Cực, trả tiền để được một giấy chứng nhận đã “nhập cảnh” đến Bắc Cực, thì còn có thể tới bưu điện gửi một tấm bưu thiếp định thời, nó sẽ đợi cho đến mùa Nô-en rồi mới khoan thai vượt biển tìm đến đích.

Tông Anh lấy bút từ trong ba lô ra, hí hoáy gần như viết kín một tấm bưu thiếp, địa chỉ nhận là chung cư 699, người nhận là Thịnh Thanh Nhượng, câu cuối cùng trong đó là: “Sinh nhật vui vẻ.”

Một trăm năm trước đây, Thịnh Thanh Nhượng đã chào đời trong bệnh viện Quảng Nhân trên đường Ái Văn Nghĩa thuộc Tô Giới Công Cộng, ngày sinh chính là vào đêm Nô-en, 24 tháng 12.

Cuối năm ngoái còn đang lu bu đủ chuyện, đã quên khuấy mất sinh nhật của anh, cho nên từ nay về sau, cô sẽ cố gắng để không sơ sẩy nữa.

Đoàn người đi Bắc Cực tiếp tục lên đường tiến về phía Bắc, Tông Anh để ý thấy Thịnh Thanh Nhượng lâu lâu lại kiểm tra dự báo trực tuyến của Bắc Cực quang.

Do đó cô hỏi: “Hôm nay có thể thấy được cực quang không?”

Thịnh Thanh Nhượng nhìn chăm chú chỉ số Kp trên màn hình, lắc đầu.

Không phải ai cũng may mắn được thấy cực quang, nhưng dọc đường đi về phía Bắc, lòng mong ngóng được trông thấy nó tự nhiên sẽ càng lúc càng mãnh liệt.

Sau đó, đến đêm khi hai người vừa ngồi bên cửa sổ uống đồ nóng vừa thức đến giữa khuya, cũng vẫn không thấy được cực quang.

Đêm cuối cùng trước khi rời Vòng Bắc Cực, ban đêm ngủ lại trong nhà trọ có trần bằng kính ở Saariselkä, lúc tới nơi đã buồn ngủ chịu hết nổi, mệt nhọc cả một ngày cuối cùng mới có chỗ dừng chân, vội vội vàng vàng ăn cơm tắm rửa, mau mau để đi nghỉ ngơi cho sớm.

Gian phòng hoàn toàn được xây bằng kính ghép lại với nhau, nằm trên giường nhìn lên trần nhà, thấy rõ mọi thứ trên bầu trời, tựa như đang ở dưới trời tuyết bên ngoài.

Xung quanh yên vắng, trong phòng ấm áp dễ chịu, kéo rèm thấp che bớt đi, ôm nhau cuộn mình trên chiếc giường êm ái, cơn buồn ngủ mau chóng ập đến.

Khoảng gần 1 giờ sáng, chiếc di động bên gối của Thịnh Thanh Nhung chợt nhận được một tin nhắn, khiến anh thức giấc.

Anh lấy di động ra nhìn tin nhắn nhận được trên màn hình, chợt cảm thấy có gì là lạ, ngược lên trời theo phản xạ...

Màn đêm u tối đơn điệu như bị ai đó xé toạc ra, ánh cực quang đang đua nhau tung tăng tràn xuống, tuyết dày đặc đóng cao quanh những căn nhà kính, dưới ánh sáng nhảy nhót của cực quang, cũng thay đổi đáng vè.

Anh nhẹ nhàng lay Tông Anh dậy, cặp mắt ngái ngủ của của Tông Anh mơ màng nhìn lên trần nhà, những dải sáng rực rỡ không ngừng biến ảo, tựa như muôn vàn tinh linh đang mở vũ hội, càng lúc càng đông đảo.

Một giây nọ, cả người như đang chìm trong đại dương sâu thẳm, trên cao là ánh sáng diệu kỳ rực rỡ, không ngừng biến đổi dồn dập, trời đêm chưa bao giờ trắng lệt mới mẻ như thế.

Không biết xem bao lâu, sau đó hai người không hẹn mà cùng thu ánh mắt, trở mình, hôn nhau.

Đêm nay, cả hai đều nằm mơ.

Trong mơ, phong cảnh vẫn chờ mong, rồi sẽ gặp.

Người hằng mong chờ, rồi cũng sẽ xuất hiện.

—